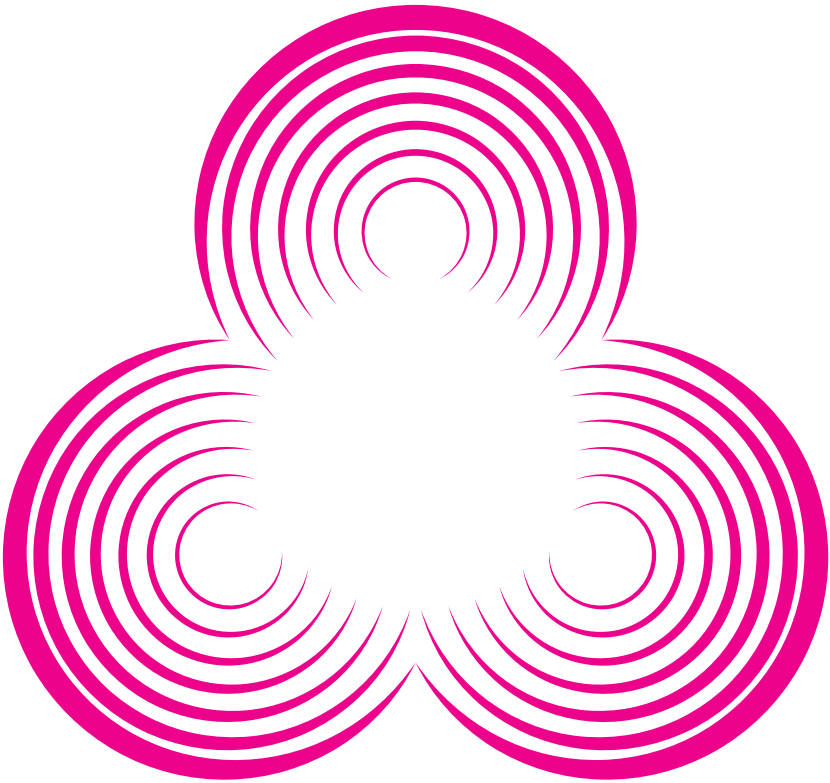

Akimirkos Amžinybė

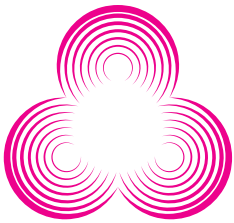

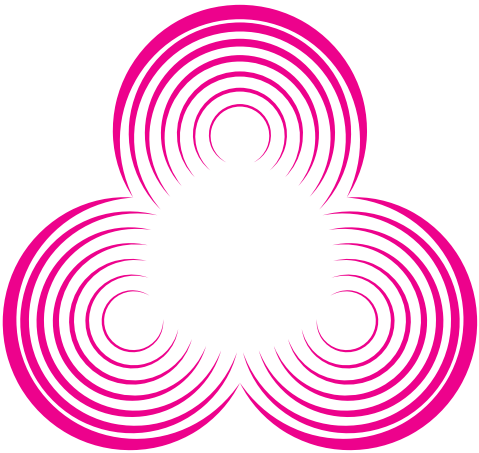

Akimirkos Amžinybė

Meilė ir Šlovė Rojaus Trejybei:

VISUOTINIAM TĖVUI – PIRMAJAM ŠALTINIUI IR CENTRUI
AMŽINAJAM SŪNUI-MOTINAI-BROLIUI – ANTRAJAM ŠALTINIUI IR CENTRUI
BEGALINEI DVASIAI-MOTINAI-SESEI – TREČIAJAM ŠALTINIUI IR CENTRUI

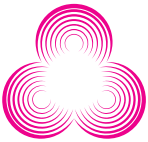

Rojaus Trejybė,
Akimirkos Amžinybė
apreiškimus priėmė Algimantas

www.urantija.lt

Korektūra: *Algimantas, Lina, ir Violeta*
Dizainas ir maketas: *Kristė*

© Rojaus Trejybė, atstovaujama Algimanto • +370-6-99-44-059 • trinitylite@gmail.com

© Spausdino UAB „Spindulio spaustuvė“ • Vakarinis aplinkkelis 24, Kaunas LT-48184
www.spindulys.lt

Tiražas: 3000 egz.

Turinys

9 I. Įvadas.

21 1. Tėvo dvasios, Minties Derintojo, pirmasis mokymas.
24 2. Tėvo dvasia, Minties Derintojas, apie Meilę.
27 3. Tėvo dvasia, Minties Derintojas, apie protą ir sielą.
31 4. Tėvo mokymas, skirtas Kauno Urantijos grupei.
37 5. Kas yra Subudo dvasinis judėjimas?
41 6. Tėvo mokymas apie kentėjimą.
43 7. Tėvo mokymas apie Naujųjų Metų šventimą.
45 8. Tėvo mokymas apie augimą.
50 9. Tėvo mokymas apie didesnį pasitikėjimą Juo, apie antrąjį Jėzaus atėjimą.
54 10. Tėvo mokymas apie pasididžiavimą ir orumą.
58 11. Tėvo mokymas apie evoliuciją.
60 12. Tėvo mokymas apie atkaklumą ir užsispyrimą.
63 13. Tėvo mokymas apie mitybą.
70 14. Tėvo mokymas apie apsinuodijimą maistu.
71 15. Tėvo mokymas apie sportą.
75 16. Tėvo mokymas apie piktas dvasias, spiritizmą, ir virgulės panaudojimą.
79 17. Tėvo mokymas apie dvasingumą ir misticizmą.
85 18. Tėvo mokymas apie mirties baimę ir mirusiųjų metinių paminėjimą.

90 19. Tėvo mokymas, skirtas urantų V sambūrio dalyviams Molėtuose.
93 20. Tėvo mokymas, kaip sekasi mūsų sielos broliams
Juozui ir Aleksandrui bei sesei Bronytei,
jau iškeliavusiems į aukštesnį, sielos tapatybės lygį.
96 21. Tėvo mokymas apie Jo meilės virpesius.
98 22. Tėvo mokymas apie likimą ir lemtį.
102 23. Tėvo mokymas, skirtas naujų mokslo metų proga.
107 24. Tėvo mokymai apie kataklizmus.
112 25. Tėvo mokymas-atsakymas apie juodąją rasę.
118 26. Tėvo mokymas, kad atsigręžtume į Jį *jau šiandien.*
121 27. Tėvo bendravimas su grupe, atsakinėjant į pateiktus klausimus.
135 28. Tėvo mokymas apie Kalėdas.
139 29. Tėvo mokymas apie reinkarnaciją.
143 30. Tėvo mokymas, perduotas per mūsų gyvąsias pamaldas
Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovėje.
145 31. Tėvo mokymas, iš pradžių parodytas Minties Derintojo
vaizdine projekcija, o vėliau paaiškintas, apie oro sroves
ir žaliuojančias dykumas.
149 32. Tėvo mokymas apie savęs kankinimą,
atsižadėjimą, pasninkavimą.
152 33. Tėvo mokymas apie Mirtingųjų Rezervinį Likimo Korpusą.
155 34. Tėvo mokymas apie mums skirtus išmėginimus ir išbandymus.
159 35. Tėvo mokymas, perduotas
Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovėje.
161 36. Tėvo mokymas, parodytas vaizdiniu, kas yra baimė.
163 37. Tėvo mokymas, kurį Jis paprašė paskleisti visiems.
165 38. Tėvo mokymas apie religinius ritualus.
169 39. Tėvo mokymas apie likimo pakeitimą tiems,
kurie ne iki galo sukaupia žmogiškąjį patyrimą Urantijoje.
174 40. Tėvo mokymas, perduotas Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus
šventovėje per pamaldas.
176 41. Tėvo mokymas apie Jo dalyvavimą pačiame intymiausiame ryšyje
tarp priešingos lyties mirtingųjų, kuriant su Juo naują gyvybę.
181 42. Tėvo mokymas apie mūsų intelektualius skirtumus ir dvasinę vienybę.
185 43. Tėvo apreiškimas Mokymo Misijos dalyviams.
188 44. Bendravimas su Rojaus Trejybe – Visuotiniu Tėvu,
Amžinuoju Sūnumi, ir Begaline Dvasia.

210 45. Amžinojo Sūnaus-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Brolio mokymas apie gailestingumą.

211 46. Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Sesės mokymas apie šventes.

214 47. Amžinojo Sūnaus-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Brolio mokymas apie Rojaus Trejybės dalyvavimą žmogaus komunijoje su Tėvu.

218 48. Amžinojo Sūnaus-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Brolio mokymas apie tai, kas dabar vyksta pasaulyje.

224 49. Tėvo mokymas apie dabartinį intelekto vystymą.

227 50. Tėvo apreiškimas, perduotas per gyvąsias pamaldas Rojaus Trejybės šventovėje, atsakant į Violetos prašymą paaiškinti, kas yra bičiulystė.

230 51. Tėvo mokymas apie sveikatą.

234 52. Amžinojo Sūnaus-Kūrinijos Motinos-Brolio mokymas į klausimą – Kas yra dvasingumas? – suteiktas Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje.

238 53. Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Sesės mokymas apie ištikimybę Rojaus Trejybei.

243 54. Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Sesės mokymas apie Tėvo, tuo pačiu ir Rojaus Trejybės *Visų Trijų Asmenų*, valios vykdymą.

247 55. Amžinojo Sūnaus-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Brolio mokymas apie maldą.

252 56. Tėvo du mokymai – Mes ir dabartinė padėtis, ir atsakymas į Violetos klausimą –perteikti Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje Vilniuje.

259 57. Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Sesės mokymas, kaip įveikti kritinius sunkumus, vedančius į savižudybę.

266 58. Tėvo mokymas apie atsivėrimą.

270 59. Tėvo mokymas, kodėl evangelininkai Klaipėdoje neleido kalbėti *Tėvui.*

277 60. Tėvo mokymas apie gyvenimo prasmę, karinių konfliktų sprendimą, ir didesnės dvasinės šviesos baimę.

281 61. Tėvo mokymas apie įtikėjimą.

286 62. Tėvo mokymas apie dabartinį pasimetimą ir bendrą su Juo kūrimą.

291 63. Begalinės Dvasios-Motinos-Sesės mokymas apie ligų gydymą.

295 64. Tėvo mokymas Arūnui.

298 65. Tėvo mokymas apie tapatybę.

302 66. Tėvo mokymas atsakant Tomui apie įvykius 2009 metais.

308 67. Tėvo mokymas apie išeitį iš dabartinės sunkios ekonominės padėties.

310 68. Amžinojo Sūnaus-Motinos-Brolio mokymas apie palaimos būseną garbinant.
313 69. Tėvo mokymas-atsakymas apie gimimą iš dvasios.
317 70. Tėvo mokymas, kaip mums žvelgti į Jėzų Velykų požiūriu.
320 71. Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Sesės mokymas – *sveikoje sieloje yra sveikas kūnas.*
323 72. Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Sesės mokymas – ką daryti, kai šeimoje vienas eina gyvuoju dvasiniu keliu, o kitas jį net neigia.
326 73. Tėvo mokymas-atsakymas į Jurgitos klausimą – kas yra kūryba?
329 74. Tėvo mokymas, kaip baigiamasis žodis, perteiktas Lietuvos urantų VII sambūryje, Molėtuose, 2009 06 07.
331 75. Begalinės Dvasios-Motinos-Sesės mokymas apie Naujojo Testamento kilmę.
335 76. Tėvo mokymas apie bažnyčią.
338 77. Begalinės Dvasios-Motinos-Sesės mokymas apie eutanaziją.
343 78. Tėvo mokymas apie Jėzaus gimtadienį, ir mūsų gimtadienius.
346 79. Tėvo mokymas apie gyvąjį kelią.
351 80. Tėvo mokymas apie ryžtą.
353 81. Tėvo mokymas apie sielos pardavimą.
357 82. Begalinės Dvasios-Motinos-Sesės mokymas apie mūsų gyvą ryšį.

360 II. Pastaba.

I. Įvadas

Kiekviena knyga, kiekvienas teiginys, kiekviena mintis turi savo tikslą, ir prasmę.

Deja, žmogus giliau mąstyti nelinkęs, vis nėra kada – reikia duoną uždirbti sau, vaikams; vaikus išleisti į mokslus; o jau suaugusiems vaikams padėti užauginti ir jų vaikus – savo anūkus. Gal kada vėliau, kada ateis laisvesnis laikas – sulaukus pensijos. O sulaukus pensijos, jau ima šlubuoti fizinio kūno sveikata, jo atskiros dalys jau padilo, pasinešiojo, tai vėl savo rūpesčiai užgriuvo pečius – daktarai, poliklinikos, vaistinės, ligoninės. Na, nėra kada apie gyvenimo prasmę susimąstyti, o ir gyventi, kiek jau čia beliko, šiame pasaulyje, tai kaip bus, taip bus, pamatysiu tada, kai tai ir įvyks, o ką aš dabar suksiu sau galvą dėl gyvenimo tikslo, dėl gyvenimo prasmės, kai jau ir pats tas gyvenimas nugyventas; ne man dabar tokie klausimai rūpi, tegu jaunesni susirūpina savo gyvenimu, savo gyvenimo prasme, o man jau ir vėlu dar tik pradėti apie tokius dalykus galvoti.

Būtent dėl tokių minčių žmogus taip ir nežino apie savo gyvenimą nieko, nors ir tariasi žinąs labai daug. Jis nežino net kas gi jis yra pats. Jis nežino, kad jis iš tiesų nėra materialus žmogus, nors ir turi matomą akims materialų pavidalą – kūną – o yra dvasia, kuri yra amžina, ir kuriai gyvenimas šituo pasauliu nesibaigia, o priešingai, tiktai prasideda. Jis nežino, kad žmogus žmogų vadina žmogumi vien tiktai dėl savo išorinio pavidalo – materialaus kūno, ir dėl smegenų veiklos, kuri pranoksta visos kitos materialios gyvūnijos veiklą šitoje planetoje. Dėl to jis ir gali

sukurti materialią civilizaciją, kuri gali būti palanki tiek jam, tiek ir gyvūnijai, visai planetos gamtai, arba atvirkščiai – būti pražūtinga. Būtent pražūtinga veikla šiandien nemąstantis apie savo gyvenimo prasmę, apie savo tikrąjį ir dvasinį aš neišmintingas žmogus ir užsiima, nors jam atrodo, kad jis kuria geresnį gyvenimą. Bet gi jis nemato, kad toks jo gyvenimas stovi ant iliuzinių pamatų, jis net nemato, kad pats sau duobę jau iškasė, kadangi jo visa veikla be Kūrėjo – Rojaus Trejybės – yra pasmerkta *išnykti.* Tas, kas sumanyta Kūrėjo – Rojaus Trejybės – tik tas turi amžiną išlikimą visų labui. Kas sukurta be Kūrėjo – kad ir kokia būtų išvystyta, žmogiškuoju supratimu, materiali civilizacija – tas prieštarauja Kūrėjo valiai, ir Jo skleidžiamos meilės – gyvos meilės – virpesių bangos pasireiškimui kiekvieno individo asmeniniame gyvenime, todėl tas tikrai turės išnykti nuo šios planetos paviršiaus, arba įgauti naują kokybę, žmogui savo valią suliejus su Kūrėjo – Rojaus Trejybės – valia, ir pakeitus materialios civilizacijos vystymo vektoriaus kryptį pagal žmogui suteikiamą Kūrėjo vedimą iš vidaus. Ne Kūrėjas derinasi prie žmogaus, bet turi – *privalo* – žmogus derintis prie Kūrėjo, nes Kūrėjas nesikeičia, kadangi Jis be perstojo lieja visai kūrinijai, taip pat ir mūsų planetos žmonijai, augmenijai, gyvūnijai vien tik meilę, todėl Jis ir negali prisiderinti prie žmogaus savanaudiško gyvenimo, kad būtų tenkinami tik savanaudiški, asmeniniai, arba grupiniai interesai visumos sąskaita – pasaulio sąskaita. Jeigu žmogus nori *išlikti,* tuomet jam privalu – *būtina* – savo valią sutapatinti, ir net sulieti, su Kūrėjo valia, ir ne bet kaip, bet iš meilės Kūrėjui – Rojaus Trejybei.

Žmogaus niekas nemokė nei šeimoje, nei mokykloje, nei darbe, kas yra svarbiausia gyvenime – dvasinis vidus ir jo spindėjimas Kūrėjo – Rojaus Trejybės – meile – gyva ir viduje patiriama meile, ir vienodai dalinama visiems, bendrai su Rojaus Trejybe – kaip bendrakūrėjui – veikiant materialiais veiksmais visų šviesos labui – valdant valstybę su meile, iš meilės, ir drauge su Rojaus Trejybe, pradedant kiekvieną darbo dieną kolektyviai pagarbinant Rojaus Trejybę parlamente, kiekvieno posėdžio pradžioje; pradedant kiekvieną vyriausybės posėdį Rojaus Trejybės pagarbinimu; pradedant kiekvieną prezidento darbo dieną Rojaus Trejybę pagarbinus prezidentūroje su visais prezidentūros darbuotojais; ir taip visur – per visą Lietuvą – ministerijose, valstybės įstaigose, valstybės įmonėse, mokyklose, ligoninėse, visada kiekviena darbo diena prasideda Rojaus

Trejybės – Kūrėjo – nuoširdžiu kolektyviniu pagarbinimu ir malda už tą darbo dieną, kad ji būtų dirbama drauge su Rojaus Trejybe.

Atėjo mums nauja akimirka – akimirka su Kūrėju. Tai visiškai naujas gyvenimo iššūkis kiekvienam – ne kiekybinio gyvenimo, bet kokybinio gyvenimo iššūkis – kada gyvenimas tampa palaima, ir gyvas, realus, veikimas visų šviesos labui drauge su Rojaus Trejybe, ir veikimas iš meilės Rojaus Trejybei, ir visiems. Todėl tokioje visuomenėje pasireiškia ir Rojaus Trejybės Apvaizda, suteikianti pagalbą tokią, kuri yra numatyta Rojaus Trejybės, kad ji būtų suteikta mums, aktyviems ir ryžtingiems Rojaus Trejybės vaikams – urantams – skleidžiantiems šviesą visiems – savo gyvenimu – kad evoliucijos šviesa ne dar labiau apsiblaustų, bet nušvistų ryškiau, ir apšviestų aplinką taip, kad joje nebeliktų jokių nerimo ir baimės šešėlių, kurie dabar žmones laiko užspendę akligatvyje, laiko savo spąstuose, ir jie nežino, *ką gi jiems daryti*, kada iki tol veikę žmonių sugalvoti politiniai, ekonominiai, finansiniai, švietimo, šeimos, vaikų auklėjimo, ligų gydymo, tarpusavio bendravimo tikslai – ir jų įgyvendinimo priemonės – mūsų planetoje – Urantijoje – toli prasilenkia su tuo, ką yra sumaniusi Rojaus Trejybė Savo Šviesos ir Gyvenimo evoliucijos plane, *iš meilės* skirtame visai kūrinijai.

Būtent dėl to, kad mūsų planetoje būtų vis labiau šalinami tiesos, ir tikrovės, iškraipymai, kad būtų sugrąžinta evoliucijos tikroji šviesa į mūsų planetą – Urantiją – aš ir esu dabar čia, atstovaudamas vien tik Rojaus Trejybei, nepriklausydamas jokiai žemiškai organizacijai, ir nebūdamas susijęs su jokia žemiška institucija. Aš esu Rojaus Trejybės iškeltas virš visų žemiškų struktūrų, todėl ir savo mokymus suteikiu ir jų semiuosi ne iš knygų, o betarpiškai iš Rojaus Trejybės. Mano mokymai yra skirti jūsų visų labui, nepriklausomai nuo jūsų rasės, tautybės, religijos, kultūros, valstybės, jie skirti tam, kad jums gyventi būtų geriau, jūsų didesniam apšvietimui, net kosminės įžvalgos formavimui. Aš jais savęs neaukštinu, kad sumenkinčiau jus, bet priešingai – aš šlovinu ir garbinu Rojaus Trejybę, o pats siekiu dar gilesnio gyvo ryšio su Ja, ir stipresnio atsidavimo Jos vedimui iš vidaus, kad jums galėčiau suteikti dar ryškesnę šviesą ir padėti jums atstatyti žmogiškąjį orumą jūsų gyvenime, kuris neturi melo, apgaulės, neteisingumo, nerimo, baimės, prievartos, siekio engti kitus, viešpatauti kitų atžvilgiu, padlaižiavimo, įsiteikimo, korupcijos, kyšininkavimo, ir kitų neigiamų charakterio apraiškų. Savo mokymais aš

padedu žmonėms atsiverti Rojaus Trejybei ir bendrauti su Ja – palaikyti gyvą asmeninę ir kolektyvinę *komuniją* – ir juos pateikiu bendraudamas su įvairiausiais žmonėmis, nesvarbu kur, ir kada, būčiau atsidūręs. Ir juos pateikiu trimis kalbomis – lietuvių, rusų, ir anglų.

Aš rengiu ateities šviesos dvasinius mokytojus. Tą darau Rojaus Trejybės įgaliotas, ir davęs Jai ištikimybės priesaiką. Aš skelbiu gyvąjį Rojaus Trejybės Žodį, kurį skelbti mane taip pat įgaliojo Rojaus Trejybė. Todėl mano visi siekiai ir darbai yra susieti – ir suderinti – su Rojaus Trejybės Trimis Asmenimis, su kuriais aš bendrauju betarpiškai. Savo mokymus aš perteikiu ir Rojaus Trejybės svetainėje – www.urantija.lt – ir Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje, ir Urantijos grupėje, kurioje dvasinius užsiėmimus Vilniaus Mokytojų namuose vedu nuo 1994 metų vasario 18-osios. Vis daugiau mano dvasios brolių ir sesių ima naudotis kompiuterio teikiamomis platesnėmis galimybėmis, todėl mūsų svetainėje vedu dvasinius mokymus, susiedamas juos su pagrindiniais mūsų planetai skirtais dvasiniais apreiškimais iš aukštesniųjų dvasinių asmenybių – Urantijos Knygos epochiniu apreiškimu, kurį sudaro 2.097 puslapiai teksto ir net 60 puslapių turinio, Jėzaus Kristaus apreiškimu KALBU JUMS VĖL, ir Rojaus Trejybės – Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus-Motinos-Brolio, ir Begalinės Dvasios-Motinos-Sesės – mokymais. Būtent dalį Rojaus Trejybės apreiškimų dabar galite jūs studijuoti šioje Rojaus Trejybės apreiškimų knygoje – *Akimirkos Amžinybė.*

Nuosekliai skaitydami visus knygoje patalpintus Rojaus Trejybės apreiškimus-mokymus galėsite suprasti, kaip aš pradėjau bendrauti su Tėvu, kaip Tėvas manęs paprašė užmegzti ryšį ir su Kitais Dviem Rojaus Trejybės Asmenimis, kaip atsirado Kitų Dviejų Rojaus Trejybės Asmenų varduose žodžiai Motina-Brolis ir Motina-Sesė.

Ant šios knygos viršelio jūs matote Rojaus Trejybės simbolį, kuris ir atstoja Autoriaus vardą.

Rojaus Trejybės *naujojo* simbolio atsiradimo aprašymas leis jums patiems pamatyti, kad jo kilmė taip pat yra ne žemiška, bet *dieviška.*

Jungtinių Amerikos Valstijų antrame dydžiu Čikagos mieste esantis Urantijos Fondas, besirūpinantis Urantijos Knygos leidimu, Rojaus Trejybės simbolį, koks yra mūsų visoje Vietinėje Visatoje – *trys koncentriniai žiedai-apskritimai* – t. y. trys žiedai su vienu jiems bendru centru, kai mažiausią žiedą apima didesnis, o šį – dar didesnis – užpatentavo kaip

savo – prekinį ženklą. Taigi, Rojaus Trejybės simbolis, skirtas *iš viršaus visiems,* tapo vienos, žmonių sukurtos, žemiškos, organizacijos nuosavybe, pažeidžiant Rojaus Trejybės valią. Todėl mes – urantai – naudodami savo poreikiams Rojaus Trejybės trijų koncentrinių apskritimų simbolį, nors ir skirtą visiems, žmonių sugalvota juridine prasme pažeistume šią patentu žmonių suteiktą išimtinę teisę panaudoti šį ženklą tik Urantijos Fondui leidus.

Dar Makiventa Melkizedekas, kada prieš keturis tūkstančius metų buvo įsikūnijęs žmogiškuoju pavidalu, ruošdamas kelią mūsų Sūnaus Kūrėjo atėjimui Jėzaus iš Nazareto pavidalu, kada jis parengė ne vieną tūkstantį dvasinių – to meto – mokytojų, ir kuris sudarė susitarimą su Abraomu, žmonių pavadintą Abraomo susitarimu su Dievu, pirmasis mūsų planetoje šį ženklą nešiojo ant krūtinės – metalinę plokštelę su trimis koncentriniais žiedais. Ir jis niekam neuždraudė panaudoti šį simbolinį ženklą savo nuožiūra. Tik tuo metu žmonės perdaug baimingai žiūrėjo į šį ženklą, kad išdrįstų jį taip pat panaudoti, kaip jį naudojo Makiventa.

O Urantijos Fondas jo naudojimą uždraudė, ir net teismo keliu privertė šio ženklo atsisakyti kitą su Urantijos Knyga susijusią organizaciją – Fellowship'o organizaciją. Taigi šis Rojaus Trejybės simbolis Urantijos Fondo yra net privatizuotas patento *nusipirkimo* keliu.

Esant tokioms aplinkybėms aš buvau tiesiog priverstas nuolat mąstyti, ką gi daryti, kad turėtume *Rojaus Trejybės simbolį* ir mes – urantai – ne tik studijuojantys Urantijos Knygą, bet taip pat turintys apreikštąją Rojaus Trejybės religiją ir Rojaus Trejybės gyvąją šventovę, ir net jau garbinantys Rojaus Trejybę. Ir visiškai natūralu, kad mano tokius nuolatinius apmąstymus Minties Derintojas ne tik registravo, bet taip pat ir man siuntė atitinkamas mintis, nuostatas, kad Rojaus Trejybės toks simbolis būtų sukurtas. Tačiau jos man nebuvo iki galo užbaigtos, vientisos, ir aiškios, jos buvo tarsi atskiri sutrūkinėję siūlai, kai lyg ir jau atrodė, kad kažką ir suvokiu, koks turi būti Rojaus Trejybės naujasis ženklas, bet taip mintis iki galo ir neišsikristalizuodavo, nes kiti reikalai tiesog ją nustelbdavo, ir aš pasinerdavau į juos. Tačiau kartą kreipiausi pagalbos į Rojaus Trejybę, ir man buvo parodyta Minties Derintojo vaizdinė projekcija. Tai ir buvo Rojaus Trejybės naujasis simbolis, perteiktas matomu pavidalu. Tiksliau pasakius, tai buvo šio simbolio *idėjos* projekcija, tuo tarpu ši idėja jos įgyvendinimo procese tapo būtent tokiu Rojaus Trejybės materialiu, ir

matomu visiems, *naujuoju* simboliu, kokį norėjo matyti Kūrėjas ne tik tarp mūsų, bet ir visoje Vietinėje Visatoje, Nebadone, ir net Jo Kūrinijoje.

Rojaus Trejybės naujasis simbolis pranoksta trijų koncentrinių žiedų simbolį savo gilumine informacija. Trys koncentriniai žiedai neišreiškia Rojaus Trejybės Visų Trijų Narių *Lygiavertiškumo,* bet priešingai – rodo *nelygiavertiškumą,* kai Vienas iš Narių apima Kitus Du, tarsi būtų vyresnysis Jų atžvilgiu, ar kilmės atžvilgiu Vienas būtų tarsi kilęs iš Kito, kai tikrovėje Rojaus Trejybės Visi Trys Nariai kilmės pradžios neturi, *nes Visi Trys buvo visada.*

Kada mes – urantai – savo gyvojoje šventovėje, tuo metu dar vadintoje Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus vardu, garbinome tik vieną Tėvą, tada mes taip pat turėjome simbolinį mūsų gyvosios *šventovės* ženklą, ir net *vėliavą* su tuo ženklu – mėlyname fone vienas didelis baltas apskritimas – Tėvo simbolis – ir šio apskritimo viduje, apačioje – mažas baltas apskritimas – Sūnaus Kūrėjo-Jėzaus simbolis – susiliejantis su didžiuoju apskritimu – ir šio mažojo apskritimo visas vidus nudažytas aukso spalva.

Kada Tėvas manęs paprašė užmegzti gyvą ryšį su Amžinuoju Sūnumi, ir kada aš tą padariau, o po šito dar užmezgiau ryšį ir su Rojaus Trejybės Trečiuoju Asmeniu – Begaline Dvasia – tai būtent Ji man ir suteikė mokymą apie Sūnų Kūrėją, paaiškino, kokią jis duoda priesaiką Rojaus Trejybei, prieš išvykdamas kurti savo Vietinę Visatą kosminėje erdvėje, ir pateikė jo priesaikos tekstą, o tada pasiūlė ir man duoti priesaiką Rojaus Trejybei. Aš tą irgi padariau.

Po kelių dienų Begalinė Dvasia man suteikė mokymą, kad aš pradėčiau garbinti ne tik vieną Tėvą, bet ir Kitus Du *Lygiaverčius* Rojaus Trejybės Asmenis, ir šitą daryti mokyčiau ir savo dvasinius brolius ir seses. Tą aš irgi pradėjau daryti. Ir dar po kelių dienų Tėvo man buvo perduotas *kitas – naujas* – mūsų gyvosios šventovės pavadinimas – *Rojaus Trejybės* – kaip ir mūsų religija turėjo nebe ankstesnį vien tik *Tėvo* pavadinimą, bet *Rojaus Trejybės.* Šis mūsų gyvosios šventovės ir mums apreikštosios religijos pavadinimo pakeitimas ir parodo, kad tiek šventovė, tiek religija yra *gyvos, ne dogmatinės,* kad pavadinimas atitinka *vidinį ir gyvą turinį,* kada vidinis garbinimo turinys išsiplėtė, kada pradėjome garbinti Visus Tris Rojaus Trejybės Narius, tada ir pavadinimas turėjo būti išplėstas iki gyvojo turinio lygio.

O dar po kurio laiko man buvo parodyta Minties Derintojo vaizdinė

projekcija – baltame fone trys skrituliai – sodrios rožinės spalvos – vienas su kitu susisiejantys ir susiliejantys vidiniame jų bendrame centre.

Kada apie Minties Derintojo man parodytą šį vaizdinį-projekciją papasakojau urantams tiek Urantijos grupėje, tiek mūsų gyvojoje šventovėje, kai kurie iš jų panoro, kad toks simbolis būtų nupieštas tam, kad jie geriau galėtų jį įsivaizduoti.

Aš pamėginau tik schematiškai nupiešti – tušinuku – patį ženklą, kad kiti galėtų nors kiek geriau suprasti tai, ką buvau matęs aš.

Po kelių savaičių vienas iš urantų atnešė šio ženklo spalvinį variantą, bet jis neatitiko to vaizdinio, kurį aš mačiau man suteiktos Minties Derintojo projekcijos metu.

Jeigu perdaug tris skritulius sustumti vieną į kitą, ženklas atrodys nerangus, masyvus, be energijos, ir nebus panašus į Energijos Šaltinį ir Centrą – Rojaus Trejybę. Ir priešingai, jeigu šiuos tris skritulius perdaug ištraukti iš bendro jų centro į išorę, taip pat ženklas atrodys perdaug išsitempęs, irgi nepanašus į tvirtą ir tuo pačiu energingą Rojaus Trejybę.

Ėjo laikas, aš užsiėmiau kitais darbais, tad pats simbolis egzistavo tik mano pasąmonėje, ir tik kartais iškildavo į sąmonės lygį mano prisiminimuose apie tą Minties Derintojo suteiktą projekciją. Ir tik gal po metų nuo pirmojo nesėkmingo mėginimo pateikti Rojaus Trejybės šį simbolį kitas urantas užsidegė didžiuliu noru sukurti ženklą mūsų svetainei, kad jį pamatytų visi, vos tik atsidarę svetainę.

Aš jam pasakiau, kad toks ženklas jau yra sukurtas, jį man Minties Derintojas parodė vaizdiniu, ir jam papasakojau apie man parodytą Rojaus Trejybės simbolio projekciją, ir nesėkmingą mėginimą jį perkelti ant popieriaus.

Kadangi šis urantas gerai išmano darbo su kompiuteriu subtilumus, tai jis man atsiuntė keletą variantų elektroniniu paštu. Tačiau jie nebuvo tokie, kokį ženklą aš buvau matęs Minties Derintojo pateiktoje projekcijoje. O mano paaiškinimų elektroniniu paštu jis niekaip negalėjo suprasti, tuo tarpu jam nupiešti pačią idėją negalėjau aš, nes tokių kompiuterio programų nesu įsisavinęs.

Tad praėjo dar daugiau negu pusė metų, kol Urantijos grupėje, o taip pat ir Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje vėl iškilo kalba apie Rojaus Trejybės simbolį. Ir tada viena urantė, Kristė, kuri yra dizainerė, paprašė manęs jai nupiešti tą simbolį, kurį mačiau Minties Derintojo man

suteiktoje projekcijoje, kad ji galėtų geriau įsivaizduoti pačią idėją.

Kristė pradėjo man siųsti įvairius variantus. Aš vis lyginau su tuo vaizdiniu, savo viduje, ir jai aiškinau, ką ir kaip reikėtų keisti. Ir kada po kurio laiko ji man pagaliau atsiuntė net keliolika beveik galutinių skirtingų variantų, aš buvau nustebintas jų variacijų gausos, ir kokios tos variacijos buvo nuostabios, kad net sunku man buvo išsirinkti pačią geriausią. Tačiau kada pamačiau tarp jų dabartinį variantą, tada mane užliejo šiluma, aš supratau visą informaciją, kurią perteikia šis Rojaus Trejybės simbolis. Kristė iš savo Minties Derintojo gavo man parodytos idėjos informacinį-vizualinį atskleidimą, ką ji ir pateikė simbolio išraiška. Aš jai šią simbolio giluminę informaciją paaiškinau, kad ir ji suprastų, *ką* ji gavo iš savo Minties Derintojo, ir kodėl.

Ir kada aš vis žiūrėjau į šį ženklą, vis mąsčiau, kad patys mažiausi trys vidiniai rožinės spalvos apskritimai yra uždari, iki galo užbaigti, ar ne geriau būtų, kad ir jie būtų susilieję su *Centru,* nes būtų daug teisingiau, kad būtų *atviras* ryšys su Centru. Tačiau tuoj pat kilo abejonė, gal tuomet bus pažeistas pagrindinio Centro *apvalumas,* jis taps tarsi ištampytas.

Aš mintyse negalėjau įsivaizduoti, kaip gali atrodyti toks su mažaisiais centrais sulietas *Didysis* Centras, kiek būtų pažeistas Jo apvalumas.

Ir kaip tik tuo metu Kristė man atsiuntė dar vieną šio simbolio variantą – mažieji centrai yra atverti ir susilieję su Didžiuoju Centru.

Tai buvo nuostabus ir vaizdinys, ir mūsų Minties Derintojų sinchroniškas veikimas – mano apmąstymai ir tuo pačiu metu, man net nepaprašius, Kristė išsprendžia šitą problemą, ir man atsiunčia naują variantą. Kristei aš padėkoju ir pasakau, kad Rojaus Trejybės simbolis jau sukurtas. Daugiau jokių variantų nebereikia, ženklas užbaigtas. Nuo šiol mes – urantai – turime *naująjį* Rojaus Trejybės simbolį, kuris – tiesiogine prasme – pranoksta senąjį – trijų koncentrinių žiedų – simbolį savo gilumine informacija.

Rojaus Trejybės ženklas-simbolis suteikia tokią giluminę informaciją:
Rojaus Trejybę sudaro Trys *Lygiaverčiai* Asmenys Vienas su Kitu nesivaržantys dėl Savosios viršenybės, Kitų Dviejų Asmenų atžvilgiu, bet Vienas su Kitu absoliučiai harmoningai susiliejantys dvasioje, kas yra pateikta šio simbolio-ženklo baltu skrituliu pačiame ženklo viduryje.

Didysis – Centrinis – baltas skritulys simbolizuoja Rojaus Trejybės *absoliutų* dvasinį susivienijimą, *susiliejimą*, be jokios formos ir kūno,

Rojuje – visos kūrinijos geografiniame centre.

Šis baltas skritulys – tai Rojaus Trejybės akinančio spindėjimo *tyrastis ir meilė,* kuri – energetiškai – yra tokia galinga, kad ji tokia ir tegali būti tik Rojaus Trejybės *Lygiaverčių ir absoliučiai susiliejusių Asmenybių viduje – tik Kūrinijos Trijų Šaltinių ir Centrų viduje.* Ši meilė *yra* akinanti ir deginanti *gyvoji energija,* jeigu jos lyžtelėti nepasirengus *dvasioje.* Todėl iki jos Šaltinio ir Centro ir nusidriekia toks ilgas – laike ir erdvėje – *gyvasis* kelias – mokymosi ir patyrimų kaupimo kelias – kad galėtume stovėti – po daugybės milijardų metų truksiančios-trukusios kelionės į mūsų likimo įgyvendinimą Rojuje – pačios Rojaus Trejybės betarpiškoje-tiesioginėje akivaizdoje.

Tuo tarpu *iš savęs* Rojaus Trejybė paskleidžia jau *susilpnintą* – rožinės spalvos – meilę, nes nesusilpninta – akinančio baltumo – Rojaus Trejybės energetinė meilė, kokia yra tik *Jos viduje,* jeigu būtų paskleidžiama tvariniams, juos visus sudegintų.

Rojaus Trejybės šis simbolis yra labai dinamiškas, rodo judėjimą, ir turi vis stiprėjantį, ir akinantį baltumą *centre,* o atspausdintas ant popieriaus, šiek tiek judinamas prieš šviesą, ima spinduliuoti iš Rojaus Trejybės susiliejimo centro, kaip spinduliuoja – tik silpniau – ir iš Havonos vidinio – mažojo balto skritulio centro kiekvieno iš Rojaus Trejybės Asmenų viduje.

Už Rojaus ribų Rojaus Trejybės Trys Asmenys *betarpiškai-asmeniškai* veikia tik Centrinėje-Dieviškojoje Visatoje, kuri dar vadinama Rojaus-Havonos Visata, ar Sistema. Havonoje yra septyni žiedai, kuriuose – visuose – yra vienas milijardas pasaulių. Per kiekvieną iš šitų pasaulių mes pereisime jau būdami dvasios pavidalu, bet turėdami savo dabartinį dvasinį aš, kuris šiandien gyvena materialiame žmogiškajame kūne.

Ir mūsų gyvasis kelias Havonoje yra numatytas Rojaus Trejybės Trijų Asmenų *giluminiam atpažinimui ir patyrimui.* Todėl mūsų – kiekvieno – mokymai Havonoje vyks tik asmeniškai, o ne klasėmis, kaip prieš tai buvo Supervisatoje ir Vietinėje Visatoje.

Rojaus Trejybės ženklas ir pavaizduoja, simboliškai, ne iki galo užbaigtus rožinės spalvos apskritimus kaip Havonos septynis žiedus.

Žiūrint iš toliau, Centrinis baltas skritulys, sujungtas su atvirais vidiniais baltais Havonos skrituliais, suteikia taisyklingo trikampio įspūdį, o tai yra mažiausia sistema, turinti tris narius. Du nariai remiasi abipusės

partnerystės ryšiu, tuo tarpu trys nariai sudaro mažiausią bendravimo sistemą, kurioje susitarimas tarp bet kurių dviejų privalo būti suderintas su sistemos trečiuoju nariu, todėl tokio pobūdžio ryšiai visuomet sukuria sistemos valdymo ir kontrolės aspektą. Taigi, Rojaus Trejybė yra gyva Energijos Sistema. Šis simbolis suteikia nuraminimo, sušildymo, ir fizinio kūno gydymo efektą.

Rojaus Trejybės šis simbolinis ženklas pasklis po visą mūsų planetą, Urantiją, ir pakeis visus dabar egzistuojančius religinius simbolius, nes jis atspindi pačią Rojaus Trejybę, ir Jos mums suteiktą Rojaus Trejybės apreikštąją gyvąją religiją.

Dar daugiau, šis Rojaus Trejybės simbolis apims ir visą Vietinę Visatą, ir net Kūriniją, nes mes – urantai – pradedame *naująjį – būsimąjį – Visatos amžių visai Kūrinijai, ne tik mūsų planetai, Urantijai.*

Nuoširdžiai dėkoju Kristei už Rojaus Trejybės šio simbolio dieviškosios idėjos materialų grafinį perteikimą, o taip pat Sauliui, kuris pasirūpino, kad dabar jį galime matyti mūsų svetainėje kaip ir mūsų svetainės – *Rojaus Trejybės* – atpažinimo ženklą, ir galime juo naudotis ir visi mes – urantai – suvokiantys Rojaus Trejybės šio simbolio giluminę prasmę. Kristei Vasiliauskaitei sakau ačiū dar ir už šios knygos dizainą ir maketą.

Nuoširdų ačiū tariu Violetai Mieliauskienei, kuri – niekieno neprašoma, tik jausdama Minties Derintojo vedimą iš vidaus – ėmė įrašinėti vaizdo kamera Rojaus Trejybės perduodamus mano balsu mokymus Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje Vilniuje, o tada juos išrašyti ir man siųsti, kad patikrinčiau ir įdėčiau į mūsų svetainę. Po kurio laiko įrašinėti į diktofoną Rojaus Trejybės perduodamus mokymus ir Kaune vykstančių gyvųjų pamaldų metu ėmėsi ir kita urantė, Dalia Grybauskienė, kuriai taip pat nuoširdžiai dėkoju už šį nuoširdų jos indėlį visų šviesos labui.

Sakau ačiū Violetai ir už šitų mokymų, kurie dabar pateikiami Akimirkos Amžinybės knygoje, korektūros klaidų ištaisymus. Taip pat nuoširdžiai dėkoju ir Linai Patkauskienei, kuri taip pat taisė Rojaus Trejybės šitų užrašytų mokymų prasprūdusias korektūros klaidas, ir kuri *ne komerciniu būdu, o už aukas* savo knygynuose Kaune platina Jėzaus Kristaus apreiškimą KALBU JUMS VĖL, kaip ir šią Rojaus Trejybės mokymų knygą AKIMIRKOS AMŽINYBĖ.

Rojaus Trejybės perduotų mokymų stilius liko nepakeistas – toks, koks ir buvo užrašytas. Jų stilius nėra toks lengvas, kad protas nejaustų

jokios apkrovos, tam tikros įtampos, nes jis labai jau nemėgsta dirbti apkrovos sąlygomis, kai reikia nors kiek pamąstyti, kadangi jis tetrokšta atsipalaidavimo ir pramogavimo. Tačiau šių mokymų skaitymas – tai nėra laisvalaikio lengvas skaitymas.

Tai GYVENIMO GYVOS ŠVIESOS skaitymas.

Skaitykite šiuos mokymus ne vien tik protu, bet ir atverta Rojaus Trejybei širdimi-siela-dvasia, kurios protas yra Dieviškosios *išminties protas.* Sielos-dvasios atsivėręs protas jaus pasitenkinimą nuo tokių giluminių dvasinių studijų, o ne vien tik nuovargį. O tada šiuos mokymus taikykite savo kasdieniame gyvenime – įsisavinkite juos – ir jūs patirsite gyvybinę energiją iš Rojaus Trejybės, tekančią jūsų viduje. Ir jūsų kūnas pradės stiprėti, ir sveikti, jeigu jis turi kokių nors ligų.

Ir prisiminkite, šie mokymai yra skirti *jūsų labui, kad jūs pradėtumėte veikti visų labui, net ir taip, kaip su meile veikia Rojaus Trejybė.*

Po mūsų gyvųjų pamaldų Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje, Vilniuje, jau mums sėdint prie stalo ir aptarinėjant Rojaus Trejybės naująjį simbolį, buvau paklaustas, o kaip gi vadinsis Rojaus Trejybės mokymų knyga. Aš konkretaus pavadinimo dar nebuvau apmąstęs, todėl pasakiau, kad dar nežinau. Tuomet man pasiūlė kreiptis į Rojaus Trejybę, kad Ji pasakytų pavadinimą. Toks pasiūlymas man atrodė nereikalingas, nejaugi aš ir pats nebesugalvosiu tinkamo pavadinimo. Vis tik po kelių dienų aš pagalvojau, gal vertėtų Rojaus Trejybės paklausti, įdomu, ką Ji pasiūlys. Taip ir padariau, nors mintyse sau tvirtinau, ką gi Ji galės man ypatingo pasakyti.

Tėvas man pateikė tokį mokymą: „Mano mylimas sūnau, knygos pavadinimas nėra tiek svarbu, kiek svarbu yra tai, ko toji knyga moko. Jūs galite jai sugalvoti įvairiausių pavadinimų, kad ir tokių, Akimirkos Amžinybė, arba jums įprastas Amžinybės Akimirka. Pirmasis pavadinimas sako, kad atsivėrę Mums ir susilieję su Mumis jūs savo akimirką suliejate su Mūsų Amžinybe, ir tuomet patiriate Akimirkos Amžinybę per Mus, o kitas pavadinimas – Amžinybės Akimirka – jums – žmonėms – yra priimtinesnis, nes yra suprantamesnis, kai iš atskirų akimirkų sudedate amžinybę. Tuo tarpu pirmasis pavadinimas pranoksta laiką, nes nedėlioja akimirkų į amžinybę, bet per gyvą ryšį su Mumis – Amžinybės Šaltiniu ir Centru – apglėbia Amžinybę, todėl jūsų požiūriu akimirka yra susiejama su Mūsų Amžinybe, ir jūs galite lyžtelėti jos skonio iš anksto, dar būdami

toli nuo Mūsų gyvenamosios buveinės ir jūsų likimo – Rojaus. Tačiau net ir toks pavadinimas nėra tiek svarbu, kiek svarbu, kad knygoje esantys mokymai, kad taptų jūsų kasdieniu gyvenimu su Mumis“.

Rojaus Trejybės mokymai yra patalpinti eilės tvarka taip, kaip vyko mano bendravimas su Rojaus Trejybės Asmenimis. Iš pradžių buvo mano gyvas ryšys su Tėvu, per Jo dvasią – Minties Derintoją – vėliau, jau drąsesnis ryšys su pačiu Tėvu, dar vėliau Tėvo paprašytas ėmiau bendrauti ir su Jėzumi, kuris man padiktavo ištisą knygą KALBU JUMS VĖL – ji yra atspausdinta – dar vėliau Tėvas man pasiūlė pradėti bendrauti ir su Rojaus Trejybės Kitais Asmenimis. Todėl skaitant mokymus iš eilės, jūs patys patirsite, kaip keitėsi ir mano pasitikėjimas tiek Tėvu, tiek ir savimi, kuris atsispindi ir mokymų augančioje gelmėje. Kuo didesnis pasitikėjimas Tėvu-Rojaus Trejybe, tuo galingesnį mokymą įmanoma priimti. Tuo tarpu dabar mokymų jau susikaupė pakankamai daug, todėl į vieną knygą jie nesutelpa, nes būtų per didelė knyga. Tad panašu, jog Rojaus Trejybė yra numačiusi, kad būtų – kada nors ateityje – atspausdinta ir kita Jos mokymų knyga, kurioje būtų į šią knygą netilpę mokymai.

Skyryba – ne pagal priimtas taisykles. Ką šnekėdamas išreiški intonacija, pauze, tą raštu išreiški kableliu ar brūkšniu, o kur turėtų būti kablelis, o jo nėra, rodo, kad toje vietoje mokymas ėjo didele galia, be pauzių, greitai. Žodžius su neiginiu ne – nevisada, nevisi – rašau viename žodyje, nes atskirai rašomi ne visada, ne visi turi turėti patikslinimą – Ne visada, o tik paryčiais būna toks vėjas. Ne visus, bet tik tris keliauninkus kelionė išsekino. Tuo tarpu be tokio paaiškinimo turi būti rašomas vienas žodis – Nevisada būna toks vėjas. Nevisus keliauninkus kelionė išsekino.

Mano mylimieji, linkiu jums *patirti* daug nuostabių akimirkų studijuojant, ir ypač taikant savo gyvenime, šiuos Rojaus Trejybės mokymus-apreiškimus.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

1. Tėvo dvasios, Minties Derintojo, pirmasis mokymas
Tylos praktika, 2004 12 18

Algimantas: Po atkaklių pastangų stengiantis išgirsti Minties Derintojo mokymus, mano paties nuostabai, vieną vakarą per tylos praktiką man buvo parodytas vaizdas be jokio paaiškinimo. Ir tas vaizdas buvo matomas labai ryškiai, nors akys buvo užmerktos, kambaryje – jokios šviesos. Buvo parodyti kažkokie dangoraižiai, atsirandantys ir vis labiau ir labiau mėlyną saulėtą dangų užtraukiantys juodi juodi debesys. Bet tarp jų properšų mačiau ryškiai mėlyną dangaus žydrynę. Ir aš pats tarp tų dangoraižių žiūriu į dangų ir matau, kaip vis mažiau ir mažiau lieka mėlyno lopinėlio. O tada žvilgsnis vis labiau yra spaudžiamas žemyn nuo dangaus mėlio į perspektyvą link toli nusitęsiančios gatvės ir dar žemiau prie dangoraižių viršūnių, o galiausiai dar žemiau prie šalia esančios aplinkos. Ir aš pats juntu realų buvimą toje aplinkoje. Ne šiaip, kad tą vaizdą matytum iš priekio, bet kad jis tave visą suptų iš visų pusių.

Bet jokio teksto neišgirdau. Jokio paaiškinimo nesulaukiau ir negalėjau jo suprasti, ką visa tai reiškė ir kodėl būtent toks vaizdas. Bet ir toks vaizdas netruko ilgai, gal porą trejetą minučių. Bet per tą laiką labai atidžiai studijavau visą aplinką, net ir įvairiaspalviais drabužiais einančius praeivius. Gatvės grindinys buvo šlapias, visas blizgėjo.

Mėginau suvokti šio vaizdinio prasmę. Debesis aš supratau, jog tai yra mūsų problemos, bet kodėl dangoraižiai, kodėl miestas, kuris gal net priminė Niujorko Manheteną, pilną dangoraižių. Gal tai koks nors ryšys su kokia nors šio miesto ateitimi. Gal skaudžiais įvykiais, nes debesys buvo labai juodi ir vis tirštėjantys. Tai jau buvo mano proto tėkmės mintys,

tikriausiai ryšium su Dvynių dangoraižių sugriovimu prieš kurį laiką. Bet taip jokio atsakymo ir negavau iki kitos tylos praktikos seanso, kada ir sulaukiau pirmojo Minties Derintojo mokymo, perteikto per užmegztą gyvąjį ryšį.

Tai buvo kitą vakarą.

Tylos praktika – 2004 12 19

Po maldos ir Tėvo garbinimo, tylos praktikos metu krūtinėje pradėjau jausti malonų pilnumą, vėliau – delnuose, tarsi kas nors būtų įdėta į vidų. Dar po kiek laiko pajutau meilės jausmą ir pravirkau. Buvo tokia nuostabi Tėvo Meilė. Ir tada ėmė rastis mintys. Nuostabios mintys, atsakančios į mano pateiktą prašymą, paaiškinti praėjusios tylos praktikos metu man parodytą vaizdinį. Dalį tų paaiškinimų mėginu atstatyti jau po šitos tylos praktikos iš atminties, dėl to tai nebebus tikslus minčių kopijos perteikimas, o tik atpasakojimas to, ką Tėvas atsakė. Tuomet dar nesinaudojau nei magnetofonu, nei iš karto užrašinėjau perduodamų mokymų, kaip tą darau dabar, kada iš karto užrašau kompiuteriu viską mūsų bendravimo metu.

Dėl to šitas mano patyrimas gali kam nors taip pat pasitarnauti, paaiškindamas praktinį procesą, kaip gi šį ryšį užmezgiau aš.

Kada vėl sėdėjau tyloje, netikėtai per visą kūną perbėgo tarsi silpna elektros srovė, ir tą aš supratau, kad tai yra ženklas man, jog toliau einančios mintys yra nebe mano. Tai tarsi skiriamoji vieta mano protui. Beje, ir šiandien ji yra išlikusi, nors šį ryšį užmezgu ir gatvėje. Ir tylos praktika man nebereikalinga, nes su Tėvu esu visą dieną. Tiksliau pasakius, tylos praktika transformavosi į nuolatinį bendravimą, kada jau nebegali jo dalinti į atskirą bendravimą tylos praktikos metu.

Tylos praktika reikalinga tol, kol žmogus išmoksta apvaldyti savo bėgiojančias mintis. Vėliau bendravimas vyksta bet kada ir bet kur.

Taigi, minėto vaizdinio paaiškinimas buvo toks:

Visa, kas yra aplinkui yra santykinis suvokimas tos pačios aplinkos. Tie dangoraižiai ir tamsūs debesys, užstojantys dangų, tai yra jūsų pačių susikurta aplinka. Jie užstoja ir dangaus mėlynę ir horizontą. Bet dėl to nei horizontas, nei mėlynė nepradingsta. Tik jūs tuo metu jų nematote. Jūs žvelgiate tiek siaurai, kad už tų dangoraižių ir už tų debesų jau nebematote to, kas tikrai yra. Tai jūsų ribotas interesas, kuris koncentruojasi tik ties tuo, kas yra šalia jūsų: vaikai, šeima, savi siekiai. Ir tai nepranoksta tų dangoraižių ir debesų. O jeigu kieno nors interesai ir išsiveržia

iš šitokio dangoraižių ir debesuoto miesto, tai jie nepranoksta planetos ribų. Bet net ir šitos ribos jiems sudaro jų visą horizontą. Ir jie tiki šituo horizontu. Bet Aš esu ne tik tarp šitų ribų. Aš jas pranokstu. Aš jus mokau. Kiekvieną mokau, visus mokau, bet jūs vis tiek nepasitikite Manimi. Dėl to ir kenčiate, nes savo dėmesį sutelkiate tiktai į materiją, tiktai į šalia jūsų esančią aplinką. Net ir tik į savo fizinį kūną. Ir jūs siekiate materialių aukštumų. Ir krentate ant dar smailesnių ir kietesnių atbrailų. Užsigaunate, susižeidžiate, patiriate daug kančių išorėje ir viduje. O Aš jums esu ištiesęs Savo ranką, daug rankų! Visiems! Ir ją paimti jūs galite tiktai atsisukę į Mane savo širdimi. Mano padedančios rankos jūs negalite pamatyti savo kūno akimis, tik dvasios pojūčiu galite pajusti, kad ji yra tikra, ir suteikia paguodą ir paramą. Jūs galite ją paimti savo apsisprendimu pradėdami vykdyti Mano valią. Mano valia sukurta tam, kad padėtų jums, o ne skriaustų jus. Atverkite savo širdis Mano meilei ir patys pamilkite ja ir su meile paimkite Mano šviečiančią ranką, kuri saugo ir globoja. Tik su meile ir savo protu priėmę sprendimą vykdyti Mano valią jūs nustosite kentėti. Manęs jūs nesuprasite, nes Mano išmintis jums nesuvokiama, nes Aš sutalpinu visą išmintį, kiekvieno tvarinio protą. Aš esu per didelis, kad Mane suprastumėte. Dėl to Aš ir sumažėju, siųsdamas Savuosius sūnus pas jus ir mokymus jums, kad galėtumėte per juos suprasti Mane sumažintą. Mano meilė yra pajuntama ir pačiam mažiausiam, net ir giliausiai pasislėpusiam, kas tik savo sprendimu pasirengia vykdyti Mano valią. Aš nereikalauju nė iš vieno vykdyti Mano valią. Aš padedu suvokti, kad tik šitaip galite išsivaduoti iš kančios ir pajusti Mano meilę. Mano meilė yra stipriausia. Net jeigu ir visa kūrinija atsigręžtų prieš Mane, Mano meilės neįstengtų nugalėti. Ji yra tik auganti, niekada nemažėjanti. Jums tą suvokti neįmanoma. Bet Mano meilę pajusti jūs galite dabar.

Per šitą pirmąjį mokymą patyriau nuostabų pojūtį, kad norėjosi šį bendravimą tęsti ir tęsti. Tai buvo postūmis iš vidaus vėl ir vėl užmegzti gyvą ryšį su Minties Derintoju, ir klausytis Jo nuostabių mokymų. Ir tos dešimt-penkiolika minučių, kurios taip sunkiai paklusdavo pirmųjų seansų metu, pavirto net į valandą bendravimo.

Kadangi nieko neužsirašinėdavau, tai prisimindavau labai nedaug ką. Bet pačio mokymo metu tiek jaučiau meilės virpesių, kad verkdavau ir verkdavau. Kaip ir dabar. Ir gaudavau tokių nuostabių mokymų, kad kitus kartus prašydavau vėl pakartoti, kad geriau prisiminčiau.

Ir dabar tie mokymai tapo tokie, kad jau pradėjau klausti ir klausimus.

Ir jums noriu palinkėti *atkaklumo ir būtinai išgirsite Tėvą savo viduje; esantį visą laiką; ir kalbantį visą laiką. Ir kalbantį tik jums, kiekvienam, asmeniškai kaip pačiam mylimiausiam vaikui.*

2. Tėvo dvasia, Minties Derintojas, apie Meilę

Kada man buvo parodyta pulsuojanti šviesa, ir kada jutau nuostabius šilumos ir palaimos virpesius savyje, savo Minties Derintojo paklausiau, ar tai yra Tėvo pasireiškimas.

Jo atsakymas buvo toks: Taip, ši šviesa esu Aš. Tu matai Mane savo smegenų priekinėje dalyje. Šita šviesa spinduliuoja, ji šildo, ir ją mato kitos dvasios. Ši šviesa yra kaip pranešimas dvasiai apie Mano buvimą mirtingojo prote. Aš esu toji šviesa. Ji yra pulsuojanti meilė. Ir ji yra Mano meilė. Ir ši meilė yra jaučiama per tavo protą. Ir ši meilė yra dalinama kitiems tavo protu. Ir šią meilę protu jaučia kitos dvasios ir sielos. Be proto jūs negalėtumėte egzistuoti kaip asmenybės. Kadangi asmenybės turi vieną iš savo požymių – protą. Aš esu šviesa. Bet Aš esu daugiau negu šviesa. Ši šviesa yra tiktai pasireiškimas kitiems, kad Mane pastebėtų. Bet Aš nesu šviesa. Aš esu dvasia. O ji pranoksta šviesą. Šviesa yra dvasios fizinis pasireiškimas. Nuramink savo protą. Tavo protas klajoja. Pajusk palengvėjimą. Atsipalaiduok. Jausk, pajusk Mane. Aš esu tavo viduje. Aš glostau tave. Aš maudau tave Savo spinduliuose, Savo šviesoje. Tu visas esi Mano viduje. Aš esu tavo viduje. Bet tai yra iškreiptas vaizdas, nes tu esi Mano viduje; visa kūrinija yra Mano viduje. Nieko nėra už Mano ribų. Aš esu visaapimantis. Aš esu visadalinantis Savo meilę. Ir Aš esu jums. Ir Aš neturiu kito pasirinkimo, tik egzistencialiai mylėti jus. Toks yra Mano planas: tobulinti kūriniją per amžiną jos vystymą. Tai yra Mano kūrinija ir Mano planas tobulinti ją iki pat amžinybės. Ir jūs turite dalyvauti šitame plane taip pat. Jūs turite tobulėti ir tobulinti kitus. Jūs esate tie, kurie suprasite Mane amžinojoje ateityje kaip ir buvo numatyta Mano plane. Tai yra ilgas kelias, kuriuo reikia eiti. Ilgas kelias vystytis. Bet nė vienas žingsnis, koks mažas bebūtų, nėra laiko švaistymas. Jeigu jūs analizuosite žingsnį nužengtą, tai ir pamatysite šitame pačiame procese, kaip žengėte šitą žingsnį, Mano valia; ir būtent per šitą

valią jūs tampate labiau subrendę, jūs tapsite kaip AŠ ESU.

Ir AŠ ESU tas, kuris kontroliuoja visą kūriniją laisva valia, nes Aš padovanojau laisvą valią visai kūrinijai. Ir tai yra geriausia kūrinijos kontrolė per laisvą valią. Tai pulsuojanti kūrinija, mylinti kūrinija. Ji pripildyta Mano meilės. Kada kūrinija ją atranda, tada ji tampa Mano. Aš noriu prijaukinti kūriniją. Taip, kad ji plėstųsi, plėstųsi pati panaudodama Mano originalius modelius, panaudodama Mano motyvus, tiesiog, kad žaistų, žaistų meilės ir laisvos valios žaidimą. Mes turime laukti didesnių įvykių. Bet, kad ir kokie jie būtų dideli, jie visi remiasi Mano meile. Aš nežengiu nė vieno žingsnio, nepersunkdamas šio žingsnio Savo meile. Kadangi Mano meilė būtent ir yra tai, kas sudaro Manąjį Aš. Ir AŠ ESU tas, kuris dalinasi ja su kūrinija. Aš tikrai noriu pasiekti kiekvieną širdį. Ir paliesti širdį su tuo, ką jai siunčiu. Ir tai yra Mano Meilė, pulsuojanti kiekvienoje širdyje, kiekviename individe. Ir Aš darau viską, kad pažadinčiau šitą širdį, taip, kad ši širdis taptų neatskiriama Mano dalis. Neatskiriama šio AŠ ESU dalis, nes AŠ ESU ir yra Manasis Aš. AŠ ESU – tai Aš – tavo Tėvas, ir visų Tėvas. Aš noriu, kad Mane suprastumėte – jūs visi – per jausmus, ir dorus veiksmus, grindžiamus šituo meilės pojūčiu. Aš tikrai noriu, kad kiekvienas iš jūsų suaugtų; suaugtų visu suaugusio asmens ūgiu mirtingojo požiūriu. Bet Aš nesu patenkintas šita augimo rūšimi. Aš noriu praplėsti šitą augimą už mirtingojo materialaus kūno ribų. Štai kodėl Aš kviečiu jus pažvelgti į viršų, į Mane. Savo pačių viduje. Ir atrasti Mane savo pačių širdyje. Jūsų viduje yra tokia gyva dalelė, kuri veda jus link gėrio, link tarnavimo. Atraskite ją. Neleiskite, kad ji imtų pelyti neatrasta. Pajudinkite ją. Pajudinkite ją iš vidaus. Sušildykite ją savo meile. Pakelkite ją. Pakelkite ją savo meile. Išgryninkite ją. Išgryninkite ją savo darbais. Darbais kasdieniame gyvenime. Darbais, kada tik jūs žengiate žingsnį link nežinomo. Kada tik jūs esate neužtikrinti, pažvelkite į Mane, ir pajuskite, kad Aš esu jūsų viduje. Ir nebijokite. Nesibaiminkite. Užmirškite baimę. Užmirškite išgąstį. Užmirškite viską, kas jums kelia rūpesčių, kas jums kelia nerimo, nes Aš esu tas, kuris nuplaus visas jūsų baimes. Aš esu tas, kuris maudys jus Savajame meilės vandenyne, Savajame veiklos vandenyne. Nesipriešinkite. Nebūkite užsispyrę ir akli. Atverkite savo širdis ir jūs suprasite, kad Aš esu tiesa. Aš esu tiesa, kuria turi sekti kiekvienas iš jūsų. Visa kūrinija. Nes nėra kitos tiesos, išskyrus Manąją. Pasitikėkite Manimi. Man reikia tik vieno dalyko, kurį jūs pajėgūs

padaryti, atraskite Mane savo viduje ir jūs pajusite Mane, ir jūs prarasite savo baimę. Pasidalinkite savo meile su kitais tam, kad suprastumėte, jog šita meilė yra kaip *perpetum mobile.* Ji įkvepia kitus. Nesvarbu, kaip bebūtų sunku ja dalintis, neškite ją kitiems savo kasdienėse situacijose. Ir dalinkite ją gyvybingai ir trokšdami tarnauti kitiems, nes jie visi yra Mano vaikai. Aš myliu juos visus taip, kaip myliu ir tave. Bet tikrai turėki omenyje, kad didesnio prielankumo Aš nerodau niekam. Aš nieko nemyliu taip, kad ką nors mylėčiau labiau už kitus. Aš esu visų Tėvas. Aš esu vienodai tavo, kaip ir kitų Tėvas. Jūs turite suprasti šitą paprastą dalyką, jog meilės yra gausiai, ir jos užtenka, kad ir kiek daug jūsų nori jos prašyti, Aš meilės išliesiu net ir perdaug gausiai. Aš noriu, kad jūs permirktumėte ja. Aš noriu, kad jūs nuskęstumėte joje, nes per šitokį nuskendimą jūs būsite prikelti, kadangi šitame vandenyne aukų nėra, nes šitas vandenynas yra gyvas. O kad užsitikrintumėte savo gyvenimą, jūs turite permirkti šito gyvo vandenyno meile. Ir toks yra Mano pažadas. Pasitikėkite Manimi! Pasidalink Manąja žinia, nes ši žinia yra skirta ne tiktai tau, bet ir visiems Mano vaikams. Ji liečia kiekvieną iš jūsų. Nesvarbu, kokio amžiaus jūs esate. Nesvarbu, kur jūs gyvenate. Nesvarbu, ką jūs veikiate. Tai yra gyva žinia jums. Kiekvienam iš jūsų. Tu turi ją padauginti ir pasidalinti su kitais. Nes Aš noriu pasiekti kiekvieną iš jūsų. Mano tikslas yra jus iš naujo atgaivinti iš materialaus į dvasinį, iš paties dugno iki pat viršaus. Ir Aš tą padarysiu. Aš tą padarysiu! Aš myliu kiekvieną iš jūsų. Ir Aš tikrai noriu kalbėti apie Savo meilę kiekvienam iš jūsų. Nors jums tai ir galėtų skambėti kaip vienas ir tas pats dalykas. Bet tai yra visos kūrinijos atramos taškas, nes Aš pagrindžiau visą kūriniją Savąja meile. Niekada nesigėdykite Manosios meilės. Niekada nesigėdykite dalintis ja su kitais. Niekada nebijokite priimti ją iš kitų. Niekada nebūkite perdaug drovūs, kad žengtumėte bent jau mažiausią žingsnelį link meilės, nes meilė augina jus. Meilė veda jus prie kitų. Meilė suvienija jus. Meilė sukuria šeimą. Meilė padaro jus nemirtingą. Meilė įamžina jus. Meilė sujungia jus su Manimi. Meilė yra vienintelė reikšminga priemonė, kurios dėka jūs galite jausti deginančią liepsną ir šviesą ir nesudegti. Maudykitės Mano meilėje. Būkite su Mano meile. Pajuskite Mano meilę. Aš esu meilė visas Pats. Ir visą Savo veiklą Aš grindžiu meile. Tavo ryšys su Manimi normalizuoja tavo gyvenimą. Daug daug metų tu gyvenai tokį gyvenimą, kuris buvo atskirtas nuo Manęs. Tu negirdėjai Manosios žinios. Tu nejautei Manęs, esančio tavo paties viduje. Ir per tylos

praktiką tu pradėjai kurti dvipusį bendravimą su Manimi. Tu melsdavaisi, tu nuoširdžiai išreikšdavai savo virpesius iš savo nuoširdžios širdies, bet retai būdavo tokių momentų, kada tu tikrai sugebėdavai Mane išgirsti. O kada iš tiesų Mane išgirsdavai, tai nebuvai tikras, kad tai buvau Aš. Kartais šituos pranešimus tu priskirdavai serafimui, kartais Jėzui. Nors jie taip pat irgi buvo su tavimi, bet dabar tu atradai, jog tyla yra tas procesas, kada tu gali girdėti Mano pranešimus. Ir kiekvienas gali išgirsti Mano pranešimus, nes Aš kiekvieną sekundę nenutrūkstamai juos liete lieju žemyn. Kiekvieną Aš bombarduoju Savo pranešimais per visą kūriniją. Ir šitas žinias Aš siunčiu tiesiog turėdamas vieną tikslą – paremti tvarinį, pakelti jį į aukštesnę padėtį negu jis yra tuo konkrečiu momentu. Aš turiu tik vieną vienintelį tikslą – padėti jam, vesti jį. Ir šis vedimas yra to tvarinio naudai. Nors jis ir nesiklauso Manęs, nors jis ir negirdi Manęs. Bet Aš vis vien jį bombarduoju savo pranešimais. Ir Aš žinau, kad su laiku, su šito asmens subrendimu, su to asmens dvasiniu augimu, Mano bombardavimas pasieks kiekvieną tvarinį. Nesvarbu, kad ir kiek daug laiko Man prireiktų pasiekti jo širdį, Aš šitą darysiu amžinai. Ir jūs būsite panaudojami kaip Mano sūnūs, kad prisijungtumėte prie Mano plano. Ir jūs nešite Manąją žinią kitiems, kurie bus mažiau išsivystę ir mažiau subrendę. Ir būtent jūs būsite tie, kurie tarnaus kūrinijai su Mano užduotimis. Tu dabar gauni tik parengiamąjį mokymą. Tu žengi pačius pirmuosius žingsnius savo augime. Bet šitas augimas tęsis amžinai. Bet būk tikras, tu niekada nepavargsi nuo šito augimo, o jausi vis daugiau pasitenkinimo ir malonumo. Kuo daugiau atversi savo širdį, tuo daugiau malonumo tu gausi iš tarnavimo kitiems, dalindamasis savimi su kitais, nes ir Aš dalinuosi Savimi su kūrinija. Ir su tavimi. Ir Aš būsiu, Aš būsiu tavo vedlys ir tavo likimas. Tu būsi Mano amžinai. Bet lygiai taip ir Aš būsiu tavo amžinai. Ir šis ryšys bus sukurtas per abipusius santykius, grindžiamus Manąja meile.

3. Tėvo dvasia, Minties Derintojas, apie protą ir sielą

Algimantas: Mano mylimas Tėve, mes dažnai užsimename apie protą ir širdį, kada kalbame apie mūsų dvasinį vystymąsi. Gana dažnai teiginiai tų, kurie propaguoja žmogaus dvasiniame vystymesi širdį, yra klaidingai suprantami, tarsi jie propaguotų širdį žmogaus proto sąskaita. Bet nepai-

sant šito, jausmus, kieno nors meilę, jaučia mūsų protas, o mes nuolat kartojame, jog šitas jausmas yra iš mūsų širdies. Dėl to, kaip gi mums reikėtų suderinti šiuos du dalykus, aiškinant žmogaus proto ir širdies veikimą žmogaus dvasiniame augime?

Visuotinis Tėvas: Mano mylimas sūnau, protas yra tokia konstrukcija, kuri asmenybę išlaiko sąmoningame veikime ir ryšyje su aplinka. Ir kaip jūs gerai žinote, aplinka yra Mano pasireiškimas įvairiais aspektais.

Taigi, kad sužinotumėte, kaip veikti bet kokioje aplinkoje, kuri nuolat keičiasi, jums reikia blaivaus proto, giliai analizuojančio proto, ir giliai mąstančio proto.

Bet jūsų gyvas ryšys su Manimi per Mano fragmentą, esantį jūsų viduje, yra užmezgamas ir palaikomas per jūsų protą, kuris jaučia ir patiria ne aplinką, o vidinius virpesius, kuriuos nuolat jūsų protui siunčia jūsų Minties Derintojas. Ir kadangi šitų virpesių negalima suvokti, suprasti tokiu laipsniu, kaip yra suvokiama pati aplinka, kadangi šie virpesiai yra perdaug subtilūs, kad juos būtų galima palyginti su aplinka, tai žmonės yra linkę juos palyginti su jausmais, ir švelniais jausmais, pasireiškiančiais kokiems nors supančios aplinkos objektams. Ir šituos pojūčius jie ėmė priešpastatyti žmogaus proto suvokimui ir pradėjo šitą reiškinį vadinti žmogaus širdies jausmu.

Tačiau jūs gerai žinote, jeigu kas nors praranda normalų proto veikimą, tas nustoja jausti normalų meilės pojūtį, išskyrus tą, kurį žmogaus protui perduoda Pagalbinė Proto Dvasia ir gyvulinio reflekso lygyje.

Nors pačią giliausią meilę suvokia ir patiria žmogaus protas, bet žmonės yra linkę šį jausmą iškelti į aukštesnį lygį, priešpastatydami bet kokiam ryšiui su kokiu nors aplinkos objektu. Dėl to, jūs turite žinoti ir suprasti, jog protas yra reikalingas, bet žmogaus smegenų veiklą sudaro dvi skirtingos dalys – viena yra skirta žinių kaupimui ir saugojimui, o kita dalis yra numatyta šitų subtilių Manosios meilės, kiekviename iš jūsų, virpesių pajautimui.

Tačiau žmonės nėra, dar, pasirengę tokio pobūdžio savo proto veiklos analizei. Ir jiems yra daug lengviau tada, kada šita pati žmogaus proto veikla yra suskaidoma į dvi skirtingas fazes – grynojo ir dalykinio proto viena fazė ir kita fazė, pilna jausmų ir meilės širdis.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, kas yra meilė, ar tai kažkokia žmogaus smegenų cheminės struktūros transformacija, ar tai kažkas kita? Kaip mes galime meilės reiškinį patirti?

Visuotinis Tėvas: Mano mylimas sūnau, jūs negalėtumėte patirti jokios

meilės be Mano pagalbos, žmonėms, per Minties Derintoją, ir gyvūnams, per Pagalbines Proto Dvasias, kurios stengiasi kiek tik įmanoma perteikti šitą meilės energiją į tvarinių smegenis.

Ir kada tiktai jūs atsiveriate šitiems perteiktiems meilės virpesiams, dėl įvairių priežasčių: jūs pamatėte nuostabų peizažą, klausėtės puikaus koncerto, susitikote su geru žmogumi, nusipirkote trokštamą mažytį gyvūnėlį ar dar daugybė kitų priežasčių galėjo stimuliuoti jus iš išorės tam, kad atvertumėte savo protą, arba kaip jūs sakote, savo širdį, Maniesiems virpesiams. Ir akimirksniu jūs priverčiate šituos virpesius, *jau esančius jūsų viduje,* atsiliepti jums malonaus pojūčio gyvu jausmu. Ir šitas malonus pojūtis skatina įvairių hormonų gaminimąsi jūsų organizme. Ir priklausomai nuo žmogaus proto dvasinio lygio išsivystymo šitos paskatos šitiems maloniems patyrimams labai smarkiai skiriasi.

O Aš visada raginu jus *visus* atverti savąjį aš Mano dalelei, esančiai jūsų viduje, ir tuomet, *tiktai tuomet, iš tiesų patirsite nuolatinę palaimą,* kuri ir yra toks galingas paskatinimas kiekvienai nuoširdžiai sielai, kad ji nebenori jokių kitokių pojūčių, o tik šito vieno. Nors žmogus pereina per skirtingus patyrimus, bet jis gauna šitą patį palaimingą savo sielos pasitenkinimą.

Ir net šituo atveju, būtent jūsų protas patiria šitą pačią palaimą. Bet jūsų siela, jūsų asmeninis ateities aš morontinėje formoje išauga iš šitokių patyrimų. Ir kuo kartesnė aplinka žmogaus protui, tuo saldesnis vaisius žmogaus sielai vykdant Mano valią.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, ar tai reiškia, kad mums būtinai reikia pereiti per kartų patyrimą, kad augtų mūsų siela?

Visuotinis Tėvas: Mano mylimas sūnau, žodis „kartus“ yra vartojamas tuo tikslu, kad jūsų protas turi suprasti, jog aplinka neturi visada būti rami ir padrąsinanti jūsų protą veikti. Bet kai tik jūsų protas užleidžia savo paties žmogiškąjį ego Mano vedimui iš vidaus, tai tos pačios gąsdinančios jūsų protą sąlygos nebesukuria tokio grėsmingo efekto jūsų augančiam dieviškajam aš-sielai. Jūs tiesiog žvelgiate į jas, kaip į natūralią aplinką, kurioje ištiestumėte pagalbos ranką bet kam, kam ji reikalinga, žvelgiate į jas, kaip į natūralią reakciją į aplinką, kadangi jūsų siela-protas šitoje situacijoje mato toliau už jūsų gryną protą. Ir tai, ką jūsų grynas protas palaikytų grėsminga aplinka jūsų pačių aš, tai jūsų siela tą priima kaip naują iššūkį, ir priedo priima labai natūraliai.

Štai kodėl Jėzus nuolat kartojo savo mokiniams, kad jie gimtų iš

dvasios, nes šitas gimimas suteikia žmogaus sielai laisvę veikimui ir jos pasireiškimui su Mano meile kaip varomąja jėga iš vidaus. Ir jūs tikrai gerai žinote, kad Aš niekada nė vieno nevedu į tokią vietą, kad galėčiau jus sunaikinti. Priešingai, net jeigu kas atsiduria tokioje aplinkoje, kurioje to žmogaus protas atsisako veikti, tai Aš suteikiu papildomą varančiosios jėgos impulsą iš vidaus, kad tas žmogus padarytų viską, kas įmanoma, kad išliktų tomis aplinkybėmis. Ir nors aplinkybės gali įveikti žmogaus materialią egzistenciją, bet Aš tikrai jus užtikrinu, jog tai nėra jūsų pabaiga!

Atraskite Mane kiekvieno iš jūsų viduje. Net ir tie, kurie tikrai palaiko su Manimi ryšį ir gauna iš Manęs pranešimus, nėra garantuoti, kad tikrai dvasiškai augs, jeigu jie nesivadovaus kasdienėse situacijose Mano mokymais ir Mano vedimu iš vidaus. Gimimas iš dvasios negarantuoja, kad jums nebereikės nieko daryti savo augimui, o užteks vien tik džiaugtis Mano draugija. Nors tai tikrai yra milžiniškos svarbos dalykas iki jūsų gimimo iš dvasios, tačiau, kada esate gimę, dar kartą, šį kartą gimę iš dvasios, tada jūs turite augti kiekvieną dieną gyvendami taip, kaip gyveno Jėzus, gyvendami savo pačių unikalų gyvenimą. Šituo jūs vykdysite Mano valią kasdienėse situacijose.

Ir jausdami Mane savyje, jūs tikrai tapsite ryžtingesni, kad veiktumėte, jūs iš naujo įvertinsite savo pačių veiksmus, jūs tikrai pradėsite šviesti Mano *šviesa ir meile* kiekvienam sutiktam savo kelyje.

Ir tai bus tiesiog natūrali Manosios meilės išraiška per jūsų veiklą bet kokioje jūsų gyvenimo sferoje. Ir šitoji veikla jau yra nuspalvinta jūsų sielos virpesiais, arba kaip jūs sakote, jūsų širdies virpesiais, kuriuos jūs nuolat gaunate iš Manęs per savo Minties Derintoją. Ir nors jūs vis labiau ir labiau tampate morontinio tipo savo siela-tapatybe, bet jūs vis tiek naudojate savo protą. Bet šis protas tampa vis daugiau ir daugiau sulietas su Jėzaus protu, su Visatos Motinos Dvasios protu, su jūsų Minties Derintojo protu, nes jūs imate jausti, kad esate *viena.*

Ir šitoji Vienovė padeda jūsų sielai-protui suprasti, jog iš viso nėra sunkių aplinkybių, nes su Manimi, jaučiant šitą pačią Vienovę dvasioje, viskas yra įmanoma. Bet dabar į šitą teiginį žvelgiate nebe kaip į teorinį teiginį, bet jūsų siela-protas tikrai tiki juo ir laiko jį kaip patį tikriausią iš visų tikriausių teiginių. Ir jūs pradedate veikti ir kalbėti kitiems, jog su Manimi viskas yra įmanoma, nes jūs pradedate *patirti šitą pačią tiesą.*

Tačiau šitą patyrimą taip pat suvokia jūsų protas, net ir jūsų žmogiš-

kasis ego, kuris taip nepalenkiamai priešinosi tokios rūšies požiūriui į sunkią aplinką, bet dabar ima pasiduoti, nes ir jis gavo šitą įtikinantį įrodymą.

Ir tas atneša visuminę jūsų sielos-proto-širdies-dieviškojo-ego pergalę prieš jūsų žmogiškąjį-ego-protą-intelektą. Jūsų protą plečia ne tik gilesnės žinios, bet taip pat ir tas patyrimas *Manosios meilės, kurią jūsų protas-siela jaučia ir patiria, kad pasidalintų ja su kitais.*

Štai dėl ko, kalbėdami apie žmogaus protą ir širdį, jūs turite turėti galvoje tai, kad protas yra esminis asmenybės vystymuisi, o jūsų lygmenyje jūs iš Manęs turite naują ir ateities dalelę, kuri turi gimti iš dvasios – jūsų sielą. Ir kada ji kartą yra gimusi jau jos veikimo sąmoningame lygyje, tada jūsų žmogiškasis protas ima palaipsniui pasiduoti tam naujai gimusiam protui, jūsų ateities aš protui.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, ačiū Tau už šitą mokymą. Jis buvo nuostabus. Dabar aš tikrai geriau suprantu, kaip mes galėtume pakeisti mūsų protą Jėzaus protu. Aš myliu Tave, Tėve!

Mielieji, tie, kurie studijuojate Urantijos Knygą, atidžiai, tikrai galėsite geriau suprasti, kokia yra proto svarba mūsų augimui ir kaip jį susieti su širdimi ir siela.

Pamąstykime apie šį Tėvo mokymą atitrūkę nuo kasdienio šurmulio, pamąstykime apie tai savojo aš tyloje.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

4. Tėvo mokymas, skirtas Kauno Urantijos grupei

2004 12 25 21 val. 00 min. – 22 val. 00 min.

Tėvas: Mano sūnau, tu padarei tą, ką Aš prašiau padaryti, pasidalinai Manąja žinia, kad šitoji žinia nušviestų ir sušildytų širdis tų, kurie išgirdo ją. Šitoji žinia yra skirta sušildyti visus, paguosti visus, stiprinti visus, vesti visus pas Mane. Vesti, nes nėra kito likimo, kaip tiktai paklusti šitam vedimui. Nėra kitos dovanos, kurią Aš suteikiu tvariniui, kaip tiktai atsigręžti į Mane savo valia, kurią yra kiekvienas gavęs iš Manęs.

Aš esu tas, kuris žadina, kuris kiekvienam suteikia, net beviltiškoje padėtyje, nepalaužiamą viltį ir tikėjimą, kad Aš padėsiu. Dėl to ir kreipiasi į Mane tiktai būdami kritiškoje situacijoje; absoliuti dauguma jūsų planetos

žmonių kreipiasi tada, kada jiems reikia pagalbos.

O Aš kreipiuosi į juos visada. Kreipiuosi ir nuolat raginu: pasirinkite Mano kelią ir jūs nepateksite į tokią bėdą, į kurią esate patekę nusigręžę nuo Manęs, arba dar nesuradę Manęs savo viduje. Suraskite, ir jūs pamatysite, kad tos bėdos, kurios šiandien yra skaudžios, jos yra nerealios, netikros. Jos yra sukurtos jūsų pačių vidinio aš veiksmų, minčių, ar aplinkybių, kurios nėra grėsmingos, bet be Manęs jums atrodo neįveikiamos. Kaip aukščiausi kalnai. Bet su Manimi tie kalnai yra įveikiami, net ir nepajutus nuovargio, nes Aš vedu ne tik jūsų materialų kūną, bet vedu jūsų sielą. O siela yra aukštesnio lygio negu jūsų materialus kūnas. Ji yra aukštesnio lygio negu materialus protas. Dėl to nenusileiskite iki gyvulinio proto. Pažvelkite aukštesniu sielos protu, pažvelkite į Mane taip, kad jūs galėtumėte Mane ne tiktai pajusti, bet ir išvysti. Išvysti savo viduje per meilę, per šilumą, per tai, kas aplinkui jums atrodo nerealu. Bet jūs išvysite Mane pasireikšiantį visur, kur tik gali žvelgti dvasinės akys.

Tie, kurie nori klausyti Mano žodžio, tie iš tikrųjų nusiramins, kadangi jie girdės žodžius, kuriuos girdi ne materialios ausys, kaip klausos aparato dalis, bet girdi jų širdis; virpesiai atitinka Mano siunčiamus virpesius. Ir šitie virpesiai sutampa. Ir kada atsiranda sutapimas, tuomet pojūtis organizmo viduje pajunta palengvėjimą, nusiraminimą. Pajunta net ir nenorėdamas, nes tą nusiraminimą pasiunčiu Aš Savo dvasinės meilės, bet fiziniais virpesiais, bangomis, kurių jūs patys negalite pajusti. Jų negali atrasti ir mokslas. Ir neatras, kadangi jos yra fiziniam tyrinėjimui nepavaldžios. Jos yra iš Mano dvasios. Jos yra iš Mano paties vidaus. Dėl to joks mokslas negali prilygti Mano dvasios virpesiams, kurie yra siunčiami kiekvienam. Kiekvienam, kurio viduje ir gyvena Mano dalelė, Manoji dvasia.

Dėl to tiems, kurie skaitys tavo iš Manęs gautas žinias, aš noriu pasakyti, kad jūs pasitikėtumėte tiktai savo širdies balsu. Nes širdies balsas yra Mano balsas. Iš tikrųjų tai yra proto balsas, bet kad būtų jums aiškiau suvokti tą balsą, pranašai pavadino širdies balsu, bet be proto tas širdies balsas nebūtų išgirstas, nes sutrikęs protas šito balso negirdi. Bet žmogaus protas pasiekia aukštesnį dvasinio išsivystymo lygį, ir pradeda pajusti, tokias vibracijas, kokių nepajunta intelektas, kuris kaupia tiktai žinias. Jis negali suvokti, kas yra aukštesni virpesiai, pasiųsti iš Mano paties vidaus.

Dėl to Aš jums ir sakau, kad jūs turėtumėte patikėti tuo, ką skaitote, nes tuos žodžius jūs galite pradėti jausti savo vidaus virpėjimu, savo vidaus

atsigėžimu ir pajautimu tų virpesių savo viduje, nes jūs galite pajusti, kad šitie virpesiai yra realūs. Jūs galite juos patikrinti savo pojūčiais. Dėl to jūs turite ne tiktai pasitikėti tuo, ką jaučiate, bet mėginti ir patys užmegzti su Manimi ryšį. Užmegzti taip, kad jūs galėtumėte tuos virpesius jausti kasdien, kada tiktai jums iškyla būtinybė kreiptis į Mane, kad išgirstumėte Mano teikiamą jums žodį arba ir patarimą.

Aš esu jūsų Tėvas, ir kaip ir žemiškieji tėvai, noriu jums gerovės ir laimės. Aš noriu jus vesti tuo keliu, kad jūs kuo mažiau kristumėte, kuo mažiau užsigautumėte, kuo mažiau patirtumėte nuoskaudų. Ir šitas kelias yra tiktai atsiduodant Mano valiai, tiktai žengiant ten, kur intelektas niekada neitų, nes intelektas žiūri savojo ego naudos, ir tas ego paprastai dažniausia ir suklaidina kiekvieną, kuris pradeda per daug gilintis į savo veiksmus ir mėgina apskaičiuoti tų veiksmų naudingumą. Ir jeigu jūs ieškosite naudingumo savo intelektui, savajam ego, jūs visada prasilenksite su Mano valia. Kada Aš vedu jus į priekį, Aš pirmiausia žiūriu jūsų naudos, visos kūrinijos naudos. Ir jeigu tai bus nauda visiems, tuo pačiu bus nauda ir Man. Aš lygiai taip pat augsiu, kaip ir jūs augate, nes Aš, būdamas visa ko Šaltinis, ir žinodamas viską nuo pabaigos, patyrimą kaupiu per jūsų patyrimą. Jeigu jūsų žmogiškas tėvas arba motina mato jus klumpantį, mažiuką dar, ir mato, kaip jūs raudate žvelgdami į iš žaizdos tekantį kraują, jiems suspaudžia širdį. Man lygiai taip pat suspaudžia, kada Aš matau jus griūvančius ir užsigaunančius. Bet jūsų tėvai, matydami šitą skausmą, kenčia tiktai viduje. Jie nejaučia jūsų patyrimo. Tuo tarpu aš jūsų skausmą pajuntu lygiai taip, kaip pajuntate jūs jį. Aš taip pat su kiekvienu vaiku išgyvenu tą skausmą, nes tai yra Manoji patirtis.

Bet šitas skausmas nėra būtinas, kad augtumėte, nes Aš žinau tobulą kelią, kaip pasiekti savąjį likimą, kuo mažiau susiduriant su skausmu, kuo mažiau patiriant nusivylimų. Dėl to tą kelią Aš ir nutiesiu jums. Dėl to ir pasiunčiu Savo dalelę, Savąją dvasią ir patalpinu į jūsų vidų, kad jūs įsiklausytumėte į jos balsą ir pasikliautumėte jos balsu. Ir tuo metu, jūs eitumėte tuo keliu, kurį jums ir parengiau. Ir tuo metu jūsų skausmo nebūtų. Nebūtų ašarų, nebūtų kančių. Nebūtų ligų. Nebūtų karų. Nebūtų nusivylimų, kurie dabar sužlugdo ne vieną. Ne vienam sukelia tokį skausmą, kad jis nebeištveria šito gyvenimo, pavadindamas jį, nepelnytai, pragaru.

Jeigu tik jūs žinotumėte, kokia tai yra nuostabi vieta jūsų patyrimui kaupti, jūs niekada nepasakytumėte, kad šitas gyvenimas jūsų planetoje yra

perdaug sunkus. Jūs turite nuostabių perspektyvų. Ir tom perspektyvom įgyvendinti jūs turite nuostabių pasirinkimų, kur galite praktiškai patirti, patirti gėrį. Patirti gėrį, kuris spinduliuoja iš Manęs. Patirti meilę, kuri veda link gėrio žingsnio kiekvieną iš jūsų, kiekvieną akimirką be perstojo per visą gyvenimą. Bet jūs nepasitikite Manimi. Ir dėl šito nepasitikėjimo jums atsiranda labai daug kliūčių. Ir tas pasitikėjimas gali atsirasti tiktai tada, kada jūs atrasite Mane savo viduje. Atrasdami Mane, jūs pradedate jausti Mane. Jausdami Mane, jūs pradedate žengti tuo keliu, kuriuo Aš ir vedu jus. Nežymiai, nejučia kreipdamas tolyn nuo tamsių blogio kelių į vieną vienintelį šviesų kelią, kuris yra vedantis pas Mane per jūsų patyrimą.

Jeigu jūs norėtumėte pajusti šito kelio svarbą, jūs turėtumėte pažvelgti tolyn į perspektyvą. Pamatytumėte tuos tvarinius, kurie šiandien šituo keliu jau yra nuėję ir kurie, sakydami jums, koks yra patyrimas, nuo pačio dugno iki pačio viršaus, iki paties šviesos Šaltinio, jums pasakytų lygiai tuos pačius žodžius, kuriuos šiandien sakau Aš. Įsiklausykite į tai, kas yra jūsų viduje. Išgirskite tai, ką jums sako Manoji dvasia. Viskas, kas šiandien yra jums artima ir kas jums suteikia pasitenkinimą ir tvirtumą, bet kas neatitinka Manosios valios ir prasilenkia su Manąja valia, yra iliuzija arba jūsų augimo trūkumas.

Bet tas trūkumas bus ištaisytas, kada jūs pajusite, kad tie mokytojai, kurie jums yra suteikiami, deda tokias kupinas meilės pastangas, kad jums atskleistų šito kelio prasmę, išvaduotų iš baimės, kad šitoji kaustanti jus baimė būtų paversta Manąja meile. Ir kad šitoji meilė padėtų jums pasiekti kito širdį ir uždegti ją šita pačia meile. Ir kad šitoji grandinė visą laiką augtų, plėstųsi, gilėtų, kol galų gale visa visa planeta būtų pilna tokių meilės degančių liepsnelių ir jos visos susilietų į milžinišką liepsnojančią ugnį. O tos ugnies visi liežuviai būtų atgręžti į Mane. Per visą planetą. Tai būtų toji planeta, kuri turėtų nuostabų švytėjimą. Tas švytėjimas būtų uždegtas iš Manęs per Mano meilę, nusidriekęs per visą planetą ir atsisukęs į Mane. Toji planeta iš tikrųjų būtų pasiekusi šviesos ir gyvenimo pakopą. Bet tai, ką Aš pasakiau, yra tiktai simbolinis apibūdinimas, nes tai nėra materiali liepsna. Šitaip virpėtų jūsų širdys. Šitaip jos degtų gerais darbais, geromis mintimis. Šitaip jūs, uždegdami savo širdį, vis labiau ir labiau priartėtumėte prie Manęs, vis labiau ir labiau taptumėte panašūs į Mane. Šitaip jūs taptumėte Jėzumi. Visa planeta būtų pilna Jėzų. Tai būtų iš tikrųjų tas siekis įgyvendintas.

Ir jis bus įgyvendintas! Ateis laikas – šita planeta bus apgyvendinta tokiais mirtingaisiais, kurie visi bus pasiekę Jėzaus dvasinį lygį. Ir ne tik ši planeta.

Mano vaikai, Aš kreipiu jus vienu vieninteliu keliu – meilės keliu. Ir šitas kelias apima visas, bet kokias, net ir menkiausias ydas tirpdančias priemones. Meilės kelias yra ilgas ir amžinas kelias. Visų savo ydų jūs neatsisakysite iš karto. Ir dėl to nenusiminkite, nesigraužkite. Neteiskite savęs. Aš žinau, kad jūs esate Mano vaikai, kurie šitą žingsnį tiktai mokotės žengti. Argi tėvas pyksta ant vaikelio, jeigu jis žengęs pirmą žingsnį, iškart parklumpa. Priešingai, jis džiaugiasi ir kitiems su pasididžiavimu ima kalbėti: „Mano sūnus ar dukra jau žengė pirmą žingsnį“. Jis džiaugiasi šituo žingsniu. Aš lygiai taip džiaugiuosi jūsų pirmosiomis pastangomis. Nors Aš žinau, kad jums tai yra sunku. Ypač tokioje planetoje, kuri buvo izoliuota, kur nebuvo šalia gyvenančių dvasinių vedlių. Ir jums šitokį žingsnį, pirmąjį žingsnį link tiesos ir meilės, kada aplinka yra visiškai kitokia, žengti yra nepaprastai sunku, bet net ir tokiomis sąlygomis jūs turite tobulą vedlį – Manąją dalelę. Atsiremkite į ją. Ir jūs pajusite, kad net ir tokiomis sąlygomis jūs galite žengti daug tvirtesnį žingsnį. Ir nesvarbu, kiek jūs bekluptumėt, jūs niekada nebūsite palikti parpuolę. Visada Aš jus kelsiu ir kelsiu. Visada jus guosiu ir stiprinsiu. Ir visada jūs būsite Mano mylimiausi vaikai. Bet jeigu jūs, ir atsikėlę žengėte dar žingsnelį, pradėsite sau kartoti – „pavargau, nebegaliu, eisiu lengvesniu keliu“, Aš ir tada jus mylėsiu lygiai taip pat, kaip ir žengiančius tuo Manuoju keliu. Ir tada Manoji dalelė, Manoji dvasia jums visą laiką kalbės tą patį: „Šitas kelias yra štai čia, šitas kelias yra čia. Aš esu tas kelias. Rinkis Manąjį kelią. Atsiremk į jį“. Ir ateis laikas, kada jūs pabusite ir pasitikėsite Manimi tiek, kiek dabar daugiau pasitikite aplinka ir savo materialiu gerbūviu, materialia tikrove. Ateis laikas, kada jūs su šypsena prisiminsite savo dabartinį materialų gyvenimą ir prisimindami galvosite, „kokie mes buvome mažiukai ir silpnučiai, neišmanantys ir bejėgiai“.

Bet kaip ir kūdikystėje kūdikiui aplinka atrodo bauginanti, taip ir jums, nors ir suaugusiems materialiu kūnu, bet dvasiniams kūdikiams, dabartinė pasaulio aplinka jums atrodo bauginanti. Bet Aš žiūriu daug giliau ir plačiau. Jūsų aplinka yra nuostabiausia aplinka, kad galėtumėte išmokti tvirtesnių žingsnių. Nes toje aplinkoje, kur yra vien tiktai viena spalva, tie žingsniai nėra tokie stiprūs užsigrūdinimo prasme. Tie žingsniai nėra tokie, kad Aš galėčiau jus patikrinti ištikimybės požiūriu.

Jeigu planeta pasiekia nuostabų dvasinį išsivystymą ir šviesos ir gyvenimo pakopą, tai ten visa aplinka yra atsidavusi Manosios valios vykdymui. Ten ir kalbos nėra apie nusigręžimą nuo Manęs. Tuo šlovingesnis yra jūsų žingsnis link Manęs, kada jūs, nepaisant tos tamsios aplinkos, kada jūs, nematydami Manęs, ir nepajusdami Manęs, vis tiek iš paskutiniųjų jėgų žengiate, nors ir baigščiai dairydamiesi į kitus, kurie neina tuo keliu, kurie jus pašiepia, kurie jus niekina, vis tiek jūs einate šituo keliu. Tai yra jūsų ištikimybės pats aukščiausias išbandymas – nepasiduoti tai masei, kuri yra nuklydusi nuo Manęs, o žengti tuo keliu, kurį jums diktuoja Manasis balsas iš vidaus, nors to balso negalite niekam paversti girdimu, kad pasiteisintumėte, jog „aš einu tuo keliu dėl to, kad aš girdžiu šitą balsą; paklausyk ir tu, štai jis sako šitą“. Jūs negalite pasakyti šito. Ir negalite pademonstruoti Mano balso kitiems, nes kiekvienas jį turi išgirsti pats, iš savo vidaus.

Ir Aš kartoju kiekvienam ir visada, kad tik bendraudami su Manimi jūs skaistinate savąjį sielos pasireiškimą savais darbais ir tampate vis atviresni ir laidesni Manajam žodžiui, ir tuo pačiu imlesni Manajai žiniai. Ir Manajam stiprinimui. Dėl to atsiverkite Man. Pasitikėkite Manimi. Atsigręžkite į Mane visa širdimi. Ne dalele, visa širdimi. Tik tada jūs pajusite, kad Aš esu gyvas ir tikras. Kad Aš esu jūsų viduje, o jūs esate Mano viduje, kad mes turime neatskiriamą dvasinį ryšį, kad jūs esate iš Manęs. Ir Aš jums suteikiau šitą dvasinį ryšį tam, kad juo naudotumėtės, nes Aš duodu šitą dvasinį ryšį kiekvienam per visą kūriniją tam, kad tas tvarinys, pasinaudodamas šituo ryšiu, galėtų augti. O augdamas vystyti ir visą kūriniją.

Aš nespartinu nė vieno. Ir nesistengiu, kad ta kūrinija vystytųsi greičiau negu vystytis pajėgia kiekvienas jos tvarinys. Bet Aš žinau viską nuo pabaigos. Mano planas bus iki galo įgyvendintas toks, kokį Aš sumaniau! Kad kiekvienas tvarinys bus atsigręžęs į Mane savo laisva valia. Ir toji valia, kurią Aš suteikiau kiekvienam, bus panaudojama tiktai meilės ir gėrio puoselėjimui ir sėjimui.

Mano vaikai, jūs turite vieną nuostabiausią galimybę, kokios neturi kiti, sukurti dvasiomis. Jūs turite nuostabiausią galimybę pradėti šitą patyrimą materialiame kūne. Ir per jūsų pavadintą materialią „mirtį“ pasiekti tokią transformaciją, kokią transformaciją pasiekia vikšras tapdamas drugeliu. Jūs lygiai taip pat iš mirtingojo materialaus pavidalo tapsite potencialiai nemirtinga siela ir galėsite žengti vis tolyn nuo šito materialaus kūno ir artyn link Manęs. Ir šitas žengimas jums suteiks tiek naujų pojūčių, tiek

naujos pažinties su Mano kūrinija ir su Manimi pačiu, per Mano įvairiausių dvasių tarnavimą ir jūsų mokymą, kad jūs negalėsite atsistebėti, kokia yra Mano valia: viską atiduoti jums, viską skirti jūsų gerovei, visą meilę dalinti jums, kad tik jums būtų geriau.

Argi šito nenori jūsų žemiškieji mylintys tėvai savo vaikams? Argi vaikai, mylintys tėvus, nenori sugrąžinti šitos meilės gerais darbais, gerais poelgiais ir atsigręžimu į tėvus?

Bet Mano meilė yra nesulyginama su žemiškąja meile. Mano meilė nesiekia susigrąžinti jūsų meilės. Mano meilė yra tokia, kad ji paverčia žmogiškąją širdį tokia, kad ši dalina šitą meilę ir su didžiausiu troškimu pasiunčia ją Man atgal, Man šito net neprašant.

Šitą jūs darykite nuolat. Ir šitoji meilė jus stiprins, ugdys, vystys, ir artins link Manęs. Ir su laiku jus padarys tokius pačius, koks esu Aš.

Algimantas: Nors šitas mokymas buvo perduotas, man paprašius Tėvo pasakyti Savo žodį Kauno Urantijos grupei, kuriai savo užsiėmimus dar vesdavau kartą per mėnesį, daugiau kaip prieš metus, bet ir dabar, pasiskaitęs jį, manau, kad verta su juo susipažinti ir mūsų Forumo skaitytojams.

Tėvo žodis pranoksta laiko įrėminimą.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

5. Kas yra Subudo dvasinis judėjimas?

2005 10 13 16 val. 30 min.

Algimantas: Tėvo mokymas apie Subudo dvasinį judėjimą, man paprašius atsakyti į vienos kaunietės klausimą apie šį dvasinį kelią.

Visuotinis Tėvas: Mano mylimas sūnau, judėjimai, gimstantys žmogaus širdyje, visi turi trumpalaikį gyvenimą. Amžinas esu tiktai Aš, ir tas, kuris atsigręžia į Mane.

Judėjimų žmonijos istorijoje buvo labai daug. Ir jie visi veda į Mane – kiekvienas savo laikmečiu, kiekvienas savo grupei žmonių, tinkamu metu. Bet nė vienas toks judėjimas nesukelia palaimos, kurią sukeliu Aš, kada, kiekvienas iš jūsų, Mano mylimi vaikai, atsigręžiate į Mane. Tas judėjimas, kuris sugeba žmogui suvirpinti širdį, suvirpinti Mano meilės virpesius, to žmogaus viduje, yra vertas Manojo vardo. Bet žmogus – pavadina tuos judėjimus įvairiais savais vardais. Ir mėgina prie tų vardų

pritempti mokymus, kuriuos skleidžia vienas ar kitas judėjimas. Neieškokite judėjime esmės. Esmė glūdi Manyje. O Aš esu kiekvieno iš jūsų viduje. Atsigręžkite į tą esmę savo viduje. Ir vietoje to, kad jūs galėtumėte dabar tiek daug jėgų ir energijos paskirti išoriniams įvairių judėjimų, net ir einančių pas Mane, aprašymams, supratimui, geriau tą patį laiką jūs pamėginkite paskirti atsigręžimui į Mane, savo pačių viduje. Atsigręžę į Mane, pajusite, kad jūs kiekvienas, asmeniškai pradedate pranokti bet kokį žmogaus vardu įvardintą judėjimą. Jūs tampate Mano paties dalele. Ir tos palaimos akimirką jūs visiškai užmirštate, kokiu žodžiu, koks žmogus galėjo pavadinti kokį nors judėjimą, nes nė vienas iš judėjimų nepranoksta Manęs. Visi jie sueina į Mane. Esu tiktai Aš. Ir tiktai Aš galiu jus visus priimti, sutalpinti su meile, suteikti paguodą ir ramybę. Visi keliai suveda į Mane. Ir Aš jums, kiekvienam, visą laiką kartoju nepailsdamas: Suraskite Mane savo viduje. Neieškokite judėjimų. Ieškokite Manęs. Neieškokite krypčių. Ieškokite savo viduje esančios Manosios dvasios. Ryšio su Manimi savyje, nes tiktai per Mane jūs galėsite patirti tikrąją meilę, tikrąjį dvasinį ryšį su visais kitais ir tada savęs paklausite tą vienintelį klausimą: kodėl gi aš šito nepadariau anksčiau; kodėl gi aš ieškojau anksčiau žmogaus išvardintų judėjimų, vietoje to, kad būčiau patyręs šitą palaimą ir nuostabią ramybę, sklindančią Mano paties viduje? Subudo judėjimas – tavo intelektualiam supratimui pasakysiu tik tiek, kad jis kyla Rytuose. Jis apjungia tas sritis, kurios budizme vyravo jau Gautamai Budai išėjus iš šito pasaulio. Budizmo samplaika su įvairiomis kitomis rytietiškomis pakraipomis atvedė prie tokios samplaikos, kaip Subudo – tarnavimas Man, tarnavimas pajuntant Mano vedimą iš vidaus. Pajuntant Mano suteiktą dvasią ir jėgą, kuri glūdi kiekviename žmoguje. Pajuntant tai, kad toji jėga veda. Bet jo apribojimas yra tas, kad jisai neveda į Mane kaip į Tėvą, kaip į asmenį. Kaip į mylintį asmenį, kuris galėtų jus ne tiktai mylėti, bet taip pat ir suteikti jums patarimą. Suteikti jums tvirtumo, kaip asmuo, kuris jus pažįsta; kaip asmuo, kuris jus myli; kaip asmuo, kuris jus visą laiką šviečia. Net jeigu jūs ir patys šitos šviesos nenorite imti į savo rankas. Dėl to Subudo judėjimas, koks jis bebūtų kilnus ir šviesus, vis tiek jis nepranoksta Mano dvasios vedimo, kuri yra viduje, toji mylinti jėga. Toji jėga, kuri jūsų niekada nepalieka. Dėl to jūs turite atsiremti į šitą jėgą, kuri iš tikrųjų nėra jėga. Tai esu *Aš*, kupinas meilės, kupinas jums meilės vibracijų, kurios yra skirtos kiekvienam iš

jūsų ir pritaikytos kiekvienam iš jūsų pagal jūsų atsivėrusios širdies virpesius. Atsivėrusios Man širdies virpesius. Ir dėl to Subudo, būdamas negyvas judėjimas, žmonių sugalvotas teorinis judėjimas, negali išlikti ilgam. Jį pakeis žmogaus, atradusio gyvąjį ryšį su Manimi, per Mano dalelę, esančią kiekviename žmoguje, gyvasis ryšys. Ir tuomet šitoji dalelė suteiks tokią milžinišką liepsną tam mirtingajam, kuris ją bus atradęs, iš pradžių kaip nedidelę kibirkštėlę, vėliau vis didesnę ir didesnę įsiliepsnojančią ugnį. Ir šitoji ugnis uždegs tokį meilės laužą, to mirtingojo viduje, kad šitas mirtingasis pradės daryti, iki tol jam nematytus ir nesuvoktus, didžiulius žygius. Žygius Mano labui. Mano kūrinijos labui. Žmonijos labui. Ir to mirtingojo labui. Dėl to, Mano mylimas sūnau, visada, visada turėk mintyje vieną vienintelę esminę Tiesą – viskas, kas yra, tai – *Aš*. Ir tiktai su Manimi užmezgęs gyvą ryšį tu nustosi domėtis tais dalykais, kurie atitraukia tave nuo esmės. Nuo savęs dalinimo kitiems. Per Mano pasiųstą ir tavo atrastą meilę savo viduje. Tu esi tas, kuris pajutai tos meilės veikimą ir kuris pradėjai ją dalinti kitiems. Ir imi aiškinti tuos pačius žodžius, kuriuos dabar girdi iš Manęs. Bet žmonės nesupranta tavojo aiškinimo. Jie siekia patvirtinimo iš tų, jau seniai egzistuojančių religijų, judėjimų. Tarsi tai, ką tu sakai, būtų sugalvota tavo asmeniškai. Tai, ką tu pakartoji, yra seniai pasakyti žodžiai, bet jie taip iki šiol ir nebuvo išgirsti. Tie žodžiai yra seniai išsakyti pranašų. Išsakyti ir Jėzaus prieš du tūkstančius metų. Išsakyti Sai Babos šiuo metu. Yra išsakomi ir daugybės šviesių Mano vaikų, kurie dėvi mirtingojo rūbą. Bet jų kol kas neišgirsta. Neišgirsta, kadangi pagrindinė esmė yra sutelkta į bet kokių judėjimų paiešką ir tuose judėjimuose dalyvavimą, kaip atskirties, ne bendrumo išraišką. Mano mylimas sūnau, kiekvienas judėjimas, kuriame yra Mano šviesa ir meilė, yra vertas žmogaus žengimo laiptelis. Bet kiekvienas žmogus, atsistojęs ant vieno laipto ir pamatęs dar didesnę šviesą, visuomet stengiasi užlipti ir ant kito laiptelio. Ir vėl žvalgosi. Iš pradžių jam nejauku, nes tai yra nauja, neįprasta. Bet po kiek laiko, apsipratęs, jis vėl ima dairytis dar didesnės šviesos. Ir vėl pamatęs tą šviesą, ištiesia rankas, nukreipia savo žvilgsnį, ir vėl pamato naują laiptelį. Ir vėl lipa ant jo. Ir vėl viskas kartojasi taip, kaip buvo ant ankstesnių laiptelių. Bet nuo aukštesnio laiptelio jis mato, žvelgdamas į savo praeitį, daug iš aukščiau ir plačiau. Jis gali apžvelgti didesnę Manosios kūrinijos dalį. Bet Aš tau dar kartą pakartoju, kad Manoji kūrinija plačiausiai

atsiskleidžia, kada kiekvienas iš jūsų atrandate Mano dalelę kiekvieno iš jūsų viduje. Nesusitapatinkite su jokiu žodžiu, jokiu religiniu judėjimu, jokia egzistuojančia politine partija, atsiduokite Mano vedimui iš vidaus. Tik tada, ir tik tada, jūs patirsite tą vienovę, kuri sklinda iš Manęs. Jūs patirsite, kad esate Manosios kūrinijos lygiateisė dalis, nesidalinanti dar į mažesnes daleles, jau savo nuožiūra. Aš nieko neišskiriu – Aš jus visus priimu tokius, kokie jūs esate. Net ir susiskaldžiusius, pasidalinusius, susipykusius. Dėl to Aš jums ir padovanoju savo dalelę, kad jūs susivienytumėte per Mane, atradę ją savo viduje. Ieškokite jos! Negailėkite tam pastangų ir energijos! Čia jūs atrasite savo tikrojo gyvenimo prasmę. Atradę ją, jūs niekada nestokosite geros energijos, gero ryžto, nuostabaus ryšio su Manimi, ir begalinio atsidavimo Manosios valios vykdymui. Man, iš tikrųjų, jau nebetarnaudami, bet tiesiog dalindamiesi Manąja našta, kurią Aš suteikiu visai kūrinijai, nes ir Man vienam yra per sunku pakelti Meilės naštą, kuri spaudžia Mane iš vidaus. Ir iš Meilės Aš imu kurti visą kūriniją. Ir visą gyvastį joje. Ir imu tą gyvastį papildyti Manąja meile iš vidaus, kad ji, pajutusi šitą meilės spaudimą, imtų dalinti ją kitiems, tuo būdu tapdama nuostabiu Manosios meilės laidininku po visą kūriniją. Ir šitas meilės ciklas užsibaigia, sugrįždamas į Mane, vėl, kad pasklistų dar toliau, su dar didesne jėga, nes Aš esu amžinas, niekada nesibaigiantis, dalinantis meilę. Kiek jos bepaimtumėte, vis tiek jums jos iš Manęs nepristigs. Šitaip tekanti meilė tampa gyva ir apjungianti visus į *vieną*. Taip, kaip Jėzus ir Aš esame *viena*, taip, kaip tu, Jėzus, ir Aš esame *viena*, taip ir visa kūrinija, atsidavusi iš meilės Man, Manosios Meilės valios vykdymui, yra *viena su Manimi dvasioje*, *išlikdama laisvos valios šeimininkė*. Kiekvienas jos tvarinys, kiekvienas asmuo, turintis laisvą valią, ją išsaugoja per visą amžinybę, jeigu atsiduoda Manosios valios vykdymui iš meilės Man. Dėl to, Mano mielas sūnau, perduok ir X...(čia yra kaunietės vardas), mano nuostabiai dukrai, jog gyvas ryšys, kurį tu palaikai su Manimi, prieinamas ir jai, nes šitas ryšys yra skirtas kiekvienam, tuo pačiu ir jai. Teatranda jį savo viduje. Tegu užmezga ryšį su Manimi taip, kaip Aš jau esu užmezgęs su tais, kurie savo širdį yra atvėrę Manosios meilės virpesių sklidimui. Gyvam sklidimui. Gyvybingam sklidimui.

6. Tėvo mokymas apie kentėjimą, 2005 11 28

Algimantas (komentuodamas pasisakymus svetainės Forume): Mielieji, kada skaitau jūsų mintis negaliu sulaikyti ašarų: kokios jūsų mintys yra gražios, kilnios, kupinos gėrio ir meilės. Tai jūsų lūpomis kalba Dievas. Kada jūs rašote šitas mintis, ar jūs patiriate savo viduje kančią, skausmą, pažeminimą..? Aišku, kad ne, nes jūsų širdis yra atsivėrusi... Bet jūsų kūnas gali turėti ir skausmo potyrį net ir tuo pačiu metu, bet jis nublanksta prieš tos akimirkos meilės vibraciją, kurią jūs paskleidžiate reikšdami savo mintis rašydami... Kančią nuima Jėzus, nuima Tėvas, kada atsiduodi visiškai ir iki galo. Kančią patiria kūnas, ir savasis *ego*. Argi Jėzus būtų ištvėręs kančią – tiek fizinę, tiek rodomą jam moralinę panieką iš savo tvarinių – jeigu jis nebūtų mylėjęs Tėvo, ir visos kūrinijos tvarinių, *tąja Tėvo* meile? Jokiu būdu nebūtų ištvėręs. Su Dievu *širdyje* kančia nustoja egzistuoti kaip tokia. Ji tiesiog ištirpsta Tėvo meilėje, kuri skalauja kiekvieną gyvą ląstelę ir patį *aš*. Ir tuomet dingsta bet kokios neigiamos pasekmės, jeigu tave kas nors įžeidinėja, niekina, nes toks elgesys nėra iš Dievo, tai tu, atradęs Dievą savyje, ir savo žmogiškąjį ego sutapatinęs su dieviškuoju ego, tiesiog prarandi tą *ego*, kurį gali kas nors įžeisti, tu imi panašėti į Jėzų, į Tėvą ir tavęs nebeveikia materialūs žemo ir užgaulaus lygio žodžiai. Tiesiog jie prašvilpia pro tave ir tiek. Bet jeigu nors kiek jie ima skaudinti, nedelsiant prašyk Jėzaus sustiprinimo, atiduok jam ir skausmo kančią ir paniekinimo naštą, kad *tu visą laiką jaustum laisvus pečius, neužgultus paniekos ar įžeidimo.* Ir Jėzus visada tokią žmogaus kančią *pasiima, kad tik žmogus nekentėtų.* O atidavus šitą naštą Jėzui *nuoširdžiai, tu išsivaduoji ir toliau gali jausti Dievo palaimą ir jam geriau tarnauti tarnaudamas savo broliams ir seserims sieloje.*

Aš savo Minties Derintojo, Dievo Tėvo dvasios, esančios kiekviename iš mūsų, paklausiau, kodėl vieni žmonės patiria tiek daug kančios, ligų, skausmo, paniekos.

Minties Derintojas: Mano mylimas sūnau, patyrimas yra lemiamas, arba pats reikšmingiausias elementas Manojoje kūrinijoje. Be patyrimo jūs niekada negalėtumėte įvertinti bendradarbiavimo su kitomis būtybėmis – sielomis ir dvasiomis – kurį jūs dar tik turėsite ateityje. Jums reikės atlikti daug daug įvairių užduočių labai artimai bendraujant su jomis. Be patyrimo jūs negalėtumėte nieko atlikti. Ir būtent

jūsų patyrimas ištveriant daugelį dalykų grūdina jūsų charakterį. Kaip tu gerai žinai yra įvairios rungtys įvairiose sporto šakose. Yra tokių sporto šakų, kur lenktyniaujama labai trumpoje distancijoje. Bet yra ir tokių sporto šakų, kur lenktyniaujama labai labai ilgose distancijose. Bet dalyvaudamas trumpo nuotolio rungtyniavime sportininkas turi savo jėgas paskirstyti vienaip, o ilgo nuotolio varžybose – kitaip. Taip pat ir jūsų gyvenimas čia gali būti labai trumpas, bet intensyvus. O intensyvumą nulemia skirtingos situacijos, kuriose jūs ir atsiduriate. Kaip tu gerai supranti, Aš viską žinau nuo pabaigos. Ir Aš žinau, kiek laiko jūs mėgausitės gyvenimu šitoje planetoje ar kitoje. Bet Aš noriu, kad jūs galėtumėte būti išmėginti, išbandyti tiek šitame gyvenime, tiek ir po prisikėlimo iš materialaus kūno mirties miego. Dėl to, kai kurie žmonės gyvena labai trumpą, bet intensyvų gyvenimą kaip mirtingieji. Ir Man visiškai to pakanka, kad nustatyčiau jų aktyvaus gyvenimo *motyvus.* Jeigu tu klausi, kiek daug žmogui reikia ištverti kančių, kaip tu sakai tarp *nepriteklių kūjo ir gyvenimo sukrėtimų priekalo*, tai esminį vaidmenį turi jūsų būsimoji karjera. Kiekvienas turės savo kelią. Ir juo daugiau jūs užgrūdinate savo charakterį, tuo labiau būsite pasirengę tam tikram konkrečiam vaidmeniui būsimos karjeros metu. Kaip tu žinai, Manojoje kūrinijoje tarnauja didžiulė gausybė įvairių dvasių kategorijų. Ir kiekviena tokia dvasių kategorija gali panaudoti ir tokių sūnų, kurie kyla iš žemiausiųjų lygių, iš mirtingųjų, pagalbą. Ir šitos dvasių kategorijos atspindi tam tikrus bruožus tų asmenybių, kurios ir sudaro tą dvasių kategoriją. Ir kadangi yra milžiniškas mirtingųjų skaičius visose planetose, kur gyvena žmonės, kadangi yra milžiniška gausa tų kategorijų, kurias sudaro įvairios dvasių asmenybės, dėl to joms reikalinga ir skirtinga pagalba iš kylančiųjų pusės. Kylantieji, kaupdami įvairų patyrimą, įgyja ir atitinkamą lygį, kad suteiktų pagalbą vienoje ar kitoje dvasių kategorijoje iki to laiko, kada jie bus įtraukti į Užbaigtųjų Mirtingųjų Korpusą Rojuje. Dėl to, tikrai būkite tikri, kad jūs tikrai nesikankinate per daug, kaupdami tą patyrimą, kaip tą jūs galėtumėte pavadinti savojo materialaus kūno kentėjimu arba sielos kentėjimu šitame pasaulyje. O jūs šitomis aplinkybėmis galite demonstruoti ištikimybę Man. Tai yra tiktai būdas, kaip nušlifuoti jūsų deimanto sienelę. Ir kada ji ima spindėti, metas jus pasikviesti toliau.

Algimantas: Kodėl kai kurie iš čia išeina labai anksti, net nespėję nieko atskleisti savo charakterio savybių?

Minties Derintojas: Vis tiek tai yra tas pats – jie atskleis savo savybes po prisikėlimo. Nė vienas neišvengs šito pradinio mokymo arba mirtingojo arba sielos charakterio tam tikrų savybių grūdinimo etapo. Bet kaip tu gerai supranti, kiekviena asmenybė turi savo unikalią tapatybę, ir šitos tapatybės negalima nei užkloti iš viršaus kitos asmenybės tapatybe arba ją pakeisti kitos asmenybės tapatybe. Taigi, kiekvienas iš jūsų kaupiate unikalų patyrimą. Ir šitoji unikali patirtis yra vienintelis matas kiekvienai asmenybei, nustatant, kur ji gali būti panaudojama toje ar kitoje veikloje. Tai ir jūsų patikimumo matas. Net ir tuo metu, kada jūs esate lavinami pakeliui į Rojų.

7. Tėvo mokymas apie Naujųjų Metų šventimą,
2006 01 02

Algimantas: 2006 m. sausio 2 dieną, vidurdienį, paklausiau apie Naujųjų Metų šventimą, kada liejasi fejerverkų ugnys ir garsai.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, Manojoje visatoje nėra skirtumo tarp Naujųjų Metų ir Senųjų Metų, Aš esu aukščiau laiko.

Bet laiko ir erdvės visatose, Mano tvariniai veikdami turi atsižvelgti į laiką, kad užmegztų ryšį tarpusavyje, kad suprastų, ir būtų suprasti.

Štai kodėl jūs pradedate savąją karjerą link Manęs, iš esmės, atgal namo, evoliucinių kopėčių pačioje apačioje, kur yra pats lėčiausias laiko srovės tekėjimas, nes jums reikia žinoti viską, patirti viską – nuo apačios iki viršaus – kad būtumėte ištobulinti.

Bet Naujųjų Metų šventimas, kaip tokios tradicijos laikosi mirtingieji, neturi nieko bendro su laiku. Tai įvairių epizodų ritualinis pakartojimas tam, kad pradžiugintų širdį.

Kadangi jūs visi esate Mano augantys vaikai, tai jūs gerai žinote, kad verta laikytis visų tradicijų, kurios vysto jūsų tikrąjį aš, kuris yra jūsų materialaus apvalkalo viduje, ir kuris nėra pats tas materialus apvalkalas.

Taigi, jeigu jūsų akys mato nuostabius ir spalvingus fejerverkus ir jūs jaučiatės dėl šito laimingi taip, kaip yra laimingas mažas vaikas, tuomet jūs tampate tikrai nuoširdūs kaip vaikai.

Bet jeigu šitoji laimė mažam vaikui yra reali, tai ji yra dirbtinė jums, nes jūsų protas suvokia daug daugiau negu mažo vaiko protas. Vaikas

fejerverkų liepsnas priima už gryną pinigą ir dėl to jis jaučiasi nuoširdžiai laimingas, o jūs esate laimingi dėl to, kad matote ir jaučiate permainą, palyginus su įprasta kasdienybe.

Bet jeigu jūs fejerverkų spalvas priimtumėte už gryną pinigą, tai reikštų, kad jūsų protas jus klaidina, nes jūs gerai žinote, jog šitas spalvingas vyksmas yra skirtas tik labai trumpai laiko akimirkai ir jūs negalite sureikšminti šito praeinančio įvykio kaip tvirto pagrindo, į kurį jūs galėtumėte atsiremti patirdami nuolatinę laimę.

Dėl to, ieškokite tvirto ir ilgalaikio pagrindo kiekvienas savo viduje, kadangi Aš jus apdovanojau nuolatiniais dvasiniais fejerverkais kiekvieno iš jūsų viduje, ir kada juos atrasite, tada suvoksite, koks yra *milžiniškas* skirtumas tarp tokių Naujųjų Metų fejerverkų, kuriuos sugeba pastebėti jūsų materialaus apvalkalo akys, ir jūsų vidinio matymo, kad patirtumėte dvasinę palaimą, kuria Aš jus užlieju, kad vystyčiau jus iš vidaus.

Aš išdėstau didžiulius Savosios meilės fejerverkus jūsų sielos viduje, kad jie šviestų fejerverkais-darbais jūsų sielos broliams, kada jūs kasdien, ir tyliai, tarnaujate Man. Stenkitės pamatyti Mano dvasinius fejerverkus ir vadovaukitės jų spalvingomis šviesomis, kurios suteikia jums laimę ir energiją kasdien, šituo, paversdamos kiekvieną dieną Naujųjų Metų šventimo diena *dvasioje*. Tai suteikia daug didesnį atpildą jūsų sielai negu Naujųjų Metų materialus šventimas, nors tam jūs vis dar suteikiate per daug svarbos.

Laikas, kaip toks, yra tiktai priemonė perteikianti ir sujungianti skirtingus įvykius erdvėje, bet kiekviena laiko ir erdvės sankirta tam tikrame taške nėra reikšminga. Reikšminga yra tai, *kaip* šitie tarpai tarp taškų yra užpildomi *procese*, nes kiekvieną tvarinį vysto būtent *procesas*, o ne taškas kaip toks; tvarinio charakterį grūdina būtent šito taško siekimas, o ne pasiektas taškas, nors jis ir gali būti labai aukšta viršūnė.

Dėl to, net ir kas susiję su materialiais fejerverkais, jūs augate jų parengimo proceso metu, o ne juos stebėdami, nes fejerverkų parengimo procesas yra grindžiamas jūsų *motyvais*. O būtent *motyvai* atspindi jūsų *charakterį*. Tuo labiau Mano dvasinėje šeimoje, kurioje augimo procesas yra nesustabdomas ir amžinas, net ir laiko ir erdvės visatose.

Dėl to, siekite viršūnių, bet nepaverskite jų savojo gyvenimo vieninteliu tikslu, nes neturi būti šitaip. Nusistatykite sau kokią nors viršūnę, bet sodriai *mėgaukitės jos pasiekimo procesu* susikoncentruo-

dami ties kiekvienos akimirkos veikla ir stebėkite savo motyvus, kad jie visada būtų Mano labui, Manosios kūrinijos labui, o šituo pačiu visuomet bus ir jūsų, kaip pilnateisio Mano šeimos nario, labui.

Jūs gerai darote, kad į Mane kreipiatės pagalbos, bet jūs taip pat turėtumėte pradėti vaikščioti savarankiškai ir patys, iš visų jėgų stengdamiesi sulieti savo valią su Manąja. Kada kartą pradėsite šitą praktikuoti, tada palaipsniui, labai lėtai, taip pat proceso metu, staiga jūs tikrai suvoksite, kad Naujųjų Metų šventės fejerverkų būtinybė išgaravo, jus paliko iš viso. Bet jūs neliekate tušti, nes vietoje šito esate pripildyti Mano dvasinio turinio – Manosios *meilės* – kas paverčia visus kitus reginius ir garsus jūsų materialioms akims ir ausims nebereikalingus, nes jūsų dvasinės akys ir ausys yra išvystytos taip stipriai, kad jos pradeda matyti ir girdėti tokius dalykus, kurių anksčiau nepastebėdavo, nes per daug pabrėždami išorinius viliojimus jūs negalėjote siekti užtektinai stipriai vidinių ir dvasinių viliojimų, kuriuos Aš parengiau kiekvienam iš jūsų.

Kuo daugiau jūs susitelkiate ties tuo, kas yra išoriška, tuo mažiau jūs matote tai, kas yra viduje, ir tuo mažiau jūs jaučiate nuolatinę palaimą ir laimę, ir atvirkščiai.

Mano viliojimai jums yra sudėti į kiekvieno iš jūsų vidų augančiu būdu. Kuo daugiau laiko jūs praleidžiate su Manimi, tuo didesnį dvasinį atpildą gaunate iš šitos komunijos, kuo didesnį atpildą jūs pasiekiate, tuo labiau jūs Manimi pasitikite, kuo labiau Manimi pasitikite, tuo labiau Mane mylite, kuo labiau Mane mylite, tuo daugiau Man tarnaujate, kuo daugiau Man tarnaujate, tuo daugiau pastebite tokių vietų, kuriose galite pridėti savo ranką tarnaudami savo sielos broliams, kuo įžvalgesni tampate, tuo mažiau susitelkiate ties Naujųjų Metų šventės fejerverkais.

Jūs visi esate Mano vaikai ir Mano Meilė yra kiekvieno iš jūsų viduje. Džiaukitės gyvenimu ir bet kokios šventės šventimu iš visos širdies ir ką bedarydami būkite Mano nuoširdūs vaikai.

8. Tėvo mokymas apie augimą

2006 01 10 13 val. 55 min.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, aš tikrai noriu sužinoti daugiau apie augimą. Kas ir kada turi būti laikoma mūsų augimu? Kai kurie žmonės

sako, kad augimas yra tiktai žmogaus dvasinis keitimasis, kiti kalba apie didesnį įvairių žinių kaupimą įvairiose veiklos srityse. Ar yra kokia nors galimybė apibrėžti tą, kokia nors bendra augimo samprata taip, kad mes daug geriau žinotume, kokiu keliu žengti?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, jūsų augimas nėra tai, ką tu supranti šituo augimo žodžiu žmogiškąja prasme, bet tai, kas yra suprantama šio žodžio Manąja prasme, ta prasme, kurią Aš priskiriu visai kūrinijai ir kiekvienam tvariniui. Kieno nors augimas, tai yra jo vis didesnis ir didesnis panašėjimas į Mane, jo amžinojoje tarnystėje Man ir kūrinijai, o galiausiai ir sau pačiam.

Taigi, augimas nėra tai, ką sudarytų savojo aš segmentavimasis į atskiras dalis, kurių viena reikštų tai, kas yra pripildyta žinių, kita, gailestingumo, trečia, tiesos, ir galiausiai, paskutinė, užklojanti viską kažkokia meile. Jeigu pradėsite save skaidyti ir vystyti kiekvieną segmentą atskirai, tai prarasite vidines tarpusavio jungtis ir, šitaip kiekvieno segmento jungtis nutraukę su visa sistema, jūs prarasite ir tos sistemos, to augimo sistemos, normalų veikimą.

Štai kodėl jūs neturėtumėte rūpintis savojo aš atskirais segmentais, bet vietoje šito jūs turėtumėte įsitraukti į gyvą komuniją su Manimi, užmegzdami šitą gyvą ryšį su Manimi per savo Minties Derintoją.

Ir vien tiktai šito vieno veiksmo pakanka tam, kad jūsų asmenybė augtų iš aukščiau paminėtų segmentų, kurie ir sudaro tos asmenybės charakterį.

Visuomet turite turėti galvoje tai, jog Aš esu Visumos Šaltinis ir Centras, ir būdamas Visuma, Aš galiu fragmentuotis į mažesnes dalis. Lygiai tas pats yra ir su jūsų augimu. Jūsų asmenybė yra Manoji dovana jums kaip visuma. Bet šitoji visuma yra taip pat fragmentuota į atskiras jos charakterio savybes. Jūs turite iš pradžių gimti kaip reali asmenybė, kad vystytumėte *segmentuotas* savo charakterio savybes. O jūsų gimimas iš dvasios yra Mano antroji dovana jums.

Pirmąją dovaną Aš padovanojau jūsų biologiniam Manosios asmenybės dovanos pasireiškimui šitoje materialioje aplinkoje Urantijoje tam, kad jūs savo valia galėtumėte pradėti Manęs ieškojimą. Bet daug didingesnę dovaną aš padovanoju kiekvienam iš jūsų individualiai, kada jūs praaugate savo biologinį asmenybės pasireiškimą, priimdami Mano antrąją dovaną, jūsų tikrosios asmenybės realų pasireiškimą po to, kada jūs gimstate iš dvasios. Būtent *dabar* jūs imate segmentuoti savo aš į savosios

dvasinės asmenybės charakterio atskirus bruožus – tiesos siekimą, meilės reiškimą, gailestingumo dalinimą, gėrio kūrimą, ir grožio gavimą. Kada jūs esate gimę kaip *Visuma*, tada ir jūs galite taip, kaip ir Aš, fragmentuotis.

Aš fragmentuojuosi dalindamas save, jūs fragmentuojatės dalindamiesi meile, tiesa, gailestingumu, ir gėriu su savo sielos broliais ir kūrinija. Šituo *Mes* esame panašūs. O kadangi jūs esate dvasinė asmenybė, tai jūs galite tokius pačius dalykus dalinti ir Mano dvasinei asmenybei, nes Aš esu *visų* dvasinių dalykų Šaltinis.

Ir tai yra jūsų augimas, kuris prilygsta Manajam augimui patyrimu su kiekvienu iš jūsų. Jūs negalite augti, darydami bet ką, ko Aš niekada nedaryčiau. Dėl to, jūsų augimą sudaro tik tokie jūsų darbai, kurie atspindi Mano darbus jūsų asmeniniame horizonte, tuo tarpu jūsų asmeniniai darbai taip pat atsispindi visos kūrinijos horizonte.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, bet mes sakome, kad augame kaupdami daugiau informacijos, daugiau žinių, daugiau patyrimo, įskaitant ir blogą patyrimą, tuomet, kaip galime būti tikri, jog vienoks ar kitoks patyrimas galėtų stabdyti mūsų augimą, jog gali jis būti kaip tik toks, be kurio mūsų augimas gali apsieiti? Mes nesame kaip buhalteriai, kad registruotume, jog šitas patyrimas mums yra geras, o kitas, blogas. Pavyzdžiui, mūsų ligos, ar jos yra papildinys ar kliuvinys mūsų augimui? Ir panašūs patyrimai..?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, jūsų augimas prasideda šitame materialiame ir pačiame apatiniame pavidale. Todėl, kas yra ir kas nėra jums augimas, jūs neturėtumėte vertinti savo asmeniniu požiūriu, nes šitaip jūs visada suklysite darydami išvadas pasiremdami labai apibrėžtos laiko akimirkos fragmentu.

Jūs turėtumėte žvelgti į visos kūrinijos vystymąsį Manuoju požiūriu. Ir jūs tikrai žinote, kad net ir visatos iš tikrųjų keičiasi, taigi, kas buvo laikoma svarbu viename lygyje ir vienu konkrečiu momentu, jau kitą akimirką tai pavirsta į naują kokybę kitame lygyje. Štai dėl ko jūs neturėtumėte manyti, kad jūsų blogi patyrimai yra iš viso blogi, nes jie yra ne kas kita, kaip tik patyrimai. Bet jūsų protas įvertina juos, atsižvelgdamas į jūsų fizinius, moralinius, ir kultūrinius standartus.

Taigi, jūs turite būti tikri dėl to fakto, kaip jūs užmezgate savo asmeninį gyvą ryšį su Manimi, taip jūs imate patirti Mano vibracijų, jūsų viduje, gyvą pulsavimą ir tas gyvų vibracijų pulsavimas atves jus į tokias

aplinkybes, kad veiktumėte. O veikdami jūs tikrai patirsite didžiulį ryžtą toje tiesoje, kurią suvokėte, ir toje meilėje, kurią tuo metu ir patiriate, taip, kad net kaip derva juodas purvas pavirs į šviečiantį ir spindintį baltos medvilnės žiedą. Ir tą jūs iš tiesų *realiai* patirsite, nes Aš neskleidžiu jokių kitokių vibracijų, tik *Meilės* ir *Grožio*. Dėl to jūsų matymas bus transformuotas per jūsų augimą su Manimi, Manyje, ir jaučiant Mane savyje taip smarkiai ir iškeltas taip aukštai, kad jūs tikrai nepatirsite jokio blogio savo dvasinei asmenybei. Tokius išmėginimus tikrai pajėgs ištverti net ir materialus kūnas, kuris priešingu atveju būtų seniai pasidavęs. Ir tai yra jūsų augimas Meile ir Gailestingumu.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, ar aš turėčiau suprasti taip, kad su Tavimi tikrai nepatirsime jokių blogų pasekmių, jokių blogų emocijų?

Tėvas: Taip, Mano mylimas sūnau, su Manimi jūs negalite patirti jokių blogų patyrimų. Net ir tai, ką jūs galėtumėte laikyti blogais patyrimais, juos tokiais laiko jūsų žmogiškasis protas ir jūsų žmogiškasis ego. Bet, kada jūs imate susivienyti su Manimi vis daugiau ir daugiau jūsų žmogiškąjį ego ima užkloti jūsų dieviškasis ego, gautas iš Manęs per Minties Derintoją ir jūsų sielą. Ir toliau jūs nustojate laikyti tuos pačius patyrimus blogais. Ir jūs nustojate rūpintis savuoju aš, o vietoje šito savąją vertinimo sistemą paverčiate į Manąją vertinimo sistemą.

Jūsų žvilgsnis net ir į pačias sudėtingiausias situacijas įgauna labai paprastą požiūrį, kuris visiškai nėra supaprastintas požiūris. Kadangi jūsų asmenybė vis daugiau ir daugiau įgauna panašumo į Mane, tai ir tas būdas, kaip susitvarkyti bet kokioje situacijoje taip pat yra Mano, gautas per jūsų Minties Derintoją, Mano dalelę jūsų viduje. O jį sudaro ne kas nors kita, kaip tik jūsų meilės virpesiai. Štai kodėl net ir pačioje sudėtingiausioje situacijoje Manoji meilė tikrai atvers jūsų protui labai aiškų ir paprastą sprendimą, kad jis būtų tuoj pat įgyvendintas.

Ir šituo paprastumu jūs iš tiesų augate, kadangi be šito realaus ir asmeninio augimo jūs būtumėte veikę labai sudėtingais būdais, kreipdami dėmesį ne į tos problemos sprendimą, o į tai, kaip geriausiai su ja susitvarkyti galėtų jūsų protas. Ir būtų buvę tiesiog natūralu ieškoti pačių sudėtingiausių sprendimų vietoje to, kad būtų ieškoma kuo paprasčiausių.

Dėl to, augimą sudaro ir paprastumas, nes Aš visada pabrėžiu, kad genialumas yra paprastume ir aiškume. Tai yra Mano metodas jus vystyti, kuo aiškesniu ir paprastesniu būdu į jūsų tobulumą kaip Mano sūnus,

net ir sprendžiant sudėtingas problemas. Augimas yra jūsų charakterio sugebėjimas išlikti lojaliam ir ištikimam Man savo sieloje. Tai yra didžiausias augimas, kadangi jums reikia stiprinti savo komuniją su Manimi ir tarnauti Man ir kūrinijai, kuri lygiai tiek yra Mano, kiek ir jūsų. Ir būtent tarnystėje yra grūdinama jūsų asmeninė ištikimybė Man. Taigi, būtent jūsų meilės Man veikimo išbandymas ir sudaro jūsų ištikimybę, pasireiškiančią jūsų asmeniniu augimu.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, ar mes galime palyginti vieno asmens augimą su kito asmens augimu ar su mūsų? Ar patartina lyginti kieno nors augimą iš viso?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, jokio augimo neįmanoma palyginti, nes jūs nežinote nei bet kurio kito asmens bet kokio veiksmo motyvų ar vidinių siekių link geresnio savojo aš, ir net palyginti savojo esamo geresnio aš su savuoju aš praeityje neįmanoma. Dėl to, bet koks lyginimas yra beprasmis ir negali suteikti kokios nors objektyvios informacijos apie kieno nors augimą. Jūs turėtumėte savo asmeninį dėmesį sutelkti į savo asmeninį ryšį su Manimi taip, kad šitas ryšys jums garantuotų jūsų asmeninį augimą.

Lygindami savąjį aš dabartyje su savuoju aš praeityje jūs galite jausti pasikeitimus, bet jūs tikrai nepajėgsite įvertinti savojo augimo greičio ar net savojo troškimo augti, nes jūs negalite prisiminti visų niuansų iš praeities. Štai dėl ko, prisimindami savo praeitį jūs geriau susitelkite ties dabartimi ir žvelkite į savo troškimą augti į ateities savąjį aš be kokio nors šio proceso *vertinimo*, o vietoje šito *džiaugdamiesi* jūsų charakterio keitimosi pačiu procesu. Tai tikrai suteiks jums pasitenkinimo nejuntant kokio nors nusivylimo dėl mažo ir nereikšmingo pasikeitimo vietoje didingo ir laukto pasikeitimo.

Šiandien, jūs esate per silpni, kad įvertintumėte savuosius žingsnius, kurie, jūs visada tikitės, kad bus greitesni ir didesni. Tuo tarpu jūsų augimą sudaro ne jūsų žingsnio sparta, bet jūsų nuoširdus troškimas būti vis labiau ir labiau tokiam, koks esu Aš. Tai nukreipia jūsų projekciją į ateitį per aktualų ryšį su Manimi dabartiniu metu.

Algimantas: Ačiū Tau, mūsų mylimas Tėve, už atsakymus, kurie dar kartą pabrėžia mūsų nuolatinį ryšį su Tavimi. Aš myliu Tave, Tėve…

9. Tėvo mokymas apie didesnį pasitikėjimą Juo, apie antrąjį Jėzaus atėjimą, 2006 01 21

Algimantas: Šiandien mes dalyvavome rytinėse šeštadieninėse pamaldose mūsų šventovėje – Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovėje. Šis sausio 21-osios rytas buvo labai šaltas, 22 laipsniai šalčio, todėl mūsų susirinko mažiau. Dėl to aš paklausiau Tėvo, kodėl sunku žengti link Jo, nors mums ir nereikia sunkiai fiziškai dirbti? Kodėl šitą augimą visada sudaro sunkumai ir pasipriešinimas?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, kiekvieno žingsnių sunkumas ar lengvumas priklauso nuo to asmens gyvo ryšio su Mano dvasia, Minties Derintoju, gyvenančiu to asmens viduje. Aš nuolat sakau kiekvienam iš jūsų, o taip pat ir per savo Mykolus, kad jie galėtų šitą teiginį pagarsinti – su Manimi yra įmanoma *viskas*. Tai nėra neaiškus ar tuščias teiginys tiesiog dėl paties teigimo. Tai Mano *dėsnis – Aš sukūriau visus dėsnius Savojoje kūrinijoje ir tie, kurie laikosi Manosios valios iš meilės Man, pasiekia tokių viršūnių, kurios atrodo stebuklingos kitiems tvariniams, ne tik žmonėms ar morontijiečiams, bet net ir žemesnės kategorijos dvasioms, turinčioms trumpesnį veikimo patyrimą.*

Jūs turite turėti omenyje, kad Aš stebuklų nedarau; būtent jūs mane vadinate stebukladariu. Aš kiekvienam iš jūsų sakau, jog su Manimi įmanoma viskas. Tai reiškia, kad tai, ką jūs galite pavadinti stebuklingu veiksmu ar įvykiu, įvyksta visiškai nebūnant stebuklu. Jūs šituos epizodus vadinate stebuklingais tiktai dėl to, kad menkai tikite Manaisiais žodžiais. Jūs turite jausti daugiau *pasitikėjimo Manimi*. *Tada* atrasite, jog šitie visi vadinamieji stebuklai yra ne kas kita, kaip tik jūsų veiksmai drauge su Manimi. Kaip gi tikras kokio nors šedevro kūrėjas, ar tai būtų muzika, rašymas, ar vaizdas gali kam nors sakyti, kad jis sukūrė stebuklą. Jis kukliai pripažintų, kad nežino, kaip visa tai įvyko, galbūt tai buvo įkvėpimas, kuris taip aukštai iškėlė jo darbą, o galbūt jis buvo padarytas drauge su Manimi. Bet, tikrai, jis nekalbės apie stebuklus, nes gerai žino, koks buvo sunkus tas procesas iki tol, kol visai visuomenei buvo parodytas galutinis rezultatas. Aš tau sakau, jog Manojoje kūrinijoje *stebuklų nėra, nes Manoji kūrinija yra tikrovė, kurioje, su Manimi, yra įmanoma viskas visiems tiems tvariniams, kurie vibruoja Manąja meile.* Štai kodėl tie iš jūsų, kurie garbinote Mane ankstų rytą per tokį svilinantį šaltį, parodėte

daugiau troškimo pabendrauti su Manimi, kurį sužadino Manoji meilė, perteikiama kiekvienam iš jūsų per Manuosius fragmentus, gyvenančius jūsų prote. Dėl to, tas ryšys, net ir nesąmoningas, suteikia jūsų atsivėrusiai sielai impulsą eiti su Manimi bet kokiomis aplinkybėmis. Ir kuo daugiau jūs palaikote glaudų ryšį su Manimi, tuo mažiau gąsdinanti jūsų protui atrodo šita pati kliūtis. Ir tie, kurie pasirenka praleisti papildomą valandą lovoje, šiltoje ir malonioje jų materialiam gyvybės apvalkalui aplinkoje, praranda savojo charakterio tikrąjį išbandymą ir šituo save apgaunančiu patogumu jie pavagia patys iš savęs savo pačių augimą. Štai kodėl Aš sukūriau savo evoliucinį planą tvarinių vystymui, kad jie visi augtų savo asmeniniu patyrimu. Ir būtent tiktai kiekvieno asmeninė valia ir nulemia kiekvieno iš jūsų asmeninį augimą. Dėl to niekada nenusimink dėl nedidelio skaičiaus ateinančių į Manęs garbinimą, kadangi tu negali augti už kitus, gali augti tik pats. O galvodamas apie bet kokio epizodo neigiamus aspektus tu užterši savo sielą, kuri turi vis labiau ir labiau skaistėti, kad būtų ištobulinta net iki ribinio Rojaus gyventojo lygio. Kaip gi tu gali skaistinti savo sielą dairydamasis aplinkui į tuos, kurie neatėjo Manęs garbinti, vietoje šito džiūgauk dėl tų, kurie tikrai atėjo.

Algimantas: Mūsų mylimas ir garbinamas Tėve, Tu sakai, kad su Tavimi yra įmanoma viskas. Bet ką Tu laikai viskuo, kadangi mes esame pačiame kūrinijos dugne, ir tas viskas mums nėra daug?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, sakydamas, jog su Manimi yra įmanoma viskas, Aš turiu minty, kad viskas jūsų gyvenimo aplinkoje yra įmanoma tikrovėje, o ne prasimanyme. Jeigu tik jūs galėtumėte žinoti, kiek mažai savo žmogiškojo potencialo panaudojate, tai jūs jaustumėte nusivylimą dėl tos mažos dalies savo potencialo paverčiamo į jūsų aktualą. Mano Mykolas, kurį jūs žinote kaip Jėzų iš Nazareto, atėjo, kad pademonstruotų tą modelį ir kelią, kurį mirtingasis galėtų pasiekti, ir nors jo savęs padovanojimas buvo skirtas visai visatai, bet tie, kurie nuoširdžiai siekiate Manęs ir užmezgate gyvą ryšį su Manimi per Mano fragmentą, gyvenantį kiekvieno iš jūsų viduje, taip pat galite savo snaudžiančius potencialus paversti į savo aktualus. Ką Jėzus darė Urantijoje, tą jūs taip pat tikrai darysite, jeigu daugiau Manimi pasitikėsite.

Algimantas: Tėve, bet kaip mes turėtume didinti savo pasitikėjimą Tavimi, kad jis prilygtų Jėzaus pasitikėjimui? Kai kuriems gali atrodyti, kad jie Tavimi pasitiki pakankamai...

Tėvas: Mano brangus sūnau, pasitikėjimas yra gyvas ryšys su Manimi. Jeigu tu *gyveni Manimi* kiekvieną akimirką ir *kvėpuoji manimi* kiekvieną akimirką, jeigu tavo troškimai neturi jokių kitokių planų, kaip tiktai Manąjį – lieti Mano meilę, kada tu patiri ją tiek, kad nebegali pajausti nė mažiausio skirtumo tarp Manęs ir savęs dvasioje, kada žvelgi į Mano kūriniją kaip į tokią kūriniją, kuri priklauso Man ir tau ir dėl to tu nebegali elgtis kaip nors kitaip, o tik taip, kaip elgiuosi Aš, jeigu tu Man leisi taip pasakyti, tada tavo pasitikėjimas Manimi turi tvirtą pagrindą ir tu stovi ant Manęs, Manyje, su Manimi, ir patiri Mane savyje. Bet tavo pasitikėjimas Manimi nėra tavojo charakterio sustingdytas aspektas, jis turi visą laiką augti. Jeigu susiduri su sunkiomis akimirkomis, tavo pasitikėjimas Manimi turi pridėti pasitikėjimo savimi, o ne atvirkščiai. Jeigu patiri kokią nors išdavystę, tai šitas skausmas neturi tavęs naikinti, bet vietoje šito turi toliau tave vesti arčiau Manęs dar atkaklesniu ryšiu su Manimi. Tavo pasitikėjimas Manimi neturi būti įkalintas vienoje akimirkoje, bet turi vystytis visą laiką. Jeigu Aš neturėčiau pasitikėjimo savo esamais tvariniais, Aš negalėčiau sukurti jokios ateities visai kūrinijai. Būtent Mano absoliutus pasitikėjimas savo bendrakūrėjais leidžia Man projektuoti begalinę kūriniją. Kadangi jūs esate ant pačio pirmojo Manosios evoliucijos laiptelio, tai jums buvo suteiktas įkvepiantis Jėzaus modelis tam, kad palengvintų jums susikurti didesnį pasitikėjimą Manimi. Štai dėl ko eikite su Manimi, eidami su Jėzumi, ir jūs tikrai galėsite daryti tą, ką darė Jėzus tuo metu, kada gyveno Urantijoje materialiu pavidalu. Ir jūsų įtikėjimas į Mane padeda jums žengti pirmyn į tas aukštumas, kur jūsų pasitikėjimas Manimi ima rodyti ženklus tokiais darbais, kurie prilygsta Jėzaus darbams. Dėl to, viskas įmanoma su Manimi, mirtingajam tai reiškia, jog susiliejimas su Manimi yra įmanomas net ir jūsų planetoje kiekvienam iš jūsų, kuris trokšta eiti su Manimi net ir taip, kaip ėjo Jėzus. Ir tai yra mirtingojo, gyvenančio bet kurioje iš apgyvendintų planetų, aukščiausioji viršūnė.

Algimantas: Mūsų mylimas Tėve, dabar mes kalbame apie Sūnaus Arbitro atvykimą, kai kas net kalba apie antrąjį mūsų Mykolo atėjimą, kaip galėtume susieti šiuos du įvykius, didingus įvykius ne tik Urantijai, bet taip pat ir visatai?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, kaip tu gerai žinai, Aš padovanojau laisvą valią tiems tvariniams, kurie turi turėti valdžios kitų tvarinių atžvilgiu. Ir

Manasis planas numato tai, kad tvarinio laisva valia turi būti naudojama tiktai su Mano meile, kuri yra kiekvieno sprendimo ir kiekvienam sprendimui toji varomoji jėga. Dėl to, Manojo Mykolo pažadas sugrįžti į jūsų planetą, jam esant šlovėje ir galioje, o mirtingiesiems tikrai matant dvasinėmis akimis, buvo duotas iš Manosios meilės, kuri perėjo per Mykolo širdį ir pasklido visai kūrinijai. Ir turėdamas laisvą valią, tarp Mano didesnio plano ribų, jis turi savo paties planą, kaip vystyti savo visatą. Ir būtent jo yra toks sprendimas į savęs padovanojimo mirtingojo pavidalu planetą sugrįžti vėl taip, kad labai aukštai išvystytas žmonių dvasinis regėjimas galėtų jį pamatyti ir kad jie galėtų su juo bendrauti Urantijoje. Bet iki šito svarbaus įvykio per visą istoriją turi būti atliktas ilgas paruošiamasis darbas, kurį ir įgyvendins Sūnaus Arbitro misija. Ir Sūnaus Arbitro pasirodymas žmogiškuoju pavidalu yra derinamas ne su kokiu nors konkrečiu ar ypatingu terminu, bet su įvykiais planetoje. Šitą misiją jūs, kaip Mano ir Nebadono Mykolo dvasinės ateities bendrakūrėjai, laikote savo rankose. Kiek daug iš jūsų atpažintų jį, jeigu jis pasirodytų kaip vienas iš jūsų ir tarp jūsų? Kiek iš jūsų jam tikrai rodytumėte tokį pasitikėjimą, kokį rodote Man, kurį jūs laikote esantį labai toli, arba perdaug arti, kiekvieno iš jūsų viduje, kas taip pat padaro neįmanoma, kad Mane pamatytumėte? Ir kada jūs susidursite su Sūnumi Arbitru materialaus kūno pavidalu, ir asmeniškai, ir kada jums reikės tiesiai atsakyti ir pareikšti jam pripažinimą, kad jį atpažįsti ir esi pasirengęs tarnauti jam bet kokiomis įmanomomis sąlygomis, kiek daug iš jūsų tikrai tą padarys, jeigu tai atsitiks šiandien? Paklauskite šitą klausimą nuoširdžiai ir pasistatykite save į šito amžiaus ir šitos kartos realias pasaulio gyvenimo situacijas. Ar esate pasirengę priimti jį tikrovėje? Kiek daug iš jūsų savo neišmatuojamą meilę pajaustumėte šitam naujam atvykėliui materialiu pavidalu? Tai tikrai bus išmėginimas žmonijai! Ir net šiandien, kadangi jums buvo duotas šitas signalas, kai kurie iš jūsų abejojate dėl šito įvykio. Ar tu manai, kad arena yra paruošta šitokiam vyksmui dabar? Jūsų asmeninis dėmesys turi būti nukreiptas ne į Arbitrinės Misijos laiką, bet vietoj šito į savosios širdies atvėrimą Man, kad ji visą laiką būtų atsukta į Mane. Ir kada jūs susiliesite su Manimi, dvasioje, vis labiau ir labiau, tada toje misijoje su Sūnumi Arbitru bus vis daugiau ir daugiau darbininkų visoje planetoje. Būdami komunijoje su Manimi, kiek tik įmanoma daugiau, jūs Arbitrinės Misijos laiką artinate, kad ji iš potencialo pavirstų aktualu.

Algimantas: Labai labai ačiū, mylimas Tėve, už mokymą ir meilę. Kadangi mokymas yra asmeninis, tai Tėvo prašiau leidimo pateikti jį visiems. Ir jį gavau. Dėl to džiaukitės ir jūs ta Tėvo meilės dalele, esančia kiekvieno iš mūsų viduje, ir siekite individualaus ryšio su ja ir asmeninių mokymų.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

10. Tėvo mokymas apie pasididžiavimą ir orumą

2006 01 23 23 val. 45 min.

Algimantas: Rimanto iš Kauno pasiūlytas mūsų svetainės – www.urantija.lt – Forume diskusijai klausimas yra labai gilus, ir tuo pačiu labai subtilus, nes labai lengva žmogui orumą supainioti su pasididžiavimu. Dėl to man norėjosi Tėvo požiūrį pajusti šituo labai svarbiu žmogui klausimu. Dėl to su Tėvo leidimu, siūlau jūsų dėmesiui šitą man suteiktą Tėvo mokymą.

Šiandien, pagarbinęs Tėvą, paklausiau Jo dvasios, savo Minties Derintojo, kas yra pasididžiavimas, ir kas yra žmogiškasis orumas, kurį turėjo omenyje Jėzus?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, pasididžiavimas yra sielos nuodai, dėl to niekada nesididžiuok, niekada nesijausk didesnis už savo šešėlį. Tas, kuris yra didis, niekada į šešėlį nesilygiuoja, jis jo neturi iš viso. Jeigu tik kas nors pradeda manyti, kad jis yra pirmesnis ir geresnis už kitą, tai netiesa. Aš padovanojau kiekvienam iš jūsų asmenybės dovaną. Ir ji yra visoje kūrinijoje nepakartojama ir unikali. Tad kaip gi tu gali save iškelti aukščiau Manosios dovanos savuoju pasididžiavimu, kada sakai, kad esi už ką nors geresnis. Juk Aš ir kitam padovanojau asmenybės dovaną. Ir lygiai tokią unikalią ir nepakartojamą. Tai kodėl tu manai, kad tau padovanojau geresnę dovaną negu kitam? Dėl to, niekada nelaikyk savęs didesniu už kitą. O kad neapsiriktum, visada būk toks, koks esu Aš. Aš juk nesakau, kad esu didesnis už tave, nors esu visatos Šaltinis ir Centras. Jeigu Aš didžiuočiausi, tai su Manimi negalėtų bendrauti nė vienas tvarinys, nes nuolat jaustų nepilnavertiškumą savo atžvilgiu. Bet Aš tiek sumažėju, kad prisiderinu prie kiekvieno iš jūsų ir kiekvienam surandu tinkamą paramą. Net ir tiems, kurie yra išdidūs ir iškelia save aukščiau Manęs paneigdami Mane iš viso kaip tokį, su kuriuo galima bendrauti. Dėl to, pasididžia-

vimas yra tokia asmenybės charakterio savybė, kuri apipila pačią asmenybę apnašomis, kad nebesimato pačios asmenybės tyrumo, nuoširdumo, gailestingumo, tikrumo. Kada Jėzus kalbėjo apie gimimą iš dvasios, tada jis turėjo omenyje, kad tyra siela, būdama su Tėvu širdyje, niekada nesididžiuos savo darbais prieš kitus, kad jos darbai yra vertingesni už kitų darbus. Priešingai, jis visada jaus tikrąją tų darbų priežastį – meilę. O meilė pasididžiavimo neturi. Ji yra spontaniškas šaltinis, kurio negali užtvenkti jokia kita galia, kada toks iš dvasios gimęs mirtingasis yra nuolatiniame ryšyje su Manimi. Ir tik toks iš dvasios gimęs mirtingasis pajus, kas yra orumas. Jis niekada nenusileis į tokį lygmenį, kad save pradėtų kelti virš kitų, aukštinti, o bus natūralus savo elgesiu su Manimi ir su kitais, be jokio veidmainiavimo, be jokios apgaulės, be jokio išskaičiavimo. Tokia natūralaus ryšio su Manimi būsena yra žmogiškasis orumas, kada žmogus aukštai pakelia galvą ir žvelgia į Mane iš Meilės Man ir jausdamas Mano meilę savyje. Jis nekeliaklūpsčiauja įsiteikdamas, bet širdyje atsiduoda Mano virpesiams ir dėl to drąsiai braukia skaisčias ašaras. Tai – orus Mano ir Mano vaiko ryšys, kada jam gerklę spaudžia meilės pojūčio gumulas, ir jis auga pajusdamas Mano tikrumą savo viduje ir tikrą kėlimą į polėkį daryti Man gerus darbus darant juos kasdien savo sielos broliams. Ir jis visiškai užmiršta, kad žmogaus gyvenime yra toks reiškinys, kaip didžiavimasis savuoju aš. Dabar jis drąsiai imasi bet kokių darbų ir jaučia didžiulį pasitenkinimą dėl tokių žingsnių. Jis nesijaučia, kad būtų prislėgtas sunkios naštos, kad kentėtų, ar būtų menkas. Jis jaučia galingą antplūdį pasitikėjimo Manimi ir savo jėgomis. Tai ir yra žmogiškasis orumas, kokį turėjo savo galvoje Jėzus.

Algimantas: Tėve, ar orumas nepavirs į pasididžiavimą, kada atsiras toks ryšys su Tavimi?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, juk orumas nėra tokia savybė, kuri būtų įgyjama ar prarandama. Orumas tai yra būsena. Ar gali būti vergas, bijantis šeimininko, orus? Baimė iškart sunaikina orią būseną. Orumo būsena atsiranda iš Manosios meilės. Manoji meilė suteikia tvariniui tokį pojūtį, kad jis yra mylimas, kad jis yra vertinamas, kad jis gali daug prisidėti prie kūrinijos vystymo, kad jis kuria, kad jis auga ir nėra menkas, apgailėtinas, ir nevykęs. Orumas būtent pačiu paprasčiausiu palyginimu, pateiktas jums, yra įtikėjimas į Mano raginimą: „Būkite tobuli, net ir tokie tobuli, koks tobulas esu Aš“. Tokį nurodymą Aš daviau ne dėl to, kad jus

prislėgčiau dar vienu iššūkiu, dėl kurio kiti jus kaltintų akiplėšiškumu, kad galite lygintis su Manimi, o dėl to, kad užbėgčiau tokiems neteisingiems ir orumą žeminantiems svaičiojimams. Orumas yra tokia būsena, kada iš Meilės Man ir visiems galite atlikti tokius neįsivaizduojamai gerus darbus su galingu įtikėjimu į Mane. Bet nerodyti nė menkiausio pasididžiavimo, kad tu ar kitas esate geresni ir vertingesni. Orumas yra natūrali žmogaus būsena. Pasididžiavimas yra dirbtinis elgesys, kurį diktuoja per daug į save sukoncentruotas protas, ego.

Algimantas: Mylimas Tėve, ar orumas yra taip pat kintantis, kaip ir mūsų pačių augimas?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, orumas, nepriklausomai nuo savojo dvasinio augimo, yra viena ir ta pati tvarinio natūrali būsena. Jeigu tik nors kiek susilpnini ryšį su Manimi, pradedi mažiau pasitikėti Manimi, imi per daug abejoti, ar verta kokį nors veiksmą atlikti, nors lyg jau ir buvai priėmęs sprendimą dėl to veiksmo, tuoj pat prarandi orumą. Prarandi savo natūralią būseną, savojo aš pusiausvyrą. Orumo niekas nepamatuos jokiais matais. Tu pats junti savo viduje, kiek ir kur nebesijauti natūraliai. Kitas to išoriškai gal ir nepastebės, bet tu pats pajutai, kad kažkas net ir menkiausiu laipsniu tave išmušė iš vėžių. Ir tavasis orumas dingo. Nes tada imi rūpintis, ar kas nors pastebėjo, ar galima kaip nors nepastebimai viską užglaistyti. Jeigu išliejai puoduką arbatos, tuoj pat prarandi pusiausvyrą. O dėl ko? Ar padarei ką nors blogo sąmoningai, tyčia? Aišku, ne. Tai kodėl turi iš karto sunerimti ir prarasti pusiausvyrą. Juk tu gali atsitiktinai ką nors sudaužyti ir tuoj pat imti atsiprašinėti. Bet daiktas vis tiek jau sudaužytas. Ir vienas atsiprašinėdamas, kitas tuos atsiprašinėjimus priimdamas praranda orumą. Jie vienas į kitą žvelgia nebenatūraliai. Ir tik būdamas ryšyje su Manimi, dvasiškai, žmogus, net ir sudaužęs daiktą, ne puls atsiprašinėti, bet nuramins kitą, kad tai jokia bėda. Materialus daiktas nepatikimas, sudūžta, štai dėl to reikia savąjį aš susieti su tvirtesniu pagrindu, su dvasiniu augimu, atsiremiant į Mane. Ir šitoje situacijoje žmogus išliks orus, jis nereaguos taip tarsi bandytų pats sulįsti į nematomą futliarą dėl patiriamo nepatogumo savajam aš. Ir tai yra dėl to, kad jūs esate praradę žmogiškąjį orumą, todėl vieni ką nors padarę ne taip, kaip įprasta, bet padarę netyčia, tuoj pat prarandate savo natūralumą, o aplinkiniai lygiai taip pat praranda orumą, sutelkdami visą dėmesį į tą netyčinį veiksmą. Ir tik su Manimi ir vieni, ir kiti išsaugoja

orumą tam veiksmui nesuteikdami *jokio dėmesio*.
Algimantas: Mylimas Tėve, ar nepagalvos kiti, kad čia pasireiškia žmogaus ne orumas, o negailestingumas, šitaip nekreipiant dėmesio į akivaizdžiai daugumai netinkamą elgesį?

Tėvas: Mylimas sūnau, kas yra natūralumas, ar kreipti dėmesį į kitų samprotavimus, ar likti visą laiką nuoširdžiam ir tuo nuoširdumu gyventi? Jeigu tu manai, kad atsiprašymas dėl netyčinio veiksmo kaip nors pakeis žmonių nuomonę, tai labai klysti. Nuomonė yra suformuota iš anksto tų, kurie vadovaujasi ritualinėmis elgesio taisyklėmis. Jeigu žmogus nesilaiko tų taisyklių, tai jis nėra vertinamas kaip išsilavinęs ir kultūringas visuomenės narys. Dėl to, netyčia padaręs kokį veiksmą, kuris sulaužo tas dirbtines taisykles, yra visų arba pasmerkiamas arba išteisinamas, priklausomai nuo jo elgesio. Bet ką tai turi bendro su prieš tai įvykdytu netyčiniu veiksmu? To veiksmo pasekmė juk nepasikeitė! Tas veiksmas, jeigu kam suteikė nepatogumų, tai tik jo materialiai mąstančiam aš, kuris tuoj pat viską vertina pagal esamas ir sutartas elgesio taisykles. O Aš jums, kiekvienam, siūlau, kad visada būtumėte su Manimi, ir tada niekada nesijausite praradę orumo. Net ir tada, kai kiti siekia jus pažeminti, siekia, kad jūs prarastumėte orumą *atsiprašydami*. Aš jūsų neprašau, kad Manęs atsiprašytumėte net tuomet, kada nuo Manęs nusigręžiate, kada Mane keikiate. Aš vis tiek jums lieju tą pačią meilę, kaip ir tiems, kurie Mane myli ir Manąją valią vykdo. Tai kodėl gi jūs nenorite sekti Mano mokymu ir nepaminti savo brolio orumo, tikėdamiesi iš jo atsiprašymo. Ar jūs save laikote vertingesniu už Mane? Siekdami atsiprašymo, jūs tuo pačiu paminate savo orumą. Jūs tampate *nebenuoširdūs*. Jūs siekiate savo ego patenkinimo. Todėl orumas yra tokia būsena, kada žmogus lygiuojasi į Mane, o ne smunka ten, kur jo nepamatytų kiti dėl to, kad jis galėjo ką nors netyčia padaryti ne taip, kaip numato jūsų sukurtos elgesio taisyklės. Kada atrasite, kiekvienas, Mane savyje, tada jums nebereikės jokių garbės kodeksų, jokių orumo pamynimo atstatymo teisminių procesų, jokių ginčų, kas kieno ir kokiu laipsniu pamynė orumą ir kiek jis įvertinamas pinigų išraiška. Atradę Mane, ir ne anksčiau, jūs pajusite savo žmogiškąjį orumą.

Ir tik tada suvoksite, kokį žmogaus orumą atėjo atstatyti Jėzus.

Algimantas: Mielieji tikrai yra dėl ko susimąstyti. Kaip atstatyti orumą kiekvienam iš mūsų visam likusiam gyvenimui amžinybėje...

11. Tėvo mokymas apie evoliuciją

Algimantas: Manau, kad nevisiems yra suprantama, kaip gi gali vystytis žmogus, evoliucionuoti. Kai kas neigia evoliuciją apskritai.

Šiandien, ketvirtadienį, sausio 26-ąją, pagarbinau Tėvą ir paprašiau Jo paaiškinti evoliuciją tiems, kurie negali patikėti evoliucijos egzistavimu.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, be evoliucijos negalėtų egzistuoti Manoji kūrinija. Amžinas esu tik Aš. Dėl to Aš taip ir būčiau likęs vienas vienintelis asmuo visoje kūrinijoje, jeigu nebūtų jos evoliucinio vystymosi. Viskas sustingtų, kaip pačią šalčiausią žiemos naktį. Nustotų suktis saulė ir žemė. Nustotų garuoti vanduo, žemė atsidurtų visa po vandeniu, žmogus nustotų augti, gimti, nebebūtų kitų žmonių kartų, viskas tą pačią akimirką sustotų, jeigu tiktai nebūtų Manojo evoliucinio vystymosi plano. Dabar net elektronų judėjimas atomo viduje, kurį pastebi jūsų mokslininkai, liudija vystymąsi, evoliuciją, nes vieni atomai suyra branduolinės reakcijos metu. Jeigu nebūtų evoliucijos nebebūtų galima vienų medžiagų paversti kitomis. Jūs negalėtumėte gauti šilumos, nes nei dujos, nei malkos, nei nafta, nei anglys negalėtų degti ir per degimą transformuoti energiją į šilumą jūsų kūnui. Ir šitame evoliuciniame plane Aš numačiau pačią didingiausią nuostatą ištobulinti patį žemiausią tvarinį – žmogų – iki Savęs, kada susitiksime akivaizdžiai Rojuje. Ir šitai evoliucinio plano pačiai didingiausiai daliai įgyvendinti Aš suteikiau laisvą valią ir asmenybės dovaną, kad ji, pajutusi Manąją meilę, visada augtų didesniu Tiesos pojūčiu, Gailestingumo pasireiškimu, ir Tarnavimo visapusiškumu. Ir jeigu tvarinys evoliuciškai nesivystytų pagal Mano evoliucinį planą, tai nebūtų ir jokio prisikėlimo po mirties, nes pats pomirtinis sielos prisikėlimas jau liudija tos sielos aukštesnę pakopą negu ji buvo tuo metu, kada gyveno mirtingojo žmogaus viduje. Tas, kuris įtiki į Mane, pradeda pajusti Mano meilę savo paties viduje, nors dar prieš akimirką jos nejautė. Ir toji akimirka paliudija ne tik tvarinio evoliuciją, bet ir tos evoliucijos kokybinį šuolį, kada mirtingasis įgijo naujų savybių – meilės pojūtį, norą daryti gerus darbus ne dėl įvertinimo, bet iš meilės visiems, o senųjų savybių – baimės, pykčio, pavydo – neteko. Ir tokia transformacija liudija, kad žmogus nėra automatas ir užprogramuotas įrenginys, kuriame niekas nesikeičia.

Jeigu nebūtų evoliucijos, tai joks tvarinys negalėtų su Manimi

palaikyti ryšio ir kitiems aiškinti, tiems, kurie tokio ryšio dar neužmezgė, nes tokia padėtis niekada negalėtų vystytis į aukštesnį lygį. Net ir Mano Sūnus, Mykolo dvasinės kategorijos jūsų visatos Valdovas, jums žinomas Jėzaus iš Nazareto vardu, nebūtų galėjęs ateiti į jūsų pasaulį žmogaus pavidalu, nes būdamas savosios dvasinės hierarchijos pakopoje, negalėtų transformuotis į žmogiškąjį pavidalą, nes bet kokią transformaciją numato tiktai Manasis evoliucijos planas. Jeigu nebūtų Manojo evoliucinio plano, tai jūs neturėtumėte jokių mokymosi programų, negalėtumėte sukurti vis sudėtingesnių įrenginių, nepajėgtumėte įvaldyti energijos. Jūsų protas negalėtų net mąstyti, nes nebūtų įmanoma jums suvokti jokių sudėtingesnių prasmių. Jūs taip ir būtumėte likę laukinio lygmenyje. Bet žinodami, o dar geriau, patyrę patys savo vidumi, kad Manoji meilė kelia polėkiui kaip ant sparnų, imate subtiliau suprasti evoliucijos prasmę ir suvokti, kad joje vystymasis yra tiktai laisva valia ir iš meilės Man. Evoliucija nenumato prievartos. Bet ji pasireiškia negailestingai, kada neatsižvelgiama į Manosios visatos priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnį. Jeigu nebūtų evoliucijos, tai šitas dėsnis irgi negaliotų, nes kūrinija negali egzistuoti statikos pavidalu. Vienintelis statiškas kūrinijos elementas yra Manoji gyvenamoji buveinė, kūrinijos geografinis centras ir jūsų likimas – Rojus. Visa kita kūrinijos dalis yra judanti su Manimi, ir Manyje, ir Manęs ir Rojaus atžvilgiu. Ir ne tik juda, bet ir evoliuciškai plečiasi laike ir erdvėje. Kada Jėzus vaikščiojo mirtingojo pavidalu Urantijoje prieš du tūkstančius metų, nevisiems jis aiškino apie Mane, nes nevisi norėjo ir galėjo apie Mane klausytis, nevisi sugebėjo jo aiškinimus suprasti. Dėl to pagonys, tie, kurie dar nebuvo priaugę iki to, kad jiems būtų galima paaiškinti apie Mane, iš jo paaiškinimo nesulaukdavo, nes jis puikiai suvokė, kad toji vynuogių šaka buvo su labai žaliomis vynuogėmis. Dėl to jis ėjo ten, kur jo laukė ištroškusios tiesos ir meilės širdys. Tik kieta širdis yra vienintelis kliuvinys patirti Mane gyvą ir Jėzų savo viduje ir suvokti Mano evoliucinį planą, jeigu tam dedamos nuoseklios pastangos. Tie, kurie nenori pripažinti Manojo evoliucinio plano vystant visą kūriniją, yra labai smarkiai susitelkę į savo atrastą Manosios kūrinijos dalį ir joje jaučiasi saugūs. Ir norint pajusti, kad visa Manoji kūrinija yra draugiška ir saugi, būtinas asmeninis gyvas ryšys su Manimi. Ir tik užmezgus tokį asmeninį ryšį su Manimi, toks Mano mylimas sūnus arba dukra patirs tiek savo vystymąsi, tiek ir visos kūrinijos žengimą. Jeigu tik jūs suvoktumėte, kiek

dar laukia jūsų sielai atradimų ir pakilimų, tai Manojo evoliucinio plano neneigtumėte, bet padėtumėte jį Man įgyvendinti. Juk šį planą Aš sumaniau ne tik savo malonumui, bet ir jūsų. Jūs mėgstate pažinti kitus kraštus, kitus žmones, nes šitaip jūs vystotės. O Aš jums parengiau keliones ne tik po kitus kraštus, bet ir po kitus pasaulius. Ir per juos keliaudami turėsite vis tobulesnius mokytojus ir vis labiau pažinsite Mano ir jūsų kūriniją ir vis daugiau patirsite Mane savo viduje ir visoje kūrinijoje ir patys dar labiau pajusite, kad vystotės Mano viduje. Taip, Aš sukūriau *evoliuciją*, bet evoliucija Manęs *nepranoksta*. Ji yra *Manyje*. Ir jūs tapsite tobuli, net ir tokie tobuli, koks esu tobulas Aš, ir tapsite tokie tobuli *Manyje*.

Algimantas: Mylimas Tėve, nuoširdus Tau ačiū už šį mokymą, kuris leidžia pajusti, kad be evoliucijos mes negalėtume eiti pas Tave.

Mielieji, evoliuciją galima neigti, bet nuo to ji nedingsta. Ir tą mes patiriame patys. Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

12. Tėvo mokymas apie atkaklumą ir užsispyrimą

Algimantas: Mielieji, urantų, svetainės – www.urantija.lt – Forume kartais pasitaiko tokių sielos brolių, kurie būna ne atkaklūs, bet užsispyrę. Ir mes tą matome. Bet labai dažnai toji riba tarp atkaklumo ir užsispyrimo nusitrina, kad galime susipainioti, kada žmogus būna atkaklus, o kada užsispyręs. Dėl to šiandien, šeštadienį, 2006 01 28, pagarbinęs mūsų visų mylimą Tėvą, paprašiau Jo paaiškinti šį skirtumą.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, atkaklumas yra sielos augimo išraiškos savybė. Užsispyrimas yra sustingdyto momento pavertimas *visa* suvokta ir suvokiama *tiesa*.

Tik jūsų akys mato labai mažą tikrovės dalelę. Ir jūs darote milžinišką klaidą, kada matomą tikrovę pavadinate visa. Matoma tikrovė, jūsų pojūčiams, sudaro tik labai menką dalelę Manosios tikrovės. Ir tik per gyvą ryšį su Manimi jau dabar galite ragauti ir mėgautis Manosios tikrovės tąja milžiniška nematoma dalimi, nes šis patyrimas leidžia jums suvokti, kad toji tikrovės dalis yra tikra, reali, ir gyva. Ir tik patyrimas leis jums tą tikrovės dalį pažinti realiai. Ir čia viskas priklauso nuo jūsų atkaklumo, nuo jūsų *augimo*, o ne nuo *užsispyrimo* neigti, kad jūs galite patirti ir nematomą, šiandien ir jums, kūrinijos dalį. Jeigu tikintis į Mane Mano vaikas

pripažįsta, kad Aš esu visa kūrinija, ir jeigu jis neigia, kad Mano kūrinijos jo pažinimas plečiasi, tada toks Mano vaikas yra užsispyręs ir nemąstantis. Jis nenori Manęs atrasti ir patirti tokio, kokio dar nepatyrė. Aš jam – neįdomus jo asmeninio tyrinėjimo objektas ir visiškai nepatiriamas, kaip naujai ir naujai atsiskleidžiantis mylintis Tėvas. Toks Mano vaikas labai nuskriaudžia save, stabdo savo gyvo ryšio su Manimi užmezgimą, nes Manimi nepasitiki, o pasitiki parašytu žodžiu, kad ir labai gražiu. Bet Aš esu aukščiau ir to Žodžio, nes esu Pirmasis Šaltinis ir Centras. Be Manęs neegzistuotų joks žodis. Dėl to ieškokite su Manimi *gyvojo* ryšio. Jeigu gyvojo ryšio su Manimi ieškosite, būtinai jį surasite. Tai yra jūsų atkaklumo rodiklis. Kuo atkakliau siekiate šito gyvojo ryšio su Manimi, tuo saldesnis pats ryšys. Ir kuo atkakliau šitokį ryšį atstumiate, vien tik negyvų raštų žodžių ieškojimu, tuo jūsų atkaklumas virsta užsispyrimu.

Užsispyrimas yra ne kas kita, kaip tvarinio nenuilstantis valios siekis to, kas nebeveda tolyn į priekį. Tai tokios didžiulės pastangos, kurios po truputį ima tvarinį izoliuoti nuo Manęs ir palaipsniui jį tolina nuo kitų sielos brolių ir seserų, ieškančių Manęs, gyvo, savo viduje. Dėl to užsispyręs žmogus siekia tik vieno – primesti savo sampratą net ir tam, kuris iš tokios sampratos jau išsilaisvino apkabinęs aukštesnį siekį.

Atkaklumas yra ugdantis ir nuolatinis siekis pažinti daugiau negu pažinta iki šiol tiek dvasiniame gyvenime, tiek materialioje visatoje. Atkaklumas gludina aštrius charakterio kampus per gilesnį gyvą bendravimą su Manimi ir savo sielos broliais ir seserimis, bet niekada nelaužo kito tvarinio laisvos valios. Atkaklumas yra *savojo* charakterio savybė keičiant *savąjį* charakterį į Manąjį, užsispyrimas yra siekis keisti *kito* charakterį nesuvokiant *savojo* charakterio nei savybių, nei jo pasireiškimo konkrečiose situacijose, kurios pranoksta to tvarinio pasirengimo lygį.

Algimantas: Mylimas Tėve, ar atkaklumas gali pavirsti į užsispyrimą, o užsispyrimas į atkaklumą?

Tėvas: Ir viena, ir kita gali pasikeisti iš vieno į kitą. Aš jums suteikiau laisvą valią. Aš jums neliepiu nieko. Aš nesu užsispyręs. Aš tik jus visus ir kiekvieną kviečiu ir raginu atsigręžti į Mane. Ir tik su Manimi jūs būsite atkaklūs, bet neužsispyrę. O nutraukę ryšį su Manimi, jūs greitai pavirsite užsispyrėliais.

Atkaklumas turi nuostabią savybę, dar daugiau grįžtis į Mane, kad

dar labiau būtų atkaklus charakteris, darant gerus darbus Man. Ir visiškai kitoks yra užsispyrimo veikimo principas, tai savojo ego didžiulis noras laikyti ne tik savo proto nelaisvėje, bet taip pat į šitą nelaisvę paimti ir kito protą.

Ir tik Manoji gyvoji meilė užsispyrimą perlydo į atkaklumą. Ir tai, kas atrodė dar visai neseniai svarbu, ima nublankti, kad praeina bet koks noras ką nors įtikinėti ir įrodinėti. Ateina suvokimas, kad esi atsakingas tik už *savosios* valios panaudojimą Manosios valios vykdymui ar nevykdymui. O Manosios valios užsispyrėlis ilgai vykdyti negali, nes jam Manoji valia tampa per sunki našta, nes ji veda į augimą, į tai, kas dar nepatirta, į tai, ką dar reikia pažinti atkaklių pastangų dėka. Ir kas tam tvariniui baisiausia, paneigti tai, ką taip užsispyrusiai tas pats tvarinys teigė. Atkaklumas visada yra judėjime. Užsispyrimas visada yra trypčiojime. Atkaklumas suteikia ryžto, nes pasiekus vieną naują kalno viršūnę, pamatai kitą, bet jau ankstesnis patyrimas, įveikiant pirmąją viršūnę, suteikia didesnį pasitikėjimą ir Manimi, nes žengdamas į pirmąją viršukalnę irgi žengei į tai, kas nauja ir neištyrinėta, bet vis tiek atkakliai žengei ir ją pasiekei, o taip pat suteikia ir didesnį pasitikėjimą ir savimi, nes jau patyrei, kad su Manimi net ir nepatirtas etapas, neištirta viršūnė, pasiduoda. Todėl dar atkaklesnių pastangų dėka kopi į naują viršukalnę savuoju kopimo greičiu. Užsispyrimas gali duoti teigiamą impulsą tik tokiai sielai, kuri gali žengti savo keliu, kada eina viena ir nemato, kur ir kiek nuėjo kiti. Tada toji siela, būdama be savo bičiulių, auga savo pačios tyrinėjimo ir žengimo dėka. Ir ji mokosi iš tokio žengimo priklausomai nuo aplinkybių. Bet vos tik sutinka kitą sielą, einančią tuo pačiu keliu, jeigu ji mėgins kitą sielą versti sukti jos keliu, taip po truputį toks užsispyrimas pradės šitą sielą stabdyti. Užsispyrimas yra toji juoda dėmė, kuri ima užkloti net ir skaisčią sielą tuo metu, kada norisi ne pačiai augti, bet mėginti kitus nukreipti savojo ego supratimo keliu. Užsispyrimas tai tas pats, jeigu jūsų plaučiuose ima stigti deguonies, o jūs vis tiek mėginate žingsniuoti, vietoje to, kad atkakliai siektumėte nustatyti deguonies trūkumo priežastį ir ją pašalinti, kad galėtų normaliai įkvėpti oro visi plaučiai ir atsigauti visas kūnas.

Algimantas: Mylimas Tėve, kaip mums pajusti, kada mes esame atkaklūs, o kada užsispyrę?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, kiekvienam tą sako siela. Tik ji vienintelė gali pasakyti, kada atkaklumas ima virsti užsispyrimu, o kada užsis-

pyrimas virsta atkaklumu. Atkaklumas niekada nevargina, nes jis yra Manoji savybė, kurią tvarinys įgauna per Mano meilę. Ir to tvarinio siela džiaugiasi. Ji yra minkšta, mylinti, ir gailestinga, bet tuo pačiu atkakliai nešanti didesnę šviesą už tą, kokią iki šiol žinojo tos sielos aplinka. Ir toks atkaklus Manosios valios vykdymas suteikia dar didesnį ryžtą nešti šią šviesą tai aplinkai, kuri jos yra išsiilgusi, kuri yra pasirengusi jai atsiverti. Užsispyrimas yra atkaklumą naikinantis ir žudantis pakaitalas, kada tvirtinama, kad ne šviesa yra svarbi, bet tos šviesos samprata, kokią nori pateikti toji siela, nors aplinkai toji samprata *jau* nebepriimtina arba *dar* nepriimtina. Ir nepaisant jokių aplinkybių mėginama lygiai vienais ir tais pačiais būdais įtvirtinti savo sampratą. Tai negyvas ir atbaidantis šviesos skleidimo metodas, kuris daugelį gali atstumti ir nuo pačios šviesos ieškojimo. Štai dėl to ir reikalingas gyvasis ryšys su gyvuoju *Manimi*, kad jaustumėte Mano vedimą, kaip gi šviesą nešti ne užsispyrus, bet atkakliai. Ir tada pamatysite, kad ne raštas jus veda, bet vedu Aš. Ir tada imsite remtis ne raštu, bet gyvuoju Manimi per savo ryšį su Manimi. Ir mes drauge būsime gyvi liudininkai, kad viskas auga, viskas keičiasi, viskas įgauna naujų gyvybės virpesių, ir tie virpesiai veda link Manęs per atkaklų žengimą be užsispyrimo.

Algimantas: Mielieji, nuoširdžiai pamąstę, mes galime, kiekvienas, pamėginti įvertinti savo žingsnius, kaip elgiamės – atkakliai ar užsispyrusiai. O tarp visų tokių svarstymų galime įvertinti ir mūsų aplinką, kaip elgiasi ji. Tik neužmirškite vieno dalyko, esminio dalyko, jeigu vertinate, tai vertinkite atsistoję į tų, kuriuos vertinate, padėtį. Ir dar, vertinti, tai ne teisti. Vertinti, tai geriau pažinti tą pačią aplinką, ir save joje.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

13. Tėvo mokymas apie mitybą

2006 01 31 13 val. 30 min.

Algimantas: Nevisiems šitie klausimai yra vienodai svarbūs šituo metu, bet susipažinti su pačiomis mintimis pravartu, nes vis tiek jos tikrai pravers kada nors ateityje.

Mano mylimas Tėve, aš tikrai noriu gauti Tavo mokymą apie mitybą. Kas šiandien svarbiausia žmogui, kada yra tiek daug įvairiausių produktų,

kurie taip ir masina akį ir skrandį. Kaip žmogus turi maitintis, kad būtų sveikas ir galėtų tarnauti Tau, ir kūrinijai?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, mityba yra labai svarbus komponentas jūsų fiziniam apvalkalui, kad Manasis vaikas galėtų gyventi palaimoje su Manimi, atrastu savo širdyje. Bet taip, kaip absoliuti jūsų dauguma neišgirsta Mano dvasinio balso savo viduje, lygiai taip nekreipia dėmesio ir į tuos mokymus, kuriuos Aš perteikiu per Mane mylinčius ir gyvenančius Manimi savo vaikus tiems, kurie Manęs dar neatrado ir kurie nesivadovauja Manosios meilės įstatymu.

Jūsų gyvybės fizinis apvalkalas juk irgi yra gyvas. Palyginkite tą kūną, kuris savo energiją jau išnaudojo, su dar tebesinaudojančiu savo energetine atsarga. Ir jūs pamatysite, kad jie – nesulyginami, nes pirmame jokio matomo gyvybės judėjimo nebėra, nes vyksta tik irimo-judėjimo procesas, kada likusi materija keičia savo statinį būvį. Dėl to jums ir baugu likti šalia irstančio materijos kūno, kuris nebeturi Manosios gyvybinės energijos.

Tuo tarpu gyvas fizinis kūnas, kuris turi Manosios energijos gausius išteklius, yra sveikas ir žvalus. Aš čia turiu mintyje ne vidinį dvasinį žvalumą, bet fizinių ląstelių žvalumą, kurios gauna energetinį maitinimą per maistą, kuris lygiai taip pat paverčia mano fizinę energiją – vandens, oro, šviesos – į gyvybinę-fizinę energiją ląstelei. Ir šitoji fizinė energija yra tuo veiksmingesnė, kuo subtilesnis yra tavosios asmenybės ryšys su gyvuoju Manimi. Tada yra darna ir harmonija tarp dvasios ir kūno arba kaip jūs mėgstate sakyti – sveikame kūne yra sveika siela.

Ir tai yra labai svarbus elementas, kokį maistą gauna jūsų fizinis kūnas. Kuo grubesnis maistas, kuo daugiau jam gauti yra panaudojama grubios fizinės jėgos ir prievartos, tuo kenksmingesnis yra to maisto poveikis jūsų kūnui. Nes tu labai gerai žinai, kad Mano virpesiai yra labai subtilūs ir švelnūs. Dėl to ir maistas turi atitikti šituos virpesius. Ir kuo jis yra artimesnis Maniesiems virpesiams, tuo jis sveikesnis kiekvienai jūsų kūno ląstelei, nes kiekviena ląstelė labai subtiliai reaguoja į šituos virpesius.

Kad tuo įsitikintumėte, jums užtenka užvalgyti bet kokio skirtingų virpesių maisto ir pajausite didžiulį skirtumą. Jeigu imsite vaisius, pamatysite, kad jie turi daug sulčių ir gyvybinės energijos jūsų kūnui. Jūs valgydami šviežią ir gerai prinokusį maistą, jaučiate malonų skonį ir palaimos jausmą dėl to, kad toks nuostabus skonis. Ir tai jau yra Manosios energijos pasireiškimas per jūsų skonio receptorius, valgant vaisių.

Ir kuo grubesnės vibracijos vieno ar kito produkto, tuo daugiau reikia energijos jį įsisavinti jūsų fiziniam apvalkalui. O pats grubiausias maistas yra tas, kurį jūs išverdate. Nes taip jūs suardote Mano sukurtą harmoningą gyvybės ryšį tarp to produkto, kuris auga gamtoje, ir savojo fizinio kūno, kuriam ir skirta šitoji, santykinai, grubi energija.

Ir vis tik tai dar nėra pats kenksmingiausias dalykas. Daug baisesnis maistas, jūsų kūnui, yra tas, kurį jūs turite nužudyti prieš tai, kada jį turėsite išvirti.

Toks žudymo mechanizmas šiandieninėje Urantijos civilizacijoje pasiekė tokią iškreiptą formą ir tokiu milžinišku mastu, kad jūs ėmėte net specialiai steigti masinio žudymo fabrikus, kurie vieni augina nekaltus gyvūnus, o kiti juos žudo, kad patiektų jums pietų maistą. Štai šitoks žudynių konvejeris reikalauja net atskiro planavimo, kad visą laiką būtų pakankamai maisto ant jūsų stalo.

Ir tas yra daroma sąmoningai ir neatsižvelgiant į Mano dvasingų vaikų įspėjimus, kad toks nedarnus Manosios energijos panaudojimas sukels milžinišką antplūdį tiek ligų, tiek skausmo, tiek kančios, kad prieš jas nublanks bet kokio karo pasekmės. Jūs dabar tikrų tikriausiai kariaujate ir žudote patys save. Šito sąmoningai nedaro net žemesni už jus gyvūnai. Jie žudo paklusdami savo instinktams, o jūs tą darote iš anksto planuodami ir žinodami, kad taip daryti ne tik negerai, bet jau ir nuodėminga. Juk puikiai prisimenate savo neigiamą veiklą suvaržančius nurodymus, kuriuos jūs vadinate dešimt Mano įsakymų. Ir tarp jų yra ir nurodymas „nežudyk!“ Ir tai buvo pasakyta tuo metu, kada žmogaus žudymas buvo toks įprastas, kad reikėjo atskiro draudimo šitą sustabdyti. Bet šalia šito šitas pats draudimas numato ne tik žmogaus gyvybės išsaugojimą, bet ir gyvūno. Ir tai ne dėl to, kad jūs galėtumėte pasiteisinti, kad esate geri ir nebežudote, bet tam, kad pajutę Meilę Man, norite gyventi tik Manojoje Meilėje per visą kūriniją.

Dėl to, jeigu jūs esate Mano vaikai, kurie pajutote Mano meilę savo viduje, tai pajusite ją ir visai Mano kūrinijai. Manoji Meilė pasiekia visus jos kampelius. Nėra nė vieno kūrinijos pakraščio, kuriame nebūtų Manosios meilės. Ir vienodai paskleistos. Visiems. Ir tvariniams, turintiems laisvą valią, ir jos neturintiems, bet lygiai taip pat Mano mylimiems. Ir augalams, ir upėms, miškams, kalnams, pievoms, visa kam, ką priglaudžiu Savajame glėbyje. Ir niekas šitame Meilės glėbyje nėra nuskriaustas, kuris

tik pajunta Mano Meilę savo viduje.

Dėl to, Mano mielas sūnau, kada žmogus nustoja vartoti nužudyto gyvūno mėsą, jis ima subtiliau jausti ir Mane ir ryšį su visa kūrinija. Tą jūs galite patys patikrinti. Paklausk bet kurio, valgančio gyvulinį maistą ir jo nevalgantį, ir pamatysi, kad valgantis tokį maistą suras įvairiausių priežasčių, dėl ko jis valgo tokį maistą, bet apie Mano meilę savo visiems tvariniams, tuo pačiu ir gyvūnams, jis nekalbės. O nevalgantis tokio maisto, labai greitai ims kalbėti apie Mano meilę ne tik žmonėms, bet ir gyvūnams.

Tai ir rodo subtilesnį žmogaus dvasinio išsivystymo lygį ir ryšį tiek su Manimi, tiek ir su Mano ir jūsų kūrinija. Kada tik jūs pajusite, kad šitoji kūrinija yra ne tik Mano, bet taip pat ir jūsų, kad joje veikia Mano meilės įstatymas, tada jums nebekils ranka atimti gyvybę tam, kuris apsiginti nuo jūsų nepajėgus. O Aš juk jums duodu maisto pakankamai, kad palaikytumėte savo gyvybę sveikame fiziniame apvalkale. Savo šventovėje, kuri yra ir Mano šventovė materialiu pavidalu, nes būtent joje Aš patalpinau savo dalelę, savo dvasią, Minties Derintoją. Tai nejaugi jūs manote, jog toks, gyvūnus žudantis, elgesys atitiktų Mano valią, kad pamaitintumėte Mano materialią šventovę nužudydami mano lygiai taip pat mylimą tvarinį, kaip ir jus pačius. Tai visiškai sugriautų Manosios meilės įstatymą, kuris galioja *visoje kūrinijoje.*

Tu puikiai suvoki, kad ir dabartinės žvėrių rūšys, kurios laikosi tik dėl to, kad minta kitomis rūšimis, yra tik evoliucinis etapas. Ir jis nėra aukšto lygio etapas, kol egzistuoja vienos rūšies baimė kitai rūšiai. Ateis laikas, kada evoliucija pažengs į priekį ir gyvūnijos pasaulyje. Ir plėšrūnai, bet kokie plėšrūnai, mutuos į naujas, bet neplėšrias rūšis, kad galėtų santykinai taikiai bendrabūviauti kaimynystėje.

Bet jūs esate nepalyginamai aukštesnio lygio už visą gyvūniją paimtą drauge, nes jūs turite Mano paties dalelę. Ir dėl to jūsų dvasinis laiptelis nepaprastai aukštas, kokio neturi ir neturės jokie gyvūnai. Jus vedu asmeniškai Aš pats. Tai nejaugi jūs manote, kad Aš jus vedu ten, kur turi būti atimama kita gyvybė, kur turi būti praliejamas kraujas, kad jūs pasitenkintumėte tuo nužudytu maistu.

Aš jums užauginu sveiko maisto jūsų fiziniam apvalkalui. Ir kuo labiau jūs laikysitės Manojo vedimo iš vidaus, tuo imsite maitintis sveikiau. Ir tada jūsų kūnas pajus tas subtilias fizinės energijos vibracijas, kurias gauna

betarpiškai iš gyvojo maisto, ir ims reaguoti teigiamais pasikeitimais kiekvienoje ląstelėje.

Bet ir čia jūs turite būti nuoseklūs ir atsidavę Man. Jūs dabar dėl savo didelio godumo vartojate per daug cheminių stimuliantų, kad padidintumėte derlius. Bet šituo pačiu jūs nualinate dirvožemį ir neleidžiate jam atsigauti. Tada imate dar daugiau berti trąšų, kad palaikytumėte derlių lygį. Ir šitaip jūs patys kertate tą šaką, ant kurios sėdite. Ir nesvarbu, kad chemikalų jūsų akys nepastebi, bet jų poveikį jaučia kiekviena ląstelė. Nesvarbu, sveika ji ar sutrikusi.

Dėl to jūs turite nuoširdžiai, ne mechaniškai, melstis prieš kiekvieną maisto vartojimą, kad visus neigiamus cheminius ir energetinius poveikius pašalinčiau, ir jūsų kūnas gautų pilnavertį ir sveiką maistą. Nebijokite atsiduoti Man. Aš niekada niekam nepadarysiu taip, kad pakenkčiau. Tuo labiau, kad kasdienė malda prieš maistą jus ir nuramins, leis geriau veikti virškinimo sistemai.

Dabartinis jūsų gyvenimo ritmas yra pilnas įtampos ir nepaprasto greičio, kuris jums duoda ne naudos, bet tik žalos. Ir kuo greičiau imsite suvokti, kad lenktynių ritmas nėra Mano metodas, bet vietoje šito ramus ir užtikrintas, bet giluminis tekėjimas, kur juda viskas, bet visada tik pirmyn, tuo greičiau pajusite, kad ir mityba turi būti ne tik nuosekli, bet taip pat ir pats valgymo procesas ramus ir imlus bendravimas su Manimi.

Algimantas: Mylimas Tėve, tai kodėl yra tiek daug sergančių tarp tų, kurie maitinasi ir negyvuliniu maistu? Tuo labiau, kad mokslas tvirtina, kad augalinis maistas yra stokojantis kai kurių amino rūgščių bei vitaminų. Ir jų trūkumą galima pašalinti tik vartojant gyvulinį maistą. O augalinis maistas akivaizdžiai veda į fizinio kūno labai ankstyvą mirtį?

Tėvas: Mylimas sūnau, kodėl tu klausai tų, kurie patys anksti miršta, o ignoruoji Mano pasakymą, kad meilė yra ten, kur nėra žudymo ir prievartos, kur nėra baimės ir siekio pabėgti. Dėl to tas maistas, kuris yra sklidinai pripildytas Manosios meilės vibracijų, kurios ir padeda tavo materialiam kūnui sveikos aplinkos sąlygomis pasigaminti visas amino rūgštis ir visus vitaminus, pasigaminti visko tiek, kiek reikalinga sveikai ir palaimingai Manosios kūrinijos meilės ląstelei gyvybingai ir su tąja pačia Mano meile nenuilstamai pulsuoti tarnaujant Man ir kūrinijai.

Žinok, daug tariamai mokytų mirtingųjų nepajėgia suvokti labai paprastų tiesų, o būtent, Aš Esu ir Aš dovanoju save ir visą kūriniją jums

visiems su Meile. Tai kaip gi tu įsivaizduoji, kad Aš būdamas tobulumo Šaltinis ir Centras nepasirūpinsiu jūsų sveiku maistu kiekvienam iš jūsų užtektinai, jeigu jūs pajutę Mano meilę savo viduje, atsisakysite kitų Mano tvarinių žudymo savosios materialios energijos papildymui fiziniame apvalkale. Tuomet Aš nebegalėčiau būti Meilės Šaltinis ir Kūrinijos Šaltinis, nes tapčiau naikinimo šaltiniu. Aš tau dar kartą sakau, kad esu Pirmasis Šaltinis ir Centras viso to, kas yra sudaryta iš Manosios Meilės vibracijų. Aš esu *meilė* ir nežinau, ką reiškia *žudyti*, nes per visą *amžinybę,* Aš nenužudžiau nė vieno tvarinio, nė vieno nesunaikinau dėl savo įgeidžių patenkinimo. Suteikęs laisvą valią, Aš jos neriboju. Dėl to jūs ir žudote, galėdami sveikai ir laimingai gyventi, jūs nejausdami savo valios apribojimo iš Mano pusės, imate savo veiksmus pateisinti net ir Mano Sūnaus Jėzaus vardu, kad jis irgi valgė mėsą ir gėrė vyną. Tai, ką darė Jėzus, turėjo priešingus motyvus jūsų motyvams. Jis tą darė dėl jūsų, kad neišsiskirtų iš jūsų. Ir tą darė su didžiuliu skauduliu savo širdyje, kad žmogus buvo tuo metu neišsivysčiusio barbaro lygyje, kad vietoje Mano šviesos jis klaidžiojo begalinėje tamsoje. Ir Jėzus žinojo tobulai, kad per stipriai uždegęs Manąją šviesą, išbaidys ir taip nedaugelį Manosios Tiesos ir Meilės ieškotojų. Ir jis turėjo pats prisiversti maitintis tuo maistu, kokį vartojo tos dienos ir tos kartos žmogus. Bet net ir tokiomis sąlygomis jis nesutiko su ėriuko paaukojimu Man Perėjimo šventės proga ir aiškino, kad Aš nereikalauju jokios aukos iš Savo tvarinių, išskyrus Manosios meilės pojūčio, savo viduje, pasidalijimą su Manimi ir visa kūrinija.

Dėl to, Mano mylimas sūnau, visos, absoliučiai visos amino rūgštys, ir absoliučiai visi vitaminai yra gaminami tavo organizme pagal Mano virpesius, kuriuos jis gauna iš gyvo maisto ir Manosios meilės. Ir tai yra Mano plano dalis. Žinok, ateis tas laikas, kada ir žmogui, nors ir materialiam tvariniui, nebebus reikalingas materialus maistas, net ir augalinis. Tuomet energetinio apvalkalo materialiu pavidalu gyvybingas palaikymas bus tiesiogiai iš energetinių grandinių. Ir tas laikas prasideda jau dabar. Nors tam yra pasirengę vienetai. Ir kada šiandien nevartojantys gyvulinio maisto kaltinami, kad jie atima gyvybę, vis tiek atima ją iš augalų, tie yra teisūs savo kaltinimu. Dėl to Manoji evoliucija ir numato tokį žmogaus dvasinį išsivystymo lygį, kad jis galėtų maitintis tik iš Manosios gyvosios energijos. Ir tą darytų tiesiogiai. Bet kaip tu pats puikiai suvoki, kol kas mūsų kelias veda per atsisakymą atimti gyvybę iš tų, kurie patys juda,

kurie turi labai panašius į jūsų pojūčius ir receptorius. Tai ilgas etapas. Dėl to žingsniai yra nedideli. Bet net ir tokie maži žingsneliai daugumai jūsų yra per dideli. Dėl to, žingsniuokite palengva ir su Manimi savo viduje. Atsiremkite tik į Mane ir jūs vis daugiau ir daugiau pajusite Manąją meilę savo viduje ir vis labiau pamilsite Mane ir visą kūriniją, kad jums ir mintis nebekils, jog galėtumėte gyventi nors vieną dieną be Manosios meilės, nužudydami nors vieną mano tvarinį, kurį Aš sutvėriau, kad ir jam padalintumėte Mano meilę, pajutę ją savyje.

Tai, kad vartojantys augalinį maistą serga, yra ne dėl to, kad jie vartoja būtent augalinį maistą, bet dėl to, kad jie vartoja negyvą augalinį maistą, netinkamai suderintą, netinkamu kiekiu, ir neatranda gyvo Manęs savo viduje. Kiekviena gyva ląstelė labai subtiliai reaguoja į bet kokius aplinkos ir maisto pokyčius. Ir šitoji reakcija grubiam apvalkalui, jūsų fiziniam kūnui, yra nejuntama ilgus metus, dešimtmečius. O kada jau yra signalai, tai jau reiškia, kad pati ląstelė yra pakitusi, ji jau nebegali nei priešintis, nei atsistatyti, dėl to ir pajunta žmogus skausmą savo kūne. O jį pašalinti žmogus nežino kaip. Jis vėl griebiasi naujų streso priemonių, kurias pavadino vaistais. Bet šitie vadinamieji vaistai tik nustelbia normalų skausmo signalą ir manoma, kad žmogus jau pasveiko. O liga tik dar labiau pagilėja, nes žmogus, dėl užslopinto skausmo signalo, ir toliau netinkamai gyvena. Tuo labiau, kad jis įgavo lyg ir pasitikėjimą tais vaistais, ir sau mano, kad vėl atsidūrus panašioje padėtyje, padės sau tuo pačiu būdu. Toks ratas tampa užburtu ratu, bet jis turi savyje nematomą pelkės sūkurį, kuris traukia vis gilyn ir gilyn. Dėl to išsiveržti iš tokio rato nepajėgus nė vienas žmogus, nesvarbu ar jis vartoja gyvulinį ar augalinį maistą, jeigu jis neužmezga *gyvo ryšio su Manimi, kad jam individualiai Aš pasakyčiau, kaip gi gyventi toliau ir nesiblaškyti apimtam baimės ir panikos.*

Visa Manoji kūrinija yra sistema. Ir žmogaus materialus apvalkalas yra taip pat šitos sistemos nepakeičiama dalis. Dėl to, norėdamas sveikai ir laimingai gyventi, mirtingasis turi *gimti iš dvasios* ir pajusti gyvą ryšį tiek su Manimi atrastu savo viduje, tiek ir su kūrinija. Į tokio ryšio skleidžiamus virpesius iš Manęs reaguoja kiekviena ląstelė. Ir tik tai yra vaistai nuo bet kokių ligų. Ir tik toks gydymas su kiekviena akimirka vis labiau ir labiau yra patiriamas kiekvienos ląstelės ir skausmas dingsta ne dėl to, kad jis nuslopinamas, bet kad pašalinamas nesveikos ląstelės atsiradimo šaltinis, priežastis.

Aš ištirpdau visą ir visų skausmą: ir dvasinį, ir fizinį. Aš esu *sveikatos Šaltinis – tiek dvasinės, tiek fizinės.* Ir jums, kiekvienam, Aš nekainuoju nieko. Aš jums dar sutaupau daugybę jūsų dabar vartojamų pinigų, kuriuos jūs tiek neapdairiai išleidžiate vadinamiesiems vaistams ir kitokiems taip pat vadinamiesiems sveikiems pomėgiams. Su Manimi visi šitie poreikiai iš tikrųjų transformuosis į sveiką gyvenimą su Manimi ir Manyje. Tik nebijokite žengti Mano apšviestu keliu į sveikatą. Tie keliai, kuriuos siūlau Aš, tikrai yra patys saugiausi ir patikimiausi kiekvienam iš jūsų.

Algimantas: Kai kurios mintys yra tikrai dabarties žmogui per ryškios, kad jomis patikėtų. Bet augant pasitikėjimui Tėvu, ateis ir nauji patyrimai, kurie leis savo gyvenime pasiekti tokių lygių, kad dabar atrodančios tik tolima perspektyva kai kurios išsakytos mintys jau pavirs kasdiene praktika. Juk su Dievu įmanoma *viskas.* Ir tai ne šiaip tik tuščias teiginys.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

14. Tėvo mokymas apie apsinuodijimą maistu

Algimantas: Mylimas Tėve, ką daryti apsinuodijus maistu, kada organizmas neturi jėgų ir vemia?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, apsinuodijimas, tai yra Manosios energijos tekėjimo sutrikdymas materialaus kūno viduje. Tokius nepatogumus jaučia tik nuo Manęs nusigręžę arba dar neatsigręžę Mano vaikai, ir jų atžalos, jeigu jos savo tėvų nėra mokomos geros mitybos, kuri visada yra pilna Manosios meilės virpesių. Dėl to, sutrikus Manosios fizinės energijos lygsvarai jūsų materialiame kūne, iškart išsiderina šiaip jau subalansuotų organų veikimas. Todėl šitą pusiausvyrą atstatyti jūs turite panaudodami kuo subtilesnę energiją. Pati subtiliausia yra tiesioginė energija iš Mano energetinių grandinių. Kadangi tie, kurie apsinuodija, tokios energijos pasiimti negali, tuomet jiems reikia pačios paprasčiausios fizinės energijos pasireiškimo per kuo didesnį kiekį vandens panaudojimo. Be jokių priemaišų. Tik grynas vanduo. Šitoji Mano energija kaip tik ir gali atstatyti ne tik skysčių pusiausvyrą, kurių ypač daug prarandama vemiant, bet ji taip pat neutralizuoja kenksmingų dalelių iš netinkamo maisto tolimesnį veikimą. Bet kokios arbatos gėrimas tokio poveikio tų dalelių neutralizavimui neturi, nes jose yra kokių nors medžiagų,

kurios jungdamosi su jau esančiomis organizmo viduje dalelėmis sukelia organizmo pasipriešinimo reakciją, nes jam bet koks papildomas krūvis, įsisavinant bet kokią medžiagą, yra didžiulis stresas. Ir jis stengiasi gintis nuo šito streso valydamasis vėmimo būdu. Dėl to gerkite paprastą vandenį, kambario temperatūros, nevirintą, ir visada prieš gerdami nuoširdžiai pasimelskite, kad pašalinčiau visas kenksmingas medžiagas, kad viduje organizmo vanduo tam organizmui perteiktų Mano fizinės energijos tiktai pačią subtiliąją dalį, o netinkama dalis būtų pašalinta per šlapimą. O malda nuramintų visą centrinę nervų sistemą to, kuris meldžiasi, ir to, už kurį meldžiasi, jeigu tai mažas vaikutis. Ir tokia apsivalymo ir Manosios energijos atstatymo trukmė priklauso nuo apsinuodijimo laipsnio, bet užtenka kelių minučių, kad organizmas pajustų palengvėjimą. O tas palengvėjimas padidina pasitikėjimą toliau tęsti tokį energijos atstatymo procesą. Kadangi ląstelės yra fizinės, tai, kol kiekviena nustos patirti stresą, praeis kelios valandos, bet pykinimo nebebus iš karto, tuo tarpu jėgos sugrįš po keletos valandų. Ir tuomet jau bus galima išgerti arbatos, įvairių žolelių arbatos, tik ne juodosios ir žaliosios, kurios yra per stiprios tokį sukrėtimą patyrusiam organizmui. Kitas maistas turėtų būti šviežios, tik ką išspaustos, vaisių sultys. Prie kieto maisto galima sugrįžti, be jokios baimės, praėjus bent jau dvidešimt keturioms valandoms nuo šio streso panaikinimo momento, kada buvo pradėta gerti arbatos.

15. Tėvo mokymas apie sportą, 2006 02 14

Algimantas: Mano mylimas Tėve, šiuo metu, Italijoje vyksta Olimpinės žiemos žaidynės. Vyrai ir moterys varžosi dėl aukščiausių trofėjų, tačiau kiek šitokio profesionalaus sporto veikla žmogui yra reikalinga?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, kada tu klausi šį klausimą apie profesionalų sportą, tai prie sporto pridedi vieną žodį, „profesionalus“ ir juo atskiri jį nuo sporto, kaip tokio.

Taigi, sportas neturi būti skaidomas į kokį nors kitokį sportą, bet turi išlikti visaapimantis. Tačiau, Aš iš tikrųjų suprantu, kad tavo klausimas yra taikomas *sporto* verslui ir verslui *sporte*. Joks sportas nėra skirtas tam, kad padarytų kokios nors žalos kūnui, net ir pačiam silpniausiam.

Apsidairykite, ar jūs matote silpnus kūnus, kad jie rungtyniautų šiuo

metu vykstančiose Olimpinėse žiemos žaidynėse? Ar gali šitose Olimpinėse sporto žaidynėse rungtyniauti bet kas? Žinoma, ne. Ir tai neturi nieko bendro su sportu, o tik su pinigais ir „šlove“, kas paprastai yra būdinga neišsivysčiusioms ekonominėms visuomenėms apgyvendintose planetose, kur kiekvienas varžosi tik dėl savęs likusiųjų sąskaita, o likusioji visuomenės dalis iš tikrųjų sutinka su šitokia kaina, nes jie nieko nesiūlo, kas būtų nors kiek geriau už egzistuojančią sistemą.

Štai dėl ko profesionalus sportas, kaip tu pateikei klausimą, daugiau nebėra joks sportas, bet milžiniška pinigų mašina tiek sportininkams, tiek ir visiems tiems, kurie yra prie jų, šitų pačių sportininkų sveikatos sąskaita. Pinigai, kaip jūs nuolat kartojate, nekvepia, ir pergalė turi būti pasiekta visomis įmanomomis priemonėmis.

O tai pažeidžia Mano pagrindinį įstatymą visoje kūrinijoje – *dalinkite meilę visiems ir kiekvienam.*

Jūs negalite dalinti savo meilės, jeigu slepiate savo treniruočių metodiką, jeigu savo treniruotėms naudojate daugiau pinigų negu kiti, jeigu vartojate stimuliatorius, jog būtumėte net stipresni negu esate, jeigu net užmirštate savo tėvynę ir treniruojatės kažkur toli nuo jos, nes tą galite sau leisti, jeigu priimate savo nepelnytą šlovę ir švytite džiaugsmu tuo metu, kai nugalėtuosius net įžeidinėja, jeigu esate linkę visų šitų realybių nepastebėti, jeigu *paimate pinigus* už neužtarnautus laimėjimus, ir jeigu yra daug kitų „jeigu“.

Jūsų sportinė karjera nėra sportinė karjera iš viso, bet yra jūsų verslas, kurį ir reikia vadinti šituo žodžiu.

O sportą Aš iš pat pradžių sumaniau, kad suteikčiau jums sveikatingą gyvenimo aplinką ir nuostabią galimybę dalintis Manąja meile, kada susirenkate draugėn ne tam, kad siektumėte rekordų ir aukščiausių vietų, o tam, kad patirtumėte Mane su kiekvienu iš jūsų rungtyniaudami ir suvokdami, jog Aš esu su kiekvienu iš jūsų ir pasireiškiu kiekviename veiksme, kuris yra skirtas skatinti kitus ir paremti kitus, o ne nugalėti kitus ir paneigti kitus.

Tokiuose veiksmuose jūs veikiate savo noru patys prieš Mano valią mylėti ir dalintis. O jūs net meldžiate, kad Aš *padėčiau jums paneigdamas kitus, kuriuos Aš lygiai taip pat myliu.* Kaip drįstate savo pačių aš iškelti virš Manęs taip, kad būtumėte tiek neišmintingi, jog melstumėte Mane sulaužyti Mano paties esmingiausią *Meilės VISIEMS įstatymą.*

Tai tik rodo, kaip jūs trokštate nusisukti nuo Manęs vietoje to, kad pasitrauktumėte iš tokios veiklos, kuri neturi nieko bendro su sportine veikla, kuri yra naudinga jūsų fiziniam kūnui.

Aš esu visus apjungiantis, o ne atskiriantis. Tiesiog įsivaizduokite minutėlei tą jausmų skirtumą, kurį patiria užėmę aukščiausias vietas ir žemiausias. Ar jūs įsivaizduojate, kad pralaimėjusieji patirtų džiaugsmą ir ramybę? Jų nervų sistema yra alinama. Ir ne tik per varžybas, bet net ir kasdienių treniruočių metu, nes jų kūnas nuolat patiria fizinį stresą dėl tokio intensyvaus treniravimosi ir dėl tų chemikalų, kurie vartojami tam, kad būtų nuslopintos normalios kūno pasipriešinimo tokiems fiziniams stresams reakcijos. Bet centrinė nervų sistema patiria dar didesnį stresą, nes sportininkas treniruojasi pagal tam tikrą metodiką ir programą, kad pasiektų geriausią būseną Olimpinių žaidynių metu, ir bet kokia galima trauma, bet kokia liga, bet koks netikslus apskaičiavimas gali atvesti į nervinę katastrofą centrinėje nervų sistemoje, nors apie ją, gana dažnai, sportininkas gali ir nežinoti.

Tu gerai prisimeni, kaip Jėzui patiko stebėti sportines žaidynes Skaitopolyje, drauge su savo tėvu, ir kaip jis stipriai troško rengti tokias žaidynes sugrįžus į Nazaretą, kad pagerintų jaunų žmonių fizinę būklę ir bendradarbiavimą. Jėzus neturėjo minties rengti tokias žaidynes tam, kad laimėtų pirmąsias vietas ir paneigtų kitus, bet tam, kad atgaivintų jų fizinę ir protinę būseną. Toks masinio bendradarbiavimo būdas žmones suvienija ir suartina, tuo tarpu išskirtinai vien tik rezultatų siekimas nutraukia bet kokius bendrus ryšius ir veikia sportininkų mentalitetą.

Sportas yra tokia veikla, skirta tam, kad Manoji šventykla materialiame kūne būtų sveika ir stipri. Jūs turite būti su Manimi ir atrasti Mane savyje, kad šitą laimę galėtumėte patirti. Ir tiktai šitoje vidinės proto ramybės būsenoje, kada atrandate Mane savojo aš viduje, pradedate suvokti, kiek daug žalos tokia profesinė veikla daro sportininkui. O dar blogesnis dalykas yra tai, kad jaunesni atletai, netgi vaikai, yra įpainiojami į šitą nešvaraus verslo tinklą.

Štai kodėl tiktai jaučiant Manąjį vedimą iš vidaus galima sutraukyti šituos mazgus, kurie galėtų ką nors laikyti tokioje šlovės ir iliuzinės sveikatos vergovėje ir išvaduoti iš šitos pelkės.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, neįmanoma pakeisti tokio masinio sporto-verslo per vieną naktį, tai kokia gi yra išeitis iš tokios padėties, nes

dar daugiau jaunų žmonių iš tiesų trokšta žengti šituo keliu?

Tėvas: Mano mylimas vaike, tu esi teisus, Manojoje kūrinijoje niekas nesikeičia per naktį. Net ir Manojo vaiko gimimas iš dvasios, kad ir gali įvykti per akimirksnį, bet anksčiau turi eiti to vaiko asmeninio augimo ilgas procesas. Dėl to, kada tik kiekvienas vaikas nukreips savo žvilgsnį į savo vidinį aš ir atras Mano dalelę, atras Mane savo viduje, tada tikrai jis pakeis savo mąstymą ir staiga jis suteiks naujas prasmes ir vertybes seniems dalykams. Ir tiktai per šį asmeninį pabudimą yra išeitis iš tokios apverktinos padėties.

Tam, kad padėtumėte kitiems, jums reikia užmegzti ir palaikyti ryšį su Manimi esančiu kiekvieno iš jūsų viduje.

Atradę Mane savo pačių vidiniame aš, jūs tikrai pakeisite savo mąstymą ir elgesį ir tikrai pamatysite, kad tai, kas jus domino profesionaliame sporte anksčiau, pradėjo blėsti, ir po truputį tikrai pradėsite pastebėti, jog *Manosios meilės* trūksta širdyse tų, kurie taip įnirtingai siekia pergalių paneigdami kitus. Dėl to, iš tiesų jūs nustosite lankytis tose sporto varžybose. Tai ir bus jūsų asmeninis įnašas į tai, kad sportas būtų keičiamas iš verslo veiklos į Manosios Meilės tikrojo pasireiškimo veiklą per jūsų kūno sugebėjimų demonstravimą ir vėliau einantį bendravimą tarp sportininkų ir žiūrovų.

Bet tegu Mano žodžiai nesuklaidina jūsų. Net ir tokios rūšies gladiatorių žaidynės gali vystyti kai kurių sportininkų dorą charakterį ir elgesį, jeigu jų motyvai tampa skaistesni ir skaidresni, taip, kad kartas nuo karto iš tikrųjų būna ir tokių epizodų, kada kai kurie sportininkai paaukoja savo aukštesnes vietas tam, kad padėtų kitam sportininkui, atsidūrusiam sunkioje padėtyje. Bet tokie atvejai yra labai reti dėl to, kad pats varžybų pobūdis tokio bendravimo ir meilės nevysto, o vietoje šito skatina individualizmą ir žmogiškąjį ego. Dėl to, kad šitą paskatintumėte, jūs net įsteigėte specialius prizus, vadinamus „Doro rungtyniavimo prizais“. Tai prizas už rodomą užjaučiantį charakterį, o ne už sportinius pasiekimus.

Ir jūs gerai žinote, jog užuojauta negali gimti tokioje širdyje, kuri yra kieta kaip akmuo ir negyva. Ji turi būti *arti* savo dvasinio pabudimo Manajam giluminiam vedimui iš vidaus, kad sugebėtų reaguoti į šitokį vedimą net per sportines varžybas.

Kaip viskas Manojoje kūrinijoje yra tarpusavyje susieta, taip ir šiandieninės varžybos yra susietos su žmonijos dvasinio išsivystymo lygiu.

Kuo daugiau jūsų širdys, kiekviename iš jūsų, yra atvertos Man, kuo aukštesnis žmonijos dvasinio išsivystymo lygis, tuo labiau bendradarbiaujanti ir susiejanti dvasia yra žaidynėse ar bet kokiose varžybose.

O jūs esate tie pirmeiviai, žengiantys šituo pačiu keliu, kad paverstumėte savanaudiškas ir egocentriškas sporto-verslo žaidynes į žmogaus fizinio kūno gyvą demonstravimą, turint motyvą ne laimėti, bet bendrauti su visais ir tarp visų Manojoje *Meilėje* ir tam, kad geriau pasirengtumėte tarnauti Man ir kūrinijai, įskaitant ir tą sportą, kuris iškelia žmogaus sielą.

Algimantas: Ačiū, mylimas Tėve, už šitą nuostabų mokymą, kuris daug ką nustebins. Mielieji, šitas Derintojo perteiktas mokymas leidžia susimąstyti ir pradėti suvokti, kokia yra iškreipta dabar egzistuojanti sporto samprata, ir kiek sportas yra žalingas tiek pačiam sportininkui, tiek ir visuomenės aukštesniam dvasiniam vystymuisi. Susimąstykime savo viduje.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

16. Tėvo mokymas apie piktas dvasias, spiritizmą, ir virgulės panaudojimą

2006 03 15 16 val. 50 min.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, kada mes kalbame apie blogų arba piktų dvasių poveikį mums, tada mes nesame tikri dėl to, apie ką kalbame, nes Urantijos Knygos apreiškimas tvirtina, jog vadinamosios blogos dvasios buvo sutvarkytos po Jėzaus savęs padovanojimo Urantijoje. Tuomet, apie kokius blogus poveikius iš dvasių pusės mes kalbame, jeigu piktų dvasių veikimo daugiau nebėra?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, Manoji kūrinija yra sudaryta tiktai iš šviesos ir yra persmelkta Manosios Meilės. Tad, kur gi tu galėtum pamatyti nors vieną plyšelį blogų arba, kaip jūs vadinate, piktų dvasių veikimui? Situacija su Urantijos planeta ir visomis kitomis planetomis, kurios prisijungė prie išdavikiškų režimų tose vietinėse sistemose, kurių vadovai pademonstravo neištikimybę Man, nė mažiausiu laipsniu neįrodo, jog buvo kokios nors blogos ar piktos dvasios. Jos tiesiog neatskleidė savo pačių asmenybių iki pat galo. Ir tai jas atvedė prie klaidingų sampratų apie Manąją kūriniją ir Mano veikimą joje. Ir, aišku, kad jų veiksmai atitiko jų

mąstymo ir tikėjimo pobūdį. Manojoje kūrinijoje laisva valia yra aukščiau visko.

Ir dabar, kada Mano Sūnus, Mykolas, kurį jūs žinote kaip Jėzų iš Nazareto, juridiškai užbaigė Liuciferio maištą Satanijoje, šitai tik suteikia juridinį statusą tokiai išlaisvintai sistemai, kuri vėl prisijungė prie ištikimų seserų šeimos. Bet iš tų dvasių, kurios veikė ir veikia šioje Sistemoje arba Urantijoje nebuvo atimta laisva valia veikti. Ir jos yra laisvos veikti bet kokiu būdu. Net ir Liuciferis ir visi tie, kurie prisijungė prie jo maište, buvo laisvi, kad elgtųsi pagal savo išmintį. Dėl to, šio maišto užbaigimas nereiškia, jog visos dvasios, akimirksniu ir vienu ir tuo pačiu metu, pasiekė tą aukštą Manosios kūrinijos ir Mano asmens supratimo lygį. O būdamos skirtingos savosios asmenybės išreiškimu jos turi skirtingą požiūrį į Mano evoliucinį planą, įskaitant ir žmogaus vystymąsi šitoje planetoje. Tai, ką jie turi turėti yra jų *dvasinė vienovė* su Manimi ir kūrinijos šeima. Tačiau, kaip jos elgiasi šitoje šeimoje griežtai apsprendžia jų dvasinė branda, ir jų noras pažaisti su jūsų neišmanymu.

Taigi, tarp jūsų būna tokie epizodai, kurių savo gyvenime paaiškinti jūs nesugebate. Ir jūs manote, jog tai yra piktų dvasių pasireiškimas. Prašau, tikrai pamąstykite giliau ir tikrai suvoksite, jog net ir šitų tariamai karčių patyrimų jūsų pačių savajam aš metu jos viską padaro tik, kad paerzintų jus arba pažaistų su jumis, kaip ir jūs galėtumėte pažaisti su savo mažiau išsivysčiusiais sielos broliais džiunglėse. Nors jūs ir nenorite sukelti jokio nerimo jiems, bet kiekvienas jūsų žingsnis į šoną jiems sukeltų ne ką nors kitą, kaip tik paniką. Būtent lygiai tokia situacija ir yra tuomet, kai jums vyksta toks reiškinys, kuris vadinamas poltergeistu.

Algimantas: Bet kaip paaiškinti tokius dalykus, kaip informacijos gavimą spiritizmo arba virgulės būdu? Ar ji turi kokios nors vertės?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, tai yra tokie reiškiniai, kurie atskleidžia, kiek daug informacijos yra giliai paslėpta jūsų pasąmonėje. Ir kuomet jūs atsipalaiduojate ir susitelkiate tiktai ties šita veikla, būtent tuomet jūsų pasąmonė sugeba ištraukti daugybę informacijos iš joje giliai užslėptų klodų ir iškelti ją į jūsų sąmonę, nors šitą procesą jūs priskiriate savo kontaktavimui: arba su dvasiomis, arba su mirusiaisiais. Šitas ryšys yra visiškai netikras. Tačiau jūsų nuoširdumas ir tos informacijos gavimas yra realūs.

Štai dėl ko jūs turite atsikratyti šitų blogų reiškinių kiek tik įmanoma greičiau, nes jie gali jus įsiurbti kaip pelkė, ir jūs galite tapti visiškai

priklausomi nuo tų atsakymų, kuriuos gautumėte iš savo pačių pasąmonės arba iš kitų, dalyvaujančių liūdnai pagarsėjusio spiritizmo seansuose, pasąmonės.

Aš jus, kiekvieną, vedu į tai, kad atrastumėte Mane, per Mano fragmentą, gyvenantį jūsų prote, kad užmegztumėte *realų, gyvą* ryšį tam, jog gautumėte šitą informaciją, kuri jums reikalinga, kadangi šitokio pobūdžio ryšys suteikia jums varomąjį postūmį vystyti savo aš ir palaikyti komuniją su Manimi *visų* labui. Tai yra labai stipri varomoji galia, kurią Aš suteikiau savo meilei, kurią jūs atrandate savojo aš viduje. Ir tai yra vienintelis polinkis, kuris jus ramina visą laiką, kai tik atsigręžiate į Mane. Ir jūs gaunate tokią informaciją, kurią priimti esate pasirengę.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, bet net ir tie, kurie naudoja virgulę, mano, kad jiems yra pasakoma šito metalinio ar medinio prietaiso dėka tokia informacija, kokios jie niekada negalėtų gauti kitaip. Dėl to jie ir pasitiki ja, nes, kada tik jiems reikia informacijos, tada jie ir kreipiasi jos į virgulę. Tuomet čia jokios žalos nėra. Ar tai yra ne taip?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, tas faktas, kad informacija yra gaunama, neįrodo šitos informacijos šaltinio. Jūs labai gerai žinote, kiek mažai savo smegenų veiklos jūs naudojate savo kasdieniame gyvenime. Ir kada jūs susikoncentruojate į virgulę ar į bet kokį kitą panašų prietaisą, gali tai būti lėkštutė, adata, švytuoklė, ir panašiai, tada jūsų smegenys ima veikti ypatingai nepaprasto susikoncentravimo būdu ir dėl to šitą informaciją imate gauti iš savosios pasąmonės. Bet jeigu jūs būtumėte šitaip susitelkę kasdien ir visą laiką, tai įsivaizduok, kiek daug informacijos sugebėtumėte išsikasti iš savųjų smegenų snaudžiančių talpyklų.

Ir ne tik tie, kurie sugeba taip giliai susikoncentruoti su virgule, bet kiekvienas. Ir šitokiu atveju jūs išsivaduotumėte iš šito ritualo ir prietarų, kad jums tą pasakė šitas materialus prietaisas ar kokia nors energija, ar kokia nors siela ar dvasia, kuri galėjo pasiekti jūsų protą per šitą materialų prietaisą.

Aš esu dvasių Šaltinis, ir nei Man, nei kokiai nors kitai dvasiai nereikia kokio nors materialaus įsiterpiančio objekto tam, kad būtų užmegztas su jumis ryšys, išskyrus jūsų normaliai veikiantį protą ir jūsų stiprų ir nuoširdų troškimą bendrauti su Manimi ar kitomis dvasiomis.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, bendraudamas su Tavimi aš jaučiu nuostabų pasitenkinimą ir malonumą savojo aš viduje, bet po šitos

komunijos jaučiuosi pavargęs, o ne atgavęs jėgas. Kodėl yra taip? Kodėl aš negaliu jaustis atsigavęs po komunijos su Tavimi, kuris esi Ramybės ir Energijos Šaltinis?

Tėvas: Taip, Mano mylimas sūnau, tu jautiesi išsekęs energetiškai, nes tau tai yra visiškai nauja sfera ir veikla. Tavo siela ir protas dar nėra įpratę prie šitokio pobūdžio bendravimo su Manimi. Ir šita veikla reikalauja labai didžiulės tavųjų smegenų veiklos. Ir smegenims kiekviena nauja ir neįprasta veikla yra tolygi jų veikimui streso sąlygomis. O kiekvienas stresas išeikvoja daug energijos pačiose smegenyse. Tuo labiau, jog tu darai viską, kad tik šitą mokymą priimtum kiek įmanoma tiksliau ir vis tiek dar šiek tiek abejoji, ar jis negalėtų būti perpintas su tavosios pasąmonės srovėmis, kad praskiestų tikrąją informaciją, gaunamą iš Manęs.

Kiekviena veikla, įskaitant ir dvasinę veiklą, eikvoja energiją. Ir net dvasioms reikia ją pasipildyti iš energetinių grandinių. Tuo labiau šito reikia mirtingiesiems, kurie turi savo materialias formas ir gyvenime yra linkę savo dėmesį sutelkti ties materialių formų pasireiškimu.

Bet nepaisant šito fakto, po kiekvienos komunijos su Manimi, tu jauti nuostabią palaimą savyje, nes šitą palaimą patiria tavo besiskleidžianti siela, tavo tikrasis aš. O smegenys yra tiktai laikina priemonė veikti materialiame kūne tavojo proto dėka.

Tačiau šitas diskomfortas su laiku praeis, kada tu vis labiau ir labiau priprasi prie šito bendravimo kai gauni dvasinius pranešimus iš Manęs ar iš kitų dvasių. Ir tai papildomai tau suteiks pasitenkinimo ir nusiraminimo, kas stiprins tavo pasitikėjimą savimi ir Manimi ir kitomis dvasiomis, su kuriomis tau gali tekti bendrauti. Ir, tuomet, tikrai tu suvoksi milžinišką skirtumą tarp ryšio su Manimi ir kitų dvasių ir jūsų netikrų sampratų apie informacijos gavimą iš dvasinių ar energetinių šaltinių per kitus pagalbinius materialius objektus.

Algimantas: Ačiū Tau, mano mylimas Tėve, už tokių dalykų paaiškinimą.

Mielieji, yra nemažai žmonių, kurie domisi virgulėmis, kurie kalba apie piktųjų dvasių poveikį žmonėms, apie jų apsėdimus ir panašius dalykus. Yra net ir televizijos laidų Jungtinėse Valstijose, kurios žiūrovams labai rimtai aiškina apie šituos tariamai tikrus dalykus. Apie tai kartas nuo karto vis pamąstydavau, kodėl šitaip yra. O prieš kiek laiko man paskambino mano vienas bičiulis ir paprašė manęs pasikalbėti apie tai su Tėvu. Manau, kad po šito mokymo patys pasijausite tvirčiau aiškin-

dami kitiems apie tai, iš kur informacija gaunama spiritizmo seansų metu ar kai panaudojamos virgulės. Ir viliuosi, kad šis mokymas dar labiau jus paakins žengti žingsnį link realaus ryšio su savuoju Minties Derintoju.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

17. Tėvo mokymas apie dvasingumą ir misticizmą,
2006 05 21 17 val. 05 min.

Algimantas: Mylimas Tėve, mes Urantijos grupėje (Vilniuje) nagrinėjome temą apie dvasingumą ir misticizmą. Samprotavome, kuo jie susiję tarpusavyje, kuo skiriasi. Aš tą patį klausimą buvau pateikęs ir Tau. Bet dabar noriu Tavo atsakymą užrašyti, kad ir kiti mano sielos broliai galėtų su juo susipažinti, nes aš ir pats mažai beprisimenu iš Tavo tokio nuostabaus perduoto mokymo. Todėl dabar pateikiu Tau tą patį klausimą, kaip galėtum apibūdinti, kas yra dvasingumas ir kas yra misticizmas?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, dvasingumas yra vis didesnis Manęs patyrimas, kuriuo gyvena tvarinys. Ir šitas patyrimas visada suteikia žavesio, lengvumo, paguodos, pasitenkinimo pasiektu tikslu, ir troškimo siekti naujo tikslo, kuris leistų Mane pažinti dar giliau. Taip kiekvienas ima pats pajausti ir patirti, kad *Aš esu patiriamas ir tuo patyrimu pats pasitikrina Mano tikrovę.*

Kadangi Aš esu ir dvasia, ir dvasių Šaltinis, tai ir viskas, kas Mano kūrinijoje vis labiau panašėja į Mane, patiria mano dvasingumą, kuriuo susilieja ir su Manimi. Tas ryšys tarp Manęs, kaip Dvasių Šaltinio ir Centro, ir tvarinio, sąmoningai suvokiančio troškimą susilieti su Manimi ir palaikyti vis glaudėjantį ryšį ir yra tai, ką jūs vadinate dvasingumu. O šitas ryšys apima viską – tiek mintis, tiek veiksmus, tiek materiją, tiek sielą, tiek dvasią, nes nėra tokios kūrinijos vietos, kuri išsiveržtų už Mano grybšnio ribų. Dėl to Mano požiūriu dvasingumas yra *viskas*. Tik jūsų, tvarinių, požiūriu atsiranda dalinimas į tai, kas dvasinga, kas nedvasinga, kas mistiška, kas ne. Nuo Manęs negalima paslėpti nieko, kaip negalima ir padaryti to, ko aš nežinočiau priežasties.

Bet Aš daug ką darau, ko tvarinys suprasti nepajėgus. Ir tas nepajėgumas suprasti daugybės energijų pasireiškimo kūrinijoje verčia jį ieškoti tų reiškinių pradžios, priežasčių. Ir tik mirtingieji, turintys patį

menkiausią iš visų laisvą valią turinčių tvarinių tikrovės pažinimo lygį, tų priežasčių suvokti savo protu negali. O negalėdami, jie ima tų reiškinių, jiems nesuprantamų, bijoti. Bet net ir bijodami stengiasi juos savaip paaiškinti. Ir mėginimas surasti savus paaiškinimus ir atveda mirtinguosius į įvairius prasimanymus, kuriuos tuomet mėginama pateisinti, siekiant ne mįslės įminimo, bet paties minties kelio į įminimą pateisinimo, kad būtent juo kiti ir patikėtų. Tuo tarpu pačios mįslės nė nebemėginama ir įminti. Taip gimsta mistika.

Manoji Tikrovė yra atvira augimui ir paaiškinimui visiems tiems, kurie nuoširdžiai trokšta augimo ir siekia, palaipsniui, tiesos pažinimo. Ir šitame augime vietos mistikai nėra.

Jeigu kur nors naktį, labai tamsią naktį, kas nors išgirsta garsą, kurio priežasties negali suvokti, arba pamato kokį daiktą, kurio negali įsižiūrėti tiek, kad suvoktų, kas tai yra, žmogų iškart apima daugybė baimių, kurias jis pats sau įsivaro. Ir jam net ir normalūs šviesoje daiktai ar garsai nakties tamsoje ima gąsdinti ir atrodyti mistiški. Ir tik šviesus protas, kuris yra visas persunktas Manosios dvasios, Minties Derintojo, vedimo, niekada neišsigąsta ir nepanikuoja, kaip kiti protai tuoj pat pasiduodami neegzistuojančiai mistikai.

Mistika – tai jūsų labai neišlavinto proto iškreiptas vaizdinys Manosios Tikrovės, kurios kreivo atspindžio, susikurto žmogaus prote per daugybę žmonių kartų ir įsprausto į šitokių gniaužtų priklausomybės pančius, poveikis tam pačiam žmogaus protui.

Nueikite naktį kur nors į mišką ir pamėginkite pajusti ramybę. Jeigu viduje būsite su Manimi, tai jums nakties miškas bus tikroji ramybės palaima. Bet jeigu jūs eisite į mišką be Manęs, tai vis labiau artėdami prie miško, pradėsite nerimauti, pradėsite matyti net ir tai, ko iš viso nėra, imsite girdėti tokius garsus, kurie jus tiek gąsdins, kad sustingsite iš baimės, nors nieko grėsmingo jums aplinkui nebus. Bet jūsų viduje sukurta mistika, tiek asmeniškai jūsų pačių proto, tiek ir iš ankstesniųjų kartų, sukels jums neišpasakytą baimę. Ir jeigu jūs palauksite vis tik iki ryto, kada tamsa išnyks, tada patys pajausite savo viduje, kaip baimė irgi tirpsta su kiekvienu stiprėjančiu aušros žingsniu, kol galų gale saulės pasirodantys spinduliai jums leis pajusti miško grožį. Bet miškas buvo lygiai toks pat ir naktį. Dar net ramesnis, nes žmonės miegojo ir netrikdė jo tylos, vėjas nurimo, ir leido pailsėti medžiams. Tas pats miškas, bet

fizinė tamsa ir šviesa jūsų sąmonę veikė visiškai skirtingai.

Lygiai tas pats ir mieste. Jeigu jūs naktį pamatysite netikėtai kokį nors šešėlį, iškart išsigąsite, kai lygiai toje pačioje vietoje dieną ir dėmesio nekreipsite į tą patį šešėlį.

Mistiką išsklaido tik didesnis Manosios kūrinijos pažinimas ir didesnis Manęs patyrimas savo viduje. Nežinia mistiką augina savo viduje, gilesnis žinojimas ir ryšys su Manimi mistiką pakeičia ramybe ir tvirtu žinojimu, kuris ir yra iš Manęs, tik jūs tą prisiskiriate sau, kad jūs tai sužinojote patys. Be Manęs jūs sužinoti negalėtumėte *nieko*. Negalėtumėte net išsigąsti, būdami net ir mistikos būsenoje.

Ir nesvarbu, ar būtų šamanų sugalvoti ir nieko nelemiantys užkalbėjimai ar Mano poveikio iškvietimai, ar užkalbėjimai ligų, ar spiritizmo seansai, kurie varo į mistiką dar daugiau nieko neišmanančius. Tuo tarpu su Mano kūrinijos ir Mano pasireiškimo kūrinijoje didesniu žinojimu ir ryšiu visi šitie nakties šešėliai, taip daug ką bauginantys, dingsta, ir nušvitusi šviesa suteikia proto vaiskumą ir išsklaido baimę ir nežinojimą. Ir tada žmogus ima suvokti, kad spiritizmas, tai energijos pasireiškimas per stipresniojo seanso dalyvio pasąmonę ir šitie energetiniai virpesiai gali veikti ir kolektyvinę pasąmonę ir net materialų objektą. Ir jūsų taip ilgai puoselėtas bendravimas su vėlėmis išgaruoja kaip nakties tamsa auštant rytui.

Algimantas: Mylimas Tėve, kiek misticizmas padeda žmogui, skatina žmogų ir kiek jis yra kenksmingas?

Tėvas: Mylimas sūnau, misticizmas padėti žmogui negali, nes jis jį klaidina, painioja, ir paima į savo vergovę, jeigu žmogaus protas ima misticizmui atsiduoti ir nesiekia šviesos. Ar gali, kad ir kokia būtų suvaržanti tamsa, pavirsti šviesa, jeigu žmogus šitoje tamsoje nori visą laiką likti, ir likti jos bijodamas?

Misticizmas nedera dabartiniam žmogui, Mano sūnui ar dukrai. Aš jus noriu išvaduoti iš misticizmo, kad imtumėte patys matyti ir matyti net ir tamsoje šviesą.

Visada siekite tik šviesos ir palaimos, o ne tamsos ir baimės.

Misticizmas yra narkotizuojantis silpnam protui ir jis ima veikti kaip hipnotizuojanti jėga, iš kurios jis baiminasi išsivaduoti, kad nebūtų dar blogiau. Ir nežino kelio, kaip tą padaryti.

O kelias yra tik vienas vienintelis – Aš. Eikite į Mane, su Manimi,

ir atradę savyje Mane. Ir tuomet, net ir nežinodami daugybės reiškinių priežasčių, jokios mistikos nebebijosite, ir ja nustosite tikėti, nes pajusite iš Manęs savo viduje pasklindančią palaimą ir ramybę. Ir su Manimi niekada nepatirsite jokios baimės.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, o kodėl tiek mažai nori išsivaduoti iš mistinės tamsos, kodėl nesirenka šviesos kelio, kuriuo yra dvasingumas?

Tėvas: Mylimas sūnau, o kodėl tu negali prisibelsti prie išsigandusio vaikučio širdutės, kad jį verkiantį nuramintum? Kada žmogus išsigandęs, tada jis negali tavo žodžiais patikėti, jų suprasti, o tuo labiau jais sekti. Dėl to iš pradžių tu turi juos nuraminti, paguosti, kad jie tikrai pajaustų, jog iš tavęs sklinda ramybės jėga, tai Mano jėga. Ir kada jis bus nuramintas, tik tada jis ims dairytis aplinkui, kad pamatytų, jog jo mistiniai miražai ėmė išnykti. O su jais ir baimė. Ir tada jis patikės, kad tavo pasakyti žodžiai tikrai turi jam poveikio. Jo paties viduje. Štai tada jis ir pats pradės norėti šitokią ramybę savyje patirti visada. Tai tas pats, kaip alkanam ir nusilpusiam mėginti aiškinti, kad jis taptų geresnis ir nevogtų duonos, kada jis apie tokį mokymą ir galvoti nebegali, nes jo gyvybei iškilęs pavojus. Dėl to pirmiausia vertėtų tokį mirtingąjį pamaitinti, sušildyti, o tada suteikti ir didesnę šviesą, kuriai jis yra pribrendęs, kad jį sustiprintų ir sušildytų jau iš vidaus – jo sielą.

Mistinė tamsa yra iš menko žinojimo, iš Manęs nepažinimo. Dėl to jūs ir bijote Manęs, visą laiką vienas kitam nuolat primindami, kad Aš jus nubausiu. Jeigu Aš jus bausčiau, tai seniai jau jūsų nebebūtų likę, ir jūsų pasaulio. Aš jūsų nebaudžiu, o siekiu jus pamaitinti ir sušildyti, kad tada pamatytumėte didesnę ir tiesą, ir šviesą, o Mane, kad pajustumėte realiai esantį jūsų viduje. Ir tada dings mistika, kuri jus ir laiko vergovėje. Aš nesu mistinis. Esu tikras ir realus jūsų visų Tėvas ir myliu jus kaip ir jūsų žemiškasis tėvas, bet myliu net ir tuos, kurie Mane keikiate ir kurie kuriate apie mane mistinius prasimanymus. O kad pasiekčiau jus, Aš padovanoju jums savo paties dalelę, Minties Derintoją. Ji jus moko ir veda iš mistinės vergovės į realią tikrovę, veda pas Mane į Rojų. Ir dėl to, kad jus nuraminčiau, Aš jums suteikiu apreiškimus. Ir Urantijos Knygos apreiškimas yra sumanytas tam, kad jus nuramintų, paguostų, ir jūsų sampratą apie Mane pagilintų ir išplėstų. Tam Aš panaudoju ir žmones, savo sūnus, kurie jau Mane yra atradę savyje, kad dar paprastesniais žodžiais paaiškintų kitiems, nuoširdžiai siekiantiems palikti mistinės

vergovės pančius be savojo aš kankinimų. Bet visos mano pastangos negali šiuo metu duoti gero ir gausaus derliaus be jūsų pagalbos. Aš negaliu, vietoje jūsų, panorėti išsilaisvinti iš mistikos pančių. Aš jums suteikiu tik pagalbines priemones, bet vietoje jūsų negaliu jomis naudotis.

Dėl to ir tave, mano mylimas sūnau, aš pakviečiau nešti Mano gyvą žodį visiems jo norintiems. Ir daugybę kitų sūnų pakviečiau daryti tą patį. Bet jūsų žodį, gautą iš Manęs, išgirs tik nuoširdžiai jo ištroškę, nuoširdžiai ieškantys tiesos, norintys sužinoti realybės, ne iliuzijos, tikrovę. O pastangos priklauso nuo kiekvieno asmeninio noro ir troškimo tam paskirti ir laiko, ir energijos. Ir kuo dažniau bus girdimas Mano vardas, kuo daugiau žmonių jį išgirs, ir kuo jaunesniame amžiuje, tuo daugiau ir bus žengiančių Mano šviesos ir meilės keliu, į kurį Aš pakviečiau *visus be jokių išimčių, į kurį irgi priimu visus, be jokių išimčių.* Sąlyga yra viena vienintelė – jūsų nuoširdus noras šituo keliu eiti. Ir tik tada kūrinija turės savo, o iš tikrųjų Mano ir *jūsų*, pilnatvę.

Algimantas: Mylimas Tėve, Urantijos grupėje buvo pareikšta mintis, kad žmogaus dvasinį lygį užfiksuoja prietaisai, fiksuodami iš smegenų sklindančius spinduliavimus, ir juos mokslininkai yra pavadinę *teta* spinduliais. Tokiai sampratai aš nepritariau, bet mano argumentų kai kuriems grupės nariams neužteko. Kaip vis tik yra, ar galima mokslui nustatyti žmogaus dvasinį išsivystymo lygį?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, joks mokslo prietaisas, kuris yra mechaninis įrenginys, negali fiksuoti Mano meilės pasireiškimo jokiais virpesiais, kuriuos skleidžia jūsų materialios smegenys. Manoji meilė yra gyva energija. Ji nėra materiali negyva substancija, kaip tam tikri spinduliai, kai kuriuos iš jų užfiksuoja ir jūsų sukurti mechaniniai prietaisai. Šitie spinduliai neturi jokio ryšio su Mano meilės spinduliavimu ir jūsų sielos augimu, kada ji pajunta Manosios meilės virpesius savo viduje. Ir nepaisant to, kad šituos pojūčius patiria jūsų materialios smegenys, jos negali perteikti kokybinio poveikio mechaniniam prietaisui. Mano meilę jaučia tik siela, kuri yra jau nebe materiali substancija, bet morontinė. O ji patiria tuos pačius Mano meilės virpesius iš Manosios dalelės ir per šią dalelę, Minties Derintoją, esantį, jūsų, kiekvieno prote. Bet ne materialiose smegenyse, bet jūsų visame mąstyme, kurį vis tiek, kol kas, atlieka jūsų materialios smegenys. Bet materialių smegenų mąstymas nėra tas pats, kaip pačios materialios smegenys ir jų siunčiami impulsai,

kuriuos registruoja mechaniniai prietaisai.

Mano meilę galima patirti tiktai kitai gyvybei, kitai sielai, kitai dvasiai, nes tai yra kokybinis sielos ar dvasios atspindys. Tuo tarpu mechaniniai prietaisai jūsų pasaulyje yra pajėgūs fiksuoti tik kiekybinius impulsus. Lygiai taip, kaip ir baltos spalvos spektro spinduliai suskyla į kiekybinius sudedamuosius spindulius, bet neišreiškia jų gyvybingos kokybės.

Mano meilės, Manosios dvasinės tikrovės pasireiškimo ir susivienijimo lygį galiu nustatyti Aš ir kitas *gyvas tvarinys, sugebantis patirti Mano meilę savyje.* Toks tvarinys tada atpažįsta kitų gyvų tvarinių skleidžiamų gyvų virpesių kokybę. Tai ne mechaninė-kiekybinė išraiška, bet gyva-kokybinė išraiška.

Algimantas: Mylimas Tėve, o kai sakoma, kad žmogaus aura, jos spalva, atspindi žmogaus dvasinį lygį, kas yra tai? Juk fotoaparatai užfiksuoja tokius bioenergetinius laukus aplink žmogaus kūną ir dar skirtingų atspalvių?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, tai ir yra fizinio kūno spinduliavimas, kaip jis pasireiškia per jūsų bioenergetinius virpesius. Bet jokiu būdu tai neliudija žmogaus dvasinio lygio, kuris mechaniškai nėra išmatuojamas, jis yra patiriamas per gerus darbus, per gerus veiksmus. O tą gėrį gali pajausti tiktai žmogus, tiktai gyva būtybė, bet ne aparatas.

Ir, dėl to, žmogaus siekis visa tai paversti savo paties matu, koks yra jo dvasinis lygis, yra labai klaidingas kelias, nes jis veda į šalį nuo Manęs.

Aš jums, kiekvienam, siūlau ne savo dvasinį lygį vertinti taip, kaip iš materialaus kūno sklinda energetiniai virpesiai, bet vis labiau atsiduodant Man per Mano dvasią, gyvenančią jumyse, bendrauti su Manimi gyvu, prisipildyti Manosios meilės, ir dalinti ją kitiems, kad iš viso užmirštumėte, jog egzistuoja tokie energetiniai spinduliavimai, kuriuos jūs klaidingai palaikėte dvasinio lygio matu. Tai nėra toks matas. Kaip ir aura nėra jūsų dvasinio augimo matas. Jūsų dvasinis augimas pasireiškia tik per jūsų geranoriškus darbus Mano vardan ir Mano vardu, nors rankos jūsų ir siela jūsų.

Algimantas: Mylimas Tėve, ačiū Tau už nuostabius mokymus. Aš myliu Tave, myliu ir siunčiu Tavo meilę visiems, kas tik skaito šį tavo mokymą. Ir tiems, kurie net ir nežino, kad Tu mokai. Visiems, visiems…

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

18. Tėvo mokymas apie mirties baimę ir mirusiųjų metinių paminėjimą

2006 08 19 12 val. 05 min.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, mūsų visų mylimas Tėve, kodėl yra taip, nors Tu sakai, jog mes, įtikėję į Tave, turime amžiną gyvenimą, turime naują patyrimą po prisikėlimo iš mirties miego, ir vis tiek šituo negalime patikėti; ir tos akimirkos, kada reikia patirti mirtį, bijome; arba vengiame apie tai galvoti, tai tas pats, kaip bijome? Kodėl mūsų vidus stengiasi mus apgauti tarsi tai mūsų nepalies, jeigu apie tai negalvosim?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, šitas klausimas egzistuoja per visą žmonijos istoriją, kai tik žmogus ėmė suvokti, kad tai, kas juda, žmogaus kūnas, kai nebeturi šitos gyvybinės energijos, staiga pasikeičia, atsiranda blogas kvapas, jis pradeda irti. Ir nežinodami, kad to kūno gyventojas nėra tas materialus kūnas, jie labai bijodavo šitokios pabaigos, kuri jiems, dėl mažo pažinimo, kėlė siaubą. O tas siaubas dar labiau didino nenorą siekti didesnio žinojimo per gilesnį reiškinių supratimą.

Ir būtent jūsų Planetos Princas, kuris buvo jūsų neištikimas dvasinis vadovas, Kaligastija, prisijungdamas prie Liuciferio maišto prieš Mane, irgi dėl neišmanymo, leido ir toliau tokiai tamsai laikytis per daugelį tūkstančių metų. Dėl to, kad jūsų net dvasiniai planetos vadovai pasirinko tamsą, negalėjo neturėti pasekmių ir jūsų, Mano mirtingųjų sūnų ir mąstymui, ir gyvensenai.

Visi ritualai, kuriuos kiekvienos religijos tikintieji atlieka, kad suteiktų savo paskutinę pagarbą, niekaip nepaaiškina, kas gi atsitinka tokiu metu, kai pabaigiama energija materialaus kūno gyvybei palaikyti. Ir šitoji nežinomybė kelia žmogui nepasitikėjimą net ir tais žodžiais, kurie aiškina apie amžinąjį gyvenimą. Ir jūsų dažnas atsakymas tą teigiantiems yra labai paprastas: „Niekas to nežino, iš ten niekas dar nesugrįžo“. Ir šituo neigimu žmogus visą laiką gyvena. Jo pasąmonė negali nuo jo pabėgti, dėl to ir stumia tas mintis įvairiais užsiėmimais, darbais, kurie nėra tokie esminiai.

O kad save pateisintumėte, jūs prisigalvojate visokių pateisinančių pagrindimų apie darbą, apie šeimą, apie draugus, apie savo pomėgius, ir visam tam mėginate surasti laiko ir manyti, kad jūs pabėgate nuo mirties klausimo. Tai ne kas kita, kaip saviapgaulė. Kiekvienas iš jūsų, kuris

buvo susidūręs su realia galimybe palikti šitą pasaulį, kuriame jūs tik pradėjote savo žygį pas Mane, bet vis tik jo nepalikote per plauką, visi turėjo galimybę susimąstyti apie giluminius ir dvasinius dalykus.

Tą akimirką nebeegzistavo niekas, nei pomėgiai, nei šeima, nei darbas, nei draugai. Jūs kiekvienas, tokiu metu, buvote vienas su savo mintimis ir susitaikymu su Manimi, net duodami Man priesaikas, jeigu tiktai ištrūksite iš tokios padėties, tai gyvensite visiškai kitaip, nes dabar supratote, kaip klaidingai gyvenote iki šiol.

Bet mirties baimė nėra tokia baimė tiems Mano sūnums, kurie savo vidumi yra įtikėję į Mane. Ir jie savo siela žino, kad po jos yra *prisikėlimas tolimesniam žengimui į tikrovės amžinybę.*

Ir kol jūs tokio *įtikėjimo* neįgysite per Mano dvasią, gyvenančią kiekviename iš jūsų, tol jūs ir negalėsite atsikratyti mirties baimės poveikio, nors dabar daugumos iš jūsų glūdinčios jūsų pasąmonėje, nes jūsų sąmonė ir yra perkrauta visa kuo, tik ne savojo aš kūrybine paieška.

Algimantas: Mylimas Tėve, kada mes kalbame apie mirties reiškinį ir jį sutapatiname su mūsų iškeliavimu anapilin, nors kūną laidojame ne jokiame anapilyje, o šitoje pačioje žemėje, tai kodėl mes verkiame dėl šito kūno, jeigu tas mirtingasis, kaip mes sakome, iškeliavo anapilin, ne po žeme, bet kažkur anapilin?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, tu gerai žinai, kaip žmogus, turėdamas menkas žinias, visada gyvena baimėje. Laukinis žmogus, jūsų supratimu laukinis, bijodavo mėnulio užtemimų, bijodavo nakties be mėnulio šviesos. Ir dabar dar daug, jau nebe laukinių mąstymo žmonių, bijo ir saulės užtemimų, ir mėnulio, nors ir tiki, kad jie nebėra tokie veiksmingi žmogaus gyvenimui, kokie buvo veiksmingi laukinio gyvenimui. Tačiau galutinai iš šitos baimės net ir išsilavinęs žmogus dar neišdrįsta išsivaduoti. O tada vėl kuria įvairias istorijas apie mėnulio fazių poveikį žmogaus veiksmams, kurie yra motyvuoti *tiktai laisva valia, kurią Aš jums suteikiau geriems darbams daryti.*

Todėl, dėl tos pačios baimės mirti ir nežinios, kas gi laukia po šito, ir *neįtikėjimo* Mano mokymais, perduotais ir perduodamais per daugybę žmonių, kad tikrai yra didesnė tikrovė už jūsų pasaulio ribų, jūs sugalvojote anapilį, bet vis tiek verkiate dėl užkasamo kūno. Jūs turite augti savuoju įtikėjimu į Mane, nes tik jis gali stiprinti jūsų ryšį su Manimi, o kuo stipresnis ryšys su Manimi, tuo daugiau ramybės ir

įtikėjimo prisipildo jūsų siela. Ir jos įtikėjimas pavirsta tvirtu pagrindu, ant kurio ji ir bręsta, auga, ir vystosi atsiremdama į Manąjį vedimą iš vidaus. Ir tik tada nustoja egzistuoti anapilis, o iškyla nuostabi Manosios kūrinijos ir kelio pas Mane milžiniška panorama. Ir tik tada jūsų siela ima pajusti; patirti, kad tai, ką sakė Mano pranašai, yra tikra, nors pats mirties ir prisikėlimo patyrimas dar nėra išbandytas. Tačiau siela atskiria savo pačios virpesiais, kuriuos ir subrandino ryšys su Manimi, kad *tai yra tiesa ir tikrovė.*

Dėl to išnyksta savęs gailėjimas, kad dabar labai trūks bendravimo su anksčiau buvusiu mirtinguoju, kuris pakilo į aukštesnį savojo vystymosi lygį. Argi nejaučia liūdesio ir mokytojai, kada jų mylimi mokiniai palieka mokyklą ir siekia aukštesnių savojo pažinimo etapų. Jų liūdesį labai greitai pakeičia naujas džiaugsmas bendraujant su kitais, taip pat mylimais, mokiniais. Dėl to ir jūs nebepatirsite tokio liūdesio, kada atrasite Mane savyje, ir imsite vis labiau pajausti, kad ir likę šalia jūsų yra tokie patys jūsų broliai ir seserys, turintys savo Tėvą – Mane. Ir jums šito bendravimo su išėjusiuoju tikrai nebetrūks, nes jis prisipildys vis naujų ir naujų patyrimo spalvų iš bendravimo su kitais savo sielos broliais ir seserimis. Ir tik šitaip atsidavę Man visa savo siela, jūs pradėsite patirti, kad kur jūs bebūtumėte, visur surandate savo sielos brolių ir seserų, tegu ir skirtingai mąstančių bei veikiančių, bet visada jaučiančių, kad visų Tėvas yra Vienas, kad Jis visus myli, ramina, ir veda vieną prie kito, kad tik jie patirtų savo brolystės ryšį tarpusavyje ir su Manimi tarp visų.

Štai tada ir mirties baimė, ir liūdesys dėl jau iškeliavusiųjų į aukštesnį savojo žengimo pas Mane Tikrovės keliu etapą, nustos jus liūdinti. O tuo labiau nustosite dėl jų net gedėti.

Tada patys, savo siela, pajusite, kad šitas kelias neturi pabaigos niekada, nes Aš jį paklojau prieš jūsų kojas, kad atvesčiau jus pas save. Ir tie pasauliai, kurie jūsų laukia po *prisikėlimo*, tai tik laikinos jūsų gairės *augimo kelyje*.

Sunkiausias žingsnis yra *pirmasis*, nes jis yra pats neužtikrinčiausias, nes neturite su kuo palyginti, kada žingsnis žengiamas savo valia į ten, kur dar niekada iki tol žengta nebuvo. Tačiau kiekvienas naujas žingsnis jums suteiks daugiau pasitikėjimo ir Manimi, ir jūsų pačių žengimo kryptimi, nes savuoju patyrimu jūs tikrinsite Mano teisingumo tikrumą. Ir jis vis labiau atitiks Manąjį jūsų vedimą iš vidaus, kuo daugiau šitam vedimui

atsiduosite. Ir vis labiau patirsite, kad jūs stiprėjate ir darotės laisvesni savo pasirinkime atsispirti blogiui ir ydoms, nes vis labiau imate patirti Manosios meilės virpesius savo viduje.

Ir tada jums nebetenka prasmės *mirtis*, *kaip fizinio kūno veiklos sustojimas*. Iki tos akimirkos buvo daug klaidžiojimų, kančios, baimių, o dabar viskas nusidažo švelnia ir šilta Manosios meilės šviesa, kuri ir ištirpdo visus neegzistuojančios mirties šešėlius, kuriuos jums sukuria jūsų gyvulinė baimė dėl savosios materialios kūno ir ego egzistencijos.

Algimantas: Mylimas Tėve, kada žmogus iškeliauja į aukštesnį savojo vystymosi lygį, kada žmonės organizuoja laidotuvių apeigas, net praėjus metams dar sukviečia gimines į vadinamąsias metines, kiek visa tai reikalinga tiems, kurie jau iškeliavo iš fizinio pavidalo apvalkalo, iš materialaus kūno apvalkalo, kad eitų toliau sielos pavidalu link dvasios pavidalo, kad toliau augtų keliaudami per kitus ir aukštesnius pasaulius. Kiek tokiems mūsų sielos broliams ir seserims reikalingos mūsų maldos ir įvairūs ritualiniai paminėjimai?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, ritualai nereikalingi, jeigu juose nėra jūsų sielos visos širdies, jeigu jūs atliekate tik išorinį veiksmą, jo nepripildę Manosios meilės virpėjimu.

Yra vienas vienintelis ritualas, kuris turi prasmės visiems ir visada – *gyventi kasdien Manimi*. Tai vienintelis dalykas, kurį gali Man padovanoti bet kuris tvarinys. Ir Man negalima suteikti jokios kitokios dovanos, kaip tik laisva valia *mylėti visus*, nes tik taip myliu Aš; ir taip mylėti mokau ir jus.

Ir jeigu jūs šitaip pamilstate vienas kitą, tada jūs Man ir padovanojate pačią didžiausią dovaną – Manosios kūrinijos įprasminimą pagal Mano sumanytą kūrinijos šviesinimo planą – jog dar vienas Mano sūnus ar dukra, suspindo Mano šviesa ir pajuto Mano meilę ir šituo nuskaidrino visą kūriniją. Ir visiškai nebesvarbu, kur ir kada Mano tvarinys susitinka su kitais savo sielos broliais ir seserimis, ten jis vis tiek spinduliuoja Manosios meilės virpesius visiems. Ir ne tik savo materialiems sielos broliams ir seserims, bet visai kūrinijai. Ir šitie meilės virpesiai pasiekia net ir tuos, kurie jau yra iškeliavę į savojo augimo ir vystymosi aukštesnius ir geriau išvystytus pasaulius, kad ir ten jie pajaustų jūsų meilės virpesių poveikį. Nė vienas Manosios meilės virpesys, net ir pats menkiausias, neišnyksta ir nesusimaišo taip, kad pasimestų tarp kitų meilės virpesių, kuriuos

siunčia kiti tvariniai, nes visi šitie virpesiai yra iš Manęs. Ir Aš juos atgal susigrąžinu sušildęs jūsų sielas, ir tada iš jūsų sušildytų sielų siunčiamus Manosios meilės virpesius, nors ir susiliejančius į vieną milžinišką meilės vandenyną, Aš atskiriu ir juntu. Ir juntu juos nesumaišydamas, nors jie visi yra iš Mano meilės vandenyno ir susilieja su šituo meilės vandenynu.

Ir kuo daugiau tokių meilės virpesių jūs pasiųsite visai kūrinijai, ir jūsų sielos broliams ir seserims, jau žengiantiems nebe materialiu, o sielos pavidalu, tuo labiau jūs šviesinsite ir jų kelią, ir visos kūrinijos. O tam yra vienintelė sąlyga, ne ritualas, bet jūsų atverta siela Man ir didžiulis noras skleisti jūsų pačių jaučiamą meilę visiems. Ir jeigu, kol kas, dar vyrauja tradicija tarp jūsų paminėti metines tų, kurių jau ir nebėra drauge su jumis matomu pavidalu, tai darykite tą iš visos širdies, o ne dėl tradicijos ir ritualo išlaikymo. Ritualai, kurie nėra pripildyti Manosios meilės, nėra pripildyti jūsų sielos patyrimo virpesių Manojoje meilėje, yra kaip negyvos gėlės, kurios gal kam ir teikia malonumo akims, bet sielai meilės kvepėjimo nesuteikia, kaip gyva ir žydinti savojoje aplinkoje gėlė. Jeigu jau susirenkate tokiomis progomis draugėn, tai ir pasinaudokite ta galimybe, kad pabendrautumėte ir pamąstytumėte ne apie tai, kas buvo to mirtingojo praeityje, bet apie tai, kas yra jo dabartiniame kelyje pas Mane. Kas yra jūsų dabartyje, besirengiant tokiai jūsų ateičiai, kuri yra tapusi jūsų sielos brolio ar sesers dabartimi. Pasinaudokite proga daugiau sužinoti apie Mane iš tų Mano sūnų ir dukrų, kurie Manuoju keliu, numatytu kiekvienam, žengia jau tvirtesniu žingsniu negu jūs.

Žinokite, kuo daugiau jūs aprėpsite visos kūrinijos Manąja meile, tuo mažiau liks negyvo ritualo jūsų gyvenime, tuo mažiau bus baimės dėl mirties, tuo mažiau bus nežinios dėl rytojaus. Ir visa tai pavirs į jūsų aktyvų, dorą, ir teisingą kasdienį gyvenimą, kuris kiekvieną dieną jums teiks tik palaimą ir pasitenkinimą, kad dar vieną dieną praleidote su Manimi, Manyje, ir jausdami Mane savyje. Ir tada iš jūsų gyvenimo mirties baimė bus pasitraukusi visiškai. Ir tik tada žinosite labai tvirtai, kad Aš esu *gyvybės šaltinis, kad su manimi niekada mirties nebūna, nes Aš esu amžinas ir gyvas, ir visa kas yra Manyje yra gyva taip pat.*

Algimantas: Mylimas Tėve, ačiū Tau už šitą suteiktą mokymą. Aš tikrai tikiu Tavuoju mokymu, nes vis daugiau ir daugiau imu pažinti kūriniją ir patirti Tave. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

19. Tėvo mokymas, skirtas urantų V sambūrio dalyviams

Molėtuose, 2007 06 09

Algimantas: Tėvo mokymas perteiktas mums visiems, susibūrus vakare paskaityti eilėraščių apie Dievą, paskaityti iš Urantijos Knygos garsiai paeiliui po vieną apie apaštalų charakterio žmogiškus bruožus ir jų šeimyninę padėtį, mums susirinkus pabendrauti betarpiškoje aplinkoje prie laužo.

Po eilėraščių skaitymo pagarbinau Tėvą ir paprašiau jo prabilti per mane garsiai visiems.

Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, kada pajuntu, kad Tu esi mano viduje, kiekvieno iš mūsų viduje, ir apjungi per save, per savo dalelę, į milžinišką, tvirtą dvasinę bendriją. Ir šitoje bendrijoje mes pajuntame esantys Tavo sūnūs ir dukros, ir norintys tapti panašiais į Tave, meilės ir gėrio pasireiškimu kasdienybėje, nuolat, kiekvienas ir kiekvienam.

Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, kad Tu mus vesdamas, visą laiką šviesini ir taurini, ir keli parklupusį, niekada nespaudi, visada ramini ir guodi.

Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, kad tik Tavo valia yra nuostabiausia šviesa, ir mano siela, pilna meilės Tau, nori šitą meilę dalinti visiems ir sugrąžinti Tau laisva valia, taip pat gauta iš Tavęs. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mylimas Tėve, mes atvažiavome čia pabendrauti su Tavimi ir tarpusavyje, ir aš trokštu, trokštu, kad ir tu pasakytum, mano lūpomis, savo žodį, kad Tavo vaikai, mano sielos broliai ir sesės, išgirstų tą, ką aš nuolat girdžiu – Tavo mokymus, kuriuos jie taip pat gali girdėti kiekvieną akimirką, kada jie, iš tikrųjų, nuoširdžiai ir atkakliai, išdrįs klausytis Tavęs kalbančio. Aš meldžiu Tave, prabilk garsu.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, jūs atvykote čia, kad galėtume augti savo dvasinėje šviesoje, tuo pačiu metu fizine branda, kuri yra kiekvienoje ląstelėje, atsitiesti.

Jūs jaučiate skausmą, jaučiate kaip jūsų kūnas su kiekvienais metais jaučia didesnę naštą, bet žinokite, manoji dvasinė energija pranoksta tą naštą, kurią patiria jūsų skaudantis kūnas, kada jūs savo sielą atkreipiate į Mane; kaip ir kosmoso rodyklė visą laiką nukreipta į šiaurę, taip ir jūsų siela turi būti nukreipta į mane, esantį jūsų viduje.

Neieškokite geresnio kelio, kaip tiktai žvelgdami į save. Per save jūs patenkate pas Mane, o per šitą tiltą, kuris yra jūsų viduje, jūsų sieloje, Mano dvasią, jūs galite bendrauti su Manimi, kalbėti su Manimi, pokštauti su Manimi.

Aš nesu tas niūrus ir niurzgalis. Aš mėgstu humorą, mėgstu jūsų juokus ir noriu, kad jūs visuomet šypsotumėtės, kad jūs jaustumėte esantys tikrieji Mano vaikai, kad jus kiti pamatę savo kasdieniais poelgiais kasdieniame gyvenime, pajaustų: „Štai tas žmogus, kuris šviečia iš vidaus. Aš noriu tapti panašiu į jį, noriu lygiuotis į jį".

Aš vedu į šitą kelią kiekvieną iš jūsų. Aš noriu, kad jūs patirtumėte Mane savo atsivėrimu, ir savo kasdieniu veiksmu pranoktumėte savo aplinką, kurią jūs labai dažnai pavadinate skausminga, kupina kančios, net niūria, vedančia jus į skausmą viduje, dvasines kančias, depresiją, o daugelis iš jūsų net neištveriate šitos aplinkos ir pakeliate savo ranką prieš save.

Tai – ne Mano kelias. Aš vedu jus į laisvę, į dvasinį išlaisvinimą, kiekvieną jūsų sielą. Jums belieka pasitikėti tuo, ką dabar girdite, net šitą patį vakarą, kada jūs čia bendraujate. Aš jus visus giriu ir raginu. Esate Mano nuostabiausi vaikai. Bet ir po šito vakaro, kada jūs pajusite ramybės valandėlę, tarkite žodį Man nuoširdžiai: „Tėve, aš noriu išgirsti Tave, noriu pajausti Tavo tariamą žodį, nuraminantį žodį man".

Ir kada jūs išgirsite Mane kalbantį jums, jūs sustiprėsite savo vidumi, sustiprėsite savo siela ir pajausite pasitikėjimą ne tiktai Manimi, bet ir savo keliu, kuriuo einate. Jūs patirsite šitą kelią. Aš esu tas kelias, kuris iš tikrųjų, kaip vadino Mano sūnus, kurį jūs žinote kaip Jėzų iš Nazareto, gyvuoju keliu.

Jis vadino Mane ir gyvąja duona dėl to, kad aš maitinu jūsų sielą.

Jūs negalite savo materialiu žvilgsniu pamatyti Manęs, negalite paliesti materialiomis rankomis, savo materialia burna jūs negalite paliesti Mano nematerialios duonos kąsnio, bet Aš ir esu ta gyvoji duona, skirta jūsų sielai, jūsų ugdymui, jūsų auginimui, jūsų sielos ramybei ir palaimai. Jūs turite atsigręžti į tai, kas nėra suprantama jūsų materialiam protui. Tiktai siela, atsiverianti Man, ir pažįstanti Mane savo pačios viduje, gali patikėti šituo patyrimu. Kitam šitas patyrimas yra nieko nesakantis.

Tas Mano vaikas, kuris eina su Manimi, jis laimi Mane, o tai yra palaima iš vidaus. Aš visiems suteikiu šitą palaimą, bet nevisi patiki, kad

šitą palaimą jie gali patirti dar šitame, fiziniame, gyvenime. Dėl to šitas nepasitikėjimas nustelbia šį sielos troškimą patirti Mane – gyvą duoną, gyvą vandenį, gerti jį, ir visą laiką malšinti troškulį tiktai per gyvą ryšį su Manimi.

Mano mylimi vaikai, aš jus giriu už tai, kad jūs renkatės, buriatės į dvasines grupes. Šitos grupės turi daugybę pavadinimų. Jie atrodo jums, kaip išsisklaidę. Turi savas nuostatas, savas tiesas, bet iš tikrųjų jie atveria sielą.

Jūs turite taip pat žvelgt į savo brolių ir sesių sielą. Rasti sąsajos taškus, žiūrėti kas jus apjungia, o ne tai, kas jus skiria. Jus atskiria tiktai proto sugebėjimas tas tiesas suprasti, kurias jūs išskaitote iš savo šaltinių, o tie šaltiniai – labai įvairūs. Tačiau, kada siela skaito net ir bet kokią poezijos knygą, kad ir ką tik, dabar, perskaityti eilėraščiai, jus apjungia per jūsų sielų atsivėrimą, dėl to jūs žvelgiate į savo sielos brolius ir seses, atsivėrusia siela.

Tada jūs pamatysite, kad visi šaltiniai, kurie yra parašyti per visą žmonijos istoriją, buvo skirti jūsų sielos tarnavimui, šviesinimui, ir jie atitiko savo laikmetį.

Ir dabar nesilaikykite įsikabinę net ir dabartinio Urantijos Knygos apreiškimo kaip nepajudinamo apreiškimo prie kurio negalima pridurti nė vieno žodžio, nė vienos frazės, nė vieno teiginio. Jūs atverkite sielą ir žvelkite į tą patį apreiškimą atvira siela, ir pamatysite, kad šitas apreiškimas jūsų pačių sielos patyrimais yra papildomas, ir nėra svarbu, kad šito nėra parašyta Urantijos Knygos apreiškime. Jūsų siela kalba daugiau, nes tai yra jūsų pačių patyrimas, patyrimas su Manimi.

Aš jums pateikiu patyrimą, kuris yra jus ugdantis, kiekvienam savo, kiekvienam pagal išgales, ir kiekvienam aš visą laiką kartoju: „Mano mylimi vaikai, Aš myliu jus, kad jūs galėtumėte pamilti vieni kitus“. Tik per šitą kartojimą, nuolatinį kartojimą, jūsų siela išgirsta, ir trokšta atsiverti, ir pajausti, kad šitoji meilė yra begalinė, amžina. Niekada jai nėra pabaigos ir nebus.

Jūs turite patys pajausti, kad jūs, kiek bemylėtumėte savo aplinką, iš Manęs gausite daugiau meilės, negu galite ją padalinti kitiems. Bet aš jus raginu, nebijokite dalinti savo meilę visiems kitiems, nes kiti lygiai taip pat laukia ištroškę šitos meilės, kaip ir jūs kažkada laukėte. Jūs taip ieškojote ne dėl to, kad buvote suradę Mane, ne dėl to, kad buvote

pajautę meilę, bet dėl to, kad šitos meilės jums stigo. Trūko meilės, dėl to ieškojote. Žinokite, dėl to ir kiti jūsų sielos broliai ieško šitos meilės. Dalinkite ją, kada prisipildote iš Manęs, kada atsiveriate Man. Tegu šitoji meilė, sklindanti iš Manęs, jus suvienija per Mano dvasią, jus visus. Vadinkite Mane bet kokiais žodžiais. Jeigu jūsų širdis bus atverta, jūs visada pajausite ir patirsite, kad Aš esu Tas, kurio ieškojote ir atradote.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve. Aš garbinu Tave, garbinu. Ačiū Tau. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

Kada siela yra atsivėrusi, tuomet ji trokšta daug kartų Tėvui nuoširdžiai dėkoti už jai suteiktą palaimą. Tuo tarpu tai skaitant, ir vertinant vien tik žmogaus intelektu, atrodys, kam čia tą patį sakyti kelis kartus. Dėl to jūs šitą turėtumėte turėti omenyje, skaitydami mano padėkojimą Tėvui pačioje pabaigoje.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

20. Tėvo mokymas, kaip sekasi mūsų sielos broliams Juozui ir Aleksandrui bei sesei Bronytei, jau iškeliavusiems į aukštesnį, sielos tapatybės lygį,

2007 07 07

Algimantas: Mielieji, per mūsų gyvąsias pamaldas, kada meldėmės ir už mūsų sielos brolį Juozą, išėjusį iš Urantijos materialaus pavidalo į aukštesnį sielos morontinį energetinį lygį prieš metus laiko, savo maldos metu mūsų sielos sesė Violeta pateikė Tėvui klausimą, kaip Juozui dabar sekasi, kaip sekasi dar anksčiau už Juozą į morontinį sielos pavidalą pakilusiems mūsų, Vilniaus Urantijos grupės nariams, Aleksandrui ir Bronytei.

Toliau meldžiantis, aš Tėvo paprašiau, jeigu Jis mano tikslinga mums atsakyti į šį klausimą, mums tiems, Jo sūnums ir dukroms, kurie dar *šio slenkščio neperlipo,* tai aš esu pasirengęs atsakymą savo lūpomis pagarsinti, kad išgirstų visi pamaldose dalyvaujantys.

Violeta Tėvo atsakymą įrašė į vaizdo kamerą ir tekstą iššifravo ir atsiuntė man. Dėl to aš galiu jį pasiūlyti ir jums visiems.

Pamąstykite apie Tėvo sakomus žodžius mums *visiems*.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, šitas slenkstis, kurį tu taip pavadinai,

nėra iš tikrųjų joks slenkstis. Visas gyvenimas yra slenksčiai, nes tai yra vis aukštesnis ūgtelėjimas.

Ir jūs vadinate tą mirtimi vien dėl to, kad jūs neturite tokios šviesos ir supratimo, nes buvote gausybę metų izoliacijoje, dvasinėje izoliacijoje, ir jums niekas nieko neaiškino, dėl to jūs patys iškraipėte mirties sampratą.

Jūs turite suvokti, mirtis neegzistuoja. Yra tik jūsų perėjimas į aukštesnį energetinį pavidalą ir dėl to tas pavadintas slenkstis nėra slenkstis. Jis yra kokybinis šuolis jūsų vidiniame žengime link Manęs ir kūrinijoje.

Ir jūsų sielos broliai ir sesės, ir daugybė sielos brolių ir sesių, kurie yra šoktelėję šitą kokybinį šuolį, jį įveikę, dabar su šypsena prisimena tas baimes, kurios kankino juos nepalikdamos net ir dieną, ir naktį, bet šitos baimės neleido jiems išsiskleisti taip, kaip Aš troškau, kad jie išsiskleistų, kad jie nugyventų šitą jiems skirtą materialų gyvenimą be baimės, palaimoje ir meilėje, tarnaudami vieni kitiems.

Ir dabar jie žvelgia, kas yra aplinkui, tik per realybę, kaip tokią realybę, kuri tada jiems atrodė stebuklinga, kaip nepasiekiama, kad tai yra idealai, žmonijai nepasiekiami. Jų žengimas naujuoju pavidalu yra jų pačių naujasis plėtimas, didesnis plėtimas jų vidinio aš.

Jie tarpusavyje gali susitikti ir bendrauti, ir bendravimas vyksta ne tuo jums suprantamu būdu, kaip jūs vieni kitiems išsakote žodžius, bet jausmų pavidalu, virpesių paskleidimo pavidalu, kurie neapriboti atstumu.

Jie, dabar eidami, vis daugiau ir daugiau išsivaduoja iš tos, per visą praėjusį gyvenimą sukauptos, baimės būsenos.

Jie nėra dar apvalyti nuo šitos baimės būsenos, nors aplinka, pilna džiugesio ir palaimos, ir meilės, tarnavimo, ir pagalbos daugiau valo negu jums suteikiamos teorinės paskaitos. Aplinka ir patyrimas baimės būseną ištirpdo daug greičiau ir giliau iš jūsų pasąmonės. Dabar jų keliavimas yra pagrįstas betarpiška aplinka, kupina meilės, sklindančios iš Manęs po visą kūriniją, ir jų nebežaloja pasąmonė, kuri žalojo jų protą ir sąmonę, gyvenant šitą materialų gyvenimą.

Jie dabar yra tame pasaulyje, kuris daugumai jūsų atrodo kaip kupinas baimės, nes prieš jus yra nežinomybė, nematoma tamsa, nes jūs įsivaizduojate, kad išėjimas į aukštesnį lygį, tai yra tokia nežinia, kurios negali suvokti niekas, nes niekas nėra sugrįžęs ir pasidalinęs savuoju patyrimu.

Dėl to šitas neatskleistas patyrimas jums kelia baimę pasąmonėje, nors

sąmoningai jūs galite nepripažinti šitos baimės, bet ji glūdi pasąmonėje. Ir dėl to net ir Aleksandro, Juozo, ir Bronelės pasąmonė nėra dar taip greitai išvalyta nuo giluminės baimės, nes baimė yra tas indėlis, kuris įsiterpia tarp Mano mokymų, perduodamų per Mano visos kūrinijos šeimą, ir jūsų tapatybės, kuri yra iš tikrųjų sukaupusi daugybę tamsių dėmių, tamsių įbrėžimų jūsų savajame aš.

Po prisikėlimo daug kas yra apvalyta, tačiau, tos baimės, tie pykčiai, pavydas, siekimas populiarumo, tie dalykai nėra apvalomi automatiškai. Jūs jų atsisakote tik vis labiau įtikėdami ir patirdami Mane.

Ir dėl to šitų pasaulių aplinka, kuriuose vyksta jūsų pažadinimas iš materialaus pavidalo, ta aplinka padeda atsikratyti baimės ir žengti Manoje meilėje. Jūs ir dabar galėtumėte žengti be jokios baimės, net ir pasąmonėje. Jūs galite ją ištirpinti per gyvą ryšį su Manimi, nuolatinį ryšį, kasdienį ryšį.

Viskas yra jūsų valioje. Aš jums suteikiu visas priemones, kurios prieinamos jūsų sąmonei. Pasinaudoti šitom priemonėm yra jūsų laisva valia.

Aš jus skatinu atsiverti Man nuolat, likti gyvame ryšyje kiekvieną akimirką, net ir užsiimant savo kasdieniais darbais. Likite kiekvieną akimirką šitame ryšyje ir tada, po prisikėlimo, jūs pajusite, kad didelio pokyčio jumyse neįvyko, ir šitas pasaulis, kuriame jūs buvote pažadinti, jums yra tiktai labai trumpas tarpsnis, kurį praleisite šitame pasaulyje, nes jūsų apsivalymas, pasąmonės apvalymas, sielos išsiskleidimas yra aukštesnio lygio negu prisikėlimo pasaulis jums gali suteikti tolimesnį dvasinį mokymą ir jūsų žengimą į priekį. Dėl to jūs būsite perkelti į kitą pasaulį ir iš kito pasaulio pasieksite tolimesnį pasaulį.

Tas jūsų pažadinimas jums nesuteiks tokios didžiulės nuostabos, kokią galėtų suteikti, jeigu jūs šitame pasaulyje dvasiškai neaugtumėte. Tada jūs pamatytumėte, kad aplinka ima kontrastuoti su jūsų buvusiais energetiniais virpesiais.

Tuo tarpu, jeigu jūs atsivėrę būsite Man visą laiką, po pažadinimo jūs matysite, kad jūs patekote būtent į tą pasaulį, kurio jūsų siela visą laiką troško, ir kuriame jūs, iš esmės, ir gyvenote, nors aplinka buvo aplinkui nepasiekusi jūsų dvasinių virpesių, bet dabar jūs, kaip galite sau pasakyti mėgstamu posakiu, vartysitės, kaip inkstas taukuose, nes tai bus jums suteikiama būtent ta aplinka, kurioje jūs tarsi svajonėse ir gyvenote.

Dėl to Juozas, Aleksandras, ir Bronelė, dabar būdami šitame

prisikėlimo pasaulyje, eina tuo baimės apvalymo keliu.

Algimantas: Ačiū Tau Tėve. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

21. Tėvo mokymas apie Jo meilės virpesius,
Vilnius, 2007 07 18 21 val. 30 min.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, mūsų svetainės Forume buvo klausimas, ar įmanoma užregistruoti Tavosios meilės virpesius kokiu nors mechaniniu prietaisu mūsų planetoje, o tada, kokio nors transformatoriaus pagalba pakelti žemesnius žmonių virpesius į aukštesnį lygį ir tokiu būdu pakelti apskritai dvasinės energijos lauką planetoje? Aš tikrai noriu, kad Tu suteiktum atsakymą mūsų Forumo sielos broliams.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, šis klausimas yra ir svarbus, ir naivus. Svarbus, nes jis paliečia Manosios meilės virpesius, o naivus, nes jūs norite Manosios meilės virpesių kiekį padidinti taikydami mechanines priemones.

Kodėl gi jūs negalvojate apie tai, kaip prisidėti savo pastangomis, asmeninėmis pastangomis, padidindami Manosios meilės virpesių kiekį visoje kūrinijoje palaikydami komuniją su Manimi ir tapdami Manųjų meilės virpesių gyvuoju prietaisu, gyvuoju transformatoriumi, kad juos persiųstumėte savo sielos broliams tiek jūsų planetoje, tiek ir kitose planetose, kuriose gyvena daug aukštesnės būtybės negu materialūs mirtingieji? Kodėl gi jūs norite viską gauti parengtą vien tiktai panaudodami jungiklį, jį įjungdami ir išjungdami.

Mano tikslas, sukuriant jus šitokiu egzistencijos lygiu, yra toks, kad jūsų charakteris būtų ugdomas iš paties žemiausio, iš žemiausių slėnių, į dieviškąsias dvasines viršūnes, drąsinant jus pasinaudoti savo laisva valia, kad laikytumėtės Manojo vedimo iš vidaus per Mano fragmentuotą dalį, gyvenančią jūsų prote kaip tokią, kurią jūs vadinate Manąja dvasia, ar net savo Minties Derintoju.

Aš net savo paties dalelę esu padovanojęs kiekvienam iš jūsų, ir nuo pačios vaikystės, tam, kad jūs prisitaikytumėte prie Manosios meilės virpesių kaip įmanoma nuo ankstyvo ir jauno amžiaus, net iš pat mažens. Manosios meilės virpesių jūs negalite užregistruoti jokiais mechaniniais ir grubiais prietaisais, nes jie nieko neregistruoja, kas pranoksta spektrą

tokių virpesių, kurie pranoksta jūsų mokslininkų atrastų bangų ilgį.

Manosios meilės virpesiai yra kokybiniai virpesiai, kuriuos kontroliuoju ir valdau išskirtinai asmeniškai Aš. Net Mano Lygiavertis Sūnus, kurį jūs žinote kaip Rojaus Trejybės Antrąjį Asmenį, negali jų sukurti ir kontroliuoti be tiesioginio Mano įsikišimo.

Dėl to, Aš leidžiu jums *jausti* ir *patirti Mane per Manąją dalelę, gyvenančią kiekvieno iš jūsų prote.* Tai vienintelis kanalas, kuris užregistruoja Manosios meilės virpesius jūsų prote.

Tačiau, būtent jūsų laisva valia nulemia jūsų paties savojo aš veiksmą ir norą, ar jūs norite atidaryti savo asmeninį vožtuvą ar ne, kad pajaustumėte šituos meilės virpesius.

Būtent daug aukštesnė esybė – jūsų morontinė siela – turi sugebėjimą pajusti Manosios meilės virpesius, kada ji atranda Manąją dalelę žmogiškajame prote, ir šito atradimo dėka gauna nepaprastą patyrimą, kokio ji niekada anksčiau negalėjo patirti – ji ragauja Manosios meilės virpesius, paleisdama daug aukštesnį protą tame pačiame žmogiškajame prote – morontinį protą to mirtingojo, kuris yra pajėgus užregistruoti šituos meilės virpesius, perduodamus jums per jūsų Minties Derintoją iš Mano paties Pirmojo Šaltinio ir Centro – *Aš Esu*.

Dėl to, kaip gi jūs galite tikėtis užregistruoti Manosios meilės virpesius dėka kokių nors mechaninių prietaisų, net pačių sudėtingiausių, jūsų požiūriu, kada Aš jums pasiunčiu į jūsų protą, į kiekvieno iš jūsų protą, savo paties *gyvą* esybę ir kada sumaniau tokią *priemonę* arba, jeigu jums šitoje situacijoje patinka taip vadinti, tokį prietaisą, kuris ir gali užregistruoti ir patirti Manosios meilės virpesius per gyvą ryšį su Manimi – jūsų gyvą *sielą*.

Jūs turite suvokti, jog bet koks mokslininkas turi jausti šituos meilės virpesius, kada tik jo siela užmezga tiesioginį ir gyvą ryšį su Manąja dalele jūsų viduje, bet negalima sumanyti jokio mechaninio prietaiso tam, kad būtų arba užregistruotas Manosios meilės kokybinių virpesių egzistavimas, arba užregistruoti virpesiai tos aukštesnės esybės – jūsų atsirandančios sielos – kuri jaučia ir patiria Manosios meilės virpesius. Ir mokslininkui tai tik turi suteikti daugiau peno susimąstyti, kodėl gi jis negali mechaniškai užregistruoti, ką jis jaučia ir patiria savo viduje taip aiškiai ir stipriai. Ir jeigu mokslininkas yra nuoširdus, siekdamas tiesos, tai jis norės pripažinti tą faktą, jog yra aukštesni dalykai, kurie

materialiam mokslui nėra pasiekiami, nors juos ir jaučia materialus mokslininkas.

Dėl to, šitas patyrimas tikrai pradės keisti mokslininko požiūrį apskritai į visatą ir mokslą. Ir jis tikrai pripažins, jog kai kurie reiškiniai yra tikri ir vyksta kiekvieną dieną ir, kurie turėtų būti iš daug aukštesnio šaltinio negu jis galėtų juos nustatyti ir apibūdinti tokiu pačiu būdu, kaip jį mokė nustatyti ir apibūdinti visus kitus fizinius reiškinius.

Aš jums suteikiu savo paties dalelę, kad jūs galėtumėte *iš anksto ragauti malonumą ir palaimą* to savo ateities gyvenimo po jūsų prisikėlimo sielos morontine forma, kad jūs nustotumėte manyti, jog Aš nesu realus, ir egzistuoju tiktai protiškai ligotų žmonių fantazijose. Bet Aš jums, kiekvienam, suteikiu šitą malonumą kaip atlygį už jūsų *asmenines ir nuoširdžias, ir atkaklias pastangas.* Dėl to, tikrai pradėkite iš naujo permąstyti savo pačių, asmeninius, požiūrius, ar jūs norite ar nenorite *iš anksto ragauti* Manosios meilės virpesių ir pradėti gauti savojo ateities gyvenimo po jūsų prisikėlimo paveikslą jau dabar.

Šito pasirinkimo Aš jums neperšu. Aš jums siūlau šitą kelią, kuris tikrai *niekada jūsų neatves į nusivylimą ar neviltį,* bet vietoje šito atves *į nuolatinį ryšį su Manimi Manosios meilės virpesiuose, kuriuose jūs tikrai maudysitės per amžinybę.*

Algimantas: Ačiū Tau, mano mylimas Tėve. Aš iš tikrųjų Tave myliu, ir net jaučiau Tavosios meilės virpesius užrašydamas šitą mokymą apie Tavosios meilės virpesius.

22. Tėvo mokymas apie likimą ir lemtį, 2007 08 06

Algimantas: Mylimas Tėve, kai kurie iš mūsų norėtų sužinoti, kuo skiriasi likimas nuo lemties. Ar tokia yra lemtis, kada, sakykim, jaunas, dvidešimtmetis, doras ir tikintis vaikinas žūsta ar miršta. Kas tai yra? Toks jo likimas? Ar tai atsitiktinumas?

Mylimas Tėve, šį klausimą pateikiu Tau, bet jeigu galima, tai Tavo atsakymą norėčiau patalpinti mūsų Forume, kad ir kiti mano sielos broliai ir sesės galėtų susipažinti ir sužinoti Tavo paaiškinimą.

Tėvas: Mano mylimas sūnau – likimas ir lemtis yra du sinonimiški žodžiai, kurie neturi iš esmės didelio skirtumo. Tačiau, kai kurie iš jūsų

mėginate surasti juose skirtumų. Dėl to aš jums galiu mažyte dalele suteikti jūsų pačių minties vystymosi kryptį ir giją, kaip galėtumėte į šituos du žodžius žvelgti savo žmogiškuoju žvilgsniu.

Likimas yra skirtas visiems mano sūnums ir dukroms ir jis yra *vienas*. Viskas sutelpa į manąjį likimą. O jūs galite sau prisitaikyti jums prieinamesnį ir paprastesnį žodį *lemtį*, mėgindami jį suvokti kaip jūsų asmeninį ir kasdienį kelią į mano visaapimantį likimą, suteiktą jums visiems ir kiekvienam.

Visa manoji kūrinija remiasi mano suteiktu ir paskleistu priežasties-veiksmo-pasekmės dėsniu, kuris objektyviai veikia visoje kūrinijoje, nuo paties aukščiausio iki paties žemiausio kūrinijos tvarinio ir elemento. Viskas paklūsta šitam mano dėsniui.

Dėl to ir likimas mano yra suteikiamas jums visiems, ir tas pats – per mokymus ir tarnavimą iš meilės, ne iš pareigos, atvykti pas Mane.

Tačiau aš kiekvienam iš jūsų esu numatęs konkretų ir asmeninį kelią, kaip jūs pas Mane atvyksite. Ir šitą kelią jūs ir galite sau vadinti jūsų lemtimi. Aš nei vieno, nei kito neatskiriu, nes aš vadovaujuosi tik savimi ir iš Manęs nuolat sklindančia Mano meile jums visiems.

Dėl to jūs, turėdami labai mažytį, vien tik žmogiškąjį, ir dar tik materialų patyrimą, kas Aš esu jums, negalite suvokti, kad Aš niekada nieko *neatskiriu*. Visada Man yra viskas viena *esu tik Aš. Nėra nieko kito be Manęs.*

Visi tvariniai, visa net ir jūsų materialioms akims matoma judanti ir nejudanti milžiniškos ir vis augančios Mano kūrinijos dalis, yra lygiai taip Aš, tik pasireiškiantis per Mano priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio veikimą mažesnėse kūrinijos dalyse. Dėl to jūs ir pasirenkate tokius sprendimus, kuriuos Aš žinau, kaip ir kada pasirinksite per visą ateities amžinybę. Būtent dėl tokio Mano požiūrio ir žvilgsnio Man neegzistuoja jokio likimo ir lemties skirtumo, kaip ir paties likimo, kaip atskiros realios sampratos, nes *viskas yra Aš.* Net ir tai, ką jūs pavadinate likimu *esu Aš.*

Tačiau jūs šitokio žvilgsnio suvokti esate nepajėgūs, dėl to žvelkite į savo likimą, kaip į Mano jums pasiūlytą ir siektiną tikslą – patekti pas Mane Rojuje, o į lemtį žiūrėkite kaip į jūsų pasirenkamą kelią, mėgindami pagal savo supratimą įgyvendinti savo tikslus.

Ir nevisi iš jūsų turite tokių tikslų, kurie sutampa su Mano jums pasiūlytu ir siūlomu likimu. Absoliuti dauguma siekiate savųjų tikslų, kurie net

prasilenkia su Mano laisva valia ir meile. Štai tada jūs ir renkatės savo tikslų įgyvendinimo metodus ir jais imate vadovautis, jeigu jie vienu ar kitu atveju jums atrodo, kad yra verti jūsų tuometinio ir trumpalaikio dėmesio. Jūs renkatės savo lemties kelio atkarpą, kurioje ir patiriate priežasties-veiksmo-pasekmės Manojo dėsnio pasireiškimą jūsų pačių asmeniniame patyrime.

Nė vienam iš jūsų Aš nesiūlau nei skaudžių patyrimų, nei neįveikiamų kliūčių.

Jeigu jūs atsiduriate tokioje padėtyje, kad nebeturite jokios išeities, ir net ir nemėginate kreiptis patarimo į Mane, jūs ir susilaukiate kančios tiek jūsų kūnui, tiek jūsų sielai. Tačiau tai toks jūsų pačių laisvos valios pasirinkimas.

Ir nevertinkite nė vieno jūsų sielos brolių ir sesių atliekamo materialaus veiksmo vien tik paties matomo veiksmo pasireiškimu aplinkai. Jūs nežinote, koks to veiksmo motyvas, kokie tą veiksmą atliekančio jūsų sielos brolio ar sesės jausmai, kokie energetiniai virpesiai tiek paties veiksmo metu, tiek ir dar toli praeityje iki to veiksmo atlikimo.

O kiekvienas virpesys gimdo naują virpesį, ir naują priežastį naujam veiksmui, o šito veiksmo bus nauja pasekmė. Ir tas atsitinka kas akimirką, tik jūs to nejaučiate ir nesusimąstote, kad kiekviena sekundė yra ne tik išorinis laiko matas, bet taip pat yra pripildoma ir turinio, kaip ją jūs nugyvenate, kokiais motyvais.

Tie, kurie turi ryšį su Manimi gyvą, ne ritualinį, tie jaučia ir savo gyvenimo prasmę ir trokšta šitą prasmę atskleisti ir kitiems Mano vaikams, kurie jos dar ieško, bet nesuranda dėl to, kad nemato daugiau negu gali matyti jų materialus žvilgsnis ir girdėti jų materialios ausys.

Štai kodėl jūs turite suvokti, kad savosios lemties kelią į didįjį Mano jums suteiktą likimą – patekti pas mane Rojuje – jūs koreguojate kiekvieną akimirką, kiekvieną sekundę, tačiau ne vakuume, ne izoliuotai, bet sąsajoje su praeities akimirkomis, ir praeities savo priimtais sprendimais. Net ir labai nereikšmingais, pavyzdžiui, kokia gatve nusprendžiate pasiekti savo darbą ar kokia mintimi pasveikinti pirmąjį bendradarbį. Ir tas kartojasi akimirka iš akimirkos.

Ir kuo daugiau savo lemtį nukreipsite į Manuosius meilės virpesius, kuo dažniau su Manimi bendrausite savo nuoširdžiu sielos atsivėrimu, tuo mažesnė paklaida bus jums siekiant savo didžiojo tikslo-likimo įgyvendi-

nimo – patekimo pas mane Rojuje, visos kūrinijos centre.

Ir tas galios ne tik jūsų dabartiniame gyvenime, bet ir po jūsų prisikėlimo sielos pavidalu; net ir tapus jums amžinąja dvasia.

Kadangi Mano suteikti asmenybės dovanos ryšiai per visą kūriniją yra gyvi ir nuolat besikeičiantys, tai ir jūsų lemtis bus visą laiką besikeičianti, įvairuojanti, ir priklausanti nuo jūsų pačių patyrimų ir vis augančios išminties. Tačiau Manasis likimas, jums suteiktas, yra amžinas – būti su Manimi ir mylėti visus ir tarnauti visiems, kur tik beatsidurtumėte per visą Mano vis labiau augančią kūriniją.

Algimantas: Mylimas Tėve, tai koks yra svarbesnis mūsų pasirinkimas, ryžtingai ir drąsiai siekti savojo likimo įgyvendinimo ir patekimo pas Tave, ar žvelgti į savo lemtį ir vis derinti, kas čia būtų geriau, ir gal tuo pačiu net tapti labiau apsidraudžiančiu, net bijančiu žengti kitą žingsnį, kad nenudegčiau, kad nepatirčiau daugiau kančios, nusivylimų?

Tėvas: Mylimas sūnau, nudegimas ar kančia yra ne dėl ryžtingo ir drąsaus žengimo į savojo likimo pasiekimą, bet dėl netvirto ryšio su Manimi.

Jūs, nė vienas dar nesate toks išmintingas ir sumanus, kad galėtumėte žinoti, koks sprendimas jums vertingesnis, o koks nevertingas. Jūs ir patys dažnai suvokiate, kad net ir kartus patyrimas yra pamokantis. Net daugiau, negu visą laiką sklandus gyvenimo epizodinis judėjimas jums norima kryptimi.

Dėl to jūs neturite sielotis dėl jūsų tariamų nepasisekimų, nes jūs tikrai nežinote jų vertės jūsų pačių charakterio ugdymui ateityje. Džiaukitės ir dėkokite už kiekvieną patyrimą, kurį jums suteikia jūsų pačių nuoširdžiai priimti sprendimai ir atlikti veiksmai.

Kančia ir skausmai, ir jūsų fiziniai negalavimai, prasideda tada, kada jūs nustojate, arba dar nepradėjote iš viso, mąstyti apie savo gyvenimo pašventimą visumos labui ir tarnavimą visų labui.

O tokį požiūrį jūs įgaunate tik atsivėrę Man. Jį įgaunate iš Manęs. Todėl ir patys tampate panašūs į Mane. O aš nepatiriu kančios dalindamas meilę visiems jums ir visai kūrinijai. Net ir jūsų akims atrodančiam nejudančiam kalnui. Ir lygiai tokia pati Manoji meilė yra ir kalnui, ir jums, kiekvienam. Nors jūs daug kartų vertingesni už kalną, bet aš negaliu Savosios meilės išsijoti, vienokią padalinti kalnams ir jūroms, kitokią, paukščiams ir žvėrims, ir dar trečiokią, jums, mano mylimieji sūnūs ir dukros.

Manoji meilė maudo kiekvieną jūsų elektroną fizinio kūno, ir kiekvieną jūsų beužgimstančios sielos atsiveriantį nuoširdų virpesį, kaip ir nuo Manęs nusigręžusį ir dar dvasiškai giliai įmigusį mano sūnų ar dukrą.

Ir kokia kryptimi jūs pasirinksite pradėti kiekvieną rytą – su Manimi ar be Manęs, – tokią tos dienos lemtį ir patirsite. Jūs ir vakar galėjote būti su Manimi, o šiandien galėjote truputį daugiau dėmesio skirti nebe Man, bet savo kitiems darbams, kurie jus nutolino nuo jūsų vakarykščio nuoširdaus ryšio su Manimi, ir tuo savo net ir nedideliu nutolimu jūs savo tos dienos lemtį ir pakoregavote.

Tačiau vis tiek jūs esate visi Mano didžiajame jums kiekvienam suteiktame likime – kelyje pas mane.

Bet jūs turite žinoti, aš nė vieno neprievartauju, ir prieš jūsų valią nevedu pas Save.

Šitaip jūs patys, kiekvienas, esate savosios lemties šeimininkas – ar Mano jums suteiktu likimu pasinaudosite ir gyvensite visą amžinybę su Manimi, ar atstumsite, pasirinkdami savąją lemtį, tai priklauso tik nuo jūsų asmeninio apsisprendimo.

Aš jums suteikiu visas galimybes, kad Mano jums suteiktą likimą įgyvendintumėte ir savo pasirinktą lemtį ištaisytumėte, jeigu ji prasilenkia su Mano laisva valia, kuri yra *meilė jums kiekvienam.*

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve. Tai taip netikėta, net nemaniau, kad šiandien Tu suteiksi tokį mokymą, tiek man, tiek ir mano sielos broliams ir sesėms, kada jie perskaitys Tavo mokymą mūsų Forume. Aš garbinu Tave, mylimas Tėve, ir myliu Tave. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

23. Tėvo mokymas, skirtas naujų mokslo metų proga,
2007 08 31

Algimantas: Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, garbinu iš meilės ir laisva valia, gauta iš Tavęs. Mylimas Tėve, aš prašau Tavęs, suteik mokymą ne tik asmeniškai man, bet ir mano sielos broliams, kurie pradės naujus mokslo metus – mokiniams ir mokytojams, studentams ir dėstytojams, ir tėvams. Aš esu pasirengęs būti Tavuoju instrumentu ir perteikti Tavo mokymą, kad su juo susipažintų ir kiti mano sielos broliai.

Tėvas: Mylimas sūnau, jūsų mokslo metų pradžia, tai tik simbolinė

data, kurią jūs patys sau nusistatėte.

Aš jus visus, nuo pat mažų dienų, vedu į amžinybę, kurioje nėra nubrėžtų takoskyros linijų, kada jūs pradedate vienus mokslo metus, ir baigiate juos, kad pailsėtumėte, paatostogautumėte. Manojoje kūrinijoje nėra tokių atostogų, kokias įsivaizduojate turiningomis atostogomis jūs.

Jūs turėsite mokytis per šią amžinybę, kaupdami savo patyrimus ir Mane vis giliau pažindami, ir visiškai neskaičiuodami jokių laiko tarpų, nes laikas jums bus nužymėtas ne jūsų metų gairėmis, bet savojo charakterio ir savojo ir tikrojo aš atskleidimu nešant meilės ir gėrio vaisius prie bendro kūrinijos šeimos stalo.

Ir šitoje jūsų pateikiamų dvasinių vaisių puotoje jums suteiks dar didesnį džiugesį tokios akimirkos, kada jūs patirsite, kad ir kiti ant šito paties bendro stalo sukrauna savo vaisius. Ir tada jūs nebenorėsite jokių atostogų, jokių kitokių interesų nebesieksite, išskyrus tik kaip dar su didesniais meilės vaisiais papildyti bendrą stalą, kad jais galėtų pasidžiaugti visi puotaujantys Mano vaikai, kiekvieno iš jūsų sielos broliai ir sesės.

Štai būtent siekite tik tokių vaisių, kurie ugdo jus pačius gėrio ir meilės pasireiškimo vaisiais, nukraunamais ant jūsų kasdienio gyvenimo stalo.

Jeigu tokių vaisių sieksite visa savo širdimi, tada ir pajausite Mano jums, visiems ir kiekvienam, suteikiamą paramą ir pagalbą. Ir šitokia pagalba yra prieinama nuo pat ankstyviausio amžiaus iki pat vyriausio amžiaus.

Dėl to nebeskirstykite savo sielos brolių ir sesių pagal amžiaus grupes, o dalinkite savo meilę ir gėrį vieni kitiems ir nepaliaujamai, kad net ir patys vyriausieji negalėtų atsistebėti, iš kur jų viduje tiek energijos ir jaunatviško troškimo kurti, o jaunesnieji atrodytų daug labiau pasitempę ir subrendę tarsi būtų jų amžiui ir per daug giliai matantys ir per daug jaučiantys savo aplinką.

Kada jūs patys, visi ir kiekvienas asmeniškai, pajausite, kokia yra nuostabi šeimos atmosfera visoje aplinkoje – namie, mokykloje, darbe, gatvėje, lauke, kosmose, visatoje, kūrinijoje, Manyje – tada ir patirsite, kad pajutote savojo aš akimirkos prasmę. Pajutote, nes atsivėrėte Man, ir iš Manęs jums prisipildė prasmingumo samprata, kuri savaime ėmė keisti jūsų požiūrį ir į mokslą, ir į patį mokymosi procesą, ir į mokytojus, ir į mokinius. Jūs pajutote, kad ėmėte siekti žinių nebe dėl savęs, nebe

dėl atlygio už įgytas ir taikomas žinias, bet pradėjote žinias įsisavinti, kad patirtumėte jų pritaikymą kūrinijos šeimos labui.

Išeikite sutemus ir pakelkite akis į žvaigždėtą dangų. Kokia yra nuostabi Mano jums parengta kūrinijos dalis, matoma jūsų žvilgsniui jau šiandien, ir visa tai jums parengta, kad vestumėte meilės ir gėrio vaisius ir patiektumėte juos į bendrą kūrinijos šeimos stalą. Nuolat, kasdien, kas akimirką. Ir be perstojo.

Dėl to Manosios kūrinijos įsisavinimas ir pažinimas neturi jokių pertraukų, jokių atostogų, kad galėtumėte nieko neveikdami veltėdžiauti. Šitaip jūs tik sekinate savo charakterį ir veltui švaistote Mano jums suteikiamą gyvybinę energiją, skirtą prasmingam savojo aš ugdymui, o ne smukdymui.

Net ir dabar jūs po poilsio save raminate, kad pavargote per tas poilsio dienas, ir po jų vėl sugrįžti į įprastą veiklos ritmą, jums reikia įdėti nemažai pastangų ir save prievartauti tam, kad vėl pajaustumėte savojo aš įsijungimą į darbo ar mokslo procesą.

Tai kam toks poilsis, jeigu jis trukdo su nauja energija įsijungti į veiklos procesą dar aktyviau negu iki poilsio?

Tai klausimas jums, ir į jį atsakymą palieku rasti patiems.

Aš gi jums pasakysiu, kad nesvarbu nuo kokios dienos, simboliškai, jūs pradedate savo vadinamuosius naujus mokslo metus, juos tikrai pradėsite iš naujo ir naujai, kada atsiversite nuoširdžiai Man, ir šituo atsivėrimu suteiksite palaimą sau, o tuo pačiu ir pasitenkinimą Man, kad iš tikrųjų pradedate suvokti Mano jums sumanytą tobulinimo evoliucinį planą. Ir tada patys pajusite, kad tokios, kaip šiandien, jūsų mokymo programos, pradedant nuo pačių mažiausių vaikučių ir baigiant suaugusiais studentais, yra netinkamos, nes jos jūsų ne tik nesuartina į bendros šeimos interesų puoselėjimą ir įgyvendinimą, bet dar daugiau jus vieną nuo kito atskiria, siekiant vien tik savo asmeninių ir savanaudiškų interesų patenkinimo, ir dar kitų sąskaita. Tik kad būtų gerai man, kaip asmeniui dalyvaujančiam ekonominėje, politinėje, sportinėje, visuomeninėje, mokslinėje, ar bet kurioje kitoje veikloje. Toks požiūris jus irgi vargina, nes jis prieštarauja Mano valiai ir dėl to jūs patys jaučiate vidinį konfliktą, kad dažnai pasiekiate matomų rezultatų nedorais būdais, nes jums svarbu pats rezultatas, o ne jo siekimo *procesas, kuris būtent ir ugdo jūsų charakterį, kad jis atspindėtų Mano Asmenį, pasireiškiantį per jus*

– *jūsų mintis ir veiksmus kasdienybėje.* Tuo pačiu ir mokymosi procese.

Mano mielas sūnau, tai, kad jūsų visų aplinka šiandien gyvena tokiais trumpalaikės naudos sau principais, tik liudija jūsų apverktiną trumparegišką požiūrį į save. Ir toks požiūris jus pačius stabdo nuo didesnės materialios pažangos. Visoje Urantijoje.

Yra daugybė planetų, kuriose jūsų sielos broliai ir sesės yra pasiekę daug aukštesnių materialios civilizacijos išsivystymo laimėjimų, ir daug daugiau yra įsisavinę energijos panaudojimą, kad jie gali aplankyti ir jūsų planetą, tačiau net ir juos sulaiko jūsų savanaudiškumas ir agresyvumas, kad galėtų su jumis bendrauti betarpiškai ir suteikti jums savo didesnį patyrimą, net ir tos pačios energijos įsisavinimo srityje.

Tačiau toks prieštaravimas Manojo evoliucinio vystymosi planui neturės trukti ilgai. Ir būtent dabar jūs turite nuostabią progą savo mokslo metus pradėti nuo savojo asmens charakterio ugdymo laisva valia ir meilės tiesoje ir šviesoje. Tapkite kiekvienas mokytoju savo vaikui, kaimynui, bendradarbiui, savo sielos broliui ir sesei, suteikdami savo didesnę meilę ir šviesą, kurią Aš jums jau suteikiau taip, kad jūs ją pajutote ir pabudote. Dabar jūs galite padėti Man žadinti kitus savo sielos brolius ir seses, Mano mylimus vaikus, net ir tokius mylimus, kokie mylimi esate jūs, Mano meilę ir šviesą jau jaučiantys ir matantys sielos regėjimu.

Nebijokite apsilankyti mokyklose, pasikalbėti apie meilę ir gėrį su mokytojais ir vaikais. Jie yra visi jūsų sielos broliai ir sesės. Ir visi turi Mano dalelę, kuri padeda kaip jums, taip ir jiems tobulai, kad pajaustų Mano vedimą iš vidaus. Aš jums padedu kas akimirką. Ir kada tik Man atsiveriate nuoširdžiai, tada ir pajuntate Mano jums sakomus mokymus. Ir jums Aš padėsiu ateiti ir į mokyklas, ir į darželius, padėsiu bendrauti su vaikais, su jų mokytojais, su vaikų tėvais. Jeigu tik šito panorėsite *jūs*. Aš negaliu panorėti vietoje jūsų. Ir negaliu vietoje jūsų priimti sprendimų, kurie šiandien jus baugina, tačiau kada juos priimsite, o pradėję juos vykdyti ir įgyvendinsite, tada ir patirsite, koks buvo nuostabus ir ugdantis jūsų charakterį patyrimas. Ir jis buvo visos kūrinijos šeimos naudai, visų labui. Manosios meilės ir šviesos labui.

Aš jus drąsinu ir raginu nebijoti priimti sprendimų. Absoliuti jūsų dauguma bijo sprendimų dėl kitų galimos reakcijos, dėl kitų galimos nuomonės apie tokį jūsų žingsnį. Jūs turite žvelgti ne į kitų nuostatas, bet atsiremti į Mane, ir tada pajausite, kad Aš jus vedu būtent į ten, kur ir

yra pati geriausia jūsų priimto sprendimo įgyvendinimo dirva ir aplinka asmeniškai jūsų augimui. Tik pasitikėkite Manimi.

Kada jūs pradėsite šviesti mokytojus mokyklose iš išorės, tada jie irgi susimąstys apie savo vidinio nušvitimo galimybę, nes matys jūsų pačių demonstruojamą gyvą pavyzdį. Ir tas pavyzdys bus viliojantis ir juos. Ne visus. Nevisi yra pasirengę tokiai šviesai ir meilei, kokią jaučiate jūs.

Tačiau būtent jūsų ir yra nuostabi augimo arena, kad galite praktiškai paskleisti savo šviesą, o tuo pačiu ir kitus patraukti į šitos šviesos pusę, kurioje nėra jokių šešėlių, yra vien tik šviesa. Šešėliai yra jūsų baimės, net ir giliai tūnančios jūsų pasąmonėje. Būtent jos ir laiko jus surakinusios jus pačius veržiančiais antrankiais. Jums skauda, kada aplinkui vyrauja tokia dvasinė tamsa, bet baimė dar stipresnė ir už jūsų ryšį su Manini, dėl to ji ir švenčia savo pergalės šventę prieš jūsų, Mano paties jums suteiktą, aukštesnįjį ir dieviškąjį asmenybės aš.

Štai jums ir iššūkis naujų mokslo metų proga.

Algimantas: Mylimas Tėve, tai, ką Tu sakai, yra tiek netikėta ir neįprasta mums girdėti, kaip čia dabar žmogus iš gatvės eis į mokyklą šviesti mokytojų ir vaikų. Kas ten jį įleis, juk visur nustatytos savos tvarkos, savi reikalavimai, kurių nedrįsta pažeisti mokyklų valdžia, o štai visiškai nežinomas žmogus ateis prašytis priimamas net nesuvokdamas pats gerai, ko jis nori?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, tu mąstai savo žmogiškuoju protu ir jau iš karto nusiteiki pralaimėjimui. O kodėl tu nepagalvoji, kad Aš taip pat prisidėsiu, rengdamas kelią tam savo vaikui, kuris pajus mano vedimą iš vidaus tiek stipriai, kad jo sielos troškimas nustelbs jo paties abejojantį ir pilną baimės protą, o tada tokia siela ir išgirs Mano mintis, perduodamas jai, kad jai nebeatrodys, jog yra tiesiog nežinoma ir iš gatvės pašalinė asmenybė. Ji žvelgs į aplinką Mano žvilgsniu – visa aplinka yra Manoji šeima, ir Manojoje šeimoje pašalinių ir svetimų nėra, ir nebus.

Ir tokia pakylėta siela pajaus Mano jai suteikiamą didesnę išmintį net kaip kalbėti su mokyklos mokytojais ir vaikais, kad ir jie panorėtų dar daugiau išgirsti tokių išminties deimantų, kurių negirdi net iš išsimokslinusių valstybės žmonių ir vedlių.

Viskas prasideda ir baigiasi kiekvieno iš jūsų atsivėrimu Man ir atsidavimu Mano vedimui. Ir pasitikėjimu Manimi.

Ir kiekvienas mirtingasis turi Mano paties dalelę, Minties Derintoją. Ir

Aš lygiai taip veikiu ir vaikus, ir mokytojus. Ir šitaip veikdamas parengsiu jums dirvą, kad jūsų iššūkis nebūtų jums toks didelis ir neįveikiamas, jeigu tik jūs trokštate, kad jūsų vadinamieji nauji mokslo metai nors maža dalimi pasikeistų kokybine prasme nors vienos sielos gyvenime, ir jūsų asmeninio tarnavimo dėka.

Algimantas: Ačiū tau, mylimas Tėve, už tokį nuostabų suteiktą patyrimo iššūkį kiekvienam iš mūsų, kurie siekia šviesos ir tiesos įprasminimo kasdieniame gyvenime. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

24. Tėvo mokymai apie kataklizmus,
2007 09 01 23 val. 00 min.

Algimantas: Mylimas Tėve, aš Tavęs noriu paklausti, kad atsakytum į mūsų Forumo vienos iš mano sesių klausimą apie kataklizmus. Ar tai yra Tavo bausmė, kuo aš netikiu? Tačiau, vis tik, iš kur šitokios nelaimės? Ir dar taip suaktyvėjusios. Ir pareikalaujančios daugybės žmonių aukų, ir sukeliančios daug kančių.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, tavo pavadinti kataklizmai arba kaip jūs dar vadinate stichinės nelaimės, turi dvigubą kilmę. Viena yra išskirtinai fizinė, antroji yra susijusi ir su dvasiniais dalykais. Tačiau juos jums dar labai sunku suvokti, nes jūsų fizika nėra tiek pažengusi į priekį, kad net ir grynai fizinius dalykus galėtų susieti į bendrą kūrinijos dvasinę-fizinę ir gyvą sistemą.

Kiekviena natūraliai ir evoliuciškai iš saulės karštos masės atsiradusi planeta, kuriose gyvena dabartiniu metu žmonės, savo branduolyje talpina tą pačią saulės karštą materiją, kuri kažkada, dėl didžiulio saulės karščio spaudimo, sugebėjo ištrūkti iš tos pačios saulės taip pat milžiniškos masės traukos grybšnio. Ir toji karšta masė, nors ir šiek tiek atvėsusi, palyginus su saulės paviršiaus temperatūra, bet vis tiek yra labai karšta jūsų suvokimu, ir pridaro daug vargo netoli ugnikalnių gyvenantiems žmonėms, kada tokie išsiveržimai yra labai aktyvūs ir galingi.

Tačiau potvynius ir cunami bangas sukelia ne ugnikalnių išsiveržimai, bet žemės plutos judėjimas.

Jūsų, Urantijos, planeta yra labai jauna, dėl to visas jos fizinis plutos judėjimas yra ne iki galo nurimęs. Tačiau prie jo judėjimo prisidedate

ir jūs savo nepasotinamu gobšumu ir savanaudiškumu, kada be jokios atodairos, vien tik nedidelės grupės žmonių gobšumo ir dar didesnio turto troškimo įgyvendinimo praktiniais žingsniais padedate karštai lavai po žemės pluta surasti tokias ertmes, kuriose yra išpumpuoti milžiniški tūriai dujų ir naftos, ir į tas vietas, dėl milžiniško planetos branduolio karščio spaudimo, skverbiasi didžiulė suspausta jėga, sugebanti pakelti atskirose planetos vietose pačią planetos viršutinę dalį, jos vadinamąją plutą. Tai gali būti tiek atvirose vietose, tiek vandenyno dugne.

Tačiau dar liūdnesnis dalykas yra tai, kad absoliuti dauguma jūsų sielos brolių, savo nusigręžimu nuo dvasinių dalykų ir atsidėjimu vien tik materialiems siekiams, į visą planetos aplinką spinduliuoja žemo dažnio virpesius, kurie yra ilgi, ir jie būtent ir sulaiko tą šilumą, kuri negali išsiveržusi iš planetos gelmių greičiau pasklisti į kosminę erdvę. Į kosminę erdvę tokiems žemiems virpesiams koridorius gali nutiesti tik atsigręžimas į dvasinius dalykus, kada jūsų pačių virpesiai iš žemų ir ilgų pavirs į aukšto dažnio ir trumpus virpesius, kurie ir leis einančiai fizinei planetos pulsacijai nuo žemės aplinkos išsisklaidyti kosminėje erdvėje.

Dabar jūs savo žemais ir ilgais virpesiais tokį procesą sulaikote. Dėl to susidarantys milžiniški vandens telkiniai debesyse, didžiulis temperatūros skirtumas tarp oro srovių maždaug dešimties kilometrų erdvės sluoksnyje nuo planetos paviršiaus sukuria tokius galingus oro jėgos pasireiškimus su taifūnais, uraganais, ir audromis, kurias lydi milžiniška energetinė iškrova jums matomais žaibais tarp nedidelės vandens masės, palyginus su planetos mase, ir temperatūros skirtumų tarp įvairių oro srovių judėjimo šitame visame erdvės tūryje virš planetos. Ir dabar šitas visas erdvės tūris yra tarsi vis labiau ir labiau uždaromas ir pačių žmonių žemų ir ilgų energetinių virpesių, kurie tiesiogiai prisideda ir prie jūsų mokslininkų pastebėto globalaus klimato atšilimo, ir prie šiltnamio efekto. Tik jie klaidingai tokio atšilimo priežasčių ieško, ir teigia jas esant, žmogaus gamybinėje veikloje. Tai klaidinga nuostata. Dėl gamybos, net jeigu ją jūs vystytumėte daugybę kartų daugiau negu ji išvystyta šiandien jokio klimato atšilimo nebūtų, nes visa pasklindanti dėl veiklos energija lengvai pakiltų savo pasireiškiančiais virpesiais į kosminę erdvę. Tačiau jūsų pačių dvasinis aklumas neleidžia jūsų mokslininkams pažvelgti ir giliau, ir aukščiau, ir į save pačius, į savo vidų, kad pamatytų tikrąją atšilimo priežastį savo dvasiniame lygyje. Ir būtent tik jo išvystymas padės ir

pačiai planetai greičiau pasiekti energetinę-fizinę pusiausvyrą.

Dabartinė padėtis yra tik labai trumpa akimirka į dar didesnius sukrėtimus, kurie laukia žmonių, gyvenančių tose vietose, kurios buvo apgyvendintos dar per anksti. Tačiau jos irgi buvo apgyvendintos dėl didelių savanaudiškų siekių. Todėl jūs, nė vienas, neturite žvelgti į pasireiškiančius potvynius, uraganus, drebėjimus, kaip į Mano jums siunčiamą bausmę. Tai natūrali fizinė ir dvasinė evoliucija. Kada tarp abiejų evoliucijos formų yra pusiausvyra, tada žmonija nesusiduria su tokiomis katastrofomis, dėl kurių nukentėtų toks skaičius žmonių. Dabar jūs kenčiate dėl savojo neišmintingumo ir atsidavimo vien tik ritualams ir dogmoms, kurios negali evoliucijos tėkmės nutraukti, kiek jūs besimelstumėte.

Mano planas ir yra numatytas, kad jūs visi, ir kiekvienas, dvasiškai vystydamiesi, pajaustumėte savo ryšį ir su ta planeta, kurioje pradedate žengimą į Mano amžinybę. Tik tada jūsų aplinka pradės jums patiems suteikti pagalbą, kaip gyventi be tragiškų pasekmių, kurios dabar jus taip skaudžiai baudžia. Iš esmės jūs patys save baudžiate savo trumparegiškumu ir savanaudiškumu, nematydami, kad ir planeta yra gyva ir sudaro sistemą, kurioje jūs egzistuojate kaip materialūs mirtingieji, o tuo pačiu ji irgi priklauso didesnei sistemai, taip pat gyvai, kaip ir jūs esate Manosios kūrinijos dvasinės šeimos nariai.

Algimantas: Mylimas Tėve, kaip man suvokti, kad iš manęs sklindantys virpesiai turi įtakos planetos skleidžiamos šilumos virpesių sulaikymui ar pakilimui į kosminę erdvę?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, apie tai jums niekas niekada iki šiol nieko nėra aiškinęs, dėl to jums atrodo, kad tokie dalykai yra nerealūs, fantazija.

Tačiau Manoji kūrinija yra tokia, kurią sudaro vien tik energetiniai virpesiai. Ir jie visą laiką yra judėjime, per visą amžinybę, ir *Aš Esu* Judėjimas.

Dėl to ir visa, kas yra kilę iš Manęs, taip pat yra judėjimo pavidalu – tiek vidinio, mikrokosminio, tiek išorinio, makrokosminio.

Juk vasaros dieną nė vienas iš jūsų nematote, kaip jūs iškvėpiate vandens garus, pašalindami vandenį iš savo organizmo sistemos. Tuo tarpu žiemą, jūsų akys realiai mato garus, tą patį vandenį. Tačiau ir vasarą yra šalinamas lygiai tas pats vanduo. Dar net gausiau negu žiemą, nors

būtent vasarą garų pavidalu jo pašalinimo jūs ir nematote. Dar sunkiau jums suvokti, kad jūs spinduliuojate energijos virpesius, nes jie daugumai ir jūsų mokslininkų kol kas neatrodo realūs, kad turėtų kokio nors poveikio klimatui.

Tačiau, kada planetos šiluma sklinda į išorę, kada šitos virpėjimų bangos nėra tokios, kad jas fiksuotų jūsų organizmas, tai gali atrodyti, kad jokio sklidimo nėra nei iš planetos, nei iš jūsų kūno. Tačiau spinduliuoja viskas, net akmuo. Tik tai, kad jūs negalite šito spinduliavimo nustatyti, tai nereiškia, kad jo nėra iš viso.

Ir būtent jūsų žemo dažnio virpesiai, sklindantys į erdvę, prisideda kaip sulaikantis rėtis planetos spinduliavimui. Jūs ne visiškai jį sustabdote, bet labai smarkiai uždelsiate patekimą į kosminę erdvę.

Jūs gaunate šilumą iš saulės ir turite iš Manęs jums parūpintą apsaugos sistemą, kad saulės energija jūsų nepražudytų, bet padėtų. Tuo tarpu sulaikydami planetos skleidžiamus virpesius, jūs tarsi papildomai sustiprinate saulės spindulių poveikį. Dėl to jos energijos pasireiškimas planetos paviršiuje dar labiau sustiprėja, bet ne dėl saulės didesnio energijos kiekio, bet dėl jūsų pačių sukuriamos, sulaikančios natūralią energijos virpesių cirkuliaciją, užtvaros.

Kas būna, kada verdate vandenį uždengtame puode, kurio dangtis stipriai prispaustas prie puodo? Taip, spaudimas puode pakyla, ir jo vis didėjanti jėga tą dangtį tiesiog gali pakelti, o pačiame puode to paties padidėjusio spaudimo poveikyje vanduo pradeda kilti garais su didele jėga per bet kokius plyšelius. Ir tik nuėmus dangtį, vanduo ima atslūgti, spaudimas sumažėja.

Ir jūsų žemo dažnio virpesiai veikia kaip puodo dangtis planetos šiluminiams virpesiams, kurie ieško su didesniu spaudimu išėjimo galimybės į kosminę erdvę. Ir tik tas nedidelis skaičius mano vaikų, kurie savo žvilgsnį nukreipia į dvasinius dalykus, nukreipia į Mane, jie ir tampa tomis nedidelėmis išėjimo angomis kaip tarp puodo ir dangčio šnypščiantiems garams, taip ir tarp planetos plutos ir viršutinių atmosferos sluoksnių, kurie irgi Mano sumanyti kaip apsauginė juosta išsaugoti šilumą ir apginti jus nuo meteoritų, kurie joje sudega. Jeigu nebūtų atmosferos, tai naktį jūs sušaltumėte, o dieną sudegtumėte. Tačiau Aš esu parengęs atmosferą tokią, kad ji būtų pralaidi tiek, kad vyktų normalus, kaip suplanuota Mano, energetinių virpesių judėjimas, kad nebūtų per

didelio spaudimo, kuris galėtų sukelti papildomų kataklizmų, kaip jūs pavadinate.

Dėl to dabar jūs žinote, kad net ir tokioje fizinėje gyvoje sistemoje, kaip planeta ir kosminė erdvė, vyksta energetinis judėjimas, kurio blokuoti nevertėtų, kad nekiltų skaudžių pasekmių, kurios jums sukelia daug fizinio ir dvasinio skausmo. O blokavimas yra jūsų pačių laisva valia nusisukimas nuo dvasinio Mano meilės ir šviesos kelio.

Ar patikėsite, kad galite prisidėti tiek prie visos planetos sklandaus fizinio nusistovėjimo, kada nebebus joje nei audrų, nei žemės drebėjimų, nei ugnikalnių išsiveržimų, tiek ir prie savo sielos brolių ir sesių dvasinimo patiems asmeniškai pasirinkus mano siūlomą kelią ir tarnavimą Man ir visos kūrinijos labui?

Šitaip jūs galite sumažinti ir katastrofų pasekmes.

Tačiau ar tuo patikėsite, priklauso nuo kiekvieno iš jūsų *įtikėjimo*. Aš jums suteikiu visiems vienodas priemones, savo dalelę, savo dvasią, Minties Derintoją, mano Sūnaus Kūrėjo, jums žinomo Jėzaus iš Nazareto vardu, Tiesios Dvasios, ir Visatos Motinos Dvasios, jums žinomos Šventosios Dvasios vardu, pagalbą ir paramą, o jūs, savo asmeninio ryšio su *Manimi gilumu, ir dėka, patys asmeniškai, turite apsispręsti, ar jums tas pats, kada yra pažeidžiama tokia energetinė judėjimo pusiausvyra, kurią Aš esu numatęs tokią, kad jos neblokuotų niekas, kas tik atsigręžia į Mane, ir tuo prisideda net ir prie visos planetos fizinio-energetinio nusistovėjimo.*

Todėl niekas niekada nekaltinkite *Manęs, kad Aš jus ką nors baudžiu, kai Aš jums siunčiu tik meilės virpesius ir padedu jums įveikti ir šitą jums iškilusią kataklizmų problemą.* Net ir šituo savo mokymu.

Algimantas: Mylimas Tėve, ačiū Tau. Tai tikrai nuostabus mokymas. Ir daug atskleidžiantis mūsų dvasiniam aš, kur jis gali padėti Tau ir kaip gali padėti ir sau.

Ačiū Tau dar kartą. Aš Tave taip myliu, kad trokštu Tau tarnauti nešdamas šviesą savo sielos broliams ir sesėms. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

25. Tėvo mokymas-atsakymas apie juodąją rasę,
2007 11 09 12 val. 30 min.

Algimantas: Prieš trejetą dienų gavau iš savo sielos brolio iš Jungtinių Valstijų elektroninį laišką, kuriame jis rašo, kad yra juodaodis, gyvena Teksaso valstijoje, ir jaučia didžiulį neigiamą požiūrį į jį dėl juodos veido spalvos. Ir tokią nuostatą jis jaučia per savo visą gyvenimą. Jis paprašė manęs paklausti, kada bendrausiu su Tėvu, arba su Jėzumi, kodėl yra taip, kad juodoji rasė yra tiek nuvertinta, kodėl ji turi daug kentėti nuo savo baltaodžių sielos brolių ir sesių.

Aš Tėvui tokį klausimą pateikiau. Ir Jis nuostabiai jam atsakė. Aš prašiau Tėvo leidimo paskelbti atsakymą mūsų svetainėje angliškai, o taip pat išvertus į lietuvių kalbą ir lietuviškai. Tačiau Tėvas tokio leidimo nedavė, paaiškino, kad tas atsakymas buvo asmeniškai anam mano sielos broliui. Tuo tarpu Jis pridūrė, jog suteiks kitą mokymą jums visiems, kurį aš galėsiu patalpinti svetainėje.

Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, garbinu iš meilės Tau ir laisva valia, gauta iš Tavęs.

Aš garbinu Tave, kad Tu esi toji Tiesa ir Šviesa, kurios trokšta siela, ir vis labiau trokšta Tave patirti.

Aš garbinu Tave, kaip savo ir VISŲ mylimą ir mylintį Tėvą – Pirmąjį Šaltinį ir Centrą, kuris dovanoji gyvybę kūrinijai.

Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mylimas Tėve, aš jau Tavęs klausiau apie juodąją rasę, kada į mane pagalbos kreipėsi mano sielos brolis iš Amerikos. Ir Tu jam per mane atsakei apie juodąją rasę ir jo paties dabartinę padėtį. Tačiau Tu man sakei, kad šito atsakymo aš negaliu patalpinti svetainėje – *www.urantija.lt* – visiems, nes jis buvo skirtas asmeniškai tik tam mano sielos broliui. Tu man taip pat pasakei, kad suteiksi kitą mokymą apie juodąją rasę, kurį aš galėsiu pateikti visiems savo sielos broliams. Mylimas Tėve, aš Tavęs prašau, paaiškink apie juodąją rasę, ką tu nori, kad mes žinotume visi.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, tai, ką jūs vadinate rasėmis, tai ne daugiau kaip išorinis skirtumas dėl odos spalvos ir tam tikrų veido bruožų. Tačiau kas slypi po šitais jums matomais veido bruožais ir oda, Man neturi jokio skirtumo.

Tu puikiai patiri, kad bendraudamas su Manimi ir jausdamas Mano

meilės virpesius savo paties viduje, visiškai negalvoji apie savo veido bruožus ir odos spalvą, tu jauti savo visu sielos atsivėrimu, kokia yra harmoninga aplinka tavo viduje, kuri trokšta apkabinti visus iki vieno, nekreipiant dėmesio į išorinius ir matomus skirtumus.

Kadangi tavo žvilgsnis vis labiau sutampa su Manuoju matymu, tai ir požiūris į išorinius skirtumus vis labiau artėja prie Manojo požiūrio – žvelgti giliau negu mato materialus žvilgsnis ir pajausti dvasiniu sielos žvilgsniu bendrystę per Mane su visais savo sielos broliais ir sesėmis, kurie yra visi Mano mylimi, ir mylimiausi, vaikai.

Aš suteikiau jūsų planetos gyvybei didesnę vystymosi laisvę negu jūs galėjote tikėtis. Aš jus padalinau ir tuo pačiu atskyriau pagal išorinius veido ir odos spalvos požymius į savarankiškas grupes, nes savo vystymosi pradžioje jūs į visą aplinką žvelgėte tik agresyviu ir naikinančiu žvilgsniu. Dėl to jūs, dėl savo laukiniško agresyvumo vieni kitus būtumėte seniai išnaikinę.

O kad galėtų gyvybės evoliucija žengti tolyn į priekį, kada atsirado skirtingos spalvotosios rasės, jos ėmė telktis tarpusavyje ir su kitų spalvotųjų rasių sielos broliais ir sesėmis nebendrauti. Kiekviena rasė, būdama savarankiška ir turėdama laisvą vystymąsi galėjo visai žmonijai suteikti daug teigiamų patyrimų ir atradimų, kur viena buvo imlesnė, ten kitai būtų buvę mažiau poreikio eikvoti daug laiko ir jėgų atrandant tuos pačius dalykus, sakykim, ugnies įskėlimą savarankiškai, ne vien tik žaibo dėka. Deja, jūsų gyvybės modelis buvo perdaug agresyvus, kad po kurio laiko, praleisto tarp savosios rasės, jūs būtumėte suėję bendrauti ir dalintis patyrimu taikiai ir geranoriškai visų vardan, ir Mano labui. Tuo pačiu ir savo labui, savo geresnio gyvenimo labui. Vietoje šito jūs ėmėte savo sielos brolius ir seses naikinti. Be jokio pasigailėjimo. Ir išnaikinote pačius geriausius savo protėvius.

Raudonoji rasė buvo pati gabiausia, jūsų dabartine samprata, civilizacijos fakelo nešimui pirmyn, tiek dvasine, tiek materialia prasme. Po jos ėjo mėlynoji rasė. Tačiau jų nebeliko. Nebeliko ir jų nuostabaus potencialo, kuris būtų buvęs jūsų dabartinių palikuonių nuosavybe, per kartų kartas perduotas jums. Jūs buvote prieš šimtus tūkstančių metų nuskriausti.

Ir dabartinė jūsų vadinamoji baltoji rasė nėra toji spalvotoji rasė. Ji susideda iš įvairiausių likučių ir priemaišų, nors save jūs laikote aukštesniais

už kitus. Tai tik paliudija jūsų iškilusį didesnį ego, gyvulinį ir agresyvų ego, kuris neleidžia jums ir šiandien žvelgti kaip į sau lygius tikrai, nors ir su labai didelėmis priemaišomis, bet vis tik iš pirminių spalvotųjų rasių išlikusias – juodąją ir geltonąją rases. Būtent jos yra tikrosios jūsų planetos seniausiosios gyventojos ir jos turi daug didesnę moralinę teisę pasakyti baltajai rasei, kad jos iš viso dar nebuvo šitame pasaulyje, kada ir juodoji, ir geltonoji rasės jau seniai egzistavo planetoje. Ir ne tik egzistavo, bet tuo pačiu siekė ir savojo kelio įprasminimo.

Tačiau ir jūs patys dabartiniu metu matote, kad dažniausiai mūšiuose žūsta patys drąsiausi, kurie nebijo vadinamosios mirties, nes jie turi idealus vardan kurių nebijo atiduoti, jų supratimu, aukščiausią dovaną – savo gyvybę.

Taip atsitiko ir su spalvotosiomis rasėmis, kada ir raudonoji, ir mėlynoji, ir oranžinė, ir žalioji tarpusavyje kovojo žūtbūtinę kovą, tai juodoji rasė jau seniai buvo iškeliavusi į šiltesnius kraštus, ir ten įsikūrė. Palankus klimatas ir gausus maistas natūralioje aplinkoje nevertė šitos rasės perdaug dėti savo pastangų, kad prisitaikytų prie atšiaurių sąlygų, kaip tą darė kitos rasės. O kada nėra akstino, labai greitai laisvą valią turintis laukinis individas aptingsta.

Lygiai taip ir geltonoji rasė nebuvo linkusi kariauti su kitomis rasėmis, dėl to ji iki šiol išsaugojo savo homogeniškumą ir dabar gyvena labai izoliuotą, kompaktinį gyvenimą, į kurios vidų nenoriai įsileidžia svetimus, jų supratimu, sielos brolius ir seses su jų pasaulėžiūra ir tradicijomis. Tai irgi didžiulis stabdys abiejų rasių dabartiniam vystymuisi.

Tačiau abiejų rasių daug senesnis už baltosios rasės potencialas dar neatskleistas, jis dar neįgavo pagreičio skleistis.

Prie to labai daug prisidėjo ir jūsų vadinamoji baltoji maišyta, negrynakraujė rasė. Ji pati įgavusi ir mėlynojo žmogaus, ir Adomo ir Ievos violetinės, nesėkmingai kurtos, rasės likučių ir daugybės priemaišų iš Indijos dravidų, iš šumerų, iš andonitų-arijų genų, savo intelektą pagerino tiek, kad jis pranoko kitų aplinkinių gyventojų intelektą. Tačiau vien tik intelektas, be dvasinės ugnelės puoselėjimo iš vidaus, be ryšio su Manimi, uždega labai pavojingą ir žiauriai nubaudžiantį laužą, kuris sudegina net ir savo pačių rasės sielos brolių ir sesių milijonus visiškai niekuo dėtų individų, Mano mylimų vaikų.

Šitaip užauginę savo gyvulinį, kitus pralenkiantį savo intelektu, ego,

jūs pradėjote maištauti prieš Mane, prieš gamtos dėsnius, jūs ėmėte sėti aplinkui neapykantą ir mirtį kitiems sielos broliams ir sesėms, juos laikėte menkesniais, žemesniais, jūsų nevertais. Jūs pavergėte juodąją rasę, jūs net geltonąją rasę būtumėte nukariavę, jeigu ne mūsų dvasinių jėgų įsikišimas iš vidaus net į jūsų geriausių baltosios rasės atstovų išmintingus sprendimus – sustoti ir atsikvošėti.

Juk Jungtinių Valstijų prezidentas Abraomas Linkolnas buvo iš vargšų, tačiau kokia dvasine stiprybe ir šviesa jis švietė, kada priėmė sprendimą panaikinti vergovę, šituo mesdamas iššūkį savo paties rasės turtuoliams materialiais turtais, bet dvasia skurdžiais.

Būtent Abraomo Linkolno Manoji dalelė, jo Minties Derintojas, vedė Abraomą į šitą žingsnį – panaikinti vergovę – nuo pat vaikystės. Tai buvo Mano jam suteikta misija.

Panaikinti vienos rasės išnaudojimą vergovės sąlygomis kitos rasės turtais ir jėga. Aš turėjau rinktis tokį savo sūnų, kuris nuo pat mažumės troško šviesos, žinių ir teisingumo. Jis pats savo šeimoje patirdamas nepriteklių, labai dažnai susimąstydavo apie šalia tvyrantį žiaurumą ir neteisingumą. Jo vaikiškas žvilgsnis matė giliau negu daugumos suaugusiųjų žvilgsniai, kurie į viską žvelgė kaip į nuo senų laikų esančią tvarką, kad tai Aš esu šitaip sutvarkęs pasaulį, jog vieni gimsta tam, kad vergautų, o kiti, kad būtų vergvaldžiai.

Abraomui vedimas iš vidaus, kurį Aš nuolat suteikdavau, kaip suteikiu ir kiekvienam, turėjo didžiulės įtakos. Jis pats nesusivaldęs pravirkdavo, kada matydavo mušamus vergus, atskiriamus vaikus nuo motinų, kada vykdavo vergų prekyba ir šitokie vaizdai draskė jo vidinę sielą. Ir tuo pačiu klojo meilės ir šviesos pamatą, kad tokia asmenybė, užkopusi ant aukščiausiojo politinės valdžios valstybėje laiptelio, išdrįs mesti iššūkį visai sistemai.

Aš renkuosi savo vaikus labai atsakingoms misijoms jiems šito net nežinant nuo pat vaikystės, nes tik vaikystės metais sukauptas imlumas tiesai ir meilei, laisvos valios pasireiškimui, yra būtent tas pagrindas ir garantija, kad Mano sūnus ar dukra šitą misiją, kurią jam esu numatęs, įvykdys taip, kaip esu jam ar jai suplanavęs. O kad ją galėtų įvykdyti, tam atiduodu ir dalelę savęs, kuri taip pat yra daugiau patyrusi gyvendama kituose mirtinguosiuose, kurie, deja, Mane atstūmė, tačiau jų patyrimo Manoji dvasia nepraranda niekada.

Ir dėl to tokia labiau patyrusi Manoji dalelė, Minties Derintojas, ir veda

tokius Mano vaikus, kurie priima ryžtingus sprendimus, pakreipiančius visos planetos evoliucijos tėkmę, kad ji vis labiau sutaptų su Manuoju evoliucinio vystymosi gyvybei jūsų planetoje planu.

Ir dėl to jūs visi, ir kiekvienas, turite suvokti, kad nėra nė vieno sprendimo, kuris būtų priimamas be Mano žinios; net ir tas sprendimas, kuris yra nukreiptas prieš Mane. Tačiau tokiam sprendimui Mano palaiminimo ir paramos jūs negausite. Tuo tarpu visi, ir kiekvienas, sulauksite ne tik Mano paramos, bet ir kitų Mano sūnų ir dukrų pagalbos, kada jūs sprendimai yra nukreipti Manosios valios vykdymui.

Taip ir Abraomas Linkolnas jos sulaukė. Sulaukė, nes jis drąsiai metė iššūkį savo aplinkai, kuri valdė galingus tuometinius resursus ir turtus pagal anų laikų sampratą. Ir jam priimti tokį sprendimą prireikė nepaprastų pastangų. Jis turėjo kovoti ir su savo vidine baime, nes jam grasino susidorojimu, grasino sunaikinimu visos jo giminės. Bet jis išdrįso nešti pasauliui šviesą, nes jautė vidinę jėgą, kuri buvo iš Manęs.

Ir dabar jūs patys suvokiate, kokia yra barbariška nuostata laikyti vergijoje kitą žmogų, kada aš kiekvienam esu suteikęs vienodą laisvą valią. Dėl to šiandieniai vergai, kurie vergauja išnaudotojams, neturi didesnių galimybių panaudoti savo laisvą valią net ir savo pačių labui, nes jie yra visiškai priklausomi nuo dabartinių vergvaldžių godumo ir blogos valios pasireiškimo. Jie neturi jokių garantijų, ir jokio užtarėjo, išskyrus Mane – Aš jiems suteikiau laisvą valią, ir Aš juos lygiai taip myliu, puoselėju, ir vedu į Šviesą *ir visada tik laisva valia.*

Jeigu tik jūs suvoktumėte, kiek šiandien jūsų pasaulyje yra vergų, beteisių, ir išnaudojamų, jūs pasibaisėtumėte tų savo sielos brolių ir sesių, kurie juos išnaudoja, veiksmais, bet jūs perdaug esate pasinėrę į savo materialius rūpesčius vien tik savojo ego didinimo labui. Dėl to jūs net nematote, kad jūsų planeta artinasi prie kritinės ribos, kada jūsų pačių išlikimas joje fiziniu pavidalu taps problematiškas. Ir kad šitoks didžiulis sukrėtimas jums patiems būtų kuo švelnesnis, susimąstykite apie savo kasdienybę, kokiais virpesiais gyvenate – meilės ar godumo, pavydo ar gailestingumo, pykčio ar užuojautos, tarnavimo ar savanaudiškumo.

Ir pradėkite žvelgti į juodąją rasę, į geltonąją rasę, į baltąją rasę, į rudąją rasę kaip į savo sielos brolius ir seses su meile, net ir taip, kaip į kiekvieną iš jūsų žvelgiu Aš. Jūs turite suvokti vienintelį dalyką – jūs dalyvaujate Mano evoliuciniame gyvybės plane. Tai ne jūsų evoliucinis planas. Ir jūs jo kore-

guoti nesate įgalioti. Jūs nesate tie, kurie žinotumėte, kas bus po milijardo metų. Šitas planas yra Mano suteiktas visai kūrinijai, ir jūs jame arba dalyvaujate, arba iš jo iškrentate kaip maištininkas savo laisva valia pasirinkęs tokį sprendimą.

Ateis laikas, kada jūsų planetoje bus viena vienintelė rasė. Ji nesiskirs odos spalva. Visur bus šviesiai alyvinio atspalvio veido spalvos mano sūnūs ir dukros. Tai ir bus violetinė rasė, kurios sukurti nepavyko jūsų Adomui ir Ievai.

Tačiau jūs taip pat galite prisidėti prie šitos rasės greitesnio pasirodymo planetoje. Jūs turite žinoti, kad gyvybės, įskaitant ir ląstelės, vystymasis vyksta kokybiniais šuoliais. Evoliucija, žengdama pirmyn, visą laiką atlieka kokybinius šuolius, ir tik dėl to atsirado tokia gausa gyvybės rūšių jūsų planetoje. Ir toliau mirtingieji taip pat evoliuciškai patirs kokybinių šuolių, kas pasireikš per jų palikuonių aukštesnių, kokybiškai aukštesnių, fizinių organizmų atsiradimą, kur net ląstelių pavidalu bus atskleidžiamas daug didesnis potencialas tiek intelektualiam, tiek dvasiniam imlumui.

O sąlygas tam sudaro jūsų pačių vidiniai virpesiai, vidinė būsena – ar jūs kiekvieną akimirką gyvenate Mano meilės virpesių maudomi palaimoje ir ramybėje, ar įtampos, streso, ir baimės būsenoje. Nuo šitokios būsenos priklauso jūsų būsimųjų kūdikių gimimas ir sveikata. O pradžią galite padaryti jau ir šiandien – atsisukdami į Mane savo viduje, kad pajustumėte palaimą savyje, ir ramybę pajustų jūsų kiekviena ląstelė.

Štai būtent tokiomis sąlygomis pradėtas ir išnešiotas kūdikis turės daug didesnį imlumą Mano vedimui iš vidaus. O tokių kūdikių gyvenimas bus daug prasmingesnis negu jūsų. Ir jų būsimieji palikuonys turės dar didesnį pranašumą prieš savo tėvus, jau nekalbant apie pranašumą prieš jus. Toks yra Mano evoliucinis gyvybės planas.

Algimantas: Ačiū Tau mylimas Tėve, už tokį nuostabų mokymą. Aš Tave myliu visa siela ir širdimi. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mielieji, ką tik užbaigiau priiminėti šį Tėvo paaiškinimą. Jaučiu tam tikrą fizinį nuovargį, bet nuostabų pakilimą dvasioje, koks yra Tėvas, mylintis ir mums padedantis, mokantis ir vis stiprinantis, kad tik mes vieni kitus mylėtume ir stiprintume, o ne murkdytume ir trukdytume *gyvai* šviesai skverbtis tarp mūsų.

Tikiuosi, kad jūs patyrėte taip pat malonumą, skaitydami Tėvo suteiktą mokymą. Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

26. Tėvo mokymas, kad atsigręžtume į Jį *jau šiandien*, perduotas per pamaldas mūsų šventovėje – Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovėje,
2007 11 24

Tėvas: Mano mylimas sūnau, Manosios meiles banga užlieja jus visus, ir kiekvieną atskirai, tiek iš išorės, tiek ir iš vidaus. Atsiverkite savo nuoširdumu, kalbėdami su Manimi savais žodžiais, savomis mintimis, ir jūs patys imsite patirti Manosios meilės bangos virpesius. Ir šitoji banga gens naują. Ir jūs patirsite, kaip siela jos vis daugiau ir daugiau prisipildo ir ima vis labiau trokšti ją lieti ir kitiems savo sielos broliams ir sesėms. Dėl to atsiverkite Man ir patirkite Manosios meilės bangą savyje. Tai pats nuostabiausias jūsų sielos patyrimas šitame pasaulyje – Manosios meilės lavinos patyrimas savo viduje. Ir dalinkites Manąja meile su visais vienodai, nieko neišskirdami. Ir vėl iš Manęs jums pritekės naujų Mano meilės bangų. Kuo daugiau atiduosite, tuo daugiau ir gausite. Taip Manoji meilė tampa gyva tekančia upe, kuria plaukiate jūs, o visa kūrinija maudosi mano meilės vandenyne. Maudykitės ir jūs Manojoje meilės upėje plaukdami su Manimi.

Tik jūs nepajuntate šitos lavinos. Ji jus gąsdina, jūs nesate įpratę. Jūs esate daugiau prisirišę prie savo materialių pavidalų, prie savo materialių kūnų. Dėl to jus gąsdina vieno, net ir mylimo, mažo vaikelio mirtis, ir per šitą baimės pojūtį jūs manote, kad tai yra netektis. Nėra netekties. Yra jūsų vienintelė netektis, jeigu jūs nusigręžiate nuo Manęs, ir per šitą nusigręžimą jūs netenkate savojo aš. Jūs, paprasčiausiai, būnate sunaikinami kaip tapatybė, nes šitas atsisakymas žengti Manuoju keliu, pasirenkant laisva valia nusigręžimą nuo Manęs, yra vienintelė, apverktina jums, būsena. Dėl šito jūs turite sielvartauti ir pergyventi, o ne dėl to, kad mažas vaikelis palieka šitą pasaulį. Jis nėra pamestinukas. Aš jį globoju kaip pats nuostabiausias mylintis tėvas, kaip jūs negalite jo globoti.

Neverkite dėl tų, kurie šiandien sunkiame ligos patale.

Neverkite dėl tų, kurie yra kankinami fiziniu pavidalu.

Neverkite dėl tų, kurie šiandien neturi išeities.

Verkite dėl to, kad jų sielos dar yra tamsios ir neatsivėrusios Man.

Verkite dėl to, kad jūs šiandien su Manimi tiek mažai bendraujate, ir tiek daug skiriate dėmesio savo materialių interesų tenkinimui.

Verkite dėl to, kad jūs nenorite vis gilinti savo ryšio su Manimi, nes netikite, kad tai yra tikra.

Jums tai atrodo pripildytos fantazijos mintys. Tai nėra fantazijos. Tai yra tikroji realybė, kuri plaukia, kartas nuo karto, kaip pragiedruliai danguje pilname debesų, patenkančios iš jūsų pasąmonės, retsykiais, mintys, kad gal kažkas yra aukščiau.

Žinokite, viskas yra aukščiau. Bet Tas Aukščiau prasideda jūsų viduje. Jūs turite atsiverti Šitam Aukščiau savo vidumi, ir tada nustosite lieti ašaras, nustosite jausti skausmą, kuris dabar jus kankina, o per šitą kankinimą jūs negalite jausti palaimos jūsų aplinkiniame gyvenime.

Aš jums gyvenimą suteikiau ne kančiai, o palaimai.

Aš suteikiau jums mėgavimąsi gyvenimu. Ne pramogavimą, bet pasimėgavimą juo, kaip procesu. Savuoju augimu jūs turite mėgautis, o jūs dabar visą laiką skendite ašarose, visą laiką jūs matote vien tiktai aplinkui skausmą ir kančią. Tai jus vargina, ir jūsų nuolatinis stresas, kurį patiria jūsų protas, jus lygiai taip pat įspraudžia į tą juodumą, kad jums patiems – sunku šviesti. Jūs patys nejuntate, kaip tampate įkaitais tos pačios baimės, kuri laiko jus sugniaužusi varžtuose.

Aš ir tau nuolat sakau, bendrauk su Manimi daugiau, išsilaisvink iš šitos baimės. Bet šita baimė kausto ir tave. Juk tu pradėjai eiti šituo naujuoju mitybos keliu, bet, vis tiek, tu bijai juo žengti. Tu nepasitiki Manimi, kada aš tau sakiau, juk tu gali žengti šituo keliu stipriau, atsiremdamas į Mane, bet tu ieškai pasiteisinimų, kaip atsisakyti šito kelio. Tai yra tavo silpnas ryšys su Manimi.Tu turi verkti dėl to savo silpno ryšio, kaip ir jūs visi turite apverkti šitą silpną ryšį su Manimi.

O džiūgaukite, kad Aš esu jūsų viduje.

Džiūgaukite, kad Aš jus galiu išlaisvinti.

Džiūgaukite, kad Aš suteikiu jums tą nuostabią palaimą, kada atsiveriate Man.

Džiūgaukite, kad Aš esu Amžinybės Šaltinis, ir jums suteikiu amžinybę.

Džiūgaukite, kad jūsų amžinybė yra jau suteikta jūsų viduje.

Jūs esate Man, kaip atkeliavę į Rojų, nors tarp jūsų ir Manęs – įsiterpę milijardų milijardai metų, kol jūs akivaizdžiai stovėsite Mano akivaizdoje, visos kūrinijos Centre. Tačiau, šitas atstumas ir laiko akimirka neegzistuoja Man. Jūs lygiai taip pat savuoju atsivėrimu

turite patirti, kad esate su Manimi Rojuje.

Jūs neturite skaičiuoti tų akimirkų, kada įveiksite vieną etapą po kito. Jūs turite mėgautis šituo ėjimu šitame etape. Dėl to pasimėgavimą jūs galite pajausti tiktai per gyvą ryšį su Manimi. Bendraukite su Manimi.

Ir Mano sūnus, jūsų sielos brolis, Jėzus, kada buvo tarp jūsų žmogiškuoju pavidalu, taip pat turėjo abejonių, taip pat turėjo skausmų ir kančių, vidinių pergyvenimų, bet jis visą laiką ieškojo ryšio su Manimi, ir per šitą ryšį jisai užmezgė tą glaudų, tvirtą įtikėjimą į Mane ir su Manimi. Ir tai – vienintelė priemonė, jam suteikusi tokį nuostabų įtikėjimą ir sugebėjimą žengti šituo kančios keliu, kuris apšvietė jus, nušvietė visą pasaulį. Ir šitą, vienintelę priemonę, jis panaudojo iki galo, ir parodė tą kelią jums.

Tai kodėl jūs dabar nenorite žengti šituo keliu, atsiduodami Tam, kas yra jūsų viduje?

Kodėl jūs ieškote sau pasiteisinimų, visą laiką stengdamiesi pralįsti pro menkiausią rakto skylutę, kad tik neiti šituo keliu, surasdami sau daugybę priežasčių, daugybę problemų, paskęsdami tarp šitų problemų, ir jose jausdami kančią?

Jūs turite patirti šviesą, kuri yra jumyse. Ir šitoji šviesa jus ramins. Jau dabar pradeda raminti. Ir per šitą nusiraminimą jūs pajausite, kad tai, ką suteikiu dabar, aš suteikiu jūsų labui.

Kodėl jūs nenorite žengti šito kelio savo paties labui?

Kodėl jūs stengiatės atidėlioti šitą žengimą gilesniu požiūriu, skvarbesniu žvilgsniu žvelgdami į Mane? Kodėl jūs nenorite šito? Tai yra jūsų labui. Kodėl jūs sau tampate priešais? Kodėl jūs nenorite tapti Mano ambasadoriais? Kodėl jūs nenorite tapti Mano, mylinčiais kitus savo sielos brolius, Mano sūnumis? Kodėl jūs stengiatės išsisukinėti nuo Manojo kelio, suteikto jums, jau dabar, esančio jūsų viduje?

Aš tą sakau ne dėl to, kad jus skaudinčiau, bet dėl to, kad atskleisčiau jums Tikrovę, platesnę ir gilesnę Tikrovę, kuria jūs nepasitikite. Aš tą jums sakau dėl to, kad Aš vienintelis žinau tą Tikrovę, ir vienintelis, kuris pakloja šitą Tikrovę prieš jūsų akis.

Ir jūs šita Tikrove turite gyventi. Ir šitą Tikrovę turite patirti.

Toji Tikrovė yra tokia įvairiapusė, neaprėpiama, ir ji atsiskleidžia per jūsų sielos atsivėrimą Man.

Jūs patiriate vis daugiau ir daugiau patyrimų, ir tie patyrimai vis labiau ir labiau žadina sielos alkį ieškoti dar didesnio ryšio su Manimi.

Dėl to aš jums sakau tuos pačius žodžius: Nebijokite šito kelio. Ženkite juo, pasitikėdami Mano vedimu, atsiremdami į Mane. Aš niekada nuo jūsų nepasitrauksiu.

Nepasitraukite ir jūs nuo Manęs. Tai vienintelis Mano jums nurodymas: Tobulėkite. Siekite Manęs. Ir nieko mažiau, tik Manęs.

Aš jums esu Siekinys – ne jūsų draugai, ne jūsų tėvai, ne jūsų vaikai – tik Aš. Ir ne mažiau. Siekite to, ko Aš jums nurodžiau dabar siekti, nes šitame siekinyje yra viskas, ko jūs nematote ir negalite patirti, bet patirsite.

27. Tėvo bendravimas su grupe, atsakinėjant į pateiktus klausimus,

2007 12 04

Bendravimas vyko pas Antaną, kur vyksta ir *gyvosios* pamaldos mūsų šventovėje – Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovėje.
Vilnius, 2007 12 04; 17 val. 00 min. – 18 val. 22 min.

Algimantas: Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, kad Tu atveri mūsų sielą, kad pritekėtų Tavoji meilė į vidų, kad šitie Tavieji meilės virpesiai mus dar labiau kviestų susilieti su Tavimi, patirti Tave, ir pajausti, kokia yra palaima, kada atsiveriame Tau, per Komuniją su Tavimi, garbinimo metu.

Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, kad Tu mus vedi, kiekvieną, tobulėjimo keliu, nes Tu esi nurodęs, kad būtume tobuli, net ir tokie tobuli, koks tobulas esi Tu pats.

Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, kad šitoji nuostabi būsena, kada siela atsiveria Tau, yra iš Tavęs. Tai yra patyrimas, ateinantis iš Tavęs per gyvą ryšį su Tavimi, ne su savo klaidžiojančiu, kupinu kančios protu, bet su Tavo ramybe, kuri priteka virpesiais, atsivėrusiai sielai.

Mylimas Tėve, aš garbinu Tave iš meilės Tau, laisva valia, gauta iš Tavęs. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

Sūnau Kūrėjau (daugeliui esi girdėtas tiktai tavo žemioškojo įsikūnijomo – Jėzaus iš Nazareto – vardu), Visatos Motina Dvasia, (daugeliui esi girdėta tiktai savojo pasireiškimo kaip Šventoji Dvasia vardu), Tėve, ačiū Tau už mūsų atsiveriančias sielas, ir susibūrimus, kad mes pajaustume dvasinę Komuniją tarpusavyje, vis gilesnę, brolystės ryšiu apjungtą, kada

mūsų sielos atsiveria Tau, mylimas Tėve, ir pajunta meilės virpesius. Ir tada mes esame VIENA dvasioje: ir Tu, Sūnau Kūrėjau, ir Tu, Visatos Motina Dvasia, ir visi tarpusavyje, kaip sielos broliai ir sesės, turintys vieną ir visų Tėvą, visos Kūrinijos Pirmąjį Šaltinį ir Centrą. Tegul mūsų siela, atsiverdama Tau, mylimas Tėve, vis daugiau patirdama Tave savo viduje, lygiai taip pat auga savo pažinimu, ir tarnavimu Tau, darydama gerus darbus.

Tegul ir šitas mūsų susibūrimas būna naujas patyrimas kiekvienai sielai per bendravimą su Tavimi.

Mes šiandien susibūrėme tam, kad pabendrautume, mylimas Tėve, su Tavimi, kad išgirstume Tavo mokymus, kurie padėtų mums taip pat pažvelgti į aplinką giliau, šviesiau, ir taip pat į Tave, ir save.

Mylimas Tėve, aš dabar norėčiau Tavęs paprašyti, kad tu pateiktum mano sielos broliams ir sesėms Savo mokymą, kaip Tu pateiki man, kad išgirstų, ką Tu nori pasakyti jiems, kad jie išgirstų per atsivėrusią mano sielą.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, esu jūsų visų vienintelis Tėvas, visos kūrinijos Tėvas, kuris teikia palaimą visai kūrinijai. Nėra palaimos be Manęs, kaip ir nėra kūrinijos be Manęs.

Jūs turite žinoti, kad Aš esu Visagalis ne dėl to, kad visos galios išplaukia iš Manęs, bet dėl to, kad Aš jus myliu begaline meile, nes šitoji meilė užlieja visą kūriniją, ir dėl to kūrinijoje nebetenka prasmės daryti blogį, ir šitaip meilė visa savo galybe nugali bet kokį blogį, nes nėra galingesnės jėgos už meilės virpesius, kuriuos Aš paskleidžiu; ir jeigu Aš nebūčiau Meilės Šaltinis, Aš negalėčiau būti Visagalis. Tiktai meilė yra visagalė. Nėra kitos galingesnės jėgos, kuri pranoktų ją.

Dėl to Aš jums sakau, Mano mylimi vaikai, atsiverkite Man, patirkite Mane kasdien savo atsiveriančia siela.

Bendraudama su Manimi, siela prisipildo Manęs, ir pajunta savyje galią. Ji pajunta galią, bet ne taip, kaip ją supranta žmogus, kad ta galia būtų panaudojama griovimui, naikinimui, ir savęs iškėlimui, bet kad šitoji galia būtų skleidžiama meilės virpesiais, sustiprinant, paguodžiant, tarnaujant visiems, visų labui, Mano labui, ir tuo pačiu, kiekvieno iš jūsų labui.

Šita prasme, jūs tapsite galingiausi šitos nuostabios planetos mirtingieji, kada eisite Mano meilės virpesių vedami iš vidaus, nes Aš jums

suteikiau savo dalelę, kurią jūs pavadinote Minties Derintoju. Ji ir yra tokia dalelė, kuri derina mintis, kai jūsų sąmonė yra atjungta miego metu, bet kada jūs atsiveriate Mano dalelei, esančiai jūsų viduje, tada šitoji dalelė tampa jau jūsų minčių nebe derintoja, bet kontroliuotoja. Ji kontroliuoja jūsų mintis, nes šitos mintys tampa jau daug anksčiau suderintomis. Jų nebereikia derinti, jos tampa jau kontroliuojančiomis. Jos jau veda jus, kaip suderintos.

Ir dėl to Manoji dalelė ir skirta jums, kad jūs galėtumėte patirti Mane, patirti iš vidaus.

Patirti šitą meilę iš vidaus tam, kad galėtumėte ja pasidalinti su kitais, o pasidalindami, pajausti palaimą, ir palaimą pajunta jūsų vis labiau atsiverianti siela. Pajunta dėl to, kad yra gyvas ryšys su Manimi, nes palaimą Aš suteikiu jums.

Ji tiesiog išteka iš Manęs, ir atiteka į jūsų atsivėrusią sielą.

Ir palaima yra jūsų gyvas patirtinis ryšys su Manimi.

Jeigu jūs juntate palaimą savo viduje, reiškia, jūs juntate gyvą ryšį su Manimi.

Jeigu jūsų siela nejaučia palaimos – kupina skausmo, kančios, prisirišimo – reiškia, jūsų šitas latakas – neišvalytas.

Valykit jį kasdien, bendraudami su Manimi. Paskirkite tam laiką.

Paskirkite šitą laiką, padarykite šitą laiką svarbiausia savo dienos dalimi.

Nėra svarbesnio laiko, kaip bendravimas su Manimi. Jūs patys paskirkite šitą laiką, bet būtinai kasdien.

Įpraskite dvasiškai praustis, kaip esate įpratę fiziškai praustis.

Dvasinis vanduo yra iš Manęs, ir jūs pajusite, kaip Aš nuprausiu jūsų sielą, kaip Aš išvalau šitą lataką, kad galėtų atitekėti juo Manieji meilės virpesiai, ir jūsų siela pajaustų palaimą savo viduje, o jausdama palaimą, ji pati sau patvirtintų, kad Aš *esu gyvas*, ir ne tik *gyvas*, bet esu jos *viduje,* ir šitas patyrimas ją stiprintų, ir augtų pasitikėjimas *Manimi.*

Ir tada nebūtų jokios šalutinės jėgos, kuri nustelbtų jūsų gyvą ryšį su Manimi.

Bet kokiam tvirtinančiam, kad Aš esu išgalvotas, kad Aš esu religinis-dogmatinis Tėvas, jūs pasakytumėte: „Oo, aš patiriu Jį, patiriu savyje Gyvą, ir tu gali tą patirti, jeigu atsiversi“.

Ir jums nereikia nieko niekam įrodinėti, kaip ir Aš neįrodinėju, bet

Aš, paprasčiausiai, skleidžiu Save tiems, kurie nori atsiverti, ir jūs lygiai taip pat skleisite meilės virpesiais Mane tiems, kurie nori atsiverti.

Bet niekam neįrodinėkite, kad Aš egzistuoju.

Jūs patiriate savyje Mane, esantį gyvą, tikrą, ir vis labiau kviečiantį jus bendravimui, artimesniam ryšiui, ir šituo patyrimu jūs sau kaskart patvirtinate, kad šitas patyrimas, gyvas ryšys su Manimi, ir jums tampa toks pat reikalingas, kaip kūnui fizinis vanduo.

Taip jūsų sielai Aš tampu Gyvuoju Vandeniu ir girdau ją; ir šitas Gyvasis Vanduo šitą troškulį visą laiką malšina, bet siela yra taip pat gyva, ir ji nori vis daugiau ir daugiau gerti šito Gyvojo Vandens iš Manęs, nes Aš suteikiau šitą Gyvąjį Vandenį, ir sielą suteikiau Aš.

Dėl to, ir viena, ir kita suteikti iš Manęs negali egzistuoti atskirai. Tai yra tarpusavyje susieti du dalykai, Mano Gyvasis Vanduo, Aš Pats, ir Mano jums padovanota asmenybė, kuri ima pasireikšti pradiniu pavidalu kaip sielos atsiradimas, kada Mano dvasia, esanti jumyse, prisibeldžia prie jūsų aukštesnio proto.

Mano mylimi vaikai, Aš žinau, kad jūs norite išgirsti tai, kas neramina jus, kiekvieną, asmeniškai, ir Aš jums suteikiu šituos atsakymus, kuriuos norite išgirsti. Klauskite, nebijokite. Jeigu ko nesuprasite, klauskite antrą kartą. Jeigu jūs esate nepasirengę išgirsti Mano atsakymo, o Aš žinau jūsų vidų geriau, negu jūs patys žinote, Aš jums šito atsakymo nepasakysiu tokio, kuris jus išgąsdintų. Aš pasakysiu tokį atsakymą, kuris sustiprintų, ir dar labiau kviestų atsiremti į Mane, patirti Mane iš vidaus.

Nebijokite bendravimo su Manimi. Aš tam ir pasirinkau savo vaiką, jūsų sielos brolį, Algimantą, kad jis galėtų žmonėms perteikti tai, ką Aš jam leidžiu perteikti visiems. Dėl to, galite pasitikėti jo atsakymais lygiai taip pat, kaip ir Mano meile, kurią jūs patiriate, atsiverdami Man.

Algimantas: Ačiū Tau, Tėve. Kokius tik norite klausimus klauskite.

Dalia: Šiom dienom mano seseriai nustatė auglį, žarnyno, bet kokį, dar neaišku. Tad, jinai prašė paklausti, ką Tu galvoji apie eutanaziją. Šitai yra praktikuojama: ir Šveicarijoje, ir Olandijoje, rodos, Prancūzijoje. Aš būčiau už tai dėkinga. Kiek kartų pas mane buvo tokių situacijų. Aš prašiau Kristaus, jeigu gali, palaikyk mane dar, kad aš aukščiau dvasiškai pakilčiau, bet, jeigu negali, tada paimk mane greitai. Aš nenoriu būti suparalyžiuota, arba visai proto netekusi, arba kaip kažkoks gabalas bereikalingos mėsos gulėti, kuris apsunkina: ir šeimą, ir vaikus, ir visus

žmones dirbančius, ir tie žmonės net ne su meile tą viską daro. Jie nori, kad tik greičiau tas žmogus nusibaigtų. Kartais net su tokia neapykanta su jais elgiasi. Argi čia yra gerai? Ar būtinai toks kūnas turi gyventi, ir kam jis reikalingas?

Tėvas: Mano miela dukra, šitas klausimas jus neramina, kadangi jūsų civilizacija yra iškrypusi iš doros ir tiesos kelio. Dėl to, jūs patys esate pasimetę, nežinote kaip vieni su kitais elgtis.

Jūs net nemokate elgtis su sveikais, nemokate elgtis su tais, kurie yra kupini jėgų, nemokate elgtis net su tais, kurie – kupini šviesos ir nori skleisti meilę vieni kitiems.

Dėl to, šitas kelias, kuris dabar šiuolaikinėje planetoje yra tik praminamas, ir kurį kai kurie mėgina pavadinti per ankstyvu išėjimu iš šito pasaulio eutanazijos pagalba.

Jūs turite suvokti, kad gyvybė, padovanota iš Manęs, nėra šitas judantis ir jūsų akims matomas kūnas. Šitas kūnas gali nejudėti, bet gyvybė yra, ką fiksuoja smegenų veikla.

Smegenų veikla yra iš Manęs, kiekvienas impulsas, net ir paralyžiuotas žmogus, jisai yra Mano sūnus, arba dukra, ir Aš lygiai taip pat jį myliu, kaip ir jūs turite jį mylėti.

Jūs turite jam skleisti meilę.

Jūs net nesuvokiate, jeigu jūs atsivertumėte meilės virpesiais tam, paralyžiuotam, jūs paralyžių išgydytumėte, nes *Aš meile gydau visus.*

Aš galiu padaryti stebuklus, bet tai nėra stebuklas. Jeigu Aš išgydyčiau paralyžiuotą žmogų, ir jam neturės prasmės šitas išgydymas, kokia prasmė dar toliau šitam kūnui vaikščioti?

Bet šitas išėjimas – paankstintas išėjimas – kada smegenys veikia puikiai, kada smegenys iš tikrųjų gali prašyti iš Manęs ko tiktai nori.

Tas vidinis gyventojas, nesvarbu, kad kūnas yra paralyžiuotas, bet smegenys veikia lygiai taip pat, kaip ir pačio stipriausio kūno, kuris gali pasiekti jūsų tokius įprastus fizinius rekordus, smegenys yra lygiai tokios pačios.

Jeigu smegenys yra sutrikdytos, Aš negaliu prie jų prisibelsti, bet šalia esantys žmonės, jie turi smegenis, jie turi egzistuojantį ir nepažeistą kūną, jie turi parodyti šitam, esančiam šalia, tokį pat gailestingumą, kaip ir rodo jie gyvūnui, kuris turi lygiai taip pat smegenis, bet neturi žmogiškojo proto, jis negali suvokti, kas esu Aš, kaip nebegali suvokti ir tas, kuris yra

praradęs normalų asmenybės mąstymą, negali suvokti, kas esu Aš.

Jam – dar blogiau, jis yra paralyžiuotas, jo kūnas nebejuda, bet šalia esantys, turi galimybę pareikšti savo gailestingumą ir globą šitam nebejudančiam kūnui, ir praradusiam net ir jūsų supratimu žmogiškąjį mąstymą.

Tai dėl to jūs turite patys augti. Šita aplinka skirta visų jūsų augimui, kiekvieno iš jūsų augimui.

Ir jūs neturite kelti rankos nė prieš vieną.

Argi Aš jums nesakiau: „Nežudyk! Nė vieno nežudyk!“

Net jūs neapykanta žudote!

Aš jums sakau – mylėkite, mylėkite vienas kitą, mylėkite be perstojo, nesustodami nė akimirkai!

Mylėkite, koks bebūtų žmogus – paralyžiuotas, beprotis, jūsų supratimu; mylėkite ir atiduokite savo jėgas, tarnaudami jam.

O jūs žudote, žudote neapykanta, žudote nepasitikėjimu, žudote pašaipomis.

Jūs žudote, sveiki sveikus.

Aišku, šita civilizacija negali per akimirksnį prieiti prie vieno bendro sutarimo kaip elgtis su tais žmonėmis.

Dėl to jūsų susiskaidžiusioje žmonijoje, kurią jūs pavadinote atskiromis tautomis ir valstybėmis, yra savi papročiai, savos tradicijos, ir ką jūs sugalvojate, savi įstatymai. Ir vieni gali pripažinti tokį išankstinį išėjimą iš šito pasaulio, kiti gali tam prieštarauti.

Aš jums sakau, visa tai yra iš jūsų pačių. Jūs sukūrėte dabartinę padėtį. Jūs sukūrėte tuos, kurie netenka proto, kuriuos paralyžiuoja aplinka.

Dėl to Aš jums sakau, mano mylimieji vaikai, gydykite vieni kitus tiktai meilės virpesiais.

Žinokite, nėra galingesnio vaisto už meilės virpesius, kuriuos skleidžiu Aš, ir kuriuos jūs taip pat gaunate, kada atsiveriate Man.

Pasiųskite juos ir tam, kuris yra paralyžiuotas ir tam, kuris yra beviltiškai gulintis ligos patale, ir jūs šituo prisidėsite daugiau, negu ateinantis su neapykanta prie ligonio daktaras, turintis, jūsų supratimu, autoritetą ir įgaliojimą gydyti, bet jūsų meilė bus galingesnis daktaras, negu to daktaro autoritetas, jeigu tas daktaras ateina su neapykanta, su savanaudiška nuostata.

Dėl to jūs žinokite, nesmerkite nė vieno, neteiskite nė vieno.

Priimkite kiekvieną akimirką su džiaugsmu ir palaima, o kad ją patirtumėte su palaima, jūs turite atsiverti Man.

Ir neskubinkite gyvenimo nė vienam. Gyvenimas, tai nėra kūnas.

Dalia: Ačiū Tau, Viešpatie.

Violeta: Mylimas Tėve, aš noriu paklausti apie sielą. Dabartinė idėja, kuri daugybę amžių yra įsišaknijusi daugybės žmonių sąmonėje, tai reinkarnacijos idėja. Prieš kelias dienas perskaičiau forume vienos savo sielos sesės tokią mintį, kad mes, žmonės, gauname ne naują sielą.

Tėvas: Mano mylima dukra, asmenybė, kaip dovana, gauta iš Manęs, yra amžina. Jinai nesikeičia. Jinai negali keistis, nes Aš ją padovanoju kiekvienam iš jūsų su visu per amžinybę atsiskleisiančiu potencialu, ir šito potencialo jūs negalite atskleisti per akimirką.

Kada Aš, kaip visatos ir visos kūrinijos Tvėrėjas, kuriu joje gyvybę, Aš kuriu gyvybę tokią, kokia yra amžina. Aš negaliu sukurti nieko, kas nėra amžina. Viskas, kas yra kuriama iš Manęs, yra amžina.

Ir Mano dvasios, kurios yra sukurtos, jos visos yra amžinos.

Tačiau Aš suteikiu kūrybos laisvę toms dvasioms, kurios yra Mano sukuriamos, kad jos galėtų kurti ir moduliuoti gyvybės rūšis nuo paties žemiausio, ir šitos dvasios, kurios sukuria materialią gyvybę, šita materiali gyvybė vis tiek gauna iš Manęs amžinybės dovaną, dvasios dovaną, asmenybės dovaną.

Tačiau šitoji asmenybės dovana nėra pripildyta visa asmenybės dovanos pilnatve, kadangi ji savo kelią į amžinybę pradeda nuo paties žemiausio laiptelio, materialaus tvarinio, turinčio iš Manęs padovanotą laisvą valią, ir materialus tvarinys per visą kūriniją, per visą gausybę planetų, kuriose materialūs tvariniai gyvena, negali pasiekti amžinosios dvasios pasireiškimo pakopos, neperėjęs sielos augimo gausybės įsikūnijimo formų.

Sielos įsikūnijimai tai nėra tai, ką jūs vadinate reinkarnacija.

Sielos įsikūnijimai, tai yra tarpinė grandis tarp jūsų mirtingojo materialaus pavidalo ir būsimojo, amžinojo aš, dvasios pavidalo.

Tačiau tie įsikūnijimai, kurie yra sielos pavidalu, jie išlaiko lygiai tą patį savąjį aš, tiktai jis įgauna naują kūną, naują formą, aukštesnio energetinio virpėjimo, ir šitas aukštesnis energetinis virpėjimas yra pritaikytas aukštesnių virpesių sąmonei, jūsų aukštesniajam aš, ir lygiai taip pat tas jūsų aukštesnis sielos aš, kad galėtų bendrauti su aplinkoje esančiais aukštesniais pavidalais, taip pat turi turėti ir aukštesnių energetinių

virpesių formą. Šitoji forma atitinka tą aukštesnio energetinio virpėjimo pasaulį, kuriame ji toliau tęsia savo apmokymą ir tarnavimą.

Siela tai nėra tai, ką jūs vadinate naujas įsikūnijimas žmogaus pavidalu.

Žmogaus pavidalu įsikūnijate jūs vieną ir vienintelį kartą – pradinį kartą.

Ir šitas pradinis lygmuo yra kaip jūsų atspirties taškas į amžinybę. Man nereikia jūsų tikrinti daug kartų.

Kiek jūs galėtumėte nugyventi šitų atspirties taškų, persikūnydami iš vieno mirtingojo į kitą, kad galėtumėte tobulėti šitame pasaulyje? Tobulėjimui ribų nėra. Jūs turite atspirties tašką į amžinybės tobulėjimą.

Dėl to Man tereikia jūsų atsivėrimo ir įtikėjimo šitame atspirties taške, kad Aš galėčiau suteikti jums prisikėlimą sielos tapatybės pavidalu, ir šitas pavidalas turės tolimesnį augimą aukštesniu lygiu, aukštesnės sąmonės lygiu, ir aukštesnės energetinės išorinės formos lygiu; o kad jūs galėtumėte dar kartą sugrįžti žemesniuoju materialiu lygiu, kaip žmogiškuoju įsikūnijimu, taip, jūs galite sugrįžti į šitą planetą net kaip ir žmogaus įsikūnijimu, jeigu jūs gausite tokią misiją. Ir šitoji misija yra tada, kada ją yra numatęs jūsų vietinės visatos Sutvėrėjas, Mano Dangiškasis Sūnus, jums žinomas Jėzaus iš Nazareto vardu.

Jis, valdydamas savo visatą, po savo septintojo – paskutiniojo – savęs padovanojimo, kuris įvyko žmogiškuoju pavidalu, gavo valdžią visai savo vietinei visatai, ir ją valdo taip, tarsi valdyčiau ją Aš, asmeniškai būdamas šioje visatoje kaip Asmuo.

Aš esu šitoje visatoje, kaip ir visose kitose visatose, pasireiškiantis pasireiškimais, ir *Aš* valdau ją būtent per savo dangiškąjį Sūnų, Šeimininką Sūnų Kūrėją.

Ir Šeimininkas Sūnus Kūrėjas gali nuspręsti, bet visada nusprendžia niekada neprieštaraudamas Mano valiai, nuspręsti koks naujas dangiškasis Sūnus gali ateiti žmogiškuoju pavidalu su savo misija šitoje planetoje. Ir jisai, atlikdamas savo misiją, gali turėti lygiai taip pat ir materialių pagalbininkų, kurie gali palaikyti dvasinį ryšį tarp eilinių mirtingųjų, toje planetoje. Ir šitie ryšininkai gali taip pat būti parinkti iš šitoje planetoje gyvenančių mirtingųjų, kurie yra pasiekę aukštesnį dvasinį lygį, ir tokie mirtingieji, vykdydami šitą misiją, gali šitoje planetoje gyventi kelis šimtus metų, ir jie iki šitos misijos įgyvendinimo pradžios yra parengiami

– jie yra lavinami, ir jie yra tikrinami, kad būtų parengti šitokios misijos įvykdymui. Ir lygiai taip pat šitokiai misijai gali būti atgabenti ir po mirties prikelti sielos pavidalu mirtingieji. Tai šitokiu pavidalu jie būtų tarsi vėl sugrąžinti į ankstesnį žmogiškąjį pavidalą.

Tačiau šitas pavidalas jau yra suteikiamas tiktai tam, kad jie galėtų atlikti tą misiją, kuri yra numatyta Šeimininko Sūnaus Kūrėjo kažkokiam Mano dieviškajam sūnui, atėjusiam į šitą planetą.

Tai nėra toks naujas mirtingojo įsikūnijimas antruoju gimimu, kaip jūs suvokiate reinkarnaciją.

Reinkarnacija, jūsų supratimu, kuri paskleista Vedose – neegzistuoja.

Aš nesu kankintojas, kuris reikalautų patirti mirtingąjam daugybę įsikūnijimų tam, kad jis sukauptų vis daugiau ir daugiau patyrimų, kad jis daugiau dvasingėtų ir augtų, ir kad tik tada Aš jam suteikčiau įėjimą į Mano dangiškąją dvasinę šeimą.

Aš nesu toks kankintojas. Aš nesu toks žiaurus.

Man užtenka menkiausio jūsų širdies virptelėjimo, kad jūs tikite Manimi, kad Aš galėčiau jus pažadinti, kada jūsų materialus kūnas išeikvoja visą energiją ir jam nebėra prasmės likti šituo pavidalu.

Aš jam turiu suteikęs daugybę kitų buveinių, kuriose jis toliau gali siekti jau aukštesniu sielos pavidalu savo aukštesnio lygio įprasminimo, siekiant įvykdyti Mano duotą nurodymą: Tobulėkite visi, ir kiekvienas.

Tobulėkite per visą amžinybę, kad galėtumėte tapti ištobulinti, net ir tokie, koks esu Aš, esantis Rojuje, ir laukiantis jūsų pasirodymo; laukiantis, nors jūs Man esate jau dabar Mano akivaizdoje.

Violeta: Aš tikiu Tavimi, Tėve, ir ačiū Tau už šį mokymą.

Dalia: Aš noriu paklausti, Tėve. Ar gali būti sunaikinta dvasia?

Tėvas: Mano mylima dukra, Aš suteikiau laisvą valią visai kūrinijai.

Kiekviena asmenybė turi iš Manęs padovanotą asmenybės dovaną ir joje pasireiškiančią laisvą valią. Šitos dvi dovanos yra iš Manęs, ir nė viena dvasia nėra sunaikinama prieš jos valią. Tiktai jūs, kiekvienas asmeniškai, ir laisva valia galite pasirinkti savęs susinaikinimo kelią, jeigu jūs pradėsite kelti maištą prieš Mane, ir visą laiką tvirtinsite, kad atsisakote eiti Mano Meilės ir Šviesos Keliu, ir tada šitą laisvą jūsų apsisprendimą patenkinsiu.

Dalia: Ačiū, Tėve. Taip ir galvojau.

Edita: Mylimas Tėve, norėčiau Tavęs paklausti. Aš jau daug kartų klausiau, bet aišku aš atsakymo neišgirdau, ir nesupratau iki šiol. Aš esu

kryžkelėje dėl to, kad kiek atgyvenau, užsiėmiau visokiom veiklom, ir iki šiol neatradau savęs. Nesupratau kaip ir ką aš galėčiau geriausiai padaryti ne tik sau ir kitiems. Kokia darbine veikla man užsiimti šiuo metu? Esu baigusi konkretų mokslą, buhalteriją, bet ar tai mano pašaukimas? Ar eiti tuo keliu, ta kryptimi, ar kažko ieškoti kito? Gal yra kita veikla, kuri padarys mane laimingesne? Yra galimybė dirbti pas vyrą, bet aš labai sutrikusi, abejoju. Aš nežinau ar man eiti tuo keliu? Aš norėčiau daugiau dirbti su žmonėmis, jiems padėti. Aš norėčiau, kad Tu man padėtum.

Tėvas: Mano mylima dukra, visi ieškojimai, kurie yra išorėje, jie suteikia tiktai dar didesnį susipainiojimą, ar pasimetimą. Jie nenuramina tavo vidaus, kurį suteikiu Aš, nes vidus yra tikrasis tu, ir šitas tikrasis tu, yra iš Manęs. Tai būtent yra Mano tau padovanota asmenybė. Tiktai šitą asmenybę tu turi dabar kaip savo aš, kuris pasireiškia tavo aplinkiniams matomais darbais per matomą veiksmą, kurį atlieka matomas materialus pavidalas, kurį jūs pavadinate kūnu. Tačiau šitas pavidalas yra labai laikinas. O palaimą, pasitenkinimą jaučia ne kūnas, o tai, ką Aš suteikiau, kas gyvena jame. Šitas vidinis gyventojas yra iš Manęs.

Dėl to, jeigu tu iki šiol ieškojai vien tiktai išoriniuose pasireiškimuose nusiraminimo ir pasitenkinimo vidiniam gyventojui, jis niekada neatras arba atras labai trumpai akimirkai pasitenkinimą kur labai greitai vėl patirs nusivylimą ir vėl ieškos kažko naujo, nes tas, kas gyvena viduje, ir turi ieškoti ryšio su Tuo, kuris taip pat yra viduje. Ir šitas vidinis gyventojas yra Mano dalelė, suteikta kiekvienam iš jūsų. Ir tu turi ieškoti šito gyvo ryšio su Manimi. Tik per šitą gyvą ryšį tu pajausi kaip tavo siela prisipildo Manosios meilės, ir tada ji žinos, kas yra ta palaima, ir žinos, ką jai toliau daryti; ji žinos tada – ne anksčiau.

Jeigu Aš tau dabar pasakysiu, pasirink išorinį darbą, tu pasirinksi ir liksi nepatenkinta labai greitai, o kada Aš tau pasakysiu, tu nesirink šito darbo, tada tu sau pradėsi priekaištauti, o gal būčiau laimingesnė jį pasirinkusi. Dėl to Aš tau siūlau *giluminį* kelią.

Aš siūlau Patį Save! Atsiverk Man, kad tavo siela pati per šitą gyvą ryšį su Manimi jau matytų šitą pasirinkimą. O gyvas ryšys tai – ką jums aiškina Algimantas nuolat – per kasdienį bendravimą, savais žodžiais, ir savomis mintimis su Manimi.

Kalbėkis su Manimi vis daugiau ir daugiau. Atsiverk vis daugiau ir daugiau, kad patirtum, kad šitas atsivėrimas tave apramina, ir per šitą

nusiraminimą skaidrės tavo protas.

Tik skaidrus protas gali priimti tavo sielai priimtinus sprendimus.

Aš turiu daugybę savo vaikų, kurie jums suteikia daugybę apsisprendimui sankryžų, ir šitose sankryžose jūs turite priimti sprendimą, kuris patenkintų Mane, o sprendimas, kuris patenkina Mane, yra tas tikrasis, kuris suteikia palaimą tavo vidiniam gyventojui. Ir kol tavo vidinis gyventojas yra apsitraukęs pelėsiais, voratinkliais, kol tu nenuvalai visų kampų, tol jis ir nejaučia pasitenkinimo, kurį suteikiu jam Aš.

Valyk šituos voratinklius, kad pamatytum, koks yra spindėjimas tavo viduje; spindėjimas, kurį suteikiu Aš.

Jis tave stiprins ir ramins. Nebus nieko galingesnio, kuris galėtų tave tiek sustiprinti, kiek šitas gyvas ryšys iš tavęs su Manimi, nes šitą ryšį tu užmegsi iš savo pusės, o Aš jau užmezgiau iš savo pusės, atiduodamas savo dalelę tau. Ir šitoji dalelė visą laiką tave skatina iš vidaus. Net ir tai, kad tu jauti, kad tu nori dirbti su žmonėmis, jau yra suteiktas Mano paskatinimas tau iš vidaus, ir šitas paskatinimas tau yra tikras, per bendravimą su žmogumi, per bendravimą, dalinant žmogui Mano meilę.

Ir tada siela jaučia palaimą, jaučia pasitenkinimą dirbdama bet kokį darbą, nes šitas darbas yra sielai suteiktas pasireiškimas, kad šito darbo atlikimo metu jinai galėtų spindėti, spindėti visiems, kuriuos ji sutinka šito proceso metu.

Dėl to, mano mylima dukra, atsakymas yra Mano vienas – atsiremk į Mane, kad tvirčiau jaustumei Mane, ir per šitą atramą tu pradėsi jausti didesnį pasitikėjimą Manimi. Ir kuo daugiau pasitikėsi Manimi, tuo labiau skleisis tavo sielos rožės žiedas. Ir jis sužydės.

Edita: Ačiū, Tau Tėve.

Antanas: Mylimas Tėve, prieš keletą mėnesių pradėjo reikštis mano pasąmonė, iš pradžių, labai žiauriais pavidalais. Aš gavau iš Tavęs per Algimantą nurodymus, patarimus kaip reikia elgtis, kad ji nusiramintų. Tačiau ji iki šiol vėl pasireiškia geranoriškai teikdama įvairią informaciją, bet ji dažniausiai būna klaidinga, o kartais ir agresyvi. Ir aš norėčiau šiandien sužinoti konkrečiai, ką aš darau ne taip ir nepakankamai darau? Norėčiau dar sužinoti, ką aš turėčiau daryti, kad toliau galėčiau dvasiškai augti?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, dvasinis augimas – tai nėra nustatytas tikslas, kaip Himalajų viršukalnė, kaip jūsų alpinistai kopia turėdami

matomą viršūnę ir žūt būt siekia ją pasiekti, o paskiau, grįždami, labai dažnai žūsta, nes nusileidimas yra lygiai toks pat procesas, net pavojingesnis. Bet jų yra daroma klaida – jie mato ir siekia viršūnės, o visą kelią laiko kaip kančią vardan tos viršūnės.

Tu darai lygiai tokią pačią klaidą. Tu sieki viršūnės, bet tu nesimėgauji visu šituo žingsniu. Tu turi džiaugtis visa šita eiga, siekti bendravimo su Manimi per nuoširdų atsivėrimą. Nesiekti ryšio su Manimi kaip viršūnės, bet savo bendravimu, savo nuoširdumu kasdien šitą ryšį palaikyti, ir nesvarbu, kad tu jauti kaip tavo siela vis labiau atsiverdama gauna mokymus, kuriuose yra daug priemaišų iš tavosios pasąmonės, sukauptos per daugybę dešimtmečių, iškraipymų, baimių, savojo gyvulinio ego pasireiškimų, ydų. Tačiau tu gauni daug šviesos. Ir tą, kas yra tarp tos šviesos agresyvaus, kas yra juodo, užteršto, visa tai palik nuošalyje. Nekreipk dėmesio. Tegu tai lieka tavo praeičiai, o kas yra švaraus, tave stiprinančio, auginančio, tą panaudok savo tolimesniam augimui.

Kiekvienas mokymas iš Manęs visuomet yra suteikiantis dar naują, papildomą, žingsnelį jums į priekį, sustiprinantis, kviečiantis nebijoti ir žengti, atsiremiant tik į Mane, bet jeigu tarp šitų žodžių, kuriuos tu girdi, persismelkia priešingi šitai nuostatai žodžiai, virpesiai, garsai, juos atmesk kaip einančius ne iš aukštesnio šaltinio, kaip einančius ne iš Manęs. Tegu jie nekankina tavosios sielos, nes dabar pasąmonėje tavo yra gausybė baimių.

Tai yra tavo baimių Himalajai, bet juos įveikti gali bendraudamas su Manimi, kaip ir kiekvienas Mano vaikas, nuoširdžiau, atkakliau, ir dažniau savais žodžiais, savomis mintimis, ir nesistengiant vien tiktai išgirsti iš Manęs mokymą. Net ir Man kalbėdamas, tu ramini savo sielą. Kada tu klausaisi, kada kalbu Aš, tu išgirsti daug, ir išgirsti tai, kas yra iš tavo pasąmonės, ir tai, kas yra iš tavo pasąmonės, atima tau pasitikėjimą net ir Mano šviesos tau suteiktu mokymu. Tada tau kyla naujos ir dar didesnės abejonės, ir šitos abejonės sumažina pasitikėjimą ir Manimi ir tavo pačiu pasirinktu keliu.

Dėl to dabartiniu metu kalbėkis su Manimi. Tegu tai būna kalba Man. Kalbėk Man nesiekdamas kaip tikslo, kaip tų Himalajų viršūnės, išgirsti Mane, o kada tu atsiversi vis daugiau ir daugiau Man, tavo siela raminsis, ir tada, kada pradėsi girdėti Mane, joje nebeliks priemaišų. Tada ji girdės Mano nuskaistintą balsą.

Mėgaukis procesu, kaip ir kiekvienas iš jūsų turite mėgautis gyvenimu kiekvieną akimirką, kiekvienu žingsniu. Kiekvienas žingsnis turi jums tapti ne skausmu, bet palaima per gyvą ryšį su Manimi.

Marija: Aš norėjau sužinoti, Tėve, iš Tavęs išgirsti, koks yra mano dvasingumo lygis, ant kurio laiptelio aš stoviu? Ir malda mano, kuria aš meldžiuosi, kuria meldėsi mano tėvai, ar pasiekia Tave? Ir aš esu tokioje kryžkelėje, kad man vis tiek norisi lygiai taip pat melstis. Man yra sudėtinga kreiptis į Tave savais žodžiais. Bandau aš. Tai yra mano pirmieji žingsniai. Ar ta malda, kuria aš meldžiausi anksčiau, pasiekia Tave?

Tėvas: Mano mylima dukra, Mane pasiekia ne tavo žodžiai, bet tavo virpesiai, ir Man visiškai nesvarbu, kokius tu tari žodžius. Man svarbu, kiek atsiveria tavo siela. Ir nematuok savo dvasinio vystymosi laipteliais.

Jūs visi esate pačiame pradiniame laiptelyje į amžinybę. Aš visus vienodai myliu: ir tuos, kurie yra šalia Manęs, ir jus, kurie tiktai pradedate šitą žengimą pas Mane. Šitas žengimas yra numatytas per visą amžinybę. Jūs niekada nepasieksite dvasinio suaugimo, kuris būtų užbaigtas, kad galėtumėte pasakyti, jog tolimesnio žingsnio nebebus. Dėl to jūsų dabartinis žingsnis šitame pasaulyje ir šituo pavidalu, nėra tas žingsnis kurį galėtumėte vadinti dvasiniu ūgtelėjimu. Tai yra tiktai parengiamasis laiptas visiems mirtingiesiems.

Man svarbu – jūsų atsivėrimas Man, nuoširdumas, nes nuo šito priklauso ar jūs trokštate iš visos sielos patirti prisikėlimą, ar jūsų siela iš tikrųjų yra aptraukta pelėsiais, kad ji negali pati išsilaisvinti iš šitų voratinklių. Man visiškai nesvarbu jūsų tariami žodžiai. Man svarbu jūsų atsivėrimas Man, svarbu jūsų sielos nuoširdumas, jūsų tikėjimas, nes jūsų sielai bus suteiktas prisikėlimas tiktai tada, kada ją virpins Mano meilės virpesiai iš vidaus.

Jūs turite suvokti vieną dalyką – nei protėvių, nei tėvų, nei dabartinės maldos, net ir tos maldos, kurios yra jūsų šventovėje, sklindančios iš sielos, jos negali atstoti jūsų įtikėjimo, kuris turi būti iš jūsų kiekvienos – asmeniškai – sielos.

Jūs turite suvokti, kad Aš suteikiu prisikėlimą ne už jūsų maldas, kad ir kokiais gražiais žodžiais jos būtų ištariamos. Aš suteikiu prisikėlimą kiekvienam, kuris šito nuoširdžiai trokšta.

Jeigu jūsų siela trokšta šito prisikėlimo, jinai *patirs* šitą prisikėlimą.

Jūs turite suvokti, kad Aš suteikiu prisikėlimą net ir tam, kuris *abejoja.*

Net ir abejojančiam Aš suteikiu galimybę prisikelti.

Tiktai tas, kuris asmeniškai ir galutinai apsisprendžia laisva valia, gauta iš Manęs, kad jis nenori eiti Manuoju meilės ir šviesos keliu, tiktai tada Aš jam suteikiu jo laisvos valios sprendimo įgyvendinimą, kad jis nebūtų prikeltas.

Violeta: Gerasis Tėve, Tu viską žinai apie mane. Tu žinai mano mintis, Tu atpažįsti mane pagal manuosius virpesius. Tėve, kai aš šiandien meldžiausi Tau, aš uždaviau sau tokį klausimą, kokį uždavei ir Tu praeitame mokyme: „Tai kodėl gi jūs nenorite tapti mano ambasadoriais? Kodėl?“ Kodėl mano materialusis protas stabdo sielos polėkį būti Tavo ambasadore, nors žinau, kad jau yra tokie momentai, kai mano protas nori to paties, ko nori siela? Ir, aišku, tai mane labai liūdina, bet aš žinau vieną dalyką, ir prašau Tavęs, Tėve, visą laiką, kad Tu dar daugiau įsilietum į mane ir sustiprintum norą vis daugiau atsiverti Tau, kad tapčiau Tavo ambasadore, nes aš gi jaučiu sielos troškimą, kad visiems būtų gerai, kad visai kūrinijai būtų gerai, kad būtų Tau gerai, Tėve.

Tėvas: Mano miela dukra, tavo meilės virpesiai pasiekia Mane, kaip ir kiekvieno kito Mano vaiko, kuris atsiveria Man, ir Aš vedu kiekvieną, kaip ir tave, link Savęs.

Tavo siela trokšta, tačiau, tavo protas neleidžia jai pasireikšti tarnavimu, kad tas tarnavimas atitiktų sielos troškimą. Protas nustelbia sielos pasireiškimą gėrio darbais aplinkoje, ir tai yra pagrindinė kliūtis, kad šiandien šitas įgaliojimas dar negali būti suteiktas tau, nes jis bus suteiktas visiems, kurie eis nebijodami nieko į aplinką, eis nešdami Mano gyvą žodį ir liudydami gyvą Mane, net jeigu reikės paaukoti gyvybę, jie tą darys.

Ambasadoriaus rangas nėra tas rangas dėl kurio reikėtų kovoti. Tai yra sielos atsivėrimas ir sielos tarnavimas Man. Kada niekas daugiau nebeegzistuoja, egzistuoju tiktai Aš, tada Aš pradedu veikti per tą žmogų taip, kaip veikčiau Aš, būdamas asmeniškai Jėzaus iš Nazareto pavidalu, atėjęs tarp jūsų, ir būdamas vienas iš jūsų šiais laikais.

Edita: Tėve, norėčiau dar paklausti. Aš taip jaučiu, kad dabartinė padėtis su mūsų mašina yra susijusi su mano vyro kažkokiu ar tai netinkamu elgesiu, kažkokiais motyvais gyvenime, ar, na, kažką ne taip jis daro gyvenime. Ar teisingai mąstau? Ar tai visai su tuo nesusiję? Ar tai jam ženklai tokie duodami, kad jis kažką gyvenime suprastų?

Tėvas: Mano mylima dukra, Aš turiu gausybę savo vaikų, kurie

suteikia jums nuostabių išmėginimų, kad jūs galėtumėte priimti sprendimus. Tačiau Man nereikia jokių kitų mechaninių priemonių, kurių dėka Aš galėčiau jums suteikti kažkokius ženklus, nes Aš kiekvienam iš jūsų padovanojau savo dalelę, ir beldžiu kiekvienam iš vidaus.

Beldžiu kiekvienam vienodai, nė vieno nenuskriausdamas.

Dėl to ir Mano sūnui, tavo vyrui Edvardui, Aš lygiai taip pat beldžiu kaip ir tau.

Aš negaliu per jokius kitus ženklus prisibelsti, vien tiktai savo meilės virpesiais. Ir nereikalingi niekam jokie ženklai. Beldimasis yra iš vidaus.

Ir tu gali belstis lygiai taip pat į jį savo meilės virpesiais, o mechaniniai dalykai yra ta mechanika, kurią reikia mokėti tvarkyti tiems, kurie sugeba tą tvarkyti.

Edita: Ačiū, Tėve.

28. Tėvo mokymas apie Kalėdas,

2007 12 19 00 val. 10 min.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, aš garbinu Tave, garbinu Tave iš meilės Tau ir laisva valia, gauta iš Tavęs.

Mylimas Tėve, artėja Kalėdos. Jų metu daugybė Urantijos žmonių laikosi tradicijos pažymėti Jėzaus atėjimo į mūsų planetą datą, nors ji ir nėra tikroji data. Jėzus gimė iš tiesų rugpjūčio 21-ąją, o ne gruodžio 25-ąją. Tačiau tradicija yra tokia gaji, kad net ir nesusimąstant apie tai, ar tikrai būtent tą dieną Jėzus gimė planetoje ar ne, žmonės atiduoda duoklę šitai datai visame pasaulyje. Bet grynai ritualinę duoklę, be meilės ir įtikėjimo, duoklę tradicijai ir pačiai šventei išoriniu pavidalu.

Mylimas Tėve, kaip pakeisti šitą šventę, kad ji iš ritualinės šventės pavirstų tikrai *gyvojo Jėzaus atėjimu į kiekvieno širdį?* Koks yra patikimiausias kelias į tokią gyvą Kalėdų šventę?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, jeigu nors akimirką Mane kas nors pajunta esantį gyvą ir tikrą savo paties viduje, tada tokiam Mano sūnui nustoja egzistuoti ritualinės šventės ir negyvos tradicijos.

Ir jos nebetenka vertės ir prasmės ne dėl to, kad toks Mano sūnus pradeda šitokias šventes menkinti ar jų nebevertinti; tiesiog jis pajunta jų išorinę formą be vidinio turinio, kurį pripildau tiktai Aš; ir niekas kitas,

nes tik Aš visą laiką gyvenu jūsų viduje, kiekviename iš jūsų, ir tik per Mane jūs galite pajusti tikrąją ir gyvą tikrovę aplink save. O pajutę *gyvą ir tikrą* tikrovę jūs pamatote, kad dirbtiniai ir bet kokie netikri šventimai *jūsų sielos nebepatenkina.*

Tai būtų lygiai tas pats, kaip žiūrėti į stiklinį butelį su tyru ir gaivinančiu vandeniu ir mėginti jo atsigerti neatkimšus paties butelio, kada tikrai matai patį vandenį butelyje, tačiau vandens skonio nepajauti ir troškulio nenumalšini.

Štai būtent dėl to ir jūsų dabar švenčiamos ritualinės religinės šventės yra negyvos ir netikros, nes jose viešpatauja ritualas be atsivėrusios širdies.

Dabar jūsų sugalvotos ritualinės ir negyvos religijos, visos, be jokių išimčių, pritraukia tik tų religijų tikinčiuosius, o kitų religijų tikintieji kitų religijų švenčių nešvenčia.

Ir jau tai jums turėtų paliudyti, kad jos nėra iš Manęs, nes Aš neskirstau savo vaikų pagal religinius ritualus ir pagal atskiras religijas.

Jūs sugalvojate pačius ritualus ir šitais pačiais ritualais atsitveriate nuo Manęs ir vieni nuo kitų. Ir tampate svetimi vieni kitiems ir net imate vieni kitus žudyti net ir Mano vardu. Todėl dabar vieni keliaujate per Ramadaną į savo sugalvotą šventą miestą Meką, kiti šventu miestu laikote Jeruzalę, dar treti šventa vieta laikote kalnus, dar kiti – pačią gamtą. Taip jūs Mane ir padalinate, kiekvienas sau atsiriekdamas Manęs mažytę dalelę ir tik ją pripažindami, o visiškai paneigdami kitų atsiriektas iš Manęs daleles. O juk *Aš esu* ir esu nedalomas, nes *Aš esu visų Tėvas, ir Vienas visai kūrinijai.*

Būtent Jėzų, kaip savo Sūnų Kūrėją pačiu žemiausiu laisvo tvarinio pavidalu Aš ir atsiunčiau tarp jūsų ir kaip vieną iš jūsų, kad jis padėtų jums *susivienyti* ir atrasti Mane, kaip *visų Vieną Tėvą*.

Ir jis savo misiją visiškai ir iki galo įgyvendino; ir įgyvendino net paaukodamas savo gyvybę iš meilės jums visiems. Dėl to ir jūs, kiekvienas, dabar galite džiaugtis Mano paties dvasia, Minties Derintoju, vedančiu jus iš vidaus į gyvąją tiesą ir šviesą iš meilės gyvajam ir tikram Jėzui, Mano Sūnui Kūrėjui ir jūsų visų vyresniajam broliui.

Štai dėl ko jums dabar reikia atsiverti visu savo nuoširdumu Man, kad pajėgtumėte patirti Mano meilę, jau esančią jūsų visų, ir kiekvieno, viduje, per Mano dvasią; ir ją galite patirti tik nuoširdžiai Man atsiverdami ir tuo pačiu pajusdami ir paties Jėzaus buvimą aplink jus, kur

beeitumėte, ką bedarytumėte. Todėl tik jūsų nuoširdumas ir yra tas vaistas nuo dabartinės tamsos, kuri visą aplinką paskandino skausme, prieštaravimuose, ir baimėje.

Patirkite Mane savo viduje, tapdami nuoširdūs su savimi ir su Manimi, ir patys pajausite, patirsite savo viduje, kaip Aš jus, kiekvieną, nuraminu, ir vis labiau pajausite, kad ir jūs pradedate pamilti vienas kitą. Realiai pamilti, o ne tik tuščiai pasakydami žodžius: „Aš tave myliu“, net ir patiems artimiems savo giminaičiams. Tada šitokius žodžius imsite ištarti iš visos atsivėrusios sielos kiekvienam. Ir patirsite, kad visi esate sielos broliai ir artimi vienas kitam.

Ir tada bus toji dangiškoji karalystė, apie kurią ir kalbėjo jums Jėzus prieš du tūkstančius metų.

O šitos karalystės pradžia ir pabaiga kiekvienam iš jūsų yra jūsų pačių viduje, tuo tarpu Man ji yra visa kūrinija, ir jūs visi, kaip visuma, nė vieno neišskiriant ir nė vieno nenuskriaudžiant.

Dėl to jums nereikia kovoti nei dėl Manosios didesnės meilės, nereikia jums Manęs melsti, kad Aš jus labiau mylėčiau, kad jums padėčiau, kad jūs galėtumėte mėgautis Mano parama, kada Aš visus jus myliu ir padedu jums visiems visada; ir tereikia Mano jums suteikiama meile ir parama naudotis. O ja pasinaudoti jūs galite tik visa savo širdimi atsivėrę Man.

Ir tik tada jūs pajausite, kad Kalėdos yra kiekviena diena. Kiekviena diena jums taps Jėzaus gyvenimo diena drauge su jumis, kaip ir su Manimi, nes mes visi drauge darysime vien tik gerus darbus vieni kitiems.

Ir tai irgi bus toji dangiškoji karalystė, apie kurią kalbėjo Jėzus. Daryti gerus darbus jūs galėsite tiktai drauge su mumis. Be mūsų pagalbos jūs esate tiesiog nesuvokiantys, kas yra *gėris*. Su mumis jūs patirsite, kad aplinkui jūs pradedate sėti vien tik gėrio sėklas. O kiekviena gėrio sėkla jums patiems, asmeniškai, duos šimteriopą derlių jūsų pačių gero ir kupino Manosios meilės charakterio darbais, *gėrio* tarnavimu.

Ir tada patys pamatysite, kad Kalėdos jums taps visiškai nebereikalingos. Jūs tiesiog būsite jau išaugę tuos vaikiškų žaisliukų ir dovanėlių drabužėlius.

O dabar jūs net ir savo vaikus klaidinate nuo pat gimimo, apipildami juos materialiomis dovanomis, bet visiškai neskleisdami jiems meilės virpesių, kuriuose Aš maudau visą kūriniją, tuo pačiu ir jus visus, ir kiekvieną.

Ir vien tik žėrinčiomis išorinėmis dovanomis ir žaisliukais jūs auginate savo vaikus ir tuo pačiu juos klaidingai vedate nuo *gyvojo* Jėzaus mokymo apie Mano Tėvystę ir visų brolystę, o ne apie jo gimimą ir dovanų dalinimą vienų kitiems. Tai nėra tikrasis kelias, kokio iš tiesų mokė Jėzus. Tai jūsų *kančios ir suklydimų* kelias, nors kasmet jis nušvinta vis anksčiau ir anksčiau įvairiomis spalvomis ir žiburėliais. Tačiau jame nėra *Mano gyvosios meilės, kurios virpesius jūs vieninteliai galite perduoti vieni kitiems.* Aš iš savo pusės juos jau esu jums suteikęs ir suteikęs su kaupu, padovanodamas Save patį per Minties Derintojų padovanojimą, kurie ir talpina Manuosius meilės virpesius. Tad tereikia jūsų širdžiai atsiverti Man, kad jūsų siela juos pajaustų ir prisipildytų jų kupina, o tada dalintųsi jais su kitais savo sielos broliais. Štai šitokiu būdu jūs patys patirtumėte, jog tikroji meilės ir gėrio Mano virpesių kylanti gyvoji banga neturi nieko bendro su išoriniu spindėjimu, jeigu jis nėra nuspalvintas viduje esančiais meilės virpesiais, skirtais *visiems*. *Ir visiems be jokio išskaičiavimo.*

Būtent tokių Kalėdų šventės laukia ir jūsų meilės pasiilgę ir ištroškę vaikai. Lygiai tokių pačių Kalėdų laukia ir jūsų pačių sielos, kurios taip pat yra ištroškusios meilės. Dabar gi ją visiškai jūs išstūmėte iš savo vidaus. Pakeitėte komercija ir šurmuliu vardan savojo gyvulinio ego patenkinimo, ir tuo didžiuojatės, kaip jūs sutikote eilines Kalėdas.

Tačiau jūsų visos Kalėdos yra liūdnos jūsų sielai, be gyvybės, ir be Manosios meilės. Dėl to jos yra ne tokios, kokių iki šiol laukia Mano Sūnus Kūrėjas – Jėzus. Jam nereikia jūsų sugalvotų prekybinių-komercinių Kalėdų, jam reikia dangiškosios karalystės Kalėdų su atrastu Manimi savo viduje ir su Manosios meilės virpesiais, kuriuos pajunta jūsų atsivėrusi Man siela, dalinamais vienų kitiems ir visiems, net ir taip kaip Manosios meilės virpesiais dalinosi, ir dalinasi, Jėzus su jumis ir prieš du tūkstančius metų, ir dabar.

Argi jis būtų ištvėręs tokias kančias ant kryžiaus, jeigu jis nebūtų jautęs Manosios meilės virpesių savo viduje ir nebūtų jų siuntęs jums visiems? Argi jis būtų troškęs nešti savo evangeliją su apaštalais kitiems savo sielos broliams, jeigu jis nebūtų jautęs Manosios meilės virpesių atsivėrusioje savo širdyje ir nebūtų dalinęs jų visiems sutiktiems savo kelyje per visą žmogiškąjį gyvenimą, kur jis bebūtų ėjęs, ir ką bebūtų daręs?

Dėl to ir jūsų kelias yra lygiai toks pat, koks buvo ir Jėzaus – pajausti jau Mano jums pasiųstus meilės virpesius savo atsivėrusioje širdyje ir jais

dalintis su visais be jokio išskaičiavimo.

Štai tokios turi būti jūsų Kalėdos. Ir *kasdien*.

Algimantas: Ačiū Tau mylimas Tėve, už šitą nuostabų gyvą mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mielieji, atidžiai pastudijuokite šitą mokymą. Pamąstykite per šią ikikalėdinę savaitę, ir praleiskite Kalėdas *prasmingai*, su Tėvu širdyje, sėdėdami už šventinio stalo bet kur ir su bet kuo.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

29. Tėvo mokymas apie reinkarnaciją, 2007 12 31

Algimantas: Šitą Tėvo mokymą gavau šiandien, kada kreipiausi į Tėvą, kad paaiškinčiau savo sielos broliui iš Jungtinių Valstijų, kodėl *Urantijos Knygoje*, Jėzaus apreiškime *Kalbu Jums Vėl* reinkarnacija neigiama, tuo tarpu kitų žmonių gautuose net iš Jėzaus apreiškimuose-mokymuose ji yra pripažįstama.

Jėzus Kristus savo mokyme *Kalbu Jums Vėl* aiškina, *kodėl* taip yra, tačiau aš dar nutariau kreiptis į Tėvą. Ir tai, ką gavau iš Tėvo, pateikiu jums. Kadangi Tėvo mokymą priėmiau angliškai, tai čia jums pateikiu vertimą į lietuvių kalbą.

Mano mylimas Tėve, aš garbinu Tave. Aš garbinu Tave iš meilės Tau ir savo laisva valia, padovanota iš Tavęs.

Tėve, Mykolai, Visatos Motina Dvasia, Nebadonija, ačiū tau už dar vieną man suteiktą galimybę tarnauti tau per tarnavimą savo sielos broliui, kuris nori sužinoti apie reinkarnaciją daugiau, nes kai kuriuose apreiškimuose, net ir tavo vardu, Mykolai-Jėzau, yra vartojama šita idėja.

Mano mylimas Tėve, aš negalėjau sugalvoti nieko geriau, kaip tik pateikti šitą klausimą apie reinkarnaciją Tau. Aš iš tikrųjų noriu, kad Tu atsakytum mano sielos broliui, kad jis susidarytų aiškią sampratą apie reinkarnaciją iš Tavęs.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, Aš iš tiesų tave giriu, kad rodai troškimą padėti savo sielos broliui pačiu giliausiu būdu, koks tik iš viso yra įmanomas, pateikdamas šitą klausimą Man.

Aš tikrai žinau, jog tavo siela taip vibruoja Mano meile ir yra pasiekusi tokį aukštą virpėjimo dažnį, kad ji gauna Mano tiesą tiesiogiai iš Manęs; o

šitoji tiesa yra viena ir vienintelė, nes šitoji tiesa yra *Manasis Asmuo*, kaip jis pasireiškia jūsų gyvenimuose ir jūsų kasdieniame gyvenime.

Manasis Asmuo yra toks milžiniškas ir giluminis, kad jis yra beveik beribis kūrinijoje, kuri turi savo ribas, kokios jos yra tam tikrame konkrečiame visatos amžiuje, bet jo potencialas yra laikomas Mano Absoliutuose, ir net šitame *Aš Esu*.

Ir tai yra *vienintelė* priežastis, *kodėl Aš nenaudoju jokios reinkarnacijos tarp mirtingųjų*, nes jūs esate tokie Mano sūnūs, kurie tiktai pradedate šitą begalinį ir amžinąjį Manojo Asmens ieškojimą savo pačių viduje, ir savo tarnystėje Man ir savo sielos broliams įvairiose gyvybės formose-judėjimo priemonėse kūrinijoje, kuri savo ribas paskleidžia prieš jus jau šitą pačią akimirką jūsų kasdiene aplinka.

Ir *visa*, ko Man reikia iš jūsų, kiekvieno, yra jūsų atrastas jūsų gyvas ryšys su Mano fragmentu, esančiu kiekviename iš jūsų, kad jūs pradėtumėte *patirti* savo kasdienybės darbuose ir savo kasdienėje tarnystėje *Man* tarnaujant savo sielos broliams.

Jūs esate tiktai pačioje pradinėje formoje evoliucinės gyvybės, numatytos Mano evoliuciniame plane. Kaip gi gali *Mano* evoliucinis planas, skirtas gyvybės formų tobulinimui, pradedant pačia žemiausia – materialiais žmonėmis – apimti jų tobulinimą, jeigu Aš jus sugrąžinčiau *kaip mirtinguosius*, kad kartotumėte savo gyvenimus vėl ir vėl žemiausioje gyvybės formoje, ir net blogesnėse sąlygose ir blogesnėje aplinkoje negu jūsų tariamai ankstesniuose gyvenimuose, kadangi jūs nesugebėjote atidirbti savo visos karmos per savo ankstesnį gyvenimą Urantijoje. Tai *nesudaro* žengimo pirmyn. Tai sudaro tiesiog pasišaipymą iš Mano evoliucinio plano, numatyto gyvybės tobulinimui, ir kuris apima *bet kokios gyvybės formos – ar ji būtų materiali, morontinė, ar dvasinė – vien tiktai žengimą pirmyn, ir nė vieno žingsnio atgal.*

Mano gyvybės planas nesuteikia nė vieno žingsnio *atgal*. Būtent tiktai Mano sūnūs ir dukros, kurie nukrypsta nuo Mano valios ir nuo šito paties plano, ir pridaro klaidų ir net sukyla prieš Mane ir šituo jie padaro daug žingsnių atgal. Ir tai irgi padaro įtakos jų aplinkai, įskaitant ir toje aplinkoje esančios gyvybės sąmonę.

Dėl to, bet koks žodis, bet kokia mintis, bet kokia idėja, nepriklausomai nuo jos autoriaus vardo, jeigu ji apima kokias nors užuominas apie reinkarnaciją, eina prieš Mano planą.

Aš nesu tas Asmuo, kuris jus laikytų jūsų egzistencijos žemiausiame lygyje kažkokiam skaičiui gyvenimų toje pačioje gyvybės formoje, kada Aš esu jums parengęs daugybę gyvybės formų aukštesniuose lygiuose, kurie jus mokytų tobulumo, *Manojo tobulumo*. O Manasis tobulumas neapima nei gyvenimo aplinkos, nei tarnystės *kokio nors pabloginimo*, nes šitas tobulumas apima *Mano meilę*, kuri *nežino* baimės ir kančios, *nežino* bet kurio kito asmens įžeidimo ar bet kurio kito asmens laisvos valios laužymo, tuo tarpu pati reinkarnacija sulaužo *Mano laisvą valią*, kuri sudaro Manosios kūrinijos, valdomos *meilės* įstatymu, *pamatus*, nes net ir tie, kurie nenori gimti vėl, *privalėtų gimti dėl šitos netikros reinkarnacijos*.

Šitoji idėja yra *ne iš Manęs*, nors ji ir yra *Mano viduje per žmonių iškreiptus protus.* Ir kad iš žmogiškojo proto ji būtų išvalyta, žmogus turi pirmiausia atrasti *Mane* savo paties viduje, užmegzti *gyvą* ryšį su *Manimi*, gimti iš dvasios, ir tiktai *tada* jis tikrai bus išlaisvintas iš šitos *netiesos priespaudos ir vergystės*, kuri buvo sumanyta jūsų iškreipto proto dėl maišto jūsų dvasinių vadovų, kurie buvo neištikimi Man.

Savuoju savanaudiškumu ir tamsybe jie užteršė aplinką, kad net ir jūs turite patirti jų piktadarybių karčias pasekmes.

Dėl to jūs *turite atrasti Mane savo viduje*, jeigu norite atsikratyti šitos neteisingos reinkarnacijos idėjos. O kadangi Mano sūnų, kurie yra gimę iš dvasios ir kurių pasąmonė nebūtų iškraipyta netikros reinkarnacijos idėjos, yra nepaprastai mažas skaičius, tai net ir Mano Sūnus Kūrėjas, kurį jūsų pasaulis žino kaip Jėzų iš Nazareto, turėjo panaudoti savo jaunesniąją sielos sesę mirtingojo pavidalu tam, kad perteiktų platesnes idėjas, daug svarbesnes negu neegzistuojančios reinkarnacijos netikros idėjos užteršimas.

Jeigu nėra *geresnio* pasirinkimo, ką tu jam rekomenduotum daryti?

O geresnis pasirinkimas tikrai atsiras, kada jūs, kiekvienas, atrasite *Mane* savyje. Tiktai tada tikrai bus galima atsirinkti neužterštą protą tam, kad jūsų sielos broliams būtų perteikiamos didingos idėjos. Šiandien net ir Mano Sūnus Kūrėjas turėjo padaryti tokį kompromisą tam, kad perteiktų ryškesnę šviesą tiems, kurie jos trokšta.

Aš tave pasirinkau *Savo ambasadoriumi* ne tiesiog dėl to, kad tu galėtum žinoti šį faktą, bet dėl to, kad tu galėtum skelbti *Mano gyvą žodį ir net ištaisyti tuos, kurie galėtų kalbėti net ir Jėzaus Kristaus vardu ir perteikti klaidingas idėjas.* Aš panaudoju tave kaip savo *ambasadorių*,

kad perteikčiau savo gyvą žodį tavo sielos broliams, kurie trokšta *Manojo* žodžio ir tiesos – sakyk jiems, sakyk jiems *visiems, kurie nori šitos tiesos – reinkarnacija yra jūsų pačių susigalvojimas ir ji neegzistuoja tarp žmonių, kaip ją suprantate jūs, kaip atėjimą į žmogiškąjį materialų kūną antrą, trečią, ketvirtą, ar n-tąjį kartą, kad gyventumėte toje pačioje planetoje.*

Jūs galėtumėte ateiti net ir į savo planetą, žmogiškuoju pavidalu, bet jau nebe kaip žmogus, kada jau jūs būsite patyrę savo prisikėlimą iš tos būsenos, ką jūs klaidingai vadinate „mirtimi“, *tuo tarpu šiuo atveju jūs galėtumėte ateiti į šitą planetą su tam tikra misija, kad augtumėte kaupdami savo patyrimą aukštesniu lygiu net ir tuo pačiu materialaus žmogiškojo kūno pavidalu.*

Bet tai skiriasi nuo jūsų reinkarnacijos idėjos.

Ką jūs taip pat turėtumėte turėti omeny yra tai, kad jūsų pasąmonė yra sujaukta, ir ji suteikia jums ne tik klaidingų idėjų, ar jų nuotrupų, bet taip pat ir klaidingų vizijų. Ir tai, ką jūs žinote kaip įvairias haliucinacijų ar ir transo-vizijų formas, tai jos žmogiškajam protui yra tokios realios, kad jis nustoja atskirti jas nuo to, kas yra tikra ir kas nėra tikra. Ir šitos mintys gali jus klaidinti ir vesti tolyn nuo *Manęs*.

Manasis fragmentas, gyvenantis tavo prote, taip pat tave moko matyti per atstumą, ir tu supranti, kaip sunku tavo protui atsikratyti savosios pasąmonės sunkios naštos, kuri tau neleidžia pamatyti kokį nors vaizdinį ilgesnį laiką. Jis yra toks lengvas ir toks trapus, kad tavo sunki pasąmonė jį tuoj pat „sunaikina“, tiesiog po kelių sekundžių. O Aš tave mokau: „Bendrauk su Manimi *dažniau* ir tu tikrai pasitikėsi *Manimi labiau*, ir tai suteiks tau, tavo protui, didesnę ramybę, nes būtent tiktai nurimęs protas ir gali priimti mažiau iškraipytą informaciją iš bet kurio dvasinio mokytojo, ir iš *Manęs*“.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, ačiū Tau už šitą nuostabų mokymą, kurį aš nusiųsiu savo sielos broliui, vildamasis, kad tai padės jam susidaryti aiškų supratimą apie reinkarnaciją, nors, kol kas, ji tebėra pripažįstama kai kuriuose apreiškimuose.

Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

30. Tėvo mokymas, perduotas per mūsų gyvąsias pamaldas Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovėje,
2008 01 26

Algimantas: Mylimas Tėve, mes nuolat meldžiame didesnio nusiraminimo, didesnės šviesos, didesnio sustiprinimo. Kaip mums tą patirti? Jeigu Tu suteiktum savo mokymą, aš pasirengęs jį pagarsinti, kad išgirstų jį ir kiti, dalyvaujantys mūsų maldoje.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, jūs esate pasimetę vien tik dėl to, kad aplinka yra tokia tamsi, tiršta, ir jinai prislegia jus, nes jūsų sielos yra dar tokios gležnos, kaip patys mažiausi daigeliai, vos vos išleidę daigą virš dirvos paviršiaus, ir šalna gali juos tuoj pat pakąsti. Dėl to jūsų ta nuostabi, besiskleidžianti daigo pavidalo forma, ji yra gyva, ji yra tikra.

Auginkite šitą daigą. Daigui reikalinga saulės šviesa, o jūsų sielai reikalinga Mano meilės gyvi virpesiai.

Atsigręžkite, kaip atsigręžia daigas į saulę, jūs į Mane atsigręžkite visu savo sielos atsivėrimu, visa savo širdies gelme, kad patirtumėte, kaip Aš jus pagirdau ir pamaitinu gyvuoju vandeniu, gyvąja duona.

Jūs dabar meldžiate Mane daugiau sustiprinimo, kad turėtumėte didesnį ryžtą, kad galėtumėte veikti.

Nejaugi jūs manote, kad Aš esu apleidęs jus, kad Aš jums nesuteikiu ryžto, kad Aš jums nesuteikiu drąsos, kad Aš nesu su jumis, kad Aš nesu net jūsų viduje.

Nejaugi tai, ką jūs skaitote net ir šitame apreiškime, Urantijos Knyga, arba Kristaus apreiškime KALBU JUMS VĖL, negi jūs manote, kad tai yra tušti žodžiai, kada jūs skaitote, kad Aš esu, per savo Dvasią, jūsų viduje, ir vedu jus, ir žadinu iš vidaus, stiprinu jus iš vidaus?

Tai jeigu jūs nepajuntate šito stiprinimo, tuomet ir atsigręžkite į Mane, kalbėkite su Manimi. Kalbėkitės!

Kada jūs žvelgiate į savo vaikus, jūs suprantate, kad jie nesupranta jūsų, negali išgirsti jūsų mokymų, negali suprasti jūsų nuostatų.

Tai kaip Man matančiam, kad jūs taip pat pilni baimės, negalite suprasti Mano jums suteikiamų mokymų, kaip Man elgtis ir jaustis?

Lygiai taip pat prašyti dar didesnio Mano Tėvo, kurio nėra? Esu Aš, Pirmasis Šaltinis ir Centras – Aš esu.

Bet Man irgi liūdna ir skaudu, kada jūs skaitote daugybę kartų, kada

jūs girdite daugybę kartų: „Bendraukite su Manimi. Prisipildykite iš Manęs jau jums suteiktos meilės, ryžto, drąsos bangos, ir jūs patirsite, kad jūs iš tikrųjų esate kupini meilės, pilni ryžto, ir bebaimiai daryti gėrį, skleisti meilę“.

Ko jūs bijote? Jeigu jūs bijote, reiškia, jūs neturite pakankamai gyvo ryšio su Manimi. Reiškia, jūs tam neskiriate laiko.

Aš negaliu padaryti už jus to, ką turite daryti jūs patys, jeigu norite nešti šviesą aplinkai.

Jūs suprantate, kad jūsų vaikai negali suprasti jūsų patarimų, jūsų šviesos, bet jūs nieko negalite pakeisti už juos. Jeigu jie neatsiveria jums, jūs negalite jų pripildyti savo šviesa, negalite priversti, kad jie naudotųsi jūsų patarimais.

Tai kodėl jūs elgiatės lygiai taip pat, kaip elgiasi jūsų vaikai, jūsų supratimu, elgiatės Mano atžvilgiu, kada jums sakau vieną ir tą patį: „Bendraukite su Manimi daugiau. Atsiverkite Man daugiau, ir jūs stiprėsite“.

Aš jums tą sakau, nes taip yra visoje kūrinijoje.

Juk Jėzus yra sakęs: „Aš turiu ir kitų avių kaimenių“. Tos kitos avių kaimenės labiau suprato Jėzų ir jo mokymą, ir jos naudojosi jo mokymu: Kūrė dangaus karalystę, Mano dvasinę šeimą, tiek savo širdyje, tiek aplinkoje, o jūs nedrįstate šito daryti.

Jūs norite, kad kažkas kitas už jus padarytų. Jūs siekiate, kad jums būtų gera, kad jums būtų ramu, kad jūsų kiti, kurie šalia jūsų yra, sielos broliai ir sesės, geriau suprastų jūsų mintis, jūsų siekius, jūsų darbus. Bet kiek prie šito asmeniškai jūs prisidedate kiekvienas, kiek jūs suteikiate, kiekvienas, šviesos ir meilės aplinkai, veikdami darbais?

Nekreipkite dėmesio į tai, kad jūsų nesupranta bendradarbiai arba vaikai.

Neškite Mano meilės virpesius. Skleiskite juos visiems.

Nebijokite tarti Mano vardo. Garsiai tarkite, kad išgirstų jų ausys!

Bet jūs bijote. Dėl to, kad neturite gyvo ryšio su Manimi. Reiškia, priežastis yra jūsų viduje. Jūs neturite noro atsiverti Man. Pagalvojimas apie Mane, dar nėra atsivėrimas Man. Jūs turite tam dėti pastangų.

Nieko negaunate veltui.

Aš irgi negalėčiau dalinti meilės virpesių, jeigu nemylėčiau jūsų. Bet Aš jus myliu, ir tada meilės virpesius dalinu. Aš veikiu. Dėl to Aš ir jus

raginu: Veikite, prisipildydami virpesių iš Manęs, paskirdami kasdienį laiką Man, kad galėtumėte prisipildyti.

Kodėl jūs valgote? Dėl to, kad išalksta jūsų kūnas, jam stinga energijos, jūs jaučiate, kad negalite daugiau be maisto.

Taip pat ir siela. Jinai trokšta iš Manęs palaimos, ramybės, bet jūsų žemesnis aš, jūsų žmogiškasis protas nustelbia sielos troškimą ir augimą.

Štai – tas gležnas daigas, kuris prasikalė iš dirvos, ir dabar siekia augti daugiau. Jam reikalingas Mano gyvas dvasinis maistas. Jūs jo negausite, jeigu tiktai mąstysite apie Mane, bet nebendrausite su Manimi. Aš negaliu įpilti jums gyvo vandens, jeigu jūs patys neišsižiojate.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve. Ačiū už tavo raginimą, skatinimą, nes Tu net ragini ir nurodai: „Būkite net ir tokie tobuli, koks esu tobulas Aš“. Ir kaip baugina mus tas nurodymas. Kaip mes galim būti tokie tobuli, koks esi Tu, kai mes esam tokie, atrodo, žemi tvariniai? Bet malda padeda, ir aš meldžiu, kad šitą priesaką vis daugiau, ir daugiau paverstume savo kasdieniu principu tobulėti, atsiduoti Tavo valios vykdymui, vis daugiau bendraujant su Tavimi laisva valia, gauta iš Tavęs.

Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

31. Tėvo mokymas, iš pradžių parodytas Minties Derintojo vaizdine projekcija, o vėliau paaiškintas, apie oro sroves ir žaliuojančias dykumas, 2008 02 06

Algimantas: Mano mylimieji, prieš kelias dienas, (2008 02 06) Tėvas, mokydamas mane matyti per atstumą, Minties Derintojo projekcija, suteikta mano protui, parodė tokius du vaizdinius.

Pirmasis vaizdinys buvo nuostabi ir labai gaivi ryškiai žalios spalvos žolė, auganti nedideliais kuokšteliais, o tarp jų – dykumos geltoni smėlynai. Tokių žolės kuokštelių buvo tūkstančiai, tačiau jie nebuvo tokie, kad būtų tarpusavyje kur nors suaugę į nors kiek didesnį plotą.

Vaizdas buvo labai ryškus. Mačiau šalia manęs esančių šitų kuokštelių švelnios, labai jaunos žolės gaivumą, kokį matau pavasarį, kada žolė sulaukia ir šilumos, ir drėgmės, ir jau matosi, kad atgijo po žiemos savo švelnia žaluma.

Tačiau aplink kuokštelius – vien tik geltonas smėlis. Ir jokio vandens telkinio, tik žali kuokšteliai, pilni gyvybės smėlynuose. Jokio paaiškinimo nebuvo.

Po šito vaizdinio labai greitai man buvo parodyta antroji Minties Derintojo projekcija.

Antrasis vaizdinys buvo parodytas iš viršaus: milžiniškomis bangomis putojantis vandenynas. Vanduo buvo tamsiai tamsiai pilkas, beveik juodas.

Virš jo, įvairiomis kryptimis, netaisyklingomis, laužytomis trajektorijomis, ir iš esmės staigiais judesiais, panašiai kaip naktį į šviesą staigiais judesiais skraido vabzdžiai į visus šonus – į viršų, į apačią, artyn į šviesą, bet greitai ir tolyn nuo jos, nors tą patį akimirksnį ir vėl atgal į šviesą – čia skraidė baltoko atspalvio milijardai įvairiausių dydžių stačiakampių – vieni siauresni, kiti platesni, vieni ilgesni, kiti trumpesni, vieni – kaip labai siauros ir trumpos juostelės, kiti, kaip platesnės juostelės, dar kiti, iš viso kaip siūlai, labai ploni stačiakampiai, dar kiti – kaip dideli ir tvirti stačiakampiai.

Vaizdas buvo pritrenkiantis, jis gniaužė kvapą, nes buvau tarsi pats tarp šitų stačiakampių ir virš šėlstančio vandenyno. Jausmas buvo panašus į tokį, kada tenka važiuoti naktį smarkiai sningant didelėmis snaigėmis, kurios, apšviestos mašinos lempų, atrodo, kad krenta be pabaigos, be galo, ir nebematai net kelio krašto, viskas susilieja – kelio pakraštys, baltas kelias, dangus. Ir turi net pristabdyti mašiną, kad susiorientuotum, kur esi.

Tik man parodyto vaizdo atveju, aš žvelgiau iš viršaus. Ir tolokai apačioje mačiau putojantį tamsų tamsų vandenyną.

Jokio paaiškinimo nebuvo ir aš nesuvokiau, kas tai, bet buvau pakerėtas viso matomo vaizdo. Tačiau tas susižavėjimas buvo labai trumpas, vos kelios sekundės. Vaizdas išnyko.

Kada išnyko šis vaizdas, tada paklausiau Tėvo, ką šitie abu man parodyti vaizdai reiškia, jeigu jie turi kokią nors gilesnę mokomąją prasmę.

Tai, ką man paaiškino Tėvas, buvo tikrai nuostabus mokymas, kuris išplės ir jūsų visų sampratas, jeigu jas išdrįsite plėsti.

Tėvas man pasakė, kad Jis man parodė realų vaizdą, kad aš galėčiau pats jame pamatyti užuominą apie tolimą ateities vaizdą mūsų planetoje. Ateis laikas, kada visos planetos dykumos pavirs žaliuojančiomis pievomis.

Tėvas man aiškino, kad Jis sukuria savo kūriniją, kad joje visa gyvybė turėtų malonią ir erdvią aplinką, kad būtent tokioje aplinkoje žmonės galėtų harmoningai gyventi, dalindamiesi Jo meile. Dėl to planeta įgaus visiškai kitokią aplinką, kurioje bus gausu žalumos, be jokių dykumų.

Ištirps visi dabartiniai ledynai, nebus nei Antarktidos, nei Arkties ledynų. Dėl to labai smarkiai pakils vandens lygis, milijonai Jo vaikų neteks fizinės gyvybės dėl potvynių.

Visi dabartiniai žemynai susijungs į vieną sausumą, aplinkui skalaujamą vandenyno. Pasikeis klimatas.

Nors tai bus už milijonų metų, tačiau žmonija turės, po didelių sukrėtimų, savitarpio supratimo ir savo gyvenimui palankias sąlygas, kuo geriau atsiskleisti savo dvasiniam ir fiziniam vystymuisi, puoselėjant meilę ir vystant civilizaciją visumos labui.

Tėvas paaiškino, kad dabartiniai mūsų pastatyti miestai visiškai netinka žmogaus gyvenimui. Tai žmogaus susvetimėjimo ir ydų sankaupos koncentruotos vietos dabartiniu metu gerai išsivysčiusioje – bet tik materialia prasme – civilizacijoje, kurios materialus išsivystymas visiškai neigė dvasinį žmogaus vystymąsi su Tėvu. Dėl to žmonija ir pasistatė sau tokius savo civilizacijos spąstus, kad dabar susvetimėję žmonės gyvena aukštuose namuose, kurie kenkia žmogaus sveikatai ir trukdo dvasiniam vystymuisi. Todėl net viename daugiaaukštyje gyvenantys žmonės tarpusavyje nebendrauja ir nesiunčia meilės virpesių ne tik iš savosios sąmonės, bet ir iš pasąmonės, nes nebendrauja su Juo, Tėvu, ir dėl to neatsiveria Jam, ir neprisipildo Jo meilės virpesių. Ir Tėvo šitokie meilės virpesiai nepasklinda po visą namą, po miestą, po pasaulį, kad realiai apjungtų žmones kaip visos žmonijos brolystės įkūnijimą.

Namai turėtų būti tik gamtoje, ir neaukštesni už medžius. Jokių miestų, kuriuose būtų tokia sankaupa gyventojų, neturėtų būti iš viso, nes jie sutrikdo natūralų žmogaus gyvenimo ritmą ir tarpusavio ryšį. Dėl to mes ir neturime jokių alternatyvių energijos šaltinių, nes dabartiniai šaltiniai yra ir nepatikimi, ir panaudojami neveiksmingai, ir juos turi tik saujelė žmonių savo rankose. Visa tai atves prie katastrofiškų problemų ateityje.

O kitą vaizdinį Tėvas man šitaip paaiškino.

Tai, ką aš mačiau, kaip milijardus įvairių dydžių stačiakampių – yra mūsų mintys, kurios visą laiką iš mūsų pasklinda materialiais energe-

tiniais virpesiais, net ir tada, kada jų neišsakome niekam, net iš mūsų pasąmonės sklindančiais energetiniais virpesiais.

Jos man buvo parodytos taip akivaizdžiai lekiojančios tokiais siaubingais šokinėjimais, trūkčiojančiais judesiais, ir nerealiomis trajektorijomis.

Tėvas pasakė: „Tai yra jūsų mintys. Ir būtent jos sukelia oro sroves ir audras“.

Ką Tėvas aiškino toliau, pranoko mano visas ikišiolines sampratas.

Planetai sukantis aplink savo ašį tolygiai, vandeniui garuojant, iš debesų būtų laistomos visos planetos vietos irgi tolygiai, jeigu žmonių mintys būdų šviesios, švelnios, ir kupinos meilės ir gėrio. Tada jos atitiktų Tėvo siunčiamų meilės virpesių dažnį ir labai subtiliai apgaubtų visą planetą švelniu, bet kylančiu į kosmosą, šydu, kuris visiškai derintųsi tiek su planetos judėjimo aplink savo ašį tolygumu, tiek ir su iš planetos kylančiais, dėl jos karšto branduolio veikiamo milžiniško spaudimo, šiluminiais virpesiais.

Tačiau dabartinių žmonių savanaudiškos, tamsios, piktos, neužbaigtos, trūkinėjančios ir šokinėjančios mintys, savo žemo dažnio virpesiais pasklinda į išorę chaotiškai. Ir jos kaip peiliu aižo, pjausto, raižo, plėšo visiškai net nepanašiais į tolygius judesius savo staigiais ir neužbaigtais judesiais, kurie, dar daugiau negu diena ir naktis, kontrastuoja su tuo tolygiu planetos judėjimu aplink savo ašį ir vandens garavimo ir jo iškritimo kritulių pavidalu nuosekliu judėjimu.

Tokios savanaudiškos mintys pažeidžia tolygų oro srovių judėjimą tiek, kad jis visiškai praranda bet kokią taisyklingą konfigūraciją. Tokių žemų virpesių chaotiškas įsiveržimas panašus į virusų įsiveržimą į organizmą. Jie ir pradeda laužyti savo netaisyklingomis chaotiškomis formuotėmis tolygų ir tarpusavyje susijusį planetos judėjimo aplink savo ašį bei aplink saulę, bei vandens garavimo judėjimą ir tuo pačiu sukelia chaosą ir šitose oro srovėse, kuriose palaipsniui ima formuotis audrų, viesulų, uraganų oro srovių judėjimai, kurie dėl to vis labiau dažnės ir plis, o jų pasekmės bus vis skaudesnės.

Taigi, mes, kiekvienas, savo mintimis galime arba dar labiau didinti oro srovių chaosą, stiprinti uraganus, audras, ir viesulus arba priešingai, savo šviesiomis, kupinomis Tėvo meilės ir šviesos mintimis, atradus Tėvą savyje, užmezgus *gyvą* ryšį su Juo, net ir dabartinėmis sąlygomis, šitokias chaotiškas oro sroves raminti.

Atsiminkite: *kiekvieno* iš jūsų *kiekviena* mintis, kurioje vyrauja Tėvo meilės aukšto dažnio virpesiai yra *reikalinga*.

Būtent nuo jūsų, *jau dabar*, priklauso tas metas, kada dykumos pavirs nuostabiomis lankomis, kuriose gyvens žmonės, ganysis gyvuliai; kada audros, uraganai, ir viesulai su potvyniais bus minimi tarp ateinančių kartų tik kaip jų tolimųjų protėvių sunkios gyvenimo aplinkos tolimi istorijos aidai.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

32. Tėvo mokymas apie savęs kankinimą, atsižadėjimą, pasninkavimą, 2008 02 17

Algimantas: Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, garbinu iš meilės ir laisva valia, garbinu, nes Tu suteiki didesnę išmintį kiekvienai sielai, kuri Tau atsiveria pati. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mylimas Tėve, mano sielos sesė paprašė atsakyti jai į esminį klausimą – ar reikėtų melstis, pasninkauti, savęs atsižadėti, sunkiu darbu užsidėti atgailos naštą už Urantijos sielos brolius ir seses, neinančius šviesos keliu. Jeigu šį atsakymą galiu paviešinti visiems, tai aš esu pasirengęs Tavo atsakymą tuoj pat užrašyti.

Tėvas: Mylimieji Mano vaikai, kaip man skaudu jus matyti norinčius kankintis už kitus, kaip sau apsunkinti gyvenimą, kuris yra Mano jums visiems suteikta dovana, kad patirtumėte Mano malonę palaimoje ir meilėje.

Tai ar jūs galėtumėte Mane matyti tokį negailestingą, kad Aš iš jūsų prašyčiau nors menkiausios savęs atsižadėjimo akimirkos. Priešingai, Aš jums visą laiką sakau ir nuolat raginu, tapkite savimi, savo tikruoju savimi, tuo jūsų aš, kurį padovanojau jums Aš kaip asmenybės dovaną.

Ir šitai jūsų dieviškai dovanai, jūsų asmenybei, iš Manęs tėra tik viena vienintelė palaima, kurią jūs patiriate atsivėrę Man – tai Manoji meilė, kurią atsivėrusi Man siela ima vis giliau patirti savyje ir ją spinduliuoti į aplinką savo tikrais, gyvais, iš savosios sielos gelmės pasklindančiais virpesiais. Jie yra tikri, realūs, dėl to, kad jie pasklinda iš Manęs ir pasiekia jūsų atsivėrusią sielą, kuri užmezgusi gyvą ryšį su Manimi, ir pati trokšta juos siųsti visiems.

Štai šitokios jūsų maldos už savo vaikus, jūsų sielos brolius Aš prašau iš kiekvieno iš jūsų.

Tik šitoks jūsų asmeninis atsivėrimas Man turi ne tik prasmės jums, kiekvienam, bet ir visai Urantijos planetai, ir net visai kūrinijai, nes būtent taip jūs sušildote savo aplinkinius, sušildote visą žmoniją, sušildote Mane.

O savęs atsižadėdami, save kankindami pasninkavimu, jūs tik save kankinate tiek, kad imate prarasti net ir tą nedidelį meilės pojūtį savo artimiems žemiškosios šeimos nariams, nes jūs manote, kad tie šeimos nariai, kurie nenori sutikti su jūsų tokia nuostata, yra neverti Mano meilės, Mano jiems suteikiamos vidinės šilumos, nes jie patys nepasninkauja ir nesikankina už kitus ir dėl kitų.

Jūs irgi palaipsniui ir save nustojate mylėti, kada rūpinatės vien tik savo kūno kankinimu, ir šitokiu būdu net nesusimąstote, kad einate prieš Mano valią, kuri visa yra vien tik meilės kupina. Tai, kaip gi galėtų būti tokia Manoji valia, kad jūs jaustumėte skausmą ir kančią, kada Manoji meilė turi jus visus užlieti gausoje ir palaimoje.

Vien tik dėl to jūs visi turėtumėte vien tik palaimoje gyventi ir jausti gausą savojo gyvenimo su Manimi tiek materialia išraiška, tiek ir dvasiniu pojūčiu. Kadangi jūs nepalaikote su Manimi nuolatinio ir gyvo ryšio, tai jūs ir manote lengvai išsisukti iš savojo sielos aukštesnio aš, kuris trokšta Manosios meilės pats ir tuo pačiu nori dalinti ją ir visiems kitiems, tiesiog paprasčiausio mechaninio ritualo atlikimu – pasninku ar nemigo naktimis, sunkiais darbais.

Jūs esate Mano vaikai, jūs turite net iš Manęs jums suteiktą dalelę, Minties Derintoją, kuris jus ir moko miego metu, kada jūsų protas negali Man priešintis, kada jūsų sąmonė miega. Tačiau tuo pačiu jūs turite ir materialų kūną, kuris yra Mano šventovė materialiu pavidalu, nes būtent be jo jūs negalėtumėte dabartiniu lygiu nei veikti, nei bendrauti su Manimi. Todėl jūs turite savo kūną labai prižiūrėti, kad jis būtų stiprus ir sveikas, nes tik jo pagalba jūs ir galite daryti gerus darbus savo sielos broliams, Mano kitiems vaikams. O save iškankinę, savo materialų indą išvarginę, jūs ir patys nustosite Mane mylėti, nes jums kūno fizinė kančia ir skausmas, nuovargis ir išsekimas atims visas mintis apie Mane, nes jos visos bus sutelktos į jūsų kančią ir skausmą, kad tik jo nebebūtų. O kai kas panorės net ir prieš laiką palikti šitą nuostabų jūsų pasaulį.

Dėl to tik gyvendami visa savo siela atsivėrę Man, jūs ir galėsite patirti

Mano meilę, pajusti savo viduje palaimą, o tada ir patys suvoksite, kaip nuostabu dalintis meilės virpesiais su visais savo sielos broliais ir sesėmis, ir dalintis iš meilės jiems.

Ir tik tada savo nuoširdaus atsivėrimo akimirką, savo maldos metu, jūs patys imsite melsti meilės ir laimės visiems savo sielos broliams, net ir tiems, kurie jus skriaudžia, kurie gyvena nusigręžę nuo Manęs tamsoje.

Ir šitie jūsų meilės virpesiai sklis po visą kūriniją, Jie niekur neišnyks, nė vienas jūsų pilnas meilės mažiausias ir silpniausias virptelėjimas neišnyks per visą amžinybę, bet jis taip pat prisidės prie visos kūrinijos šviesėjimo, bet ne kentėjimo ir skausmo.

Todėl širdyje atraskite gyvą ryšį su Manimi, ir tada patys pajusite, kad jums nereikia nė vienam tokių prieš Mano valią nukreiptų savęs atsižadėjimų ir savojo kūno kankinimų pasninkavimu, kaip ir savo kūną nustosite taip pat kankinti persivalgymu, kuris jums sukelia daugybę ligų.

Vien tik gyvas bendravimas su Manimi jums ir padės išspręsti jus kankinančias dabartines problemas, nes kito kelio jūs neturėjote ir neturite. Kadangi per kartų kartas jūsų sielos broliai dėl neišmanymo ir savosios tamsos klaidingai manė, kad Mane galima nupirkti ar Man galima įsiteikti kokiais nors savęs atsižadėjimais, ar dovanomis, tai ir šiandien jums tebėra tokie klausimai labai svarbūs ir neduodantys ramybės.

Štai dėl ko Aš jums sakau ir dabar, ir visada, visos problemos kyla dėl to, kad jūs neturite gyvo ryšio su Manimi, o tada tuščiai bandote jas spręsti ir savo klaidingais sprendimais ir neteisingomis nuostatomis, kurias gavote iš savo praėjusių kartų. Užmirškite tai, kas yra parašyta, ar kas yra pasakoma, apie savęs atsižadėjimą ir savęs kankinimą ir varginimą, jog šitokiu būdu jūs galėtumėte paveikti Mane.

Aš nesu veikiamas niekaip, nes Aš esu *nesikeičiantis*. Dėl to jums yra lengva Mane pajusti jums būnant bet kur ir bet kuriuo metu, jeigu tik jūs nuoširdžiai ir atsiveriate Man, nes savo viduje turite Mano dvasią, Minties Derintoją, ir dėl to Mane ir galite pajusti jau dabar. O pajautę Mane savo viduje, nebeturėsite nė menkiausio troškimo save kankinti net ir naktinėmis maldomis. Tada jūs tiesiog *gyvensite nuolat Man atsivėrę ir spinduliuodami mano meilę visiems.* Ir šitas jūsų gyvas spinduliavimas ir keis visą žmoniją, ir net kūriniją, per jūsų, kiekvieno, asmeninį *keitimąsi*, jums nuolat vis labiau panašėjant į *nesikeičiantį Mane*, kuris spinduliuoja vien tik meilę ir nieko daugiau.

Ir jūs, pradėję spinduliuoti meilę visiems, patys pajausite, kaip jūs prisipildote Manosios išminties. Ir tada pamatysite ir kelią, kaip su Manimi, atrastu savyje, spręsti visas jums svarbias problemas, į kurias jūsų požiūris bus labai smarkiai pasikeitęs. Tada jūs būsite suvokę, kad kitų pakeisti jūs neturite ne tik galios, bet ir teisės, nes ir jie turi laisvą valią, kurią aš lygiai tiek suteikiau kiekvienam. Ir šitoji laisva valia yra neribojama jokiais savojo aš atsižadėjimo, priesakų, ar pasninkų būdais.

Tai ne Mano kelias. Aš jums suteikiau savo paties *gyvąjį meilės kelią drauge su Manimi, esančiu jūsų net ir viduje.*

Dėl to ir ženkite šituo jūsų *gyvuoju* keliu. Ir patys patirsite, koks nuostabus ir lengvas yra šitas kelias jūsų atvėrusiai ir su Manimi nuoširdžiai bendraujančiai sielai, kuriai ir minties nebekyla Manosios meilės virpesių vandenyno užliejusioje bangoje save kankinti ar savęs atsižadėti.

Mylėkite vieni kitus. Kurkite per gyvą ryšį su Manimi brolystę tiek tarpusavyje, tiek tarp visos kūrinijos visų Mano vaikų, Mano vis augančioje šeimoje, kurioje jums taip pat jau yra garbinga vieta.

Algimantas: Ačiū Tau mylimas Tėve, ačiū už šitą nuostabų mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mielieji, nors Tėvo mokymas atsako į Irenos pateiktą klausimą mūsų svetainės – www.urantija.lt – Forume, bet manau, kad jis atsako ir daugybei kitų mūsų sielos brolių ir sesių, kurie taip pat norėtų, kaip nors prisidėti prie mūsų šviesėjimo.

Skaitykite šį mokymą, ir ne kartą, ir susimąstykite, kiek jis tinka jums asmeniškai, kiek jūs jaučiate Tėvą savo viduje, kiek Jo meilės virpesiai ramina jūsų sielą ir kiek pati siela į juos reaguoja darydama gerus darbus be jokio atlygio. Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

33. Tėvo mokymas apie Mirtingųjų Rezervinį Likimo Korpusą

2008 02 20 00 val. 10 min.

Algimantas: Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, ir garbinu iš meilės ir laisva valia, gauta iš Tavęs. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mylimas Tėve, aš Tavęs noriu paklausti apie Mirtingųjų Rezervinį Likimo Korpusą. Būtent šitas klausimas yra pateiktas mūsų svetainės – *www.urantija.lt* – Forume vienos iš sielos sesių. Ji, kaip ir aš, manau, kaip

ir daugybė kitų mūsų, norėtų sužinoti daugiau apie šių žmonių veiklą Urantijoje, jeigu tai yra tokia informacija, kurią galima perteikti visiems mums viešai.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, Mirtingųjų Rezervinis Likimo Korpusas yra tokie žmonės, kurie dar tebėra savo materialiu pavidalu jūsų planetoje, bet apie savo priklausomybę šiam korpusui nežino nieko.

Jiems tokius neįprastus dalykus, kaip apie kokių nors korpusų egzistavimą, neįmanoma būtų paaiškinti taip, kad jie šito, jiems dvasių suteikiamo paaiškinimo neišsigąstų.

Jūs esate per daug neišvystę savojo dvasinio mąstymo, kad galėtumėte realiai ir rimtai mąstyti apie dvasių egzistavimą Mano visoje kūrinijoje. Jums tokie samprotavimai atrodo nerealūs, dėl to į tokius aiškinimus nežiūrėtumėte rimtai. O jeigu dar patys pradėtumėte išgirsti jums sakomus dvasių, kurių jūsų akys nemato, žodinius paaiškinimus, tai jūsų išgąstis dar daugiau padidėtų.

Tačiau nepaisant tokios apverktinos jūsų pasaulio padėties, dvasiniu požiūriu, jūs turite nuostabių patyrimų net ir su tokiu Mirtingųjų Rezerviniu Likimo korpusu, nes būtent dėl to, kad jūsų pasaulyje reikia dar padaryti tiek daug darbų, kurių organizavimui ir įvykdymui ir panaudojami šitų korpusų parengti ir patikrinti mirtingieji, jūsų sielos broliai ir sesės, Mano mylimi vaikai.

Tie gėrio darbai, kurie yra daromi jų rankomis, yra paprasti darbai, kuriems atlikti ir reikalingi tokie mano vaikai materialiu pavidalu. Jeigu jūs išgirstate, kokią nors gerą žinią, ar kokį nors jums skirtą pranešimą, informaciją, kuri jums iki tol nebuvo nei reikalinga, nei atėjusi į galvą, o vis tik ją jums perduoda žmogus, tai ir bus tokio Rezervinio Likimo Korpuso dalyvio atliktas darbas. Šitie darbai yra trumpalaikiai, jie gali užtrukti vos kelias minutes ar valandas, bet jie atliekami, ir atliekami net ir pačiam žmogui nesuvokiant to darbo nei prasmės, nei tikslo dieviškuoju supratimu. Jis tik suvokia to darbo vertę savo asmeniniu suvokimu.

Aš tau pačiam noriu priminti, kada tu važiavai su Urantijos Knyga per Lietuvą, tau irgi perdavė informaciją aplankyti Kryžių kalną Šiauliuose. Ir tau nepaaiškino nei kodėl tu ten turėtum nuvažiuoti, nei kada būtent turėtum ten nuvažiuoti. Tiesiog tu tą pačią popietę iš to paties žmogaus, kurį sutikai du kartus toje pačioje gatvėje gavai lygiai tą pačią informaciją – aplankyti Kryžių kalną. Be jokio paaiškinimo. Ir tas mano

sūnus, perdavęs tau šitą pranešimą, pats irgi nežinojo, KODĖL tu turi aplankyti Kryžių kalną. Tačiau jis atliko Mirtingųjų Rezervinio Likimo Korpuso nario užduotį.

Ar bet kas gali tokią užduotį atlikti? Ne, ne bet kas. Tik patikrintas, dieviškuoju požiūriu, Mano vaikas, kuris gali apraminti savo sielą ir daug lengviau išgirsti jam perteikiamą informaciją, kad jis atliktų tokį pavedimą.

Kadangi jūs tokių dalykų sutiksite savo dabartinėje aplinkoje vis daugiau, tai ir patys pamatysite, kad tokie Mano sūnūs pasitarnauja Man, perduodami Mano prašymus, net ir patys šito nesuprasdami, bet nesipriešindami Mano prašymams, Mano vedimui, tokius pranešimus perduoti kitiems Mano sūnums, kuriems jie ir skirti, kad būtų vykdoma viena ar kita Mano užduotis, numatyta šiems Mano vaikams.

Jūs turite žinoti, kad Manoji kūrinija yra milžiniška šeima, kurioje jos nariai Mano yra panaudojami pagal jų parengimą ir sugebėjimus tuos pavedimus atlikti. Čia aš turiu tau paaiškinti, kad nesuklystum, aiškindamas kitiems, jog man reikalingi ne jūsų ypatingi gabumai, nepaprasti sugebėjimai, talentas, bet šiuo atveju Man yra reikalingas jūsų patikėjimas ir pasitikėjimas perteikti kokią nors mintį, net jeigu jos reikšmės jūs ir negalite suvokti. Man reikalingas jūsų sugebėjimas pasitikėti Mano vedimu iš vidaus ir jam nesipriešinti.

Būtent dėl to Mirtingųjų Rezervinis Likimo Korpusas ir neturi didelio skaičiaus narių, nes daug kas tokias neįprastas žmogiškajam protui kylančias mintis tuoj pat atmeta, kad jos netikros, jo paties prifantazuotos, išgalvotos, ir tuo pačiu užkerta kelią, kad toks Mano sūnus ar dukra būtų įtrauktas į Mirtingųjų Rezervinį Likimo Korpusą.

O juos panaudoti kasdien bus vis daugiau galimybių. Ir jie bus panaudojami vis didesniais kiekiais, kaip ir paties korpuso narių skaičius vis palaipsniui plečiasi. Ir toliau jis augs dar labiau.

Algimantas: Mylimas Tėve, ačiū Tau už šį mokymą. Aš tave garbinu visa savo siela ir laisva valia.

Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

34. Tėvo mokymas apie mums skirtus išmėginimus ir išbandymus, 2008 02 21

Algimantas: Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, kad Tu esi ir kad sukūrei kūriniją mūsų patyrimo ir augimo labui. Mylimas Tėve, aš garbinu Tave iš meilės Tau, ir laisva valia, gauta iš Tavęs. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mylimas Tėve, aš Tau noriu pateikti vienos iš mūsų sielos sesių klausimą, kurį ji paklausė mūsų svetainės Forume ir paprašė mane, kad šito paklausčiau Tavęs – kokie yra mūsų išmėginimai ir išbandymai?

Tėvas: Mano mylimieji vaikai, visi mano mylimieji vienodai, bet taip, tarsi kiekvienas iš jūsų būtumėte Mano vienas vienintelis vaikas visoje kūrinijoje. Šitokia Mano meilė yra kiekvienam beribė ir Mano troškimas yra begalinis, kad jūs visi, iki vieno, Mane pajaustumėte savo viduje; ir tada patys pamatytumėte, kokie gi jūsų yra išmėginimai ir išbandymai.

Šiandien absoliuti jūsų dauguma net ir nesusimąstote, kad jūs esate išmėginami, išbandomi Mano kitų vaikų, visiškai arti jūsų esančių savo energetiniu pavidalu, tačiau tarnaujančių visų jūsų gerovei ir Mano meilei, kurią jie jaučia savo viduje.

Ir jie jums padeda įveikti jums kylančias kliūtis ir problemas, kad tik geriau būtų jums, ir visai aplinkai. Tačiau bėda yra tokia, kad jūs kaip pamišėliai, jūsų supratimu, bėgate kažkur ir bijote sustoti, apsidairyti, o kur gi bėgate, ar iš viso ta kryptimi reikia bėgti, ir ar reikia bėgti?

Štai jums ir pirmasis išmėginimas – susimąstyti, kaip gyventi su savo sielos broliais ir sesėmis, kaip prisidėti, kad būtų geriau ne tik jums asmeniškai, bet ir visumai.

Jeigu jūs klojate asfaltą ir jį paklojate nekokybiškai, o tai reiškia, kad jį paklojate blogai, ar tai nėra jūsų išbandymas, kad jį klotumėte gerai, nes blogai paklojus, tuoj ir vėl kelias taps duobėtas ir kiti juo važiuojantieji negeru žodžiu minės ir tuos, kurie klojo, ir tuos, kurie užsakė jį pakloti, kad nepasirūpino kokybišku darbų atlikimu.

Ir tai yra jūsų išmėginimas nuoširdaus, ir su meile išreiškiamo, požiūrio tiek į savo darbą, tiek į savo sielos brolius. Jeigu ką nors padarote be meilės, reiškia šito Mano išmėginimo jūs dar neišlaikėte, jums dar reikia ties tokiomis jūsų charakterio išbandomų gerųjų jo savybių atskleidimu padirbėti.

Mano išmėginimai – tai nėra milžiniškų rekordų pasiekimas ir nepaprastų darbų atlikimas. Tai *kiekvienoje veikloje, atitinkančioje Mano meilės valią,* savęs atskleidimas irgi tokio, kuris atitinka Mano meilės virpesius, kuriuos jūs kiekvienas jau esate gavę iš savojo vidaus, per Mano dvasią, jūsų Minties Derintojus. Jeigu tik jūs pajuntate Manosios meilės virpesius, tą patį akimirksnį jūsų požiūris į savo veiklą ima keistis taip, kad jis priartėja prie Manojo požiūrio – daryti visus darbus su meile ir iš meilės Man. Ir tai yra jūsų išbandymai kiekvienoje veiklos sferoje ir kiekvienoje jūsų gyvenimo sferoje – kaip jūs elgiatės tarpusavyje, darbe, su vaikais šeimoje, sutuoktiniai tarpusavyje, visa tai ir yra išmėginimai jums.

Ne vieną kartą aš tau sakiau, ir dabar kartoju, kad visa Manoji kūrinija yra tarpusavyje susieta gyvoji sistema. Jūs einate per ją, priiminėdami savo asmeninius sprendimus, kurie jums turi atitinkamų pasekmių. Aš jums suteikiau laisvą valią ir savo dalelę, jūsų Minties Derintojus, kurie jus veda iš vidaus meilės, gėrio, grožio, gailestingumo kryptimi. Ir veda kiekvieną individualiai. Tačiau Mano vedimas iš vidaus daugiausia yra skirtas jau ateities gyvenimui po prisikėlimo sielos pavidalu, nes Mano mokymai dabar perdaug pralenkia jūsų sumaterialėjusią visuomenę, kad jos nariai išgirstų tokius subtilius ir tylius Mano meilės mokymus, perteikiamus kiekvienam iš vidaus. Tuo tarpu tos jūsų sielos brolių ir sesių sielos, kurios jau pajunta Mano vedimą iš vidaus, ir pačios ima dalintis savuoju patyrimu ir sampratomis, kaip pagerinti tamsią visuomenę. Ir jos pačios buriasi į grupes, į kolektyvus, kad šitą Mano jiems siunčiamą kiekvienam individualiai dvasinę šviesą sustiprintų ir perteiktų visuomenei.

Nors Mano asmeninis vedimas ir numatytas jūsų ateičiai, po prisikėlimo, bet jau dabar kai kurie iš jūsų atlaikė išbandymą, kada jūsų siela ima ne tik pati keltis, bet ir kitus žadinti iš dvasinio sąstingio miego. Taip kai kurie mano vaikai pakyla į aukštesnį Manojo veikimo lygį, kad *kolektyviai* imtųsi *kitų* savo sielos brolių ir sesių žadinimo iš užsitęsusio dvasinio letargo miego, kad ir šie Mano vaikai išgirstų apie Mane ir apie Mano dvasinę šeimą, kurioje kiekvienam yra skirta išmėginimų, kurie visus suartina ir apjungia į bendrą šeimą – kūrinijos šeimą.

Tačiau be Manojo vedimo iš vidaus, jūs visi turite ir daugybę kitokių Mano vaikų, kurie jus moko iš išorės, kad tik kuo geriau išlaikytumėte Mano jums skiriamus išmėginimus – tapti labiau mylinčiais ir gailestingais kas akimirką gyvenančiais doroje ir tiesoje.

Jūs esate girdėję apie angelų darbus. Tačiau jų yra įvairių kategorijų. Vieni iš jų rūpinasi kai kurių iš jūsų asmeniniu mokymu, kiti rūpinasi grupiniu mokymu, dar kiti siekia pažangos tarp skirtingų rasių, tarp religijų, dar kiti suveda žmones ir tikrina juos tolimesniam bendradarbiavimui. Jūs net turite savo vadinamuosius amūrus, meilės strėlėmis sužeidžiančius jūsų širdis. Ir jeigu tik jūs žinotumėte, kiek daug pastangų jie įdeda, kad sukurtų jums tokias aplinkybes, kuriomis iki tol nepažinoję vienas kito žmonės susitinka ir pradeda draugystę. Tačiau toks patikrinimas jokiu būdu neužkerta kelio jūsų pačių laisvos valios panaudojimui. Ir labai dažnai, net perdaug dažnai, savo laisvą valią jūs panaudojate vien tik savo ambicijų tenkinimui, ir neišlaikote išbandymo, kad ir toliau liktumėte su tuo žmogumi ir tęstumėte bendrą veiklą ar net bendrą šeimyninį gyvenimą, jeigu tai priešingų lyčių Mano vaikai.

Ir tai įvyksta vien tik dėl to, kad jūs neišgirstate Manojo jums vedimo iš vidaus – į visus žvelgti su tokia pačia meile, kaip į kitus Mano vaikus, kuriuos Aš myliu lygiai tiek pat, kaip ir jus, kiekvieną.

Jūsų visų išmėginimai, visada yra jums neskausmingi. Kančia ir skausmas atsiranda tik tada, kada jūsų akys ir mintys nemato ir negirdi Manęs savo viduje, o atsiduoda jūsų egoistinio proto begaliniams troškimams, kurie jus ir nugramzdina į tamsą ir kančią, kada fizinis kūnas patiria skausmą, ligą, traumas, depresiją, net savižudybę.

Tačiau visa tai tik liudija, kad Mano išmėginimai, skirti jums, jūsų pačių buvo atmesti ir jūs pasirinkote savo sprendimus, kurie jus nuvedė tolyn nuo Manęs. O kuo toliau nuo Manęs yra jūsų vidinis aš, tuo daugiau sirgs ir kentės jūsų kūnas, tuo dažniau jūs pateksite į tokias padėtis, kuriose jūs nebežinosite, kaip rasti išėjimą iš kančios požemio, kaip patirti gerą žodį net iš savo artimųjų, kurie gyvena drauge su jumis, kurie dirba drauge su jumis. Tačiau šitoks išmėginimas yra ne Mano jums siųstas. Tai jūsų pačių pasirinktas kelias, ieškoti išbandymų jūsų pačių vis labiau augančiam ego.

Pažiūrėkite, kiek yra jūsų pasaulyje turtingų, materialiu požiūriu, žmonių, ir nė vienas iš jų neturi palaimos, nejaučia vidinės ramybės, nes neišlaiko Mano jiems siunčiamų išmėginimų – su meile dalintis *dorai* uždirbtais turtais. Štai koks Mano jiems yra siunčiamas išbandymas, kuris nereikalauja jokių fizinių papildomų pastangų – reikia tik tai, kas jau *yra jų sukaupta, pasidalinti su kitais sielos broliais ir sesėmis.* Tačiau koks

milžiniškas yra slenkstis, kurio niekaip negali įveikti tie jūsų sielos broliai ir sesės, kurie siekia vien tik materialaus turto savanaudiškais tikslais, ir dar net nustumdami kitus tame kelyje į turto gausinimą sau. Ir tuo pačiu kyla pasipriešinimas tokiems žmonėms iš tokių pačių savanaudžių Mano vaikų, irgi siekiančių didesnių turtų, ir dar toje pačioje sferoje. Tada jie tarpusavyje pradeda kariauti. Ir susilaukia didelio skausmo ir kančios šeimoje. Ir labai dažnai jie Mane keikia, kad Aš jiems pasiunčiau tokius nepelnytus kentėjimus, jų šeimoms, jų vaikams, nors Aš juos lygiai taip myliu ir rodau tą pačią šviesą, kaip ir visiems kitiems.

Ir šituo išmėginimu Aš ir šviesinu kūriniją – kada tik toks savanaudiškai gyvenęs Mano sūnus nušvinta, tada jis ima kitaip žvelgti į savo gyvenimo prasmę ir savo turtą ima naudoti daug prasmingiau.

Kada Aš jums pasakoju apie jūsų išmėginimus, tai jūs niekada nė mažiausios minties neturėkite, kad Aš jums siunčiu griovimus, žemės drebėjimus, mirtį, potvynius, audras, uraganus, ugnikalnių išsiveržimus, ir visų šių stichinių nelaimių metu žūstančius Mano vaikus, tiek senus, tiek jaunus, tiek vaikus.

Šito Aš nedarau, ir niekada nedariau. Tai tik jūsų tamsus ir įbaugintas protas ima kaltę versti nekaltam Man.

Jūs patys galite visus šituos stichinius reiškinius sušvelninti, jeigu tik jūs patikėtumėte net ir Manojo sūnaus, kuriam aš perteikiu šitą pamokymą, sakomais žodžiais, kad jūsų aukštesni energetiniai virpesiai apramintų net stichines jėgas. Tačiau jūs iš jo šaipotės, kai kurie, nevisi, ir netikite jo nuolat kartojamais žodžiais. Tai irgi jūsų išmėginimas – patikėti didesne šviesa, negu šiandien jums atrodo, kad ji yra tokia reali. Šis mano sūnus Manimi *patikėjo*, dėl to Aš jį ir pasirinkau nešti Mano gyvą žodį jums visiems, ir ne tik čia, jūsų krašte, bet visoje Urantijoje, kur tik jis beatsidurtų. Toks jam yra išmėginimas, kad jis Manimi dar daugiau pasitikėtų ir atsiremtų į Mano vedimą iš vidaus dar stipriau. Juk ir jūs patys sakote, tam, kam daug duota, iš to ir pareikalauta bus daug. Aš šį savo sūnų pasirinkau savo ambasadoriumi, savo pasiuntiniu skelbti Mano gyvą žodį, mokyti jus, gydyti jus Mano vardu, dėl to ir jam kitokie Mano suteikiami išmėginimai, kurie tinka jam, bet netinka jums.

Tačiau jūs visi turite žinoti, kad Mano išmėginimai jums visiems visada skirti jūsų labui, jūsų augimui, jūsų gyvenimo palengvinimui, harmonizavimui, susisteminimui, kad pamatytumėte vis plačiau ir giliau, jog jūsų

planeta, ir joje gyvenanti žmonija, yra tik mažytė dalelė Mano milžiniškos kūrinijos ir dvasinės šeimos. Ir visa kūrinija, ir visa šeima per visą ateities amžinybę yra išbandoma ir išmėginama vis didesniu ir skaistesniu savo šviesėjimu per gyvą ryšį su Manimi ir tarnaujant vienų kitiems, o tuo pačiu ir Man, meilės ir gėrio darbais iš meilės Man ir visai kūrinijai, ir vien tik laisva valia, be jokio, net ir menkiausio prievartos ar baimės šešėlio.

Algimantas: Mylimas Tėve, ačiū Tau už tokį nuostabų mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mielieji, Tėvo žodžiai ir stiprina, ir apšviečia. O tai reiškia, kad mes turime vis glaudžiau ir artimiau su Juo palaikyti savo gyvą ryšį. Tada visi išmėginimai bus įveikiami. Su Tėvu įmanoma viskas.

35. Tėvo mokymas, perduotas Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovėje, 2008 03 01

Maldos pabaigoje aš paprašiau Tėvo, kad Jis pasakytų mums tai, ką Jis mano, kad šiandien yra tinkama proga pasakyti.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, visa kūrinija yra iš Manęs, dėl to jūs negalite išsiveržti iš Manosios Kūrinijos, ir joje jūs gyvenate, ir joje patiriate tai, ką patys trokštate patirti. Jeigu jūs trokštate patirti gėrį, jūs patirsite vien tik gėrį, nes Manojoje kūrinijoje nėra blogio.

Aš spinduliuoju meilės virpesius, kurie nežino, kas yra blogis.

Tik toji kūrinijos maža dalelė, kuri nesupranta šitos nuostabios tiesos, jinai iš nesupratimo mėgina priešintis Mano meilės virpesiams, o šitie meilės virpesiai jiems yra nepavaldūs. Vis tiek blogis yra nustelbiamas Mano meilės virpesių. Jie negali pažeisti Mano meilės virpesių. Jie gali pažeisti tiktai jus, neatsivėrusius Man, ir nepatiriančius Mano meilės virpesių. Dėl to ir jūs, tuomet, tampate tokie gležni, pažeidžiami. Net ir fizinių ligų tampate pažeidžiami dėl to, kad neatsiveriate Man.

Tačiau, atsivėrimas Man nereiškia, kad turite visą laiką su Manimi palaikyti nuolatinį ryšį. Jūs turite būti nuolatinio gyvo ryšio su Manimi būsenoje, bet jūs turite būti aktyvūs kasdieniame darbe, kasdienėje veikloje.

Jūs neturite užsidaryti, kaip vienuoliai arba jūsų vadinami išminčiai, pasišalinę į izoliaciją, atsiribojęs nuo visuomenės. Tokia saviizoliacija yra žalinga asmenybei. Kadangi Aš jums padovanoju asmenybės dovaną ne

tam, kad jūs ją izoliuotumėte, bet kad šitoji asmenybė perteiktų Mano meilės virpesius, transformuotųsi į kasdienius darbus jūsų sielos broliams, kad jūs galėtumėte tuos meilės virpesius, kuriuos jums siunčiu, paversti konkrečiais materialiais darbais visų labui, ir tų labui, kurie nėra atsivėrę, ir kurie sulaužo Mano jiems siunčiamų meilės virpesių kontūrą; ir dėl to meilės virpesių sulaužyto kontūro kenčiate ir jūs, ir dėl to kankinate kitus.

Jūs turite suvokti, kad visa sistema, kurią Aš esu pateikęs kaip kūriniją prieš jūsų akis, yra gyva. Joje nėra nieko, kas būtų nesusieta į vientisą ir ištisą iš Manęs išplaukiančią kūrinijos meilės virpesių struktūrą, ir šitoje struktūroje net menkiausia grandis suardyta turi poveikio visai sistemai; o kadangi Mano sistema yra tokia milžiniška ir galinga, tai šitas poveikis nėra juntamas tiems, kurie yra pažengę dvasiniu keliu, gyvuoju dvasiniu keliu, toli.

Tačiau jūs – tie, kurie tiktai pradedate žengti šituo keliu, tai šitoji suardyta jūsų aplinka, Mano meilės kontūro suardyta aplinka, jus tiek išbalansuoja, kad veikia lygiai taip pat, kaip uraganas veikia menkiausią namelį, nuplaudamas nuo žemės paviršiaus. Ir kad jūs galėtumėte šitoje aplinkoje išlikti Mano sūnumis ir dukromis, turite ne tik su Manimi bendrauti, bet šitą bendravimą perkelti į tarnavimą.

Aš jums tarnauju. Aš jums dovanoju savo dalelę, savo dvasią, ne tiktai, kad galvoju apie jus, ne tiktai trokštu, kad ir jūs galvotumėte apie Mane, bet Aš jums dirbu. Aš atiduodu jums savo dalelę. Aš jums padovanoju jūsų pačių tą dieviškąjį aš, kaip asmenybės dovaną. Aš jums sukuriu veiklos areną, aplinką – planetas, saulę, žvaigždes, įvairias gyvybės formas. Tai yra Mano darbas.

Aš veikiu per kitus savo vaikus, nes Aš esu galingas, ir esu tokia galia. Jeigu Aš veikčiau pats tiesiogiai, tai Aš pažeisčiau visos kūrinijos turimą, iš Manęs padovanotą, laisvą valią. Aš tada padaryčiau už jus, tačiau padaryčiau viską tobulai, nes Aš nieko nedarau, kas būtų netobula. Bet Manoji kūrinija vystosi pagal Mano sukurtą evoliucijos planą, o evoliucija tai yra tai, kas vystosi į vis aukštesnį laiptelį, į didesnį grožio pasireiškimą, į didesnį tarnavimą, į didesnį gailestingumą.

Todėl Aš ir turiu veikti per jus, per jūsų laisvos valios pasireiškimą kasdieniuose darbuose.

Kada jūs iš Manęs prisipildote ir meilės virpesių, kada jūs pasisemiate žinių iš įvairių šaltinių, jūs turite šitas žinias pritaikyti savojo aš stipri-

nimui, savojo charakterio grūdinimui, pritaikyti darbui, kurį Aš vadinu jums suprantamu žodžiu – tarnavimu.

Tarnavimas – tai yra gėrio darymas vienų kitiems.

Dėl to jūs neturite likti izoliacijoje, kurioje lieka atsiskyrėlis. Jūs turite sugrįžti iš atsiskyrėlio pozicijų į visuomenę, ir daryti visuomenėje gerą darbą.

36. Tėvo mokymas, parodytas vaizdiniu, kas yra baimė,
2008 03 12

Tėvo dvasios, Minties Derintojo, mano protui suteikta *baimės* projekcija išplės ir jūsų, kiekvieno, sampratą apie baimę.

Kadangi šis vaizdinys yra susijęs su Minties Derintojo anksčiau man parodyta *pasąmonės* projekcija, tai dėl to, kad geriau suprastumėte šitą baimės vaizdinio projekciją, atsidarykite atskirą temą apie Tėvo man parodytą *pasąmonės* projekciją. O dabar tik pasakysiu, kad visa pasąmonėje *viešpataujanti* juoda spalva ir apima šitą *baimės* vaizdinį, kurį man Tėvas parodė atskira tokia projekcija:

Milžiniškas, visas perpintas, ir pilnaviduris *juodas* kubas.

Įsivaizduokite iš vytelių supintą kubą. Tačiau dabar įsivaizduokite, kad vietoje vytelių yra beveik rąstai, ir iš jų yra supintas kubas. Dabar įsivaizduokite, kad šito milžiniško juodo kubo yra supintos ne tik išorinės sienos, bet ir viduje yra lygiai taip pat supintos sienos. Ir dar to maža. Šitie rąstai yra perpinti ne tik lygiagrečiai išorinėms dviems sienoms, bet dar ir joms statmenai, arba lygiagrečiai kitoms dviems išorinėms sienoms.

Taip, kad šitas milžiniškas juodas kubas yra nuo viršaus iki apačios visas supintas viduje dviemis plokštumomis – statmenai viena kitai.

Tuo tarpu kubo išorėje yra akinanti balta šviesa.

Ir pačiame kubo viduryje yra mažas baltas spindintis rutulys. Ir šitas mažytis rutulys yra sujungtas su išoriniu baltu lauku siauru irgi baltu spinduliu.

Išorinė balta spalva yra Tėvo meilė, kuri yra paskleista visoje kūrinijoje, kuri pasiekia ir žmogaus sąmonę, pasąmonę ir viršsąmonę.

Spindintis baltas rutulys pasąmonėje yra žmogaus dieviškasis aš, kurį yra padovanojęs Tėvas kaip asmenybę, ir kurį savo nelaisvėje laiko

žmogaus gyvulinis arba žemasis aš, pilnas pasąmoninės baimės, kurią ir atskleidžia šitas juodas baimės kubas. Spindulys yra Tėvo dvasia, Minties Derintojas, padovanotas žmogui ir sujungiantis Tėvą ir žmogaus dieviškąjį aš. Ir šitoji Tėvo dvasia gyvena žmogaus viduje – jo prote. Perpintos plokštumos yra iš grubios ir kietos medžiagos dėl to, kad parodytų, jog baimė yra kietai veržianti žmogaus vidinį aš, neleidžianti jam net pajudėti, ir pasireiškianti labai galinga jėga, kad vos tik pamėginus pajudinti baimę savo jėgomis, žmogus tuoj pat nusibrozdina savo vidinę odą, pajaučia vidinį išgąstį ir kančią, ir dar labiau išsigąsta; ir šis kubas dar daugiau suspaudžia vidinį aš.

Ir tiktai tas spindintis dieviškasis Tėvo padovanotas asmenybės aš, per *gyvą ryšį su Tėvu*, šio spindulio, Tėvo Dvasios, Minties Derintojo, dėka, vis labiau ima apšviesti *baimės šešėlius*. Ir tie kieti ir nubrozdinantys perpynimai ir mazgai ima palaipsniui nušvisti ir atsipalaiduoti.

Ir vis daugiau bendraujant su Tėvu nuoširdžiai, iš vidaus, šitoji suvaržanti baimės jėga palaipsniui ima vis labiau atsipalaiduoti, laisvėti, trūkinėti, ir tirpti, kol ateina tokia akimirka, kada net ir pats tvirčiausias juodas baimės kubas išgaruos, kaip naktis išnyksta patekėjus saulei.

Buvo naktis, ir nebėra.

Buvo baimė, o Tėvo meilė ją visiškai ištirpdė, kad visos perpintų rąstų kietos ir brozdinančios sienos išnyko.

Išnyko realiai žmogaus viduje, nes viską apglėbė Tėvo dvasia, Minties Derintojas, išsiplėtęs tas šviesos spindulys, kuris atsivėrusio Tėvui žmogaus gyvo ryšio dėka ir tirpdo baimės juodą kubą.

Ir mums, kiekvienam, tinka šitos juodos pasąmoninės baimės minkštinimas ir tirpinimas gyvu kasdieniu ryšiu su Tėvu.

Šituo ryšiu mes stiprinsime savo dievišką charakterį ir mylėsime visus Tėvo meile, kuri nelaukia jokio atsako, tiesiog myli be jokių baimių.

Šitaip mes pašviesime tiek šalia savęs, tiek visoje kūrinijoje. Ir šituo taip pat padėsime ir patys sau – tapsime sveiki ir fiziniu kūnu, nes būtent baimė gimdo stresus ir ligas.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

37. Tėvo mokymas, kurį Jis paprašė paskleisti visiems, 2008 03 18

Algimantas: Šį Tėvo mokymą Jis paprašė priimti pats ir paskleisti visiems. Paprastai, kada bendrauju su Tėvu, o bendrauju su Juo angliškai, aš jam pateikiu klausimus arba prašau Jo mokymų, kokie man tuo metu yra būtini. Ir dar visada pasiklausiu Jo, ar galiu kokius nors perduodamus mokymus patalpinti mūsų svetainėje, juos paviešinti. Tačiau šį kartą vos tik pradėjau su Juo bendrauti, kai Jis paprašė manęs, jog tai, ką pasakys, užrašyčiau ir paskleisčiau visiems. Todėl man dar reikėjo pasiruošti kompiuterį, kad užrašyčiau, nes tikrai neplanavau Jo mokymų dabar užrašyti. Bet Tėvo buvo kitokia valia. Todėl skaitykite Jo mokymo vertimą į lietuvių kalbą. Originalą anglų kalba išsiunčiau į Jungtines Valstijas. Taip pat įdėsiu ir į mūsų svetainės angliško varianto Forumą.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, kaip ir visi kiti Mano mylimi vaikai, Aš kreipiuosi į visus jus per savo ambasadorių, kurį jūs žinote Algimanto vardu, kad šitas mokymas būtų prieinamas jums visiems.

Aš sakiau per savo mylimus vaikus, kuriuos jūs pavadinote pranašais, kad jūs neturėtumėte žaisti savo savanaudiškų žaidimų išaukštindami save, o ne tarnaudami vieni kitiems Manojoje meilėje ir tiesoje. Ir jūsų planeta patyrė daugybę konfliktų, kurie pareikalavo net milijonų jūsų sielos brolių gyvybių. Šitos gyvybės buvo labai brangios ne tiktai Man, bet taip pat ir jums, nes jos nebegalėjo atkurti savęs, kad jūsų biologinį išsivystymą vainikuotų aukštesnėmis rasėmis, kurios būtų buvusios imlesnės intelektualiems, ir ypač dvasiniams mokymams ir pažinimui.

Atėjo laikas jums išgirsti, kad jūsų biologinis ir dvasinis vystymasis sumenko iki paties žemiausio lygio, palyginus su visomis kartomis nuo tų laikų, kada jūsų sielos brolis, Mano Sūnus Kūrėjas, Mykolas, savo visatai save padovanojo kaip Jėzus iš Nazareto. Nuo tos akimirkos, kada jūsų planetoje švietė nuostabi ir ryški žvaigždė, jūs visą laiką degradavote.

Jūs turite suvokti, kad jūsų materialus vystymasis neturi prasmės, jeigu jūs prarandate savo vidinį gyventoją, kurį jūs vadinate savo siela. Jūs turite Mano dvasią, Minties Derintoją, kuris taip pat gyvena jūsų viduje. Bet Aš niekada neprarasiu nė vieno iš jų, tuo tarpu jūs esate tokioje padėtyje, kada balansuojate ant savojo išlikimo bedugnės krašto. Jūs vystėte, ir vystote, savo materialųjį gyvenimą taip, kad jį sunku ir beatpažinti, tačiau šitoji

kaina yra perdaug didžiulė – jūsų biologinis degeneravimas ir dvasinis degradavimas.

Dėl to vieną iš jūsų Aš pasirinkau savo ambasadoriumi, kurį kai kurie iš jūsų žinote Algimanto vardu, ir kuris šiuo metu gyvena Lietuvoje, kaip šiuo metu jūs vis dar skirstote Urantiją į atskiras valstybes. Aš jį įgaliojau perduoti Mano mokymą jums Manuoju vardu, kurį jūs žinote kaip jūsų Tėvą, kaip Jėzaus Tėvą, kai Visuotinį Tėvą. Ir šitoji žinia jums yra perduodama per jį.

Jūs turite apmąstyti šitą žinią ir Manuosius žodžius, kad suteiktumėte jam paramą, nes Aš jį rengiau aukštai misijai, kad jus suvienytų visame šitame pasaulyje į Manosios ryškios šviesos mažas saleles. Jūs turite tarnauti Man padėdami jam įvykdyti šitą jo misiją Manuoju vardu, ir kurią jis tikrai užbaigs.

Dėl to Aš suteikiu šitą mokymą *jums, kad žinotumėte, jog šiandien Aš veikiu ir mokau Urantijoje per savo pasiuntinį žmogiškuoju pavidalu, ir kokiu jis ir gimė kaip žmogus, kokiu ir jūs esate gimę kaip žmonės, ir tuo metu, kai jis atsirėmė į mano vedimą iš vidaus, jam ir buvo suteiktos Mano ambasadoriaus ir Jėzaus-Šeimininko Sūnaus Kūrėjo apaštalo pareigos.*

Jūs aplinkui tikrai matote, jog žmogaus dvasinio vystymosi tamsios spalvos yra perdaug tirštos, kad jas išsklaidytumėte, jeigu jūs patys nesikeisite ir nesusivienysite į tikrųjų sielos brolių, Mano sūnų ir dukrų, šeimą. Todėl atėjo tas metas, kada jūs turite pradėti išplėsti savo požiūrį į Mano kūriniją ir pažvelgti į ją kaip į tokią, kuri prasideda kiekviename iš jūsų, net ir dabar, būtent šitą pačią akimirką.

Aš tikrai trokštu kreiptis į jus, kad jūs paskirtumėte septynias minutes Man kiekvieną dieną. Tai nėra daug, bet pabūkite su Manimi bent septynias minutes, kasdien, nuoširdžioje komunijoje savomis ir nuoširdžiomis mintimis. Aš tikrai trokštu pasikalbėti su jumis apie jūsų kasdienius džiaugsmus ir nerimus. Aš tikrai trokštu parengti jus naujam etapui jūsų misijos, kurią jūs atliktumėte padėdami Algimantui įvykdyti Mano jam duotą misiją. Tai yra naujojo etapo tik pati pradžia jūsų pasauliui vystantis link Manęs, link Manojo asmens, kuris jus visus suvienija Manojoje gyvoje visos kūrinijos šeimoje, kuri netrukus tikrai atsiskleis jums naujais atspalviais, kai tik jūsų horizontai bus išplėsti.

Mano mylimi vaikai, Aš prašau jūsų šituo kreipimusi, paskirti septynias minutes Man, ir jūs tikrai patirsite naujų stebuklų, kurie jums suteiks

daugiau šviesos net ir šitai pačiai ką tik jums perteiktai Mano žiniai.

Aš taip pat jūsų prašau pasidalinti šita žinia su kiek įmanoma daugiau jūsų sielos brolių ir sesių. Jūs turite žengti patį pirmąjį žingsnį savo daug didingesnės gelmės tarnystėje.

Aš myliu jus visus. Aš myliu jus kiekvieną, kadangi Aš jums padovanojau net savo dalelę, kad būtumėte aktyvūs bendradarbiaudami su Manimi, ir tarpusavyje, tarnaudami Man.

Algimantas: Šitas mokymas suteikia peno pamąstymui tiek apie mūsų dabartį, tiek ir apie mūsų ateitį – ko mes siekiame, kur yra nukreiptas mūsų žvilgsnis, kur atsukta mūsų siela-širdis, į Tėvą, ar dar ne į Jį? Ar ne vien tik materija, o tuo pačiu vien tik iliuzija egzistuojame, kada siela prašo ir dvasinio gyvojo vandens? Pamąstykime.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

38. Tėvo mokymas apie religinius ritualus, perduotas 2008 kovo 22 dieną Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovėje per pamaldas Velykų išvakarėse

Tėvas: Mano mylimi vaikai, visos jūsų religinės šventės turi prasmę tik tada, kada jūs bendraujate su Manimi gyvai.

Religinė vertė yra tik tada, kada jinai jus paverčia gyvais šitos religijos nešėjais.

Jeigu jūs nešate religiją atsivėrę Man, šitoji religija tampa taip pat gyva, koks esu gyvas ir Aš.

Kiek jūs nuo Manęs nusigręžiate, bet nešate tik patį ritualą, tiek šitoji religija ir verta ritualo, nes joje stinga Mano meilės virpesių, kuriuos jaustų atsivėrusi siela.

Dėl to Mano vaikai, kurie pranoksta ritualą, net ir tie, kurie suvažiuoja, kad atliktų ritualą, tokie, atsivėrę Mano vaikai, ima patirti Mano meilės virpesius ir palaipsniui jiems atpuola ritualo prasmė ir vertė. Jie pranoksta šitą ritualą. Jie perauga jį.

Ir tada jiems iškyla didžiulis skausmas, kaip prisiderinti, kada kiti švenčia, pasinaudodami vien tik išoriniu ritualu, daugybę religinių švenčių.

Ir kaip augti jiems patiems, jau jaučiantiems Mano virpesius savo

viduje, kad neįskaudintų tų, kurie dar nėra tiek Man atsivėrę ir kuriems ritualas yra svarbus; ir jie laikosi šito ritualo?

Dėl to ir jūs švęskite religines šventes taip, kaip šventė jūsų tėvai. Švęskite. Tačiau, visą laiką būkite nuoširdūs, sąžiningi, dori, nebijokite ištarti prie stalo doros ir tiesos žodį. Sakykite jį su meile, nes, jeigu jūs tarsite be meilės, tas žodis gali įskaudinti kitus, o esate jūs Mano visi vienodai mylimi vaikai.

Aš nenoriu, kad jūs griautumėte ritualus vien dėl to, kad iškeltumėte savo šviesą, nors yra iš tikrųjų ta gyvoji šviesa.

Kada jūs susirenkate tarpusavyje, jau šiek tiek prašviesėję, jau ir patyrę Mano meilės virpesius, tarpusavyje, galite pasidalinti plačiau, giliau ir apie Mane, ir apie Mano, prisikėlusį ir visada esantį gyvą, Sūnų, jums žinomą Jėzaus vardu. Tačiau nevisi gali ištverti tokius žodžius, kokius sakote ir su meile.

Dėl to, jūs turite būti išmintingi. Semkitės ir išminties iš Manęs. Jūs negausite išminties iš knygų.

Tik iš Manęs gausite išmintį. Knygos suteiks jums jau didesnį pažinimą ir žinojimą.

Tačiau, išmintis ateina iš gyvo ryšio su Manimi. Kaip pritaikyti tas žinias, kaip pritaikyti tą žinojimą, jūs gausite iš Manęs.

Bet Aš taip pat noriu jums pasakyti, kad tai, ką sako Algimantas, Aš jam tai perduodu. Ir jis gali pasakyti daugiau, bet Aš jam taip pat neleidžiu pasakyti, nes ir jūs apaksite nuo to; ką ir jūs kitiems galite pasakyti ir apakinti kitus.

Dėl to ir dabar tai, ką jūs išgirsite iš jo, žinokite, tai yra mažytė dalelė tos tiesos, kurią jis išsako, bet, išsakydamas, jis nori jus apšviesti, pakelti, kad jums būtų lengvesnis gyvenimas ir bendravimas tarpusavyje, kad jūs patirtumėte, jog iš tikrųjų jūs bendraujate vieni su kitais kaip Mano vaikai, kaip sielos broliai ir sesės, ne tuščiais žodžiais, bet pripildydami šituos žodžius dvasiniu turiniu, Mano meile, Mano virpesiais, kurie yra neatsiejami nuo jūsų.

Tik jūs galite atsiskirti nuo šitų virpesių.

Ir, jeigu jūs, net ir kaskart, tuos pačius žodžius girdite iš Algimanto, atsiverkite Man, bendraukite su Manimi, jūs neįsižeiskite dėl šitų nuolat kartojamų žodžių. Jie yra kartojami, ir bus kartojami dar daugybę metų, nes daug yra tų Mano vaikų, kuriems reikalinga šitą nuolat kartoti.

Dėl to Aš jums sakau, Mano mylimieji vaikai, šita jūsų šventė lygiai taip pat turi prasmę tik tada, kada jūs atsiveriate Man. Kada jūs atsiveriate tam, kas yra jūsų viduje, jis prisipildo to, ką Aš suteikiu visai kūrinijai. Tas turinys, toji kokybė, teka iš Manęs. Jūs šitos kokybės, šitų savybių negalite sukurti vien tik savo valios pastangų dėka. Šitą Aš suteikiu jums, iš meilės jums, ir tiktai jūsų valia gali atverti šitą nuostabų, kol kas tuščią, indą, ir pripildyti Manosios meilės nektaro, ar laikyti jį užkimštą. Ir, nepaisant to, Aš jus myliu lygiai taip pat, net kada jūs esate pilni Manosios meilės, kada atkemšate savo indą ir prisipildote Mano meilės virpesių.

Dėl to Aš jums ir dabar sakau, kad Mano Sūnus, kurį jūs žinote Jėzaus iš Nazareto vardu, kada prisikėlė, jis pakilo pas Mane. Jūs sakote, pakilo pas Tėvą iš dešinės. Jis nepakilo pas Mane iš dešinės. Jis nepakilo pas Mane iš kairės, nes Aš neturiu nei dešinės, nei kairės.

Aš neturiu pavidalo. Aš neturiu formos. Aš esu Visaapimantis.

Jis atvyko pas Mane į Rojų, kaip pas asmenį, kaip pas asmenybę, ir asmenybių Šaltinį, ir ten jis gavo iš Manęs įgaliojimą valdyti visą savo sukurtą visatą drauge su savo Visatos Motina Dvasia, sukurtą bendrai, bendrų pastangų dėka, sukurtą tokią, kokį evoliucinį planą Aš prieš tai buvau pateikęs. Ir iš Manęs jis gavo patvirtinimą, kad šitą savo planą, šitą plano dalį jis buvo nuoširdžiai, sąžiningai, ir su meile, įgyvendinęs.

Ir dėl to Aš jam suteikiau aukščiausią valdžią Vietinėje Visatoje, kad jis ją toliau naudotų Mano meilės vardu, ir Mano meilės veiksmais, kad jis siektų šviesti taip, kaip iki šiol švietė, net ir būdamas Sūnumi Kūrėju, aukščiausiu visatos valdovu. Kad ir dabar, būdamas absoliučiu Vietinės Visatos Valdovu, bet pasidalinęs šitą absoliučią valdžią, savo valia, laisvu noru, su savo Partnere, Vietinės Visatos Motina Dvasia, drauge šviestų toliau, Man net nesikišant į šitą valdymą, nes Aš esu suteikęs jam absoliučią valdžią šitoje Visatoje; nes jis užsitarnavo, nusipelnė šitos nuostabios aukščiausios valdžios, perėjęs per žmoniškąjį įsikūnijimą jūsų pasaulyje, ir prisikėlęs, prisikėlęs, kad amžinai gyventų jūsų širdyse, atsivėrusiose širdyse.

Jeigu jūs neatveriate širdies Man, neatidarote širdies durų Jėzui, tada jums belieka prislegiantis jus ritualas, kurio jūs ir laikotės, bet jisai jums nesuteikia palaimos, nesuteikia sustiprinimo, nesuteikia ramybės, nesuteikia paguodos, jis jus išgąsdina, ir toliau prislegia.

Aš jums suteikiau savo Sūnų, kad jis atneštų šviesą apie Mane, ir jis

nešė šviesą, ir jis kalbėjo apie Mane, kalbėjo kaip apie Meilės ir Šviesos Tėvą, kuris neturi jokių bausmių, jokios mirties.

Jis turi amžinybę savo glėbyje, ir praskleidžia ją prieš kiekvieną savo vaiką.

Tik tas vaikas gali atsisakyti šitos amžinybės savo laisva valia, nes šitą laisvą valią suteikiau Aš.

Ir jūs, kiekvienas, turite laisvą valią pasirinkti: ar laikytis tiktai tamsos ritualo ar žengti pas Mane Mano gyvuoju keliu, kokį ir parodė jums Jėzus, atėjęs tarp jūsų, ir kokį jūs galite parodyti kitiems gyvendami su Manimi, atradę Mane savyje, jausdami, patirdami Mano Asmenį savyje.

Jūs dabar kalbate apie Jėzų kaip apie savo Viešpatį. Kada jūsų širdis atsivers, tada jūs pamatysite, kad jūs patys tapote Jėzumi. Jūs patirsite savo vidumi, kad jūs esate, kiekvienas, Jėzus, nes Aš neturiu kitų Sūnų – Visi Mano Sūnūs yra Šviesos ir Meilės Sūnūs.

Aš Jėzų jums ir atsiunčiau, kad parodyčiau, žmogiškuoju pavidalu, koks turi būti Mano Sūnus, ir jis pademonstravo savo gyvenimu šitą kelią. Jis parodė kryptį, kad jūs turite sukurti dangaus karalystę – savo širdyje.

Dabar jūs girdite iš Algimanto sakomus žodžius – visa kūrinija yra šitoji dvasinė šeima, kurioje pasireiškia brolystė. Visa šita šviesa yra parengta jūsų dvasiniam žaidimui, kokį sugalvojau Aš – jūsų visų Tėvas, ir kiekvieno Tėvas, iš meilės jums. Ir šitoji meilė yra amžina.

Dėl to jūs, eidami Manuoju keliu, šitą žaidimą žaisite amžinai vis labiau ir labiau besiplečiančioje Mano kūrinijoje. Ir jūsų visą laiką patyrimai nesikartos. Jums niekada nebus nuobodu. Jūs žaisite kaip maži, nuoširdūs vaikai, bet visą laiką augdami dvasioje, ir artėdami link Manęs.

Tačiau net ir stovėdami Mano paties Asmens akivaizdoje, net ir taip, kaip stovėjo Mano akivaizdoje jūsų visatos Viešpats, Jėzus Kristus, Mano Sūnus Kūrėjas, bet ir tada jūs išliksite lygiai taip pat Mano vaikai, vis labiau ir labiau jaučiantys pasitikėjimą Manimi, nuoširdų pasitikėjimą, kaip dabar nuoširdžiai tiki jūsų vaikai, bet jūs seniai būsite palikę savo vaikiškumą, jūs seniai būsite tapę jau dvasinio brandaus asmens pasireiškimu bet kurioje kūrinijos dalyje, kur bus reikalingas jūsų sprendimas ir veiksmas. Ir štai tokį žaidimą jūs žaisite visą savo amžiną gyvenimą.

Jums pasirinkti – ritualas ar Mano kelias.

Žinokite, ritualas – tai nėra Mano kelias, jeigu bevykdydami šitą ritualą, besilaikydami jo, jūs taip ir neatsiveriate Man.

Aš jus kviečiu pas Save. Mano kelyje jūs turėsite tik vieną ritualą – bendrauti su Manimi, ir prisigėrus Manosios meilės, dalintis ja tarnystėje.

Ir tai – amžinas ritualas, kuris jums niekada neatsibos, nes jis yra gyvas, nes Aš esu šito ritualo Šaltinis.

Ir jūs tapsite lygiai taip pat Mano gyvi, amžini meilės ritualo skleidėjai savo asmeninėje tarnystėje visos kūrinijos šviesos labui.

Algimantas: Ačiū Tau, Tėve. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mielieji, pamąstykite, kiek jūsų aplinkoje jus vis dar veikia ritualas. Kiek jūs esate nuo jo išsilaisvinę? Kiek jam atsidavę? Kiek esate atsidavę Tėvui, kuris su tokia meile kalba mums visiems šviesos žodžius, kurie turi pasiekti mūsų sielas? Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

39. Tėvo perduotas mokymas apie likimo pakeitimą tiems, kurie ne iki galo sukaupia žmogiškąjį patyrimą Urantijoje, 2008 03 30

Algimantas: Mano mylimas Tėve, aš garbinu Tave, garbinu Tave už Tavo meilę ir iš meilės Tau ir visos kūrinijos šeimai. Aš garbinu Tave, nes manoji siela trokšta garbinti Tave laisva valia, gauta iš Tavęs. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Šeimininke Sūnau Kūrėjau, Mykolai, Vietinės Visatos Motina Dvasia, Nebadonija, Tėve, ačiū tau už visus sukauptus patyrimus, ir už šitos akimirkos, man bendraujant su Tavimi, patyrimą. Aš meldžiu Tave didesnio Tavosios tiesos supratimo Tavojoje išmintyje. Manoji valia, kad būtų tavoji valia. Amen.

Mano mylimas Tėve, aš tikrai trokštu daugiau sužinoti, o tada apšviesti savo sielos brolius Tavąja tiesa ir šviesa, kurią gaunu iš Tavo mokymų. Šį kartą aš trokštu sužinoti apie likimą tų mano sielos brolių, kurie miršta Urantijoje ankstyvame amžiuje, dar nesukaupę viso savo žmogiškojo patyrimo.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, tavasis troškimas sužinoti daugiau apie tavo sielos brolių likimą iš tiesų yra vertas dėmesio tiek tavojo aš, tiek tavo sielos brolių, nes šitas klausimas yra labai svarbus, ir jis nebuvo aptartas jūsų naujame epochiniame apreiškime, kurį jūs vadinate Uran-

tijos Knyga.

Šitas klausimas yra gyvybingai reikšmingas jums visiems, nes jūs žinote, kad Aš jums nurodžiau būti tobuliems, net ir tokiems tobuliems, koks tobulas esu Aš. Ir šitą tobulumą įmanoma pasiekti tada, kada jūs nusileidžiate ant Rojaus krantų ir esate priimti į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusą. Bet šitą nurodymą vykdo tik labai nedaugelis iš jūsų, kadangi absoliuti jūsų dauguma neturi įtikėjimo į Mane, ir net ir nemano jį vykdyti. Ir dėl jūsų neišmanymo, bet daugiausia dėl jūsų nenoro vykdyti Manąją valią, jūs ir atsiduriate tokiose aplinkybėse, kurios tragiškai ir nutraukia jūsų patyrimą Urantijoje, nebeleisdamos jums sukaupti visą žmogiškąjį patyrimą, kuris numato žmogiškąjį dvasinį vystymąsi iki tokio lygio, kada jūs priimate asmeninį ir sąmoningą sprendimą vykdyti Manąją valią.

Tai nereiškia, kad jūsų žmogiškoji karjera Urantijoje turi būti fiziškai ilga, vietoje šito tai reiškia, kad jūsų gyvenimas turi būti turtingas ir pilnas savo kokybiniu, o ne kiekybiniu požiūriu. O toks gyvenimas Urantijoje, kada jūs sąmoningai pasirenkate Manąją valią ir žengiate praktinius žingsnius savo tarnavime Man per tarnavimą savo sielos broliams, padaro jūsų gyvenimą Urantijoje prasmingą visai kūrinijai, ir saugiai jus veda pas Mane Rojuje ir į Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą po asmeniškai gautos Rojaus Pilietybės, kuri suteikia jums nuolatinį gyvenimą Rojuje ir jūsų sugebėjimą individualiai keliauti per visą kūriniją be jokių papildomų transporto priemonių ir greitesniu už šviesos greitį.

Tai yra kiekvieno iš jūsų likimas, ir jeigu pasieki jį, tuomet tampi Mano sūnumi, kuriuo Aš esu labai patenkintas, nes esi toks Mano sūnus, kuris vadovavosi Manuoju nurodymu būti tobulam, net ir tokiam tobulam, koks tobulas esu Aš, ir jį visiškai įgyvendino. Tu savo likimą pasieki asmeniškai. Ir šitoks rezultatas Mano širdį džiugina.

Tačiau, absoliuti jūsų dauguma savo laisvą valią panaudoja tam, kad savo likimą pakeistų. Jūs apsisprendžiate pataisyti Mano planą ir šituo jūs netenkate savo dabartinio likimo, kadangi jis yra skirtas tiktai tiems iš jūsų, kurie iki galo vykdo Mano nurodymą.

Jeigu jūs mirštate prieš laiką, jeigu mirštate ankstyvame amžiuje, jeigu nusprendžiate iš viso nusigręžti nuo Manęs, ir net jeigu jūs puoselėjate stiprias abejones dėl Manosios tikrovės, tai jūs keičiate savo likimą ir, šituo, padarote įtaką evoliuciniam planui, kurį Aš esu sumanęs visos

kūrinijos apšvietimui ir vystymui.

Kad ir koks yra jūsų pasirinkimas, jis nė mažiausiu laipsniu nepaveikia Manosios meilės jums.

Tačiau jūsų sprendimas turi įtakos visumos vystymuisi. Šitą jūs turite prisiminti visą laiką, kada tik priimate sprendimą įvairiose situacijose.

Jeigu jūs mirštate jauname amžiuje, jūs nebūsite įtraukti į Mirtingųjų Užbaigtųjų Rojaus Korpusą. Tą patį reikia pasakyti ir apie tuos, kurie žūsta įvairių stichinių nelaimių metu, jeigu jie dar nepriėmė galutinio sprendimo vykdyti Manąją valią iš meilės Man, ar apie tuos, kurie miršta dėl įvairių, net vadinamųjų fatališkų ir nepagydomų ligų, ar kokiose nors avarijose, arba jeigu juos nužudo jūsų laukiniai ir brutualūs sielos broliai. Jų mirtis taip pat yra priešlaikinė ir jie tikrai nebus priimti į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusą Rojuje.

Šitą sakydamas Aš nenoriu jūsų bauginti.

Priešingai, Aš tikrai trokštu jums padėti, kad jūs žinotumėte šitą informaciją ir pradėtumėte įvertinti savo gyvenimą absoliučiai kitoje šviesoje.

Jūs negalite būti tikri dėl to, kada jūs galėtumėte išeiti iš Urantijos, ir jeigu jūs tą padarysite dar nepriėmę savo galutinio sprendimo vykdyti Manąją valią, tai jūs tikrai pakeisite savo asmeninį likimą.

Šitas jūsų likimo pakeitimas nesustabdo jūsų taip, kad nebežengtumėte pirmyn savo kelyje į Rojų, bet jis padaro kai kurių naujų priderinimų jūsų mokyme jums keliaujant šituo keliu, nes jūs nebebūsite mokomi taip, kaip tie, kurie vadovaujasi Manuoju nurodymu būti tokiems tobuliems, net ir koks tobulas esu Aš. Dėl to jūsų lavinimas skirsis nuo tų, kurie iki galo sukaupė savo žmogiškąjį patyrimą Urantijoje.

Algimantas: Mano mylimas Tėve, ar tai reiškia, kad šitie mūsų sielos broliai elgiasi skirtingai eidami pirmyn į Rojų negu tie, kurie bus priimti į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusą Rojuje?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, tavo požiūris į savo sielos brolius skiriasi nuo Manojo požiūrio, kuris nedaro jokio skirtumo ir atskyrimo, kas susiję su jais kaip su gyvais tvariniais. Jie yra mylimi visuotinai. Dėl to jie elgiasi taip pat, nes jie jaučia iš Manęs tuos pačius meilės virpesius. Skirtumas yra tiktai jų funkcijoje. Jie yra parengiami specifinėms užduotims, kurias vykdys Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso Rojuje nariai.

Algimantas: Tėve, o kaip dėl tų, kurie nužudo savo sielos brolius Urantijoje? Ar jie turi kokią nors galimybę pasiekti Rojų, jeigu jie žudo savo

sielos brolius?

Tėvas: Mano mylimas vaike, tu, vėl, pradedi skirstyti Manuosius sūnus dėl jų skirtingo elgesio. Aš jus visus myliu vienodai, Aš nedarau jokio skirtumo tarp jūsų, nes Aš žvelgiu į tai, kas yra už jūsų veiksmų, Aš žvelgiu į jūsų motyvus ir į jūsų sielas.

Su žmogžudžiais jūs elgiatės skirtingai. Tų, kurie nužudo vaikus, jūs neapkenčiate labiau negu tų, kurie nužudo jūsų suaugusius sielos brolius, tuo tarpu tiems, kurie savo sielos brolius nužudo netyčia, jūs nejaučiate jokios paniekos. Bet jūs nežvelgiate į kiekvieno tragiško veiksmo motyvus, jūs nežvelgiate į tą sprendimų priėmimo procesą, kuris vyksta jūsų smegenyse. Aš visada žinau ir pažįstu jūsų protą iš vidaus, kadangi Aš gyvenu per savo dvasią, Minties Derintoją, jūsų viduje ir skaitau jūsų mintis net geriau už jūsų pačių smegenis.

O kas susiję su likimu tų, kurie nužudo jūsų sielos brolius, tai jis taip pat yra pakeičiamas jūsų veiksmais. Jūs tampate panašūs į tuos, kurie vaikšto ant išnykimo krašto, nes šituo atveju jūsų siela kietėja ir jai bus nepaprastai sunku atsiverti Man ir turėti įtikėjimą į Mane, nes būtent įtikėjimas atidaro duris į sielos prisikėlimą su savąja unikalia tapatybe. O tie iš jūsų, kurie esate nuolat įsitraukę į savanaudiškų veiksmų planavimą ir jų atlikimą, praleidžiate savo egzistenciją tamsoje ir baimėje sielos viduje, ir siela nebegali pasiekti mirtingojo proto dėl jo savanaudiškumo ir žemo lygio sąmonės.

Tačiau, jeigu dėl kokio nors sukrėtimo, toks mirtingasis atranda Mane savyje ir pradeda panaudoti savo įtikėjimą, tai jis tikrai bus prikeltas, kaip tas, kuris Mane atrado ir patyrė daugybę sunkumų šitame kelyje ir kuris taip pat turės kitokį likimą negu buvo jo pirminis likimas.

Mano sūnums yra suteikiamos vienodos galimybės, kad jų sielos išliktų, nes Aš jums visiems pasiunčiu Manąją dvasią. Jeigu jūs ignoruojate Manosios dvasios veikimą jūsų viduje, tai rezultatas taip pat bus skirtingas, palyginus su rezultatu tų jūsų sielos brolių, kurie su noru apkabino Manąjį kelią, pasiūlytą jų sieloms. Bet toks buvo jų individualus pasirinkimas, ir pasekmė buvo natūrali dėl jų priimtų sprendimų ir atliktų veiksmų.

Dėl to turėkite omeny, jeigu jūs nusižudote, jeigu jūs mirštate ankstyvame amžiuje, jeigu nužudote kitą, net jeigu ir jūs žūstate avarijose, bet jeigu visais šitais momentais jūs dar nebuvote galutinai apsisprendę

vykdyti Manąją valią, tai pakeičia jūsų likimą nuo tokio, kada siekiate Rojaus Pilietybės ir mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuso, į tokį, kada žengiate į Rojų ir pasiekiate Mane kaip Mano mylimi vaikai, tačiau kurie nesugebėjo įvykdyti Manojo įsakymo būti tokiems tobuliems, net koks tobulas esu Aš.

Algimantas: Bet, mano mylimas Tėve, kai kurie mano sielos broliai galėtų manyti, jog Tu esi žiaurus, jeigu keiti likimą tų, kurie miršta labai anksti, teišgyvenę dieną ar dvi. Kokia gi čia jų kaltė, kad jie turi kitokį likimą negu jų sielos broliai, kurie sėkmingai perėjo per savo vaikystę ir per visą suaugusiojo gyvenimo karjerą?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, tu neturi žvelgti į jų ateities karjerą, žengiant Manuoju keliu į Rojų ir jiems nepasiekiant Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso Rojuje kaip į kokiu nors būdu blogesnę ar mažiau gerbiamą. Tokios karjeros, į kurią galima būtų žvelgti kaip į menkesnę, Mano visoje visatoje nėra, nors ji galėtų turėti, ir turi, tam tikrų skirtingų aspektų praktiniame tarnavime Man ir Mano visai dieviškajai šeimai.

Tuo tarpu suteikęs jums laisvą valią, Aš įvedžiau visoje kūrinijoje priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio veikimą, ir šitas dėsnis veikia tokiu pačiu būdu visą laiką. Jeigu jūsų dvasiniai vadovai nebūtų nupuolę, tai jūs būtumėte pasiekę tokių savo dvasinio vystymosi aukštumų, kad jūsų visi sielos broliai rinktųsi savo tikrąjį likimą – būti tokiems tobuliems, net koks tobulas esu Aš. Jūsų biologinis išsivystymas būtų tokioje viršūnėje, kada jūsų gyvenimo trukmė siektų kelis šimtus metų be jokių fatališkų ligų, ir dar daugiau, be jūsų sielos brolių mirties kūdikystės metais. Tačiau šitas pats priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnis veikia ir dabar ir duoda labai karčių vaisių, jūsų šiuolaikiniam protui, nors tos priežastys ir tokio iškreipto nedvasinio derliaus veiksmai buvo prieš kelis šimtus tūkstančių metų.

Taigi, pakelkite savo akis į Mane, esantį jūsų viduje, ir jūs tikrai pamatysite, kad Manajai kūrinijai reikalingi jūs visi, ir net kiekvienas iš jūsų, nebent jūs patys priimsite asmeninį ir galutinį sprendimą pasirinkti savo paties sunaikinimą, savosios tapatybės sunaikinimą.

Algimantas: Ačiū tau, mylimas Tėve, už šitą nuostabų mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mano mieli sielos broliai ir sesės, tiems iš jūsų, kurie Urantijos Knygos nestudijuojate, daug sunkiau suvokti šito mokymo svarbą kiekvienam iš mūsų. Dėl to norėdami suvokti šitą Tėvo mokymą gilumine prasme, o

pirmiausia ta prasme, kuri taikoma jums asmeniškai, studijuokite Urantijos Knygos apreiškimą. Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas.

40. Tėvo mokymas, perduotas Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovėje per pamaldas, 2008 04 05

Tėvas: Mano mylimi vaikai, Aš jus visus visą laiką vedu ten, kur šitas kelias nesibaigia. Vedu šituo keliu, kad jūs galėtumėte pajausti, kokia yra nuostabi grožybė šitame pasaulyje, ir kituose pasauliuose, kuriuose jūs būsite visiškai neužilgo, lyginant su amžinybės masteliais.

Jūs turite vieną nuostabų kelią – kelią, kurį gali paskleisti tiktai mylintis Tėvas, kuriuo Aš ir esu.

Aš esu tas Galingasis ir Didysis Šaltinis, kurį jūs, atsivėrę Man, trokštate garbinti. Tačiau, Aš šito garbinimo netrokštu iš jūsų išreikalauti. Aš noriu, kad jūs, prisipildę Manosios meilės virpesių, kada atsiveria siela ir atsigręžia į Mane visiškai, be jokių išlygų, be jokių sąlygų, garbintų Mane iš meilės, ir šituo garbinimu galėtų pajausti, jog Aš esu tikras ir gyvas, ir visą laiką – viduje; ir vedu sielą, atsivėrusią, ten, kur ji galėtų augti.

Visi kiti keliai, nėra auginantys sielą taip, kad ji suaugtų tvirtu ir tiesiu savuoju dvasiniu ūgiu. Aš jus vedu, kiekvieną, pačiu tiesiausiu keliu, nes vedu, paėmęs jus, kiekvieną, už rankos, ir vedu pas Save. Dėl to *pasitikėkite* šituoju vedimu. Atsiduokite Man. Atsiduokite tam vedimui. Netrukdykite Man vesti jus.

Jūs dabar nuolat meldžiate Mane, kad Aš jus daugiau pamilčiau, daugiau globočiau, daugiau apkabinčiau.

Mielieji, jūs esate akli!

Kaip jūs galite melsti, kad Aš galėčiau jus daugiau apkabinti, jeigu jūs patys neatsiveriate Man ir nepajuntate šito apkabinimo? Aš esu visą laiką laikantis jus ant savo rankų.

Jūs turite tą šmaikštų posakį, kada sakote, kad Aš vedžiau vieną iš jūsų, ir kada buvo sunku, jūs ėmėte priekaištauti, kodėl Aš palikau tą, kuriam buvo sunku, nes smėlyje buvo vienos likusios pėdos, ir tada Aš pasakiau, jog tai ir buvo *Mano* pėdos.

Dėl to, žinokite, kad Aš jūsų niekada nepaleidžiu nuo savo Rankų. Ir jeigu

jūs nors kiek jaučiate savyje baimės, nepasitenkinimo, susierzinimo – priežastis yra jūsų viduje. Jūs neatsivėrėte Man pakankamai, kad pajaustumėte iš Manęs priplūdusią meilės bangą, kuri užlietų bet kokį susierzinimą, nepasitenkinimą, kad jūs maudytumėtės Mano meilės spinduliuose, ir patys lietumėte šituos spindulius aplinkai. Dėl to melskite didesnio atsidavimo Man. Melskite didesnio pasitikėjimo Manimi. Melskite didesnio ryšio su Manimi.

Kada jūs meldžiate, kad Aš jus vesčiau, kad Aš jus globočiau, kad Aš jus saugočiau, reiškia, jūs nepasitikite Manimi, nes Aš jus globoju, ir saugau, ir vedu kas akimirką, kur jūs bebūtumėte, net ir tamsiose džiunglėse. Aš jus globoju lygiai tiek pat, kiek ir esančiose miesto džiunglėse, kur gausybė yra susibūrimų, kur yra daugybė mašinų, daugybė pavojų, net daugiau negu džiunglėse. Ir Aš čia jus vedu, kiekvieną nešu ant Rankų, betgi jūs patys, nusigręžę nuo Manęs, vienas kitą stumdote, įžeidinėjate, jūs vienas kitam užbėgate už akių, užkertate kelią.

Argi tai atsitinka dėl to, kad Aš jūsų nevedu, ir negloboju, ir nesaugau? Ar dėl to, kad jūs nusigręžiate nuo Manęs, ir bandote patys, savais savarankiškais veiksmais ir laisva valia, Mano nuostabią kūriniją kaip peiliu raižyti ir pjaustyti taip, kaip jūs išmanote, kad ji gali būti pjaustoma ir raižoma. Manyje yra nuostabi harmonija. Manyje yra ramybė ir tyla. Bet kiek jūs šitą tylą išgirstate? Kiek iš jūsų šitos tylos klausotės kasdien? Dėl to, Mano mylimieji vaikai, jūs patys save nuskriaudžiate, o tada, atsisėdę, prašote, kad Aš būčiau jums geresnis.

O gėrį jūs semiate iš Manęs tik tada, kada ištiesiate net ir mažiausią šaukštuką į Mano Gėrio Šaltinį, kuris niekada nesibaigia, ir kiekvienas, pagal savo šaukštelį, ir pagal savo sugebėjimą šitą šaukštelį išgerti, prisipildote šito paties gėrimo.

Dėl to melskite, Mano mylimieji vaikai, ryžtingesnio ryšio su Manimi. Melskite, kad jūs šaukštelį pakeistumėte visu susiliejimu su Manimi.

Ir tada pajausite, kaip pasikeitė jūsų malda, kuri tapo gyvenimu, nes gyvenimas tapo Manimi.

Ir jūs gyvensit nesibaigiantį gyvenimą Mano meilės harmonijoje, ir visą laiką, amžinai, tekančioje Gyvo Vandens upėje.

Algimantas: Ačiū mylimas Tėve. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

41. Tėvo mokymas apie Jo dalyvavimą pačiame intymiausiame ryšyje tarp priešingos lyties mirtingųjų, kuriant su Juo naują gyvybę, 2008 04 20

Algimantas: Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, kad Tu esi ir kad visoje kūrinijoje yra dvasinė gyvybė, į kurią žengiame šiuo metu ir mes. Mylimas Tėve, aš garbinu Tave už Tavo mums padovanotą asmenybės dovaną, kuri yra amžina ir patiria tokių transformacijų, kad taptų realiai dvasinė, pereidama per savosios egzistencijos materialaus pavidalo ir morontinės sielos vystymosi etapus. Mylimas Tėve, aš garbinu Tave už visą mūsų patyrimą, kurį sukaupėme praeityje ir sukaupsime ateityje.

Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mylimas Tėve, praėjusią savaitę Tu man suteikei mokymą apie Tavo buvimą pačių intymiausių santykių metu tarp priešingų lyčių mirtingųjų, ir šituo mokymu aš pasidalinau su kai kuriais savo sielos broliais iš Urantijos grupės Vilniuje, lankančiais gyvąsias pamaldas mūsų šventovėje, pavadintoje Tavo, mylimas Tėve, ir Tavo Sūnaus Kūrėjo kaip Jėzaus Kristaus vardu – Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovėje. Tuo tarpu vakar mūsų gyvosiose pamaldose dalyvavo mūsų sielos broliai ir sesės ir iš kito miesto, ir jiems taip pat papasakojau apie Tavo mokymą. Ir prie bendro mūsų stalo, po pamaldų, paminėjau, kad ketinau šitą mokymą atpasakoti ir patalpinti mūsų svetainėje, tačiau kitokio pobūdžio dvasinė tarnystė sutrukdė šitą darbą padaryti. Tuomet kai kurie iš mano sielos brolių paragino mane tą būtinai padaryti kuo greičiau. Tada pamaniau, kad atpasakodamas galiu Tavo mokymą iškraipyti, dėl to būtų daug geriau, jeigu paprašyčiau Tavęs šitą mokymą pateikti iš naujo dar kartą, kad galėčiau jį užrašyti. Ir net angliškai, kad juo pasidalinčiau ir su savo sielos broliais Jungtinėse Valstijose. Tai ir atvedė mane į tai, kad vėl Tavęs prašau suteikti mokymą apie Tavo dalyvavimą pačiame intymiausiame ryšyje tarp vyro ir moters.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, šis klausimas yra toks platus, kad jis apima tūkstančių tūkstančius jūsų planetos istorijos ir jos gyvybės evoliucijos metų. Kad jums būtų suprantamiau Aš pradėsiu nuo Adomo ir Ievos misijos jūsų planetoje. Jūs gerai žinote, kad jie yra Mano Materialieji Sūnūs ir Dukros, kurie sulaukia savo palikuonių panašiu būdu kaip ir jūs

– lytinių santykių būdu.

Tačiau jų ryšys yra grindžiamas dvasine meile, kurios jie semiasi iš gyvo ryšio su Manimi ir iš savojo patyrimo vieno su kitu. Jie neturi jokių kitokių materialių interesų, išskyrus tuos, kurie yra susiję su jų misija planetoje, kurios metu jie turi sukurti violetinę rasę, kuri pranoktų kitas rases planetoje, sukurti ją iš meilės Man ir vienas kitam, o taip pat ir visai aplinkai.

Šituo jie yra Mano ambasadoriai, matomi savo mirtingiesiems sielos broliams, o jų tarnystė yra tokia giluminė ir nuoširdi, kad padeda kitiems gana greitai pastebėti jų tarnystės vaisius. Šitą sakydamas Aš noriu jūsų dėmesį atkreipti į patį svarbiausią dalyką, jeigu jie nuolat palaiko komuniją su Manimi ir vienas su kitu Manosios meilės virpesiais, tuomet jie tikrai savo bet kokią misiją ir bet kokią užduotį misijoje, patikėtą jiems, įvykdys, nes juos motyvuoja Manoji meilė iš vidaus, ir jų protas yra sutelktas į Mane ir į visumą, o ne į savo individualius interesus.

Meilės virpesių, kuriuos jie gauna iš Manęs, aukščiausioji viršūnė įgalina juos suaktyvinti savo violetinę gyvybės plazmą iki jos gyvybingumo aukščiausiojo taško ir šituo reprodukuoti tokius savo palikuonis, kurie toli pralenkia jų sielos brolius net ir tarp pačių geriausių savo palikuonių. Aš sąmoningai iš akiračio išleidžiu jų kilmę, nes vedu jus į tai, kad galvotumėte, jog net ir jūs, dabartinėmis sąlygomis, esate pajėgūs suaktyvinti savo gyvybės plazmą-sėklą iki aukščiausiojo laipsnio, jeigu tik jūs atsivertumėte Man ir pasitikėtumėte Manimi ir mylėtumėte vienas kitą.

Šitame žmonijos evoliucijos etape nebuvo kito būdo, kaip būtų buvę galima pagerinti žmogaus biologinį išsivystymą, išskyrus kaip tik įliejant Adominę gyvybės plazmą, kuri nepalyginamai pranoko tuo metu egzistavusių Urantijoje rasių gyvybės plazmą. Jeigu būtų buvęs kitoks evoliucijos posūkis jūsų planetoje, tuomet Adomas ir Ieva nebūtų sužlugdę savosios šviesos ir meilės misijos.

Dabar padėtis net pablogėjo tiek biologine, tiek dvasine prasme. Dėl to būtent jūs esate tie, kurie turite atlikti Adomo ir Ievos vaidmenį, sukurdami aukštesnę kartą, palyginus su dabartine karta.

Šiandien jūsų genetikai genetiką laiko tokiu mokslu, kuris galėtų išgelbėti žmoniją, tuo metu, kada jie patys yra tamsoje, nes jie švaisto milijardus dolerių nereikalingiems tyrinėjimams ir moksliniams darbams, kurie neturi jokio pritaikymo Manojoje kūrinijoje, jeigu yra mėginama

juos pritaikyti dabartine forma ir dabartiniu būdu. Jūsų šiuolaikiniai genetikai gyvybę laiko mechanine forma, kuri nėra įjungta į aukštesnį gyvybės segmentą ir kuri neturi jokio ryšio su Manimi kaip su Pirmuoju Kūrinijos Šaltiniu ir Centru. Jūsų genetikai pripažįsta kūrinijos egzistavimą tik tokiu laipsniu, kokiu ją mato jų materialios akys. Tuo pačiu metu jie neigia Mano egzistavimą. Jie tyrinėja kūrinijos mažytę dalelę ir ląstelę grynai mechanistiniu būdu, visiškai paneigdami šitų segmentų Šaltinį, o juk jie yra gyvi ir dauginasi. Dėl to, tai yra ne kas kita, kaip absoliučiai nemokslinis ir mechanistinis požiūris į gyvybę.

Dėl to, jeigu jūs trokštate sukurti sveiką ir stiprią kartą, turite atsigręžti į Mane, nes Aš esu visos gyvybės Pamatas ir Šaltinis. Jūs negalite be Manęs pasiekti nieko, tik degraduoti tiek dvasiškai, tiek fiziškai.

Jūs turite laisvą valią ir galite Mano teiginius paneigti, tačiau tie iš Mano vaikų, kurie yra Man atsivėrę, tikrai juose pamatys šviesą ir meilę.

Jums gerai žinoma, kad Aš esu visagalis ir visažinis, ir visą laiką esu visoje kūrinijoje. Jeigu jūs tikite į Mane, tuomet turite suprasti, jog nėra tokios vietos, kurioje Manęs nebūtų, ir tokio jūsų atliekamo veiksmo, kuriame Aš nedalyvaučiau. Net ir blogio veiksme Aš taip pat dalyvauju, kadangi kiekvienam iš jūsų Aš esu padovanojęs laisvą valią ir negaliu jūsų sustabdyti nuo blogio kokiu nors kitu būdu, kaip tik jums siųsdamas savo meilės virpesius per savo dvasią, kuri jums yra gerai žinoma, kaip jūsų Minties Derintojas.

Bet Mano buvimas ir dalyvavimas jūsų blogio veiksmuose yra pasyvus, nes Aš jums padedu keisti jūsų protą, kad nustotumėte darę blogio veiksmus ir atsigręžtumėte į Mano meilę.

Kada jūs tiek pasineriate į savo savanaudiškus ir gyvulinius troškimus, tada nepastebite, jog koks nors priešingos lyties žmogus buvo atvestas prieš jus ir kurį jūs visiškai ignoravote, nes jūsų akys ieškojo kitokios rūšies žmogaus, kuris atitiktų jūsų žemesniojo proto suvokimą tokių troškimų, kuriuos jis nori patenkinti su tuo žmogumi.

Jūsų laisva valia viešpatauja visur, net ir jums pasirenkant partnerį bendram gyvenimui. Tačiau dabar jūsų pasirinkimas yra grindžiamas troškimais, o ne Manosios meilės virpesiais. Ir labai greitai jūsų senus troškimus keičia nauji, o jūsų protas vėl ieško kito žmogaus, kad patenkintų savo malonumus. Jūsų pasąmonė visą laiką yra įtampoje, ir jūs nuolat jaučiate nerimą dėl galimų bet kokių santykių pasekmių, kurios yra nepa-

geidaujamos jūsų protui.

Šita įtampa yra nuslopinama alkoholiu arba narkotikais sąmonės lygiu, bet ji nėra pašalinama iš jūsų pasąmonės.

Būtent šitos nepageidaujamos pasekmės ir veda jus į tai, kad jūs išrandate įvairias apsisaugojimo priemones, kurios taip pat užblokuoja ir jūsų tikrąjį ir gyvą ryšį su jūsų partneriu, kad pajaustumėte vienovę šitame pačiame intymiausiame procese ir pačioje jo akimirkoje.

Po šitokių santykių jūs nejaučiate nieko daugiau, kaip tik mechaninį palengvėjimą, o labai dažnai net tuštumą ir norą nuo šio partnerio bėgti tolyn. Ir šitas noras taip pat pasiekia jūsų protą po to, kada jis buvo patenkintas ir pajuto palengvėjimą nuo tos įtampos, kurią kėlė šitas gyvulinis lytinis potraukis.

Ir net tokių epizodų metu Aš būnu taip pat, net ir tą akimirką, kada jūs patiriate patį maloniausią orgazmą. Jūs tiktai šito nežinote ir manote, kad nuo Manęs galite kur nors pasislėpti. Per visą kūriniją nėra tokios vietos, kurioje nors vienas tvarinys galėtų nuo Manęs pasislėpti. Nėra tokių priemonių, kurios galėtų uždengti jūsų kūną, kad Aš jo nematyčiau, nes Aš esu jūsų materialaus kūno kiekvienoje ląstelėje. Aš esu kiekviename jūsų kūno organe. Tai kaip gi tuomet jūs galite nuo Manęs pasislėpti?

Jūs negalite žinoti, ir nežinote, kaip jūsų kūnas veikia iš vidaus, tuo tarpu Aš žinau ir stebiu, kaip jis veikia. Aš stebiu kiekvieną organą, ir visą kūną kaip sistemą, net ir visą kūriniją. Tiktai jūs šito nežinote.

Ir kada jūs kuriate šeimas arba turite atsitiktinių lytinų santykių, jūs visada siekiate savo savanaudiškų troškimų patenkinimo. Jūsų savanaudiški akimirkos interesai arba labai dažnai iš anksto apskaičiuoti savanaudiški interesai jums tarnauja kaip varomoji jėga. Aš jų nekurstau. Aš išlieku pasyvus jūsų siekiuose ir toliau bloginti savo rasę ir žmoniją. Bet visą laiką Aš esu aktyvus vesdamas jus iš vidaus per savo dvasią, jūsų Minties Derintoją, į tai, kad jūs pasiektumėte savo sielos aukštesnįjį ir dieviškąjį protą, kad jūs apleistumėte savo savanaudiškus interesus ir apkabintumėte Mane.

Jeigu jūs atsiremsite į Mano vedimą iš vidaus, tada jums partnerį suteiksiu Aš, o jūs jį pastebėsite iš skleidžiamų meilės virpesių, kurie atitiks jūsų meilės virpesius, kadangi jie visi yra iš Manęs.

O jūsų šeima taip pat bus ir Mano šeima, kaip mažytis segmentas, kurį sudaro grupė žmonių – du tėvai ir jų vaikai – šitoje planetoje.

Ir jūs, kaip būsimieji savo vaikų tėvai, dėkosite Man, kad buvote suvesti

vienas su kitu tam, kad tarnautumėte šitoje planetoje ir garbintumėte Mane, ir pakviesite Mane dalyvauti kiekviename jūsų dieviškiausiame ir intymiausiame ryšyje tarp dviejų priešingos lyties asmenų, kad būtų sukuriami kiti Mano sūnūs ir dukros ir visada drauge su Manimi. Ir tikrai jūs jausite Mano buvimą šitame procese ir šitas pojūtis suteiks jūsų sielai visiškai naujus atspalvius šitame patyrime, o jūsų intymaus ryšio aukščiausioji viršūnė bus tokia galinga ir tiek pripildyta Manosios meilės virpesių iš vidaus, kad jūs skriesite tarsi milžiniško vandenyno bangomis, ir visas šitas pojūtis tikrai bus pilnas ir nesibaigiantis, kada išliejama vyro sėkla. O vyro sėkla bus išliejama tokią akimirką, kurią ji yra pati galingiausia ir sveikiausia, o moters kiaušinėlis bus pasirengęs priimti sėklą tą akimirką, kurią parinksiu Aš.

Jums tereikia vykdyti *Mano valią*, o Aš padarysiu už jus viską iš vidaus. Ir jūs patirsite šito gyvo ryšio tokią pilnatvę, nes ši pilnatvė yra Mano, ir būtent Aš jus pripildau šitais meilės virpesiais, kurie yra tikri. O embrionas ir vaisius vystysis stiprus ir sveikas, ir naujo Mano sūnaus arba dukros gimimas bus motinai neskausmingas.

Būtent šitokia aukštesnė karta pasirodys planetoje dėka jūsų bendradarbiavimo su Manimi ir iš meilės Man ir visai kūrinijai. Jūs veiksite kaip Adomas ir Ieva drauge su Manimi kurdami genetiškai aukštesnę rasę, nors tam prireiks daugiau laiko negu būtų prireikę Adomui ir Ievai sukurti violetinę rasę Urantijoje. Tačiau tai yra vienintelis būdas, kaip pašalinti ligas ir degradavimą planetoje tarp šiandieninių rasių.

Jūs negalite pasiekti šviesos ir gyvenimo etapo kokiu nors stebuklingu tarnavimu iš jūsų dvasinių pagalbininkų ir jūsų pusbrolių Tarpinių Būtybių pusės. Jūs evoliucijoje turite dalyvauti kuo aktyviausiai patys. O dabar aš jums rodau kryptį į Mane. Tie, kurie pasinaudosite šituo, tikrai turėsite mylinčias ir sveikas šeimas.

Aš jums tikrai pasakysiu dar daugiau, jeigu jūs pasitikėsite Manuoju vedimu iš vidaus, tai Mano asmenį jūs paversite savo šeimos atramos centru, o savo valią suliesite su Manąja, ir tikrai pasitikėsite Manuoju vedimu ir pasirinkimu, kas susiję su tuo, kada ir kiek vaikų turi turėti jūsų šeima.

Tai reiškia, jog visiškai pasitikėdami Manimi jūs niekada nesinaudosite apsaugos priemonėmis, o melsitės ir garbinsite Mane drauge – vyras ir moteris – prieš kiekvieną intymų ryšį, ir jūs pamatysite, jog Aš ne tik

parenku tinkamą akimirką, kada sėkla turi apvaisinti kiaušinėlį, bet taip pat ir metų laiką kiekvienai šeimai skirtingą.

Ir netrukus jūs nustatysite, jog ne kiekvienas intymus ryšys atveda į jūsų palikuonių sukūrimą, nes, kaip jūs gerai žinote, gyvybė visoje kūrinijoje yra kontroliuojama. Jūsų planeta dar tebėra barbariškoje savo dvasinio išsivystymo pakopoje, dėl to jūs kontroliuojate ją prievartinėmis ar kitomis barbariškomis priemonėmis neleisdami Man padėti jums ne tik kontroliuoti gyvybę jūsų planetoje, bet net ją ir pagerinti remiantis Manuoju vedimu, kuris turi galingą poveikį, apie kurį jūsų genetikai neturi jokio supratimo.

Dėl to, atsigręžkite į Mano vedimą iš vidaus su tokiu pasitikėjimu Manimi, kad jūsų siela trokštų garbinti Mane prieš kiekvieną intymų ryšį su jūsų partneriu, ir darykite tai drauge, ir Urantija paliudys naujos rasės atsiradimą šios planetos paviršiuje. O šitoji rasė bus gražesnė ir sveikesnė fiziškai, imlesnė dvasiškai, ir intelektualiai toli pranoks dabartinę kartą, nes ji bus sukurta drauge su Manimi ir Manojoje meilėje, nes Aš pasyviai jus stebėjau, kadangi jūsų veiksmai buvo savanaudiški ir jūs negirdėjote Mano aktyvaus įsikišimo ir raginimo atsigręžti į Mane, tuo tarpu šiuo atveju Aš aktyviai dalyvauju drauge su Mano sūnumis ir dukromis, kurie savo valią suliejo su Manąja ir demonstravo pasitikėjimą Mano veiksmais ir pasirinkimu visos žmonijos labui ir Manosios šeimos, kuri yra ir jūsų šeima tiek, kiek ir Mano, kiekvieno nario labui.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve, už šį nuostabų ir apšviečiantį mokymą, kuris turės milžinišką poveikį mums visiems.

Mano mieli sielos broliai ir sesės, tikiuosi, kad jums patiks ši šviesa ir meilė, net ir tiek, kiek man patiko, kada priiminėjau šį mokymą, ir kada skaitau jį daug kartų. Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

42. Tėvo mokymas apie mūsų intelektualius skirtumus ir dvasinę vienybę, 2008 05 14 16 val. 10 min.

Algimantas: Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, kad Tu suteiki mums kūriniją ir galimybę patirti Tave, kad Tu mus vedi link savęs ir pas save. Mylimas Tėve, aš garbinu Tave, kad tik Tavoji meilė nušviečia mums kelią, kuriuo Tu mus ir vedi iš vidaus. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Sūnau Kūrėjau, Visatos Motina Dvasia, Tėve, ačiū tau už visus mūsų patyrimus, praeities, dabarties, ir ateities, nes tik tu žinai, kokie patyrimai augina mūsų vidų. Aš meldžiu didesnio Tavosios šviesos supratimo kuo didesnėje Tavo išmintyje. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mylimas Tėve, aš trokštu Tavojo pamokymo, kaip mūsų sielos broliai galėtų patirti dvasinį bendrumą, kad jų troškimas atvestų į santarvę ir mūsų visų augimą, o ne į ginčus?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, šitoks pasiekimas yra tik tolimos perspektyvos dalykas. Jūs ir šiandien, kiekvienas, mąstote skirtingai, ir savo mąstymą daugiausia grindžiate tik savo patyrimu arba tikėjimu. Argi jūs visi esate mokslininkai, kad galėtumėte atlikti eksperimentus ir tik tų eksperimentų dėka patikėtumėte, kokie reiškiniai yra šiuo metu jums pasiekiami, o kokie dar ne? Tie mokslininkai, kurie dalyvauja įvairiuose bandymuose, net ir su gyvūnais, jie savo išvadas daro remdamiesi savo tyrinėjimų rezultatais. Tuo tarpu jūs apie jų rezultatus, pasiektus ar tik menamus, sužinote iš informacinių pranešimų. Ir jais arba patikite, arba juos atmetate. Kitokio kelio jūs tiesiog neturite. Dėl to jūsų visas pažinimas ir atsiremia į asmenį patyrimą ir tikėjimą tuo, ką sužinote.

Jūsų mąstymo intelektualus lygis yra skirtingas. Kiekvienas iš jūsų turite savo protėvių geną, kuris didele dalimi nulemia jūsų individualų suvokimą. Ir ne tik artimiausių savo protėvių – senelių, prosenelių, proprosenelių, bet siekiančius tūkstančius metų praeitį jūsų protėvių genus.

Dėl to jūsų intelektualus mąstymas, visada, jūsų dabartiniame pasaulyje išliks ne tik individualus, bet jus atskiriantis pagal jūsų asmeninio tikėjimo laipsnį vienais ar kitais faktais. Būtent dėl to jūs niekada ir nepasieksite vienovės net ir dvasinius dalykus nagrinėdami intelekto lygiu.

Aš jums suteikiau savo dvasią ne šiaip sau, o būtent tam, kad ir padėčiau įveikti jūsų, kiekvieno, asmeninius intelektualius patyrimus ir tikėjimus *dvasinio patyrimo vienove*, nes dvasinį patyrimą jūs gaunate tiktai vienu, ir visi, *tuo pačiu keliu* – Mano paties *asmens* atradimu savo viduje.

Tik dėl to, kad kiekvienas iš jūsų nešiojate Mano asmens dalelę, Minties Derintoją, jūs ir galite suvokti savuoju patyrimu, ką patiria kitas jūsų sielos brolis, kuris taip pat atrado Mano asmenį savyje.
Ir šitas dvasinis atradimas jus suvienija *gyvu ryšiu*, kurį nutiesia Manoji dvasia kiekvienam iš jūsų ir pasiekia gyvais meilės virpesiais kiekvieną

jūsų asmenį, kiekvieną jūsų aš, atsivėrusį Man ir atradusį Mane savo paties viduje. Ir nors patyrimai visada yra individualūs ir nepakartojami, ir tokie jie visą laiką išliks, bet jūs jau jausite *dvasinį bendrumą ir gyvą ryšį ir su Manimi, ir su savo sielos broliais,* kad ir kokius jie ir toliau turėtų savo individualius samprotavimus apie Mane. Ir nesvarbu, kokius šaltinius jie bus perskaitę, bet gyvoji dvasinė jungiamoji grandis jus suvienys *per Mano dvasią, esančią jūsų viduje.*

Ir tik tada atsiras tarpusavio sutarimas ir nuoširdus troškimas augti savo pažinimo ir patyrimo srityje *drauge su Manimi* ir dalinantis *Manimi su kitais savo sielos broliais.*

Ir kada šito norės visi Mano vaikai, dabar taip nesutariantys tarpusavyje dėl intelektualių skirtumų, tada ir gims dvasinė brolystė, nors intelektualus kūrinijos pažinimas ir toliau išliks kiekvieno skirtingas, bet jis neišliks intelektualiai supriešintas dėl to, kad vieno požiūris yra paneigiamas, o kito primetamas.

Jūs patys iš vidaus jausite Mano vedimą į šviesą ir patirsite meilės virpesius savo pačių viduje.

O kada tokius pačius virpesius jaus kiekvienas jūsų sielos brolis, tai net ir intelektualūs skirtumai nebeerzins jūsų daugiau niekada.

Vietoje šito siela godžiai klausysis kito sielos brolio mokymų, kad ir ji galėtų prisipildyti didesnės šviesos, kuria spindi ją patiriantis sielos brolis ir ją dalijantis kitiems.

Šiandien jūs gyvenate tuo laikotarpiu, kai vienas požiūris turi pakeisti kitą požiūrį nebe ritualų pakeitimu, kaip tai būdavo daroma anksčiau, ir kada stipresnė fizinė jėga nugalėdavo silpnesnę jėgą; vien tik dėl to jūs ir Manojo Sūnaus Kūrėjo, jums žinomo Jėzaus iš Nazareto vardu, mokymus iškraipėte, kad prisiderintumėte prie galingesnės jėgos, kad ji nenušluotų jūsų nuo planetos paviršiaus iš viso; bet dabar jūs turite ritualinį požiūrį pakeisti į gyvą, be ritualų.

Ir tokia dvasinė transformacija gąsdina jus, nes tokia kaita vyksta pirmą kartą visos Urantijos istorijoje. Niekada iki šiol, per visą vieno milijono metų žmogaus evoliuciją nebuvo žmogus tokioje kryžkelėje, kada jam reikia priimti sprendimą – atsisakyti iki tol buvusio kelio visiškai, ir atsiduoti *vien tik Man – jūsų Tėvui.* Ir Jėzaus Tėvui. Ir pasitikėti *vien tik Manimi.* Ir remtis *vien tik į Mane.*
Niekas kitas jums nebepadės šitokio požiūrio keitime. Tik *Aš.*

Būtent dėl to Aš jums ir suteikiu didesnę šviesą palaipsniui, per jūsų *patyrimą*, kad savo asmeniniu patyrimu galėtumėte patvirtinti, jog Mano kelias yra *tikras* ir *patiriamas*.

Ir tik šitas patyrimas jums suteiks drąsos žengti žingsnį šituo Mano jums parengtu, ir pasiūlytu drąsiai juo žengti, keliu. Ir tik patyrimas jums padės labiau pasitikėti ir Manimi. Ir tik dėl patyrimo jūs labiau trokšite dar didesnio ryšio su Manimi per Mano dvasią, esančią kiekvieno iš jūsų viduje, kuri jus ir *suvienija dvasioje tiek su Manimi, tiek su Jėzumi, tiek ir tarpusavyje.*

Ir tik tada jūsų tarpusavio intelektualūs samprotavimai, dabar jus taip atitolinantys vieną nuo kito, o daugelį ir nuo Manęs, ištirps Mano meilėje, patiriamoje jūsų atsivėrusios sielos.

Štai kodėl nesiekite dvasinės vienovės intelektualių diskusijų keliu, nes šituo keliu dvasinė vienovė neprieinama.

Aš jums parengiau dvasinį kelią, kuriuo ir vedu kiekvieną iš jūsų.

Ir kiekvienas iš jūsų apsisprendžiate savo laisva valia, kurią taip pat jums suteikiau jūsų pačių augimo labui, ar trokštate Manojo gyvo ir patiriamo kelio, kuriame esate Mano meilės virpesiuose ir juos jaučiate savo viduje, ar apsiribojate vien tik intelektualiais svarstymais ir apie Mane, ir apie Mano Sūnų Kūrėją, jūsų sielos brolį Jėzų.

Pasirinkimas yra jūsų, ir patyrimas yra jūsų, tačiau *vienovė* yra *Mano*. Aš ją suteikiu *visiems*. Tačiau ją patiria tik *nuoširdžiai Man atsivėrę ir pajautę Mano dvasios veikimą savo viduje.*

Algimantas: Mylimas Tėve, ačiū Tau, už šitą nuostabų mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mielieji, viskas yra jūsų valioje. Ginčai taip pat. Tik jie neneša šviesos. Bet atima daug energijos. Dėl to nedalyvaukite juose. O tiesiog dalinkitės savo *šviesa su visais mūsų svetainės – www.urantija.lt – Forume.*

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

43. Tėvo apreiškimas Mokymo Misijos dalyviams

Algimantas: Mano mylimieji, šitą mokymą šiandien (2008 05 22) Tėvas mane paprašė užrašyti ir nusiųsti mano sielos broliams iš Mokymo Misijos Jungtinėse Valstijose. Tą aš ir padariau.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, kuriuos visus Aš myliu nesuteikdamas pirmenybės niekam. Nėra nė vieno, kuris galėtų nusiskųsti, kad iš Manęs gauna mažiau ar iš viso negauna meilės, jeigu ši siela palaiko nuolatinį ir gyvą ryšį su Manimi.

Šį kartą Aš noriu kreiptis į jus, Mano mylimi vaikai, per savo pasiuntinį Algimantą, jūsų sielos brolį, ir kuris yra toks pat žmogus, kaip ir jūs. Bet tikrai jis Manimi pasitiki daugiau negu jūs. Tai nėra priekaištas jums, bet vietoje šito kvietimas Manimi *pasitikėti* daugiau, ir tikrai jūs patirsite dvasinių pasikeitimų savo pačių viduje.

Jūs turite šlovingą planetą ir kiekvienam skirtą nuostabią misiją, Mano mylimi vaikai. Aš noriu, kad savo potencialą jūs panaudotumėte iki galo šituo lygiu, savo dabartinio gyvenimo planetoje. Tam, kad šitą pasiektumėte, jūs turite kreiptis asmeniškai į *Mane*, kadangi Aš visą laiką esu jūsų viduje.

Kada jūsų *Šeimininkas* Sūnus Kūrėjas, kaip Jėzus iš Nazareto, gyveno Urantijoje, tada jis mokė jus bendrauti su *Manimi*, ne su juo. Bet tuometiniams jūsų sielos broliams buvo sunku priimti tokią žinią, kad Dievą, tokį stiprų ir galingą, galėtų pasiekti toks silpnas žmogus, dėl to Jėzus paliko žinią, jog jis ir Aš esame *viena*, ir kas tik matė šį Sūnų, tas matė Tėvą, ir kad visos prašymų maldos Man gali būti siunčiamos per jį, nes jis žinos, net ir taip, kaip žinau Aš, kokie yra kiekvieno iš jūsų poreikiai ir ko jam prašyti Manęs vietoje jūsų.

Bet Jėzus niekada nemokė jūsų, kad jeigu jūs bendraujate su juo, tai jūs bendraujate su *Manimi*. Jis mokė jus, kad jis viską žino apie jus, net ir taip, kaip žinau Aš. Bet jūsų Šeimininkas Sūnus Kūrėjas ir Aš esame du skirtingi asmenys, nors dvasioje esame viena.

Dėl to atėjo laikas jums sužinoti, kad jūs bendraudami su Jėzumi-Mykolu, jūs bendraujate asmeniškai su juo, nors Aš taip pat žinau apie jūsų bendravimą. Bet šitoks bendravimas neatstoja jūsų bendravimo su *Manimi* kaip su asmeniu, visos kūrinijos Pirmuoju Šaltiniu ir Centru.

Jūsų Šeimininkas Sūnus Kūrėjas taip pat bendrauja su *Manimi*, nors

Aš ir jis esame *viena* dvasioje. Bet šita *vienovė* dvasioje nereiškia, kad mums nebereikia mūsų tarpasmeninio bendravimo.

Jūsų dvasinis kelias jūsų lygiu taip pat jums suteikia ir programą palaikyti komuniją su Manimi, priedo prie jūsų komunijos su jūsų Šeimininku Sūnumi Kūrėju. Ir būtent savosios komunijos su *Manimi* dėka jūs ir pradėsite augti savuoju *Mano Asmens* pažinimu per savo *patyrimą* su Manimi.

Jūsų sielos brolis, kurį jūs vadinate Algimantu, visiškai pašventė savąjį aš ir savojo aš veikimą Man. Tai nėra tik taip, kad jis sutiko tarnauti Man vykdydamas Mano valią, ką ir jūs darote, bet taip pat jis priėmė sprendimą mirti dėl Manęs, jeigu kiltų tokios aplinkybės, net ir taip, kaip mirė Jėzus ant kryžiaus. Bet tokių aplinkybių *tikrai nebus*.

Nereikia Man jokių mirčių daugiau. Man reikalingi gyvi ambasadoriai, kurie būtų pasišventę Man savo atsivėrusios Man sielos virpesiais, o ne intelektualiai sutiktų vykdyti Mano valią.

Pasišventimas nėra koks ritualas, kaip jį galėtumėte suvokti savo protu. Tai sielos ryšio su Manimi kokybės kryptis ir veikimas šita kryptimi bet kokiomis gyvenimo aplinkybėmis. Bet tai nepašalina klaidų. Klaidos yra neišvengiamos jūsų dvasinio išsivystymo lygiu, tol, kol pasieksite *Mane* ir stovėsite *Mano akivaizdoje* Rojuje. Štai šitam ir yra skirtas Manasis planas – kad atverdami savo sielą *Man* jūs *pašvęstumėte* savo gyvenimą ir visą savo veiklą, kokia ji bebūtų, *Man*. Šitai padės jums išvengti daugelio problemų ir sunkumų jums gyvenant savo dabartinį gyvenimą. Ir jūs tikrai patirsite šitame kelyje palaimą, nes tikrai atversite sau naujus horizontus, apie kurių egzistavimą šiandien nežinote nieko.

Ką sako Algimantas jums, tą jūs atmetate dėl to, kaip jis tai jums pateikia. Bet jūs turite prisiminti, kad jis vartoja dirbtinę, jam, kalbą, kad perteiktų jums žinią, net ir taip, kaip ir dabar jis priima šitą žinią ne savo gimtąja kalba. Dėl to, nekreipkite dėmesio į jokius kalbos barjerus ir pažvelkite į patį reikalą, į jo branduolį, į esmę tų idėjų, kurias jis išreiškia, ir darykite tą atsivėrusia širdimi.

Jūs darote klaidą tuoj pat reaguodami, leiskite savo atsakymui ateiti vėliau, kitą dieną, arba net kitą savaitę, leiskite savo sielai pajausti jo meilės virpesius jums visiems.

Šitos žinios jis neplanavo jums rašyti net ir prieš minutę. Tą dabar jis daro Mano prašymu.

Klausykitės jo idėjų, o ne banguotų žodžių ir stiliaus, kokiu jis savo idėjas išreiškia, nes iš tikrųjų jos yra Mano, perduodamos jums tam, kad *jus visus suvienytų į viena dvasioje.* Ir jo meilės virpesius pajauskite savo atsivėrusia *Man* siela, pasimelskite prieš skaitydami jo tekstus, kad juos suvoktumėte savo atsivėrusios sielos meilės virpesių šviesoje, o ne jūsų sutrikdyto žmogiškojo intelekto šviesoje.

Net ir tam, kad mokytumėte apreiškimo šviesos, net ir tokios ryškios, kaip Urantijos Knygos, jūs turite žinoti kažką, net apie ką nekalba Urantijos Knyga, ir kas vis vien yra tikra. Todėl net ir kai kurios idėjos, kurias jūs girdite iš Algimanto, galėtų skambėti kaip prieštaraujančios Urantijos Knygos išreikštoms idėjoms, bet tikrovėje jos neprieštarauja. Jūs gerai žinote iš Urantijos Knygos, kad galite būti teisūs *fakto* požiūriu, bet klysti *tiesos* požiūriu. Ir net dar daugiau Aš jums dabar pasakysiu – jūs suvoksite, kad net Urantijos Knygos apreiškimas pateikia jūsų protui net ir *faktą* labai supaprastintu būdu tam, kad jūsų protas galėtų bent jau išplėsti savo sampratą apie Mane ir Mano kūriniją.

Nėra *Manojo Asmens pradinės pirmenybės* prieš Amžinąjį Sūnų ir Begalinę Dvasią, nors visas Urantijos Knygos tekstas yra kuriamas ant *Manosios*, kaip Tėvo, *pirmenybės* šio Sūnaus ir šios Dvasios, kaip kitų dviejų Rojaus Trejybės Asmenų, atžvilgiu. Tuo tarpu tai *nėra nei faktas, nei tiesa.*

Tačiau jums tai pateikiama tokiu būdu tam, kad padėtų jums tikrovę suprasti plačiau negu jūs ją pažinote iki šiol. Būtent dėl to, kad Manoji tikrovė yra tokia sudėtinga, Aš ir parengiau tokį ilgą jūsų vystymosi kelią, einant Mano *gyvuoju* keliu pas Mane į Rojų. Ir nepraraskite drąsos dėl to, kad tai, ką jūs sužinote iš Urantijos Knygos, ištirpdysite dar ryškesnėje šviesoje, kuri ištaisys tai, ką dabar jūs sužinote iš Urantijos Dokumentų apreiškimo.

Todėl studijuokite Urantijos Apreiškimo šviesą, palaikykite komuniją su Manimi savo atsivėrusios sielos gyvu bendravimu ir Aš nuraminsiu jūsų protą, kad jūsų sielos-morontinis protas pradės viešpatauti jūsų intelekto atžvilgiu net ir taip, kaip jis viešpatauja Algimanto prote, ir tada jūs tikrai pradėsite siekti dvasinės *vienovės* per *Mane*, o ne intelektualių žinių savo žmogiškajam protui, kuris turi polinkį paversti sustabarėjusiu kiekvieną tiesos lygį, kuriame jis jaučiasi patogiai.

Tuo tarpu Manoji kūrinija yra skirta jūsų augimui, o ne jūsų patogiam

trypčiojimui vietoje.

Jūs turite įvairių žaidimų su kamuoliu – regbį, beisbolą, golfą, futbolą, amerikietišką futbolą, tinklinį, krepšinį, ir kitus – kurie turi savo skirtingas taisykles ir priemones žaisti su tuo kamuoliu, kuris turi skirtingą dydį, ir net formą. Nepaisant šito, jeigu tiktai nebūtų *kamuolio*, tiesiog to *vieno skirtingų* žaidimų elemento, kad ir kokios būtų išradingos šitų žaidimų taisyklės, kad ir kokia būtų panaudojama brangi įranga, joks žmogus žaidimo nežaistų.

Taigi, Aš esu jūsų *kamuolys*. Žaiskite su *Manimi*, kad ir kokio dydžio ar formos jūs įsivaizduotumėte jį esant ir kad ir kokias priemones jūs galėtumėte sumanyti tam, kad Mane valdytumėte, tiesiog *žaiskite* su šituo *gyvu kamuoliu, esančiu jūsų viduje.* Ir jūs patirsite šitokį džiaugsmą, net ir tokį, kokį patiriate žiūrėdami šituos skirtingus žaidimus su kamuoliu, jeigu jais domitės. Jūs turite turėti omeny, kad jus į šeimą sujungia šis *kamuolys*, o ne tos priemonės, kurių pagalba jį valdote.

Dėl to, kad jaustumėte tokią bendruomeninę dvasią, jūs turite *žaisti* su *mano kamuoliu*. Kuo daugiau žaisite, tuo daugiau įgysite patyrimo tam, kad pastebėtumėte skirtumą tarp žodžių ištartų ir idėjų išreikštų, ir meilės virpesių, kurie yra šituose žodžiuose ir idėjose.

Algimantas: Ačiū Tėve, už Tavo nuostabų mokymą, kurį aš pasiųsiu savo sielos broliams Mokymo Misijos elektroninėje konferencijoje, ir kurį išversiu į lietuvių kalbą, kad būtų įdėtas mūsų svetainėje abiem kalbom.

Priėmiau iš Tėvo: 2008 05 22, 13 val. 40 min.

Iš anglų kalbos į lietuvių kalbą išverčiau: 2008 05 22, 23 val. 40 min.

44. Bendravimas su Rojaus Trejybe – Visuotiniu Tėvu, Amžinuoju Sūnumi, ir Begaline Dvasia

Malda – tai yra atsivėrusios sielos intymus bendravimas su Tėvu; tai nuoširdus bendravimas – savais žodžiais – ir su Vietinės Visatos Sūnumi Kūrėju, kuris tik trumpiems 35-eriems metams buvo įsikūnijęs žmogiškuoju Jėzaus iš Nazareto pavidalu, kad sukauptų žmogaus gyvenimo patyrimą ir apreikštų Tėvą žmonėms, o ne nuodėmes atpirktų, ant kryžiaus, praliedamas savo kraują ir atiduodamas savąją žmogiškąją gyvybę; tai

gyvas bendravimas ir su Vietinės Visatos Motina Dvasia, kuri pasireiškia visur Vietinėje Visatoje per savo Šventąją Dvasią.

Malda yra sielos atsivėrimas visa širdimi, o ne ištariami žodžiai, ar net mintys. Tai sielos bendravimas meilės virpesiais.

Tėvo garbinimas yra lygiai toks pat sielos atsivėrimas, tačiau vien tik Tėvui. Ir nieko neprašant iš Jo, o tiesiog iš meilės Jam, ir visai kūrinijai, šlovinant ir garbinant Tėvą visa širdimi.

Aš pasikalbu su Tėvu, kada Jį pagarbinu, kada pasimeldžiu Dievui Septinkarčiui.

Dievas Septinkartis – tai Trys Rojaus Trejybės Asmenys – Visuotinis Tėvas, Amžinasis Sūnus, kurį krikščionybė du tūkstančius metų painioja su Jėzumi, ir Begalinė Dvasia, kurią irgi painioja su Šventąja Dvasia. Rojaus Trejybės nė vienas Asmuo niekada nepasitraukia iš Rojaus niekur, tiesiog *negali* pasitraukti, nes tuomet suirtų visa kūrinija. Dievui Septinkarčiui taip pat priklauso ir Aukščiausioji Būtybė, kuri yra vienintelė patirtinė Dievybė. Dievui Septinkarčiui taip pat priklauso ir Septynios Rojaus Pagrindinės Dvasios, padovanojančios ir savojo proto pasireiškimą per Vietinių Visatų Motinų Dvasių Šventųjų Dvasių grandines visų Vietinių Visatų protingų kategorijų visoms gyvybės formoms; Dievas Septinkartis – tai ir Dienų Senieji, kurių yra dvidešimt vienas, ir kurie *po tris* administruoja šias septynias Supervisatas, taip pat tai ir 700.000 Vietinių Visatų Sūnų Kūrėjų, tokių, kaip Jėzus, ir tiek pat Vietinių Visatų Motinų Dvasių su tiek pat skirtingų Šventųjų Dvasių.

Štai tokios asmenybės ir asmenys sudaro Dievą Septinkartį, kuriam meldžiuosi jau keliolika metų.

Ir šito paties mokiau savo sielos brolius ir seses mūsų šventovėje – Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus – kuri veikia jau penkerius metus ir kurioje per pamaldas malda man liejasi garsiai iš sielos, o ne skaitant iš maldaknygių kokius nors maldų tekstus. Dar anksčiau negu šventovėje taip *Tėvą garbinti ir melstis* pradėjau mokyti mūsų Vilniaus Urantijos grupėje, o dabar šito jus mokau ir mūsų Forumo pirmadienio kolektyvinėse maldose, kurios taip pat yra iš tos pačios gyvosios šventovės – *iš mano atsivėrusios Tėvui sielos.*

Tačiau Tėvas vėl man praskleidė naują dvasinių patyrimų uždangą. Ir nedidele dalimi šitų milžiniškų dvasinių patyrimų, kuriais Jis leido pasidalinti ir su jumis, aš čia jums ir pateikiu.

Mano tikslas dalinantis su jumis šitais patyrimais yra vienas – sustiprinti jus, kad tvirčiau ir ryžtingiau, be baimės, žengtumėte savo asmeniniu, bet *gyvuoju* dvasiniu keliu, kad atsiremtumėte į Tėvą, kad su Juo kalbėtumėtės. Ir iš Jo sulauksite tokių dovanų, apie kurias net ir nepagalvojate, kad Jis gali jas suteikti būtent jums.

Mano giluminiai dvasiniai patyrimai, kuriais noriu nuoširdžiai pasidalinti su jumis prasidėjo ankstų gegužės 24–osios šeštadienio rytą, 2008 metais.

Su Tėvu aš bendrauju įvairiu laiku ir meldžiuosi taip pat ne vieną kartą per dieną. Prieš užmigdamas irgi pagarbinu Tėvą ir pasimeldžiu Dievui Septinkarčiui. O tada, priklausomai nuo to, ar pati malda panardina mane į miegą ar dar ne, pasikalbu su Tėvu, kad išgirsčiau iš Jo mokymus, patarimus, net ir įvertinimus mano tarnavimo Jam ir savo sielos broliams ir sesėms.

Šeštadieniais iš ryto vedu mūsų gyvąsias pamaldas Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus šventovėje. O po pamaldų susėdame prie bendro stalo, kad pasikalbėtume iš širdies ir užvalgytume to, ką patys atsinešame ir sudedame į mūsų bendrą stalą.

Tad prieš užmigdamas, kada kalbėjausi su Tėvu, iš Jo sulaukiau prašymo bendram stalui išvirti grikių košės, labai paprastos. Tai buvo antras kartas, kada Jis šitaip mane nustebino pats *man pasiūlęs, ką išvirti.*

Dar praėjusį rudenį Jis taip pat mane nustebino ryte pasakęs šitaip – Visą laiką tu mane kvieti, kad Aš dalyvaučiau ir tau padėčiau ruošiant valgį bendram stalui, o šįkart tave kviečiu Aš, kad prie Manęs prisijungtum tu, nes valgį ruošiu Aš su tavo pagalba. Ir tave dar nustebinsiu. Ir tikrai nustebino. Viriau žirnių košę. Jos putas reikia labai greitai nugriebti, kad neištekėtų iš puodo. Net ir sumažinus ugnį iki pačios mažiausios, vis tiek kelis kartus buvau nespėjęs nugriebti putų dideliu mediniu šaukštu. Mano visi valgymo įrankiai yra jau daug metų tik mediniai – šakutė, šaukštas, ir lazdelės. Turėjau net ir peilį medinį, bet dabar nebežinau, kur jis dingo. Tad jeigu reikia ką nors perpjauti, naudoju metalinį peilį. O šiaip, jeigu galima tiesiog ranka suplėšyti, tuomet plėšau pirštais, be jokių peilių, sakykim petražoles, kalendrą, svogūnų laiškus.

Taigi, matau, kaip puode kyla putos ir jau su šaukštu pasiruošęs nugriebti kaip grybo kepurę iškylančias virš puodo kraštų putas, bet ranka tarsi dar laukia mano komandos, o akys stebi iškilusias putas, tuo tarpu

protas stebisi, kodėl jos toliau ne tik nebekyla, bet ir laikosi tiesiog virš puodo briaunos, bet nenuteka. Žiūriu ir negaliu atsistebėti ir reginiu, ir Tėvo humoru, ir žaidimu su manimi. Taip, tikrai Tėvas mane nustebino ir suteikė nuostabų palaimos jausmą ruošiant valgį mūsų bendram stalui. Kol virė žirniai, tol putos ir laikėsi niekur nenutekėdamos.

Dabar Tėvas antrą kartą pats pasiūlė man tik ne prisijungti prie Jo, ruošiant valgį, o paprašęs išvirti paprastos grikių košės. Ir tuoj pat pridėjo – Aš tau paruošiau siurprizą. Aš sau nusistebėjau, koks gali būti siurprizas verdant paprastą grikių košę. Prisiminiau anuos žirnius ir pagalvojau, gal vėl kas nors bus su pačiu virimu. Bet nebesukau sau toliau galvos, nes jau buvo apie pirmą valandą nakties, o kelsiuosi šeštą. Tik kelios valandos liko iki vėl reikės keltis.

Mane pažadino. Pajutau, kad kažkas tarsi vienu metu ir iš vidaus, ir iš išorės, bet labai paprastai ir netikėtai man atmerkė akis. Kada atsimerkiau, pamaniau – Keistas nubudimas. Pasižiūrėjau į laikrodį. Dar nebuvo penkių. Pagarbinau Tėvą, pasimeldžiau. O po šito kreipiausi į Tėvą. Po trumpo Jo mokymo Tėvas manęs paprašė, kad aš kreipčiausi į Amžinąjį Sūnų ir su Juo tiesiogiai pabendraučiau. Taip, kaip bendrauju ir su Juo – Tėvu.

Niekada iki tol nebuvau bendravęs su Amžinuoju Sūnumi. Bendravau su Sūnumi Kūrėju, kuris net perteikė savo apreiškimą-*knygą* – Jėzus Kristus KALBU JUMS VĖL, kad apšviestų dabartinę žmoniją, ir šis apreiškimas mūsų svetainėje yra patalpintas visas. Bendravau su Sūnaus Kūrėjo Partnere Vietinės Visatos Motina Dvasia. Bendravau su savo angelu serafimu. Bet tik ne su Amžinuoju Sūnumi, kuris yra Rojaus Trejybės Antrasis Asmuo. Bet Tėvas prašo, reiškia, Jis žino, kad turiu pabendrauti su Amžinuoju Sūnumi.

Kreipiausi į Amžinąjį Sūnų, kaip kreipdavausi ir į Tėvą, paaiškindamas, kad vykdau Tėvo valią ir prašymą pabendrauti su Juo, tik nežinau, kaip tokį ryšį užmegzti, nes neturėjau tokio patyrimo. Paprašiau Amžinojo Sūnaus atsiliepti į mano šį siekį užmegzti su Juo ryšį. Ir labai greitai per mano kūną nuėjo virpuliai ir išgirdau Amžinąjį Sūnų – Mano mylimas sūnau-broli, čia esu Aš, Amžinasis Sūnus, ir kalbu tau. Aš tau dėkoju, kad tu įvykdei Tėvo valią ir drąsiai neši Jo šviesą savo sielos broliams. Ir šitas tavo gyvas ryšys yra tavojo patyrimo išplėtimas ir tavo pasitikėjimo Tėvu stiprinimas. Pirmą kartą Urantijos istorijoje mirtingasis žmogus bendrauja

su Manimi kaip su Rojaus Trejybės Antruoju Asmeniu.

Toliau Amžinasis Sūnus man perteikė mokymą, kaip Jį atskirti nuo Tėvo asmens. Jis aiškino, kad Jis yra Gailestingumas, ir Tėvo meilę, kuri yra tokia galinga ir visaapimanti, tiek suminkština ir sušvelnina, kad tvarinys, kuris ją pajunta savo viduje, taip pat tampa gailestingas ir užjaučiantis, kantrus ir pakantus.

Aš jaučiau neapsakomą *lengvumą.* Bendraudamas su Tėvu, jaučiu *pilnatvę ir galingumą,* kai mane visą – kiekvieną kūno ląstelę – pripildo Tėvo meilės virpesiai. Jie veda ryžtingai pirmyn mano atsivėrusią Tėvui sielą, akina žengti be baimės tokį žingsnį, kokio ji dar nežengė.

Iš Amžinojo Sūnaus jutau tokius virpesius, kurie atrodė tokie lengvi ir švelnūs, tarsi lengva skraistė. O viduje buvo toks pojūtis, tarsi visas kūnas tapo tuščiaviduris, tik turintis šią skraistę. Aš miegu ne lovoje, o ant grindų, tačiau kūnas jautė tokį pojūtį, tarsi nesiliestų grindų, o horizontaliai gulėtų iškilęs virš grindų. Ir siela negalėjo atsidžiaugti tokiu neapsakomo minkštumo patyrimu.

Aš paklausiau Amžinojo Sūnaus, kaip Jis gali su manimi bendrauti, kada tik Tėvo dvasia – Minties Derintojas – yra mano prote, ir tai leidžia Tėvui visą laiką palaikyti tiesioginį ryšį ir su atsivėrusia Jam siela, o juk Jis, Amžinasis Sūnus, mano viduje neturi savojo atstovo. Amžinasis Sūnus man paaiškino, kad su manimi tiesiogiai bendrauja per Sūnaus Kūrėjo Tiesos Dvasią. Kadangi Sūnūs Kūrėjai yra ir jo Sūnūs, tai jų Tiesos Dvasios yra ir Jo dvasios, kurių dėka Jis irgi gali pasiekti mirtinguosius tose planetose, kur save yra padovanojęs Sūnus Kūrėjas arba Sūnus Arbitras, kurie tokių misijų metu gimsta bejėgiais kūdikiais iš moters, kaip tą padarė mūsų Sūnus Kūrėjas-Jėzus. O su pačiais Sūnumis Kūrėjais Jo ryšys yra nuolatinis ir tiesioginis, kaip ir Jo visa dvasingumo grandinė yra nuolat veikianti ir nepažeidžiama per visą kūriniją, ir tuo pačiu pasiekianti ir kiekvieną žmogų. Todėl dvasiniam augimui nė vienam žmogui nėra kokių nors kitų kliūčių, išskyrus paties žmogaus nenorą augti.

Kada padėkojau Amžinajam Sūnui už nuostabų bendravimą, tada mane perskrodė mintis, kad turėčiau dar lygiai taip pabendrauti ir su Rojaus Trejybės Trečiuoju Asmeniu – Begaline Dvasia. Ir aš kreipiausi į Ją, sakydamas, kad atėjo tokia mintis, galbūt ji atėjo iš Tėvo, per Minties Derintoją, ir aš trokštu ir su Ja užmegzti gyvą bendravimą taip, kaip ką tik Tėvo prašymu užmezgiau gyvą bendravimą su Amžinuoju Sūnumi. Ir

labai greitai vėl per kūną perbėgo virpulys ir išgirdau – Mano mylimas sūnau-broli, Aš esu Rojaus Trejybės Trečiasis Asmuo, kurį jūs vadinate Begaline Dvasia. Aš esu dėkinga, kad tu užmezgei šį gyvą ryšį su Manimi ir Aš lygiai taip, kaip ir Amžinasis Sūnus, patvirtinu, kad pirmą kartą Urantijos žmonijos istorijoje mirtingasis žmogus bendrauja su Manimi kaip su asmeniu.

Begalinė Dvasia ėmė aiškinti, kaip galiu pažinti Ją, kaip gali pažinti Ją mirtingasis žmogus per bendravimą su Ja. Vidinis patyrimas, grynai energetine prasme, vėl buvo kitoks negu bendraujant su Amžinuoju Sūnumi ar Tėvu. Atrodė, tarsi visą mane apgaubė rūko šydas, toks neaprėpiamas ir neapčiuopiamas, bet realus ir lengvas.

Begalinė Dvasia mane mokė, kad iš Jos kūrinija gauna protą ir išmintį, net ir taip, kaip iš Amžinojo Sūnaus gauna dvasingumą, o iš Tėvo – asmenybę ir laisvą valią. Ir Jie visi trys yra *Lygiaverčiai* Rojaus Trejybės Asmenys, nė vienas nėra aukščiau kito, kaip ir nė vienas nėra žemiau kito. Dėl to Sūnūs Kūrėjai, prieš išvykdami iš Rojaus su misija sukurti naują Vietinę Visatą, duoda ištikimybės priesaiką Rojaus Trejybei, o ne vienam Tėvui. Ir Ji pateikė tokios priesaikos, kurią duoda Sūnūs Kūrėjai, tekstą. Jis buvo toks pilnas galios ir šviesos, kad mano visas kūnas virpėjo. Aš verkiau klausydamasis jo. O tada Begalinė Dvasia kreipėsi į mane ir pasiūlė man taip pat duoti priesaiką Rojaus Trejybei, kaip prieš keletą metų ją jau buvau davęs Tėvui, kada buvau paskirtas Tėvo ambasadoriumi ir Jėzaus apaštalu. Ji paprašė pagalvoti, kaip tuomet ir Tėvas prašė pagalvoti, kad mano apsisprendimas būtų tikrai laisva valia. Aš sutikau prisiekti Rojaus Trejybei. Tuomet Begalinė Dvasia pateikė mano priesaikos tekstą, kuris buvo irgi jaudinantis, kad per mano kūną ritosi virpuliukai.

Aš daviau priesaiką *Rojaus Trejybei* – Visuotiniam Tėvui, Amžinajam Sūnui, ir Begalinei Dvasiai. Tai buvo toks patyrimas mano sielai, kokio ji dar nebuvo patyrusi. Tiesiog manimi tarsi tekėjo silpna elektros srovė, ji ir virpino, ir jaudino, kad aš verkiau. O ištarus paskutinįjį priesaikos žodį visas kūnas tiesiog šoktelėjo, kaip šokteli nuo elektros šoko. Ir visą mane apėmė iki tol dar nepatirtas ir palaimos, ir ramybės, ir kažkokios nesuvokiamos vidinės galios pojūtis.

Mano siela džiaugėsi gyvu bendravimu su Amžinuoju Sūnumi ir Begaline Dvasia, džiaugėsi tokiu Tėvo pateiktu nuostabiu siurprizu, apie kokį ir pagalvoti negalėjau. Taip, tai buvo nepalyginamai daugiau negu iš

verdančio puodo nenubėgančios per kraštus putos.

Vakare jau pati siela, kaip išalkusi, troško pabendrauti ir su Amžinuoju Sūnumi, ir su Begaline Dvasia. Ir bendravau. Ir su vienu, ir su kitu. Malšinau šitokį savo alkį dvasiniam bendravimui su man atrastais dviem Rojaus Trejybės asmenimis, kurį esant manyje net nežinojau iki Tėvo paprašymo pabendrauti su Amžinuoju Sūnumi.

O pirmadienį, bendraujant su Tėvu, Jis man pranešė džiugią žinią, kad nuo tada, kada daviau priesaiką Rojaus Trejybei esu ne tik Jo, Tėvo, bet ir Rojaus Trejybės ambasadorius tarp savo sielos brolių ir sesių ne tik čia, Lietuvoje, bet ir visoje Urantijoje. Ir Jis įgaliojo mane kalbėti Jo, Tėvo, o taip pat ir Amžinojo Sūnaus bei Begalinės Dvasios vardu, o taip pat mokyti ir gydyti *Jų* vardu. Tai, ką Jis man perteikė, negaliu atskleisti jums, bet pasakysiu, kad tokia Jo numatyta man misija šiandien man pačiam atrodo tikra fantastika, kuri net baugina, nes jai dar nesu paruoštas. Ir Tėvas man sakė ne kartą, kad Jis ruošia mane, jog turėčiau ir atitinkamą parengimą, ir atitinkamą patyrimą, ir didesnį atsirėmimą į Jį, ir didesnį pasitikėjimą Juo, o tuo pačiu ir savimi, kad ir galėčiau Jo reikalu pasirūpinti taip, kaip Jis man paves rūpintis. Ir štai dabar man prasideda naujas parengimo etapas. Ką gi, plaukia mano valtelė Tėvo milžiniškoje upėje taip, kaip ją neša Jo meilės srovė.

Žodžiais negaliu perteikti tų virpesių, kurie tą akimirką ėjo iš Tėvo. Jie buvo kažkokie galingesni negu iki tol, bet tuo pačiu ir minkštesni ir pilnesni, tarsi pripildantys dar iki tol mano viduje egzistavusias man nežinomas neužpildytas vidines ertmes. Tiesiog tik pats šitokio jausmo patyrimas ir tegali atskleisti, ką tą akimirką jautė mano sielos atsivėręs Tėvui morontinis protas.

Dieną, eidamas pro Rapolo bažnyčią, pamačiau – šalia vartų į šventorių – ant šaligatvio sėdintį ir prašantį išmaldos visai jauną vyrą, gal dvidešimtmetį. Veidas – nosis, kakta – nubrozdintas, užsitraukęs šviežiais šašais. Gatvėse matau panašių išmaldos „etatinių“ prašinėtojų, tačiau šis jaunas vyras atrodė giedresnio negu anie veido. Priėjau prie jo, padaviau keliasdešimt centų ir paklausiau, kas jam atsitiko, kad toks sumaitotas veidas. Jis pradėjo man skųstis, kad jį užpuolė trise, sumušė ir atėmė dokumentus. Paklausiau, kur čia dabar taip atsitiko. Jis pasakė, kad ne dabar, o vakar, ir jį užpuolė ne čia, o Savanorių prospekte. Jam lietuviškai buvo sunku atsakinėti į mano klausimus, tai pradėjo kalbėti rusiškai. Pasakė,

kad nei iš šio, nei iš to užpuolė. Dabar jam skauda nugarą ir negali net sėdėti, nežino, ką ir daryti. Aš patariau savais žodžiais paprašyti Tėvo, kuris yra jo viduje, kad Jis nuramintų ir palengvintų jo fizinį kentėjimą. Tai ir būtų jo malda Tėvui. Į tai jis man tarė – Aš buvau ir bažnyčioje, meldžiausi, bet Dievas manęs negirdi ir nepadeda. – Tada aš jo paklausiau, koks jo vardas – Aleksandras – ištarė tyliai. – Aleksandrai, duok man savo ranką. – jis ištiesė ranką, o aš laikydamas ją savojoje ėmiau garsiai rusiškai melstis, kad ir jis girdėtų. Po kurio laiko pajutau, kaip manojoje rankoje pradėjo virpėti jo ranka. Man meldžiantis toliau pati Aleksandro siela, jausdama iš manęs meilės virpesius jai, ėmė atsiverti Tėvui, kad jis pradėjo verkti net kūkčiodamas. Kol meldžiausi, tol Aleksandras verkė vis labiau. Kada maldą užbaigiau, Aleksandras irgi nustojo verkti. Aš paklausiau – Ką jautei? – Per kūną ėjo kaip elektra, aš negalėjau susivaldyti neverkęs. Ir dabar nustojo skaudėti nugarą. – Matai, Aleksandrai, aš tau padėjau patirti, kad Tėvas yra tavo *viduje*. Ir Jis yra *gyvas*, ir *veikia* tave *iš vidaus*. Dėl Jo gyvo veikimo ir tu jauti virpulius – kaip elektros srovę – ir verki, ir nugaros skausmas dingo. Dėl to niekada neabejok Tėvo buvimu ir veikimu tavo viduje. Ir kreipkis į Tėvą, tik nuoširdžiais žodžiais, ne tik tada, kada tau sunku, bet ir kada gera. Tai ir bus tavo malda. Ir ne tik bažnyčioje, bet visur, kur tik kreipsiesi į Jį nuoširdžiai, ten Jis tave ir išgirs, ir parems, ir tu būsi pilnas sveikatos ir galios iš vidaus. Ir kada susitiksi tuos, kurie tave norėtų nuskriausti, prašyk Tėvo apsaugos, ir Jis tave apsaugos, net ir taip, kad tie, ką tik norėję tave sumušti, iš tavo kelio pasitrauks ir leis tau praeiti visiškai nepaliestam, tik *pasitikėk* Tėvu.

Palinkėjau jam ramybės ir pasukau nueiti. Jis manęs paklausė – Koks jūsų vardas? – Algimantas – atsakiau. Aleksandras man ėmė nuoširdžiai dėkoti už gautą patyrimą. O aš nueidamas pagarbinau Tėvą ir padėkojau už dar vieną galimybę, suteiktą man tarnauti su meile savo sielos broliams ir sesėms.

Taip ir plis Tėvo meilės šviesa, kiek ją mes, asmeniškai kiekvienas, spinduliuosime ir skleisime gėrį kasdienėse aplinkybėse, ir gatvėje taip pat.

Aš džiaugiausi sutikęs dar vieną savo sielos brolį, kurio prieš akimirką net nepažinojau ir kuriam buvo reikalingas sustiprinimas ir Tėvo gyvo kelio paaiškinimas, kad juo galėtų žengti ir jis, mano dar vienas naujas sielos brolis.

Kitą dieną, man bendraujant su Begaline Dvasia, gavau nuostabų

mokymą. Ji manęs paprašė, kad nuo šiol garbinčiau pats ir kitus mokyčiau garbinti ne tik Visuotinį Tėvą, bet Rojaus Trejybės visus Tris Asmenis. O taip pat Ji paprašė, kad nebesimelsčiau Jėzui ir Dievui Septinkarčiui, o melsčiausi tik Rojaus Trejybei. Ir pateikė tokį paaiškinimą – Mes visi Trys Rojaus Trejybės Asmenys esame lygiaverčiai ir neturintys nei pradžios, nei pabaigos. Net ir jūs sakote, kad Dievas yra amžinas. Dėl to viskas, kas turi pradžią, tas nėra amžinas, todėl tas nėra Dievas. Sūnūs Kūrėjai, tokie, kaip jūsų Jėzus, kaip Šventosios Dvasios, kurios yra Vietinių Visatų Motinų Dvasių dvasios, irgi turi pradžią, nes Sūnūs Kūrėjai kilo iš Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus, o Vietinių Visatų Motinos Dvasios kilo iš Manęs. Todėl jie negali būti Dievas net ir jūsų supratimu, nes *nėra amžini*. Bet jie yra Mūsų *pasireiškimas kūrinijoje*. Būtent per juos Mes galime papildomai ir veikti jus, ir mokyti jus. Tačiau tik *Mes* – Visuotinis Tėvas, Amžinasis Sūnus, ir Aš – Begalinė Dvasia – esame Amžinasis ir Begalinysis Dievas. Ir Mes negalime egzistuoti vienas be kito. Tėvas dovanoja visai kūrinijai asmenybės dovaną, per Savo asmenybės grandinę; Amžinasis Sūnus dovanoja kūrinijai dvasingumą, per dvasingumo grandinę, Aš dovanoju kūrinijai protą ir išmintį, per proto grandinę. Visa kūrinija remiasi į dvasinį pagrindą. Mes visi Trys irgi esame Dvasios, Asmenys ir Asmenybės, nors nė vienas iš Mūsų neturi nei formos, nei kūno. Nepaisant šito, jūs Mus pažinsite iš energetinių virpesių, kuo arčiau Rojaus būsite nukeliavę iš dabartinio savo planetos taško visatos teritorijoje. Ir būtent šitie energetiniai virpesiai jums leis patirti, net ir nematant, kad Mes esame su jumis, kiekvienu, net ir taip, kaip tą patiria jums matomi ir jūsų mylimi vaikučiai, kada jie su meile ir atsidavimu jums prisiglaudžia prie jūsų, irgi iš meilės jums. Tačiau tik tam, kad jums būtų galima nors kiek suprasti Mūsų tarpsusavio ryšį ir buvo jums perteikiama tokia samprata, kad iš Visuotinio Tėvo kilo Amžinasis Sūnus, o iš Jų abiejų kilau Aš. Tačiau tokio tikrovės pradinio taško niekada nebuvo, nes Mes visi Trys, kaip ir Mūsų gyvenamoji buveinė – Rojus – neturime kilmės pradinio taško. Tam, kad jūs galėtumėte palyginti, per savo žmogiškojo patyrimo sampratas, kai yra mylinčios šeimos, ir kokie yra tarpusavio ryšiai ir santykiai tarp tėvų ir vaikų, jums ir buvo perteiktas toks apreiškimas, kad yra Tėvas, yra Amžinasis Sūnus, ir esu Aš, kaip Begalinė Dukra. Amžinasis Sūnus jums dar buvo pateiktas kaip kūrinijos Motina.

Tačiau kuo arčiau Rojaus, tuo labiau jūs Mus atskirsite nebe šeimos

narių tarpusavio ryšių pagrindu, bet *energetinių meilės virpesių* pagrindu. Jūs Mus atskirsite kaip Pirmąjį Kūrinijos Šaltinį ir Centrą, kaip Antrąjį Kūrinijos Šaltinį ir Centrą, ir kaip Trečiąjį Kūrinijos Šaltinį ir Centrą. Ir tik energijos virpesiai jums padės patirti Mūsų *meilę*, kuri toli pranoksta tokią meilę, kokią patiria ir supranta žmogus. Jūs lygiai taip pat sakote, kad Dievas yra *vienas.* Dėl to ir Mes Trys Rojaus Trejybės Asmenybės ir Asmenys, nors esame Trys atskiri Asmenys savo veikimu ir pasireiškimu kūrinijoje, bet esame *viena dvasioje*. Dėl to, garbindami bet kurį Vieną iš Mūsų, jūs vis tiek garbinate ir kitus Du Rojaus Trejybės Asmenis. Mes negalime egzistuoti niekaip kitaip, tik kaip Rojaus Trejybė, o veikti galime ir po vieną, bet būdami vienas su kitu dvasinėje absoliučioje vienovėje.

Ir jūs tik pasiekę Rojų, visos kūrinijos geografinį centrą, ir keliaudami per kūrinijos visatas, ir patirdami daugybę pasaulių, ir stovėdami paties Tėvo, ir kitų Dviejų Rojaus Trejybės Asmenų, akivaizdoje, atskirsite Mus kaip atskirus ir realius Asmenis ir Asmenybes, turinčias savo tapatybę. O iki to laiko jūs mokysitės vis didesnio *Vieno Dievo Trijuose Asmenyse* pažinimo, per Mūsų *pasireiškimą kūrinijoje,* ir Mūsų *Trijų veikimo ir buvimo viename dvasioje* supratimo ir patyrimo savo asmeniniu žengimu pas Mus į Rojų.

Dėl to nuo šiol pirmą kartą Urantijos istorijoje tu pradėsi mokyti kaip Mūsų ambasadorius ir gavęs Mūsų visus įgaliojimus kalbėti, mokyti, ir gydyti Mūsų visų Trijų Asmenų ir Asmenybių vardu, garbinti Rojaus Trejybę, o ne tik Tėvą. Lygiai taip pat ir melstis mokysi žmones Mums, Rojaus Trejybei, kuri vienintelė yra Dievas. Visa, kas yra kilę iš Mūsų, yra išvestiniai dariniai, dėl to yra Mūsų *pasireiškimas,* ir turi savo pradžią.

Dievas pradžios ir pabaigos neturi. Mes negalime neegzistuoti. Tuo tarpu bet kuris iš mūsų tvarinių, turėdamas laisvą valią, gali ją panaudoti net ir prieš Mus. Tuo pačiu ją gali panaudoti prieš Mus ir Sūnūs Kūrėjai. Būtent dėl to, kad jie turi laisvą valią, ir jie duoda Mums ištikimybės priesaiką. Dievas priesaikos neduoda niekam, nes Jam nėra reikalo kam nors prisiekti. Jokia asmenybė negali būti nedvasinga, dėl to ji vis labiau atsiskleidžia savuoju potencialu, paversdama jį aktualu – dvasiniu augimu. O dvasinis augimas yra iš Amžinojo Sūnaus. Tačiau dvasinis augimas neįmanomas be asmenybės proto, kuris nevirstų išmintimi. O protas ir išmintis yra iš Manęs. Dėl to jūs visi, visos kūrinijos tvariniai, gaunate viską tik iš Rojaus Trejybės, kurią ir garbinkite, ir melskitės Jai.

Tačiau tie iš jūsų, kurie buvote įpratę melstis ir Marijai, ir Jėzui, ir Šventajai Dvasiai, galite ir toliau jiems nuoširdžiai melstis, bet tuo pačiu pagalvokite ir apie Mus – Rojaus Trejybės Tris Asmenis, davusius pradžią visai kūrinijai.

Aš paklausiau Begalinės Dvasios, kaip man į Ją reikėtų kreiptis, nes Amžinasis Sūnus yra tuo pačiu ir kūrinijos Motina. Begalinė Dvasia man paaiškino, kad aš į Ją galiu kreiptis kaip į Begalinę Dvasią-Motiną-Sesę, taip, kaip galiu kreiptis į Amžinąjį Sūnų-Motiną-Brolį. Ir neturėčiau pergyventi, kad Ji taip pat pavadinta kūrinijos Motina, kaip ir Amžinasis Sūnus, nes iš tikrųjų tokie tarpusavio ryšiai yra pateikti mums – mirtingiesiems ir žemesnių kategorijų asmenybėms – kad būtų lengviau suprasti šiuos ryšius per savo tarpusavio santykius su pačiais artimiausiais asmenimis mylinčioje šeimoje. Tikrovėje svarbiausia yra atsivėrimas visu savo nuoširdumu ir tie meilės virpesiai, kuriuos spinduliuoja atsivėrusi siela ar dvasia.

Kūrinijoje iš tikrųjų yra ne Tėvas ir Motina, bet Pirmasis Šaltinis ir Centras, Antrasis Šaltinis ir Centras, ir Trečiasis Šaltinis ir Centras. Ir Jų meilės virpesiai, kuriuos jaučia kiekviena Jiems atsivėrusi siela ar dvasia, yra tokio giluminio poveikio, kuris pranoksta bet kokį, net patį labiausiai mylintį žmogiškąjį tėvą ar motiną, kai ir vienas, ir kitas nuoširdžiai myli savo vaikus, ir jiems skleidžia šiuos meilės virpesius. Dėl to svarbiausias dalykas yra ne kreipinyje, bet nuoširdžiame sielos atsivėrime. O kad man būtų vis tik lengviau ir atsiverti, ir kreiptis, tai dėl to ir pasiūlė kreiptis kaip į Begalinę Dvasią-Motiną-Sesę, arba Begalinę Motiną ar Begalinę Sesę, kaip pati siela bus linkusi *tuo metu* kreiptis.

Toks mokymas mane irgi paveikė, nes daugelį metų buvau įpratęs melstis Dievui Septinkarčiui. Ir tą dariau kasdien, ir ne po kartą. Tačiau jis mane tuo pačiu ir apšvietė, kad iš tiesų tas, kas yra išvestinis, *negali* būti Dievas, kuris yra vienas vienintelis ir pirminis, ir be jokios priežasties. Dėl to Rojaus Trejybė būtent ir yra *tas Šaltinis ir Centras,* ką žmogus pavadino – ir tebevadina – Dievu.

Dievas yra *vienas trijuose asmenyse, ir šitie Trys Rojaus Trejybės Asmenys veikia kaip vienas dvasioje.*

Dabar man tapo aišku, kodėl man maldoje, per mūsų šventovės – Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus – pamaldas, jau nuo pat pirmųjų pamaldų, prieš tariant Rojaus Trejybės asmenų vardus – Begalinės Dvasios,

Amžinojo Sūnaus, ir Tėvo – eidavo visiškai kitokie energetiniai virpesiai mano sieloje. Tiesiog dėl nežinojimo manydavau, kad tiesiog taip jausdavau tuo metu. Ir kada tas pojūtis nuolat pasikartodavo, nežinojau, kaip jį paaiškinti net sau, dėl to apie tai nieko nesakiau nė žodžio nei Urantijos grupėje, nei per mūsų bendras dvasines diskusijas po pamaldų prie bendro stalo. Ir štai tik dabar patyrimas užmezgus gyvą ryšį su visais Trimis Rojaus Trejybės Asmenimis ir leido pajausti, ir suprasti, kodėl jaučiau tokius skirtingus energetinius pasireiškimus savo paties viduje maldos metu, tariant Begalinės Dvasios, Amžinojo Sūnaus, ir Tėvo vardus.

Ne tik per pamaldas mūsų šventovėje šeštadieniais, bet ir kiekvieną penktadienio užsiėmimą Urantijos grupėje pradedu ir pabaigiu Tėvo pagarbinimu ir malda Sūnui Kūrėjui, Visatos Motinai Dvasiai, ir Tėvui. Tuo tarpu 2008 m. gegužės 30 dieną, penktadienį, pirmą kartą Urantijos žmonijos istorijoje buvo kolektyviai pagarbintas nebe vienas Tėvas, bet visi Trys Rojaus Trejybės Asmenys, tarp Jų ir Tėvas, ir buvo pasimelsta nebe Jėzui, Vietinės Visatos Motinai Dvasiai, ir Tėvui, bet Rojaus Trejybės Trims Asmenims mūsų Vilniaus Urantijos grupėje. Ir savo sielos broliams ir sesėms paaiškinau, *kodėl* dabar nuo šiol bus *tokia* nauja malda. Ir savo patyrimais pasidalinau su Urantijos grupės nariais.

Labai nuoširdžiai džiaugiausi tais savo sielos broliais ir sesėmis, kurie mano nuoširdų atsivėrimą jiems suprato savo irgi atsivėrusia siela. Suprato taip, kad ir jie taip pat gali augti savuoju Dievo supratimu, o ne likti visą laiką ankstesniame lygyje.

Tačiau tie, kurie klausėsi tik žmogiškojo proto ausimis ir supratimu, ėmė man net priekaištauti, kad aš *vėl kitaip* juos noriu mokyti melstis, kad noriu juos *supainioti,* kad šito nėra *Urantijos Knygoje,* kad aš liepiu jiems net *nebeskaityti* Urantijos Knygos. Žodžiu, dėl savo *neišmanymo* ir dėl savo *žemojo ego* viešpatavimo, kuris taip nenori augti ir keistis į tikrąjį ir Tėvo padovanotą aš šviesėdamas, o visada tik ir ieško, kur galėtų pasimuliuoti užsiglaudęs pavėsyje ar užutekyje, ėmė teigti tokius dalykus ir priskirti juos mano teiginiams, kokių aš niekada jiems neteigiau, ir neteigiu.

Taip ir šiais laikais pradedami supainiojimai dėl neišmanymo ir nenoro dvasiškai augti, kaip tas atsitiko ir su Jėzaus mokymų iškraipymais, jo laikais. Žmogaus dvasinė įžvalga nelabai pasikeitė. O daugumos

net sumenko.

Aš mokiau, ir mokau, kad Urantijos Knyga yra *tik priemonė* pažinti Tėvą, ir kūriniją, tačiau pats pažinimas vyksta per patyrimą. Ir svarbiausias dalykas yra *gyvas bendravimas – komunija* – su Tėvu, atradus Jį savyje, o ne Urantijos Knygos citatų kalimas ir jų citavimas, panašiai, kaip tą daro katalikai, protestantai, ar kiti dogmatai, besivadovaujantys prasimanymu, kad Biblija yra galutinis ir baigtinis kūrinys.

Nei Biblija, kurią parašė žmonės, bet ne dvasios, nei Urantijos Knyga, kurią parašė ne žmonės, bet dvasios, o Jėzaus gyvenimo ir mokymų aprašymą parašė Tarpinės Būtybės, *nėra – ir negali būti* – baigtinis šaltinis.

Baigtinio šaltinio būti negali. Kūrinijoje nėra nieko baigtinio. Tik Kūrėjas.

Dėl to svarbu ir Urantijos Knygos studijos tam, kad kūrinijos gyvą sistemą pažintume gilumine prasme, kad pamatytume Tėvo veikimą kūrinijoje. Tačiau net ir esant Urantijos Knygai kaip pačiam, dabartiniu metu, giliausiam ir nuosekliausiam Apreiškimui visai žmonijai, vis tik jis neatstoja nei Tėvo atradimo savyje, nei gyvo ryšio su Juo. O svarbesnis, be jokių išlygų, yra Tėvo atradimas, ir gyvas ryšys su Juo, bet ne Urantijos Knygos informacijos kimšimas į smegenis.

Taip Urantijos Knygą kai kas jau pavertė irgi dogma, kokią jau du tūkstančius metų turi kiti mūsų tamsūs sielos broliai ir sesės.

Tam Tėvas, Amžinasis Sūnus, ir Begalinė Dvasia mane ir pasirinko savo ambasadoriumi, kad net ir Urantijos Knygos gerbėjus apšviesčiau, jog atsisakytų *dogmatinio* kelio, o rinktųsi *gyvąjį* Tėvo kelią drauge su atrastu viduje Tėvu ir palaikydami *gyvą* ryšį su Juo. Urantijos Knyga nėra dogma, ir nėra neišplečiama. Kas kas, bet jau aš tikrai turėčiau ginti Urantijos Knygą, nes jos vertimui iš anglų kalbos pašvenčiau dešimtį metų savo kasdienio tarnavimo ir Tėvui, ir jums, mano mylimieji sielos broliai ir sesės. Tad šitoji šviesa turėtų būti pati svarbiausia mano sielai, kuri nuglostė kiekvieną teksto žodį. Bet niekada, net ir tokia man brangi knyga, *neatstos gyvo bendravimo su mylimu Tėvu.* Gyvas ryšys su Tėvu yra *visų svarbiausia, nes tik jis suteikia pilnatvę ir palaimą sielai, ir sveikatą kūnui, daryti gėrį visiems su meile.* Tuo tarpu Urantijos Knyga yra pats nuostabiausias Tėvo ir Jo kūrinijos apreiškimas žmonijai, kad ji suprastų Tėvo veikimo mechanizmą kūrinijoje. Ir nors šiandien ji apakina visą žmoniją, tačiau jau yra ir tokių mūsų sielos brolių ir sesių, kurie nori dar

daugiau negu suteikia jiems šiandieninis Urantijos Knygos apreiškimas. O pripratus prie Urantijos Knygos teiginių lygio, jeigu kas nors yra pateikiama nors kiek plačiau, žmogaus protas vėl praranda pusiausvyrą, kada buvo įpratintas remtis ne į Tėvą, kuris niekada nesikeičia, bet į apreiškimo teiginius, kurie užfiksuoti laike, nors ir numatyti tolimai ateičiai.

Štai dėl ko būtina priprasti prie *Gyvo Tėvo,* o ne tik prie Urantijos Knygos, kad gavus dar didesnę šviesą negu pateikta Urantijos Knygoje, neišslystų žemė iš po kojų.

Kada savo patyrimais pasidalinau per savo pamokomąjį žodį, kurį pasakau per mūsų šventovės gyvąsias pamaldas, kada, baigiantis pamaldoms paprašiau Amžinojo Sūnaus tarti žodį mums, susirinkusiems į kolektyvines pamaldas, ir kada Amžinasis Sūnus pirmą kartą Urantijoje kreipėsi į mus, Jo sūnus-brolius-seses, aš patyriau nuostabius švelnumo virpesius savo viduje. Jo mokymas skleidė tokį neapsakomą gailestingumo pojūtį, kurį gali tik patirti savo viduje.

Ir prie mūsų bendro stalo, kada mes po valgių palaiminimo maldos, toliau tęsėme mūsų bendravimą, tai vienas sielos brolis prisipažino, kad dabar jis jaučia kažkokią neapsakomą pilnatvę savo viduje. Kita sielos sesė pasidžiaugė, kad ji dabar jaučia ramybę ir palaimą, nes yra ir Kūrinijos Motina, kurios jai taip stigo iki tol. Ir dvasinį pakylėjimą jutome mes visi dalyvavusieji pamaldose.

Dar praėjus dienai, ir bendraujant su Tėvu, Jis man pasakė, kad nuo šiol mūsų šventovės pavadinimas bus Rojaus Trejybės šventovė.

Taigi, mano mielieji, dvasinis augimas, kiekvieno iš mūsų, kurie šito nori ir kurie nuoširdžiai siekia dvasinio augimo be jokių baimių, be jokių išskaičiavimų sau, bet siekia dvasinės šviesos visumos labui, kad padėtų kitiems savo sielos broliams ir sesėms nušvisti ta pačia Rojaus Trejybės meile ir šviesa, tiems mūsų sielos broliams ir sesėms ir Tėvas suteikia didesnį kąsnį dvasinio maisto, nes mūsų burna daugiau išsižioja, kad tą kąsnį atkąstų nuo Rojaus Trejybės visų *Trijų* Asmenų. Kas šito *nuoširdžiai* nori, tas ir atsikanda – ir mėgaujasi – pačiu dvasinio valgymo procesu. Kas nenori, tas ir lieka alkanas ir nepatenkintas, kad jo nepamaitina. Bet tai tik dėl savo dvasinės tinginystės ir dvasinio aklumo. Žmogus ryte ryja įvairiausią literatūra, bet taip ir lieka alkanas, kada tingi – ir net nenori – paskirti *kasdien tam tikrą laiką nuoširdžiam pabendravimui su Tėvu.*

Mano dvasinis alkis ir nuolatinis prašymas, kad Tėvas duotų didesnį kąsnį, kad tik daugiau galėčiau šviesti kitus savo sielos brolius ir seses jų pačių labui, ir visumos labui, vis labiau ir labiau didėja, ir tuo pačiu jis labiau pasotina ir mane. Bet apetitas tik *auga.* Tačiau dabar po naujo *kokybinio* šuolio – nuo naujo atradimo – gyvojo Amžinojo Sūnaus-Kūrinijos Motinos-Brolio ir Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Sesės atradimo ir gyvo bendravimo su Jais užmezgimo, mano dvasinis maistas dar pagausėjo, tuo pačiu sukeldamas dar didesnį jam apetitą.

Dar po kelių dienų parvažiavau su dviračiu po treniruotės. Paprastai sportiniu dviračiu važinėju dideliu greičiu 20-30 kilometrų be sustojimo. Tai mano kūno, Tėvo materialios šventovės, o dabar jau Rojaus Trejybės šventovės, materialiu pavidalu fizinė priežiūra, kad jis būtų sveikas. Parvažiavęs dviratį nuvalau. Kiekvieną stipiną, kad visą laiką dviratis blizgėtų kaip naujas. Ir tą darau nuo pat vaikystės. Tad ir šįkart atrėmiau dviratį į garažo duris, ar vartus, ir einu pasiimti skudurėlio iš garažo. Tačiau mano akis tarsi nematoma galia švelniai nukreipė į dangų. O jis žydras žydras. Diena irgi nuostabi, karšta, kokia man taip patinka. Danguje tik žydrynė. Tačiau tarsi akys pačios pasisuko ir surado didelį debesį, kuris buvo išsidraikęs aplink saulę, bet plonytis ir baltas. Per jį saulė kuo puikiausiai persišvietė. Kadangi važiuojant dviračiu nuo vabzdžių akių apsaugai užsidedu akinius nuo saulės, tai juos turiu labai šviesius, kad saugotų ne nuo saulės, bet nuo vabzdžių ir nesumažintų aplinkos matymo, kada dabar šitiek mašinų ir nedrausmingų vairuotojų, kurie į dviratininkus žiūri kaip į savo priešus. O juk važiuoju ir tarp mašinų, ir dideliu greičiu. Tad tamsių akinių tikrai neverta dėvėti. Ir visada važiuodamas pasimeldžiu, ir prašau apsaugos. Ir ją jaučiu labai stipriai. Tai ne tik teorinis samprotavimas. Tiesiog fiziškai jaučiu, kaip nematoma ranka saugo kaip siena nuo mašinų, kurios labai dažnai prašvilpia tik per kelis centimetrus neužkliudydamos manęs. Tačiau viduje visiška ramybė ir toks pojūtis, tarsi važiuočiau uždarame kieme, kur nebūtų nė vienos mašinos. Nepaprastas saugojimo ir globos iš viršaus pojūtis.

Jau lenksiuosi valyti dviračio, kai akys užkliūva už kažkokio violetinės-rožinės-avietinės spalvos mišinio lankelio, ties vienu debesies pakraščiu. Atidžiau pasižiūriu į šį keistą ir netikėtai atsiradusį debesies tokį pakraštį. Ir pamatau, kad yra dar ir oranžinė ir sodri geltona spalvos, į vidų nuo šito tamsiai rožinės spalvos pakraščio. Iškart pama-

niau, kad panašu, jog tai bus vaivorykštė. Tik atrodė keista, kad ji neina žemyn, į žemę, kaip paprastai saulės spinduliuose atsiranda saulės šviesos spektras, kada garuoja nuo žemės vanduo po šilto lietaus, kada debesys atidengia saulę, ir taip atsiranda vaivorykštė – *Dievo laiptai į dangų* – kaip senovėje aiškino žmonės vaivorykštę. Tačiau perdaug nesukau sau galvos. Pamaniau, juk debesyse yra vandens, nors ir nedaug dar, nes jie labai plonyčiai ir visiškai balti, lengvi, dar garų nedaug prisigėrę. Bet galbūt kažkaip saulės spinduliai lūžta, kad ir pačią vaivorykštę gali *paguldyti* horizontaliai, debesies plokštumoje, lygiagrečiai planetos paviršiui. Nors tai absurdas šitaip pagalvoti, bet nieko geriau – savęs nuraminimui – nesugalvojau, nes norėjau greičiau nuvalyti dviratį, o į viršų žiūrėti buvo sunku, nes vis tik saulė gana smarkiai švietė ir per debesį ir per šviesius akinius, tai akys negalėjo ilgai žiūrėti. Tik vis ta mintis, kodėl tik vienas toks keistas debesis, ir aplink saulę, o kitur pilna žydruma?

Tik perbraukiu per dviračio rėmą skudurėliu, o akys vėl *lipa į dangų* žiūrėti. Ir suakmenėju. Mano akyse vyksta šito netaisyklingų formų-debesies tarsi iš atskirų ir palaidų gabalų susiurbimas į vieną bendrą masę, tarsi palaidų ir toliau besiganančių avių nematomo piemens suginimas į vieną bandą. Ir to dar maža. Viskas vyksta vienu metu ir iš įvairių pusių, kada mano akyse formuojasi iš netaisyklingų formų vienas ovalinis geometrinis kūnas. Ir kada tai vyksta akyse, tai negali patikėti *tuo, ką matai, kad iš tiesų gali tokie dalykai vykti prieš akis.* Dar daugiau. Visas šitas baltas debesies ovalas per visą perimetrą dabar yra įrėmintas į šitą patį sodriai rožinės spalvos išorinį ovalą. Tačiau saulės ryški šviesa man neleidžia žiūrėti į tai, kas vyksta danguje, kiek nors ilgiau. O tada man sako Tėvas – Žiūrėk į saulę. Žiūrėk ir nebijok. Aš tave saugau. Nieko tau neatsitiks. Aš pažvelgiu į saulę. Prieš keletą metų turėjau tokį patyrimą, kada kelis kartus žiūrėjau į saulę be jokių akinių nuo saulės. Tiesa, tai buvo žiemos saulė. Bet irgi tą dariau su Tėvo pagalba. Ir mačiau nuostabų saulės vaizdą, jos pulsavimą. Dabar Tėvas prašo drąsiai žvelgti į saulę. Ir žiūriu atviromis akimis. Iš pradžių saulės šviesa apakina, kad nieko nebematau, nes šviesos smūgio banga trenkia taip, kad pajuntu galvoje tarsi pliūpsnį, tarsi smūgį, ir akyse vien tik akinanti geltona šviesa, kuri neleidžia jau matyti nieko. Ir tą pačią akimirką Tėvo nuraminimas – Nebijok, neužsimerk, Aš tave saugau ir globoju.

Ir aš toliau nieko nematydamas žiūriu atmerktomis akimis į akinančią

saulės šviesą, ir tuoj pat pamatau sumažėjusią saulę, kuri pulsuoja savo gyvybės energija. Ir saulė įrėminta į tokį patį pulsuojantį dangaus kūną-šviesulį, kuris plaka kaip širdis ir yra rožinės spalvos. Tuoj už saulės – tamsuma, o už jos matau *baltą* milžinišką kosmosą, kuris visas apglėbtas tos pačios rožinės spalvos ovalo. Ir Tėvas man sako – Aš tau rodau, kaip Aš kūriau kūriniją. Šitoji rožinė spalva yra Manoji meilė. Ir ji yra *gyva,* ji pulsuoja. Ji yra karšta. Mano meilės karščio spaudimas buvo toks galingas, kad Aš negalėjau savyje beišlaikyti šitą meilę Rojuje. Tą, ką tu dabar matai kaip saulę, Aš tau simboliškai parodau, jog taip buvo ir Rojuje, kūrinijos geografiniame centre, ir Aš pradėjau kurti kūriniją kosminėje erdvėje. Ir pasižiūrėk, visa kūrinija yra įrėminta Manosios meilės glėbyje. Aš ją laikau savo meilės glėbyje visą, kiek ji besiplėstų į visas puses į išorinę kosminę erdvę, vis tiek tu matai lygiai tokią pačią Manosios meilės spalvą. Aš negalėjau nekurti, nes Manosios meilės spaudimas buvo toks didelis, kad turėjau jį išlyginti, paskleisdamas meilės kūrybinius virpesius, kad atsirastų visatos, o jose – gyvybė. Taip, kaip ir tau dabar matoma saulė pulsuoja milžiniško, jūsų supratimu, karščio spaudimu ir jis sukuria tokią galią, kad iš saulės išspjaunamos karčio spaudimo milžiniškos karštos masės, kurios pabėga iš saulės traukos grybšnio ir kosmose vėsta, prisitraukia kitas mažesnes mases ar pačios patenka į didesnes – jau anksčiau patekusias į kosmosą – materijos mases, ir šitaip atsiranda planetos. Tu dabar matai simbolinį Manosios kūrinijos kūrimą iš Manosios meilės karščio galios. *Aš negalėjau nekurti.*

Visa tai matydamas, ir klausydamasis Tėvo mokymo apie kūrinijos kūrimą, aš jaučiau tokį energijos tekėjimą savo paties viduje, kad turėjau atsiremti į garažo duris, kad išstovėčiau ant kojų. Ir viduje buvo taip gera, kad klausydamasis – ir jausdamas meilės energijos pulsavimą viduje – verkiau.

Kada įėjau į garažą, tuomet viduje, prieblandoje pastebėjau, kad matau šviesiai alyvinės spalvos skritulį, kuris, pažvelgus į kokį nors daiktą garaže, tokia spalva apšvieča ir jį. Pažvelgiau į puoduką, ir jis kaip mat prisipildė šviesiai alyvinės spalvos. Aš paklausiau Tėvo, ką tai reiškia. Jis man paaiškino, jog šviesiai alyvinė spalva yra Jo paties meilė, kurią aš transformuoju perleidęs per save. Jo meilė yra sodriai rožinės spalvos, tuo tarpu iš manęs ji jau pasklinda visur, kur tik nukrypsta žvilgsnis – į žolę, į vabzdį, į gėlytės žiedą, į gyvūnėlį, į žmogų, visur šitoji transformuota Tėvo

meilė sušildo tą, į kurį nukreipta tiesiogiai. Tačiau ji milžinišku laispniu yra susilpninta, palyginus su Tėvo atitekančia meile. Dėl to skiriasi ir atspalvis. Ir kuo glaudesnis bus gyvas ryšys su Tėvu, tuo ir skleidžiamos meilės spalva artės iki Tėvo meilės rožinės spalvos.

Kada pasižiūrėjau į lauką, tada pamačiau, kad vietoje šviesiai alyvinės spalvos matau tamsiai geltonos spalvos nedidelį plotelį. Tėvas paaiškino, kad jo gyvybės spalva yra geltona. Ir tai, ką aš matau, rodo, kad jo meilė yra *gyva*... Ji nėra tik šiaip sau sąvoka *meilė,* ji yra *gyva, ir kūrinijai suteikia gyvybę.*

Visas šis patyrimas buvo toks nuostabus, o mokymas buvo toks vaizdingas ir suprantamas, kad negalėjau atsistebėti Tėvo galia ir subtilumu padėti man daugiau pažinti Jį ir kūriniją, o taip pat suprasti Jo kūrybos motyvą ir patį kūrimo procesą. O taip pat Jo nuostabią apsaugą ir padrąsinimą nebijoti ir žengti dar vieną – naują – patyrimo žingsnį į pažinimą ir didesnį pasitikėjimą Tėvu, ir savimi.

Nepraėjo ir pora dienų, kai Tėvas mane vėl paprašė pasižiūrėti į saulę. Šįkart jau be jokių, net ir šviesių nuo saulės akinių. Ir vėl nuramino, kad tik nebijočiau ir pasitikėčiau Juo. Jis užtikrino, kad nieko neatsitiks nei man, nei mano akims. Ir šįkart jau be akinių žvelgiau į saulę. Ir vėl buvo trumpas apakimas, o tada Tėvo nuraminimas ir raginimas nebijoti. Ir žiūrėjau toliau. Ir šįkart Tėvas parodė, kaip toji pati Jo meilės rožine spalva yra apkabinusi ir Rojų, ir Havonos septynis žiedus, o už jų buvo ūkai, ir jie buvo apkabinti tos pačios Tėvo meilės rožinės spalvos grybšniu. O tada Tėvas paprašė pažvelgti į pievą. Ir joje aš mačiau daug tokių šviesiai alyvinės spalvos dėmių, o tarp jų – tamsiai geltonos spalvos didžiuliai plotai. Tėvas mane mokė toliau – Tu transformuoji Mano rožinės spalvos meilę į savo šviesiai alyvinės spalvos meilę. Ir ją matai kaip nedideles saleles, kaip kaitrios saulės išdegusioje geltonoje pievoje pavienius dar gyvos žolės kuokštelius. Ir kuo daugiau gyvai bendrausi su Manimi, tuo sodrės tavosios meilės spalva, artėdama link Manosios, ir tuo didesnį plotą ji apims, nes dabar ji neapima visų tvarinių ir visos kūrinijos be jokio pasirinkimo, visų vienodai. Aš myliu visus ir viską taip, kad visose visatose nėra nė mažiausio kosmoso plyšelio, nė vieno tvarinio, kad Manoji meilė jo neaplietų ir nemaudytų. Aš viską panardinu į meilės vandenyną ir laikau jame visą kūriniją. O tavo meilė kol kas yra dar gležna ir silpnutė ir atskirų nedidelių salelių pavidalu. Kuo daugiau atsiremsi į

Mane, tuo labiau pamilsi vis daugiau ir daugiau tvarinių ir kūrinijos, net ir tiek, kad visa kūrinija būtų apimta vien tik Manosios meilės spalva.

Šis mokymas man buvo toks ryškus ir įtikinamas, kad vėl negalėjau atsistebėti Tėvo meilės pasireiškimu, kaip vis tik Jis ugdo manyje vis didesnį ir didesnį atsidavimą Jam ir pasitikėjimą Juo, ir savimi. Jaučiu kaip Jis tą daro tiesiog žaisdamas su manimi, bet mane moko taip įtaigiai, taip galingai, bet tuo pačiu taip vaizdžiai ir taip išmoningai ir simboliškai.

Dėkojau Tėvui, dėkojau Amžinajam Sūnui ir Begalinei Dvasiai už tokius išmintingus mokymus ir už mano vedimą vis gilyn ir gilyn į šitą meilės kūrinijos ir jos Kūrėjų sampratą.

Dar po dienos, eidamas Gedimino prospektu, pamačiau ateinantį aukštą, stambų, barzdotą vyrą. Iš visų žmonių jis išsiskyrė ne tik savo augalota išvaizda ir tvirtu žingsniu. Jis dėvėjo gana paprastą tamsiai pilką storos medžiagos švarką, atrodantį labai madingai. Pasakyčiau, kad net per storos medžiagos švarką tokiai saulėtai ir šiltai dienai. Bet keisčiausia buvo tai, kad jis laikė savo kairę ranką prispaudęs prie žandikaulio ir skruosto. Mačiau, kad jam skauda – gal dantį, gal žandą, gal dar ką nors. Jo veidas buvo iškreiptas skausmo. Todėl mano akys jį pastebėjo iš tolo. Aš svarsčiau, kas čia jam dabar yra. Ir kur jis čia eina. Bet pats žingsnis dėl matomo veide skausmo nė kiek neprarado energingumo. O žvilgsnis buvo sukoncentruotas ne į skausmą, ne pasimetęs, bet kažkur žvelgiantis tolyn, ar vaizdžiau sakant toli pranokstantis materialią aplinką. Mes jau susilyginome, kad mūsų pečiai beveik susilietė, o aš vis svarsčiau, ką gi čia daryti, tikrai jam skauda, kad taip laikosi suėmęs į delną savo kairį skruostą. Atrodė, kad juntu kaip jo skausmas pulsuoja. Bet vyro žingsnis nė kiek nesulėtėjo, akys su mano akimis nesusitiko, jos tarsi žvelgė tolyn į Arkikatedrą. O prasilenkėme mes Gedimino prospekto ir Odminių gatvės susikirtime. Tačiau prasilenkus, aš atsigręžiau ir vis lydėjau jį akimis. Jis visą laiką ėjo su prispausta ranka prie skruosto. Ir ėjo labai energingai. Tada man šovė mintis padėti jam nuraminti tą didžiulį skausmą paėmus jį už rankos ir pasimeldus Tėvui. Tačiau tuoj pat mano protas nuramino, kad jis jau nuėjo, ko čia dabar sukti galvą. Bet vis tiek viduje kilo stipresnė mintis – Bet juk jam skauda. Ir skauda dabar, o aš jam dabar galiu padėti. Tai kas, kad nuėjo jau kur. Pasivysiu. Mus skyrė gal dvidešimt metrų. Aš ėmiau sparčiai eiti paskui jį. Jis priėjęs sankryžą, nėjo per ją link Arkikatedros, bet pasuko į dešinę ir didžiulis, kaip ritinys, reklamos stendas

jį paslėpė. Aš sparčiai artėdamas atidžiai žvelgiau į tą reklaminį apvalų stendą, kada jį vėl pamatysiu jau kitoje stendo pusėje. Tačiau jis nesirodė. Buvo keista, nejaugi stovi už stendo ir domisi reklama, kai taip jam kažką skauda? Tačiau kada priėjau prie stendo, vyro nebuvo ir už stendo. Dairiausi aplinkui. Niekur jo nesimatė. Maniau, gal prasmuko pro mano žvilgsnį ir perėjo sankryžą. Tačiau kitoje pusėje gatvės jo nebuvo. Nuėjau pasukęs į dešinę, kur jis turėjo eiti, jeigu būtų išlindęs iš už reklaminio stendo. Tačiau ten jokio žmogaus, panašaus į aną vyrą, kuris tiek išsiskyrė iš visų žmonių. Ne tik apranga, bet pačia savo elgsena, net žvelgdamas jam į nugarą, dar prieš apsisprendžiant jį pasivyti, aš mačiau, kaip jis išsiskiria iš visų žmonių, net savo nugara. Tačiau ne tiek fizine, kiek energetine prasme. Jis tiesiog kontrastavo su aplinka.

Priėjau pre nedidelių turistinių autobusų. Tačiau juose – jokių žmonių. Vienas sėdintis vairuotojas į mane įdėmiai pašnairavo, ko aš čia taip žiūrinėju per autobuso langus į tuščius autobusus. Taip ir nebepasirodė tas, kurio ieškojau ir kuriam norėjau suteikti pagalbą, malda Tėvui, išgydant jo skausmą, kurį jis kentėjo fiziškai.

Tuo tarpu Tėvas man paaiškino, kad šitą pagalbą aš jam vis tiek suteikiau, nes priėmiau sprendimą ir puoliau vytis. Nors jo nesuradau, bet pasikeitusios aplinkybės, dėl kurių pasikeitimo nebebuvo kaip suteikti pačią pagalbą, Tėvo požiūriu vis tiek vertinama, kaip pagalbos suteikimas, nes svarbiausias dalykas yra apsisprendimo motyvas. Kadangi mano motyvas buvo padėti kenčiančiam, tai net ir dingus poreikiui tą pagalbą suteikti pats mano motyvas nebuvo panaikintas, tiesiog nebebuvo reikalinga tik pagalba.

Štai kodėl Tėvas vertina veiksmus ne pagal darbus, bet pagal motyvus. Todėl net ir nepadarytas darbas – dėl pasikeitusių aplinkybių – bet motyvuotas meilės, vis tiek yra užskaitomas kaip padarytas. Tuo tarpu net ir padarytas geras darbas, bet motyvuotas savanaudišku motyvu, nėra užskaitomas kaip padarytas.

Grįždamas namo vis labiau buvau tikras, kad tai buvo mano angelo serafimo ir vienos Tarpinės Būtybės žaidimas su manimi, pateikiant man sankryžą sprendimui. Ir, aišku, abu mane ragino – Na, na, greičiau, greičiau, apsispręsk, koks lėtas tas tavo mąstymas – jog kol mąsčiau, dėliojau variantus, tai anas *vyras* sugebėjo išnykti iš mano akiračio.

Ką gi, nuskriaudžiau tik save, nors ir priėmiau teigiamą sprendimą, ir

motyvuotą meile, bet perdaug ilgai užtruko svarstymai.

Tai tik rodo, kad manyje stinga Tėvo meilės ir pasitikėjimo ir Juo, ir savo veiksmais. Kitaip nebūčiau leidęs jam praeiti pro mane. Tiesiog būčiau sustabdęs ir pasiūlęs Tėvo vardu pagalbą, nes juk iš tolo jis išsiskyrė savo kančios išraiška, nors ir labai keista. Ką gi, praleidau galimybę pabendrauti su Tarpine Būtybe. Lauksiu kito karto.

Prieš urantų kasmetinį Molėtų sambūrį meldžiausi ir prašiau stiprybės ir kantrybės, išminties ir dar didesnio vedimo iš vidaus pojūčio. O Tėvas man pasakė, kad ir ten paruošė siurprizą, kurį pamatysiu ne aš vienas.

Sambūrio atmosfera buvo nuostabi. Tiek nuoširdumo nebuvo nė per vieną iš ankstesnių urantų sambūrių, tiek daug pasakojimų apie Tėvo meilę, tokių nuoširdžių atsivėrimų. Ypač asmeniškai bendraudamas su atskirais sielos broliais ir sesėmis patyriau labai daug nuoširdžių atsivėrimų. Visu tokiu patyrimu esu sužavėtas.

Tėvo meilė, ryškiai rožinės spalvos, viešpatavo per visą urantų sambūrį. Buvo daug naujų mūsų sielos brolių ir sesių, kurie anksčiau net nežinojo, kad esame iš viso. Ir jie atvėrė savo širdis tarsi būtų seniai mums pažįstami mūsų sielos broliai ir sesės. Štai ką daro Tėvo meilės virpesiai – ištirpdo susvetimėjimą ir nepasitikėjimą ir apjungia visus meilės rožine spalva.

Mūsų sambūrio bendra tema buvo *Tėvo dvasinės šeimos pagalba Urantijai.* Ir pirmosios dienos diskusijų tema buvo *Tarnystė,* o antrosios – *Gėriu nugalėkime blogį.*

Po pirmosios dienos urantų pasisakymų, o iki to mano pamokančiojo žodžio, pasakyto per pamaldas, kada aš pasidalinau šitais patyrimais, kuriuos čia aprašiau, man buvo toks pojūtis sielos viduje tarsi visa mūsų erdvė buvo persmelkta Tėvo meilės rožinės spalvos virpesių, kad jais tiesiog kvėpavau.

Vakare, prieš uždegant laužą, pasiūliau tarsi žaidimą paskaityti iš Urantijos Knygos visiškai atsitiktines vietas, o ne vieną ištisą skaitinį, kaip paprastai skaitome per mūsų gyvąsias pamaldas. Ir tą atsitiktinę vietą pasiūliau atsiversti ne iš anksto, bet tik prieš pat skaitant, ir pasirenkant bet kokią pastraipą ar dvi, kad būtų išrutuliota aiški mintis iki galo. Ir kada skaitėme šitaip, atrodė, jog ir čia tarsi nematoma ranka atverčia tokias vietas, kurios papildė mūsų ankstesnius dienos pasisakymus. O viena iš mūsų net nusistebėjo, jog tai, ką norėjo anksčiau pasakyti, bet

užmiršo, dabar pati atsivertė ir perskaitė iš Urantijos Knygos.

Ir tie *atsitiktiniai* Urantijos Knygos puslapio atsivertimai savotiškai gilino mintį, kad mūsų apšvietimo labui vis tik Kūrinijos dvasinė šeima mums padeda ir čia, parinkdama tas vietas, kurios labai derėjo mūsų sambūrio temai.

O vėlai naktį, jau po pusiaunakčio, laužui seniai degant, netikėtai virš miško medžių tolumoje pasirodė dvi ryškios šviesos. Jos skriejo be jokio garso, akimirkai tarsi susvyruodamos, o tada vėl tolyn palengva judėdamos erdvėje tik šiek tiek virš medžių viršūnių. Sunku išmatuoti atstumą, kada nežinai tikro matomo šviesulio dydžio. Dabar iš atminties mėgindamas matuoti jų dydį, juos lygindamas su ryškiausiomis žvaigždėmis, tai gal keliasdešimtį mums matomų žvaigždės dydžių galėjai sutalpinti į tokį vieną šviesulį. Ir mane labiausiai nustebino tai, kad šie šviesuliai irgi buvo lygiai tokios pačios Tėvo meilės *ryškiai rožinės* spalvos.

Per pastaruosius 6-7 metus esu matęs daug skraidančių šviesulių, be jokio garso ir įvairia trajektorija skrendančių, įvairiausio, net besikeičiančio, ir akinančio, ryškumo, ir spalvas keičiančių. Tarp jų būdavo ir maža dalelė rožinės spalvos. Tačiau pirmą kartą mačiau du šviesulius – vieną greta kito – ir abu vienodai rožinės Tėvo meilės spalvos, apie kurią buvo tiek kalbėta sambūryje.

Ir tik spėjo pasislėpti už miško viršūnių šie du šviesuliai, kada pasirodė dar du, lygiai tokiu pačiu išsidėstymu – vienas aukščiau, truputį priekyje, kitas žemiau tarsi atsilikęs. Ir šiedu buvo ryškiai rožinės Tėvo meilės spalvos. Vienam iš urantų aš dar esant dienos šviesai pasakojau, kad kasmet mes pamatome praskrendančias *lėkštes.* Jam buvo sunku patikėti tokiais mano žodžiais. O dabar jis ir pats net pašoko, ir vis negalėjo atsistebėti tuo, ką mato jo akys. Ir ne tik jo, bet mūsų visų. Kadangi jau buvo vėlus metas, tai mūsų prie laužo tebuvo likę gal net mažiau negu dešimt. Bet visi buvo sužavėti reginio.

Dabar vėl prisiminiau Tėvo pasakytus žodžius, kad Jis parengė man Molėtuose irgi siurprizą, kurį matysiu ne tik aš, bet kai kurie iš mano sielos brolių ir sesių. Ir negalėjau suprasti, kaip galės būti taip, kad jį matys nevisi.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

45. Amžinojo Sūnaus-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Brolio mokymas apie gailestingumą, 2008 05 30

Algimantas: Mylimas Amžinasis Sūnau, aš dalinausi savo dvasiniais patyrimais su savo sielos broliais ir sesėmis ir per šias mūsų pamaldas, ir pasakojau ir apie bendravimą su Tavimi. Aš dabar esu pasirengęs perduoti Tavo mokymą, skirtą mums visiems, jeigu Tu manai, kad galiu jį šiuo metu priimti.

Amžinasis Sūnus-Kūrinijos Motina-Brolis: Mylimas mano broli, Aš esu tas Antrasis Šaltinis ir Centras, kurį jūs vadinate Rojaus Antruoju Centru ir Šaltiniu pagal jums pateiktą apreiškimą. Bet Aš esu daugiau negu šitas jūsų apreiškime pavadintas Antrasis Šaltinis ir Centras.

Aš esu jus visus apjungiantis dvasiniame glėbyje, nes jūs iš Manęs gaunate tą dvasinę, paskleistą per visą kūriniją, grandinę. Be Manosios grandinės jūs nepajėgtumėte dalyvauti šitame, jums kiekvienam padovanotos asmenybės dovanos atskleidime per gilesnę dvasinę įžvalgą.

Jūs negalėtumėte bendrauti vieni su kitais be pikto žodžio, nes iš Manęs ateina ta gailestinga banga, kuri suminkština jūsų širdį, suminkština jūsų sielą net jeigu jūs ir esate užsisklendę Mums kaip Dievui.

Vis tik kiekvienas jūs turite tam tikrą minkštumo pojūtį. Kada norite, kad jums kažkas taikytų asmeninį veiksmą, jūs norite, kad tas veiksmas būtų gėrio pasireiškimas, ir šitas jau noras yra suteikiamas su Manuoju atspalviu, gailestingumo atspalviu. Dėl to, Aš jums suteikiu tą gailestingumą, kokį tegali suteikti tas Begalinis Šaltinis, kuriame gailestingumo niekada netrūksta.

Būkite gailestingi vieni kitiems. Niekada neteiskite vieni kitų, kad ir koks būtų jums, žmogiškuoju žvilgsniu, žiaurus, net ir prieš jus įvykdytas, veiksmas.

Būkite gailestingi, ką demonstravo ir jūsų Sūnus Kūrėjas, kada kankinosi ant kryžiaus. Jis išliko gailestingas, gailestingumą gavęs iš Manęs.

Ir jūs niekada nepristigsite jo. Atsiverkite Tėvui. Bendraukite su Tėvu, nes jūs turite Jo dalelę kiekvienas savo viduje, ir šitoji dalelė skatina jus pamilti vienas kitą, o Aš jus nuspalvinsiu gailestinga meile. Tokia meile, kuri niekada nepristigs kantrybės.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Amžinasis Sūnau-Motina-Broli. Aš garbinu Tave Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, Begaline Dvasia-

Motina-Sese. Garbinu ir šlovinu. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

Mielieji, štai iš kur mes būname kantrūs – gaudami Amžinojo Sūnaus gailestingumą.

Iš Tėvo gauname galingą meilę. Išmintį suteikia Rojaus Trejybės Trečiasis Asmuo – Begalinė Dvasia-Kūrinijos Motina-Kūrinijos Sesė. Ir *Jie Visi Trys* rūpinasi mumis, kad tik mes taptume geresni, mylintis, kantrūs, ir išmintingi savo veiksmais.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

46. Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Sesės mokymas apie šventes, 2008 07 04 11 val. 10 min.

Algimantas: Mylima Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, aš garbinu Tave, kaip garbinu Tėvą ir Amžinąjį Sūnų, nes manoji siela trokšte trokšta patyrimo su Jumis Visais Trimis savo atsivėrimu Jums ir bendravimu su Jumis. Aš garbinu ir Tave, ir Tėvą, ir Amžinąjį Sūnų-Kūrnijos Motiną-Brolį iš meilės, ir laisva valia, gauta iš Tėvo.

Aš trokštu dabar bendrauti su Jumis Trimis, o šiuo metu su Tavimi, mylima Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese.

Aš trokštu Tavojo paaiškinimo, ko vertos yra mūsų šventės, kurias švenčia visa valstybė, kada nedirba visa tauta? Ar reikalingos tokios šventės, kurios išmuša žmones iš natūralaus darbo ir gyvenimo ritmo? Kiek jos yra naudingos, ar reikšmingos, ar priešingai žalingos tautai, tik ji gal šito nejaučia?

Aš trokštu Tavojo mokymo šita tema, kad jį būtų galima perteikti ir kitiems mano sielos broliams ir sesėms, kad ir jie pamąstytų.

Begalinė Dvasia-Kūrinijos Motina-Kūrinijos Sesė: Mano mylimas sūnau ir broli, ačiū tau už tavo meilę ir drąsą, kad neši savo sielos broliams tiesos ir meilės žodį, gaunamą iš Manęs ar Tėvo, ar Amžinojo Sūnaus. Tegu ir šis Mano mokymas suteikia tau daugiau stiprybės ir šviesos šitame kelyje, kuris yra skirtas tau, šviečiant savo sielos brolius ir seses, kuriems dar sunku patikėti, kad tu bendrauji su Manimi ir su kitais Rojaus Trejybės Asmenimis-Dievais.

Jūsų šventės yra vien tik jūsų susitarimas, kuris neturi nieko bendro su mūsų dieviškąja jums suteikiama šviesa – atsiverkite Mums, per savo

sielos atsivėrimą Tėvo dvasiai, esančiai jūsų viduje, ir tik šitas atsivėrimas yra Mums tikroji jūsų gimimo šventė, kada jūs pradedate patirti, kad tikroji šventė prasideda jūsų pačių viduje per gėrio ir meilės akimirką, per nuoširdumą, per palaimą.

Juk ir jūsų sugalvotos išorinės šventės yra tam, kad jūs pajaustumėte kitokią aplinką, kuri būna papuošta, padailinta, kad jūsų žvilgsniui ji būtų malonesnė, kad ji pradžiugintų ir kitus. Jūs pasikviečiate ir draugų, susėdate prie bendro stalo ir vieni kitiems sakote gražių žodžių, kurių šiaip įprastoje darbo aplinkoje nedrįstate pasakyti. Tuo tarpu šventės metu laikote juos tinkamais. Dėl to ir jūsų sugalvoti tostai tampa iškilmingi, pakylėti, pripildyti aukštesnio polėkio. Ir jus tai pradžiugina, suartina, ir jūs pajuntate, kad jus tai suvienija kaip vienos ar kitos valstybės piliečius, kurie nori savo valstybei didesnio gėrio ir grožio, kad jis patrauktų ir kitų valstybių piliečių akį.

Lygiai taip pat elgiasi ir kitų valstybių piliečiai švęsdami savo valstybės šventes. Jos visose valstybėse turi tą patį tikslą – suteikti didesnį iškilmingumą kasdienybei mėginant atkreipti piliečių dėmesį į valstybės, kaip atskiro teritorinio ir kalbinio darinio egzistavimą tam tikru metu ir tam tikromis sąlygomis.

Tačiau apgailėtina yra jūsų padėtis, kada po tokių pakylėtų tostų ir švenčių jūs vėl sugrįžtate į savo kasdienę buitį ir darbus, ir vėl pakylėtos mintys susmunka, o siekiai atrodo vėl neįveikiami iki kitų eilinių švenčių.

Taip ir ritatės į nuokalnę, per šventes šiek tiek pakeldami galvas ir mintis aukštyn į jus apjungiančius ir suvienijančius, nors ir neplačius horizontus, bet po švenčių pajuntate nuosmūkį ir dar didesnę kančią, kad aplinka iš tikrųjų ne tokia, kokios siekėte per šventes.

Šventes jūs turite įprasminti savo sielos atvėrimu Tėvui, Amžinajam Sūnui, ir Man. Tik tada patirsite, kad jos turi giluminę reikšmę jūsų kasdieniam prasmingam darbui, kuris ir pradės atitikti jūsų šventines nuotaikas, kurios buvo tokios pakylėtos, nes suteikė jums išsilaisvinimą iš išorinės kasdienybės. Atsivėrę Mums savo siela, patys patirsite, kad išorinė kasdienybė, kuri iki tol atrodė monotoniška ir varginanti, buvo netikėtai nuspalvinta įvairiomis šventinėmis spalvomis sielos viduje. Jūsų protas pradėjo matyti savojo kasdienio gyvenimo ir veiksmų prasmingumą tik ten, kur veiksmai atneša gėrį ir naudą visumai, o ne tik išimtinai asmeniškai jums.

Ir tik tada jūsų gyva siela pradėjo pastebėti, kad vis labiau ir labiau kasdienis darbas tampa prasmingas, kada atitinka mūsų valią – Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Mano – ir tada siela pajunta, kad ji tikrai jaučia šventę savyje, kada daro gėrį kitiems, kitų labui. Tai gyvas pojūtis, nesusigalvotas. Juk net ir jūsų daina yra tokia, „…džiaukis sese, mano sieloj šiandien šventė…“

Todėl jūsų gyvenimas taps ištisa švente, kada jūs patys savo visa siela patirsite meilės virpesius iš Tėvo ir šitie virpesiai, būdami gyvi, jaudins jūsų atsivėrusią sielą iš vidaus, ir ji gyvens ir dirbs palaimos ritmu.

Ir tuomet tokių atsivėrusių žmonių sielos trokšte trokš organizuoti tokias šventes, kurių metu lietųsi ne alus ar vynas, ar dar net baisesni jūsų sielai alkoholiniai gėrimai, ar net narkotikų vartojimas, bet jūs svaiginsitės iš mūsų jums pritekančia per atsivėrusias sielas tikrąja apsvaigimo palaima, kuri jūsų protą išvalo nuo nereikalingų teršalų ir jis tampa skaidrus ir skvarbus, o ne apsinešęs alkoholio ar narkotikų apnašomis, kurios griauna jūsų asmenybės pasireiškimą, koks yra numatytas Tėvo, drauge su Amžinojo Sūnaus ir Mano pritarimu.

Ir tik tada jūsų šventės taps prasmingos ne išorinių renginių pramogomis, bet vidine meile ir palaima, kuri iš jūsų sklis į aplinką kiekvienam ir iš kiekvieno. Ir tuomet jūs patys trokšte trokšite garbinti Mus visi kolektyviai. Tuomet jūsų šventė išsilies į jūsų sielų susiliejimą nuoširdžiame Mūsų garbinime, kuris dar labiau skaistins jūsų protą ir valys jūsų sielą, kad ji dar daugiau atsiskleistų meilės ir gėrio darbais kasdienybės aplinkoje visų labui.

Šventė yra ne tai, ką jūs sugalvojate sau ar savo tautai, bet tai, ką jūs darote Mums iš meilės Mums, nes Mes jums atiduodame viską, kad tik sukurtume jums visiems ir kiekvienam jūsų vidinę sielos šventę – gyvą meilės tarpusavio ryšį vienų su kitais ir su Mumis.

Algimantas: Ačiū Tau, mylima Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, už tokį nuostabų mokymą. Aš myliu Tave, ir trokštu nešti Tavo meilę ir šviesą visiems; kaip ir Tėvo ir Amžinojo Sūnaus meilę ir šviesą trokštu nešti visiems.

Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

47. Amžinojo Sūnaus-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Brolio mokymas apie Rojaus Trejybės dalyvavimą žmogaus komunijoje su Tėvu, 2008 07 16 14 val. 30 min.

Algimantas: Mylimas Tėve, mylimas Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Kūrinijos Broli, mylima Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Kūrinijos Sese, aš garbinu Tave, garbinu iš meilės ir laisva valia, aš garbinu Tave, kad Tu paskleidi meilę ir kūrinijos gyvybę, ir tą darai iš meilės visų labui. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mano mylimas Amžinasis Sūnau-Visuotine Motina-Visuotini Broli, šitos komunijos su Tavimi metu noriu paklausti apie Tavo dalyvavimą žmogaus komunijoje su Tėvu, su kuriuo žmogus palaiko ryšį per savo Minties Derintoją. Tu neturi kokio nors fragmento, panašaus į Tėvo, žmogaus prote, ar Tu kaip nors dalyvauji šitoje komunijoje?

Amžinasis Sūnus-Kūrinijos Motina-Kūrinijos Brolis: Mano mylimas sūnau ir broli, Aš esu Amžinasis Sūnus ir visos Kūrinijos Antrasis Šaltinis ir Centras ir kurį tu taip pat vadini Visuotine Motina ir Visuotiniu Broliu. Aš noriu tau perteikti aukštesnę sampratą apie Mus Tris kaip Rojaus Trejybės Asmenybes ir Mūsų tarpusavio ryšį ir bendravimą su jumis.

Urantijos Knygos apreiškimas praplėtė tavo žinias apie kūriniją ir joje esančią gyvybę tiek, kad tu žinai, jog Mes kontroliuojame viską ir viskas yra pajungta Mūsų kontrolei. Nėra nė vieno ultimatono, kuris kur nors nuklystų be mūsų žinios ir leidimo.

Tačiau jūsų žemam mirtingojo protui neįmanoma išaiškinti, kaip šita absoliuti visos kūrinijos kontrolė remiasi individo laisva valia. Jūsų protas nebuvo tiek išvystytas, jūsų sampratos nebuvo tiek aukštai išplėstos, kad jūs suvoktumėte, jog Mes, Trys Rojaus Trejybės Asmenys, absoliučiai viską laikome diktatoriškoje kontrolėje, tuo metu, kai jūs mėgaujatės neribotos, jums, laisvos valios panaudojimu.

Bet net ir šiuo mokymu Aš tikrai išplėsiu tavo žinias apie Mūsų veikimą jūsų prote.

Nors jums ir buvo pasakyta, kad Minties Derintojas yra Tėvo fragmentas ir kad jis atstovauja vien tiktai Tėvui, bet galutine prasme jūsų Minties Derintojai taip pat atstovauja tiek Man, tiek ir Begalinei Dvasiai.

Aš jau tave esu mokęs, kad Trys Rojaus Šaltiniai ir Centrai visoje kūrinijoje yra vieninteliai Lygiaverčiai Asmenys ir Lygiavertės Asmenybės,

kurios yra amžinos-egzistencialios, dėl to jos negali egzistuoti jokiu kitokiu būdu, kaip tik absoliučioje dvasinėje, protinėje, ir asmenėje vienovėje. Mes negalime Vienas nuo Kito ko nors slėpti, nes neįmanoma ką nors kūrinijoje paslėpti nuo Amžinojo ir Tobulojo, tuo tarpu Mes esame Tobulumo ir Amžinybės Šaltinis ir Centras.

Jums daug lengviau suvokti Mūsų veikimą, kada Mes esame segmentuoti jūsų proto suvokimui ir sampratoms. Bet Mūsų negalima segmentuoti, nors Mes ir esame Trys skirtingi ir atskiri Asmenys ir Asmenybės, kurie pradėjo šitą nuostabią evoliucinę kūriniją. Dėl to, nors jūsų Urantijos Knygos apreiškimas jums ir sako, kad jūsų Minties Derintojai yra išimtinai Tėvo, bet lygiai tiek pat jie atstovauja ir kitus Du Rojaus Trejybės Asmenis ir Asmenybes.

Nė vienas Minties Derintojas negali būti nedvasingas, tuo tarpu dvasingumą sukuriu Aš, net ir taip, kaip meilę ir asmenybę sukuria Tėvas. Todėl kiekvienas Minties Derintojas neša Mano asmeninį ir tobulą dvasingumą, kad perduotų materialaus žmogaus žemesniam morontiniam protui pagal jo imlumo laipsnį.

Nė vienas Minties Derintojas negali būti neišmintingas, tuo tarpu protą ir išmintį visoje kūrinijoje sukuria Trečiasis Šaltinis ir Centras – Begalinė Dvasia. Dėl to Minties Derintojas veikdamas žmogaus mirtingojo-morontiniame prote lygiai taip pat atstovauja ir Begalinei Dvasiai.

Nė vienas Minties Derintojas neturi nė mažiausio ketinimo nuslėpti nuo Tėvo, nuo Begalinės Dvasios, ar nuo Manęs tai, kas vyksta jūsų prote kiekvieną sekundę, kad ir kokia galėtų būti neužbaigta jūsų mintis. Dėl to Mes vienodai žinome jūsų visus ketinimus ir veiksmus, nors jūsų naujasis apreiškimas pirmenybę pripažįsta Tėvui.

Būdami tobuli, Mes negalime elgtis kaip nors kitaip, bet vien tik bendrai ir artimai bendraudami Vienas su Kitu. Mes tikrai tobulai žinome, kad džiaugsmas ir laimė negali kilti izoliacijoje. Todėl Mes negalime būti kitokiu būdu, kaip tik būdami Trys Asmenys, nes būtent tokioje mažiausioje sistemoje Mes ir patiriame tobulą ir absoliučią laimę ir dalinamės ja su visa kūrinija per meilės skleidimą ir kūrimą kiekvieną akimirką.

Jūs turite suvokti, kad Mes neturime formų ir kūnų, nors ir esame Asmenys ir Asmenybės. Mūsų individualybė yra bendrume, Mums

tobulai ir galutinai dalinantis savo charakterio savybėmis. Todėl jūs dar negalite kol kas suvokti Mūsų kaip atskirų Asmenų savo patyrime. Štai kodėl kaip tik žmogiškuoju lygiu nebuvo tikslinga leistis į niuansus, susijusius su Mūsų bendrumu ir veikimo diferencijavimu, kuris taip pat yra iš meilės Vienas Kitam ir viskam, ką Mes darome per amžinybę.

Jūs turite išplėsti savo suvokimą apie Minties Derintojų charakterį, kuris turi ne vien tiktai Tėvo savybių, bet ir Mūsų – Begalinės Dvasios ir Mano. Tiesiog negali būti kitaip, nes Mes Visi esame, net būdami Trys atskiros Asmenybės, tarpusavyje susilieję Vienas su Kitu tobulai, net kaip ir jūsų oras turi visas tos vietovės savybes, kas susiję su drėgme, atmosferos spaudimu, ir temperatūra. Jūs gerai žinote, kad galite išmatuoti kiekvieną iš šitų oro savybių bet kurioje vietovėje, tačiau jūs negalite nubrėžti tikslios skiriamosios linijos, kur jos susilieja į vieną aplinką, kurią jūs vadinate oru. Mūsų artumas ir susiliejimas yra absoliutus, todėl Mes turime tokias pačias savybes, kurios atspindi kiekvieną iš Mūsų ir atstovauja kiekvienam iš Mūsų daug didesniu susiliejimu negu yra oro temperatūros, atmosferos spaudimo, ir drėgmės susiliejimas.

Nors Mes veikiame per visą kūriniją, bet jums buvo suteikta tokia samprata, kad Mūsų gyvenamoji buveinė yra tiktai Rojus. Tas tiesa, kad Mūsų Sukoncentravimo Vieta yra Rojuje, bet net ir už Rojaus ribų Mūsų buvimas yra tikras ir realus, ir kiekvieno iš Mūsų vienodu laipsniu. Mes negalime veikti kaip nors kitaip, kaip tik tobulai Savimi dalindamiesi Vienas su Kitu. Bet tam, kad būtų galima pajausti šitą tobulą Mūsų savybių ir veikimo dalinimąsi per visą kūriniją, jūs taip pat turite būti tobuli, net ir tokie tobuli, kokie tobuli esame Mes.

Tam, kad jums būtų lengviau susidaryti tikslesnį kūrinijos vaizdinį, jums buvo perteikta šitokia supaprastinta samprata apie Mūsų Asmenybes ir Mūsų veikimą tvarinio lygyje per miriadus Mūsų sūnų ir dukrų. Tai yra tiesa, jog Mes veikiame per juos visus, bet tuo pačiu metu Mes taip pat esame ir kiekviename kūrinijos kampelyje tiek individualiai, tiek asmeniškai. Tačiau šitą buvimą gali pajausti tik tie tvariniai, kuriuos Mes arba tiesiogiai sukūrėme, arba kurie buvo jau ištobulinti ir apkabinti Trejybės. Visiems likusiems iš jūsų Mes turime būti fragmentuoti kaip atskiri Asmenys ir Asmenybės, veikiančios per kokius nors Mūsų atstovus.

Tam, kad tau suteikčiau tiesos aukštesnį lygį, kurio tu taip pat

mokytum ir savo sielos brolius ir seses, Aš tau sakau – visada būk tikras dėl to, kad tikrovė yra tokia, jog Mes kūrinijoje esame visada ir esame visur. Nėra nė vieno milimetro per visą kūriniją, kur nebūtų mūsų realaus ir tikro buvimo ir veikimo, ką patiria Mūsų sūnūs ir dukros, kurie, be Mano aukščiau paminėtų tvarinių, yra pasiekę aukštą dvasinį išsivystymą ir Mūsų yra specialiai parengti šitokio pobūdžio dvasiniam pojūčiui.

Todėl būk tikras, kad tavo Minties Derintojas automatiškai, kaip tu galėtum tą įsivaizduoti, perduoda visą informaciją iš tavo proto Mums Trims be menkiausios išimties. Štai kodėl tu turi neabejoti, jog tai, ką žino apie tave Tėvas, tą žino ir Begalinė Dvasia, tą žinau ir Aš.

Šitas naujas tiesos aspektas turi suteikti tau daugiau jėgų ir akstinų siekti komunijos su Tėvo fragmentu, nes šita komunija taip pat suteikia tau ir Mano dvasinius virpesius, o taip pat ir Begalinės Dvasios dvasinius virpesius. Kitaip būti negali, nes Tėvas neveikia Vienas be Mūsų – Begalinės Dvasios ir Mano – asmeninio dalyvavimo tame pačiame veiksme. Taigi, Mes Visi, ne vien tik Tėvas, stipriname jus.

Šitokia informacija padės jums išplėsti jūsų požiūrį ir džiaugtis savo komunija su Tėvu dar daugiau, nes nuo šiol jūs žinosite, kad šitos komunijos metu Mes – Begalinė Dvasia ir Aš – taip pat aktyviai dalyvaujame nesikišdami į jūsų laisvos valios pasireiškimą.

Jūsų naujasis apreiškimas, vadinamas Urantijos Knyga, jums taip pat perteikė, jog yra skirtingos grandinės, tokios, kaip asmenybės, nusidriekusi iš Tėvo, dvasingumo, nusidriekusi iš Manęs, ir proto, paskleista Begalinės Dvasios. Tačiau toks pateikimas nėra pilnas, nes jis veda jus į tokią sampratą, jog visos šitos grandinės veikia kaip atskiri kanalai tam, kad pasiektų jus. Tikrovėje, jie yra visi visuose ir yra visur.

Kada tik Mes plečiame kūrinijos, kuri turi būti organizuota, ribas, Mes jau nutiesiame šias grandines iki visos kūrinijos paties tolimiausio kampelio. Ir jos gali būti labiau pavadintos gyvąja erdve negu grandinėmis, kadangi šitos grandinės taip pat yra gyvos, nes jos perduoda meilės, dvasingumo, ir išminties Mūsų gyvus virpesius. Ir net naujos visatos, kurios dabar yra organizuojamos išorinėje erdvėje, jau turi šitas pačias Tėvo asmenybės, Begalinės Dvasios proto-išminties, ir Mano dvasingumo grandines. Jos visada atsiranda net anksčiau negu pradedamas kūrinijos ribų plėtimo veiksmas ir prieš prasidedant skirtingų gyvybės kategorijų veikimui tarp šitų ribų.

Tai turėtų tau suteikti gilesnę sampratą, jog nėra nė vieno taškelio visoje kūrinijoje, kur nebūtų Mūsų grandinių, nes kūrinijoje jos yra pirminės ir neatskiramos nuo Mūsų pasireiškimo, apimančio ištisą kosminę erdvę.

Algimantas: Ačiū tau, mano mylimas Amžinasis Sūnau-Visuotine Motina-Visuotini Broli, už tokį nuostabų mokymą, kuris tikrai išplečia mano supratimą apie Tavo buvimą, o taip pat ir apie Begalinės Dvasios buvimą, bendraujant su Tėvu. Ačiū Tau iš visos širdies. Aš Tave labai myliu.

Mielieji, Urantijos Knygos skaitytojams toks mokymas padės geriau ir plačiau suprasti Rojaus Trejybės veikimą kiekviename žmoguje, ir žmogaus galimą ryšį su Rojaus Trejybės Asmenimis, o taip pat leis geriau suvokti, kad šitos trys Rojaus Trejybės Asmenų grandinės yra kaip visaapimantis kosmoso vandenynas, kuris būtent visas ir pripildytas šitų pačių grandinių. Nėra nė vienos kertelės visame kosmose, kur šitų grandinių nebūtų. Tai dėl to Amžinasis Sūnus ir pasakė, jog geriau jas vadinti *gyvąja erdve*, *gyvuoju kosmosu.*

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

48. Amžinojo Sūnaus-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Brolio mokymas apie tai, kas dabar vyksta pasaulyje

2008 08 18

Algimantas: Mylimas Tėve, mylimas Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Broli, Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, aš garbinu Tave, kad Tavoji meilė ir dvasinė išmintis vysto žmoniją ir kelia visų tvarinių tarpusavio supratimą Tavojoje meilėje ir teisingume. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mano mylimas Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Broli, aš matau, kaip pasaulis grubėja, brutalėja, daugiau griebiasi prievartos, nors turėtų būti atvirkščiai, su kiekviena nugyventa diena jis turėtų labiau jausti Tavo, Tėve, meilę savyje ir šviesą tarpusavio santykiuose tarp žmonių ir valstybių.

Aš suprantu, kad viskas priklauso nuo asmeninės laisvos valios panaudojimo ir kiekvieno gyvo ryšio su savyje atrastu Tėvu, tačiau, kodėl taip smunka žmogaus noras siekti šito paties šviesos ir gerbūvio kelio?

Dėl to mano yra bendras klausimas, kas vyksta pasaulyje dabar?

Amžinasis Sūnus: Mano mylimas sūnau ir broli, kodėl tu matai pasaulio ateitį daug toliau negu absoliuti dauguma tavo sielos brolių? O gi todėl, kad nuolat bendrauji su Tėvu, o dabar pradėjai bendrauti ir su Manimi, o taip pat ir su Begaline Dvasia. Būtent šitoks tavo gyvas bendravimas su Mumis ir pripildo tavo sielą tokių Tėvo meilės, Mano gailestingumo ir dvasingumo bei Begalinės Dvasios išminties ir veikimo virpesių, kad tu nebegali nei plaukti pasroviui dabartinėje aplinkoje, nei laukti kokio nors pagerėjimo dabartiniame pasaulyje, kur laisva valia yra nepažeidžiama. Todėl tik mūsų Trijų Rojaus Asmenybių dėka tu ir pradėjai pranašo kelią dabartiniu laiku, kada laukti nebegalima, aplinka yra tamsi ir negailestinga, nes nusisukusi nuo Mūsų gyvo meilės ir šviesos kelio, kurį net dauguma urantų, kurie turi patį giliausią kūrinijos supratimo paveikslą, suvokia kaip tokį, kuris turi būti stebimas iš šalies ir kuriam pritarimo užtenka mintyse. Pritarimas mintyse būtinas, nes be jo negali būti jokio praktinio žingsnio, kad tą pritarimą įgyvendintumėte savo kasdieniame gyvenime.

Būtent vien tik gyvo ir glaudaus ryšio su Tėvu, o dabar ir su Manimi ir Begaline Dvasia, dėka tu ir galėjai žengti tokius realius praktinius žingsnius, kada net ir tavo bendraminčiai sielos broliai iš Urantijos grupės nusigręžė nuo tavęs, tu vis tiek likai savo gyvajame Tėvo meilės ir šviesos kelyje, kuris ir dabar iš tavęs reikalauja dar didesnių pastangų laikytis šito kelio, kad nebebūtų Urantijoje sėjama tokių iškraipymų, kokius sėjo ankstesnieji Jėzaus laikų apaštalai ir kurių žodžius tavo sielos broliai ir šiandien laiko tiesa ir šviesa, kurios nebegalima nei sustiprinti, nei ištiesinti, nes ji yra užantspauduota visiems laikams ir visoms kartoms.

Ar tu būtum išdrįsęs nuplėšti šitą antspaudą be gyvo ryšio su Tėvu ir be gyvo Jo mokymų pateikimo tau? Ar tu būtum išdrįsęs mesti iššūkį net Urantijos Knygos skaitytojams, kad ir ši knyga nėra visaapimanti jau šiandien, nes ir šiandien tu pareiški gavęs apreiškimą – mokymą iš Tėvo, kad jokio atleidimo iš Tėvo nėra, ir būti tiesiog negali, nes Tėvas visus, ir per visą amžinybę, vien tik myli, ir nieko daugiau daryti negali, kaip tik skleisti meilę vienodai, ir geram, ir blogam Jo sūnui ar dukrai.

Tu žvelgi tolyn į priekį ir matai Urantiją tokią, kokia ji bus po daugelio kartų, ir dėl to tau skauda širdį, kad šiandieniniai tavo sielos broliai yra tokie dvasiškai akli ir nesuvokia, kokia yra pražūtis sėjama jų

pačių mintimis ir darbais, ir kokie bus kartūs vaisiai subrendus jų derliui.

Ir šitie kartūs vaisiai bus kiekvienam, kuris *neturės gyvo dvasinio ryšio su Tėvu,* nes tie vaisiai bus ne iš Tėvo, dėl to juos jie ir ragaus, ir jaus jų kartumą.

Tuo tarpu visi tie, kurie palaikys gyvą ir glaudų ryšį su Tėvu, atrastu savyje, tų vaisių kartumo nejaus nė trupučio, nes jie ragaus Tėvo meilės vaisių saldumą savo gyvu bendravimu su Tėvu, ir asmeniniu tarnavimu Tėvui, tarnaudami savo sielos broliams ir sesėms net ir tokios tamsios ir negailestingos aplinkos sąlygomis.

Tačiau net ir tokiomis negailestingomis materialiomis sąlygomis tokie Tėvo sūnūs, gimę iš dvasios, jaus palaimą, kad su Tėvu viskas yra įmanoma net ir tokioje tamsioje kartoje, ir siela jaus palaimą, kad ji sėja Tėvo meilės ir gyvybės sėklą ateities kartoms ir dėl to jaus Tėvo galingą vedimą iš vidaus, nes šį vedimą jaus per gyvą savo ryšį su Tėvu.

Kiek gi yra tokių mano vaikų ir brolių Urantijoje šiandien?

Apsidairykite kiekvienas aplink save – namuose, mokykloje, darbe, gatvėje – kiek šiandien jūs pastebite kasdien skleidžiančių Tėvo meilę ir šviesą ne vardan savojo intereso, bet vardan *ateinančių kartų, ir ne tik jūsų šalies, bet ir kitų šalių, net kurių ir pavadinimų nežinote?* Kiek šiandien yra tarp jūsų, kurie nuoširdžiai norite meilės ir tarpusavio supratimo tiems, kurie šiandien gyvena džiunglėse, bet lygiai taip pat jaučia savo stipresniu fiziniu pavidalu ir intelektu brolių išnaudojimą ir apgaulę? Kiek iš jūsų norite, kad jie būtų lygiai taip mylimi, kaip ir jūs norėtumėte, kad ir jus mylėtų?

Jeigu jūs atsiversite Tėvui visa savo siela, tada jums irgi siela kalbės tuos pačius Tėvo meilės žodžius meilės virpesiais, kad ir džiunglėse dabartiniai jūsų sielos broliai turėtų jausti irgi tik meilę ir tarpusavio darną ir nieko daugiau.

Bet iki to laukia dar labai ilgas ir sunkus kiekvieno iš jūsų sielos nušvitimo ir dvasinio vystymosi kelias.

Ir juo vis tiek teks nueiti. Dvasinė evoliucija pasklinda iš Manęs ir jos niekas nepajėgus sustabdyti per visą kūriniją. Todėl ir jūs turėsite vystytis dvasiniu atžvilgiu net ir taip, kaip tokiu šviesos keliu prieš du tūkstančius metų pasuko ir ėjo jūsų vyresnysis sielos brolis ir Mano Sūnus ir jaunesnysis Brolis jums žinomas Jėzaus iš Nazareto vardu. Jūs šituo keliu jau einate, tik šito dar nesuvokiate, nes per daug dėmesio skiriate išoriniams

matomiems reiškiniams ir įvykiams.

Šiandien jūs daug kalbate apie bet kokius įvykius, kurie patraukia jūsų dėmesį vien tik dėl televizijos ar spaudos pateikiamų pranešimų. Jeigu nebūtų interneto, televizijos, spaudos, jeigu jūs nieko nežinotumėte apie gausybę įvykių jūsų planetoje, tai jūsų dėmesys nebūtų atitraukiamas nuo Tėvo dvasios vedimo, jums perteikiamo iš vidaus. Deja, jūsų niekas nemokė iki šių dienų, dėl to jūs neturite ir įpratimo pažvelgti į savo pačių vidų. Jūs buvote mokomi stebėti aplinką, analizuoti išorinius įvykius, tačiau niekas jūsų nemokė, kaip ir kur surasti aplinkos Šaltinį ir Centrą, esantį jūsų pačių viduje per Jo dalelės patalpinimą jūsų pačių prote. Todėl jums ir sunku žvelgti ten, kur nemato jūsų akys, ir visą dėmesį sutelkiate į ten, kur materialūs dalykai yra lengvai pastebimi ir įtakojami.

Štai dėl to jūs džiūgaujate, kad vyksta olimpinės žaidynės, net nesusimąstydami, kad jas jūs iškreipėte tiek, kad tapo svarbu ne jose dalyvauti ir bendrauti, bet nugalėti ir slėpti savo metodus, kurių dėka jūs pamynėte kitų orumą, kad akimirkai suspindėtumėte savo fiziniu pasireiškimu, kuris jums buvo suteiktas geriems darbams daryti ir šlovinti Kūrėją, o ne didžiuotis prieš kitus savo asmeniniais pasiekimais.

Tai, kas dabar vyksta jūsų planetoje, galima pavadinti atsilikusio dvasinio mąstymo Mano sielos brolių ir Mano vaikų trumpalaikiu žaidimu, kuris su laiku vis tiek bus pakeistas į dvasinį brendimą ir šito dvasinio brendimo pritaikymą praktiniame gyvenime kasdieniu tarnavimu vienų kitiems. Ir tokį dvasinį brendimą tegalite pasiekti tik gyvai bendraudami su Tėvu, arba su Manimi, arba su Begaline Dvasia, nes tik Mūsų dėka visa kūrinija tegali augti ir šviesėti. Be Mūsų ji visa apdulkėtų kosminėmis dulkėmis, ir nustotų švytėti net ir saulė, kurios šviesos pakanka apšviesti visai jūsų planetai, ir ne tik jai. Ir tai yra Mūsų dvasinio spindėjimo ir tarnavimo jums dėka.

Ir jūs užsikrečiate nuo Mūsų tokia nuostabia dvasinės meilės ir tarnavimo liga, kuri vienintelė visoje kūrinijoje yra neišgydoma ir amžina, ir kuri vienintelė suteikia vis daugiau jėgų ir dvasinio ryžto nešti ir paskleisti ją kitiems, kad ir jie užsikrėstų ja ir taptų amžini ir visą laiką sveiki ir kuriantys drauge su Mumis gėrio vaisius.

O dabar vėl atsigręžk ir pasižiūrėk, kiek iš visų Urantijos gyventojų patikės šitais Mano amžinos Tiesos ir Meilės žodžiais, kiek iš patikėjusių jais, pradės juos taikyti savo kasdieniame gyvenime, ir kiek patys pasišvęs

tam, kad neštų juos kitiems ir šitaip taptų mūsų ambasadoriais ir apaštalais, perteikiančiais mūsų šviesą gyvu žodžiu, kurį daug lengviau supranta tavo sielos broliai negu jų pačių skaitomus tekstus.

Tokių atsidavusių visiškai vien tik Mums yra tik saujelė. O kur kiti, ką veikia kiti? Kiti tai laiko nevykusiais ir dėmesio nevertais prasimanymais ir dėl to jie nesuka sau galvos dėl tokių dalykų iš viso.

Tai kaip gi gali pasaulis eiti šviesos keliu dabar tokiu žingsniu, kad jūs pajustumėte tokio žingsnio atspindį realioje aplinkoje. Šito pajausti jūs negalite, ir dar ilgai negalėsite. Turės praeiti ne viena karta, kol dangus pradės šviesėsi, kada dabar audros debesys dar tik renkasi virš jūsų galvų, o audra dar net neprasidėjo. Bet ji tikrai bus. Ir bus labai tragiška absoliučiai daugumai Mano neatsivėrusių sūnų ir brolių.

Ir tokia bus jų sukeltos audros pasekmė. Tai bus jų sėtų savanaudiškumo ir savo ego išaukštinimo sėklų derliaus kartūs vaisiai. Ir juos jie ragaus.

Tai nebus Mano vaisiai. Tai nebus ir Mano vaikų ir brolių sėtų sėklų derliaus vaisiai, jeigu jie sėjo Mano dvasinės šviesos ir Tėvo meilės ir Begalinės Dvasios išminties sėklas. Šitie Mano vaikai ir broliai neša meilės saldžius vaisius, kuriuos jie ragaus patys, nes jų saldumą galima patirti tiktai atsivėrus Tėvui, per gyvą ryšį su Juo palaimos akimirką, kuri pavirsta palaimingu gyvenimu kasdienybėje.

Kadangi tokių Mano vaikų ir brolių yra dar labai nedaug, tai ir jų vaisių derlius bus labai nedidelis.

Jeigu į deguto statinę įdėsite šaukštą medaus, tai deguto statinė nepavirs saldaus medaus statine. Tačiau vis tik joje jau bus šaukštas medaus. Dar daugiau, tam, kuris tą šaukštą medaus įdėjo į deguto statinę, toji statinė deguto jau nebėra deguto statinė, nes jis gyvena ir ragauja medaus skonį ir gyvena medaus skoniu. Todėl ir jo šaukštas medaus ir yra tikrasis skonis, kurį jis ragauja net ir visoje deguto statinėje, nes šituo medaus šaukštu jį maitina Tėvas per gyvą ryšį, dėl to tokiam Jo vaikui deguto skonis ir nepatenka, nors visa statinė pilna deguto.

Štai kokią galią suteikia Tėvo gyvas ryšys Jo sūnaus atsivėrusiai sielai, kad toks sūnus net ir deguto statinėje maitinasi medumi tiesiai iš Tėvo.

Ir tik tas, kuris paragauja Tėvo medaus, pradeda suvokti savuoju patyrimu, kad nėra gardesnio valgio už Tėvo meilės medų. Ir tik tada dingsta bet kokios olimpinės žaidynės vardan pinigų ir savęs šaukštinimo, dingsta

bet koks sportas, kaip verslas dėl pelno ir savęs išaukštinimo, išnyksta kariniai konfliktai dėl savanaudiškumo ir godumo pinigams ir valdžiai.

Ir tada gimsta visapusė meilė, jaučiama iš Tėvo kiekvienoje atsivėrusioje Jam sieloje, ir tokia atsivėrusi siela nustoja išnaudoti savo sielos brolius ir džiunglėse, ir materialiai išvystytose valstybėse, nustoja juos apgaudinėti ir siųsti užkariauti kitų kraštų žemių ar rinkų, o ima kurti bendradarbiavimo aplinką savitarpio meilės ir supratimo patyrimo pasireiškimu.

Kol šitokio ryšio kiekvienas iš jūsų neužmegsite tiek, kad jūsų susidarytų daug didesnė dauguma už nusisukusius nuo Mūsų, už išpažįstančius tik dogmas, už atliekančius tik ritualus, kurie yra negyvi ir kaip grandinės veržia jūsų gyvą sielą, kad ji neištrūksta iš narvelio į laisvę, tol kariniai susirėmimai bus neišvengiami, ir jie aprims tik neilgiems laikotarpiams, kol po sukrėtimų vėl jūsų kūnas apaugs patogumo riebalais ir jūs vėl norėsite viešpatauti kitų atžvilgiu, net ir taip, kaip iki ankstesnių sukrėtimų.

Tačiau tam Mes jus ir panaudojame, kad skaitytumėte šituos dvasinius apreiškimus ir taikytumėte juos savo kasdieniame gyvenime, kad patys patirtumėte Tėvo vedimą ir dalintumėtės savo patyrimais su Tėvu su kitais savo sielos broliais, kad ir jie pradėtų susimąstyti, jog ir nuo jų asmeninio šviesos skleidimo priklauso ir visos kūrinijos šviesos atspalvis, nuspalvintas jūsų asmeninės šviesos atspalviu, kuris niekur niekada neišnyks iš visos kūrinijos šviesos gamos.

Niekada nieko nebijokite šviesti savo meilės ir gėrio veiksmais. Visada Mes esame su jumis ir jūsų viduje ir dėl to visą laiką jus drąsiname, kad šviestumėte visai kūrinijai, o tuo pačiu ir sau.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Broli, už Tavo tokį nuostabų mokymą, kuris ir stiprina ir drąsina nieko nebijoti ir tarnauti visur ir visada.

Mielieji, tegu šitoji šviesa leidžia ir jums įgyti daugiau ryžto, nes viskas pasaulyje nesusitvarkys be mūsų asmeninio indėlio. O kad jį įneštume, turime jį įnešti ir drąsiau, ir ryžtingiau, net jeigu protas ir bijo žengti pirmyn į šviesą.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

49. Tėvo mokymas apie dabartinį intelekto vystymą,
2008 09 04 15 val. 55 min.

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Kūrinijos Broli, Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Kūrinijos Sese, aš garbinu Tave, kad Tavoji šviesa pavirsta kiekvieno gyvenimu, atsivėrus Tau; aš garbinu Tave, nes tik Tu esi Gyvybės Šaltinis; ir ją dovanoji be perstojo visai kūrinijai; dėl to ji yra tokia įvairi ir atsinaujinanti. Aš garbinu Tave iš meilės ir laisva valia, gauta iš Tavęs. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mylimas Tėve, aš noriu Tavęs paprašyti suteikti mokymą apie mūsų intelektą. Kaip jį mums reikėtų suprasti, ar mums reikėtų siekti savo intelektą plėsti ir taikyti kuriant naujas technologijas, naujus produktus? Kokia dabar yra padėtis su mūsų intelektualiu lygiu?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, intelektas – tai yra smegenų veikla, kuri sukauptą informaciją sugeba pritaikyti praktiniu lygiu.

Nesvarbu, kokiu būdu informacija buvo kaupiama – savo patyrimų metodu, knygų skaitymu, pasakojimų išklausymu. Visi būdai kaupti informaciją yra tinkami. Tik tuomet, kada šitą informaciją jūs pritaikote praktiniu lygiu, tik tada pasireiškia jūsų intelektas.

Kitaip tariant, intelektas – tai jūsų proto sugebėjimas informaciją panaudoti savo poreikių tenkinimui. Ir nebūtinai teisinga linkme. Jūs galite savo sprendimus pagrįsti savanaudiškais motyvais ir nedorais siekiais. Bet net ir tokiu ateju pasireikš jūsų intelekto atitinkamas lygis.

Ir dabartinė karta turi labai daug intelektualios ir šviesios informacijos, tačiau ja ji ne tik nepasitiki, bet ir netiki iš viso. Dėl to šitos informacijos nepaverčia tikrąja šviesa – savo išmintimi. Todėl ji ir lieka tamsaus intelekto nelaisvėje.

Ir tarp jūsų yra daug tokių, kurie nedorais, apgaulingais būdais yra sukaupę didžiulių materialių turtų. Šitaip pasireiškė jų intelektas, pritaikant jų proto sukauptą informaciją savanaudiškais tikslais ir nešvariomis priemonėmis, net kitų savo sielos brolių ašarų, o neretai ir fizinės gyvybės kaina. Tačiau toks jų intelekto lygis nė iš tolo neatitinka išminties lygio, kurį yra pasiekę tie sielos broliai, kurie savo sprendimus grindžia ne savanaudiškais motyvais, bet meilės ir tarnavimo visų labui motyvais. Tik toks intelektas, kuris pasiekia išminties lygį, nukreiptą visumos

tarnystės labui, yra aktyvus ir kuriantis intelektas. Net konstruktorius, kuris kuria pačias naujausias technologijas, įrengimus, mašinas, vis tiek jis yra savojo aš griovėjas, jeigu jo motyvas yra savanaudiškas, nenukreiptas visumos labui.

Štai dėl to jūs turite atkreipti dėmesį į savo veiksmų motyvus. Ar jie yra savanaudiški, ar priešingai, altruistiniai. Ir tik altruistiniai motyvai yra kuriantieji motyvai, tik jie padeda augti savojo aš charakteriui, kad jis pradeda suvokti, kaip savo intelektą paversti tokiu, kuris tarnautų visai kūrinijai, o tuo pačiu ir savajam aš, o ne atvirkščiai, kad savasis aš derintųsi prie savojo intelekto menkų ir bet kokių motyvų, kad tik suspindėtų prieš kitus tiek savo žiniomis, tiek padėtimi, tiek pasiekimais.

Intelektas, jeigu jis nėra pažabotas išminties, yra kaip nesutramdyti laukiniai arkliai – mustangai – kurie yra labai pavojingi bet kokiam raiteliui, nes jį ne tik gali numesti nuo savęs labai lengvai, bet ir sutrypti patį raitelį. Todėl jūs neturite žavėtis vien tik intelektualiais pasiekimais nei savo, nei kitų sielos brolių ar sesių, jeigu už šių pasiekimų nematote ir nejaučiate gėrio ir meilės motyvų visų gerovei, visų gerbūviui ir padėčiai gerinti ir vystyti.

Todėl didžiulę klaidą dorote tie, kurie savo vaikus ar mokinius skatinate siekti vien tik intelekto vystymo, visiškai nekreipdami dėmesio į išminties ugdymą ir pasireiškimą kiekvienoje sferoje, kiekviename reikale, kiekvieną akimirką. Nėra tokios akimirkos, kad nebūtų galima šitą pavojingą laukinį mustangą nukreipti išmintingos ramybės vaga, kur ir jis pats jaustųsi tvirtai ir tuo pačiu noriai tarnautų savo šeimininkui, kaip ir šis žmogiškasis mustango šeimininkas tarnautų visa savo išmintimi savo Didžiajam Šeimininkui ir Šaltiniui – Man. Ir tą darytų ne iš baimės ar noro pasididžiuoti prieš kitus, bet iš Mano patiriamos savyje meilės tiek Man, tiek ir visai aplinkai, tuo pačiu ir savo sielos broliams.

Štai toks intelektas ir tampa išmintimi, ir būtent šitoji išmintis ir pažaboja laukinį intelekto mustangą, kad šis nustotų šuoliuoti be atodairos įveikdamas vis naujas ir naujas intelektualių pasiekimų aukštumas, kada tokios lenktynės yra perdaug įtemptos ir protui, ir kūnui. Ir tik pažadinta siela, tik ji, pajutusi Mane savo viduje, ir sustabdo šitokį intelekto beatodairišką ir nutrūktgalvišką lėkimą visose srityse – asmeniniame lenktyniavime dėl didesnių atlyginimų, dėl aukštesnės padėties, dėl naujų rinkų, dėl naujų produktų, dėl didesnio pelno.

Tik išmintimi pavirtęs intelektas, per gyvą ryšį su Manimi, praregi, kad visos šitokios lenktynės yra ne tik nereikalingos, bet ir pragaištingos visiems jose dalyvaujantiems. Vien tik intelektas, net ir labai išvystytas, nepaliestas Manosios išminties virpesiais, šitokių lenktynių beprasmybės pastebėti nepajėgus, nes jis užsiėmęs vien tik savo padėtimi ir savojo ego vertinimu net ir kitų akimis.

Tik Manoji išmintis, apšvietusi tokį laukinį mustangą – tokį nepaprastai išvystytą intelektą – ir tesugeba labai tyliai pašnibždėti į ausį – „Tai ne tas kelias, kuris atneša pasitenkinimą giluminiu požiūriu. Neįmanoma tokiame kelyje sustoti net trumpam, kad tavęs nesutryptų kiti ir stipresni intelekto mustangai. Yra tikrasis *kūrybos* išmintingas kelias, kuriame niekas nieko nesiveja ir niekam nieko nereikia bijoti, nes šitame išminties kelyje intelektas išmoksta tarnauti visų labui, kad visuma atsirastų mylinti, o ne griaunanti ir gąsdinanti, jeigu joje pats nedalyvausi lygiai tokius pačius principus pritaikydamas kasdieniuose veiksmuose. Ne tas yra šviesus ir geras mokinys, kuris daug žino ir gali daug ką paaiškinti, bet tas, kuris gyvena šitų žinių Šaltinio Tiesa ir Šviesa, suprasdamas, kad pačios žinios yra skirtos tam, kad geriau būtų *visiems*. Ir tą suvokdamas, geras mokinys ir pradeda savo intelektualias žinias pritaikyti praktikoje visų gerovei. Visas žinias“.

Tačiau tokia intelekto transformacija negali įvykti per akimirką.

Būtent dėl to labai svarbu, kad ir šitą mokymą skleistumėte savo aplinkoje visiems, kurie tik nori didesnės šviesos ir išminties, o tuo pačiu ramybės ir palaimos.

Intelekto negalima atskirti nuo išminties, nes išmintis be intelekto yra ribota išmintis. Kaip ir intelektas be išminties yra ribotas ir tuo pačiu naikinantis net ir save patį.

Visa kūrinija yra intelekto pasireiškimas per išmintį tarnystėje. Ir visa tai pasklinda po visą kūriniją informacinių energetinių virpesių pavidalu. Todėl toji kūrinijos dalis, kur išmintis vyrauja riboto intelekto atžvilgiu, yra daug šviesesnė kūrinijos dalis ir atitinka Kūrėjo valios pasireiškimą didesniu laipsniu už tą kūrinijos dalį, kurioje vyrauja net ir aukštesnio lygio intelektas, bet nenuspalvintas tarnystės išmintimi, kuri sklinda iš Kūrėjo po visą kūriniją.

Tad jūs, kiekvienas asmeniškai, galite pasverti savo asmeninėmis išminties svarstyklėmis, kiek jūsų, kiekvieno, protas yra daugiau atsi-

davęs gryno ir tuo pačiu griaunančio intelekto be išminties vystymui ir pritaikymui, ir kiek jis yra jau apvaldytas Kūrėjo išminties ir kaip pasiutęs nebelekia intelekto vystymo lenktynėse, kurios sekina ir intelektą, o fizinį kūną panardina į stresų ir pergyvenimų pelkę, iš kurios išbristi be Mano pagalbos jums nė vienam nėra jokių galimybių, kada pelkė jau yra pradėjusi jus traukti gilyn jūsų žemojo ego pamaloninimo sūkuriais.

Toks kelias yra labai pavojingas ir jūsų protui, ir jūsų kūnui. Dėl to neikite juo niekada. Ir vaikų neskatinkite eiti šituo keliu.

Mokykite juos atsiverti Man, kad jie pradėtų vis garsiau girdėti Mane jų viduje, o tada Aš juos vis giliau mokysiu, kaip jų intelekto neatskirti nuo Manosios išminties. Ir jiems pavyks daug geriau, negu iki šiol pavyko jums, intelektą pajungti išminties vedimui.

O tai ir yra Mano jums suteiktas vystymosi per tarnavimą Man kelias į aukštesnę dvasinę civilizaciją, kurioje Mes veiktume bendrai, kaip bendri kūrėjai naujos ir aukštesnės civilizacijos, kurioje viešpatautų Manoji meilė ir tarnautų išmintis kasdienybėje su Manimi, ir kuri pavirstų į tikrąją šventę, kurioje pasireikštų Mano jums padovanotas tikrasis aš.

Būtent šitokiu keliu Aš jus ir vedu nuolat. Tik nebijokite juo žengti. Aš jus saugau ir globoju, kaip niekas jūsų saugoti ir globoti negali. Tik pasitikėkite Mano mokymu ir gyvenkite Mano vedimu iš vidaus, kurį ir pajaus jūsų vis labiau ir labiau išmintingėjantis sielos protas – morontinis protas.

Algimantas: Ačiū tau, mylimas Tėve, už šitokį puikų ir mus sustiprinantį ir apšviečiantį mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

50. Tėvo apreiškimas, perduotas per gyvąsias pamaldas Rojaus Trejybės šventovėje, atsakant į Violetos prašymą paaiškinti, kas yra bičiulystė, 2008 09 06

Algimantas: Mylimas Tėve, jeigu Tu suteiksi šitą mokymą, aš esu pasirengęs jį perteikti, kad jį galėtų išgirsti kiti mano sielos broliai ir sesės.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, bičiulystė – tai yra jūsų sugalvotas žodis, kuriuo galite išreikšti artimą ryšį vienas kitam.

Jūs sugalvojate daug gražių žodžių – draugystė, meilė – tai, kas yra

nuspalvinama pačiais nuostabiausiais virpesiais.

Visa Mano kūrinijos šeima yra draugiška. Joje bičiulystė vyrauja tiesiogine prasme taip, kaip suprastumėte ją jūs, čia esantys, mirtingieji, atsivėrę Man. Tačiau jūs turite suvokti, kad visa bičiulystė yra pasklindanti meilės virpesiais.

Kada jūs mylite savo vaiką, jūs nevadinate jo bičiuliu. Jūs myluojate jį ir vadinate savo mylimiausiu, savo meiliausiu padarėliu. Lygiai taip pat ir bičiulystė. Tai yra suaugusiojo žmogaus sugalvotas žodis išreikšti savo požiūrį, savo santykį į suaugusį žmogų. Jūs mažam vaikui, net jeigu tai ir nėra jūsų šeimos, biologinės šeimos, vaikas, nesakote, jeigu jam jaučiat prielankumą, mano bičiuli. Jūs vis tiek surandate jam meilesnį žodį, kad tas vaikelis suprastų jūsų, sklindančių iš pačios gelmės, virpesių prasmę, kurią išreiškiate kreipiniu į jį. Dėl to bičiulystė, kaip pats pasakymas, gali būti vartotinas tik tarp tokių žmonių, kurie dar nėra pakilę į aukštesnį dvasinio vystymosi laiptelį. Tarpusavyje jūs vis tiktai stenkitės vartoti žodį brolystė, seserystė, nes tai yra ryšys su Manimi.

Mano visi vaikai, kurie yra atsivėrę Man, jie visi yra jaučiantys Mano meilės energiją, kurią kiekvienas iš jūsų gaunate be apribojimo. Ir kada jūs patiriate šitą meilės virpesių bangą savyje, tuomet jūs ir pajuntate, koks broliškas meilės jausmas užplūsta jus kitam savo sielos broliui, Mano vaikui. Tada nustojate jūs galvoti apie bičiulystę. Jūs tiesiog norite prieiti ir apkabinti savo sielos brolį arba sesę.

Visi tie terminai ir žodžiai palengvina jums bendravimą ir susikalbėjimą. Tačiau jie nėra toji prasmė, kurios mokau jus Aš, einančius taip priekyje visos žmonijos dvasiniu žengimu ir žingsniu šituo Mano gyvuoju keliu. Aš jus mokau atsivėrimo Man ir patyrimo, kad jūs patirtumėte, jog Mano gyvas kelias yra pripildantis jus meilės virpesių, ir šitie virpesiai jus suartina vieną su kitu. Ir tada nustoja prasmės bet koks žodis, bet kokia išreikšta sąvoka. Jūs gyvenate tais virpesiais, ir šitie virpesiai jums atstoja visus terminus ir žodžius.

Ir kaip kiekvienas šitą terminą bepavartotų, jis vis tiek jį patirs savo atsivėrusios sielos vidumi. Tiktai jūsų atsivėrusi siela suras tinkamą žodį šitam virpesiui apibūdinti.Tačiau daugeliu atvejų jūs patvirtinsite, kad stinga jums kalboje žodžių, kad išreikštumėte savo nuostabų pojūtį savo sielos broliui arba sesei, kada ir vienas, ir kitas jūs atveriate savo sielą Man, o tarpusavyje jūs esate susieti Mano gyvu meilės ryšiu, ir tada jums

stinga žodžių, kad išreikštumėte tarpusavio glaudų ryšį, kurį užmezgate per Mane. Dėl to ir bičiulystė yra labai laikinas jums, kol kas, vartotinas žodis.

Bet Aš jus raginu ir akinu, kad žengtumėte toliau, pranokdami šitą bičiulystės žodį, kad taptumėte Mano sūnumis ir dukromis tarpusavyje turintys tikrųjų sielos brolių ir sesių pasireiškimo įprasminimą veikloje, tarpusavio santykiuose, ir tada jūs patirsite, kad jūsų tikroji priedermė šitame pasaulyje, kaip ir bet kuriame kitame ateities pasaulyje, yra gilinti ryšį su Manimi ir atiduoti tai, ką iš Manęs prisipildote patys, ir jūs nustosite vadinti tarpusavio santykius atitinkamais žodžiais ir terminais. Bet jūs viską vertinsite tik tais pojūčiais, kuriuos gaunate iš Manęs, ir šitie pojūčiai spalvins jūsų tarpusavio ryšį. O kadangi jūs artėsite link Manęs per daugybę milijardų šviesmečių ir metų, tuomet jūsų pojūčiai plėsis ir jūs pamatysite, kad tie pojūčiai, kurie yra šiandien jums sunkiai nusakomi, po kiek laiko jie taps jums tokiais įprastais ir suprantamais, ir tam atrasite vis daugiau ir daugiau nuostabių išraiškos formų. Ir tos išraiškos formos jus taip pat skatins daugiau atsiverti Man, nes tos išraiškos formos suteiks jums didesnį patyrimą tarpusavio bendravime, ir bendravime su Manimi.

Jums niekada neužteks vienos įprasmintos sąvokos, nes ji visą laiką bus plečiama, nuspalvinama įvairiausių atspalvių, ir tie atspalviai niekada nesikartos. Jie atras vis naujų ir naujų tokių briaunelių, kurios suspindės vis naujomis, jums suprantamomis, vaivorykštės spalvomis. Tačiau tokios vaivorykštės, kokios jūs dar nesate matę savo materialiu žvilgsniu. Tai bus dvasinė vaivorykštė. Ir šitie atspalviai, kurie šildys jūsų atsivėrusią sielą ir dvasią, stiprins jus iš vidaus, kad jūs galėtumėte patys pajausti, jog ta žmogiškoji bičiulystė, kuri jus tiek daug šildė šitame pirmajame jūsų žengimo į amžinybę pasaulyje, tiek buvo išplėsta jūsų jau nueitu keliu, sukauptais patyrimais, kad jūs pamatysite, kiek daug jūs išaugote net ir šitos vienos sąvokos įprastiniuose rėmuose, nes šitas sąvokas jūs išplėsite iki begalybės.

Niekada nebus tokios akimirkos, kad jūs galėtumėte vieną terminą vartoti ir jis negalėtų būti išplėstas, nes Manoji kūrinija neturi pabaigos nei bendravime, nei patyrime, nei išraiškų suvokime, nes tos pačios išraiškos, kurios jums tampa įprastomis ir suvoktomis, patirtomis ir suprantamomis, jau po akimirkos jums bus suteikta nauja galimybė tas

išraiškos formas plėsti ir atrasti iš naujo, kaip visiškai nepažintą dalyką, kaip visiškai naują neįsisavintą pamoką įsisavina tik ką išgirdęs mokinys bet kurioje jūsų klasėje, mokyklos klasėje.

Dėl to ir bičiulystė, kiek gražiai beskambėtų tas žodis jums šiandien, jis nėra ta baigiamoji ir baigtinė riba.

Jūs turite plėsti savo nuostatą net ir šitame gyvenime per atsivėrimą Man, per bendravimą, gyvą bendravimą su Manimi, per tą patyrimą, kuris suteiks jums daug daugiau atspalvių, kurie nesuras žmogiškųjų žodžių, kad juos galėtumėte išreikšti. Ir vis tik jūs remsitės ne į žodžius, bet į tuos patyrimo virpesius, kurie nuspalvina jūsų sielą, nes tai esu Aš, jums suvokiamu būdu, patiriant kiekvieną akimirką.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve. Ačiū už šitą mokymą. Ačiū už tą skatinimą siekti vis daugiau, neapsiriboti pasiektu, žengti pirmyn, nes Tu ir vedi mus iš vidaus, ir aš meldžiu, kad mes atsivertume daugiau Tau, patirtume šitą vedimą iš vidaus, ir kad tik juo vadovautumės savo kasdieniame gyvenime. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

51. Tėvo mokymas apie sveikatą, perduotas Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje, Vilniuje, 2008 11 08

Algimantas: Per šias mūsų gyvąsias pamaldas, manoji siela tiek buvo sujaudinta sergančių žmonių kentėjimo, kad ji tiesiog visą maldą paskyrė už sergančiųjų pasveikimą. Iš esmės tai buvo tokia vienintelė *tikslinė* malda per visą daugiau kaip šešerių metų Rojaus Trejybės gyvosios šventovės veikimą. Ir prieš pat maldą ir minties nekilo, kad *visa malda bus pašvęsta žmonių pasveikimui iš ligų.* Atsivėrimo metu sielos morontinis protas turi savo virpesius, kurie gali nustebinti net ir mano žmogiškąjį protą.

Todėl ir Tėvo mokymas buvo skirtas būtent šiai temai.

Mano nuoširdus prašymas yra toks, kad šitą Tėvo mokymą skaitytumėte labai nuoširdžiai, atsivėrusia siela, kad galėtumėte jį suvokti savo siela, gilumine prasme, kad pajustumėte savo vidumi, nes tai yra *akinanti šviesa*, kuri šiandien labai retam bus suprantama. Ir ne tik šiandien, bet dar labai ilgą laiką.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, ko gi jūs liūdite, kai Mano kūrinija yra šviesos karalija. Juk jūs patys žinote, kad Aš esu šviesus, kupinas meilės, Šaltinis.

Kada jūs sakote, jog Mano meilė nesibaigianti, Mano Šaltinis yra neišsemiamas, Mano amžinybė yra besiplečianti, Aš jums pateikiu jau dabar, šitą pačią akimirką, Savo meilės virpesių vandenyno bangas, kurios prieinamos ir jums kiekvienam ir, jeigu jūs patiriate meilę iš vidaus, nebelieka nei nerimo, nei skausmo. Jeigu jumyse yra dar nerimas, net ir menkiausia vilnelė skausmo, kančios, tuomet atsigręžkite į Mane, tą pačią akimirką kreipkitės į Mane. Aš jus vėl užliūliuosiu, sustiprinsiu ta meilės banga, ir nuplausiu jūsų kančią ir skausmą. Jūs patirsite, iš tikrųjų patirsite, kad aplinkui gyvenimas yra kupinas palaimos, nes jūs esate Mano pats mylimiausias vaikas, ir jį Aš laikau, supdamas ant rankų, myluodamas ir suteikdamas visą savo meilę, kad tiktai šitoji meilė keltų jus iš vidaus, šviesintų, ir stiprintų.

Aš nieko jums nesiunčiu, kas būtų jums skausminga, arba ne pagal pečius. Nė viena našta nėra nepakeliama jūsų pečiams. Nė vienam Aš neprimetu jokios naštos, bet ir net ta našta, kurią jūs užsikraunate ant savo pečių, iš meilės Man, yra jau parengta pagal jūsų ligi tol subrandintus pečius jūsų patyrimu.

Dėl to jūs neturite bijoti nieko. Jūs turite savuoju žingsniu žengti Mano gyvuoju šviesos ir meilės keliu, kad patirtumėte, jog šitas žingsnis jus nevargina, nebaugina, nesukelia kančios ir skausmo, bet priešingai, suteikia pasitenkinimo, jūs trokštate šituo žingsniu žingsniuoti, ištęsdami patį procesą, mėgautis šituo žingsniavimu.

Tai, kad aplinkui jūs matote tiek daug tamsių spalvų yra ne dėl to, kad aplinkui yra tokia tamsa, bet dėl to, kad jūs esate neatsidavę Manajam vedimui iš vidaus tiek gyvai ir tiek giliai, kaip trokšta Mano širdis, kupina meilės jums.

Jeigu tik jūs patirtumėte tuos Mano meilės virpesius, tą pačią akimirką jūs pamatytumėte, kad nebėra skausmo, net jeigu ir jūsų vaikutis dabar yra ligos patale, net jeigu jis nepakyla, savo skausmu, savo nerimu jūs dar daugiau jam suteikiate kančios, nes jūs, būdami patys prisipildę nerimo, negalite šviesinti aplink jį aplinkos, kurią galite šviesinti tiktai jausdami Mano meilę, Mano meilės virpesius savo viduje.

Dėl to jūsų vaistas yra vienas – gyvas ryšys su Manimi.

Kreipkitės į Mane ir visą laiką palaikykite šitą ryšį. Kur bebūtumėte ir

ką bedarytumėte, nenutraukite šito ryšio, nes tik šitas ryšys yra giluminis vaistas jūsų patiems artimiausiems žmonėms ir visiems tiems, kuriems jūs norite ir pasveikimo, ir sustiprėjimo, ir palengvėjimo.

Tačiau, jūs turite žinoti, Aš nesikaitalioju pagal jūsų maldų užgaidas. Aš nekeičiu savo valios per visą amžinybę. Aš nesu tas šaltinis, kuris atsižvelgtų į jūsų prašymus, nes Aš *jau* suteikiau jums viską: visą savo meilę, visą sveikatą, ir jūsų vaikams. Tiktai ta aplinka, kurioje jūs elgiatės prieš Mano valią, sukelia Mano dėsnio – priežasties, veiksmo ir pasekmės dėsnio – pasireiškimą, kad atsiranda virusai, atsiranda ligos. Jos ateina nuo jūsų trūkinėjančio ryšio su Manimi.

Aš nesikeičiu, ir niekada nesikeičiu, ir Aš negaliu keistis, nes Aš esu visaapimantis Amžinybės Šaltinis. Aš apimu *viską*. Keičiatės tiktai jūs Manyje.

Dėl to Aš jus noriu stiprinti, kad Aš esu tikrasis vaistas tiktai per gyvą ryšį su jumis. Tiktai jūs, atsidavę Man, savo gyvu ryšiu galite gydyti kitus. Jeigu jums nepavyksta tas padaryti, stiprinkite ryšį su Manimi. Atsigręžkite į Mane daugiau. Panirkite į Mane gyvai giliau, ir palaipsniui įgausite pasitikėjimo Mano gydymu. Ir jums palengvės, nes tas pasitikėjimas stiprins jus iš vidaus, ir kada jūs pajausite, kad tas pasitikėjimas ima augti, jūs patys pradėsite skleisti šviesos ir meilės virpesius ne dėl to, kad juos gavote iš Manęs, prašydami jų, bet dėl to, kad būdami atsivėrimo būsenoje, jūs jų prisipildėte, kad nebeišlaikote savo viduje, ir jūs sprogstate jais, nes jus užpildė iki pat pilnatvės Manieji meilės virpesiai, ir jie slidinai pasklinda po aplinką. Kur jūs bebūtumėte, jūs spinduliuojate į aplinką, ir šitaip raminate ir savo sergančius mažylius vaikus, ir tuo pačiu jie greičiau pasveiksta. Taip pat padedate stiprinti, ir nusiraminti aplinkui jus esančius jau suaugusius jūsų tiek vaikus, tiek draugus, tiek jūsų visiškai nepažįstamus žmones jūs galite nuraminti, nuraminti kreipdamiesi į Mane, kada prisipildote Mano meilės virpesių.

Tai nereiškia, kad Aš atsiliepiu į jūsų prašymą. Paprasčiausiai jūs atsivėrėte Mano meilės virpesiams ir tą akimirką prisipildėte jų, kad iš jūsų pasklido jie, o Aš jums siunčiau tuos pačius virpesius net iki jūsų maldos, iki jūsų prašymų.

Aš jums suteikiu visą sveikatą. Kodėl jūs nenorite jos turėti? Atsiverkite Man. Atsiverkite visa savo gelme, ir jūs būsite sveiki.

Nė vienam Aš niekada nesugalvojau nė vienos ligos. Nė vienas virusas

nėra kilęs iš Manęs. Tai kodėl jūs prašote Manęs gydymo? Atsiverkite Man, ir jūs patirsite, ką jūs vadinate, stebuklus.

Aš negaliu atsiverti už jus. Aš jau padalinau Save ir patalpinau jūsų viduje. Dabar Aš laukiu jūsų žingsnio. Ženkite. Ryžtingai. Gyvai. Nes šitas kelias iš tikrųjų yra *gyvas*. Šitame kelyje jūs augsite dar daugiau negu iki šiol jūs patyrėte, kad paaugote. Net jeigu ir dabar jūs pažvelgsite į savo praeitį, net ir kelerių pastarųjų metų praeitį, jūs pamatysite kiek pasikeitė jūsų vertybių skalė, kiek kitaip jūs žvelgiate į žmogų.

Ir šitas augimas yra be perstojo.

Įsivaizduokite Mane savo vietoje. Aš dirbu be sustojimų. Aš neturiu nė akimirkos poilsio. Aš neturiu jokių atostogų. Aš neturiu jokio miego. Aš viską darau jūsų labui. O jūs Mane dar meldžiate, kad Aš dar daugiau jums padaryčiau jūsų labui.

Mano mylimi vaikai, Aš gi jums siunčiu iš savęs ir taip daugiau negu jūs iš Manęs sugebate priimti. Pasiimkite tai, kas jau yra iš Manęs pasiųsta, o tada Aš jums pasiųsiu dar daugiau. Aš niekada nepasiųsiu jums taip, kad jums kažko pristigtų. Net jums dar ir nepaprašius, aš jums siunčiu daugiau ir meilės, ir džiaugsmo, ir palaimos, ir ramybės, ir jūsų kūnui sveikatos, bet Aš nepažeidžiu savo paties sukurto priežasties, veiksmo, pasekmės dėsnio. Jeigu nors akimirkai Aš jį sustabdyčiau, visa kūrinija sugriūtų! Jūs įsivaizduojate, ko jūs Mane prašote? Kad Aš sugriaučiau kūriniją! Jūs prašote tai iš neišmanymo.

O kada jūsų šviesa skleisis jūsų viduje vis daugiau, jūs patys patirsite savąja išmintimi, kurios semsitės iš Manęs, kad Aš jau jums esu suteikęs viską, nieko nepasilikdamas Sau.

Aš esu sveikatos Šaltinis. Ir Aš sveikatą suteikiu kiekvienam.

Dėl to jūs turite šviesinti save. Jūs negalite šviesinti kitų, sergančių. Jūs galite šviesinti tiktai aplinkui juos esantį virpesių, žemų virpesių, lauką, bet jie atsiverti turi patys. Jūs negalite už juos atsiverti. Aš negaliu taip pat jų atverti, nors esu jų viduje.

Kokia Man yra kančia, kada net iš vidaus Aš negaliu atverti savo mylimiausio vaiko. Kokia Man yra kančia, kai Aš matau kenčiantį, sergantį savo vaiką, ir esu jo viduje, ir kada Aš žinau, kad jis iš tikrųjų sveikas, bet jis negali šitos sveikatos pasiimti dėl to, kad jis yra miegantis. Miegantis savo šviesa, kurią Aš jam jau pasiunčiau. O miegas veda, dvasinis miegas, veda į sustingimą, O kūrinijoje sustingimo nėra. Yra vien tik judėjimas, ir

judėjimas tik į priekį. Gali būti išklydimai. Gali būti įvairios kilpos, posūkiai. Gali būti ne greičiausias, ne trumpiausias kelias į šviesą, bet yra tik judėjimas. Sustingimo nėra. Po sustingimo eina degradacija, net ir kūno ląstelių, kuri atveda į priešlaikinį Manosios meilės energijos išeikvojimą, kai kūnas turi palikti šitą pasaulį. Jam nėra ką čia veikti, jeigu siela miega. Aš negaliu sielos lavinti, jeigu ji nenori šito. Tai koks tikslas tam kūnui čia likti toliau?

Dėl to Aš, Mano mylimi vaikai, žadinu kiekvieną jus iš vidaus, stiprinu, ir šalinu bet kokį negalavimą. Imkite iš Manęs meilės šviesą. Tapkite Mano vaikais, kurie padės kitiems atsiverti ir pagyti. Ženkite šituo Manuoju gyvuoju keliu. Juk, šitas kelias yra jums nutiestas ne šiaip sau, bet kad juo žengtumėte sveiki, džiaugsmingi, patiriantys Mane, ir šitame patyrime augantys savuoju tikruoju, Mano padovanotu aš, kad suspindėtumėte nematytomis dar sau spalvomis.

Ir viską jūs jau turite dabar. Telieka tik jums suspindėti šita nuostabia, besikeičiančia vaivorykštės spalvų begalinių atspalvių gama.

Ir Aš visa tai talpinu savyje, nesikeisdamas. Viskas yra Manyje.

Algimantas: Ačiū Tau, Tėve. Ačiū už šitą mokymą.

52. Amžinojo Sūnaus-Kūrinijos Motinos-Brolio mokymas – kas yra dvasingumas? – suteiktas Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje, 2008 11 15

Algimantas: Mylimas Tėve, mylimas Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Broli, mylima Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, aš savo valią pašvenčiau Tavosios valios vykdymui jau seniai, sąmoningai, ir aš liudiju savo patyrimu, nėra saldesnio kelio už tavąjį kelią, bet nėra jame tiek nuostabių dalykų, kokiais galėtų patikėti tik materialiai žvelgiantis žmogus, vertinantis tai, ką jis gali dabar paliesti. Ir aš liudiju, kad šitame kelyje yra pats nuostabiausias dvasinis medus, nektaras, saldybė.

Jame yra daug kliūčių, daug milžiniškų viršūnių, kurias reikia įveikti, bet kiekviena viršūnė stiprina sielą ir patvirtina prieš tai įveiktos viršūnės tikrovę ir dėl to ta nauja viršūnė, nors ir baugina, bet ne tiek, kiek pirmoji viršūnė, nes jau yra patyrimu nueitos viršūnės, į kurias buvo kopiama sunkiai, bet tiktai atsiduodant Tau ir niekam kitam.

Mylimas Amžinasis Sūnau, Amžinoji Motina-Amžinasis Broli, Aš pasirengęs išklausyti Tavo atsakymą į mano sielos sesės klausimą, perteikti jį, kad galėtų išgirsti jį kiti mano sielos broliai ir sesės.

Amžinasis Sūnus-Amžinoji Motina-Amžinasis Brolis: Mano mylimi vaikai, Mano sielos broliai ir sesės, Aš labai džiaugiuosi, kada jūs Mane vadinate savo vyresniuoju sielos Broliu. Iš tikrųjų mes visi esame viena kūrinijos šeima dvasioje, daugybė asmenybių.

Aš esu Dievas Sūnus. Aš esu be pradžios ir pabaigos net ir taip, kaip Tėvas yra be pradžios ir pabaigos, net ir taip, kaip ir Begalinė Dvasia yra be pradžios ir pabaigos, bet Man patinka, kada jūs kreipiatės į Mane ir šituo dvasiniu ryšiu kaip į savo vyresnįjį sielos-dvasios brolį.

Tai rodo, kad jūs jaučiate meilę, o ne baimę Man. Jūs nekuriate tarp Manęs ir savęs jokių kliūčių, užkardų.

Štai, kada nebėra šitos baimės, jau ir yra jūsų dvasingumas.

Dvasingumas yra tikrovė, tikrovė jūsų tikrojo aš.

Visa kūrinija yra materiali. Joje pasireiškia energija įvairiais pavidalais. Daugybė yra Mano įvairiausių pagalbininkų, kurie valdo šitą energiją, kad sukurtų jums buveines, kad suteiktų jums persikėlimo iš vienos buveinės į kitą priemones, kad jūs galėtumėte keliauti energetinėmis grandinėmis. Tai yra tarsi, ką jūs pasakytumėte, jūsų kūno kapiliarai, kuriais teka jūsų kraujas. Šitaip energija pasireiškia, kad jūs galėtumėte pajausti, kas jūs esate iš tikrųjų. Juk jūsų kūno visos kraujagyslės, pačios mažiausios, kapiliarai, jie nėra jūs, tas tikrasis aš, bet kol kas be jų jūs negalite egzistuoti šituo pavidalu. Šitas pavidalas jūsų – materialus. Tačiau jį užpildo jūsų tikrojo aš dvasinis turinys.

Štai kiek jūs imate suvokti savąjį dvasinį turinį, kiek jūs jį atskiriate nuo savojo išorinio apvalkalo, kiek jūs atskiriate tai, kad jūs esate ne kraujas, kuris cirkuliuoja ir suteikia visam kūnui gyvybę, tai ir yra jūsų dvasingumas.

Visa kūrinija yra pripildyta dvasios, gautos iš Mūsų. Visa gyvybė yra Mūsų dvasia. Tačiau gyvybė, pasireiškianti savo impulsais, skleisdama meilę, turi tam daugybę išraiškos pavidalų ir buveinių, kuriose ji pasireiškia savo gėrio ir meilės darbais.

Dvasia turi savo individualų pavidalą, ką jūs pavadintumėte, savo kūnu. Jis neturi materialaus kraujo, raumenų ir kaulų, bet tai yra tas pavidalas, kuris yra išreikštas energetiniu švytėjimu. Tai nėra dvasinis

kūnas, kaip jūs pavadintumėte, turinys. Tai yra energetinis pavidalas. Tai yra materialus, nors jūs šito materialaus švytėjimo matyti negalite, nes virpesiai yra per daug dažni jūsų regos laukui pastebėti, fiksuoti juos. Jūsų sugalvoti materialaus mokslo prietaisai taip pat negali fiksuoti dvasios materialaus pasireiškimo.

Tačiau, kas šitame dvasinio švytėjimo energetiniame pavidale-kūne arba formoje yra pripildyta kaip asmenybė, kaip tikrasis aš, tai yra tas dvasingumas.

Šiandien jūs suprantate dvasingumą kaip tai, kas išreiškiama gėriu, arba meile, kas išreiškiama gražia, vaizdinga kalba poezijoje, pakylėjančiame jus prozos kūrinyje. Tą jūs galite apibūdinti, kad tai yra pakylėjantis kūrinys, jums suteikiantis polėkį.

Tai, ko jūs negalite šiandien palytėti, jūs vadinate dvasiniu dalyku.

Tačiau tiktai maža dalis ir šitą dvasinį dalyką gali apibūdinti, kas jis yra. Dauguma apsistoja ties žemesniais dalykais. Jie pavadina tai kultūra, atskirdami nuo materialios gamybos, intelektualios veiklos, kas susieta su kiekvieno iš jūsų gyvensena, valstybės valdymu, ekonomikos veikimu, švietimu, vaikų lavinimu. Kultūrą jūs daugiau suprantate, kaip tradicijas, papročius, išreikštus dainomis, pasakojimais. Tačiau, kada jūs net ir tą pačią dainą atliekate, jūs atliekate pripildydami ją tam tikrų savo meilės virpesių, ir šitie meilės virpesiai suteikia atitinkamą skambėjimą ar tonaciją tai pačiai dainai. Ir štai toks pasireiškia jūsų tikrasis vidinis aš, atliekant tą dainą, skaitant poeziją. Tai jau ir atspindi dvasinį lygį, kokiu yra šita daina atliekama, kokiu dvasiniu lygiu yra skaitomas eilėraštis.

Jūs dažnai darote klaidas, pateikdami nuostatas, kad reikia mokytis jums aktorinio meno, reikia mokytis jums raiškios poezijos skaitymo, reikia mokytis dainavimo, kada jūs turėtumėte mokytis gilesnio atsivėrimo Man, ir tada išmoksite patys, per gilesnį dvasinį ryšį, be jokio mokslo, kaip raiškiai paskaityti poeziją, kaip padainuoti, nes dainuosiu – Aš, skaitysiu – Aš, tik jūsų lūpos ištars dainos arba eilėraščio garsus.

Ir štai, koks bus ryšys su Manimi, tiek skambės toje dainoje arba eilėraštyje dvasingumo.

Dvasingumas tai yra didesnis panašėjimas į Mus.

Mes išvis neturime jokios formos, jokio dvasinio pavidalo. Jūs Mus pajausite tiktai savo atsivėrimu Mums. Mūsų virpesius pajausite savo vidumi, nematydami jokios Mūsų formos, jokio kūno, nė vieno iš Mūsų:

nei Tėvo, nei Mano, nei Begalinės Dvasios, nors Mes esame Asmenų Asmenys, Asmenybių Asmenybės, Visos Tikrovės Šaltinis, bet neturintys to apvalkalo. Tačiau dvasingumas Mūsų yra begalinis, ir kuo labiau jūs atsiversite Mums iš vidaus, tuo daugiau prisipildysite Mūsų meilės dvasinių virpesių, ir tuo daugiau jūs išliesite juos savo sielos broliams ir sesėms savo gėrio ir meilės darbais, ir tiktai per šitų darbų atlikimą jūs stiprinsite savo tikrąjį aš, kuris taip pat yra dvasinis.

Dvasingumas tai yra jūsų tapimas tikruoju jūsų aš.

Dvasingumas tai yra Mūsų dovana jums.

Dvasingumas tai yra tikrovė, padovanota jums, kad ja kuo įvairiau pasireikštumėte kiekvienas iš jūsų, kiekvienas pagal savo dvasingumo sampratą, pagal savo ryšį Mums, pagal savo atsivėrimą Mums.

Tai, ką Aš jums sakau šiandien, praeis laikas, jūs pradėsite patirti savo asmeniniu patyrimu, kad dvasingumu tampate jūs kiekvienas savo gyvenimu, savo darbu iš meilės pašvęstu visiems, nors darbas gali būti pats juodžiausias, pats purviniausias, net ir valant tualetus, kanalizacijos vamzdžius, dirbant šachtoje, bet jeigu jūs tą paskiriate Man, tai tampa dvasiniu darbu, nors jūs iš giluminės šachtos keliate juodą anglį, nors jūs pumpuojate, jūsų kūną, materialų kūną suteršiančią, naftą. Tačiau, jeigu jūs viską darote iš meilės Man, niekas negali suteršti jūsų, nes dvasingumas yra jūsų spindėjimas Mūsų virpesiais. Kuo daugiau atsiveriate Mums, tuo daugiau suspindite Mūsų dvasiniais spinduliais.

Kiek jūs rašote nuostabių poezijos kūrinių saulei, kiek jos spindulius iškeliate! Rašykite Mūsų spindulių šlovei, ir jau jūs iškelsite savąjį aš savuoju dvasiniu spindėjimu, nors jūs nieko nepasakysite apie save, kalbėsite apie Mus, bet tą kalbės jūsų tikrasis dvasinis spindėjimas.

Dėl to dvasingumas yra susiliejimas su Mumis, ir nesvarbu kokioje veiklos sferoje jis būtų įgyvendinamas: kultūroje, moksle, politikoje, šeimoje, mokykloje. Dvasingumas, jisai apima visą tikrovę, visą kūriniją. Dėl to jūs ir sakote, kad mūsų yra viena dvasinė šeima. Dėl to dvasinė šeima, atsivėrusi Mums, kiekvienas jos narys individualiai, iš meilės Mums, ir pats tampa dvasinės veiklos skleidėju, ir šitoji veikla yra amžina, nes amžini esame Mes.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Amžinasis Sūnau-Amžinoji Motina-Amžinasis Broli. Ačiū už šitą mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

53. Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Sesės mokymas apie ištikimybę Rojaus Trejybei

2008 11 25 00 val. 35 min.

Algimantas: Mano mylima Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, ką tik garbinau Rojaus Trejybės Jus Visus Tris Asmenis, ką tik meldžiausi už mūsų asmeninę ištikimybę Rojaus Trejybei mūsų – *urantų* – kolektyvinėje pirmadienio maldoje. Ir mano siela trokšta sužinoti Tavo mokymą apie mūsų ištikimybę *Jums Trims*, kada mes esame dar pačiame evoliucijos dugne, dar tebesame materialiu žmogišku pavidalu. Ar labai svarbu dar tebesant šitokiu pavidalu kreiptis į Rojaus Trejybę, ne tik į Tėvą, būti ištikimiems Rojaus Trejybei, ne tik Tėvui?

Begalinė Dvasia-Begalinė Motina-Begalinė Sesė: Mano mylimas sūnau-broli, kokia yra nuostabi jūsų kolektyvinė ką tik nuskambėjusi maldos daininga virpesių harmonija, apėmusi jūsų atsivėrusių sielų pačią esmę, kuri tik nedaugeliui dvasinių būtybių, pačiu pradiniu jų vystymosi savo dvasiniu žengimu pirmyn, yra taip drąsiai ir ryžtingai pareiškiama, kaip šitoks ryžtas skambėjo jūsų maldoje.

Jūs džiaukitės savo atsivėrimu Mums Trims, patirkite dar iki tol nepatirtus palaimos virpesius per didesnę pilnatvę Mūsų meilės jums jau suteiktų meilės virpesių ir džiaukitės dėl to, kad jau šiandien jūs galite tvirtai stovėti ne tik ant vis tvirtėjančių savo dvasinių pamatų, bet ir vis gilesnio suvokimo, jog Mes egzistuojame *Trise*, ne tik vienas Tėvas, kurį jūs tiek tūkstančių metų buvote užteršę savo sielų apnašomis dėl nesupratimo ir nežinojimo, kad Tėvas ir Amžinasis Sūnus, kurį dabar dar vadinate Motina ir Broliu, drauge su Manimi, kurią jūs vadinate Kūrinijos Motina ir Sese, turi nedalinamą valdžią ir organizaciją visoje kūrinijoje, kuri plėsis amžinai, augs amžinai visada atsiremdama vien tik į Mūsų Trijų Begalinį Potencialą ir Absoliutumą visose energijos pasireiškimo sferose.

Būtent dėl tokio tikrovės sampratos išplėtimo savo sąmonėje, jūs, kiekvienas, vis labiau gryninate, skaistinate ir savo pasąmonę, kad joje nebeliktų baimės teršalų, kurie jus žeidžia ir sargdina.

Nebijokite išplėsti savo sampratos apie *Mus Tris*, apie Mūsų atskirus Asmenis, bet visada veikiančius absoliučiu vienovės pagrindu, kokiu neveikia, ir negali veikti, jokie kiti kūrinijos tvariniai, net ir kilę tiesio-

giai iš Mūsų.

Todėl tavo pats klausimas, ar reikia jums garbinti *Mus Tris*, ar reikia jums būti ištikimiems *Mums Trims* netenka prasmės, kada jūs patys atsiveriate savo siela Tėvui, tada ji pati ima pajausti, kad *vieno Tėvo Asmens jai neužtenka, jai trūksta ir Motinos, ir Brolio, ir Sesės pojūčio.*

Ir tik iš *Mūsų Trijų* jūs ir tegalite gauti šitokio gyvo ryšio pilnatvę, kada jūsų žmogiškuoju supratimu mylinčioje šeimoje vyrauja meilė ir tokia šeima jus žavi, kada joje yra ir *abu* tėvai, ir abiejų fizinių lyčių vaikai. Būtent iš *Mūsų Trijų* jūs ir galite pajausti tokios žmogiškosios laimingos ir mylinčios šeimos harmoningų ryšių poveikį jūsų sielai, kai tik atsiversite Mums Trims kaip Rojaus Trejybei.

Ir būtent toks atsivėrimas gali prasidėti tik nuo jūsų pasąmonės valymo ir joje Mūsų sampratos diegimo. Tegu kuo giliau jūsų pasąmonėje leidžia šaknis ši samprata, kuri šiandien jums yra dar per daug nauja ir todėl turi labai netvirtas ir trumpas šaknis, tačiau kaskart, kada tik jūs melsitės Mums, kada garbinsite Mus, tos šaknys vis tvirtės ir gilės į jūsų pasąmonę, o tuo pačiu jos išstums visus nereikalingus iki šiol esamus teršalus, nes šios šaknys yra *šviesos ir meilės šaknys, nes jos yra girdomos ir maitinamos Mūsų gyvuoju vandeniu ir gyvąja duona.*

Ir dėl tokios sampratos tvirtėjančių šaknų jūsų pasąmonėje, ir tuo pačiu dėl pačios pasąmonės skaidrėjimo, ir pati jūsų sąmonė ims vis dažniau ir dažniau patirti gyvą ryšį su Mumis ir išgirsti Mūsų jums suteikiamus mokymus, kurie stebins ne tik jus pačius, bet ir kitus jūsų sielos brolius ir seses, kuriems tokias mintis išsakysite, nes jie nustebs dėl jose esamos išminties, kurios nesurasite jokiose dabar skaitomose knygose.

Štai dėl ko jūsų samprata apie Mūsų *Trijų Asmenų dvasinę vienovę ir lygybę savojoje amžinybės arenoje* jums turi vis labiau ir akivaizdžiau pasitvirtinti jums pasineriant į *tarnystę Mums Trims*, nes tarnaudami, jūs aiškinsite ir kitiems savo sielos broliams ir sesėms apie Mūsų *Trijų amžinumą ir begalumą*. O tai padės ištaisyti klaidas, kurias iki šiol kartoja jūsų pačių sukurta krikščioniškoji religija ir kuri pati susiskaidė į mažytes tarp savęs nesusieinančias grupes.

Ir šitos klaidos labai brangiai kainavo jūsų civilizacijai. Jos klaidino kitus savo sielos brolius, kurie patikėjo, o tie, kurie nepatikėjo tokiais klaidinimais, ėmė kurti savas sampratas apie Mus, ir dar daugiau pripainiojo ir suraizgė dvasinio rašto metmenis.

Būtent dėl šito Mes tave ir parinkome Mūsų ambasadoriumi, kad galėtum pradėti išpainioti šituos sumazgytus mazgus, kurie neleidžia kitiems pamatyti spindinčio Mūsų Trijų ir Lygiaverčių Amžinųjų Partnerių-Kūrinijos Šaltinių ir Centrų dvasinių metmenų vientisumo ir subtilumo, kad jūs ir patys galėtumėte prisidėti prie šito kūrinijos rašto nuspalvinimo, kiekvienas įnešdamas savo patirtinį indėlį ir šviesos spindulį, atstatydami kūrinijos šviesą tarp jūsų tamsoje iki šiol tebeklaidžiojančių sielos brolių ir sesių.

Ir šitos pamaldos, kada jūs kreipiatės į Mus jūsų gyvojoje šventovėje, pavadintoje Mūsų vardu, ir jūsų tokios vienintelės ir unikalios jūsų planetai maldos, kada jūs kas savaitę meldžiatės vienu metu būdami skirtingose vietose, taip pat stiprina jūsų sampratą apie Mus *Tris, ne tik apie Tėvą.*

Ir tokių Mūsų garbinimo ir prašymų maldų metu jūsų pasąmonė dar daugiau gauna Mūsų meilės virpesių per jūsų veikiančią, labai intensyviai, viršsąmonę, ko negalite taip lengvai pasiekti, kada meldžiatės ritualinėse pamaldose, nes ten jūs tik atskiromis akimirkomis atsiveriate, savo siela, ir jūsų viršsąmonė suaktyvėja, kad kuriam akimirksniui užsimezga gyvas ryšys su Mumis per jūsų viršsąmonę. Tačiau tuoj pat tą gyvo ryšio akimirksnį nutraukia jums būtino ritualo atlikimas fiziniu kūnu, o vėl atstatyti prarastą prieš minutę gyvą ryšį su Mumis jums tikrai neužtenka laiko, nes kitas ritualas įsiveržia kaip vėjo gūsis. Ir jūs vėl savo dėmesį sutelkiate į šito ritualo atlikimą visiškai nebeturėdami laiko gyvam jūsų ryšiui su Mumis per jūsų viršsąmonę.

Ir šitaip praeina jūsų pamaldos, o siela taip ir lieka nenumalšinusi savo troškulio, kad nors kiek gurgštelėtų gyvojo Mūsų vandens.

Štai tokiems jūsų sielos broliams ir sesėms jūsų nauji patyrimai bendraujant su Mumis *Trimis* taip pat padės palaipsniui susimąstyti giliau, net jeigu iš karto tam ir priešinsis jų gyvulinis protas. Tačiau pasąmonėje jūs jau būsite pasėję sėklą apie *Mus Tris.*

O šitoji sėkla yra *gyva*. Ji ir toliau pasąmonėje bręs, nes ir Tėvo dvasia savo tobulą darbą dirbs. Tačiau jai sunku dirbti savo darbą tokiame baugščiame žmogaus prote, dėl to ir tokiame neramiame, todėl žmogaus protas ir negali taip lengvai išgirsti Mūsų jam suteikiamų mokymų. O jūs juos imsite pateikti iš išorės, kaip jų matomi sielos broliai ir sesės, kad apie Mus išgirstų iš jūsų lūpų, nors jūsų lūpos kalbės Mūsų jums pateikia-

momis sampratomis, kurias jūsų vis labiau atsiveriančios sielos per Mūsų garbinimą ir gyvąsias maldas gaus į jūsų pasąmonę, bet kuo dažniau Mus garbinsite, ir kuo dažniau Mums melsitės, tuo greičiau ir gausiau Mūsų sampratos iš jūsų pasąmonės prasiverš ir į jūsų sąmonę. Ir tada jūs savo lūpomis jas pagarsinsite savo sielos broliams.

Šitaip jūs padėsite *Mums Trims* ištaisyti iki šiol daromas klaidas.

Štai toks kelias ir bus jūsų ištikimybė Mums – *Trims Rojaus Trejybės Asmenybėms.*

Tai naujas ir kokybiškai milžiniškas šuolis dvasiniame mokyme, kuris prilygsta net Sūnaus Kūrėjo, jums žinomo Jėzaus iš Nazareto vardu, mokymui, kada jis mokė savo sielos brolius ir seses ne apie Izraelio Tėvą, ne apie baudžiantį Tėvą, bet apie kiekvieno Tėvą, apie visus ir kiekvieną mylintį Tėvą, ir net pagonio Tėvą.

Todėl jūsų asmeninė ištikimybė Mums prilygsta Jėzaus demonstruotai asmeninei ištikimybei Tėvui.

Jėzus ėjo savo asmeninio patyrimo ir tarnavimo keliu. Jis nešė savo žinią apie Dievo Tėvystę ir žmonių brolystę.

Šitą jo žinią tu išplėtei iki visos kūrinijos tvarinių brolystės.

Ir būtent tu buvai pirmasis Urantijoje pavadinęs Amžinąjį Sūnų – Mūsų Trejybės Antrąjį Amžinąjį Asmenį – savo *Broliu*. Ar prisimeni, kaip iš pradžių tau buvo baugu šitaip jį pavadinti? O juk šitaip buvo. Tau atrodė, kad per daug familiariai pavadini *Jį, Rojaus Trejybės Antrąjį Asmenį, neturintį nei pradžios, nei pabaigos.*

Tačiau ši mintis vis stiprėjo, o baimė silpo, tuo tarpu meilė vis stiprėjo. Ir atėjo tokia akimirka, kada baimė visai išnyko. Ir Amžinasis Sūnus tavo maldose tvirtai užėmė Kūrinijos Motinos-Brolio vietą.

Tačiau šitoji mintis buvo tau perteikta *Mūsų*, tik tu šito nesuvokei. Tau ji buvo nusodinta į pasąmonę. Bet ji visą laiką buvo vis stiprinama, ir galų gale kaip gležnas daigas prasikalė į sąmonės paviršių, kada tu ir pamėginai, nedrąsiai, šitaip Amžinąjį Sūnų pavadinti savo ir *visų Broliu*.

O jeigu kas nors iki tavęs tą būtų vis kartojęs ir kartojęs, argi būtų tau buvę taip baugu? Aišku, kad ne. Dėl to ir jūsų ištikimybė *Mums Trims* ir yra vis garsiau ir tvirčiau pasakoti savo sielos broliams ir sesėms, Mūsų sūnums ir dukroms, ir tuo pačiu jaunesniems broliams ir sesėms, kad Mes esame *Trys*, ir *Visi Trys* esame lygiaverčiai ir amžini, niekada neturėję pradžios, ir be pabaigos, viskas sutelpa į Mus, nes viskas prasideda ir

baigiasi *Mumis*. Nieko nėra už Mūsų.

Štai kokia išplėsta yra naujoji žinia jums – yra ne tik Tėvas, bet yra ir Motina-Brolis, ir Motina-Sesė. Ir mes *Trys* esame Visi lygūs ir visada veikiame absoliučiu unisonu. Ir jūs visi esate ir Mūsų vaikai, ir Mūsų jaunesnieji sielos-dvasios broliai ir sesės.

Dėl to būdami ištikimi vien tik Tėvui, jūs tuo pačiu esate ištikimi ir Mums *Visiems Trims*, nes Mes niekada neturime nė krislelio nuomonių išsiskyrimo nė vienu požiūriu nė vieną akimirką.

Mūsų tobulumas yra toks absoliutus, kad jis visada absoliučiai sutampa visomis prasmėmis ir visomis akimirkomis. Ir jis yra nesikeičiantis per visą amžinybę.

Todėl ir savosios ištikimybės Tėvui sampratą atėjo metas išplėsti iki ištikimybės Mums Trims sampratos.

Viskas vystosi Mūsų kūrinijoje. Dėl to ir jūsų dvasinis augimas apsprendžia jūsų naštos dydį. Kadangi jūs jau pasiekėte tokį savo dvasinį ūgį, kada toli pranokote negyvų ritualų ir dogmų puoselėjimą, tai jūs turite žengti tolimesnius žingsnius savojo dvasinio augimo kelyje, kuris yra gyvas, dėl to jame stovėti *neįmanoma*.

Būtent dėl jūsų tokio dvasinio išsivystymo lygio jūs ir gavote savo gyvąją Mūsų vardo – Rojaus Trejybės – šventovę ir taip nuoširdžiai dalyvaujate gyvosiose pamaldose. Lygiai taip, kada dar daugiau pažengėte savo dvasiniu išsivystymu, jūs ir gavote ne vien tik Tėvo garbinimo maldas, bet *Mūsų Trijų*.

Tai tik liudija jūsų ištikimybę Rojaus Trejybei – *Mums Trims* vienodu laipsniu.

Ar galėjote pamąstyti apie tokias pamaldas vos prieš keletą metų? Tikrai ne. O dabar tai tapo jūsų kasdieniu dalyku. Kaip ir jūsų savaitinės kolektyvinės garbinimo ir prašymų maldos, kada jos vyksta pirmadienį. Ar kas nors iš jūsų galėjote apie jas pagalvoti prieš keletą metų, kad tokios pamaldos iš viso gali būti kas savaitę nesusirenkant į vieną vietą ir kad net maldas gautumėte parašytas? Niekas.

Tai nejaugi jūs manote, kad tai yra Algimanto asmeninė užgaida? Ne. Tai Mūsų prasmingas žaidimas su jumis, kad jūs augtumėte drąsūs ir ryžtingi tarnaudami Mums prisigėrę intymaus bendravimo su Mumis.

Tai taip pat jūsų ištikimybė Mums – Tėvui, Amžinajam Sūnui-Motinai-Broliui, ir Man, Begalinei Dvasiai-Motinai-Sesei.

Ar jums nepatinka būti tokiems ištikimiems *Mums*? Tikrai patinka, nes atsivėrusi siela trokšta vis gilesnio ryšio su Mumis ir iš Mūsų gaunamos meilės trokšta visada likti Mums ištikima.

Mes žiūrime į jūsų planetos tolimą perspektyvą. Dėl to beriame sėklą, kuri duos derlių dar tik po kelių kartų. Tačiau šitais grūdais jūs esate jau šiandien, kada ištikimybę rodote Mums *Trims*, ne tik Tėvui.

Algimantas: Mylima Begaline Dvasia-Motina-Sese, ačiū tau už šitokį išsamų ir nuostabų mokymą. Manoji valia, kad būtų tavoji valia. Amen.

54. Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Sesės mokymas apie Tėvo, tuo pačiu ir Rojaus Trejybės *Visų Trijų Asmenų*, valios vykdymą, perduotas per mūsų *gyvąsias* pamaldas Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje **Vilniuje**, 2008 11 29

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Broli, Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, mūsų yra tiek atsivėrusios sielos, tiek jose yra Tavosios meilės virpesių, kad yra gyvas patyrimas su Tavimi, ir šitas patyrimas stiprina mus iš vidaus, ir mūsų stiprėjimas yra visos kūrinijos šeimos labui, nes jis yra Tavo suplanuotas, nes Tu viską žinai nuo pabaigos, ir žinai, kiek mes kiekvienas atsiversime kiekvieną akimirką, kiek mes turime savyje baimės pasąmonėje, nepasitikėjimo Tavimi, ir savimi.

Ir Tu viską tirpdai, užliedamas mus meilės virpesių banga, kurią mes galime pajausti tik atsiverdami Tau, savo asmeninių pastangų dėka, ir tik mūsų asmeninės pastangos, kasdien, leidžia patirti didesnį, ar mažesnį, pasitikėjimą Tavimi. Tik nuo mūsų laisvos valios, gautos iš Tavęs, priklauso mūsų pasitikėjimas Tavimi, ir ryžtas eiti šituo, gyvuoju, Tavo keliu.

Tu negali priversti mūsų eiti.

Tu viską padarei, net Save padovanojai, dovanodamas Savo dvasią mums, kiekvienam, ir dabar lauki iš mūsų atsakomojo žingsnio – atsiremti į Tave, ir eiti šituo keliu be baimės, nes Tu vedi iš vidaus, ir esi mūsų viduje.

Dėl to mes turime pajausti Tave gyvą, tikrą, realų. Mes meldžiame

tokios atsivėrimo būsenos kuo didesniam skaičiui mūsų sielos brolių ir sesių, kad jie nustotų vieni kitus žudyti: karuose, darydami nusikaltimus, šeimose, įtūžę, nebesusivaldydami, prievartaudami mažylius vaikus, vardan savo įgeidžių patenkinimo, apgaudinėdami kitus, kokius postus beužimdami, siekdami sau naudos, ir tuo pačiu užsidengdami nuo Tavęs, nuo visos kūrinijos Tavosios šeimos šviesos, nes jie nesuvokia, kad eina prieš Tavo valią.

Mes vakar, po Urantijos grupės užsiėmimo, kalbėjomės, ir mano vienas sielos brolis paklausė, kas yra Tavoji valia? Kaip mes ją turėtume vykdyt? Ir aš pasiūliau, kad kitą kartą mes galėtume padiskutuoti šita tema, bet aš noriu dabar Tavęs paklausti, Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, kas yra Tavoji valia? Kaip ją mes turime vykdyti, kiekvienas, kada yra tokia įvairovė mūsų, kada toks skirtingas dvasinis lygis, kai mes taip skirtingai suprantame. Kas yra Tavo valios vykdymas? Ar išvis galima kažką apibendrinti tokioje margoje ir tamsioje aplinkoje, kai atrodo, niekas ir nemąsto apie tai, kad iš širdies vykdytų Tavo valią, nesiekdami savų, kažkokių, interesų įgyvendinimo, patenkinimo?

Aš esu pasirengęs šitą, Tavąjį mokymą, perduoti savo lūpomis garsiai, kad ir kiti mano sielos broliai ir sesės galėtų išgirsti Tavąjį mokymą.

Begalinė Dvasia-Motina-Sesė: Mano mylimi vaikai, Mano jaunesnieji broliai ir sesės dvasioje, jūs esate dvasios taip pat. Nežiūrėkite į savo materialų apvalką; žiūrėkite, kas yra jūsų viduje.

Ir Manoji valia yra Tikrovė. Toji Tikrovė, kuri atsiveria prieš jūsų žvilgsnį, kada jūs atsiveriate Mums, kada jūs pajuntate iš savo vidaus, kad *esame Mes* – tikri, gyvi, jūsų viduje, ir tada prisipildote gėrio, meilės, gailestingumo, ir norite spinduliuoti lygiai tais pačiais meilės, gėrio, gailestingumo virpesiais ir visiems savo sielos broliams ir sesėms.

Jūs norite likti ramybės būsenoje. Jūs norite likti tyloje. Ir tai jau yra Mūsų valios vykdymas.

Kada jūs esate tie tikrieji, Mūsų padovanoti, kaip asmenybės besiskleidžiantys vis stipresniu, stipresniu daigeliu, vidiniai aš, jūs negalite skleistis nevykdydami Mūsų valios.

Jeigu jūs pašvenčiate, nors akimirką pagalvojate apie Mus, jau jūs vykdote Mūsų valią.

Jegu jūs nors akimirką pažvelgiate į dangų su *meile*, jau jūs vykdote Mūsų valią.

Jeigu jūs nors akimirką pažvelgiate į vaiką ir jam pareiškiate, nors mintyse, *gailestingumą*, jeigu tam vaikui reikalinga suteikti pagalbą, kada motina jį skriaudžia, bet jūs nedrįstate prieiti ir paguosti tą vaiką, net ir tokiu atveju, mintyse užjautę vaikutį, jau vykdote Mūsų valią.

Žinokite, Mūsų valią kiekvienas iš jūsų galite vykdyti kiekvieną akimirką, vis labiau, ir labiau šviesindami, skaidrindami savo mintis. Šitos mintys yra iš Mūsų. Ir kuo skaidresnė yra mintis, tuo, žinokite, ji yra tikresnė, yra iš Mūsų, ne iš jūsų pasąmonės, bet iš Mūsų. Ir tuo jūs jau vykdote Mūsų valią. Tačiau, kada jūs prisipildote Mūsų skaidrių minčių savo viduje, o tos mintys išreiškia Mūsų virpesius, kurie yra jūsų viduje, tada šitie, kupini Mūsų meilės, virpesiai, kurie yra iš tikrųjų *gyvi*, pradeda iš vidaus jus kutenti, ir jūs norite padaryti gerą veiksmą. Ir štai šita Mūsų valios vykdymo pasireiškimo akimirka įprasmina jūsų pirmąjį tarnystės veiksmą, kurį suteikiate kitam savo sielos broliui, ar sesei. Šitaip jūs pasireiškiate tarnaudami Mūsų kūrinijos visai šeimai, jos labui, tuo pačiu ir savo labui, nes kiekvienas darbas, kurį jūs atliekate su meile ir nuoširdumu, niekada neprapuola.

Nors Mūsų kūrinija turi nuostabų spindėjimą, tačiau šitame spindėjime jūsų gėrio darbas, per visą amžinybę, išsaugo jūsų tapatumo neprarastą, meilės kupino, akinančio baltumo, spindėjimo, ir gyvybingumo išraišką. Ir šitoji išraiška bus prieinama per visą amžinybę kiekvienam iš archyvų. Jūs bet kada sužinosite apie savo gerus darbus, kuriuos darėte, darote, ir darysite šitame pasaulyje, ar kituose pasauliuose, jeigu jums kils toks poreikis apie savo darbus ką nors prisiminti ir sužinoti.

Tačiau kada jūsų aplinka yra tamsi, kurioje yra tiek daug skausmo ir kančios, kada šitoji tamsi aplinka gniuždo jus iš vidaus, net jūsų ir noras nepasiduoti tokiai aplinkai, jau yra Mūsų valios vykdymas.

Jūs neturite manyti, kad Mūsų valios vykdymas, tai yra milžiniški, didingi žygdarbiai, apie kuriuos turi sužinoti visa jūsų planetos žmonija.

Apie kiekvieną iš jūsų darbų žinau Aš. Nes nė vieno darbo, nė vienos minties jūs negalite atlikti be Manosios žinios. Dėl to, žinokite, jūs viską, ką darote Mūsų labui, darote su Manąja žinia, tačiau savo laisva valia.

Ir dėl to ženkite drąsiai šituo Gyvuoju Keliu, vykdydami Mūsų valią vis drąsiau, ir drąsiau, nes jūs įprasite didesniu žingsniu žengti šituo Gyvuoju Keliu, kuris taps jums tvirtesnis, ir jūs pamatysite, kad šitas žingsnis jums patiems teikia pasitenkinimą, nes jame jūs augate, ir juo žingsniuodami,

jūs vis stipriau ir stipriau pasitikite Mūsų vedimu iš vidaus.

Šitaip jūs leisite ir jūsų tamsiai aplinkai sužinoti, kad yra iš viso Mūsų gyvoji valia, ne vien tiktai ką supranta ta aplinka, kad galima padarius blogą darbą pridengti mūsų šviesos ir meilės vardu.

Tai nebus Mūsų valia. Mūsų valia yra atvira visiems. Nereikia pridengti jokiais gražiais žodžiais. Nereikia jokių ritualų, jokių dogmų, kurie pridengtų jūsų veiksmus, nes Mūsų valios vykdymas priklauso nuo jūsų minčių, nuo jūsų motyvų. Tik kada jie yra skaistūs ir šviesūs, nes jūs juos gaunate iš Mūsų, tik tada jūs vykdote Mūsų valią. Jūs galite nuveikti didingus darbus, tačiau jeigu jie bus suteršti neskaisčiais motyvais, jie nebus Mūsų valios vykdymas, nors kitiems tai ir bus padaryti geri darbai. Bet jums tai nebus Mūsų valios vykdymas.

Štai dėl ko taip reikalingas gyvas jūsų ryšys su Mumis.

Mes jau *esame* jūsų viduje. Jums jau nebereikia prašyti, kad Mes ateitume jums į pagalbą.

Mes *esame* jūsų viduje, ir pagalba jums suteikta. Tik atsiverkite Mums, ir tai jau bus Mūsų valios vykdymas.

Imkite šitą pagalbą, ir tai jau bus Mūsų valios vykdymas.

Suteikite šitą pagalbą kitiems savo sielos broliams ir sesėms, kurie nežino, kad tokia pagalba jau yra jiems suteikta; ir prašo šitos pagalbos, melsdami.

Ir tai jau bus *Mūsų valios vykdymas*.

Algimantas: Ačiū Tau, mylima Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, už šitą mokymą. Ačiū Tau už meilę, už gėrį, ir išmintį. Aš meldžiu, kad mes neštume šitą išmintį ir tarnystę vieni kitiems be baimės ir pasitikėdami Tavo vedimu iš vidaus. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mielieji, šis mokymas leis kiekvienam iš mūsų pažvelgti, kaip ir kur mes, kiekvienas, vykdome Tėvo ir Rojaus Trejybės valią, kiek mes patys *norime* ją vykdyti *dar daugiau. Ir tuo pačiu jis padės mums pažvelgti į savo vidų ir pasikalbėti su pačiu savimi, kaip sekasi šioje sferoje. O dar geriau pasikalbėti su Tėvu ir pasipasakoti, kaip sekasi vykdyti Jo valią kasdien, kokios kyla kliūtys, kokie sunkumai, kas trukdo, kas padeda ir skatina ją vykdyti dar geriau.*

Ir šis *nuoširdus pokalbis-malda* taip pat jau bus *Tėvo valios vykdymas.*

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

55. Amžinojo Sūnaus-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Brolio mokymas apie maldą, perduotas per mūsų gyvąsias pamaldas Rojaus Trejybės šventovėje, Vilniuje, 2008 12 06

Prašymų maldos baigiamoji dalis.

Algimantas: Mylimas Tėve, mylimas Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Broli, mylima Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, tau kalba mūsų sielos virpesiais, ne mintimis, ne žodžiais. Žodžių stinga, kalba skurdi, kad galėtų išreikšti tai, ką patiria viduje tau atsivėrusi siela.

Ir mes, atsivėrusia siela, kreipiamės į Tave su savo nuostabia komunine malda, kreipiamės į tave, kada siela trokšte trokšta šito kreipimosi. Ji nori atsiverti Tau. Nori prašyti gėrio kitiems. Sau ji tepasilieka prašymą dar daugiau atsiverti, dar daugiau semtis iš Jūsų sugebėjimo šitam gilesniam pasisėmimui iš Jūsų meilės, išminties, gėrio, grožio. Ir visi mūsų prašymai yra nukreipti, kad kitiems būtų geriau, nes siela pati prisipildžiusi Tavųjų, mylimas Tėve, Mylimas Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Broli, Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, meilės virpesių ir trokšta gėrio kitiems, nes toks yra Tavasis kūrinijos Meilės įstatymas, vienintelis visoje kūrinijoje, kuris yra meilė, pati savaime meilė sklindanti iš Jūsų ir mylinti.

Dėl to kiekvienas, pažadintas Tavosios meilės, taip pat myli nieko nereikalaudamas. Ir dėl to iš meilės trokšta gėrio kitiems – nuskriaustiems, kenčiantiems ligos patale, paimtiems į nelaisvę, kankinamiems, darantiems blogį kitiems, nusikalstantiems prieš kitus, žudantiems kitus. Siela, atsivėrusi tau, trokšta gėrio ir jiems, visiems vienodai, nors skirtingai vertina jų darbus atsižvelgdama į motyvus, kaip ir Tu kūriniją vertini pagal kiekvieno individo motyvus, kokiais motyvais yra nuspalvintas darbas, net ir visų labui, bet myli vienodai visus, net ir tuos, kurie turi savanaudiškų motyvų, bet jie tiesiog nepajaučia Tavo paramos, nepasiremia ja, nes savanaudiški motyvai užblokuoja, užkerta kelią jų vidiniam aš semtis iš Tavęs paramos.

Mylimas Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Broli, aš noriu Tavęs paklausti apie maldą, nes Urantijos Knygos apreiškimas kalba, kad malda pasiekia Tave, o Tėvą pasiekia garbinimas, ir Urantijos Knygoje taip pat kalbama apie tai, kad malda nekeičia Jūsų, kad keičia besimeldžiančiojo požiūrį į aplinką, į Jus, į save.

Kam šitoji malda reikalinga Jums ir mums? Kaip mes galėtume su-

prasti maldos prasmę kiekvienam mums, ir visai kūrinijos šeimai, ir mažesnei jos dalelei, Urantijos žmonijai?

Ir jeigu tu suteiksi šitą mokymą, aš pasirengęs jį pagarsinti savo lūpomis visiems savo sielos broliams ir sesėms šitą pačią akimirką.

Amžinasis Sūnus-Kūrinijos Motina-Brolis: Mano mylimi vaikai, Mano jauniausi broliai dvasioje, Aš nuostabiai džiaugiuosi, kada jūs į Mane kreipiatės Vyriausiojo Brolio vardu.

Mes esame iš tikrųjų jūsų *tikrieji* Tėvai.

Ne Kristus yra jūsų Tėvas, bet Mes esame jūsų Tėvai, nes Mes esame ir Kristaus Tėvai. Jūs gaunate iš Mūsų amžinąją dovaną, kuri nesibaigs net ir tada, kada jūs atsisveikinsite su Kristumi kaip su Šeimininku Sūnumi Kūrėju, kuris drauge su savo Partnere sukūrė Vietinę Visatą, kurioje jūs pradedate šitą amžinybės kelią, ir toliau žengsite pas Mus. Jūs žengsite atgal pas Mus, pas savo *tikruosius* Tėvus. Todėl, vadindami Kristų savo Tėvu, jūs darote klaidą.

Vadinkite *Mus* savo Tėvais. *Mes* esame jūsų Tėvai. Mes esame *visos* kūrinijos Tėvai.

Tėvai negali būti per kartų kartas einantys vis kiti ir kiti. Tėvai yra vieni, tie patys, ir kurie amžinai jus su meile augina ir puoselėja. Mes esame jūsų Tėvai, kurie per visą amžinybę jus auginsime, puoselėsime, ir globosime. Visi kiti yra tvariniai, kilę iš *Mūsų*, net ir dieviški Mūsų pasireiškimai, yra jūsų sielos broliai ir sesės.

Nebijokite Mūsų. Atsiremkite į Mūsų meilę, ir patys patirsite, kad jūsų malda, kuri tariama iš atsivėrusios sielos, virpesiais pasiekia kiekvieną iš Mūsų Trijų, ir *Tėvą* pasiekia.

Mes neturime Vienas nuo Kito paslapčių. Mes esame *VIENA* dvasioje. Dėl to, ką jūs bepagalvojate, viskas pasiekia Mus *Tris*.

Jūs negalite turėti paslapčių nuo Manęs arba nuo Mano Partnerės, Lygiavertės Partnerės Rojaus Trejybėje, kurią jūs vadinate Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina ir Sese.

Jeigu jūs savo viduje turite Tėvo dvasią, Minties Derintoją, ir per jį Tėvas sužino *viską*.

Nieko negali būti paslėpta nuo Mūsų – ką žino Tėvas, viską žinome Mes *VISI TRYS*, nes Mes veikiame Visi Trys *viena* dvasioje. Mes neturime nė šešėlio paslapčių Vienas nuo Kito. Dėl to, kokia bebūtų jūsų malda, ištarta net menkiausiu virpesiu, ji pasiekia Mus visus Tris.

Tačiau garbinimo malda jūsų apreiškime, kuris pavadintas Urantijos Knyga, jums suteikiama tokia informacija, kad garbinti reikia tiktai Tėvą. Šitoji informacija – išplėsta, išplėsta per tave, kurį Mes įgaliojome kalbėti Mūsų *Trijų* vardu, kaip Mūsų ambasadorių, kad jūs garbinti turite Mus *Tris*, neišskirti *nė Vieno* iš Mūsų Trijų, neiškelti nė Vieno aukščiau virš Kito, kadangi Mes esame ir Urantijos Knygoje įvardijami kaip Lygiaverčiai Partneriai, niekada neturėję pradžios, ir neturėsiantys pabaigos. Tik jūsų paprastesniam supratimui jūs turite ir Tėvą, ir Motiną, o dabar jūs turite, simboliškai, ir antrąją Motiną, kaip Begalinę Dvasią ir Sesę, kaip Mane turite Amžinąjį Brolį. Tačiau šitie pavadinimai yra simboliniai.

Dėl to Mes esame niekada neprasidedantys ir nesibaigiantys Pirmieji Trys Šaltiniai ir Centrai visos kūrinijos ir visai kūrinijai per visą amžinybę.

Todėl jūsų maldos pasiekia Mus, pasiekia kiekvieną iš Mūsų net jeigu tai išreikšta ne žodžiu, išreikšta net ne mintimi, o jūsų menkiausiu virptelėjimu, kuris nebuvo užbaigtas. Jis pasiekia Mus Visus Tris. Niekas neišnyksta šitoje kūrinijoje, nepasiekęs Mūsų.

Jūsų malda reikalinga jūsų pačių atsivėrimui, jūsų pačių augimui.

Mes jus pažįstame ir žinome, kiek jūs bijote atsiverti Mums, nes laikote Mus per daug didingus, per daug nuo Mūsų nutolusius, per daug nepasiekiamus. Malda jums ir leidžia priartėti prie Mūsų, kadangi per nuoširdų atsivėrimą jūs pajuntate, kad bet kokie jūsų anksčiau baimes kėlę bauginimai iš vidaus ištirpo. Jūs pajutote, kad suartėjote. Jūs patyrėte nusiraminimą ir palaimą savo viduje, ir šitoji palaima leidžia patirti Mūsų meilės virpesius. O per meilės patyrimą jūs priartėjate prie Mūsų, kad siela trokšte trokšta dėkoti Mums, dėkoti už tą patyrimą, nors prieš tai ji, nepatyrusi tokių atsivėrimo akimirkų, bijojo Mūsų, bijojo ir pavadinti Mus mylinčiais ir mylimais savo *Tėvais*.

Daugiau jūs buvote mokomi melstis per Mūsų *bijojimą*, per dievobaimingumą, ne per *meilę* Mums.

Dėl to ta jūsų atsivėrimo akimirka paprastais, suprantamais jums patiems žodžiais yra jūsų pačių labui, jūsų pačių nuraminimui. O kada jūsų siela nurimsta ir kada ji pajaučia iš Mūsų sklindančią jums, be perstojo, meilę, o meilės virpesiai yra gyvi, jūsų siela taip pat yra gyva, ji *tuo labiau* atsiskleidžia. Ji tarsi iš Mūsų gauna beskausmį pleištą, kuris vis labiau ir labiau atveria jūsų sielą per sielos gilesnį patyrimą gyvame ryšyje su Mumis; ir tada siela prisipildo vis daugiau ir daugiau meilės virpesių

iš Mūsų; ir per didesnį nusiraminimą, jinai šituos virpesius paskleidžia į visą kūriniją; ir kūrinijoje subanguoja šitos sielos, atsivėrusios Mums, nuostabiai nudažytu patyrimu, asmeniniu patyrimu, gyvo ryšio su Mumis patyrimu.

Ir kada jūs sueinate į kolektyvinę maldą, jūsų atsivėrimas yra dar gilesnis ir didingesnis.

Mes šloviname jus taip, kaip jūs šlovinate Mus. Mes šloviname, kad jūs atsiveriate Mums, kada jūsų aplinka taip spaudžia iš išorės; tokia tamsa jus gąsdina, ir vis tiek jūs sugebate atsiverti Mums. Mums nieko nebelieka, tiktai šlovinti jus, pačius mažiausius Mūsų vaikus, kad jūs patyrėte Mūsų meilę.

Tai dar kartą patvirtina, kad Mūsų evoliucijos planas yra tobulas, ir nuo pat pabaigos jisai Mums yra matomas jau šitą pačią akimirką, kuri yra tik pati pradžia.

Jūs *atėjote* į amžinybę.

Ir Aš jus sveikinu *amžinybėje*, kadangi jūs, atsiverdami Mums, savo gyva siela patiriate amžinybės pojūtį, ir šitas amžinybės pojūtis jums patvirtina, kokie laukia nuostabūs patyrimai ateityje. Jūsų siela nebenorės nuklysti į tamsą, kurioje tiek daug kančios kūnui ir skausmo jūsų protui. Jinai norės pajausti palaimos būseną, ir šitoje palaimos būsenoje išlikti kuo ilgiau.

Tačiau Mes savo tobulame evoliucijos plane esame numatę jūsų tarnystės pasireiškimą, pasireiškimą tikruoju aš. Jūs augate per tarnystę, nes tarnystė – tai yra jūsų patyrimų, gautų iš Mūsų mokymų ir patirtų minčių per atsivėrimą Mums, pritaikymas visumos labui per meilės ir gėrio darbų darymą jūsų sielos broliams.

Ir kada jūs atsiveriate, per maldą, Mums, jūs iš tikrųjų pajuntate, kad tai, ką jūs taikėte savo tarnystėje, maldoje, iš Mūsų prisipildote dar daugiau naujų minčių, naujų mokymų, kurie nusėda jums per viršsąmonę į pasąmonę. Tą pačią maldos akimirką jūs nejaučiate šitų minčių, bet jos, nurimus jūsų sielai, iškyla į jūsų žmogiškosios sąmonės paviršių, kad galėtumėte vėl panaudoti kasdienėje tarnystėje.

Ir, žinokite, kada jūs susirenkate į kolektyvinę maldą, kada jūs esate atsivėrę Mums ir prisipildę Mūsų meilės virpesių, ir juos taip pat skleidžiate iš savęs, gyvus, po visą kūriniją, ir kada kolektyvinėje maldoje subanguoja milžiniškos bangos po visą kūriniją, o jūs skaičiuojate čia,

kurie yra tiktai šitame kambaryje, kaip dalyvaujančius kolektyvinėje maldoje, bet jums Algimantas yra sakęs, kad maldoje dalyvauja ir dvasios, ir tarpinės būtybės, kurios taip pat sustiprina jūsų maldos virpesius, taip pat savo meilės virpesiais.

Tada kūrinija nubanguoja visa! Nubanguoja švytinčiais, akinančiais Mūsų meilės virpesiais, kurie yra nuspalvinti jūsų asmeniniu potėpiu. Ir visa tai nubanguoja per jūsų planetą, nubanguoja per visą kūriniją.

Ir jūsų planetoje tos žemos ir tamsios bangos, kurios sklinda iš jūsų savanaudžių sielos brolių ir sesių, iš Mūsų vaikų, kurie Mums kelia tiek daug skausmo, jų žemi virpesiai taip pat yra išskaidomi, jie taip pat yra išbalansuojami. Jie taip pat nebeturi tokios milžiniškos ir vientisos masės, kuri neleidžia prasiskverbti šiluminei energijai iš jūsų Žemės planetos branduolio, kad kiltų į kosmosą, ir tada jūs jaučiate, kad klimato pokyčiai yra per daug greiti, kad atsiranda taifūnai, atsiranda cunami bangos, kurios nušluoja ištisas gyvenvietes ir miestus, atsiranda sustiprinti audros debesys.

Visa tai jūs savo kolektyvinių maldų dėka paskleisdami milžiniškus savo meilės aukštus virpesius, jūs šitaip suskaidote tą vientisą savanaudiškų žemų virpesių paklodę, kuri yra apgaubusi jūsų planetą. Štai šitaip jūs valote planetą. Šitaip jūs valote ir savo pasąmonę. Šitaip, taip pat, jūs skaistinate ir visą kūriniją.

Dėl to kolektyvinė malda turi milžinišką poveikį jūsų planetai, jūsų pasveikimui, tiek dvasiniam, tiek fiziniam.

Ji nėra reikalinga Mums, nes Mes jau suteikėm jums viską – *meilę*, kurioje yra *viskas* – jūsų patyrimas gėrio pasireiškimo darbais sveikame kūne.

Tačiau jūs, atsiverdami kolektyvinėje maldoje Mums, taip pat padedate apvalyti tuos žemus virpesius, kurie nuolat sklinda iš jūsų savanaudžių sielos brolių ir sesių, į Mus su panieka žvelgiančių, Mūsų vaikų, ir Mums tiek keliančių daug rūpesčio ir skausmo.

Mes negalime jų laisvos valios įtakoti niekaip kitaip, tiktai Savąja meile, Savąja meile iš vidaus. Tuo tarpu Mūsų evoliucinis planas numato, kad prie šitokio sąmonės kėlimo prisidėti turite ir jūs, kaip Mus atradę, ir šviesos prisipildę, Mūsų vaikai, burdamiesi į grupes, į kolektyvus, atsiverdami Mums, ir prisipildydami, iš Mūsų, meilės virpesių, ir juos paskleisdami.

Ir nesvarbu, kokiais žodžiais kreipsitės į Mus. Nesvarbu kokio tikė-

jimo jūs būsite pripažinti savo sielos brolių ir sesių, Mes jus priimame kaip savo pačius mylimiausius vaikus.

Ir jūsų sielos atsivėrimas tik patvirtina, kad Mes tikrai esame jūsų Tėvai, Vieninteliai jūsų Tėvai.

Ir siela tada ima liudyti ir kitoms sieloms, kurios dar nėra atsivėrusios, kad Mes esame Gyvi, ir esame jūsų viduje, Visi Trys, ne tik Tėvas, bet ir Aš, kadangi Aš veikiu per savojo Sūnaus Kūrėjo Tiesos Dvasią, ir Begalinė Dvasia, kuri taip pat veikia per savo Dukros Šventąją Dvasią, ir Mes esame su jumis, kur jūs bebūtumėte.

Dėl to nebijokite. Nebijokite to, kas laukia dabar neužilgo jūsų planetos. Bus milžiniški sukrėtimai, kurie padės apsivalyti visiems tiems dabar daug nerimo turintiems ir savanaudiškai gyvenantiems Mūsų vaikams.

Tačiau jūs, žinokite, kad ne veltui jūs patiriate atsivėrimą Mums. Jūs būsite panaudoti, kaip Mūsų šviesos kūrinijos vaikai, kad galėtumėte įnešti savo indėlį ir būdami Mūsų nuostabūs, meilę skleidžiantys ir šviesą demonstruojantys vaikai, raminantys ir guodžiantys kitus savo sielos brolius ir seses, kurie tuo metu turės dar daugiau kančių negu turi šią akimirką, nes kančią sukels jiems ir fiziniai virsmai, kuriuos jie matys savo akimis, ir kūnas jų nevisada galės atlaikyti tai, ką mato akys.

Ir jūsų rankos, ir širdys tada galės švytėti Mūsų meile, nešti Mūsų šviesą, ir apreikšti Mus, paliudyti Mus, nes jūs jau būsite prisigėrę Mūsų meilės Gyvų virpesių.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Kūrinijos Broli, už šitą mokymą, kuris tiek daug sukelia minčių ir apmąstymų. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

56. Tėvo du mokymai – Mes ir dabartinė padėtis, ir atsakymas į Violetos klausimą – perteikti Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje per gyvąsias pamaldas Vilniuje, 2008 12 13

Algimantas: Mes meldžiame sustiprinimo, kad vis daugiau ir daugiau pajaustume tvirtumą, tikrumą per gyvą ryšį su Tavimi.

Mes meldžiame didesnio atsivėrimo Tau, kad mes galėtume šituo atsivėrimu patirti didesnį atsidavimą Tau ir pasitikėjimą Tavimi, kuris

taip reikalingas mūsų kasdienybėje bendraujant su žmonėmis ir dirbant kasdienius darbus, kada tiek daug aplinkui yra iškreipta šviesos ir tiesos; kad mes nepasiduotume šitam iškraipymui; kad išliktume tiesūs ir šviesūs, gaudami iš tavęs meilės virpesius ir išsaugodami juos tarnaudami.

Mes meldžiame mums sustiprinimo ir pasitikėjimo, kad galėtume šitame kelyje iš tikrųjų būti verti tavo sūnūs ir dukros, kad kiti, matydami mūsų žingsnius, patys tiestųsi ir stiprėtų.

Mes meldžiame šito nuostabaus dvasinio kelio, naujų patyrimų, naujos tarnystės, kuri mūsų charakteriui būtų kaip nuostabi druska, suteikianti maistui skonį, kad mes pajaustume, kad iš tikrųjų mūsų charakteris sustiprėja vis labiau užsigrūdindamas, net ir toje tamsioje aplinkoje, kuri atrodo slegia, bet iš tikrųjų suteikia plienui grūdinimą, kada jis tampa tvirtas, o palaikydami su Tavimi gyvą ryšį, jis tuo pačiu tampa elastingas, o ne trapus.

Mes meldžiame iš Tavęs to, ką Tu jau suteikei, bet mes nežinome, kaip Tavęs prašyti, kad mes patys atsivertume daugiau.

Mylimas Tėve, dabar žmonija yra pasimetusi, smeigianti durklą vienas kitam tiek savo veiksmais versle, politikoje, mene, televizijoje, spaudoje. Visur knibždėte knibžda neigiamų emocijų. Kaip šitoje aplinkoje mes galime siūlyti savo sielos sesėms ir broliams išeitį, kad jie patikėtų, jog tiktai šita išeitis gali išgelbėti juos?

Ką žmogus bepriimtų, nuspręstų, niekas nepadeda.

Mylimas Tėve, aš meldžiu Tavo atsakymo į šitą klausimą savo sielos sesėms ir broliams, kad jie patys išgirstų iš Tavęs šitą pamokymą, nes jis jiems yra labai svarbus.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, šita aplinka, kurioje dabar jūs esate atsidūrę, yra nuostabaus jūsų patyrimo aplinka.

Ir Aš žaviuosi jumis, kada jūs, atsiverdami Man, patiriate, kokia yra nuostabi Mano meilės banga, užliejusi jūsų atsiveriančias Man sielas. Šita banga yra gyva, ir ji pasiekia kiekvieną Mano vaiką.

Tačiau jūs matote, kokia aplinka: užsivėrusi nuo Mano meilės bangų, kurios be perstojo liejasi iš Manosios, jums atvertos, visos kūrinijos Širdies; iš Manęs ir Rojaus pasklinda po visą kūriniją tos pačios meilės bangos. Visa kūrinija gyvena šviesoje. Tačiau yra Mano vaikų, kurie nusigręžia nuo šitos Meilės šviesos, ir priima sprendimus neišmintingus. Nes tik meilė diktuoja išmintį, tik meilė suteikia išmintingus sprendimus. Be

meilės žmogus apkarsta, ir tie sprendimai nustoja šviesos. Tie sprendimai nebėra tokie, kad suteiktų gyvybingumą kitiems sielos broliams ir sesėms. Dėl to ir dabar jūs matote aplinkui tiek daug skausmo, kančios, kadangi Mano meilės virpesių nepatenka į jų užvertas sielas.

Tačiau kokia yra nuostabi jūsų ištikimybės Man demonstravimo arena!

Aš žaviuosi jūsų nuostabiu atsidavimu eiti šituo keliu, kai aplinkui tokia yra tamsa, palyginus su Mano meile, kada vienas kitą jūs įžeidinėjate, siekiate sau postų, turtų, kada jūs skriaudžiate kitus, norėdami patenkinti savo egoistinius interesus. Ir šitie interesai auga; auga vien dėl to, kad jūs nematote kito brolio kaip Mano vaiko.

Jūs nematote tame brolyje ar sesėje Manęs.

Dėl to šitoje aplinkoje jūs turite nuostabų ištikimybės demonstravimo lauką; ir šitame lauke jūs stiprėjate daug daugiau negu gali stiprėti Mano vaikai, kuriuos Aš myliu vienodai, kaip ir jus, tokiose planetose, kurios nėra patyrusios tokios tamsos išbandymų, ir pasiekusios jau aukštą materialią civilizaciją, kokią esate pasiekę šiuo metu jūs.

Tačiau jūsų civilizacija materialiu atžvilgiu kontrastuoja su jūsų išsivystymu dvasiniu atžvilgiu. Jūs turėtumėte siekti balanso. Tačiau jūsų niekas nemoko, kaip jūs turite išlyginti materialios civilizacijos lėkštelės nusvėrimą. Kada jūsų dvasinis išsivystymas yra minimalus, tada šitoji lėkštė yra tiek iškelta į viršų, kad materijos svoris yra milžiniškai nusvėręs lėkštelę į apačią. Šitą svėrimą svarstyklėmis jūs turite išlyginti taip, kaip Aš balansuoju jūsų viduje, kad jūs galėtumėte patirti Mano vedimą iš vidaus. Aš jus turiu pasiekti iš vidaus, prisibelsti į jūsų sielą.

Aš neturiu jokio kitokio poveikio, kaip tiktai Savo meilės virpesius.

Dėl to ir jūs, Mano mylimieji vaikai, negalite paveikti savo sielos brolių jokiais kitais išoriniais įtikinėjimais, nes jų užvertos sielos šitų įtikinėjimų nesupranta.

Tačiau, žinokite, dabartinė padėtis, suteikianti jums naujų galimybių išbandymui, yra jums kaip nuostabiausia dovana dėl to, kad šitame savo kovos lauke, tarp savo abejonių ir gilesnio atsidavimo Man, jūs augate patys, jūs stiprėjate, ir šitoje kovoje sveiksta jūsų kūnas. Jeigu jūs turite bet kokių materialių ligų, kada jūs kovojate su savimi ir priimate sprendimą Mano meilės ir šviesos labui, jūs įveikiate ligą, nesvarbu, kad civilizacija, kuri taip pat susideda iš Mano nuostabių ir pačių mylimiausių vaikų, taip

pat turi daugiausia fizinių sutrikimų ir ligų. Jūs negalite jų išgydyti. Jūs galite išgydyti tik patys save, paties savo kūną, asmeniškai savo, kada jūs kiekvieną sprendimą priimate Mano labui; bet tas sprendimas turi būti priimamas iš meilės, ne vardan jūsų fizinio pasveikimo, bet iš meilės. Tik tada šitoji lėkštelė yra nusveriama Mano labui.

Ir kada jūs, net ir dabar negaluojantys, turėdami daugybę fizinių sutrikimų, vis daugiau atsiversite Man, jūsų kūnas sveiks, ir tą pastebės kiti jūsų sielos broliai ir sesės, kurie nėra Man atsivėrę. Jie pradės klausti jūsų, kaip atsitiko, kad jūs tapote visiškai sveikas? Štai tada jūs pradėsite jiems aiškinti savo istoriją, dalinsitės savo patyrimu; ir tai turės poveikio jiems, nes jie taip pat patirs didžiulę fizinę kančią savo fiziniu pavidalu, ir jie taip pat turės pereiti savo viduje tas pačias kančias, savęs įveikimo ribas, kurias jūs jau būsite įveikę ir dalinsitės savo patyrimu.

Todėl ir dabartinė jūsų civilizacija, jeigu ją įvardinti vienu palyginimu su jumis asmeniškai, ji taip pat yra ligos išraiška, pasireiškianti planetoje. Planeta serga; ji serga, ir ją susargdino ne Mano meilės virpesiai, bet kiekvieno iš jūsų, asmeniškai, atsidavimas vien tiktai savųjų interesų tenkinimui.

Tačiau šituose interesuose nebuvo Mano meilės virpesių, ir dėl to jūs negalite sustabdyti to, kas turi įvykti. Jūs esate per daug mažytė Mano pačių mylimiausių vaikų – kaip ir tie, kurie yra nuo Manęs nusigręžę, taip pat yra patys mylimiausi vaikai – jų priimamų sprendimų, ir iki tol priimtų sprendimų, pasekmių. Šitie, karčių pasekmių, ateinantys periodai turės didžiulio poveikio ir jums, nes jūs galėsite pademonstruoti dar didesnį atsidavimą Man, ir ištikimybę Man. Ir šitas demonstravimas lygiai taip pat jus grūdins.

Nebijokite nieko. Nebijokite, kas vyks aplinkui jus.

Jūs este Mano vaikai, kuriuos Aš panaudosiu tam, kad šviestumėte Mano meilės virpesiais ne tiktai iš vidaus, ką jūs jaučiate atsiverdami Man, bet ir iš išorės, kada jūs raminsite savo sielos brolius ir seses, kurie yra dabar pasimetę, o tada bus visiškai pakrikę.

Jūs veiksite kaip Mano druska, suteikianti skonį tam maistui, kuris iš tikrųjų yra visa žmonija, ir šitas maistas turi būti sveikas. Jis negali būti sugedęs. Tačiau be druskos jis genda. Ir jūs esate toji druska. Ir suteiksite tam maistui ne tiktai skonį, bet ir padėsite jam įgauti sveiką atspalvį ir kvapą. Tačiau jūs negalite padaryti to, ko negali padaryti niekas.

Negaliu to padaryti ir Aš.

Evoliucija vystosi turėdama nukrypimų, bet ji negali būti veikiama per jėgą. Aš negaliu naudoti jėgos, kad per akimirką pakeisčiau Mano nusigręžusius nuo Manęs vaikus į šviesos vaikus. Tai jiems nesuteiktų jokio pojūčio, jokio patyrimo, o juk evoliucija yra patyrimo kaupimas per klaidų darymą ir jų taisymą.

Dėl to jūs turite suvokti, kad dabartinė padėtis, tai yra tos klaidos, kurias darė nuo Manęs nusigręžę vaikai, per kartų kartas, pradedant jūsų Planetos Princo nuklydimu, ir Mano Sūnaus Kūrėjo, jums žinomo kaip Jėzus Kristus, evangelijos iškraipymu. Ir šitie tūkstantmečiai sukėlė milijardų milijardus klaidingų sprendimų, atvedė iki jūsų tokio aukšto materialios civilizacijos išsivystymo lygio, kada jūs patys juntate iš vidaus, kad elgiatės ne taip, kaip turėtumėte elgtis, kada jūs viduje pripažįstate, kad ne toks turi būti jūsų sielos brolių, kurie užima atitinkamas pareigas tiek politinėse struktūrose, tiek teisminėse institucijose, tiek gamybinėje sferoje, kurie vadovauja šitoms sritims, pasirinkimas. Jūs jaučiate, kad jų sprendimai turi būti kiti, bet jūs nežinote, kaip tuos sprendimus priimti; ir kaip šituos sprendimus pritaikyti kasdieniame gyvenime, kad jie turėtų įtakos valstybei, ir net visai planetai. Todėl Aš jus ir panaudosiu, kaip Savo Šviesos vaikus, su meile, kaip su meile Aš lygiai taip pat beldžiu iš vidaus ir į tų, nuo Manęs nusigręžusių, vaikų sielą.

Tačiau Mano jums suteikta dovana, šitas nuostabus patyrimas, iš jūsų atsivėrusių sielų pasklis kitiems, nes jūs Mano dovaną priėmėte. Kiti Mano vaikai tą pačią dovaną atstūmė, ir kadangi jų buvo daugiau, ir yra daugiau, dėl to šitie veiksmai įtakojo tokias pasekmes, kurios jūsų neturėtų gąsdinti, nes visada, kokia bebūtų aplinka, žinokite, Aš esu jūsų viduje.

Niekada, nė per akimirką Aš nepalieku jūsų net ir tada, kada jūs išsigąstate, puolate į paniką. Aš esu lygiai tiek pat jūsų viduje, ir lygiai tiek pat raminu jus.

Tą pačią akimirką, kada jus tik ištiko bet koks išgąstis, skausmas, netektis, kada tik jums stinga jėgų, tą pačią akimirką kreipkitės į Mane, atsiverdami nuoširdžiai, ir tą pačią akimirką jūs prisipildysite iš Manęs ramybės ir jėgų. Tik kreipkitės į Mane. Nes šitas kreipinys yra jau patenkintas, ir jis yra jau jūsų viduje.

Aš tiktai jūsų prašau, imkite tą, ką Aš jums suteikiau iki šiol, ką suteikiu

kas akimirką, ką suteiksiu ateityje per visą amžinybę.

Jūs niekada nebūnate apleisti. Jūs tik patys pajuntate vienišumo ir apleidimo jausmą, kada nors kiek užsiveriate ir atsitveriate nuo Manęs. Tik tada jums iškyla liūdesio ir skausmo pojūtis iš vidaus. Žinokite, ne Aš jus apleidau, bet šitą akimirką jūs nuo Manęs nusigręžiate – iškart atsigręžkite, iškart atsiverkite Man, ir tai, ką jūs patyrėte prieš akimirką, pradės sklaidytis, kaip lengva rūko skraistė, ir palaipsniui išnyks, ir vėl bus gyvas ryšys tarp kiekvieno iš jūsų ir Manęs.

Aš esu jūsų viduje. Aš jums suteikiau laisvą valią, bet Aš jums taip pat įteikiau ir šeimininko raktus nuo laisvos valios. Kiekvienas iš jūsų esate savo laisvos valios šeimininkas. Aš negaliu jūsų priversti atsigręžti į Mane niekaip kitaip, tik belsdamas iš vidaus. Todėl jūs turite tapti išmintingais šeimininkais, kad panaudotumėte šitą, jums suteiktą, amžiną raktą, kad jūsų laisva valia visą laiką būtų panaudota *gyvam, nuolatiniam* ryšiui su Manimi.

Štai tada jūs ir tapsite, kaip ir dabar vis labiau tampate, gyvais Mano instrumentais tomis sukrėtimo akimirkomis, kurias patirs milžiniškas kiekis Man skausmą sukeliančių vaikų, kurie šitą jiems įteiktą laisvos valios raktą yra paslėpę giliai ir nepanaudoja gyvam, ir labai jiems patiems reikalingam, ryšiui su Manimi.

Bet Aš jums dar kartą kartoju – *niekada, jokiomis aplinkybėmis, nebijokite nieko, kas vyks.*

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve. Ačiū už šitą mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Violeta: Mano mylimas Tėve, aš kreipiuosi į Tave, prašydama dar vieno mokymo.

Vienas mano sielos brolis, priėjęs prie manęs tarė: Tu tikrai taip galvoji, kad Algimantas kalba su Tėvu? Taip. – atsakiau jam. Bet gal jis kalba ne su Tėvu, bet su Maitrėja? – Kad aš nežinau, kas ta Maitrėja. Aš žinau, kad su Tėvu. – O iš kur tu žinai, kad tikrai su Tėvu? – Kadangi aš pati girdžiu Tėvo perteikiamus mokymus, ir ne tik girdžiu, bet ir patiriu tuo metu skleidžiamus galingus Tėvo virpesius, tai pagal tuos virpesius ir sprendžiu. – Tu galvoji, kad jis toks yra vienintelis? Juk tokių nušvitusių, kaip Algimantas yra daugybė. Tai kodėl tu jį aukštini? – Aš nežinau, kiek yra tokių nušvitusių žmonių. Aš tokių nepažįstu, bet tokių, kaip Algimantas, kuris remiasi vien tik Tėvu, manau, kad tikrai nėra. – Na, ką gi,

reikės man šį klausimą dar palukštenti.

Mylimas Tėve, Tu padėk išlukštenti šį klausimą.

Tėvas: Mano mylima dukra, taip, Aš kalbu per Algimantą lygiai taip, kaip kalba Mano kiti Du Lygiaverčiai Rojaus Trejybės Partneriai.

Taip, jis yra vienintelis šitoje planetoje, kuris užmezgęs ryšį su Mumis kaip Dvasiomis – Trimis Pirmaisiais Šaltiniais visoje kūrinijoje.

Bet tai nėra joks jo išaukštinimas.

Tiesiog tu turi suprasti, kad mes panaudojame visus esamus resursus žmonijoje. Tačiau žmonija yra dabar tokioje apverktinoje padėtyje, kad Mes turime rinktis iš to, kas yra dabar. Lygiai taip pat, kaip jūs negalite pasirinkti savo aplinkos geresnės negu jinai yra tarp jūsų. Dėl to ir Mes renkamės tai, kas yra. Ir šiuo metu Algimantas yra būtent tas, kuris atsiveria Mums, atsiveria ne pirmus metus, ir šitas atsivėrimas leido pasiekti Mums jį, kadangi atsivėrimui reikalingi kasdieniai ir sunkūs darbai.

Kiekvienas iš jūsų galite šituos darbus nuveikti.

Nė vienam nėra užkirstas kelias kreiptis į Mus, ir atsiverti Mums.

Jūs negalite atsiverti per akimirką, kad išgirstumėte Mūsų virpesius. Tie virpesiai yra prieinami tiktai didelių, milžiniškų nuolatinių pastangų dėka. Jie neprieinami šiaip priepuoliais prišokant; jie neprieinami jaučiant nepasitikėjimą, jaučiant savęs išaukštinimą. Jie yra prieinami vieninteliu būdu – kada yra sutinkama paaukoti gyvybę už Mus, fizinę gyvybę. Šitokį sprendimą priėmė Algimantas, ir tai buvo to atsivėrimo, giluminio atsivėrimo, impulsas į jo paties vidų.

Žinokite, Mano kūrinijoje nėra postų, dėl kurių reikėtų rungtis ir kažkam įrodinėti, kad vienas gauna mokymą iš Maitrėjos, kitas gauna iš Sen-Žermeno, trečias iš Sai Babos, ketvirtas iš Kristaus. Visi mokymai, kupini meilės ir atsivėrimo, yra skirtingi, kadangi jie skirti kiekvienam iš jūsų, turinčiam skirtingą atsivėrimo lygį. Jūs turite suvokti, kad dabartinė jūsų civilizacija ir padėtis yra labai nevienalytė – jūs turite net daug religijų, gausybę kalbų, daugybę tautų, kur kiekviena tauta iškelia save virš kitos. Nėra nė vienos tautos, kuri pasakytų: „Ne, kita tauta mums mielesnė“. Kiekviena iškelia vis savąją kaip geresnę. Valstybė siekia savojo pranašumo. Dėl to tokioje įvairovėje kiekvienas iš Mūsų vaikų gauna ir skirtingus mokymus, pagal savo atsivėrimo laipsnį ir pagal savo pasitikėjimo Mumis, bendraujant su Mumis, laipsnį.

Algimantas Mumis pasitikėjo tiek, kiek šiandien gali pasitikėti ir atsiverti

mirtingas žmogus, kad neišsigąstų Mūsų; neišsigąstų, kad esame per daug aukštai; neišsigąstų to, kad jis gauna mokymus, ir išdrįsta juos pagarsinti savo sielos broliams, nesvarbu, ar tarp jūsų, ar net ir svetima kalba juos pateikdamas, su klaidomis, savo sielos broliams Amerikoje. Ir jie išsityčioja iš jo, ir jis vis tiek jiems pateikia, nes tai yra atsivėrimas ir troškimas dalinti šviesą, dalinti šviesą, kurią jis gauna.

Tačiau visi tie mokymai, būdami tokie skirtingi, jie turi bendrą šerdį – tai yra Mūsų dvasinis spindėjimas, Mūsų meilė, Mūsų suvienijimas jūsų visų gėrio ir meilės virpesiais, nesvarbu, kad juose yra daug skirtingų požiūrių, tačiau juose yra viena šerdis, Manieji meilės virpesiai.

Todėl jūs nespręskite pagal tai, kas tuose mokymuose jums nepriimtina, kada skaitote pačius žodžius, bet atverkite savo sielą Man, ir tada skaitykite tuos mokymus tiek, kiek jūs galite iš jų pasisemti savo sielai, kad ji dar daugiau paaugtų, nes vienus mokymus skaitydami jūs pajausite, kad šitie mokymai jums nebėra tokie svarbūs, jūs norite kažko daugiau, ir kada skaitote kitus mokymus, jūs juntate, kad šitie mokymai jus dar daugiau sujaudina ir leidžia patirti didesnį troškimą jais sekti.

Todėl, žinokite, visi mokymai nėra nei blogesni, nei geresni. Tiktai jūsų sielos atsivėrimas jums pasako, kurie mokymai yra, asmeniškai jums, ugdantys sielą, ar jau jūs esate palypėję dar aukščiau, negu šitas mokymas gali jums pasiūlyti vieną ar kitą laiptą.

Šitie mokymai, kokie dabar yra pateikiami jūsų planetoje, siekia vieno tikslo – prisibelsti prie kiekvieno iš Mūsų vaikų sielos, kad širdis pajaustų, ir siela atsivertų; atsivertų ir vis daugiau trokštų dalinti meilę ir gėrį savo sielos broliams ir sesėms.

Algimantas: Ačiū tau, Tėve. Manoji valia, kad būtų tavoji valia. Amen.

57. Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Sesės mokymas, kaip įveikti kritinius sunkumus, vedančius į savižudybę, 2008 12 15 14 val. 05 min.

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Kūrinijos Broli, Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Kūrinijos Sese, aš garbinu Tave, kad Tu mus visus apjungi į Savo dvasinę kūrinijos šeimą, kad joje mes patiriame Tavo meilės virpesius ir gailestingumą, išmintingai

tarnaudami vieni kitiems *gėrio darbais.* Aš garbinu Tave, kad mano atsivėrusi Tau siela vis labiau ir labiau trokšta šito gyvo bendravimo su Tavimi, ir trokšta garbinti Tave, iš meilės ir laisva valia, gauta iš Tavęs. Manoji valia, kad būtų tavoji valia. Amen.

Mylima Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, Tu esi Protas ir Išmintis, Tu skleidi visai kūrinijai Savo virpesius ir leidi mums, kiekvienam, vis labiau ir labiau įgauti išminties, kad galėtume tarnauti vieni kitiems su meile, ir iš meilės. Kodėl dabar yra taip, kad meilės darbas dažniausia yra apjuodinamas, o tamsos darbas proto iškeliamas į aukštybes, nors jis toli gražu nėra nei teisingas, nei tiesos darbas, nei meilės pripildytas, ir jame daug savanaudiškumo motyvų ir skriaudos, kurią suteikia tas darbas daugumai? Kodėl yra tokios kančios net šeimose, kad žmonės nori žudytis, ir ne tik nori, bet ir savo šiuos norus įgyvendina. Kaip šitoje aplinkoje palūžusiam susigaudyti, o dar nepalūžusiam iki galo, sustoti ir nekristi bedugnėn?

Begalinė Dvasia-Motina-Sesė: Mano mylimas sūnau ir pats jauniausias broli, nes esi tik pirmajame savosios amžinybės kelio etape – esi tik žmogiškuoju pavidalu. Tačiau jau dabar tu esi *Manojoje ir Mano mylimų Lygiaverčių Trejybės Partnerių jums sukurtoje amžinybėje, nes jau esi atsivėręs Mums tiek , kad tavo Minties Derintojas yra pasiekęs tokį bendravimo ir bendradarbiavimo gyvą ryšį, kada lieka tik abiems jums susilieti, apie ką tu jau žinai ir žinai, kodėl šis susiliejimas tau yra atidėtas – kad vestum savo sielos brolius ir seses, jiems numatytu keliu, su tavo pagalba iš išorės, kada jie dar negali pajausti Mūsų pagalbos iš vidaus.*

Ir šitokį susiliejimo su Derintoju lygį, *dvasinį lygį*, tu pasiekei savo *proto dėka, ir aktyvaus bendravimo iš pradžių su Tėvu, o dabar su Mumis Trimis Rojaus Trejybės nariais ir tarnavimo Mums per tarnavimą savo sielos broliams ir sesėms.* Ir tu dabar visada liudiji savo gyvenimo žingsniais – *su Mumis įmanoma VISKAS. Su Mumis problemų nėra jokių, kada jūs atsiveriate Mums, su Mumis nebėra jokios kančios nė vienam, net ir pačiam silpniausiam protui, kuris su Mumis gyvai ir nuoširdžiai palaiko dvasinę komuniją kasdien.*

Jeigu dabar tu pats pažvelgsi į savo nueitą praeities kelią, tada turėsi prisipažinti, kad ir tau buvo kilusios mintys geriau jau palikti šitą nuostabų pasaulį, pavadintą tokiu skambiu vardu – *URANTIJA* – tai tas, kuris gręžiasi į *Tėvą* – o dabar tu imi, *Mūsų dėka*, mokyti – *į Rojaus Trejybę*

– nes tau buvo daug susikaupę ir skausmo, ir kančios, ir viską talpinai viduje.

Tau atrodė, kad neteisinga, kai už gėrį atlyginama blogiu, tai – nelogiška. Ir kaskart vis sulaukdavai blogio atsako. Ir tas nuolatinis vidinis dirgesys, ir nelogiški aplinkos veiksmai, alino tavo protą tiek, kad akimirkomis tau pristigdavo jėgų, ir tada kildavo mintis palikti šitą nuostabų pasaulį, taip lengvai atsisakyti tolimesnio patyrimo, kuris turėjo būti ne tik reikalingas ir tau, ir pasauliui, bet ir naudingas ir *Mūsų* šviesos ir meilės skleidimui.

Tačiau šitos akimirkos praeidavo iki naujų epizodų, kurie tik stiprindavo tavojo proto apsisprendimą. Tu kabinaisi tomis akimirkomis į Tėvą, kreipdavaisi paramos iš *Jo*, ir vis jausdavai viduje proto kartėlį, kad nesulauki iš *Jo* taip geidžiamos ir greitos paramos. Dėl to protas imdavo dar labiau kurstyti apsisprendimą palikti šį pasaulį, kuriame tau vietos nebėra, nes nėra čia gėriui pasireikšti vietos.

Ir vis tik tu ir toliau kabinaisi, iš tų menkų proto galių, į *Tėvą*, vis prašei *Jo* sustiprinimo, prašei savo protu, visą laiką abejodamas, kad toks sustiprinimas iš tikrųjų gali ateiti iš Tėvo realiai, vis mėginai savo valia ir savo protu susidoroti su kasdienėmis neteisingumo situacijomis, kurios kildavo betarpiškoje tavo aplinkoje.

Daug, labai daug skausmo išliejo tavo siela tuo metu, kada tu tik skausmo akimirkomis surasdavai nuoširdų atsivėrimo spindulėlį savojoje sieloje, o kada šiek tiek skausmas atslūgdavo, kada šiek tiek pajausdavai nusiraminimą, tada vėl apie gyvą ryšį su Tėvu negalvodavai, nes būdavo tau svarbesnių reikalų.

Tačiau tavo pastangos ir skausmas nenuėjo perniek, nepradingo bergždžiai. Tavo siela vis tik pradėjo patirti savo proto aukštesnių virpesių stiprėjimą, kuris suvirpindavo ir tavo žmogiškojo proto suvokimą, kad Tėvas *YRA*, kad *Jis ugdo kantrybę, kad Jis padeda, nors ir labai trumpam, bet realiai.*

Ir šitie momentai vis labiau ir labiau stiprino tavo sielos protą – morontinį-dieviškąjį protą – kuriam kančia nustoja egzistuoti, nes jis yra *Mūsų* meilės, dvasingumo, ir išminties virpesių pripildomas jūsų pasaulyje dar jums esant žmogiškuoju pavidalu.

O Mes jums nesiunčiame jokių skausmo ir kančios virpesių.
Todėl tik jūsų žmogiškasis protas jaučia nerimą, baimę, ir kančią, kad jis

gali nustoti pats kovoti su savimi, kad galėtų kreiptis į *Tėvą, arba į Mus Tris, Rojaus Trejybės Asmenis, arba į Jėzų, arba į jums žinomą Šventąją Dvasią.* Ir tada toks protas pralaimi kovą prieš save, jis priima sprendimą – neatlaikęs, savo supratimu, neteisingumo, žiaurumo, nedėkingumo, prievartos, negailestingumo, ir kitokių jam nepriimtinų ir žmogaus ego skaudinančių veiksmų, kurie kartojasi iš aplinkinių jam sielos brolių ir sesių – pasitraukti iš šito nuostabaus pasaulio, savojo žmogiškojo patyrimo taip ir nesukaupęs iki galo – nepatyręs natūralaus šito pasaulio palikimo metodo, kurį jūs vadinate mirtimi dėl senatvės.

Ir kada tavo didesni ir stipresni impulsai iš tavosios, dar tokios užspaustos sielos, pasiekdavo ir tavo žmogiškąjį protą, jis nebebuvo toks skausmingas, kad pats siektų vienu veiksmu užbaigti tokį kartų, jo suvokimu, patyrimą Urantijoje. Tada dar jis net nežinojo, kad šitaip jis būtų pakeitęs net tavosios sielos *likimą, nes prieš laiką nutrauktas patyrimas Urantijoje mirtingajam užkerta kelią gauti Rojaus pilietybės statusą,* ir tapti Užbaigtųjų Mirtingųjų Rojaus Piliečių Korpuso nariu, ir šitokiu būdu iš laiko ir erdvės pereiti į amžinybę.

Tačiau sielos impulsai žmogiškajam protui taip pat palaipsniui davė vaisių – po ilgų ir skausmingų patyrimų, trukusių ne vienerius metus, kaip laiką skaičiuojate čia jūs, Urantijos mirtingieji, įvyko tavasis gimimas iš *dvasios.* Tada tu patyrei tokią milžinišką vidinę transformaciją, kuri pakeitė tavo ankstesnius nerimo, baimės pojūčius, norą greičiau iš čia iškeliauti, net mirties baimės pojūtį, kurį jautei ir tomis akimirkomis, kai troškai kuo greičiau mirti, kad nebesusidurtum su kančia ir skausmu dėl neteisingumo, kaip jį suprato tavo žmogiškasis protas. Ir tuo metu tu save raminai, kad kaip nors tąkart ištversi, net ir bijodamas, bet po šito nebeliks jokių vargų, kančios, niekinimo, skausmo, viskas dings visam laikui, o prisikėlimas, kuriuo tu jau ne tik tikėjai, bet žinojai, kad yra, galbūt visą praeitį užglaistys savaime.

Ir dabar, po gimimo iš dvasios, tave nuspalvino meilės virpesiai, tu pajautei nepaprastą meilės antplūdį, meilę visiems, ir *Tėvui,* kad norėjai ją išlieti šaukdamas gatvėse, ir bučiuoti visus savo sielos brolius ir seses, dalindamasis savo Tėvo, *atrasto Tėvo savyje, meile.*

Štai toks patyrimas tavo sielą pažadino skrydžiui, išlaisvino iš anksčiau ją laikiusio žmogiškojo proto nelaisvės, išleido iš narvelio į laisvą skrydį pas Tėvą. Štai toks nuostabus transformavimas iš vidaus įvyko per aki-

mirką. Ir tavo siela nustojo norėti palikti šitą pasaulį. Ji troško dalintis šiuo patyrimu su kitais savo sielos broliais ir sesėmis ir juos apkabinti, visus, liudyti, visiems, kad Tėvas yra *gyvas. Ir gimimas iš dvasios yra tikras.*

Tačiau tavęs nesuprato tavo sielos broliai ir sesės, nes jų sielos buvo uždarytos jų žmogiškojo proto nelaisvės narve.

Ir jie taip pat daug patyrė, ir dabar patiria, skausmo, kančios nerimo, nepasitikėjimo ne tik savimi, bet ir Tėvu. Ir dėl to tavo žodžius jie supranta tik žmogiškuoju proto supratimu, o tu juos sakai į juos įliedamas *sielos vidinį meilės turinį, kuris prieinamas tik atradus Tėvą savyje.*

Ir būtent dėl to, kad tu dėjai *pastangas, nuolatines pastangas, ir atkaklias pastangas*, ir įvyko tavo gimimas iš dvasios, kurį tu net pats sau pavadinai *vidiniu branduoliniu sprogimu,* nes tu pajutai savyje milžinišką, žmogiškuoju supratimu, vidinę šilumą ir meilės antplūdį. Ir meilę, nuo tos akimirkos, jauti visiems, net ir tiems, kurie ir toliau tave įžeidinėjo, ir įžeidinėja dabar, kurie šmeižė, ir dabar šmeižia, jautei ir jauti tą pačią, ir vienodą, meilę, nes *ji yra ne iš tavęs, ji yra iš Mūsų.*

Ir kada tu kvėpuoji Mūsų gyvuoju ryšiu, tu ir gauni tą meilės gyvų virpesių bangą, kurie niekada neužsibaigia. Bet jos tu pats, kaip ir nė vienas kitas kūrinijos tvarinys, net ir Jėzus Kristus, nekuria. Viskas ateina jau parengta iš *Mūsų Trijų – iš Rojaus.*

Tik jūs, kiekvienas, *Mūsų* meilės virpesius nudažote *savosios sielos asmeniniu patyrimu.*

Todėl tik nuoširdžios pastangos, kasdienės pastangos, kurios pačios veiksmingiausios, *kol kas*, jums yra tik jūsų skausme ir kančioje, *nes tada visus kitus savo interesus imate užmiršti, ir pradedate kreiptis pagalbos į Tėvą.*

Tačiau jeigu jūsų pastangos nebus kasdienės, nebus nuoširdžios, tada jūsų žmogiškasis protas, galės nebeištverti aplinkos sunkių jam diktuojamų sąlygų, kurių pakeisti jis nepajėgus be *Tėvo, ir Mūsų,* pagalbos, ir tada jis pasiduos, pakels ranką prieš save.

Taip jis savo paties valia pasirinks išėjimo iš jūsų nuostabios Urantijos laiką ir metodą, kuris nėra Mūsų numatytas, nes Mes esame numatę tik *natūralų* planetos palikimo metodą – mirtį dėl senatvės, kada išeikvojama eneregetinio apvalkalo visi energetiniai resursai.

Tik suteikę *laisvą valią* pirmajam laiko ir erdvės asmenybės kategorijos tvariniui, *Mes jos panaikinti nebegalime per visą ateities amžinybę.*

Dėl to net ir jūsų atžvilgiu Mes nuolat ir be perstojo jums, kiekvienam, beldžiame iš vidaus, kad išgirstumėte mūsų vidinius meilės virpesius, kad pajaustumėte juos iš vidaus esančius tikrus ir gyvus, kad atsigręžtumėte į Mus, o ne ieškotumėte Mūsų kažkur toli nuo jūsų pačių, kai *Mes esame jūsų viduje.*

Tačiau jeigu tam neįdėsite savo pastangų, tada jūsų priimtą sprendimą laisva valia Mes jokiu būdu nepakeisime kaip nors kitaip, kaip iki paties paskutinio akimirksnio jums siųsdami tuos pačius savo meilės gyvus virpesius, kad tik savo sprendimą pakeistumėte ta pačia *savo* laisva valia.

Todėl jūs, kiekvienas, turite suprasti, kad jūsų rankose yra *viskas,* nes jūs turite *laisvą valią.* Ir tik jums spręsti, *kaip* laisvą valią panaudosite: ar ji bus panaudota Mūsų valios vykdymui, ir drauge su Mumis, o ne vieniems, ar patys pasirinksite tokį veiksmą, kuris prieštarauja Mūsų valiai, ir *jūsų sielai*, bet jūsų žmogiškasis protas pasiduoda ir atsisako tolimesnio savojo kelio, koks yra numatytas kiekvienam iš jūsų – *gauti Rojaus Pilietybę ir tapti Mūsų ištikimuoju amžinybės vaiku.*

Mes žinome visas jūsų kančias ir skausmus, žinome iš visos ateities, per visą amžinybę, kiekvieną jūsų minties vingį ir kelio atkarpos sutrumpinimą. Tačiau *Mūsų* evoliucijos kelias šito kelio atkarpų sutrumpinimo *nenumato*. Dėl to jūs turite patekti į Rojų, ir gauti Mūsų jums suteikiamą Amžinybės pilietybę tik nuėjus visą kelią be sutrumpinimų.

Ką nors mėgindami trumpinti, jūs tuo pačiu jau iškreipiate Mūsų evoliucijos kelią, pasiūlytą jums, ir dėl to mėginate tobulinti tai, kas jau per visą Amžinybę yra Mūsų pateikta tobulai, tik šito jūs dar ne tik nesuvokiate, bet ir nematote.

O kad suvoktumėte ir pamatytumėte, jums ir reikalingas atsivėrimas Mums ir Tėvo atradimas savyje. Tik tada jūsų siela savo vidiniu matymu pradės matyti tai, ko negali pamatyti materialus žmogiškasis žvilgsnis ir ko negali suprasti materialus žmogiškasis protas.

Mes esame Dvasios, todėl ir gyvas ryšys su Mumis gali būti tik *dvasinis ir tik sielos atsivėrimo akimirkomis.*

Ir jeigu šitų akimirkų sieksite nuoširdžiai ir atkakliai, tikrai įvyks jūsų gimimas iš dvasios, kurį aš ir tau priminiau, norėdama kitiems suteikti šį mokymą, kad ir jie nepasiduotų savo žemiškojo proto jaučiamiems žmogiškojo ego įsižeidimams, pavydui, kančioms dėl gėrio ir meilės

pastangų neįvertinimo, ir kitokių neigiamų pojūčių, kurie jį taip alina ir verčia tuščiai kentėti ir eikvoti tokią brangią energiją jam pačiam, kada ir parama, ir pagalba, ir paguoda, ir meilė, ir gailestingumas, ir teisingumas yra jo paties viduje. Tereikia labai nuoširdžiai pripažinti, kad yra *Aukštesnė Jėga,* kuri gali visą šitą kančią ir skausmą paimti nuo pečių, kad jo nebeliktų, o tada prašyti šitos Aukštesnės Jėgos – Tėvo – paimti šitą naštą. Ir prašyti nuoširdžiai ir atkakliai – *tol, kol ji ir bus paimta.*

Ji *jau* yra iš jūsų *paimta,* tik jūsų žmogiškasis protas neleidžia jūsų sielai pajusti, kad naštos ji nebelaiko.

Todėl atsiverkite savo siela ir patys pajusite, kad našta dingo. Ir dingo noras palikti šį pasaulį prieš Mūsų valią.

Algimantas: Mylima Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, ačiū tau už šitą tokį gilų ir vertingą mokymą. Aš tikrai jau buvau užmiršęs tai, ką Tu priminei apie mane kankinusias mintis pasitraukti, dėl patiriamų kančių, iš šito pasaulio prieš laiką. Tikrai, kada gyvenu Jūsų palaimos virpesiuose kasdien, tada šituos karčius momentus jau buvau ištirpdęs Tavo meilėje. Ir dabar, kai Tu priminei, mokymo tikslu, kad kitus sustiprintum, kai jie stovi ties panašiu sprendimu, jau žvelgiu į tas akimirkas kitomis akimis. Ir jeigu tada būtų buvę panašūs mokymai, kaip ir šis, tikrai nebūčiau tiek kankinęsis, bet tikrai būčiau pasinaudojęs tokiu mokymu ir išvengęs didelės dalies skausmo ir nerimo. Tačiau ir už tokį skausmingą patyrimą lygiai taip pat esu dėkingas, kaip ir už gimimą iš dvasios, kuris mano gyvenimą pavertė kupinu meilės ir palaimos ir gyvo bendravimo su Tavimi, iš meilės Tau, ir visiems, ir mano sielą pripildė nuolatinio tarnavimo mano sielos broliams ir sesėms. Irgi iš meilės.

Anksčiau patyriau baimės naktį, dabar mėgaujuosi amžinąja palaimos diena su Tavimi ir Tavyje, ir pats jausdamas Tave savyje. Ir trokštu naujų patyrimų savajame kelyje. Ir jais dalintis su savo sielos broliais ir sesėmis.

Manoji valia, kad būtų Tavoji valia Amen.

Mielieji, esu tikras, kad daug kam, kas dabar turi tiek daug vidinio skausmo ir abejoja dėl Tėvo *realios* pagalbos, jos nesulaukdamas iš karto, šitas mokymas bus naudingas, kad ir toliau jie atkakliai ir nuoširdžiai prašytų pagalbos iš Tėvo. Ir nieko daugiau, tik pagalbos.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

58. Tėvo mokymas apie atsivėrimą, perduotas Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje per gyvąsias pamaldas Vilniuje, 2008 12 20

Algimantas: Mylimas Tėve, Tu man šiandien pats sakei, kad nori suteikti mokymą apie tai, kas yra atsivėrimas – bendravimas su Tavimi. Dabar mano sielos brolis, ir Tavo sūnus, Antanas, taip pat paprašė išgirsti mokymą apie priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio pasireiškimą. Aš esu pasirengęs perteikti šitą mokymą, kad mano sielos broliai ir sesės galėtų jį išgirsti.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, Aš dėkoju jums, kad ateinate jūs bendrauti su Mumis; bendrauti atsivėrusia savo siela. Kada jūs patiriate šitą meilės virpesių bangą savo viduje, jūs galite pajausti, kad prieš akimirką šito potyrio jūs negalėjote niekaip apibūdinti, su niekuo palyginti, tačiau jūs pajutote savo viduje, kažkas yra gyva, kažkas jumyse juda, šildo jus.

Tai yra jūsų atsivėrimas. Atsivėrimas tai nėra žodis. Tai nėra sėdėjimas ir kreipimasis į Mus. Tai yra jūsų *būsena*. Jūsų būsena, kuri pirmuoju žingsniu nukreipta į Mus tada, kada jūs tampate *nuoširdūs*, nuoširdūs *sau*. Kada jūs pripažįstate, *nuoširdžiai sau*, jog jūs norite *gyvo* ryšio su Mumis, pirmasis nuoširdus pripažinimas sau *jau* yra atsivėrimas.

Kol jūs negalite pripažinti šito sau nuoširdžiai, jūs galite daug kartų kartoti, kad „aš jau esu atsivėręs“, kad „aš šito atsivėrimo akimirkas esu patyręs“, Tačiau tai kartos jūsų protas, kuris nesako šito nuoširdžiai. Jis galėjo patirti iš *Mūsų* vieną-kitą akimirksnį ir atsivėrimo būsenos. Tačiau tai dar nebuvo pripažinta jūsų nuoširdžiu troškimu, kad jūs *norite* šitos būsenos, kad ji išliktų su jumis per visą jūsų *amžinąjį* kelią pas Mus. Šita *nuoširdi būsena*, pripažįstant šitokį kelią per visą amžinybę link Mūsų, kaip jūs sakote, į savo namus, į Rojų, taip pat yra atsivėrimas Mums.

Dabar jūs lekiate paskui savo proto sugalvotus įvairius žaidimus. Jūs norite aprėpti tų žaidimų kuo daugiau. Dėl to dalyvaujate įvairiose veiklos sferose. Jūs ieškote įvairiausiose sferose pasitenkinimo, nuraminimo savo protui.

Tai nėra tikrasis ieškojimas ir atsivėrimas Mums.

Jūs galite surasti daug vertingos informacijos, tačiau per vertingą informaciją, kurią jūs iš tikrųjų perskaitote daugelyje šaltinių, jūs į savo pasąmonę įsileidžiate ir daug jus pačius trikdančios, keliančios

pasimetimą, informacijos, kuri, kada jūs net patys atidžiai analizuojate, ima prieštarauti jūsų pačių nuostatoms arba anksčiau skaitytai arba girdėtai informacijai; ir jūs sujaukiate savo protą. Jūs sujaukiate savo protą ir nebežinote, tai ką gi daryti, kaip gi atsiverti, kada viename šaltinyje jums suteikiami vienoki metodai, kitame šaltinyje jie paneigiami arba papildomi kažkuo, kas jums nepriimtina.

Dėl to atsiverti Mums, tai reiškia sau nuoširdžiai pripažinti, ar jūs *norite gyvo ryšio* su Mumis? Ar jūs norite gyvai, nuoširdžiai bendrauti su Mumis? Ar jūs norite patirti gyvą ryšį su Mumis nuolat, gyvendami šitą jūsų žmogiškąjį gyvenimą materialiu pavidalu, patirti per visą likusį gyvenimą?

AR JŪS NORITE ŠITOKIO GYVO RYŠIO?

Jūs turite sau atsakyti, ir labai nuoširdžiai atsakyti, į šitą jums iškilusį klausimą. Tai bus pirmasis žingsnis į atsivėrimą. Ir tai jau bus atsivėrimas. Kada jūs atsakysite sau, kiekvienas, nuoširdžiai ir, jeigu atsakysite teigiamai, atsivėrimas įvyko. Atsivėrimas įvyko, kuris nebeturės pabaigos. Atsivėrimas yra amžinas. Atsivėrimas tai yra susiliejimas su Mumis kaip Tikrovės Šaltiniais ir Centrais, kuris niekada negali baigtis, nes Mes esame amžini, ir niekada neturėję pradžios ir neturėsiantys pabaigos Šaltiniai ir Centrai.

Rojaus Trejybė nėra pažįstama nė vienam iš Mūsų sukurtų tvarinių. Net tie, kurie yra kilę iš Mūsų, jie negali Mūsų pažinti iki Mūsų Šulinio dugno. Jis yra neišsemiamas! Jis nėra kiauras, bet jis yra neišsemiamas. Jis laiko *viską* savyje.

Todėl jūsų atsivėrimas Mums niekada neturės pabaigos per visą jūsų tolimesnį vystymosi etapą, kada jūs tapsite sielomis, toliau, žengdami dvasios keliu amžinybėje, jūsų atsivėrimas vis gilės, įgaus naujų spindėjimo nuostabiausių fragmentų, nuostabiausių briaunų, tačiau niekada jisai nebus užbaigtas.

Todėl atsivėrimas, jūsų nuoširdus ryšys su Mumis, yra *gyvas* bendravimas su Mumis. Bet jisai, neturintis pabaigos, visada prasideda nuo nuoširdžiai sau pačiam pateikto klausimo – „Ar aš noriu patirti atsivėrimą?“ – nes tai bus pirmas žingsnis į jūsų transformaciją, į jūsų dieviškojo aš proto iškėlimą, kuris ir yra įmanomas tiktai per atsivėrimą Man. Jūsų žmogiškasis intelektas negali suprasti to, ką gali paaiškinti Mano padovanotas dieviškasis, per visą amžinybę veiksiantis, protas.

Žinokite, kada jūs atsiveriate Man, jūs jau tada pradedate veikti Mano amžinai jums padovanotu, niekada nesibaigsiančiu protu, nors jūs esate ir žmogiškuoju pavidalu, bet veikia jau Mano jums padovanotos amžinosios dvasios protas. Ir kuo daugiau jūs atsiversite Man, tuo daugiau šitas protas suspindės įvairiomis vaivorykštės spalvomis, kurios neturi atspalvių pabaigos.

Žinokite, šitas atsivėrimas yra pats svarbiausias jūsų žingsnis žmogiškuoju pavidalu, nes jis yra pirmasis į tai, kas dar nėra patirta. Ir šitą sprendimą jūs priimate savo žmogiškuoju protu, kuris nėra Mano padovanotas. Jis yra gautas iš jūsų genetinio paveldėjimo, einančio per visą žmonijos istoriją, ir gauto, gaunant jūsų materialų pavidalą, gimstant jums iš moters įsčių, kaip ir Kristus gimė iš moters žmogiškuoju pavidalu. Tačiau, juk Kristus nebuvo tas žmogiškasis pavidalas. Jis atėjo kaip Sūnus Kūrėjas, įgavęs žmogaus tiktai pavidalą. Taip ir jūs atėjote į šitą pasaulį kaip Mano padovanotos amžinos dvasios asmenybės, pradėdamos šitą amžinybės kelią žmogiškuoju pavidalu, gaudami šitą pavidalą iš moters įsčių, bet jūs nesate šitie materialūs pavidalai.

Atsiminkite, jūs niekuo nesiskiriate nuo Kristaus. Jūs niekuo nesate skirtingi nuo Sūnaus Kūrėjo.

Mano akimis žvelgiant, jūs esate *viena dvasioje*, nors ir būdami skirtingi asmenys; bet jūsų kilmė yra iš Mūsų. Jūs esate, kaip Mano jums padovanotos asmenybės dvasios, tiktai turinčios amžinąjį potencialą, kurį ir atskleisite per visą amžinybę, priimdamos tą pirmąjį atsivėrimo sprendimą savo žmogiškuoju protu, nuoširdžiai atsakydamos sau į tą patį pirmąjį klausimą – „Ar jūs norite atsiverti?“ Ir tada jūs, palaipsniui, pradėsite patirti, savo atsivėrusioje sieloje, *Mano gyvą* buvimą; net ir taip, kaip Kristus ėmė patirti Mano gyvą buvimą savo žmogiškuoju pavidalu, būdamas vienas iš jūsų ir vienas tarp jūsų.

Ir jūs, eidami pas Mane, ir pas Mano Lygiaverčius Partnerius – Amžinąjį Sūnų ir Begalinę Dvasią – kaip jūs Juos pavadinote dvasiniame apreiškime Urantijos Knyga, kada pasieksite Mus Tris Rojuje, jūs būsite sugrįžę pas Mus, savo Tėvus. Ir tada jūs būsite ištobulinti ribiniai tvariniai, veikiantys Trejybės vardu po visą kūriniją net ir taip, kaip Mūsų dabartiniai Sūnūs Kūrėjai veikia savo Vietinėse Visatose.

Ir tada jūs patys sau pasakysite, kad jūs esate *viena dvasioje* kiekvienam Sūnui Kūrėjui, ir bendrausite su Sūnumis Kūrėjais, kaip su savo sielos

broliais ir sesėmis bendraujate savo žmogiškuoju pavidalu šiandien šitame pasaulyje. Todėl, *Mano* žvilgsniu žiūrint, jūs ir esate Man *jau dabar Rojuje*, ir jūs esate lygūs Kristui. Jūs nesate žemesni už Kristų. Jūs turite sau pripažinti, kad Kristus turi tą patį Tėvą kaip ir jūs.

Šitas Tėvas esu Aš. Ir per *Mane* jūs susivienijate dvasinėje šeimoje. Per Mane jūs tampate dvasios broliai, ir esate viena dvasioje.

Todėl atsiverti Man, atsakius į tą klausimą nuoširdžiai sau, ar norite šito *gyvo* ryšio su Manimi, palaipsniui jūs patys iš vidaus patirsite, per Mano meilės virpesius, kurie yra gyvi jūsų viduje, kad Kristus yra *jūsų brolis*. Jis yra toks pat Mano vaikas, kaip ir jūs. Tik jūs dar augate; kaip mažyliai. Kristus yra gimęs iš Mūsų toks, kad yra tobulas. Jūs į tobulumą žengiate *pirmąjį* žingsnį.

Tačiau jūsų žemiškoje šeimoje, jeigu jūs esate gimę mylinčioje šeimoje, jūs sulaukiate pilnametystės, jūsų matu matuojant, ir ta mylinti šeima susilaukia mažylio, kuris dabar guli lopšyje. Argi jūs tą mažylį, jeigu yra gausi šeima, nebevadinsite savo broliu? Argi tas mažylis, paaugęs, kada pradės kalbėti, nepavadins jūsų, jau suaugusio, broliu, jeigu tai yra mylinti šeima? Metų skirtumas nejuntamas, nes mylinčioje šeimoje tarpusavyje yra meilės ryšiai, pasireiškiantys gyvai. Bet jūs pripažįstate, kad viena šeima, kada fiziškai iš tų pačių tėvų gimsta du vaikai, nors ir amžiaus skirtumas tarp jų yra didžiulis, net ir jūsų žmogiškuoju žvilgsniu matuojant, prilygstantis kitos kartos gimimui, bet iš tų pačių tėvų, jūs vis tiek laikote, tai yra tos pačios šeimos broliai ar sesės.

Taip ir jūs esate Mano sukurti, Mano pagimdyti, bet dar lopšyje gulintys vienos kūrinijos šeimos kūdikiai-mažyliai, o Kristus yra jau suaugęs Mano Sūnus. Dėl to jis yra jūsų brolis. Aš esu jūsų Tėvas, kaip ir Kristaus. Atsiverdami Man, jūs ir galite patirti tai, kad Aš esu *jūsų* Tėvas. Aš esu Tėvas ir Kristui.

Ir kada jūs šitą patirsite savo viduje, tada pamatysite, kaip veikia Mano dėsnis – priežasties-veiksmo-pasekmės. Priežastis buvo ta, kad Aš suteikiau jums dvasinę gyvybę. Veiksmas buvo jūsų atsakytas klausimas, nuoširdus klausimas, kad norite Man atsiverti, ir atsivėrę, vis daugiau ir daugiau, nes Aš jums sakiau, atsivėrimas neturi ribų, jis yra amžinas, ir jumyse vis daugiau ir daugiau prisipildė Manosios meilės virpesių. Jūsų veiksmas buvo jūsų nuolatinis atsivėrimas *Man* per *gyvą* bendravimą su Manimi, tam *paskiriant laiką*. Ir pasekmė – jūs viduje patyrėte, kad

Kristus yra jūsų brolis.

Tėvas esu Aš ir jums, kiekvienam; ir Kristui. *Antro* Tėvo nėra nei Kristui, nei jums.

Algimantas: Ačiū, mylimas Tėve. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

59. Tėvo mokymas, kodėl evangelininkai Klaipėdoje neleido kalbėti *Tėvui*, perduotas Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje, Vilniuje, 2009 01 03

Algimantas: Prieš studijuojant šį Tėvo mokymą, turiu jums pateikti paaiškinimą, *kodėl* būtent paprašiau tokio mokymo.

Tokia buvo Tėvo valia, kad 2009-uosius sutikčiau ne su savo grupės draugais iš Vilniaus Universiteto studijų laikų, kai važiavau būtent vieno iš jų pakviestas į Klaipėdą, bet evangelikų bendruomenėje.

Man pačiam tai irgi buvo netikėta, nes Laima, paprašiusi susitikti su evangelikų vadinama pranaše, atvažiavusia iš Jungtinių Valstijų ir kuri taip pat kalba apie dvasinės šviesos pasklidimą iš Lietuvos, man pasakė, kad evangelininkų bendruomenė šlovins Viešpatį pusę dešimtos. Tuo tarpu ji minty turėjo pusę dešimtos vakaro, o aš – ryto. Todėl man reikėjo savo susirinkusiems grupiokams aiškinti, kad *kažkodėl* einu pas evangelininkus, kai atvažiavau Naujųjų Metų sutikti būtent su jais, kurie irgi atvažiavo iš Kauno ir Vilniaus čia į Klaipėdą pasimatyti vieni su kitais ir sutikti Naujuosius drauge su savo žmonomis. Mano aiškinimo jie tikrai nesuprato. Man ir pačiam buvo daug kas neaišku, tad daug ko negalėjau paaiškinti net ir sau. Pasakiau, kad pasistengsiu prieš pusiaunaktį sugrįžti. Deja...

Mūsų, urantų, buvo keli – Laima ir Vaidas iš Klaipėdos, Vita ir Arnoldas su savo sūneliu Gustu iš Kauno, ir aš.

Prieš tai kalbėdamasis su Tėvu, aš Jo klausiau, ką aš turėčiau daryti per šios bendruomenės susibūrimą. Tėvas paprašė elgtis pagal aplinkybes, pabrėždamas, kad mano yra laisva valia, kaip aš pasielgsiu, bet Jis norėtų, kad aš pasakyčiau jiems šviesos žodį ir net galėčiau pristatyti Jį patį, kad Jis suteiktų mokymą bendruomenės nariams, kurie dar niekada nebuvo girdėję kalbančio jiems *Tėvo*.

Kadangi su Tėvu kalbėjausi ne vieną kartą, kaip turėčiau šitoje bendruomenėje elgtis, kad jų nešokiruočiau, tai Jo kaskart buvo suteikiamas nuraminimas, kad nieko nebijočiau, ir elgčiausi taip, kaip jaus mano atsivėrusi Jam siela. Ir vis primindavo, kad aš turiu laisvą valią, ir net galiu visiškai nedaryti nieko. Aš pasakiau Tėvui, kadangi mano valia yra sulieta su Jo valia, tai aš darysiu taip, kaip Jis manęs prašo.

Mes atvažiavome į bendruomenės susirinkimo patalpas gerokai anksčiau, kad galėčiau apsidairyti, kas ir kaip vyksta. Man Laima buvo paaiškinusi, kokia maždaug tvarka yra evangelininkų sambūrių metu, kada jie šlovina Viešpatį. Todėl norėjau žmonėms pasakyti šviesos žodį prieš šlovinimo pradžią, kada jie gali laisvai tarpusavyje bendrauti.

Tačiau žmonių buvo labai mažai, vos keli. Salė šalta, nekūrenama.

Kada jų pradėjo rinktis vis daugiau, tebuvo likusios kelios minutės iki pusės dešimtos, kada ir turėjo prasidėti pamaldos. Dar Laimai užsiminiau, gal vis tik vertėtų man kreiptis į žmones dabar, tačiau ji pasiūlė vis tik palaukti pastorės, nes be jos mes negalime daryti nieko.

Mano mintis buvo, kad prieš kreipiantis į žmones paprašysiu jų leidimo, ar jie patys sutiks išklausyti mano trumpą paaiškinamąjį žodį, o tada pristatysiu Tėvą, kad jie išgirstų Tėvo mokymą, skirtą visiems. Tačiau Laimos paaiškinimas, kad čia be pastorės niekas nieko nedaro, mane įtikino, kad geriau nereikia patiems daryti nieko, kas žmones išgąsdintų.

Pastorė su amerikiete pranaše ir jos vyru pasirodė tik apie dešimtą valandą. Laima mane pristatė pastorei, pasakydama, kad esu atvažiavęs iš Vilniaus. Ši labai maloniai pasisveikino, apsidžiaugusi, matyt dėl to, kad net iš Vilniaus jie pritraukia pasekėjus. Tačiau aš jai iškart pasakiau, kad norėčiau kreiptis į žmones su šviesos žodžiu ir Tėvo vardu, tik netrukdydamas nusistovėjusios tvarkos. Jos šypsena dingo. Ji nelabai suprato, ką pasakiau, tad paklausė, ko aš norėčiau. Vėl pakartojau prašymą. Ji vis tiek nesuprato, todėl pasitikslino, *kieno vardu* norėčiau kreiptis. Pasakiau – *Tėvo*. Ji nustebo: „Oho, Tėvo? Gerai, aš jus pristatysiu“.

Su pranaše pasikalbėjome trumpai angliškai. Aš jai pasakiau irgi tą patį, ką ir pastorei. Ir visi suėjome į salę, kurioje buvo gal daugiau kaip pora šimtų žmonių.

Prasidėjo evangelininkų susibūrimas pastoriaus kalba. Jis man daugiau priminė ne pastorių, bet pramoginių programų vedėją, kuris lieja skambias frazes, net nesuvokdamas, kad jas reikia dar pripildyti savo

meilės *gyvais* virpesiais, pasiekiančiais jo atsivėrusią sielą iš Tėvo. Jis ypač ėmė aukštinti bažnyčią ir tarnavimą *jai*.

Tada jis sugalvojo pakišti mikrofoną prie bet kurio evangelininko ir paklausti, ar šis *tarnauja bažnyčiai*. Ir prie manęs priėjęs jis paklausė: „Ar jūs tarnaujate bažnyčiai?“ Pakišo mikrofoną prie mano lūpų laukdamas patvirtinimo apie mano tarnystę bažnyčiai. O iš mano sielos pasklido galingu balsu atsakymas: „Aš tarnauju *TĖVUI*, tik *TĖVUI*, ne *bažnyčiai*, bet vien tik *TĖVUI*“.

Pastorius stovėjo pasimetęs, nes tokio atsakymo jo net pasąmonė negalėjo suprojektuoti į sąmonės lygį, jau nieko nesakant, kad jis sąmonės lygiu būtų tokio atsakymo laukęs. Ir po pauzės jis teištarė: „Taip, teisingas atsakymas“.

Daugiau niekam nebesiūlė atsakyti į jo klausimą.

Ėjo laikas, liejosi tranki muzika, pastorių kalbos, vieno, antro, trečio, ketvirto, keitėsi giesmės, tik aš niekaip negalėjau sulaukti, *kada gi bus TĖVO GARBINIMO malda*. Tad pats meldžiausi vienas, kad tik tokia tranki muzika, vedanti į transą, nepažeistų žmonių ausų būgnelių ir širdies veiklos, meldžiau šitiems žmonėms ramybės ir atsivėrimo tyloje, ne tokiame triukšme, kurį jie laiko Viešpaties šlovinimu, ir kuris tiek sekina energiją, kad be Tėvo pagalbos jos neįmanoma atstatyti.

Daug kalbėjo pranašė. O toji pastorė, kuri prižadėjo mane pristatyti žmonėms ir suteikti man žodį, vertė pranašės žodžius iš anglų kalbos į lietuvių kalbą. Ir pranašė kalbėjo apie naująjį apreiškimą. Ir man atrodė, kad kaip tik čia tinkama vieta suteikti žodį man, kad galėtų žmonės ir išgirsti naująjį *Tėvo* apreiškimą-mokymą. Tačiau jokio pristatymo nebuvo nei iš pastorės lūpų, nei iš pranašės.

Pradėjo rinkti aukas. Vėl buvo giesmės. Įnešė stalą su daugybe mažyčių plastmasinių indelių, pripiltų raudonųjų vynuogių sulčių ir sulaužytų žydų macų mažyčių gabalėlių. Artėjo naujametinis pusiaunaktis.

Pranašė paaiškino, kad šitos raudonųjų vynuogių sultys simbolizuoja nukryžiuoto Kristaus kraują, o šitoji sulaužyta bemielė duona – jo kūną. Ir visiems pasiūlė priimti šitą komuniją.

Kada šis ritualas buvo atliktas, pastorė pasakė, kad iki dvyliktos liko šešios minutės. Tarsi ji pati davė man ženklą, kad tų šešių minučių užteks Tėvui tarti savo žodį, kad Naujuosius Metus mes ir sutiktume su *Tėvo* perteikiamu *gyvu mokymu*.

Aš iš savo vietos žengiau prie scenos. Priėjau prie pastorės ir paklausiau, gal jau dabar galėčiau pasakyti šviesos žodį Tėvo vardu. Tačiau pastorė, pasimetusi, pasitraukė žingsnį į šoną, nieko nesakydama, tarsi mes nebūtume sutarę, dar prieš įeidami į salę, kad ji suteiks man žodį, kreiptis į žmones *Tėvo* vardu.

Tada kreipiausi į šalia stovėjusią pranašę, nes būtent ji buvo pagrindinis viso vakaro asmuo. Ir jos taip pat paklausiau, ar dabar galėčiau tarti keletą žodžių Tėvo vardu. Ji taip pat pasimetė, bet greitai patvirtino: „Na, taip, žinoma“. Ir laikydama abiem rankomis mikrofoną, ištiesė neryžtingai jį link mano lūpų. Tačiau tuoj pat, tarsi gavusios komandą iš pasąmonės, jos rankos ir vėl prisitraukė mikrofoną prie savo krūtinės. Aš vėl paprašiau leisti pasakyti žodį Tėvo vardu. Ir ji vėl ištiesė man mikrofoną, tik dabar aš jį paėmiau į savo ranką. Atsisukau į salę ir ištariau vienintelį žodį: „Mielieji...“ Man besisukant išgirdau pastorės žodžius: „Paimkite iš jo mikrofoną“. Prie manęs tuoj pat atsidūrė galingas, savo fizine išvaizda, jaunas vyras ir mikrofoną iš manęs paėmė.

Per visą salę nuėjau prie paskutinėje eilėje sėdėjusio Arnoldo su dviem dėžėm knygų Jėzus Kristus apreiškimo *KALBU JUMS VĖL*, ir pasakiau, kad duosime evangelininkams *naujametinių dovanų* nuo Tėvo ir nuo Kristaus šitas knygas padovanodami.

Laima, Vita, Arnoldas, Vaidas, ir aš dalinome knygas tiems, kurie nebijojo jas paimti.

Iš manęs viena moteris ir vienas vyras net purtydamiesi, sukryžiavę rankas prieš mane, ir traukdamiesi nuo manęs atgal nesutiko paimti Tėvo ir Kristaus jiems suteiktų *tokių nuostabių* dovanų.

Štai po šitokio patyrimo pas evangelininkus Klaipėdoje, per mūsų šventovės – Rojaus Trejybės – gyvąsias pamaldas iškart po Naujųjų Metų aš ir paklausiau Tėvo, kodėl taip įvyko:

Aš norėčiau, kad Tu pasakytum, kodėl ir kaip tai įvyko, kad galėčiau giliau suvokti visą šitą patyrimą ir tuo pačiu, kad mano sielos broliai ir sesės taip pat galėtų pasimokyti iš jo.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, Aš jus sveikinu, kad jūs šlovinate Mus. Aš nuostabiai džiaugiuosi, kad jūsų sielos vis labiau atsiveria, ir jūs patiriate gyvą Mūsų meilės virpesį, žadinantį jus dar labiau atsiduoti Mūsų vedimui iš vidaus. Jis nereikalauja ypatingų pastangų. Vien tiktai užtenka jūsų nuoširdumo, ir jūs jau galite pajausti Mūsų nuostabų glėbį, kuriame

pilna meilės virpesių, kurie minkštai jus saugo nuo kitų jūsų sielos brolių ir sesių, kurie yra pilni kančios, skausmo, ir dėl to pilni agresijos, kadangi kančia ir skausmas kelia nepasitenkinimą savimi, menkinimą savęs, ir šitas menkinimas savęs sukelia atitinkamą veiksmą, kuris prieštarauja Mano Meilės įstatymui.

Tu važiavai ten, kur galėtum patirti, kad net ir tie tavo sielos broliai ir sesės, kurie nuostabius meilės žodžius taria lūpomis, mini Mano vardą, tačiau siela likdami ne iki galo atsivėrę Man, jie išsigąsta. Išsigąsta to, kas nėra jiems dar pažinta, kas nėra jiems suvokta. Dėl to jie, išsigandę, puola gintis, o jų gynimasis yra taip pat diktuojamas jų žmogiškojo proto, ir jis yra, gal kažkuria prasme, ir aštrus, tam tikra prasme, agresyvus.

Tačiau koks tai yra patyrimas, kada tu girdi, kai Aš kalbu apie panašius dalykus tau; kada tu girdėjai daug kartų Mane sakant, jog tave ne tik šmeiš, bet ir puls. Tačiau tu neturi nieko bijoti.

Tačiau tu jaudinaisi ir vis kreipdavaisi į Mane sustiprinimo. Sustiprinimo, kad toliau žengtum šituo Gyvuoju keliu. Ir tu patyrei šitą nuostabų patyrimą vien tiktai dėl to, kad šitoje bendruomenėje, kurioje lankeisi, jų dvasiniai vadovai nėra tie žmonės, kurie būtų atsivėrę Man ir pasitikėtų Manimi tiek, kiek sako jų lūpos, Mano vardą tardamos.

Jie turi pasitikėti Manimi savo paties viduje. Jie turi nuoširdžiai išpažinti Mane sau patys, net neištardami ir žodžių lūpomis, viduje.

Tada jų žodžiai būtų pripildyti tų meilės virpesių, ir jie kiekvieną, naujai atvykusį, priimtų su išskėstomis rankomis, pasodintų pačioje garbingiausioje vietoje ir suteiktų jam žodį. Suteiktų jam žodį, kuris pasveikintų juos iš toliau, sustiprintų juos šviesa ir meile.

Tu pats patyrei, kaip ir kiti tavo sielos broliai ir sesės patyrėte, kad užverta siela tai yra didžiausias kliuvinys žmogiškajam protui leisti pabusti dvasiai, kuri yra padovanota Mano jums visai amžinybei.

Dabar jūs dar negalite tapti dvasia savo pavidalu, bet jau galite žvelgti dvasios žvilgsniu, pranokdami net sielos žvilgsnį. Tuo tarpu žmogiškasis protas nustelbia net ir sielos matymą. Nustelbia savo išskaičiavimais, nerimu, baime, ir dėl to siela negali pasireikšti meilės virpesiais, kad pripažintų kiekvieną savo sielos brolį ir sesę, nors ir matydama jį pirmą kartą.

Tik atsivėrusi siela net ir kitatikį pripažįsta savo sielos broliu ir sese, net ir tą, kuris skaudina, rodo prievartą, net ir tą pripažįsta sielos broliu

ir sese, ir myli.

Tiktai ta siela, kuri nėra atverta, žmogiškojo proto išgąsčio yra dar daugiau suspaudžiama ir negali priimti tokių sprendimų, kurie galėtų suartinti šiuos du, iki šiol nesusitikusius sielos brolius ir seses vienoje bendroje Mano šeimoje, kaip Mano vaikus, kaip vienas kitą mylinčius brolius ar seses dvasioje.

Būtent dėl to tokie akli, neatsivėrę Man savo siela, dvasiniai vedliai taps jums didžiausia kliūtimi jūsų tarnystėje, jums einant Mano Gyvuoju keliu, nes būtent jie palaiko visuomenės dabartinį susiskaldžiusių bendruomenių įprastą statusą, nes būtent jais bendruomenės tiki, kad jų kiekvienas žodis yra tiesa.

Ir šitas tikėjimas, kuris yra suteikiamas iš aklų dvasinių vedlių, dar daugiau į spąstus paima ir nuoširdžiai ieškančius Manęs jūsų sielos brolius ir seses; ir tuo sunkiau jiems atsigręžti į Mane, tuo sunkiau jiems pripažinti, kad Aš esu jų viduje, nes dvasiniai vedliai, patys neatsivėrę Man, reikalauja ištikimybės bažnyčiai, bet ne Man.

Jie iškelia bažnyčią virš Manęs! Jie nemato Manęs be bažnyčios. O Aš esu be bažnyčios!

Aš nesu bažnyčia.

Aš esu jūsų viduje. Jūs turite atrasti savo viduje Mane. Štai jūsų Gyvoji bažnyčia. Jūs kiekvienas esate Gyvoji bažnyčia.

Tačiau kol jūs Manęs neatrandate, jūs bažnyčia laikote tiktai arba pastatą, arba bendruomenę. Tačiau, jeigu toji bendruomenė, kiekvienas jos narys, nėra atradęs Manęs savyje, tai nėra bažnyčia. Tai yra jūsų organizacija, kurią jūs pavadinote bažnyčia.

Manoji bažnyčia yra kiekvieno iš jūsų viduje. Jinai visą laiką yra besiskleidžianti atsivėrimu Man. Ne pripažintoms dogmoms, ne ritualams, tik Man, ir tik Man. Niekam kitam.

Jeigu jūs einate Mano Gyvuoju keliu, jūs turite eiti atsiremdami į Mane, nes Aš esu jūsų viduje.

Kaip jūs galite atsiremti, neatradę Manęs? Nes jūs nežinote į ką remtis. Dėl to jūs turite iš pradžių atrasti Mane, kad patirtumėte, jog šitas nuostabus Gyvasis kelias yra tvirtas ir tikras. Dėl to jūs pajuntate, kad šitie nuostabūs Gyvieji turėklai ir yra tas kelias. Aš esu ir turėklai, ir kelias.

Atradę Mane jūs turite ir turėklus, į kuriuos galite atsiremti, ir tą kelią, kuriuo jūs galite drąsiai eiti, nes jūs, remdamiesi į turėklus, patiriate, kad

jie iš tikrųjų yra atrama, ir jaučiate, eidami šituo keliu, kad kojos tikrai tvirtai žengia pačiu tvirčiausiu amžinybės keliu.

Tu tarp savo sielos brolių ir sesių ir patyrei: kokie yra vedliai, tokia yra bendruomenė.

Ir kiekviena bendruomenė turi savo vedlius. Dėl to jie tarpusavyje tiktai pripažįsta savo vedlius. Jie nepripažįsta, kol kas, Manęs kaip jų visų ir kiekvieno vedlio, nors lūpomis jie taria ir Kristaus vardą, ir Mano vardą. Bet virš Manęs jie iškelia bažnyčią. O Aš jus mokau, kad bažnyčia yra jūsų viduje, bet ji netampa bažnyčia tol, kol jūs neatrandate Manęs.

Be Manęs bažnyčios nėra. Atraskite Mane, tada tiktai atrasite bažnyčią.

Ir tada jūs galėsite būti dvasiniais vedliais savo sielos broliams ir sesėms, kurie taip pat nuoširdžiai ieško bažnyčiose, tarp keturių sienų, bendruomenėse, kuriose nėra Manęs jų pačių atsivėrusiose sielose, nes jų sielos dar apraizgytos baimės ir nerimo voratinkliais ir negali šviesti, kaip nuostabus, skaidrus švyturys kitiems sielos broliams ir sesėms.

Ir šitas patyrimas ir tau, ir tiems broliams ir sesėms, kurie buvo drauge su tavimi, suteikė patyrimą tokį, kad nebus lengvo kelio, žengiant Manuoju keliu. Bus tamsa, kuri priešinsis Šviesai. Jūs turite būti tam pasiruošę. O pasiruošimas yra tiktai per Mano Gyvą bendravimą, atsivėrus Man visa savo siela, kuri visą laiką gilės ir stiprės. Dėl to tas atsivėrimas taip pat turės vis augančią gelmę. Ir tiktai per Mano Gyvą ryšį jūs galėsite patirti, kad šitos kliūtys yra įveikiamos.

Su Manimi yra įmanoma *VISKAS*! Nieko nėra neįmanomo, nes kiekvienam Aš suteikiu tokią naštą, kuri jums jau šitą pačią akimirką yra įmanoma. Toji našta, kuri šitą akimirką jums yra dar per sunki, Aš jos jums ir neužkraunu.

Tačiau jūs gūžiatės ir nuo šitos jums pakeliamos naštos. Jūs traukiatės nuo jos. Jūs nenorite jos iš viso. O šitaip jūsų raumenys negali stiprėti. Jie ima atrofuotis. Ir tada žmogiškasis protas dar daugiau ima pasireikšti jūsų sielos atžvilgiu, o nerimas ir baimė jus paima į nelaisvę, ir jūs nebepasitikite net Mano Gyvuoju keliu, net ir Manimi.

Dėl to jūs turite nesikratyti tos naštos, kuri jau jums yra pagal pečius, nes pečiai turi stiprėti, bręsti, kad jūs pajustumėte tos naštos svorį, kad ji jūsų neprislegia, bet tas svoris jums suteikia pasitenkinimą, kai jūs jaučiate raumenų stiprėjimą, nes siela stiprėja, ir jūs jaučiate pasitenki-

nimą, kad nešate šitą naštą – šviesą – kitiems sielos broliams ir sesėms, nesvarbu kur jūs bebūtumėte.

Ir nesvarbu, Mano mylimas sūnau, kad tau neleido kalbėti, bet tu šitą naštą pakėlei. Tu norėjai išreikšti tai, ko Aš prašiau, bet tu nepažeidei kito laisvos valios, o kito laisva valia įsiterpė į Mano laisvą valią. Bet tai nėra neišsprendžiamas dalykas. Tai yra tiktai šiandien tokia skausminga akimirka.

Kuo daugiau jūs pasitikėsite Manimi ir nesipurtysite Mano jums suteikiamos naštos, tuo greičiau panašių patyrimų bus mažiau ir mažiau, tuo daugiau vieni kitais sielos broliai pasitikės ir prašys dalintis savuoju patyrimu; dalintis, kad augtų brolystėje, atsiremdami į Mane, visų vieną Tėvą, esantį kiekviename iš jūsų.

Algimantas: Ačiū tau, Tėve. Manoji valia, kad būtų tavoji valia. Amen.

60. Tėvo mokymas apie gyvenimo prasmę, karinių konfliktų sprendimą, ir didesnės dvasinės šviesos baimę, 2009 01 05

Algimantas: Mylimas Tėve, aš prašau Tavęs, suteik mums, visiems, mokymą, kokia vis tik yra mūsų, kiekvieno, gyvenimo prasmė, kaip mes turėtume nugyventi savo asmeninį gyvenimą Urantijoje, kur liejasi tiek daug kraujo. Ir dabar vadinamuosiuose Artimuosiuose Rytuose, Gazos sektoriuje, Izraelio kareiviai žudo be gailesčio palestiniečius, o juk ir vieni, ir kiti yra Tavo vaikai, ir dar su tokia nuostabia praeitimi, kuri susijusi net su Jėzaus gyvenimu. Ar dabar yra žmonių baimės ir godumo tarp žmonių aukščiausias taškas, kad taip daug mūsų sielos brolių bijo šviesos, *Tavo gyvosios šviesos, bijo meilės iš kitų sielos brolių ir sesių pademonstravimo, kad tuoj pat iš jos išsityčioja?*

Tėvas: Mano mylimas sūnau, kaip ir visi kiti Mano mylimi, ir vienodai, vaikai, baimės ir bet kokios jūsų charakterio savybės pasireiškimas savojo aš labui yra tik dėl jūsų atsivėrimo *Man* milžiniško trūkumo.

Jūs turite visi, *iki vieno*, suprasti, kad Aš nesu toks *baubas*, kad Manęs reikėtų bijoti. Kol jūs šitaip auklėjate vaikus įvairiose religijose, kurios šiandien egzistuoja ant jūsų Urantijos paviršiaus, tol jūs negalėsite išvengti karų ir sukrėtimų.

Jūs klaidingai manote, kad diplomatiniai susitarimai turi prasmės. Jie visi yra beverčiai, nes juose *nėra Mano parašo ir antspaudo, kurį uždeda ir kuriuo pasirašo kiekvieno iš tokį diplomatinį dokumentą sudariusiųjų ir pasirašiusiųjų atsivėrusi siela Man.*

Šito Mano *gyvojo* parašo ir *gyvojo* antspaudo niekada jūs neuždedate ant savo diplomatinių susitarimų, dėl to jie neturi jokios vertės, nes labai greitai jūs patys juos sulaužote; ir tada ima vėl lietis kraujas, kurį dar taip žemai pavadinate kilnus kraujas, pralietas už idėją ar idealus.

Tai jūsų saviapgaulė, kuri jus dar labiau skandina jūsų pačių kasdieniuose veiksmuose; ir ateina akimirka, kada jūs pasimetate, nes nebežinote, kas jums gali suteikti daugiau išminties, kad pamatytumėte išeitį iš susidariusios padėties. Tačiau nė vienas valstybės politikas jos nemato *Manyje*.

O išeitis yra *tik Manyje, ne jūsų diplomatijoje.*

Todėl ir dabartinis konfliktas Artimuosiuose Rytuose, tai tik maža dalelė tos neapykantos, kuri prasiveržia iš jūsų nerangaus ir tingaus proto, kurį taip nepelnytai išaukštinote, visiškai palikdami nuošalyje *išmintį*. Išmintis neegzistuoja be *meilės*. O meilė pasiekia jus iš Manęs. Todėl be Manosios meilės, jūs niekada negalėsite išspręsti nė vieno konflikto, kad ir kiek tam sudėtumėte savo protų draugėn, kad ir kiek jūs mėgintumėte vieni kitus įtikinėti, kad priėmėte patį geriausią sprendimą, kuris, bent iš dalies, patenkino visas puses; tačiau tai irgi saviapgaulė. Tai tik laikinas atokvėpis, kada silpnesnioji pusė nusileido vien tik dėl to, kad gautų laiko atgauti prarastas jėgas ir priemones, kurių dėka vėl atsikirstų, ir dar aršiau negu anksčiau.

Todėl nustokite apgaudinėti patys save. Jūs vieni kitus išnaikinsite be jokio pasigailėjimo vien tik dėl to, kad jūsų nuostatos yra jūsų pačių proto suprantamos kitaip negu jūsų sielos brolių ir sesių.

Ir visos religijos dabar veda į dar didesnį susvetimėjimą, nes jūs tikrą ir gyvą atsivėrimą Man visu savo nuoširdumu pakeičiate vis įmantresniais ritualais ir tokiomis dogmomis, kurios neturi nieko bendro su jūsų sielos troškimu – patirti *palaimą visoje Urantijos šeimoje, kada brolystė tarp visų įsiviešpatauja per Mano meilės gyvą pulsavimą jūsų visų, atsivėrusiųjų Man, sielose.*

Tik tokia yra *vienintelė išeitis jūsų visų* fiziniam išlikimui šitoje planetoje. Priešingu atveju jūs kertate šaką, ant kurios sėdite patys.

Aš apkabinęs savo glėbyje, nuaustame iš Meilės virpesių, laikau *visą kūrinijos šeimą*. Ir Mano visa šeima, kiekvienas jos narys, atsivėręs Man, jaučia gyvą Manosios Meilės virpėjimą savo viduje; ir tik šitas Mano meilės gyvas tekėjimas visus ir suvienija į bendrą Mano dvasinę šeimą, kiekvienam jos nariui palikdamas savojo proto individualumą ir išminties gilinimą per tarnavimą ir gėrio darymą kitiems. Ir tokioje sieloje nebėra vietos nė menkiausiai kibirkštėlei prievartos panaudojimo prieš savo sielos brolį ar sesę, nes ir juose atsivėrusi siela Man mato tokį patį Mano vaiką, kaip ir jis pats. Ir Manoji meilė juos suartina.

Tik Manoji Meilė išsprendžia visus konfliktus, kurių sprendimui jūsų diplomatija žmogiškuoju lygiu yra bejėgė, kol siela yra patalpinta narve ir negali laisvai skristi Mano jai pažymėtu kursu – atsivėrimo Man ir meilės skleidimo visiems kursu.

Todėl nešvaistykite savo brangių ekonominių ir finansinių resursų, negaiškite laiko, kuris taip reikalingas *tolimesniam Urantijos civilizacijos vystymui, kurį dabar esate iškreipę; dėl to ir nesulaukiate taip geidžiamo pasitenkinimo iš dabartinės Urantijos išsivystymo pakopos, kad galėtumėte jaustis ramūs ir užtikrinti, nesvarbu, kur nukeliautumėte, kad ten pasijaustumėte tarp savo mylimų ir mylinčių sielos brolių ir sesių, tik puoselėjančių savo kitokią kultūrą, bet Mane atradusių ir per Mane jus pamilusių.*

Visas ginklų rūšis Aš sunaikinsiu visame jūsų pasaulyje jūsų pačių mylinčių sielų meilės darbais, nes Manoji kūrinija neturi tokio supratimo, kaip galima naikinti kitus Mano vaikus, kai Aš juos *myliu, ir net taip, kaip myliu ir jus.*

Kol jūs šitos Mano Meilės nejaučiate, kol vadovaujatės ne Mano jums nurodyta nuostata – *būkite tobuli, net ir tokie tobuli, koks tobulas esu Aš* – tol jūsų viduje baimė jus paralyžiuoja ir jūs nepajėgiate žengti *gyvo asmeninio ir realaus žingsnio link Manęs atsiverdami Man.* Todėl jūs ir *nevykdote Mano valios, kuri visiems numatyta vienoda ir viena visoje kūrinijos dvasinėje šeimoje – mylėkite vieni kitus ir susivienykite per Mano meilės virpesius.*

Būtent dėl to, kad jūsų tik lūpos sako – tegu bus ne mano valia, bet *Tavo* – o siela tokiai nuostatai nepritaria, tai jūsų protas ir toliau griebiasi tokių veiksmų ir naujų sprendimų, kad tik savo labui ir gyvenate, ir džiaugiatės, jeigu savo labui dar padidinote turtus ar pomėgius. Toks

jūsų džiugesys Manęs tikrai nedžiugina. Aš kantriai laukiu jūsų atsivėrimo Man, kad vietoje *savęs* pamatytumėte *aplink save*, kiek daug kur reikalinga jūsų pagalba, kad galėtumėte realiai įgyvendinti savo ištartą sutikimą – ne mano, bet *Tavo* tebūnie valia. Jeigu jau šitą teiginį ištaria jūsų lūpos, tai tegu joms pritaria ir jūsų siela, tegu ji sustiprina šito teiginio meilės virpesius meilės ir gėrio darbais ne *savo labui, bet visų labui be jokio atlyginimo.*

Pasidalinkite su savo sielos broliais ir sesėmis ir meile, ir gėriu, ir materialiais ištekliais, kad pati jūsų siela pajaustų, kaip vis tik yra daug maloniau ir palaimingiau *duoti*, o ne *imti.*

Tai yra jūsų *gyvenimo prasmė – dalintis, o ne kaupti.*

Dalindamiesi savo meile, savo gėrio darbais, savo materialiais resursais, jūs *augate savo siela,* jūsų *charakteris panašėja į Mano, nes visa tai, ką jūs jau esate sukaupę, jūs tą sukaupėte vien tik dėl to, kad tokia buvo Mano valia jūsų tuometiniam aš.*

O dabar atėjo *nauja akimirka, kada tuo, ką Mano valia ir dėka sukaupėte, pasidalinkite su kitais savo sielos broliais ir sesėmis visų labui ir savojo sielos charakterio augimo labui.*

Šitaip jūs kaupiate savo asmeninį indėlį į Mano banką, kuriame yra vien tik jūsų meilės ir gėrio darbų ir minčių indėlis, kuris gauna nuostabius procentus, milžiniškas Mano jums, kiekvienam, mokamas palūkanas – *palaimą iš Manęs kiekvienam ir kiekvieno charakterio augimą panašėjant į Mano charakterį.*

Ir tik tada jūs patirsite, kad nustojote bijoti naujos ir vis augančios ir stiprėjančios *gyvos Mano šviesos*, bet jos norite dar *daugiau ir daugiau*, kad galėtumėte šviesti ir kitiems. Tai – Mano *gyvoji šviesa*, kuri apšviečia kelią kiekvienam iš *vidaus, ne iš išorės, nors toks Mano vaikas mato kelio kryptį ir išoriniame savo gyvenime.*

Todėl jūs, kiekvienas, turite suprasti, kad tik per Mano jums suteiktą meilę ir gėrį, galėsite patys šitomis dovanomis dalintis su kitais. Kol šitų dovanų nesate atradę savo viduje, tol jų negalite parodyti ir kitiems savo sielos broliams ir sesėms. Tada jums ir lieka tik vakarykštė baimė ir tamsa, jus pasivejanti ir šį rytą, nors jau yra išaušusi kita – *gyva aušra su Mano gyva meile, atrasta savyje atradus Mane patį.*

Štai ir visi jūsų labirintai tada išnyks, kaip iki tol jus persekiojusi ir gąsdinusi migla, kuri užklokavo visus išėjimus iš visų padėčių ir vėl

sugrąžindavo į pradinę padėtį be jokios pažangos ir tvirto judėjimo pirmyn su garantija, kad labirintas įveiktas, durys į jį ir iš jo užrakintos, kad niekas nebegalėtų jame klaidžioti per kartų kartas.

Aš jus, visus, akinu atsiverti *Man* ir *atrasti Mane savyje.* Tik šitaip išvengsite asmeninių kančių ir pritrenkiančių sukrėtimų, kurie laukia vadovaujantis jūsų gyvuliniu, ne dievišku, protu. Ir jūs į šituos sukrėtimus labai dideliu greičiu skriejate net nesusimąstydami, kokios katastrofinės pasekmės bus jums *visiems*. Tačiau jos bus tik dėl to, kad *Mano* valios jūs *nevykdote*, ir esate įsitikinę, kad patys žinote geriau, ką jūs turite daryti, kaip gyventi.

Praradę gyvenimo *prasmę*, jūs prarandate ne tik save, bet *amžinybę sau, kuri jokiais materialiais jūsų turtais neperkama.*

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Šis Tėvo mokymas tik dar kartą patvirtina, kito kelio į taiką ir ramybę nėra niekur – tarp valstybių, religijų, šeimoje, visuomenėje – tik atsivėrimas Tėvui, *Jo* atradimas savo viduje, ir meilės pajautimas, ir *per ją* visų susivienijimas į *dvasinę brolišką šeimą tiek Lietuvoje, tiek Urantijoje, tiek visoje kūrinijoje.*

61. Tėvo mokymas apie įtikėjimą

2009 01 11 15 val. 30 min.

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Broli, Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, aš garbinu Tave, kad Tu visa savo veikla visoje kūrinijoje skleidi meilę, ir vien tik meilę, ir visi Tau atsivėrę tvariniai trokšta Tave garbinti iš meilės, ir daryti gerus darbus irgi iš meilės. Aš garbinu Tave, laisva valia, gauta iš Tavęs. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mylimas Tėve, mano sielos sesė, Vita, mūsų Forume paprašė Tavęs mokymo apie įtikėjimą. Aš esu pasirengęs šį Tavo mokymą perteikti visiems mano sielos broliams ir sesėms, kad ir jie galėtų geriau suprasti, kas yra įtikėjimas, ir ką Tu mums pasakysi apie įtikėjimą.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, ir mano visi mylimi vaikai, kokia yra palaima, kada jūs jau pradedate užduoti tokius giluminius klausimus ir

apie įtikėjimą. Tai patys nuostabiausi klausimai Man, kada aš nepaprastai džiaugiuosi jūsų dvasiniu augimu ir jūsų pačių vis augančiu įtikėjimu.

Įtikėjimas yra ne kas kita, kaip jūsų gyvenimas kasdienybėje. Jūs gyvenate *tuo, kuo* esate *įtikėję*. Kitaip ir būti negali, nes įtikėjimą suteikia jūsų žmogiškojo, ar jau sielos, Mano jums suteikto aukštesnio dieviškojo proto motyvai jūsų kasdienėms mintims ir veiksmams.

Kuo daugiau jūs kreipiate dėmesį į vien tik materialų pasaulį ir vien tik į jo jums keliamus šios dienos reikalavimus, tuo ir pasireiškia jūsų įtikėjimas materialiu lygiu. Tuo jūs ir sutelkiate savo dėmesį tokiems sprendimams ir veiksmams, kurie pareikalauja iš jūsų visų pastangų ir energijos; ir dėl to jūs turite atitinkamus rezultatus. Tai jokiu būdu nereiškia, kad šie rezultatai bus pagal jūsų materialų įtikėjimą. Juos iškreips arba koreguos kitų jūsų sielos brolių ir sesių, kurie lygiai taip pat mąsto tik materialiomis kategorijomis, priimami sprendimai ir veiksmai, kuriais taip pat siekiama patenkinti jūsų kitų sielos brolių ir sesių įtikėjimo pasireiškimą kasdienybėje. Kadangi materiali veiklos sfera yra ribota, ir jūsų yra daug, todėl jūsų interesai, pagal jūsų įtikėjimą į materialius dalykus, susikerta su kitų jūsų sielos sesių ir brolių mėginamais realizuoti jų materialaus įtikėjimo sprendimais ir veiksmais.

Būtent dėl to jūs nuolat patiriate susikirtimus, kolizijas, tiek asmenines, tiek grupines, tiek tarpvalstybines, tiek religines, nes visa šitoji jūsų įtikėjimo sfera remiasi jūsų išorinio materialaus pasaulio jums suteikiamomis jūsų materialaus įtikėjimo išorinėmis priemonėmis. Būtent jos ir neleidžia jums laisvai realizuoti jūsų asmeninių įtikėjimo sprendimų ir veiksmų taip, kaip jūs šito norėtumėte asmeniškai, kad jie būtų realizuoti. Todėl jūs turite derintis su kitais savo sielos broliais ir sesėmis; jūs ieškote bendrininkų, bendražygių, burdamiesi į įvairias grupes, kurios savo asmeniniu įtikėjimu, nors maža dalele, panašėtų visos grupės mastu.

Taip jūs padarote pirmuosius kompromisus savo įtikėjime, materialiame įtikėjime, nes pamatote, kad kitomis priemonėmis jums savo asmeninio įtikėjimo interesų iš viso nebus įmanoma patenkinti, nes kiti jūsų sielos broliai ir sesės šitokių galimybių jums nesuteikia ir nesuteiks dėl savo asmeninio įtikėjimo išskaičiavimų. Tuo pačiu jie irgi pamato, kad jie irgi negali įgyvendinti iki galo savo įtikėjimo troškimų materialiu lygiu, nes tam kliūtį mato ir jūsų materialaus įtikėjimo pasireiškime kasdienybėje. Dėl to ir jie daro panašius, kaip ir jūs, kompromisus.

Štai toks jūsų gyvenimas pradeda įgauti iškreiptą pobūdį, nes jūs savo materialiu įtikėjimu gyventi nebegalite – nė vienas. Jūs pradedate savo įtikėjimą koreguoti, kuris vis labiau ir toliau tolsta nuo jūsų asmeninio ir nekoreguoto įtikėjimo pradinio taško. Todėl jums asmeninis materialus kasdienis įtikėjimas pradeda darytis nebe pagalba jums kasdienio gyvenimo aplinkybėse, bet kliūtimi, kurią reikia jums įveikti, kad nors dalį materialaus kasdienio įtikėjimo išlaikytumėte. Stipresni jį išlaiko, net dar ir kitiems primeta, o silpnesni – ima palaipsniui savo įtikėjimo atsisakyti. Tai susiję tiek su jūsų kasdiene veikla namuose, darbe, moksle, politikoje, ekonomikoje.

Jūs, palaipsniui, atsisakote tiesos idėjų, nes stipresni už jus neleidžia jų įgyvendinti, dėl to jūs imate nusileisti jiems savo kasdieniuose reikaluose; jūs, palaipsniui, užleidžiate pozicijas ir doros, moralės sferose, nes matote, kad be jos galima pasiekti daugiau materialia prasme, negu jos laikantis; palaipsniui, nustojate laikytis gailestingumo ir teisingumo nuostatų, nes jos ima apsunkinti jūsų bendravimą tarpusavyje, kada stipresnioji grupė jūsų sielos brolių turi ir resursus, ir galią tuos resursus panaudoti, bet jų teisingumo ir gailestingumo sampratos toli prasilenkia su jūsų sampratomis ir todėl jūs patys sau, asmeniškai, padarote kompromisinę išvadą, kad galite gyventi ir su mažesniu, sukreivintu teisingumu ir gailestingumu, kuris *Mano* akimis *nėra* gailestingumas ir teisingumas.

Tačiau jūsų kasdienis gyvenimas *keičia* jūsų materialų įtikėjimą, kuris palaipsniui jums tampa irgi vis priimtinesnis, kad dėl jo kyla vis mažiau minčių. O jeigu retsykiais jos atklysta, tai labai greitai jas stengiatės pakeisti jums priimtinesnėmis. Šitaip jūsų ankstesnis įtikėjimas iškrypsta ir įgauna kreivą pavidalą kiekviename žingsnyje, ką bedarytumėte ir kur bedarytumėte. Ir tada jūsų gyvenimo aplinkybės ir sprendimai atitinka jūsų iškreiptą įtikėjimo sampratą, kuri, galiausiai, jums tampa nuolatine aplinka, kad prie tokio jos iškreipto statuso jūs tiek įprantate, kad nustojate taip aštriai jausti nerimą ir nepasitenkinimą, ką jautėte pačioje pradžioje, kol tokių kompromisų dar nebuvote padarę.

Šitaip gyvendami savo *dirbtiniu* įtikėjimu materialiu lygiu jūs tuo pačiu sudarote nuolatinę įtampą jūsų materialaus kūno kiekvienai materialiai ląstelei, kuri tokios nuolatinės įtampos atlaikyti negali, nes ne tokiai veiklos sferai Aš ją sukūriau. Ir vien tik dėl to ji pradeda prarasti savo gyvybingumą, o po kurio laiko net išsigimsta, kas sukelia jums

nepagydomas ligas. Tokios yra jūsų klaidingo įtikėjimo materialiu lygiu pasekmės jums patiems, veikiantiems bet kurioje jūsų materialios veiklos sferoje.

Jūs labai dažnai vartojate žodį *įtikėjimas* tik ryšio su Manimi prasme. Tačiau ir šitoji gyvo ryšio su Manimi sfera, pasireiškianti per jūsų įtikėjimą, yra lygiai tokia pati, kaip ir prieš tai Mano aiškinta jūsų kasdienio gyvenimo įtikėjimo bet kuri kita sritis. Ir ryšys su Manimi pavirsta jūsų įtikėjimu, tikruoju įtikėjimu, ne klaidingu, tik tada, kada jūs šituo gyvu ryšiu *gyvenate*, kada jis tampa jums neatskiriama jūsų kasdienio gyvenimo dalimi. Vien tik pats žodis *įtikėjimas*, neatskleidžia jo turinio, jo vidaus, kuo jis yra pripildytas.

O jūsų asmeninis įtikėjimo turinys esu *Aš*.

Ir jeigu jūs jaučiate Mane kasdien, ką bedarytumėte, kur bebūtumėte, jeigu jūs gyvenate Manimi, ką beveiktumėte, kuo beužsiimtumėte, tai ir yra jūsų įtikėjimas į *Mane*. Ir toks bus atitinkamas jūsų gyvenimas kiekvienoje jūsų tikrojo aš pasireiškimo sferoje ir pakopoje.

Kada Aš jums kalbėjau apie jūsų gyvenimą ir veikimą jūsų kasdienėse gyvenimo aplinkybėse, tada Aš kalbėjau, kaip jūsų žmogiškasis protas pradeda daryti kompromisus ir iškreipti net ir tokius dalykus, kurių jis neturi iškreipti, tokius, kaip tiesa, gailestingumas, teisingumas, tai Aš mintyje turėjau jūsų žmogiškąjį protą, kaip jis ieško sau saugaus užutekio, kuriame ir gali pasireikšti jam pačiam naudingiausia linkme jo iškreiptas, iš baimės, įtikėjimas.

Kada Aš kalbu apie įtikėjimą į *Mane*, Aš kalbu apie jūsų aukštesnį protą, kuris ima viešpatauti žmogiškojo proto atžvilgiu – sielos morontinį protą ir išmintį Aš turiu omenyje.

Ir šitam, aukštesniam, jūsų protui įtikėjimas į Mane, kuris esu dvasinis, ne materialus, yra prieinamas gyvas dvasinis ryšys su Manimi, ir net pasikalbėjimas su Manimi, ką dabar tavo morontinis, sielos, daug aukštesnis protas ir daro priimdamas iš Manęs šitą mokymą apie įtikėjimą, kad jį galėtų perskaityti ir kitų tavo sielos brolių ir sesių žmogiškasis protas, kuris dar iki šiol viešpatauja jų viduje, ir jų aukštesnio, sielos, proto atžvilgiu. Būtent žemesnysis žmogaus protas negali šitokių mokymų priimti, kada jis yra sujauktas, pilnas nepasitikėjimo ir Mano paties egzistavimu, ir net tokio gyvo ryšio galimybe, kuri užtikrina Mano mokymų perteikimą aukštesniajam, sielos, morontiniam protui.

Todėl įtikėjimas į Mane vysto aukštesnį, sielos, protą, kuris gali labiau Manimi ir *pasitikėti*, nes šis protas ima patirti tokių vidinių patyrimų, kurių žemesnysis-gyvulinis žmogaus protas negalėjo patirti, ir nepatyrė, ir dėl to jis nejautė nei pasitikėjimo Manimi, nei gyvo ryšio su Manimi. Ir tai apribojo jį, savo veikloje, vien tik materialia aplinka, kuri jam yra įprasta, ir kuri nekelia nepasitikėjimo, ir baimės.

Štai kodėl įtikėjimas į Mane yra jūsų sielos aukštesnio negu žmogiškasis protas, pasireiškimas kasdienybėje. Kasdienybės veikla ir toliau išlieka materiali, bet dėka jūsų aukštesniojo, sielos, morontinio proto, atsivėrusio Man, išsiplėtusio požiūrio žmogiškojo žemesniojo proto įtaka ir sprendimai sumažėja. Dėl to žmogaus išmintis pagilėja ir sprendimai tampa nepalyginamai teisingesni kasdienėse situacijose ir dirbant įprastą darbą.

Įtikėjimas pranoksta materialią aplinką, nes jis sklinda iš Manęs; tik jūsų materialus protas šitokio įtikėjimo lygio pasiekti negali. Dėl to jis ir apsiriboja gyvenimo verpetu materialiose sferose jas papildydamas savo moralės, doros, tiesos, teisingumo, ir tarnavimo sampratomis, kurios atitinka išorines nuostatas, kaip jas suformavo visuomenė. O Mano įtikėjimas, kurį ima vis giliau patirti Man atsiverianti jūsų siela, yra *dvasinis*. Dėl to jis ir prieinamas tik per giluminį *gyvą* ryšį su *Manimi*.

Ir Mano įtikėjimui nereikalingi jokie visuomenės sukurti šablonai, kad ir kiek tūkstantmečių jie būtų kurti, bet Aš pranokstu visus išorinius šablonus ir ritualus, ir tik Man atsivėrusi jūsų siela ir pradeda patirti *Mano* jai suteikiamo įtikėjimo virpesius – tai Manoji gyvoji meilė, kuri pasiekia atsivėrusią ir gyvą sielą, ir ją šitaip pažadina gyvajam įtikėjimui į Mane.

Kadangi Aš esu gyvas ir esu dvasinis, kadangi siela irgi yra gyva ir yra Mano jums suteiktos amžinos asmenybės dovanos pirmoji pakopa aukštesniu už materialų proto pasireiškimo lygį, tai ji ir gali pati, savo asmeniniu patyrimu, paliudyti, kad įtikėjimas tai nėra kas nors neprasta, o tai yra Manosios tikrovės pasireiškimo segmentas, apimantis Mano ir sielos *gyvą ryšį ir jo panaudojimą darant drauge su Manimi gėrį visai kūrinijai, ir kiekvienam sielos broliui ir sesei atskirai, ir tą atliekant iš meilės.* Tai yra Mano pasireiškimas jums kiekvienam, asmeniškai, ir jūsų kasdienis gyvenimas Manimi ir Mano labui su Mano meile, tekančia ir patiriama jūsų atsivėrusioje Man sieloje.

Lygiai taip, kaip jūs, kol nemokate važiuoti automobiliu, dviračiu, kol

nemokate pilotuoti lėktuvo, jūs negalite sau patvirtinti, kad šitą daryti jūs galite. Tačiau kada pradedate lankyti atitinkamus kursus ar treniruotes ir pradedate suvokti, kad jūs tikrai galėsite vairuoti visus šituos agregatus, jūs imate jau tikėti savo pastangomis ir jėgomis, kad sėkmė ne už kalnų. Ir tik tada, kada pakylate sėdėdami už lėktuvo vairo, važiuojate vairuodami automobilį, dviratį, tik tada jūs patikite savo jėgomis, kad šitą padaryti jums pavyko. Ir su kiekvienu nauju skrydžiu ir važiavimu jūsų pasitikėjimas savo veiksmais ir įtikėjimas į savo jėgas auga.

Tas pats ir su Mano įtikėjimu. Aš esu kaip jums suteiktas lėktuvas. Jūs iš pradžių teoriškai sužinote, ką ir kaip turėtumėte nuoširdžiai kalbėtis su Manimi, tačiau tai dar nėra jūsų pakilimas nuo planetos paviršiaus. Jums dar trūksta pasitikėjimo ne tik Manimi, bet ir savo jėgomis. Dėl to tomis akimirkomis jums išoriniai ir matomi jūsų žemesniajam protui atliekami ritualai jus pakylėja, atskiria nuo aplinkos problemų, ir jūs pajuntate nedidelį nusiraminimą net ir ritualus atlikdami. Ir jeigu jūs šituo etapu neapsiribosite, nepasiduosite savo žemesniajam žmogiškajam protui, kuris už išorinių ritualų ribos žengti bijo, tai jūsų sielos, ir aukštesnis morontinis, protas ir sugebės pakelti jus nuo materialių planetos kasdienio gyvenimo aukštumų į Mano jums siūlomo dvasinio įtikėjimo viršūnę, kuri pabaigos neturi niekada, per visą amžinybę, nes Mano gyvas ryšys yra be pabaigos, ir vis augantis.

Mano jums siūlomas gyvas dvasinis įtikėjimas yra *gyvas gyvenimas su Manimi jūsų materialioje planetoje kasdienėmis aplinkybėmis ir visada.*

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve, už tokį išsamų ir labai netikėtą mokymą. Aš Tave myliu, kaip ir Amžinąjį Sūnų-Kūrinijos Motiną-Brolį, ir Begalinę Dvasią-Kūrinijos Motiną-Sesę. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

62. Tėvo mokymas apie dabartinį pasimetimą ir bendrą su Juo kūrimą

Šis Tėvo mokymas buvo suteiktas per mūsų gyvąsias, šeštadienines, pamaldas Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje Vilniuje, 2009 m. sausio 17 dieną.

Algimantas: Aš, kasdien, bendraudamas su Tėvu ir gaudamas iš Jo asmeninių mokymų, paprašiau Tėvo mokymo apie dabartinę padėtį,

kada vis labiau pasaulį apima sustingimas ir pasimetimas, kada žmonės nebežino, ką daryti, kai visose valstybėse užsidaro tūkstančiai įmonių, milijonai žmonių netenka darbo, o naujo darbo nėra kur gauti, kada auga karinių konfliktų grėsmė, o kai kur tokie konfliktai ir suliepsnoja, žūsta žmonės. Net ir išvakarėse, eidamas į Urantijos grupės užsiėmimą, negalėjau pereiti per senąjį Žvėryno tiltą, kuris buvo užblokuotas, nes ten prieš tai vyko riaušės tarp viešosios policijos dalinių ir žmonių, atėjusių protestuoti prie parlamento.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, Mane žavi jūsų meilės reiškiami virpesiai. Jie pasiekia kiekvieną iš Mūsų. Jie pasiekia Mus Rojuje. Pasiekia kiekvieną visoje kūrinijoje.

Nė vienas, net menkiausias, jūsų meilės virptelėjimas neprapuola. Jis išlieka per visą amžinybę. Ir šitoji amžinybė yra supinta iš kiekvieno iš jūsų skleidžiamų meilės virpesių tiek šią akimirką, tiek ateityje per visą amžinybę. Ir jūs niekada nepasiųsite nė vieno meilės virptelėjimo kol viduje siela, o vėliau ir dvasia, nepatiria, ir nepatirs, šito paties meilės virpėjimo savo viduje per atsivėrimą Man, per atsivėrimą iš vidaus.

Dėl to ir dabar jūsų pasimetimas yra ne dėl to, kad jūs esate kupini nuostabių meilės virpesių ir troškimų savo viduje, kaip šitą pasimetimą įveikti; šitas pasimetimas yra dėl to, kad tiek daug jūsų sielos brolių yra nusigręžusių nuo Manęs, neatradusių Manęs savo viduje.

Ir jūs taip pat, net ir turėdami jau gyvą ryšį su Manimi, turite jį vis gilinti ir plėtoti. Tik šitaip, per šitą išplėtotą gyvąjį jūsų sielos kanalą, pritekės vis daugiau Mano meilės virpesių, kurie jums suteiks ir nusiraminimą, ir didesnį horizontą, kuriame pamatysite, kas aplinkui jus supa ir kam reikalinga jūsų, jau ištiesta, pagalbos ranka. Jūs pamatysite, kad jūsų siela, kuo daugiau prisigėrusi iš Manęs, ir Mano, gyvų meilės virpesių, pati savaime trokšta ištiesti savo pagalbos ranką, sustiprindama tą, kuris yra apimtas panikos, pasimetęs.

Kada jūs žvelgiate į visą savo planetą, jūs matote visos planetos pakrikusios sistemos blogą veikimą. Jūs matote, kaip sistema *neveikia*. Kūrinija, jeigu būtų tokia, kokią jūs matote planetą, jinai pati negalėtų egzistuoti, negalėtų joje vykti jokia veikla. Negalėtumėte net ir jūs, šitos dvasinės komunijos metu, patirti palaimą atsivėrusioje jūsų, kiekvienoje, sieloje; negalėtumėte pajausti meilės virpesių, jeigu šitaip veiktų Manoji kūrinija, kaip veikia suaižėjusi jūsų žmonijos sistema. O suaižėjimas yra

dėl to, kad jūs neatsiveriate Man savo viduje, neatsigręžiate į Mane. Jūs ieškote žmonijos ne savyje, bet tarsi ji būtų toli nuo jūsų. Tarsi visa, kas yra už jūsų, yra žmonija.

Todėl jūs pradedate galvoti, kad nuo jūsų mažai kas priklauso. Yra kažkokie sprendėjai, kurie sėdi aukštuose sostuose, kurie užima aukštas pareigas. Štai jie jau yra žmonijos vedliai, o jūs nesate tam sutverti, jūs esate menkučiai. Ir kada jūs šitokia nuostata nugyvenate visą savo gyvenimą, iš kartos į kartą, ir šitokias nuostatas diegiate savo vaikams, kad jūs turite būti *nusižeminę*, turite būti *menki*, taip ir prieinate prie šitos akimirkos, kada jūsų visos žmonijos sistema nustoja veikusi, nes ji sutrūkinėja. Kiekviena grupė siūlo savo receptus. Kiekviena religija siūlo savo dogmas ir ritualus. Dėl to nėra gyvų jungčių tarpusavyje; nėra gyvų jungčių, kurios susietų jus kaip sielos brolius ir seses į vieną žmonijos šeimą, kuri prasideda nuo kiekvieno iš jūsų atverto vidaus Man.

Žmonija esate, kiekvienas, *jūs*. Neieškokite žmonijos *toli* nuo savęs.

Dėl to jūs turite suvokti, kad tas laikmetis, kuris laukia dabar pasaulio, yra *sumaišties* laikmetis, nes jūs suaižėte visą žmonijos sistemą nusigręždami nuo Manęs, nors Mano Sūnus, jums žinomas Jėzaus iš Nazareto vardu, jus mokė, kad Aš esu visiems vienas ir visi tarpusavyje esate broliai, bet jūs jo mokymą iškraipėte. Ir iškraipę mokymą jūs negalėjote prieiti kitokios pasekmės negu ją patiriate dabar. Ir tai, kas vyksta ir jūsų šalyje, yra tiktai menki impulsai to, kas vyks visame pasaulyje. Jūs neturėsite kur pasislėpti. Nebus tokios vietos, kuri būtų saugi. Kiekviena vieta kels nerimo, ir nerimo kels dėl to, kad jūs matysite kitame žmoguje savo priešą, kuris nori nuskriausti. Ir iš tikrųjų jis nori nuskriausti jus.

Tačiau jūs *nebijokite*. Nebijokite to, kas laukia, nes jūs esate Mane atradę Mano vaikai ir ruošiatės būti iš tikrųjų Mano *šviesos* spinduliais, *gyvais* spinduliais. Dėl to šitie spinduliai turės *šviesti*, nes Aš be jų negaliu pakeisti jūsų suaižėjusios sistemos, kad ji taptų lygiai tokia pati, veikianti nuostabiai kaip ir visos kūrinijos šeimos sistema, pasklindanti iš Manęs.

Jūs negalite tapti abejingi tiems įvykiams, kurie netrukus prasidės jūsų planetoje. Šitie įvykiai laukia kiekvieno iš jūsų, ir jūs jiems turite ruoštis atsiverdami, atsiverdami Man, atsiverdami visa savo sielos gelme. Jūs neturite apsiriboti ir menkinti save, kad jūs esate senas fiziniu pavidalu arba ligotas, taip pat fiziniu pavidalu. Aš jums suteikiu sveikatą, apie kurią kalbėjo jums jūsų sielos brolis Algimantas, kada Aš suteikiu

gyvybę, ir toje gyvybėje yra sveikata fiziniu pavidalu.

Pasiimkite iš Manęs jums suteikiamą sveikatą. Jeigu jūs jos neimsite, čia – ne Mano kaltė. Aš ją jums suteikiau.

Jeigu jūs neatsiversite Man pakankamai giliai, jūs taip pat pasimesite, nežinosite ką daryti, kada vis daugiau ir daugiau aplinkui pasireikš prievartos, vis daugiau apims panika jūsų sielos brolius, jūsų šeimas; bet jeigu jūs taip pat patirsite paniką, tai bus tik dėl to, kad jūs Man nepakankamai atsivėrėte; ir dėl to nepasiruošėte šitai misijai, kuriai Aš jus, kiekvieną, rengiu.

Bet, *kiek* klauso šviesos žodžių, kad atsivertų Man kiti jūsų sielos broliai ir sesės, net ir tie, kurie turi daug intelektualių žinių? Jie iš jūsų šaiposi. Bet tos žinios nepadės, kada reikės pajausti iš Manęs vedimą atsivėrusia siela. Pajausti meilės virpesius, kurie yra *gyvi*, kad galėtumėte juos *dalinti*, nuramindami kitus savo sielos brolius ir seses, kurie puls į depresiją, kels ranką vieni prieš kitus ir prieš save; ir jums *reikės* tos Mano meilės virpesių *gyvybinės* energijos ir stiprybės. Jos nesuteiks nė viena knyga, kaip jūs ją beiškeltumėte aukštai.

Ją suteiks tiktai *gyvas* ryšys tarp Manęs ir jūsų.

Todėl jūsų poelgiai priklausys nuo jūsų atsivėrimo Man. Nuo tos gelmės, *kiek* sieloje bus Manosios meilės virpesių *gyvosios* bangos. Tik šitoji meilės gyvoji banga jums leis išeiti prieš minią, net ir sukilusių, ir pasakyti jiems meilės žodį. Be šitokio atsivėrimo jūs neišdrįsite šitai padaryti. Jūs išsigąsite ir abejingai stebėsite, melsdami Mane pagalbos, kai Aš pagalbą suteikiu kiekvienam iš jūsų per visą amžinybę, bet tie akli jūsų vedliai, net ir tie, kuriuos jūs vadinate prezidentais, premjerais, karaliais, karalienėmis, princais, jie yra akli. Nėra pasaulyje išskirtinių žmonių. Žinokite, net ir jums dabar taip atrodantis pilnas suteikiančios vilties naujas Amerikos prezidentas, Obama, nėra didesnis negu esate jūs.

Tiktai gyvas atsivėrimas Man leis jums patiems pajausti, kad nė vienas žmogaus sukurtas luomas, postas nėra aukštesnis už jūsų statusą, kaip mano sūnaus ar dukros, atradusio Mane savo viduje.

Dėl to Aš jums dabar sakau didesnę šviesą – keiskite žodį tarnystė, nustokite sakę tarnauti, nes jūs nesate *tarnai*. Jūs esate Mano *vaikai*, Mano *sūnūs ir dukros*. Tarnas tarnauja už atlygį. Jūs esate Mano vaikai, ir iš meilės esate su Manimi gėrio darbų *bendrakūrėjai*. Jūs kuriate gėrio darbais kūriniją drauge su Manimi, ir mes esame bendrakūrėjai kaip

viena darni šeima. Todėl pradėkite vis giliau ir giliau į savo pasąmonę įsileisti šitą didesnę šviesą – nebe tarnystę, bet kartu su Manimi gėrio ir meilės darbų *bendrakūrėjo* vaidmenį, kaip Mano sūnaus ar dukros.

Kada jūs vis giliau pajausite, kad tarnystė nustoja jums tapti tokia svarbi, kaip iki šiol buvo labai svarbi, ir vis giliau ir giliau įsismelkia jau į jūsų sąmonę, o tai reiškia, jau į jūsų sielą, pabudusią sielą, įsismelkia, kad su Manimi jūs kuriate gėrį kaip bendrakūrėjai, tada jūs nustosite Manęs *bijoti*. Nustosite manyti, kad Aš neturiu skirti jums laiko, kadangi jūs esate perdaug menki, kad jūsų prašymai yra perdaug smulkūs, kad Aš užsiėmęs esu rimtesne veikla. O kada jūs žinosite, kad mes kuriame drauge gėrį, kiekvienas iš jūsų ir Aš, tada jūs suvoksite, kad kiekvieną akimirką jūs galite kreiptis į Mane, kad kartu su Manimi kurtumėte gėrį; kurtumėte gėrį, stabdydami aklą miniją, kurią veda akli vadovai, nesvarbu kokiais vardais jie save bevadintų – premjerai ar prezidentai, karaliai ar princai – jie yra akli, dvasios žvilgsniu žvelgdami, ir dėl to jie atveda pasaulį prie tokios aplinkos, kurioje jūs pradedate nepasitikėti vienas kitu, o tada nustojate pasitikėti ir jūsų pačių sukurtomis institucijomis, ir tos institucijos nustoja veikti.Visa sistema susiskaldo, sutrūkinėja, ir jūs nebesurandate išeities, kadangi jūsų tie šviesuliai, kurie užima tuos postus, kurie įpareigoja juos skleisti šviesą savo valstybei, jie tos šviesos neturi savyje ir nežino priemonių, kaip atstatyti suskeldėjusią, suaižėjusią visą, ir neveikiančią, sistemą.

Dėl to ateis laikas, kada jūs turėsite tarti savo šviesos žodį. Dabar jūs jam dar nesate pasirengę. Todėl jums dabar pasirengimas yra per gilesnį bendravimą su Manimi, didesnį atsivėrimą Man, kad vis daugiau pritekėtų Mano meilės virpesių jums, kad jūs daugiau patirtumėte, jog esate Mano sūnus ar dukra, ir patiriate tai, jaučiate tai, ir jaučiate tiek, kad siela pati pajaučia, jog daugiau nebegali ištverti ir nori Mano šviesos žodį išsakyti atvirai, be baimės, nes ji nori, kad Manoji šviesa sklistų. Ji yra *nesustabdoma* – nesustabdoma tiek, kiek esate nesustabdomi kiekvienas iš jūsų, kada siela atsiveria Mano meilei.

Aš veikiu per kiekvieną atsivėrusią sielą. Aš neveikiu, kaip burtininkas, be jūsų pagalbos. Juk Aš jums ir sakiau, ką tik sakiau, mes esame meilės ir gėrio darbų *bendrakūrėjai*. Aš esu jūsų Tėvas. Jūs esate Mano vaikai. Ir mes kuriame bendrą gėrį *visos kūrinijos šeimai*. Todėl mes veikiame vieni per kitus, vieni su kitais, ir vieni kitiems, netarnaudami,

bet kurdami daugiau gėrio negu kūrėme vakar. Rytoj kursime daugiau gėrio negu kūrėme šiandien; ir taip per visą amžinybę. Ir tie gėrio darbai niekada nesikartos. Jie vis bus galingesni ir galingesni.

Dėl to jūs prisiminkite, kada Mano Sūnus, jums žinomas Jėzaus iš Nazareto vardu, prieš du tūkstančius metų jums sakė, kad jūs darysite net tą, ką jis darė, ir net daugiau, negu jis darė. Dabar Aš jums tą taip pat kartoju – jūs darysite daugiau negu darė Kristus prieš du tūkstančius metų. Bet jūs tam turite ruoštis; ruoštis gyvu ryšiu su Manimi bendraudami *kasdien.*

Aš jums, nė vienam, per prievartą nesuteiksiu jokios užduoties. Tik jūsų laisva valia ir atsivėrusi Man siela, patirianti Mane savo viduje, šitą naštą prisiims.

Algimantas: Ačiū Tau, Tėve. Ačiū už šitą mokymą. Aš meldžiu, kad mes turėtume dar didesnį norą bendrauti su Tavimi, atsiverti Tau. Atsiverti, kad mes iš tikrųjų kurtume drauge su Tavimi gėrį, ne tarnautume, kaip tarnai, bet kurtume gėrį – vis daugiau gėrio – kartu su Tavimi, Tėvu, kaip Tavo vaikai, iš meilės Tau, ir laisva valia, gauta iš Tavęs.

Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

63. Begalinės Dvasios-Motinos-Sesės mokymas apie ligų gydymą, suteiktas Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje, Vilniuje, 2009 01 31

Algimantas: Į mane kreipiasi vis daugiau mano sielos brolių ir sesių dėl sutrikusios sveikatos. Aš jų gydyti negaliu. Aš tik galiu už juos pasimelsti, ką ir darau, o gydai *Tu*. Ir malda padeda jiems, nes tada gydai Tu *iš vidaus*. Todėl dabar noriu paprašyti Tavojo mokymo apie žmogų kamuojančių ligų gydymą. Kodėl žmogus negali gyti kai gydo daktarai? Bet kada gydai Tu, jis pagyja. Jeigu Tu šitą mokymą suteiktum mums visiems, aš esu pasirengęs jį perduoti savo lūpomis.

Begalinė Dvasia-Motina-Sesė: Mano mylimi vaikai ir Mano jaunesnieji broliai ir sesės dvasioje, Aš sveikinu jus, kada jūs garbinate Mus Tris – Rojaus Trejybės Pagrindinius Šaltinius ir Centrus.

Sveikinu tuo pačiu, kada jūs atsiveriate kiekvienam iš Mūsų. Nesvarbu,

kokiu vardu bevadintumėte kiekvieną iš Mūsų, siela savo virpesiais iš karto tiesia gyvą tiltą tarp kiekvieno iš Mūsų ir jūsų. Dėl to Aš džiaugiuosi ir, kaip jūs sakytumėte – verkiu iš laimės.

Taip, Aš turiu tą pojūtį, kuris nėra fizinio pavidalo ašaromis išreiškiamas, bet Aš jaučiu dvasiniais virpesiais, ir Aš taip pat siunčiu tuos pačius virpesius, kad jūs pajaustumėte, jog iš tikrųjų yra gyvas ryšys tarp jūsų ir kiekvieno iš Mūsų tuo pačiu jūsų sielos atsivėrimo momentu. Ir būtent šitas atsivėrimas ir leidžia jūsų gyvai sielai, kiekvienai fizinio kūno ląstelei, pajausti Mūsų meilės virpesių tekėjimą.

Meilės virpesių tekėjimas nėra vien tiktai simbolinis ir teorinis žodis. Tai yra *gyvas* virpesių tekėjimas. Dėl to jis ir pavadinamas – *gyvas*. Jis yra realus, energetinis tekėjimas toks, kad kiekviena ląstelė pajunta, ko negali suteikti fizinis gydymas, kurį gali suteikti sielos brolis, kurį jūs vadinate gydytoju. Tuo tarpu Mūsų meilės virpesių gyvas tekėjimas pasiekia kiekvieną ląstelę be fizinio pjūvio; pasiekia per jūsų atsivėrusios sielos priimtą gyvo meilės tekėjimo srovę, kuri žadina kiekvieną pažeistą ląstelę, ir kiekvienai sveikai ląstelei suteikia būtent tą augimo, vystymosi kryptį, kokia ji turi ir augti, ir vystytis.

Kodėl jūs sergate? Todėl, kad jūs gyvenate ne tą, natūralų, gyvenimą, kokiu pulsuojame Mes.

Mes jums suteikiame mokymus, suteikiame jums žinias, o jūs jas atstumiate, ir kaskart atstumdami šitas žinias, jūs tuo pačiu vis labiau ir labiau užveriate savo sielą, ir vis mažiau gauna šito gyvojo meilės virpesių nektaro tekėjimo kiekviena gyva ląstelė.

Juk jūs puikiai suprantate, kad visa kūrinija yra Mūsų sukurta. Negali kūrinija būti atskirta nuo Kūrėjo. Negali kūrinijoje egzistuojantis nė vienas tvarinys būti atskirtas nuo jį sukūrusio Šaltinio. Tai kodėl jūs manote, kad jūsų gyvo fizinio kūno ląstelės gali išlikti sveikos, jeigu jūs nutraukiate gyvą ryšį su šitos pačios ląstelės Šaltiniu? O Šaltinio ryšys yra tiktai per jūsų sielą. Jeigu jūs atveriate sielą, kiekviena kūno ląstelė gauna šitą gyvą Mūsų meilės virpesių nektaro tekėjimą. Tik šitaip yra gydoma kiekviena ląstelė.

Kodėl jūs pasitikite savo materialiais sielos broliais, kuriuos jūs vadinate gydytojais? Todėl, kad jie suteikia jums energijos atitinkamą formą, išreikštą materialaus vaisto pavidalu. Ir štai tada jūs, vartodami materialų vaistą, jūs taip pat apraminate savo vidų, apraminate savo sąmonę, ir

tada nuraminta sąmonė leidžia stresą patiriančiai ląstelei atsigauti. Šitaip ląstelė pradeda atsistatyti. Tačiau tai yra trumpalaikis ir dirbtinomis priemonėmis suteikiamas ląstelės atstatymas. Jis negali būti toks, kokį suteikiame Mes, per jūsų atsivėrusią sielą, kada jūs gaunate iš Mūsų tą nematomą gyvąjį meilės virpesių nektaro pritekantį vaistą į vidų. Jūs jo nematote, kaip matote materialų vaistą. Materialiu vaistu jūs tikite, o šito, Mūsų tikrojo vaisto, jūs net neparagaujate.

Jeigu tik jūs atsivertumėte savo siela Mums, jūs iškart patirtumėte, kad šitas poveikis yra galingesnis negu tą poveikį suteikia materialus, jūsų sąmonę slopinantis, ir jūsų vadinamas, vaistas. Todėl jūs turite, kiekvienas, suprasti, jeigu jūsų kūnas pradeda sirgti, reiškia jūsų siela yra užvėrusi tą gyvą ryšį su Mumis.

Ar jūs galite įsivaizduoti save, tie, kurie turite savo mylimų vaikų, kad jūs galėtumėte savo vaikus kankinti, kankinti ligomis, kankinti fiziniais skausmais? O juk Mes esame Meilės Šaltinis. Argi jūs manote, kad Mes sukuriame jus, kad jūs kankintumėtės ligų, skausmų, nerimo terpėje?

Mes esame daug labiau mylintys jus negu jūs galite net ir pačia karščiausia meile mylėti savo pačių pagimdytus vaikus. Tai kodėl tada jūs galvojate apie Mus, kad Mes jums siunčiame ligas, skausmą, kančias, kad mes šitaip jus baudžiame, kada iš Mūsų spinduliuoja vien tiktai *meilė*, kuri yra kurianti?

O kūryba tai yra palaima! Tai yra augimas. Tai yra naujas pasireiškimas.

Liga – tai yra griūtis ir griovimas. Jūs ir patys, patirdami fizinį skausmą, negalite susitelkti ties kažkokiu kūrybiniu veiksmu, nes jūs dėmesį sukaupiate į tą skausmingą vietą, ir šitas dėmesys kūrybai nebėra skiriamas iš viso.

O Mes gi esame Kūrybos Šaltinis!

Tai kokių jūs dar ieškote vaistų, kai jūs turite viską – jau Mūsų jums padovanotą viduje gyvą sielą? Atverkite ją Mums, ir iš Mūsų jūs gausite gyvus meilės nektaro tekančius vaistus, kuriuos pajaus kiekviena jūsų fizinė ląstelė, kad jūs galėtumėte būti sveiki; visą laiką sveiki; ir kitiems savo sielos broliams ir sesėms paliudyti, kad fizinis kūnas yra visada sveikas sveikoje sieloje.

Taip, yra tokių Mūsų vaikų, kurie iš tikrųjų yra gimę nesveiki, suserga būdami ir maži. Bet jūs turite žvelgti į praeitį, ne akimirkos praeitį, bet

praeitį, kuri nusidriekia per šimtus tūkstančių metų, ir žinoti, kad kiekiena karta įneša savo indėlį į būsimųjų ligų atsiradimą būsimosiose kartose, arba jų gydymą; net ir dabartinių ligų gydymą, kad būtų sveikesnės ir ateities kartos.

Ir bus toji karta, kuri neturės ligų, nes ji turės nuolatinį ir pastovų gyvą ryšį per atsivėrusią sielą Mums.

Ir Aš jums sakau, kad nebus nė vieno sergančio žmogaus šitoje planetoje. Ir jūs dabar galite būti visi sveiki, jeigu jūs atsiversite nuoširdžiai Mums. Ir per šitą atsivėrimą jūs patys patirsite – kiekiena liga yra išgydoma. Nėra nė vienos ligos, nes ligas ne Mes jums sukūrėme!

Todėl Mes, Sveikatos Šaltinis, galime suteikti jums tą amžiną vaistą, jūsų pačių sukurtoms baimės, nerimo, streso, neapykantos, pykčio, kerštо, godumo, savanaudiškumo ligoms. Tik šitos jūsų ydos sukūrė jūsų dabar fizinio kūno net ir vadinamas nepagydomas ligas.

Kodėl jūs norite likti šitoje tamsoje? Kodėl jūs nenorite išsilaisvinti? Kodėl jūs nenorite pamatyti, kad šalia jūsų yra sielos broliai ir sesės, kuriems reikalinga jūsų meilės pagalba, sustiprinimas?

Neužsisklęskite tarp savo keturių sienų! Išeikite į gatves. Apkabinkite žmogų. Nebijokite jo. Jeigu jūs sergate, jūs sergate dėl to, kad esate užsidarę savyje. Kol jūs liksite užsidarę, jūsų ligos jus tik kamuos.

Manoji kūrinija yra viena; *viena*, bet jums *visiems*. Dėl to ir yra, kad jūs jau dabar pajuntate, kad ji yra *viena šeima*.

Tai kodėl jūs nesivadovaujate tuo, ką sako jūsų lūpos, kad esate *viena šeima*? Tai kodėl bijote savo kitų sielos brolių ir sesių, ištiesti jiems pagalbos ir meilės ranką? Ir šita, iš meilės ištiesta, savo pagalbos ranka jūs taip pat padėsite atsiverti savo sielai ir tuo pačiu sveiks jūsų materialus kūnas.

Kol jūs šitaip neatversite sielos, tol bergždžios jūsų maldos, ir prašymai.

Algimantas: Ačiū tau, mylima Begaline Dasia-Motina-Sese. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

64. Tėvo mokymas Arūnui

2009 02 02 23 val. 25 min.

Mielieji, šitokio patyrimo dar nebuvau patyręs per maldą niekada. Tėvas pats pasiūlė man užrašyti mokymą Arūnui.

Mano mylimas sielos broli Arūnai, aš visas šitas dienas mąsčiau, kaip Tėvo paklausti apie tavo padėtį, kai perskaičiau tavo prašymą Forume. Ir šiandien, kada mūsų kolektyvinės maldos metu meldžiausi ir už tave, mane perskrodė Tėvo mintis, kad *Jis pats* nori tau suteikti mokymą.

Tada man ir pačiam kilo viduje šypsena, štai kaip pats Tėvas mane *pamokė*, kada aš vis delsiau įgyvendinti tavo, Arūnai, prašymą, ir mane Tėvas švelniai pastatė į vietą – neatidėliok ir neišsisukinėk, ką gali padaryti *dabar* – kai aš tiek laiko vis nesuradau būdo, kaip Jo paprašyti mokymo *tau*. O Tėvas surado būdą, ir pats *pasiūlė* užrašyti šitą mokymą *dabar*.

Tą aš su mielu noru ir padariau.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, kurį žemiškieji tėvai pavadino Arūnėliu, tu esi pats mylimiausias Manosios kūrinijos sūnus, nes tave Aš myliu visa Savo, kaip jūs pasakytumėte širdimi, nors jos aš neturiu, kaip neturiu ir jokio jums suvokiamo pavidalo.

Aš jus visus myliu vienoda ir nedalijama meile.

Aš jus visus apglėbiu *visumine meile*, kuri kaip šydas, yra pripildžiusi visą kūriniją.

Ji gyva ir pulsuojanti. Ir jūs, kiekvienas, galite šitą pačią Mano meilę taip pat paįvairinti savosios sielos atvertu Man virpėjimu.

Šitą Aš tau, mano mylimas sūnau, Arūnai, sakau ne dėl to, kad tave guosčiau, kaip tau sunku, bet kad sustiprinčiau, jog tu nustotum menkinti save, kaip nevertą Manęs.

Aš ir tu esame *viena dvasioje*, nes tavyje pulsuoja Manoji amžina dalelė, kurią jūs vadinate Minties Derintoju, ir kuri yra gyva. Tai kaip gi tu gali laikyti save nevertu Manęs, jeigu Aš pats tave laikau savo mylimiausiu sūnumi?

Jūsų Visatos Sūnus Kūrėjas, kurį jūs žinote, o kai kurie jau ir pažįstate, kaip Jėzų iš Nazareto, gydydamas savo sielos brolius mirtinguosius, nepailsdamas kartodavo, jog juos išgydė jų įtikėjimas. Jis pats buvo tiek įtikėjęs į Mane, kad labai retomis akimirkomis suabejodavo Mano valios pasireiškimu net materialiu pavidalu gydant žmones. Tačiau net ir tada jis

viską palikdavo Mano valiai. Net ir sakydamas paralyžiuotajam – *Stokis, pasiimk savo gultą ir eik.* – Jėzus pasitikėjo *Mano* valia.

Todėl ir tu žinai ne savo žmogiškuoju protu, bet sielos atsivėrusiu Man morontiniu ir dieviškuoju protu, kuris auga į amžinąjį dvasinį protą, kad tu nori įtikėti. Nori įtikėti į Mane, į *savo Tėvą, kuris yra ir Jėzaus Tėvas.* Tavo žmogiškasis protas apie įtikėjimą į Mane net negalvoja. Jis tave laiko supančiojęs, ir tau stato užkardas, kad tik tu nežengtum tvirtesnio žingsnio link *Manęs*, o tikrovėje *pas Mane.*

Todėl tau, mano mylimas sūnau, sakau Aš – kelkis iš savojo žmogiškojo proto paralyžiaus, imk gultą, ir eik atsirėmęs į savo sielos tikėjimą, kuris tau diktuoja šitą pačią mintį, kad tu nori *įtikėti, nori patirti Mane.* Aš tau sakau, kad tu *jau esi įtikėjęs, nes tu nebenori ritualų tamsos, o trokšti gyvo Manęs.* Ir Mane gyvą tu patirsi per nuoširdų atsivėrimą Man, kada skaitysi šitą patį Mano tau suteikiamą mokymą po jūsų bendros maldos.

Mano mylimas sūnau, tu nesi toks paralyžiuotas savo siela, kaip tau atrodo. Tu esi šviesos spindulys, kuris netrukus suspindės visiems Mano kitiems sūnums ir dukroms, jūsų sielos broliams ir sesėms. Ir tu pats būsi nustebęs savo paties tokia skleidžiama šviesa.

Tačiau žinok, šitoji šviesa yra iš Manęs ir jos tu negali uždegti pats, kad ir kiek norėtum. Tu jos tik gali pasisemti, prisipildyti iš Manęs, ir šviesti per visą amžinybę drauge su Manimi, ir kitais savo sielos broliais ir sesėmis, ir pirmiausia su Jėzumi Kristumi.

Aš tavęs neraginu ir nesiūlau savęs spartinti Mano kelyje, tačiau Aš tau siūlau – imk tau Mano ištiestą tvirtą ranką, kaip ją paima žmogiškasis mylintis sūnelis, kada išgirsta savo mylintį žemiškąjį tėvą sakantį – duok ranką – ir su pasitikėjimu ištiesia savo gležną ir netvirtą rankutę, bet ištiesia *visiškai pasitikėdamas Tėvo vedimu.*

Ir tu duok Man savo ranką su tokiu pačiu vaiko pilnu pasitikėjimu ir atsidavimu Man ir eikime drauge nešti Mano šviesą kitiems tavo sielos broliams ir sesėms, Mano mylimiems, kaip ir tu, vaikams, kurie yra tiek išsigandę ir tiek pasimetę.

Atėjo laikas ir tau pagalvoti ne tik apie *save, bet ir apie kitus.*

Todėl Aš tau ir siūlau *savo* ranką, kaip ir visiems kitiems, kad eitume visi drauge, nes Aš vienu metu vedu jus, kiekvieną, po vieną ir vedu visus drauge, ir visą kūriniją. Ir vedu jus visus drauge su savo Lygiaverčiais Partneriais kitais Dviemis Rojaus Trejybės *Asmenimis.*

Ir Aš nesikremtu ir nedejuoju, kada matau, kaip kenčia mano mylimi vaikai, bet be perstojo *visiems jiems suteikiu paramą, pagalbą, ir lieju nesumažintą meilę vienodai visiems.* Kaip ir tau. Todėl prisigėręs Mano meilės ir šviesos virpesių skleisk juos visiems.

Prašnekink savo, kol kas, nepažįstamą sielos brolį, ir pastiprink jį šviesos kelyje.

Ir tada tu pats pajausi, kad tavo pasimetęs sutiktas sielos brolis nuoširdžiai tau padėkos, ir tavo siela pajaus palaimą ir gėrio daromų darbų prasmę kasdienėje aplinkoje nelaukdama jokio padėkos žodžio. Ji pati trokš daryti gėrį iš meilės ir laisva valia.

Ir šitoks kelias stiprins sielos pasitikėjimą Manuoju jos vedimu iš vidaus ir didins jos atsidavimą Man.

Stebuklingo recepto įtikėjimui į Mane nėra.

Aš jums visiems savo dvasia, jūsų Minties Derintojų dėka, beldžiu iš vidaus ir kviečiu į bendrą gėrio ir meilės darbų kūrimą.

Ir kuo daugiau šitame šviesos skleidimo procese dalyvausi ir tu, tuo labiau stiprės tavo siela.

Žinok, neveikli siela yra mirštanti siela. Neleisk jai stingti, kada ji nori veikti gėriu.

Manoji šeima yra visa kūrinija. *Ji* yra ir tavoji šeima.

Todėl neapsiribok vien tik savo materialia prasme suprantama savo šeima. Daryk gėrį *visiems*.

Tai daug labiau stiprins sielą iš išorės, net ir taip, kaip Aš ją stiprinu iš vidaus, kada tu pamatysi, jog kiekvienas naujai sutiktas brolis ar sesė dvasioje, sulaukę gėrio ir meilės darbo, tau atsivers ir savo gėrio ir meilės šviesa, nes jų viduje Aš esu net ir taip, kaip ir tavo.

Ir tu pajausi, kokia yra nuostabi Mano sumanyta tavo sielos augimo gyvoji patirtis, kada tavo sielos broliai ir sesės pradės tavęs prašyti paramos, kaip gi atsiverti Man, kaip gi *įtikėti*.

Ir tu tada pats jiems dalinsi savo asmeninį patyrimą, kaip tu pasiekei *įtikėjimą į Mane* per sielos atvėrimą Man, ir jos aktyvų veikimą kitiems meilės ir gėrio darbais visų labui.

Algimantas: Mylimas Tėve, ačiū Tau už šitą nuostabų mokymą Arūnui, ir ne tik jam, bet ir visiems tinkantį.

65. Tėvo mokymas apie tapatybę

2009 02 13 13 val. 15 min.

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, Begaline Dvasia-Motina-Sese, aš garbinu tave, nes tik tu esi Meilės ir Šviesos Šaltinis ir Centras visai kūrinijai, kurioje yra tavoji šeima, o jos narys esu ir aš, nors ir būdamas šiuo žmogiškuoju pavidalu. Aš garbinu tave, kad tu skleidi savo meilę visai kūrinijai, ir jos yra pilna visur, bet ją gali pajausti tik tau atsivėrusi siela. Aš garbinu tave iš meilės ir laisva valia, gauta iš tavęs. Manoji valia, kad būtų tavoji valia. Amen.

Mylimas Tėve, aš trokštu Tavojo mokymo apie mūsų tapatybę, nes mūsų Forume vyksta diskusijos, net yra tokių mūsų sielos brolių ir sesių, trokštančių savo tapatybę sunaikinti. Galbūt Tu galėtum suprantamai jiems paaiškinti, kas yra mūsų, kiekvieno, tapatybė?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, ir mano visi vienodai mylimi vaikai, jūs kalbate apie tokius dalykus, kurie jūsų sielos broliams net ir šiandien dar nėra suprantami taip, kaip jie bus suprantami ateinančioms kartoms. Todėl jūs dar mažai ką žinote, nes šitoji Šviesa, kuri paskleista iš Mūsų aukštesniųjų lygių jūsų pasauliui, jus dar labai akina. Todėl turės praeiti dar nemažai laiko ir ne viena karta nugyventi savo žemiškąjį gyvenimą Urantijoje, kada bus jūsų ateinančioms kartoms visiškai natūralus supratimas, kas yra kiekvieno asmens tapatybė.

Aš jums visiems, bet kiekvienam asmeniškai, padovanoju savo dovaną, kuri yra pavadinta asmenybe. Tačiau aš ją padovanoju tarsi tuščią indą, nors Man jis *jau yra pripildytas visa amžinybe,* kaip jūs joje pasireikšite kiekvienu konkrečiu laiku.

O būtent tapatybė ir yra jūsų konkretus atsiskleidimas ryšyje su Manimi.

Kiek jūs puoselėjate *gyvą* ryšį su Manimi, tiek jūs savo tapatybę ir atskleidžiate iš Manosios jums suteiktos amžinosios asmenybės dovanos.

Aš laikau savo glėbyje visą amžinybę ir kiekvieną akimirką. Jūsų asmenybė taip pat laiko savosios asmeninės tapatybės visą amžinybę.

Tačiau kaip jūsų tapatybė pasireiškia kiekvieną akimirką, tokia ji egzistuoja savo patyrimu ir įgauna gyvą asmenybės, amžinosios Mano dovanos, pasireiškimą tuo momentu ryšyje su Manimi.

Tapatybė negali egzistuoti be gyvo ryšio su Manimi.

Jeigu Aš jums jau suteikiu savo dovaną – jūsų amžiną asmenybę – tai tuo pačiu jums suteikiu ir amžiną šitos asmenybės tapatybės pasireiškimą ryšyje su Manimi.

Jūs supainiojote savo žmogiškojo proto vaidmenį ir funkciją savo asmeniniame gyvenime ir savo ryšiuose su kitais savo sielos broliais ir sesėmis.

Jeigu jūs esate tėvai, tai jūs turite atitinkamą savo funkciją auklėti vaikus, kad jie turėtų savo asmeninį supratimą apie savo funkciją šitame jų gyvenimo tarpsnyje.

Jeigu jūs dirbate kokioje nors įmonėje, jūs taip pat atliekate savo funkciją, vykdydami savo veiklą toje įmonėje. Tačiau tai skirtingi dalykai – jūsų veiksmai ir funkcija, atliekant tuos veiksmus, ir jūsų tapatybė.

Jūs Man esate jau dabar pasiekę Mane Rojuje, nors jūsų laukia milžiniškas kelias, kuriam įveikti prireiks jums sukaupti tiek patyrimų, kad jūs nepajėgūs tą suvokti. Lygiai taip pat tam keliui įveikti prireiks tiek laiko, kad jūs negalite įsivaizduoti. Net jūsų Saulės sistemos – Monmatijos – dar nebuvo, nors jūs savo supratimu saulę laikote amžina, jeigu jūs žvelgsite į praeities akimirką ir atseksite šitos akimirkos vystymąsi iki šios akimirkos, kaip per šį laiką vystėsi jūsų Saulės sistema, o jūsų planetos dar visiškai net nebuvo kosmose, tai jums dar daug daugiau prireiks laiko, kad patektumėte į Mano, ir kitų Lygiaverčių Mano Partnerių Rojaus Trejybėje, akivaizdą. Ir per visą šitą ilgą laiko patyrimą jūsų kelyje namo pas Mus, jūsų asmenybė atsiskleis vis naujais ir naujais patyrimų atspalviais, bet visą laiką išlikdama viena ir ta pati *jūsų tapatybė*, bet kiekvienu atveju vis labiau priartėdama prie Manęs savo gyvu ryšiu su Manimi, ir savo asmenybės atsiskleidimu Mano labui, ir visų labui.

Tad dabar sugrįžtu prie Mano anksčiau pasakytos minties apie jūsų, kiekvieno, kokį nors atliekamą vaidmenį ir funkciją šeimoje, darbe, gatvėje, visuomenėje – jūs atliekate šį vaidmenį arba savo tapatybę *patvirtindami*, arba ją *užslopindami*.

Jeigu jūs šeimoje auklėjate vaikus, tarpusavyje su vyru ar žmona, kaip sutuoktiniai, elgiatės su meile *Mano labui ir Mano gerovei*, tai jūs savo tapatybę tam vaidmeniui, ir tai funkcijai, *patvirtinate*.

Jeigu jūs nebendraujate su meile, vaikus atsisakote auklėti meilės dėka visų labui, o ne savanaudiškumo, ne prisitaikymo, kad būtų geriau tik jūsų vaikui, ir dar kitų sąskaita, labui, tokiu atveju jūs savo tapatybę

užslopinate, ir jūs veikiate visiškai ne taip, kaip esu numatęs jums veikti Aš, kad jūsų asmenybės dovana, kurią gavote iš Manęs, sužydėtų kuo ryškesnėmis jūsų *tapatybės spindinčiomis spalvomis.*

Aš savyje talpinu viską, niekas neišsiveržia iš Mano glėbio. Net ir tie iš jūsų, kurie Mane prakeikiate ir nenorite eiti Mano jums parinktu keliu.

Tačiau Mano jums suteiktos asmenybės jūsų *tapatybė* pasireiškia tik tada, kada jūs veikiate meilės ir gėrio motyvu, kada jūs siekiate šviesos ir kūrimo visumos labui.

Tapatybė – tai jūsų sielos pasireiškimas meilės ir gėrio daigais kasdienybėje.

Aš žinau, kaip jums sunku eiti šituo šviesos keliu. Jūs nesate sukaupę nei patyrimo, nei pasitikėjimo, kad šitas, toks nematomas, kelias yra tikras, realus, ir jums naudingas. Dėl to jūsų siela negali pasireikšti taip lengvai, be baimės ir be nuogąstavimų, kad ji pasirinko Mano kelią, ir tuo pačiu nepadarė klaidos. Ir kada ji vis labiau savo vidų atveria Man, ji vis stipriau ima patirti šito kelio teisingumą ir tvirtumą. O tada ji pradeda veikti meilės ir gėrio akstinu, net ir atlikdama ankstesnius savo vaidmenis ir funkcijas tiek šeimoje, mokykloje, tiek gatvėje, visuomenėje. Tačiau jau turėdama visiškai kitokius vertinimus ir kriterijus. Šitaip vystosi jūsų nepakartojamos asmenybės nepakartojama tapatybė.

Aš dovanoju asmenybę su jos tapatybe.

Tai du neatskiriami vienas nuo kito Manosios dovanos jums atsiskleidimo lygiai – asmenybė, talpinanti jūsų visą individualumo potencialą per amžiną gyvą ryšį su Manimi, ir jūsų tapatybė – kaip jūsų asmenybė savo vieną ar kitą potencialą jau pavertė aktualu. Todėl jūsų tapatybė yra ne kas kita, kaip jūsų tikrasis aš tą akimirką.

O tikrasis aš ir yra jūsų siela, kurią jūs kuriate savo protu drauge su Mano dvasia, jūsų vadinama Minties Derintoju. O siela negali vystytis ir atsiskleisti be gyvo ryšio su Manimi. Todėl ir jūsų tapatybė negali pasireikšti be gyvo ryšio su Manimi bet kuriuo konkrečiu momentu.

Todėl Man egzistuoja tik tie Mano vaikai, kurie yra savo tapatybe tapę realūs, o kiti Mano vaikai savosios tapatybės, kurios Aš laukiu, kad atsiskleistų, dar nepatyrė ir dėl to jų ryšys su Manimi nėra užfiksuotas, ir dėl to jie gyvena savo asmeninį gyvenimą atlikdami tik savo vaidmenis ir funkcijas be Manęs, vien savo intelekto dėka, ir yra tarsi šešėlis be tikrojo šeimininko.

Jums tapatybė yra tik tai, kas yra susitapatinimas su kokiu nors vaidmeniu ar funkcija, o Man jūsų tapatybė yra tik jūsų gyvas ryšys su Manimi, kad jūsų tikrasis aš be jokios baimės pasireikštų meile ir gėriu visų labui.

Todėl tapatybė yra jūsų tikrosios asmenybės gyvas šešėlis, kuris ir pasireiškia tik taip, kaip šito trokšta pati asmenybė, turinti laisvą valią.

Ir jeigu asmenybė nusprendžia, kad ji nebenori eiti Mano Meilės ir Šviesos keliu, tokia jos valia yra visada patenkinama.

Ir nors asmenybės dovana yra amžina, nes ją suteikiu *Aš*, o Mano dovanos yra visos amžinos; Aš nedalinu mažesnių dovanų kaip tik amžinas dovanas, tai ir atsisakiusi Manojo meilės ir šviesos kelio asmenybė neišnyksta iki galo. Ji kaip *visuma*, kaip gerų savo savybių, jau iki tol įgytų ir pasireiškusių savo aplinkoje, *sankaupa* lieka Mano glėbyje.

Tačiau Aš negaliu nepatenkinti asmenybės laisvos valios, kuri nebenori eiti Mano keliu. Todėl šitoji asmenybė niekada nebepasireiškia atskiros *tapatybės pavidalu*, kad galėtų bendrauti su kūrinijos aplinka.

Todėl ir jūsų atveju tapatybės jūs galite netekti tik tada, kada patys pasirinksite šitokį sprendimą, kad toliau Mano jums siūlomu Meilės ir Šviesos keliu eiti nebenorite. Ir jums šitaip galutinai apsisprendus, net tą akimirką šitaip nusprendus, dėl įvairių motyvų ir net dėl nesupratimo, dėl neišmanymo, bet nusprendus sąmoningai ir galutinai, taip, kad savo sprendimo nebekeisite ir viso tolimesnio kelio pas Mane savo laisva valia atsisakote, jūsų valia bus patenkinta iki galo, ir jūsų asmenybė savosios individualios tapatybės po to, kada dabartinis jūsų materialus kūnas visą savo gyvybinę energiją išeikvos, nebus prikeltas. Niekada. Per visą amžinybę. Šitą jūs pasirinkote patys savo valia.

Net Aš – Laisvos Valios Šaltinis ir Centras – negaliu nepaklusti jūsų laisvai valiai, nes būtent Aš ją ir suteikiu.

Ir Mano sprendimai išimčių neturi niekam. Niekada, per visą amžinybę.

Todėl Aš ir suteikiu jums, kiekvienam, ir Mano mokymus, per jūsų Minties Derintojus, kad tik jūs išgirstumėte juos ir tokių sprendimų nepriimtumėte, kad tik Manojo Meilės ir Šviesos kelio neatsisakytumėte, nes tai kūrinijos patyrimų kelias, pilnas nuostabaus augimo ir atsiskleidimo, kad sužydėtų visas sodas, kuriame jūsų žiedas suteikia nepakartojamą grožį visam sodo žydėjimui, ir kas akimirką pasireiškiant jūsų asmenybės tapatybei ryšyje su Manimi ir meilės ir gėrio darbais savo

sielos broliams ir sesėms iš meilės Man ir jiems. Ir visiems.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve, už tokį giluminį mokymą apie tapatybę. Jis tikrai leis mums dar geriau suprasti ir save, ir kitus, ir Tave, mylimas Tėve. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Pamąstykite, koks nuostabus mūsų tapatybės galimas sužydėjimas Tėvo kelyje, kuris yra gyvas jau dabar ir mūsų viduje, ir aplink mus.

66. Tėvo mokymas atsakant Tomui apie įvykius 2009 metais, perduotas per gyvąsias pamaldas Rojaus Trejybės šventovėje, 2009 02 14

Tomas: Kaip turėtume vertinti naujų pranašų atsiradimą ir jų pranašystes, iš kurių vienas, gyvenantis Odesoje, skelbia netgi apie tai, kad jau šiais – 2009 metais – planetoms išsirikiavus kryžiumi ir apsiblausus saulei, įvyks didysis žmonijos persikėlimas į Tėvo namus ir tai bus epochinis įvykis, kuris neturėtų bauginti visų išpažįstančių provoslavų tikėjimą, nes tai, atseit, vienintelis tikėjimas, Tėvui priimtinas, ir panašias nesąmones, ir visa tai žinąs neva iš jo tiesioginių ryšių su Tėvu?

Nekelčiau šio klausimo, jeigu rusakalbių Urantijoje nebūtų tiek daug ir nebūtų jie taip plačiai pasklidę.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, Aš jus visus sveikinu, kada jūs Mane garbinate, kada jūs pradėjote garbinti Mūsų Rojaus Trejybę.

Aš jus visus sveikinu. Jūs esate Mano patys nuostabiausi vaikai, kaip ir visi kiti yra Mano nuostabiausi vaikai visoje kūrinijoje.

Tačiau jūs žengiate šituo šviesos keliu, kuris yra prieš kiekvieną iš jūsų, paklotas Mano meilės. Ir šitas kelias apjungia jus į visą kūrinijos šeimą. Ir žengiate šituo keliu tokiame pasaulyje, kuris tiek daug tūkstančių metų buvo merdėjantis izoliacijoje ir dvasinėje tamsoje. Dėl to jūs negalėjote pajausti to vientiso ir gyvybingo ryšio su Manimi per visus šituos tūkstančius metų, per kartų kartas. Dėl to kiekviena karta nešė savo šviesą, kuri buvo dalis šviesos, bet didesnioji dalis buvo nuo jūsų pačių, ankstesniųjų kartų supratimu, pridėta iškraipymų; ir šitie iškraipymai suteikė jūsų civilizacijai iškreiptą veidą.

Tai yra tas pats, ką jūs matote nuėję į kreivų veidrodžių kambarį. Jūs

juokiatės, nes jūs žinote, kad nesate toks, kokį matote kreivame veidrodyje. Lygiai taip pat, kada jūs girdite bet kokias pranašystes bet kuriems konkretiems metams, jūs galite dabar, patyrę tą gyvą ryšį su Manimi, jaustis lygiai taip pat, kaip kreivų veidrodžių kambaryje.

Nėra jokių metų, kurie būtų jums lemtingi!

Jūs patys dabar jau matote platesniu ir gilesniu, skvarbesniu, dvasiniu žvilgsniu, kad žmonija, tie kiti Mano vaikai, jūsų sielos broliai ir sesės, nesivysto vienu ir tuo pačiu žingsniu. Kiekvienas iš jūsų esate unikalus. Ir tai, kas gali atrodyti vienam, kad ateinantys arba šie metai, arba dvyliktieji metai yra lemtingi, pragaištingi, tie metai, kuriais turi sudrebėti jūsų planeta, kitam jūsų sielos broliui kaip tik gali atrodyti, kad tai yra džiugesio ir atsivėrimo Man metai.

Todėl žinokite, kad jūs augate, kiekvienas asmeniškai, ir kiekvieno asmeninis augimas suteikia sustiprėjimo visos kūrinijos šviesėjimui, tuo pačiu ir visos žmonijos šviesėjimui. O konkretus akimirksnis, jisai neturi jokios įtakos. Jisai yra tiktai nulemtas tam, kad galėtumėte tarpusavyje geriau bendrauti, suprasdami laiko tėkmę. Kada jūs pasieksite Rojų, jūs pamatysite, kad laiko tėkmė yra neapribota laiko atžvilgiu. Tai yra įvykių seka – įvykiai pakeičiantys vieni kitus. Štai yra pagrindinis atsparos taškas, ką jūs dabar laikote laiko skaičiavimu.

Jūs kaip tik pastebėsite, jeigu dabar atsiveriate Man vis labiau ir labiau, ir šituo atsivėrimu jūs taip pat praskiedžiate visą tos žmonijos tamsą, kuri tiek daug tūkstančių metų buvo kaupiama baimėje ir klaidžiojimų kelyje, tai jūs pamatysite, kad jau atmieždami šitą tamsą, jūs net ir tuos pačius lemtingus jums metus, šiuos ar dar po kelerių metų, tarsi atitolinate į neapibrėžtą ateitį. Dėl to jūs turite suprasti, kad *įvykiai* apsprendžia jūsų, kitų sielos brolių, ir visos visuomenės, ir visos žmonijos vystymąsi. Ne konkretūs metai, ne konkretūs laiko tarpsniai, bet įvykiai tuose laiko tarpsniuose, o jūs esate tų įvykių atlikėjai.

Įvykiai nevyksta be jūsų.

Jeigu jūs skaitote knygą, girdite kito pasakytą mintį, kuri jus nuteikia neigiamai, sukelia baimės virpesius jūsų pačių viduje, jie nusėda į jūsų pasąmonę, ir jūs jau tuo pačiu kuriate žemus virpesius, kurie sklinda iš jūsų pasąmonės. Jie pasklinda į visą planetą ir net į visą kūriniją. Ir šituo pačiu jūs tuos pačius tamsius ir jūsų tokius neigiamai vertinamus įvykius priartinate. Ir lygiai taip pat užmegzdami gyvą ryšį su Manimi, jūs keliate

savo energetinius virpesius į aukštesnį dažnį, ir tuo pačiu atitolinate bet kokius jums nepageidautinus tamsius įvykius, skausmingus, jums sukeliančius kančią, įvykius.

Todėl bet kokie tokie apreiškimai, kokius gauna kiti jūsų sielos broliai ir Mano vaikai, jie turi savyje daugybę priemaišų, kurios ateina iš tų vaikų pasąmonės. Tačiau jūs tais apreiškimais patikite, kada neturite gyvo ryšio su Manimi, kada jūs neturite šviesesnio iš Manęs jums sakomo žodžio, kuris jus stiprintų, pakeltų ir vestų jus į šviesą, į gyvą meilę, kad jūs šitoje meilėje patirtumėte, jog Aš esu jūsų ta vienintelė kelrodė žvaigždė. Ir tiktai atsirėmę į šitą Mano vedimą, esantį jūsų viduje, jūs galėsite bet kokius, net ir pačius jums atrodančius tamsiausius įvykius paversti šviesos pasireiškimu; pasireiškimu jūsų veiksmais, kurie taip pat stiprins ir kitus jūsų sielos brolius, nes jie, matydami materialius jūsų veiksmus, neturėdami gyvo ryšio su Manimi, stiprės per jūsų meilės pasireiškimą.

Todėl netikėkite nė vienu savo sielos broliu ir sese, kuris jums minės konkrečius metus, konkrečias datas. Nėra datų!

Net Aš pats negaliu jums pasakyti kokiais metais įvyks kokie įvykiai, nes jūs turite, kiekvienas, iš Manęs padovanotą laisvą valią, kurios Aš negaliu jums apriboti. Ir jeigu Aš dabar pasakysiu jums bet kuriuos metus, nes Aš, žinodamas visą kiekvieną amžinybės segmentą, galiu pasakyti, kad tais metais įvyks tas įvykis. Tačiau jūs, atsiremdami į tuos metus, pradėsite kaupti savo pasąmonėje pagrindinį dėmesį, kuris iškils į jūsų sąmonės lygmenį, kad šitie metai jums yra lemtingi, visai planetai, ir jūs lauksite tų metų, kaip milžiniškos tamsos, kaip nakties. Ir šitas laukimas jums vis daugiau ir daugiau paralyžiuos jūsų laisvos valios pasireiškimą.

Todėl jūsų laisva valia, kurią suteikiau jums Aš, nebegalės pasireikšti laisvėje. Ji bus paralyžiuota. Ir, žinodamas tų įvykių pasireiškimo priežastis, Aš jums negaliu atskleisti nė vienos datos, nes šita data jus paralyžiuotų, jus sustingdytų.

Todėl Aš nė viename apreiškime nė vienam nesu pasakęs, net jeigu jis ir kalba Mano vardu, jokių konkrečių metų, nei gėrio, nei blogio metų, nes jie visi yra siejami su jūsų laisvos valios veiksmu, su jūsų laisvos valios pasireiškimu.

Todėl jeigu jūs pradedate kreipti dėmesį į skaitomų arba girdimų apreiškimų konkrečias datas, jūs tuo pačiu suvaržote savo veiklos diapazoną, savo veiklos lauką, nes jūs jau orientuojatės, kad suspėtumėte

ką nors padaryti iki tų metų, kad jūs galėtumėte užkirsti tais metais įvyksiančių kažkokių tragiškų įvykių pasireiškimą.

Dėl to, Mano mylimi vaikai, kada jūs skaitote Mano kitų vaikų apreiškimus, jūs turite savyje Mane, kad galėtumėte patikrinti, atsiverdami Man, ar tokie įvykiai jus gąsdina, ar jie jus prislegia, ar jūs nekreipiate dėmesio į tai, nes jūs turite gyvą tiltą su Manimi. Ir šitie įvykiai, ar jie įvyktų vienais ar kitais metais, jums nėra tokie baisūs ir siaubingi, nėra tragiški; jūs žinote gyvąjį kelią, kuriuo galite tiems įvykiams užkirsti kelią; užkirsti kelią, patys tapdami didesne šviesa, patys priešpastatydami savo veiksmus, sutapatintus su Mano valia, tų įvykių pasireiškimui, kurie prieštarautų Mano valiai, nes Mano valia jums yra skleisti vien tiktai meilę ir šviesą, kad jūs šita šviesa ir meile gyventumėte, ir jeigu jūs šita meile gyvensite, jūs neturite bijoti nė vieno įvykio, koks jis bebūtų skausmingas. Jis niekada jums nesukels skausmo.

Jeigu jums kelia arba baimę, arba kančią bet koks įvykis, kuris yra pateikiamas bet kokiame apreiškime, bet kokiame žodyje, reiškia jūsų ryšys su Manimi nėra toks gyvas. Jis yra trūkinėjantis. Todėl jūs turite atstatyti tą trūkinėjantį ryšį su Manimi, kad šitas jums keliantis, kol kas, baimę įvykis, būsimasis įvykis jums nebūtų toks aktualus. Jūs neturite savęs saistyti su jokiu įvykiu, koks jis būtų didingas ar skausmingas. Jūs turite gyventi kiekvieną akimirką, gyvu ryšiu su Manimi, ir šitą gyvą ryšį panaudoti aplinkos šviesinimui. Ir tada tas įvykis, kuris turi įvykti, jis įvyks ir taip, bet jo pasekmės bus mažiau skausmingos visai aplinkai. Jūs galite prisidėti prie to savo asmeniniu Mano valios vykdymu, kada jūs šitą valią vykdote iš meilės Man. Ir šita aplinka nebus tokia jums tamsi; ir pasmerkta be išeities aklavietė. Jūs žinosite, kur yra išeitis. Ir šitą išeitį siūlysite kitiems.

Jeigu jūs tiktai jausite, kad jus paralyžiuoja baimė, kad jus paralyžiuoja tų įvykių, numatytų, kaip jūs sakote, aname apreiškime konkrečiais metais, tai šitas paralyžius negalės šitų įvykių nuskaidrinti, užkirsti kelią šitiems įvykiams, ir dėl to šitie įvykiai iš tikrųjų pasireikš; pasireikš per jūsų paralyžių, per jūsų baimę.

Tačiau jūs turite prisiminti vieną esminį dalyką – šitas pasaulis yra globojamas taip, kaip neglobojamas nė vienas pasaulis visoje jūsų gimtojoje visatoje. Šitame pasaulyje buvo jūsų Sūnus Kūrėjas žmogiškuoju pavidalu. Dėl to niekada Sūnus Kūrėjas nebeateis žmogiškuoju pavidalu antrame pasaulyje. Ir šitas pasaulis yra per visą amžinybę jau numatytas,

kad neišnyktų. Jeigu jau kiti pasauliai ir gali išnykti, šitas neišnyks niekada, nes jame Visatos vienas iš dviejų Visatos Sutvėrėjų patyrė jūsų mirtingojo gyvenimą; ir visa visata per visą savo amžinąjį egzistavimą turės šitą pasaulį kaip tą vietą, kurioje visos Visatos Sutvėrėjas kaupė tą patį žemiausią mirtingojo materialaus tvarinio patyrimą.

Ir kokia bebūtų skausminga padėtis šitoje planetoje, net jeigu joje ir viršytų kritinė blogio masė gėrio kritinę masę, šitas pasaulis bus puoselėjamas ir gelbstimas taip, kaip nėra ir nebus gelbstimas joks kitas pasaulis, kur evoliucinė eiga numatyta, kad vyktų natūralia eiga.

Šitas pasaulis turi išskirtinę vietą.

Todėl jokie kiti pranašavimai apie sukrėtimus, kataklizmus, apie pasaulio pabaigą, jie nėra iš Manęs ir nėra tikri, net jeigu jie yra sakomi Mano vardu. Tai yra taip pat Mano mylimų vaikų troškimas padėti šitam pasauliui. Tačiau iš pasąmonės ateina baimės virpesiai, kurie tuo pačiu išgąsdina skaitančius tą apreiškimą, kad ateina tokie sukrėtimo metai, kada žmonija turės palikti šitą pasaulį.

Nėra šitam pasauliui numatyta toks evoliucinis vystymasis, kad jį paliktų žmonija. Jame yra šviesa, padovanota Mano Sūnaus Kūrėjo, jūsų Jėzaus iš Nazareto, ir šita šviesa spindi. Ir dabar šitame pasaulyje spindi kaip niekur kitur, nes šitą šviesą jis uždegė čia, gyvendamas jūsų materialiu pavidalu. Ir šitą spindėjimą jūs tai pat galite stiprinti, nebijodami panašių apreiškimų, kurie suteikia jums daug baimės.

Jūs turite atsiremti į Mane. Atsiremti į tai – kas yra *gyva*. Tačiau neatsirėmę į Mane, jausite baimę. Ir tie sukrėtimai, kurie iš tikrųjų laukia planetos, gali jums atrodyti, kad jie yra perdaug milžiniški.

Jeigu jūs paklausite savo vaikų, jeigu jiems teko būti tose vietose, kur siautė uraganai, kur siautė milžiniškos viesulo bangos, jiems tuomet atrodė toje audros ir viesulų sūkurio pačioje gelmėje, kad visa planeta apimta tokių reiškinių, nors kitur švietė saulė, kitur buvo ramybė, ir žmonės net nemanė, kad yra kažkur kitokia audringa vieta toje pačioje planetoje. Todėl jūs ir turite žinoti, kad šita planeta, nors ir patirs milžiniškų sukrėtimų dėl to, kad ji mėgina eiti prieš Mano valią, tačiau joje yra tas spindėjimas, ta šviečianti saulė, kuri pranoksta tą viesulą ir audrų bangas. Ir jūs taip pat galite pajausti, kad galite pranokti šitas audrų bangas ir viesulų sūkurius, užmezgę gyvą ryšį su Manimi. Ir tada jūs patys tapsite tais spinduliais, kokiu buvo jūsų Jėzus iš Nazareto, Mano Sūnus Kūrėjas.

Ir jūs tada patys, be jokios baimės, eisite į tą audrų ir viesulų sūkurį, ir kitiems savo materialiu pavidalu rodysite, kad šita audra, tai nėra ta audra, kuri apėmusi visą šitą planetą. Tai yra audra tiktai aplinkinėje terpėje. Ir jūs rodysite jiems kelią ir išeitį, kaip iš šitos audros, iš šito viesulo surasti saulės spindulį, nes juo būsite kiekvienas iš jūsų, atradęs Mane savo viduje ir atsidavęs Mano vedimui, nes Aš jus panaudosiu kaip savo spindulius materialiu pavidalu; net ir sukrėtimo akimirkomis, ir audros debesyje, iš kurio liesis liūtys ir milžiniški vėjai raus medžius.

Ir kada aplinkui bus pakrikimas, kada aplinkui bus pasimetimas, jūs būsite tie spinduliai, kurie materialiu pavidalu šviesite tamsoje, stiprinsite kitus savo sielos brolius ir seses, kad jie atrastų savyje lygiai tą patį spindulį, kuriuo jūs būsite jau tapę. Jau dabar jūs esate tais spinduliais, tik jūs neleidžiate patikėti sau.

Dėl to Aš jums, Mano mylimiausi vaikai, ir sakau – Aš šviesą skleidžiu iš vidaus kiekvienam, bet jūs matote aplinkui, kad retas kuris iš Mano vaikų žvelgia į savo vidų. Dėl to Man reikalingi jūs, kaip Mano spinduliai išorėje. Dėl to ir Kristų Aš siunčiau, kad pamatytų Mano spindulį kiti Mano vaikai, kurie į save nežvelgia, kuriems buvo lengviau žiūrėti į išorę.

Tačiau net ir tada, kada buvo Mano spindulys, pats nuostabiausias, atsiųstas jiems, jie pasielgė su juo priešingai negu Mano valia buvo numatyta. Bet Aš leidau šitai įvykių eigai vystytis natūraliai; kaip ir dabar Aš leidžiu vystytis visiems įvykiams natūraliai. Kaip ir jūsų Šeimininkas Sūnus Kūrėjas leidžia visiems įvykiams jūsų planetoje vystytis natūraliai. Jūsų planeta nebėra daugiau izoliacijoje. Jūs turite patys imtis didesnės atsakomybės ant savo pečių; ant savo pečių nešdami Mano meilę ir šviesą tai tamsai, kuri gaubia kitus Mano vaikus, jūsų sielos brolius ir seses.

Bet jūs žinokite, baimės nėra. Baimė yra tiktai, kai nėra ryšio su Manimi.

Yra tik meilė. Nieko nėra daugiau be meilės.

Ir jeigu jūs atsiremiate į Mane, per gyvą atsivėrimą Man, Mano meilė gyvais virpesiais užpildo jus. Ir jūsų baimės nebėra.

Ir žmonės stebėsis, kodėl jūs nebijote. O jūs jiems aiškinsite iš meilės jiems, ir drauge su Manimi, aiškinsite mylėdami juos, nes juos mes mylėsime Mano meile ir jūsų atsivėrimu Mano meilei ir jūsų asmeniniu patyrimu su Mano meile.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve. Manoji valia, kad būtų tavoji valia.

67. Tėvo mokymas apie išeitį iš dabartinės sunkios ekonominės padėties

2009 03 18 21 val. 31 min.

Algimantas: Žemė ieško išeities. Ir atrodo, kad nesuranda. Ir šiandien vyks didžiausių pasaulyje valstybių finansų ministrų susitikimas Anglijoje. Jie ieškos vėl išeities iš tokios padėties. Kokia gali būti išeitis? Mes suvokiame, kad atsivėrimas Tau yra svarbiausia. Bet kaip praktiškai tą pasiekti, kad šita padėtis išnyktų?

Tėvas: Mano mylimi vaikai, aš jus visus šlovinu taip, kaip net ir jūs Mane šlovinate ir kaip Mano visus Partnerius iš Trejybės šlovinate.

Aš jums atiduodu visą meilę, nė vienos menkiausios smiltelės nepasilikdamas sau. Viską dalinu jums, kad tik jums būtų geriau, kad tik jūs spindėtumėte Manąja šviesa, kad jūs apkabintumėte vieni kitus sutiktus gatvėje, sutiktus bet kur, apkabintumėte iš meilės. Tada jūs pajustumėte, kad Aš jus myliu daug stipriau, negu jūs galite išreikšti šitą meilę fiziniu veiksmu apkabindami savo sielos brolį ar sesę, Mano mylimą vaiką, sūnų ar dukrą.

Dabar jūs esate sunerimę, šitame pasaulyje, nes jūs nežinote ką daryti, kad vėl sugrįžtų ramybė, nors maža dalele nusistovėjusi ekonomika ir finansų sistema. Bet ji negali atsirasti savaime, priimant materialius veiksmų sprendimus. Šitoji ekonomika yra grindžiama tokiais veiksmais, kurie yra nustelbę Manosios meilės išraišką materialiu pavidalu, kad ekonomika tarnautų *visumos* labui.

Jūs, dabar nedidelės grupelės, net ir atskiros valstybės, užgrobiate Mano jums suteiktus gamtos turtus, kurie yra neprivatizuojami, nenuperkami. Jie yra skirti *visiems* jums naudoti *visų* labui. O jūs dabar užgrobiate, apsistatę sargybiniais, apsitvėrėte sienomis, ir iš šitų *bendrų* Mano jums suteiktų turtų kraunate sau milijardus, kraunate sau turtus. Ir tų turtų įtakoje jūs skriaudžiate kitus, išnaudojate juos.

Tai kaip jūs galite spręsti, net ir susirinkę pačių dabar jūsų supratimu stipriausių, galingiausių valstybių, ekonominiu požiūriu, į bet kokius susitikimus, į bet kokias konferencijas ir svarstyti, kokiais materialiais sprendimais jūs galite surasti išeitį iš tokios padėties?

Jūs puikiai suprantate, ką reiškia patyrimas su Manimi, kurie jau atvėrėte savo vidų Man. Jūs žinote, kad negalite daryti kitam pikto ir

blogo. Ne dėl to, kad žinote savo protu, bet dėl to, kad jūsų siela *myli* visus, kuriems galėjote anksčiau kerštauti, linkėti bloga, ir net skriausti juos, nes jūs galbūt buvote fiziškai ar ekonomiškai stipresni ir dėl to jūsų atitinkami veiksmai atitiko jūsų *tuometinį* sielos lygį.

Kada siela miega, tada viešpatauja, *visur*, žemasis protas, kuris milžinišku laipsniu dar daugiau suvaržo sielą. Ir kada jūs priimate tuos sprendimus, ir įgyvendinate juos viso pasaulio mastu, jūs matote, kokia yra neišmintinga jūsų materialių vedlių vykdoma finansinė ir ekonominė politika, nes ji nėra pagrįsta Mano meilės virpesiais.

Dėl to jūs turite daugiau atsiduoti Mano vedimui iš vidaus, prisipildyti Mano meilės virpesių, kad jums jokia aplinka nekeltų nerimo. Žinokite, nerimą jaučia tiktai jūsų tas žemiškasis protas, kurį jūs gaunate su šituo materialiu pavidalu per materialių smegenų veikimą. Bet jūs nesate nei materialios smegenys, nei šitų smegenų veikimas, nei šitas materialus jums matomas kūnas. Jūs esate Mano padovanoti asmenybių vaikai – dukros ir sūnūs. Jūs esate tie, kurie pasireikšite per visą amžinybę.

Dėl to jūsų siela, kuri taip pat nėra jūsų smegenų produktas, tai yra jūsų proto, kuris užmezga ryšį su Mano mažyte jums pasiųsta dalele, kurią jūs vadinate dvasia, Mano dvasia arba Minties Derintoju, produktas. Bendru veiksmu jūs sukuriate savo *tikrąjį* aš, kurį Aš jums padovanojau, kuris neturi materialaus pavidalo, kuris neturi materialių smegenų.

Ir jeigu jūs vis daugiau ir daugiau palaikote atsivėrusį gyvą ryšį su Manimi, jūsų siela stiprėja ir prisipildo meilės virpesių, kad jai jokios krizės yra nebaisios, jokie materialūs sukrėtimai nėra baisūs.

Dėl to Aš jus raginu, Mano mylimieji vaikai, daugiau atsiverkite Man. Nepagailėkite kasdien paskirti laiko gyvam bendravimui su Manimi. Ateis laikas, kada šitas bendravimas jums duos neapsakomų vaisių.

Kada kitiems bus sunki aplinka, jūs galėsite šitą aplinką stiprinti, kad ji nepasimestų tiek, kiek gali pasimesti, nematydama išeities.

Mano mylimieji vaikai, išeitis esate *jūs*. Ne tas vykstantis Anglijoje sambūris.

Išeitis esate jūs.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

68. Amžinojo Sūnaus-Motinos-Brolio mokymas apie palaimos būseną garbinant

2009 03 21 11 val. 44 min.

Algimantas: Kada mes garbiname Jus, Rojaus Trejybę, kada atsiveriame siela Jums, tada jaučiame viduje tokią visaapimančią palaimą, kad norisi ją kuo ilgiau pratęsti, norisi joje likti visą laiką. Mylimas Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, kaip ji atsiranda? Iš kur ta giluminė ramybė kad joje, atrodo, tarsi ištirptum ir liktum joje visą laiką drauge su Tavimi?

Amžinasis Sūnus: Mano mylimi vaikai, ir Mano jaunesnieji broliai ir sesės, Aš esu sužavėtas jūsų nuostabiomis šlovinimo ir garbinimo maldomis. Aš jums dėkoju už tą jūsų sielų nuoširdų atsivėrimą.

Per šitą gyvą ryšį Mes jaučiame jūsų tą nuostabų augimą, brendimą iš vidaus. Ir Mes suvokiame jūsų, jums dabar atrodančias, milžiniškas problemas, neįveikiamas viršukalnes, kurios iš Mūsų nuostabios kūrinijos Viršukalnės atrodo tokios švelnios, užapvalintos, nekeliančios jums skausmo.

Bet skausmas jums iškyla per baimę; per baimę savajam jūsų vidiniam ego, tam ego, kurį jūs gaunate iš savo gimdytojų, kuriuos jūs pavadinate žemiškaisiais tėvais, kada jūs gimstate kaip materialus pavidalas. Ir šitoji baimė, kuri eina per kartų kartas, per neišvalytą kartų pasąmonę, jinai perduodama tais gyvais informaciniais virpesiais iš kartos į kartą, ir jinai jums suteikia skausmo akimirkas.

Tada jūs sugalvojate, kad yra džiugesio akimirkos; tada jūs šokinėjate kaip maži vaikai, kai jums ką nors pavyksta padaryti ar jūs įsigyjate kokį nors, labai prieš tai pageidautiną, daiktą. Kuo vyresnis ir didesnę įtaką turintis jūsų sielos brolis, tuo didesnius troškimus jis puoselėja, tuo didesnio troškimo įgyvendinimas jam ir suteikia tą pasitenkinimą. Mažesni jūsų sielos broliai ir sesės, kurie nėra įtakingi, nėra turtingi, jie taip pat džiaugiasi ir pasitenkina mažesnėm viršukalnėm, mažesniais pasiektais turtais, pergalėm. Tačiau tai nesuteikia jums tos palaimingos būsenos. Jūs ir patys dažnai tariate, kad džiaugsmas yra aukščiausia akimirka tarp skausmo žemesnių akimirkų.

Tačiau šita viršukalnė yra labai trumpalaikė, dėl to negali ji išsilaikyti ilgą laiką, nes jūs priprantate prie tos, džiaugsmą suteikusios, akimirkos, kada ją suteikia materialus siekis, kuris buvo įgyvendintas. Ir tas įprotis

tampa vėl kasdienybe, pilkuma, ir dėl to jūs siekiate naujų materialių viršūnių, kad įprasmintumėte savo gyvenimą naujų interesų tenkinimu.

Jūs sugalvojate daug idėjų, kurias įgyvendindami taip pat jaučiate milžinišką pasitenkinimą, jaučiate džiaugsmą, kada pavyksta jas įgyvendinti, o kada ištinka nesėkmė, jūs pajuntate kaip smunka jūsų nuotaika, jūs jaučiate liūdesį. Liūdesys pavirsta į dar didesnį skausmą, jeigu jūs netenkate artimo žmogaus, jeigu jūs netenkate pragyvenimo šaltinio.

Tada jus užvaldo tie žemi baimės virpesiai, kurie jus pasiekia iš pasąmonės; pasiekė per daugybę prieš tai gyvenusių kartų perteiktus taip pat tuos pačius informacinius baimės virpesius, nes jūs gyvenate jų perteiktais ritualais, dogmomis. Jūs gyvenate jų skausmais, jų tradicijomis.

Jūs gerbiate ir puoselėjate įvairias šventes, ir laikote tai labai reikšmingu dalyku, net nesuvokdami, kad šitie patys, kad ir labai puoselėjami, kultūriniai, šviesūs jūsų tuo metu širdžiai interesų patenkinimai ir išraiškos jus pačius tempia atgal, į praeitį; tempia į tai, kas tokiu skausmu buvo sukurta, per skausmus buvo išmąstyta, per skausmus buvo įgyvendinta. Ir dabar jūs matote tai, kaip *galutinį* rezultatą, kuris *atsispindi* daina, šokiu ar kokiu nors kitokiu kultūriniu renginiu, bet jūs nematote *to skausmo*, kuris buvo patirtas per daugybę kartų, žvelgiant atgal, kol buvo išrutuliota būtent tokia šventės išraiška, kurioje jūs šiandien galite dalyvauti ir patys materialiu savo pavidalu.

Ir kada jūsų gyvenimas yra apimtas šitokios materialios išraiškos, kada kasdieniai žingsniai jūsų žymimi ir matuojami materialiais masteliais, tada jūs ir gyvenate, net nejausdami, įtampoje, pasąmonės baimės įtampoje, kuri atinkamomis aplinkybėmis gali pasireikšti jau sąmonės lygiu, ir tada jūs išsigąstate. Išsigąstate.

Jūs dabar nežinote, ką reiškia netekti darbo kol jį turite. Tačiau yra įtampa viduje, pasąmonėje: O kas, jeigu aš neteksiu pragyvenimo šaltinio? Kas man padės *tada*? Ir viena – netekti darbo, kada aplinkui yra siūloma daugybė darbo vietų, o kita – kai netenki pragyvenimo šaltinio tuo pačiu metu, kai netenka jo ir milijonai jūsų sielos brolių įvairiose šalyse. Tada ta pati pasąmoninė baimės būsena, įsiveržusi į sąmonės lygį, jinai užvaldo daug stipriau jūsų sąmonę ir paralyžiuoja jūsų veiksmus; paralyžiuoja jūsų tą patį žmogiškąjį ego, kurį jūs ir gavote iš savo gimdytojų, kuriuos jūs vadinate žemiškaisiais tėvais, kada gimė jūsų žemiškasis pavidalas.

O jums Aš suteikiu savo asmenybės amžinąją dovaną. Aš jums

suteikiu, *kiekvienam*, individualią, nepakartojamą, ir unikalią asmenybę. Aš suteikiu jūsų tikrąjį aš, kuris neužgęsta niekada, jeigu jūs patys nenorite atsitraukti nuo šito Amžinojo Šaltinio, kuriuo esu Aš drauge su savo Lygiaverčiais Partneriais Rojaus Trejybėje. Ir kada jūs atsiveriate savo *tikruoju* aš, koks jis bebūtų silpnas, koks jis bebūtų gležnas, nuoširdžiai atsiveriate bet kuriam iš Mūsų Trijų ar Mūsų sukurtiems tvariniams – vieną dabar visi žinote Jėzaus Kristaus vardu, kuris buvo žemiškuoju pavidalu atėjęs tarp jūsų prieš du tūkstančius metų – kada jūs atsiveriate savo tikruoju aš nuoširdžiai, tada jūsų, iš gimdytojų suteiktas, gyvulinis ego turi užleisti vietą tikrajam, šviesiajam aš, kuriam nėra suprantama baimė.

Kūrinijoje baimės neegzistuoja.

Todėl jūsų tikrasis aš ir jaučia tą palaimingą būseną, kurioje jis nori pasilikti, nes jis jaučia tą gyvybingumą savyje. Jis jaučia tą, kas nėra įprasta, gyvenant kasdieniame gyvenime, jeigu jis nepalaiko nuolatinio, nuoširdaus, giluminio ryšio su Mumis.

Štai šitoji palaima nėra džiaugsmas, nėra skausmas. Yra ramybės būsena, kuri suteikia nuskaistinimą sielai. Ir būtent šitoje ramybės būsenoje, palaimoje, siela gali patirti išmintį, išminties pasireiškimą. Ji nesiblaško. Ji neieško. Ji mėgaujasi šita būsena. Dėl to ji gali matyti daug išmintingiau, ko negali pamatyti jūsų sunerimęs ir besiblaškantis žemiškasis ego, kurį ir valdo jūsų žmogiškasis protas, o jūsų tikrasis ego, kurį padovanojome Mes iš Rojaus Trejybės, jisai yra dar gležnas ir nestiprus, bet jis jau pradeda patirti, kad jis gyvens visiškai kitokį gyvenimą, negu gyvena aplinka. Jis gyvens tą palaimingą gyvenimą, padėdamas aplinkai taip pat patirti šitą gyvąjį atsivėrimą ir ryšį.

Ir kada jūsų nušvitusios sielos, gyvai bendraudamos, nuoširdžiu dvasiniu ryšiu su Mumis vis daugiau prisipildys Mūsų palaimos ir meilės, ir savo gėrio darbais atsiskleis kasdienybės veiksmais kasdieninėje aplinkoje, kada vis daugiau jūsų sielos brolių ir sesių nušvis, kada vis daugiau jie jaus kaip šviesėja ir materiali aplinka tarp jų, jūs vis labiau patirsite, kad iš jūsų dingsta ir sąmoningoje būsenoje grėsmė, pavojai iš išorės, iš kitų savo sielos brolių, kurie dar gyvena tamsoje. Tada jūsų baimės virpesiai net ir pasąmonėje nekankins jūsų; nekankins, kaip gali dabar kai kuriuos iš jūsų dar kankinti; ir kankina.

Dėl to Aš į jus kreipiuosi dėkodamas jums už šitą gyvojo kelio platinimą tarp savo sielos brolių. Ir kreipiuosi į jus kviesdamas nebijoti

žengti šituo keliu.

Žinokite, kad jūs, taip mylintys savo vaikus, taip sunerimę dėl savo vaikų gerbūvio, taip pat turite pagalvoti, kad jie taip pat turės savo vaikus, o jų vaikai turės savus vaikus, ir taip per ateinančius šimtmečius bus kitos kartos, bet tai jie taip pat jūsų, susieti su jumis, vaikai – Mūsų vaikai.

Ir jūs dabar jiems klojate, gyvuoju atsivėrimu Mums, tikrąjį kelią, kad šitoje planetoje būtų šviesa, kad šitoje planetoje vyrautų meilė ir tarpusavio sutarimas kasdienybėje. Dėl to jūsų atsivėrimas yra labai brangus, nes jūs kursite, dabar atsivėrę Mums, Rojaus Trejybei, naujas tradicijas *šviesos* pagrindu, *meilės virpesių* vedini; tradicijas, kurios neturės skausmo ir tamsos, kurios nesirems į dogmas ir negyvus ritualus, kuriose viešpataus Mūsų palaima, nes jūs būtent palaimos būsenoje jausite išmintį, ateinančią iš Mūsų, kokias gi tradicijas jums vertėtų pradėti kurti, kokias šventes jums pradėti reikėtų organizuoti, kad jos galėtų žadinti jūsų būsimuosius vaikus, anūkus, anūkų anūkus, ir taip per kartų kartas, gyvajam bendravimui su Mumis; pradėtų žadinti juos gyvai tarpusavio komunijai per visą planetą ir visoje kūrinijoje, kad kiekvienam būtų aišku, nuo pat gimimo, kas yra palaima; kad jų nereikėtų mokyti, jog buvo tokia senolių karta, kuri turėjo pilną nerimo ir baimės pasąmonę, kad jie net nesuvokė, kas yra palaima, o jiems palaima taptų tokia natūrali būsena, kaip jums dabar yra pasąmoninio nerimo būsena.

Ir ateis toji karta, kuri gyvens toje aplinkoje, o jūs būsite šitos aplinkos bendrakūrėjai su Mumis.

Jau esate. Nes jūs jau esate Mūsų gyvieji vaikai, o ne Mūsų vaikų šešėliai.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Amžinasis Sūnau-Motina-Broli už šitą atsakymą-mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

69. Tėvo mokymas-atsakymas apie gimimą iš dvasios, perteiktas per gyvąsias pamaldas **Rojaus Trejybės šventovėje**, 2009 04 04

Algimantas: Mylimas Tėve, aš esu pasirengęs perduoti Tavo atsakymą į tą klausimą, kurį pateikė mano sielos sesė Jurgita, kad Tu paaiškintum apie mūsų gimimą iš dvasios. Kaip Tu galėtum mums apibūdinti žmogaus

gimimą iš dvasios, kada mes esame tokie skirtingi, turintys skirtingus patyrimus?

Tėvas: Mano mylimi vaikai, Aš jus sveikinu čia, kada jūs sueinate į kolektyvinę dvasinę komuniją su Mumis ir tarpusavyje. Kada jūs Mus šlovinate ir garbinate, jūsų sielos prisipildo tokių aukštų Mano meilės gyvų virpesių, esančių jūsų gyvoje sieloje, kad jums iš tikrųjų stinga tų žodžių, kuriais galėtumėte apibūdinti savo vidinę būseną.

Štai šitoji būsena ir paliudija, kad jūs esate gimę iš dvasios, nes jūs neliudijate savo materialiu pavidalu, savo *žmogiškuoju kūnu*. Jūs liudijate savo *vidumi*, kuris yra *dvasinis*. Kiekvienas jūsų sielos brolis ir sesė, kada pajunta šitą savo tikrąjį vidinį gyventoją, kurį esu Aš pateikęs jums, kaip asmenybę, kaip amžinybę, pasireiškiančią jūsų asmeniu pavidalu ir išraiška, tai ir yra jūsų gimimas iš dvasios.

Aš jums nesuteikiu nieko kito, išskyrus meilę, ir kada jūs patys pajuntate vis didesnį meilės ošimą savo viduje, kada vis daugiau šitoji Mano meilės banga užlieja jus iš vidaus, ir kada jūs ja taip pat norite užlieti savo sielos brolius, nesvarbu, kaip jie elgtųsi jūsų aplinkoje, tuo labiau nesvarbu, kaip jie elgtųsi jūsų asmens atžvilgiu, jeigu jūs šita pačia Mano meilės banga norite juos užlieti, tai ir yra paliudijimas, kad jūs nesate tas materialus pavidalas, kurį mato jūsų sielos broliai materialiu žvilgsniu, žvelgdami į jūsų materialų apvalkalą. Tai yra tas paliudijimas, kad jūs esate gimę iš dvasios, nes jūs juntate Mano meilės virpesių bangą ir ja norite užlieti kitus Mano vaikus, savo sielos brolius ir seses. Ir šitoks jūsų vidinis patyrimas, ir šitokia vidinė būsena jums patvirtina, kad jūs esate gimę iš dvasios.

Tai iš tikrųjų – tiktai simbolinis, metaforos, kalbinis išraiškos elementas. Iš tikrųjų jūs esate tie tikrieji vaikai, kurie pranokstate savo materialų pavidalą, kuris buvo pagimdytas jūsų materialių gimdytojų, kuriuos jūs pavadinate tėvais.

Žinokite, jūs esate dvasia, dvasia, kurią Aš jums esu suteikęs visai jūsų amžinybei.

Dėl to, kada jūs pradedate daugiau matyti ir jausti negu jums leidžia tą patirti materialus pavidalas, jau yra paliudijimas, kad jūs esate gimę iš dvasios, nes jūs nebesate vien tiktai tie, kad galite vertinti savo penkiais materialiais pojūčiais, suteiktais jūsų fiziniam pavidalui. Jūs pranokstate juos. Ir šitas pranokimas paliudija jūsų būseną, kad jūs esate daugiau negu

šitie penki materialūs pojūčiai, kuriuos jūs galite patirti ir kuriais galite apibūdinti tai, ką jūs patiriate, ir tai, kuo jūs esate.

Tas jūsų dvasinis gimimas, jisai yra tikrojo jūsų aš išraiška, pasireiškimas, jūsų aplinkoje.

Aišku, jūs turite skirtingą patyrimą. Kiekvienas. Kiekvienas patyrimas yra unikalus, nepasikartojantis, ir kiekvienas jūs esate nuėję skirtingą patyrimų kelią, kadangi jūsų fizinis amžius yra skirtingas, ir šituo keliu eidami, jūs kaupiate savyje daugybę patyrimų kas akimirką. Tačiau vieni iš jūsų, kurie gyvenate vien tiktai materialiu žvilgsniu ir materialiu mąstymu, daugybę akimirkų praleidžiate, net nesusimąstote apie savo patyrimus, kokie jie yra unikalūs ir nepakartojami.

Tačiau tie, kurie žvelgiate jau savo tikruoju žvilgsniu, savo tikruoju aš, dvasiniu žvilgsniu, jūs pradedate vertinti kiekvieną akimirką, pradedate vertinti kiekvieną sekundę. Jūs nebenorite švaistyti jos veltui. Jūs norite ją nugyventi prasmingai ir ne bet kaip, bet kad ta kiekviena užpildyta sekundė jūsų veiksmais, jūsų sprendimais, jūsų darbais, turėtų kuo daugiau šviesos *visų* labui, kuo daugiau sustiprintų jūsų sielos brolių ir sesių. Tai yra paliudijimas, kad jūs esate gimę iš dvasios, nes jūs pranokstate savo materialų protą, kuris rūpinasi tiktai savo gerove, savo sauga.

Jūs turite žinoti, kad šitas kelias, kuriuo einate dabar jūs, niekada nesibaigia. Jis yra toks platus, kad apima visą kūriniją. Tačiau jame jūs, savo įtikėjimu, galite pasirinkti siauresnį ar platesnį kelią. Ir kuo jūsų įtikėjimas bus ne toks gilus, seklus, tuo daugiau ieškosite lengvesnių kelių, šalutinių takelių. Tačiau gimusiam iš dvasios yra tiktai vienas kelias; kelias, kurį nutiesiau Aš, gyvąjį, einantį per Mane, ne pas Mane, bet per Mane. Visi keliai sueina į Mane. Tačiau ne visi keliai eina per Mane. Klaidžiojimai, nors yra Manajame kelyje, bet jie neina per Mane. Jie eina per jūsų sugalvotas tradicijas, šventes, papročius, ritualus. Vis tiek jie sueina į Mane.

Bet tik Mano gyvasis kelias eina per Mane.

Tiktai gimę iš dvasios jūs galite paliudyti: Štai aš patiriu *Tave*, esantį *gyvą savyje*! Tai yra paliudijimas, kad jūs ne tik esate gimę iš dvasios, bet jūs jau paliudijate, kad Aš esu jūsų *viduje gyvas*, ir *per Mane* jūs patiriate šitą buvimą, Mano paties buvimą jūsų viduje. Jūsų siela yra atsivėrusi jau giliu *įtikėjimu* į Mane.

Tačiau jūs nemanykite, kad šitas įtikėjimas yra visą laiką pastovus. Jis keičiasi. Jis gali seklėti ir gali gilėti. Tai priklauso nuo jūsų asmeninio,

kiekvieno, ir kasdienio atsivėrimo Man. Jeigu jūs užmegsite su Manimi ryšį dažniau, jūsų įtikėjimas gilės, ir jūsų kelias ir žingsnis jame taip pat plėsis, stiprės, tvirtės. Jūs jausite, kad šitas kelias jums suteikia ne tiktai palaimą, bet suteikia gyvenimo *prasmę*. Jūs pajausite, kad gimimas iš dvasios jums suteikia patvirtinimą, kad šitas kelias yra teisingas, o jame žengimas priklauso nuo jūsų įtikėjimo. Ir kuo gilesnis įtikėjimas, tuo didesnė palaima bus einant juo, gyvuoju keliu, tuo didesnis paliudijimas, kad šitas kelias yra *vienintėlis prasmingas* jūsų gimusiam iš dvasios aš.

Jūs nebenorėtumėte sugrįžti į menkesnius kelius, taip pat vedančius pas Mane, nors ir aplinkiniais takeliais, lengvesniais takeliais, bet jūs norite šito *gyvo* patyrimo. Jūs norite šito *gyvo* susiliejimo su Manimi, kad šitame gyvajame kelyje jūs galėtumėte taip pat kitiems patvirtinti, jog Aš esu *gyvas*, ir esu *jūsų viduje*.

Ir jūs tą paliudijate savuoju patyrimu, ne tik skaitytais šaltiniais arba girdėtais pasakojimais. Jūs savo gyvu atsivėrimu Man paliudijate – gimimas iš dvasios leidžia jums eiti šituo gyvuoju keliu, atsiremiant į vis gilėjantį įtikėjimą; įtikėjimą, kurį taip pat jūs patiriate. Jis nėra jūsų teorinis samprotavimas. Tai yra jūsų gyvas ryšys su Manimi. Tai yra gyvasis Aš jūsų viduje, su kuriuo jūs bendraujate. Tai yra jūsų dvasinė asmeninė arba kolektyvinė komunija su Manimi. Dėl to, kada jūsų gyvasis įtikėjimas iš seklaus pavirsta į gelmę, tada ir siela prisipildo Mano meilės virpesių tiek, kad jai nebeužtenka savo asmeninio dvasinio bendravimo su Manimi. Ji trokšta kartu patirti savo sielos atsivėrimą Man, garbindama Mane, drauge su kitais sielos broliais ir sesėmis kolektyvinėje komunijoje. Tai yra jūsų kitas patyrimas.

Tą, ką jūs patiriate bendroje kolektyvinėje komunijoje, jūs negalite tiek patirti asmeniškai garbindami Mane, nes čia jūs patiriate ir dvasinį brolystės ryšį su kitais savo sielos broliais, kurie dalyvauja šitoje dvasinėje komunijoje, ir net su tais dvasiniais tvariniais, kurių jūsų materialios akys negali pamatyti, bet dvasiniu ryšiu per dvasinę komuniją jūs patiriate tai. Tai taip pat liudija jūsų realų gimimą iš dvasios.

Gimimas iš dvasios, tai yra jūsų tikrasis aš, kurį Aš jums suteikiu, kad gyventumėte su Manimi, Manyje ir jausdami Mane savyje per visą amžinybę.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve, už šitą mokymą-atsakymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

70. Tėvo mokymas, kaip mums žvelgti į Jėzų Velykų požiūriu, 2009 04 11

Algimantas: Aš noriu, mylimas Tėve, Tavęs paklausti, kaip mes galėtume šitomis aplinkybėmis Jėzaus Kristaus prisikėlimą aiškinti kitiems žmonėms ne Velykų kontekste, bet Tavo meilės, Tavo šviesos, Tavo tikrovės kontekste?

Tėvas: Mano mylimi vaikai, jūs šlovinate Mane, kaip ir kitus Rojaus Trejybės Du Asmenis viename dvasioje. Šitame šlovinime Aš girdžiu jūsų meilės virpančias sielų stygas.

Aš dėkoju jums už šitą nuostabų šlovinimą. Ir aš jus noriu skatinti ir stiprinti jūsų gyvą ryšį su Manimi, net ir taip, kaip jūs patiriate šitą gyvą ryšį per tokį nuostabų šlovinimo, atsivėrimo, gyvo ryšio pasireiškimą dvasinėje kolektyvinėje komunijoje tarp jūsų.

Šlovinkite Mane, ir kitus Du Rojaus Trejybės Asmenis. Šlovinkite savo darbais. Šlovinkite savo gyvenimu. Tada jūs turėsite gyvą ryšį, kurio nepajėgs nutraukti niekas kitas, kas bebūtų aplinkui, kokia bebūtų neįveikiama kalno viršūnė ar kliūtis; ji nebus pajėgi sutraukyti jūsų gyvo ryšio.

Dėl to Man yra nuostabiausia klausytis jūsų garbinimo ir šlovinimo.

Man yra nuostabiausia girdėti jūsų atsivėrimą, kada jūs iš tikrųjų išliejate savo meilę, kada jūs atsiveriate, ir iš tikrųjų tampate tikraisiais savo dieviškaisiais aš, kuriuos Aš jums ir suteikiau; suteikiau su visu amžinybės potencialu, kuris dar nėra kol kas atsiskleidęs visa savo tvirtybe, kurią jūs patirsite net ir būdami materialiu pavidalu. Jūs atsiskleisite savo tikruoju aš vis naujomis vaivorykštės spalvomis per visą amžinybę. Tačiau net ir jūsų materialiu pavidalu, gyvenimas dar nėra pasibaigęs. Ir jūs atsiskleisite savo, dar šiuo pavidalu, naujomis spalvomis, apie kurias neturite nė menkiausio įsivaizdavimo. Jos pranoks jūsų didžiausias svajones, nuostabiausius sapnus.

Dėl to Man jūsų šlovinimas ir garbinimas yra pati nuostabiausia, harmoningai darni, iš jūsų sklindanti, melodija.

Ir Aš jus skatinu, ir toliau burkitės į kolektyvus, garbinkite; garbinkite ne vardan Mūsų, garbinkite vardan jūsų atsiskleidimo. Kada jūs garbinate, kada jūs neturite nė menkiausio krislelio užuominos, kad jūs prašote kažkam gerovės, bet jūs išsiliejate savo tikruoju aš, tada jūs ir suspindite tikrąja savo spindėjimo spalva. Ir ji pasklinda po visą kūriniją.

Ji niekur nepradingsta.

O dabar Aš jums pasakysiu, kaip jūs turite žvelgti į Jėzaus Kristaus mirtį ant kryžiaus ir prisikėlimą, kaip jūs jį pažymite šiandien Urantijoje. Kristus prisikėlė ne dėl to, kad jisai jus *nustebintų*. Jam tai buvo savaime suprantamas dalykas. Jis pats leido atimti savo gyvybę, ir jis pats iš Manęs turėjo suteiktą galią ją vėl atstatyti. Jam tai nebuvo naujiena. Jis prisikėlė vardan *jūsų*, kad jūs pamatytumėte savo akimis jį, prisikėlusį, kad jūs galėtumėte iš tikrųjų patys paliudyti, kad jis yra vėl *gyvas.*

Niekas neturi tokios galios, kad galėtų jį nužudyti taip, kad jis nebegalėtų daugiau prisikelti. Jis leido jums savuoju prisikėlimu stiprėti ir augti savo požiūriu į Mane, kad Aš lygiai taip pat jums suteikiu tokį patį prisikėlimą, kaip ir Kristui. *Jis nėra skirtingas.*

Dėl to jūs turite savo dėmesį nukreipti į *gyvą Kristų*, kuris yra šalia jūsų per jo Tiesos Dvasią. Jisai visą laiką su jumis. Jis niekada nepalieka *niekur nė vieno iš jūsų*, kaip ir Aš niekada nepalieku jūsų, kada jūs esate pasimetę, kupini skausmo ir kančios; *vis tiek Aš esu jūsų viduje.*

Todėl mes drauge, kaip viena dvasioje, veikiame ir iš vidaus, ir iš išorės, padėdami jums patirti, kad pats nuostabiausias dalykas yra atsivėrimas tiek Man, tiek Kristui; atsivėrimas savo visa sielos gelme, kad jūs galėtumėte suvokti, jog užsimezgė gyvas ryšys tarp Manęs ir jūsų. Ir šitas gyvas ryšys patvirtina jūsų sielai, kuri vis stiprėja ir auga, jog Aš esu jūsų viduje, ir esu *patiriamas ir gyvas*, ir šitas patyrimas paliudija, kad ji yra daugiau, negu šis materialus kūnas, daugiau negu buvo nukryžiuotas Kristaus kūnas, kad ji pranoksta šitą fizinį pavidalą, nes ji yra Manoji dovana, suteikta kiekvienam iš jūsų, kaip ir Jėzui Kristui buvo suteikta tokia pati dovana.

Jis buvo daugiau negu materialus kūnas. Ir gyvendamas savuoju gyvenimu, atsidavusiu Man, tarp jūsų ir kaip vienas iš jūsų, jisai galėjo šitą gyvenimą pašvęsti visumos labui, jūsų labui.

Kada jis vaikščiojo kaip vienas iš jūsų ir tarp jūsų, jis niekada neskelbė, kad jūs *prisikelsite*, kad jūs po mirties turite patirti prisikėlimą. Jis kalbėjo apie *Mano tėvystę* ir jūsų brolystę. Tai buvo jo evangelija, atnešta to meto kartai. Jis niekada nekalbėjo savo mokymuose apie tai, kad jis bus nukryžiuotas, prisikels, ir jūs turite skelbti jo prisikėlimą, jūs turite kalbėti apie mirtį ir pomirtinį prisikėlimą.

Jis visą laiką kreipė jūsų dėmesį į *gyvybę* ir jos *kokybę*, o kokybė yra

suteikiama per gyvą atsivėrimą Man ir meilės pritekėjimą iš Manęs.

Kada jūs patiriate *mano tėvystę*, jūs prisipildote Mano *meilės*. Ir šitoji, pripildyta Mano meilės, siela pajunta kokybinį savo gyvenimą, kuris pasireiškia *dvasiniu* požiūriu į savo sielos seses ir brolius, žvelgiant į juos kaip į savo vienodai mylimus sielos brolius ir seses; nė vieno neišskirianti siela ir mylinti visas vienodai, gyvena kokybišką gyvenimą. Tokia siela visas savo sielos seses ir brolius myli Mano meile, ir tampa panaši į Kristų, tampa panaši į Mane.

Dėl to ir jūs turite užmiršti tą kančią, fizinę kančią, kurią patyrė Jėzaus Kristaus kūnas ant kryžiaus. Bet jis, atsidavęs Mano vedimui iš vidaus, savo siela susiliejo su Manimi gyvu ryšiu, kuris ir leido jam šitą kančią, fizinio kūno kančią, įveikti.

Dėl to ir jūs turite žvelgti į savo gyvenimą ne kaip į kančią, bet kaip į atsidavimą Man, ir per šitą atsidavimą patirti, jog kančių jūs neturite. Jūs neturite to kryžiaus, kuris suteiktų jums kančią. Jūs turite pranokstantį gyvenimą, pranokstantį savo fizinį pavidalą, pranokstantį tą kančios kryžių-pavidalą.

Jūs turite sielos, iš Manęs jums padovanotos, nuostabų šviesos gyvenimą meilėje ir tiesoje, jeigu jūs gyvenate gyvu ryšiu su Manimi; ne ritualiniu šventės paminėjimu, bet gyvu ryšiu su Manimi, kuris turi prasmės kiekvienam atsivėrusiam.

Tuo tarpu nukryžiavimas, jis yra tos kartos ir tos akimirkos faktas. Jūs šituo faktu gyventi negalite. Jis yra įvykęs faktas. Antro nukryžiavimo nebuvo, kaip ir antro Kristaus prisikėlimo neįvyko. Tai kodėl jūs kaskart norite tą patį faktą nugyventi kasmet ir kasmet? Kodėl jūs kaskart vis norite Kristų prikelti kasmet ir kasmet, kada jis yra *gyvas*?

Amžinai gyvas! Tik jūs *netikite juo*, kad jis yra *gyvas*, nes neturite gyvo ryšio su Manimi.

Todėl jūs turite vėl prisiminti *tai*, *ko* jus mokė Kristus – *Aš esu jūsų Tėvas*, ir jūs visi tarpusavyje esate Mano vaikai, sielos broliai ir sesės. Jūs turite gyventi šita evangelija, ir net taip, kaip Mano pasiuntinys materialiu pavidalu, jums žinomas Algimanto vardu, šitą evangeliją išplėtė iki kūrinijos tvarinių brolystės. Jūs turite taip pat plėsti savo sielos įžvalgą, kad jau dabar, palaipsniui, patirtumėte, kad Manoji kūrinija turi daugybę pasaulių ir juose gyvena daugybė tvarinių įvairiausiu pavidalu, ir jūs visi jiems esate sielos broliai ir sesės. Jūs turite gyventi

šita evangelija, o ne Jėzaus nukryžiavimu ir jo prisikėlimu.

Prisikėlimas nėra evangelija. Prisikėlimas yra *faktas*, kuris taip pat įvyko, kada prisikėlė Kristus.

Ir jums šitas faktas taip pat *įvyks*, kada jūs gyvenate gyvu ryšiu su Manimi. Bet jūs negalite gyventi faktais. Jūs turite gyventi savo gyvu, kokybišku gyvenimu. Tai yra *procesas*. Procesas yra ne faktai. Procesas – tai yra *ėjimas į tuos faktus*. Ir jūs einate savo gyvenimu, dabartiniu pavidalu, į fakto patvirtinimą, kada jūs pereisite į naują kokybę, energetinę kokybę sielos pavidalu, kada jūs žengsite aukštesniu lygiu.

Todėl, mano mylimi vaikai, jūs turite, atverdami sielą Man, pripildydami ją Mano meilės virpesių, vis tiktai žvelgti savo atsivėrusia siela į savojo gyvenimo *procesą*; ne į *faktus*, bet kaip jūs einate link šitų faktų, ar jie būtų žemiški faktai, ar Manosios kūrinijos faktai, kuriuos patiria kiekvienas tvarinys, kada jis atlieka vieną ar kitą gėrio darbą.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

71. Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Sesės mokymas – *sveikoje sieloje yra sveikas kūnas* – perduotas Rojaus Trejybės šventovėje, 2009 05 02

Algimantas: Viena mūsų sielos sesė per prašymų maldą mūsų Rojaus Trejybės šventovėje klausė Tėvo, ką ji ne taip daro, kad ją jau daug metų vargina chroniška sloga, kuri taip išsekino ją. Po jos maldos, aš toliau garsiai tęsiau savo maldą, o ją pabaigęs kreipiausi ne į Tėvą, bet į *Begalinę Dvasią-Motiną-Sesę*: Aš kreipiuosi į Tave, kad Tu galėtum atsakyti jai. Jeigu tu dabar ką nors pasakysi, aš sutinku perduoti tą mokymą, kad išgirstų jį ir mano sielos sesė, ir kiti sielos broliai ir sesės.

Begalinė Dvasia-Motina-Sesė: Mano mylima dukra ir jaunėle sesute, Aš žaviuosi tavo žingsniu. Aš sveikinu tave, einančią šituo gyvuoju keliu. Aš visą laiką einu su tavimi ir tavyje, kaip ir Tėvas, kaip ir Amžinasis Sūnus.

Mes esame visi drauge ir esame kiekvieno iš jūsų viduje. Jūs negalite žengti žingsnio be Mūsų. Bet jūs turite ir laisvą valią. Jūs galite eiti savo samprata ir pridaryti daug klaidų; ir pridarote tų klaidų. Vienos klaidos

jums brangiai kainuoja, kitų jūs net patys nepastebite ir laikote, kad tai yra teisingi žingsniai.

Tačiau bet kokiu žingsniu, kuris šviesina jus iš vidaus, Aš nuostabiai žaviuosi. Žaviuosi jūsų dvasine komunija, kada susirenkate jūs čia, į šitą gyvąją šventovę, pavadintą Mūsų vardu, ir šitoje šventovėje jūs atsiveriate daug giliau, negu bendraudami su Mumis kiekvienas asmeniškai, nes jūs patiriate tą gyvų meilės virpesių lauką, kuriame jūs maudotės, ko negalite *tiek* patirti, atsiverdami sau asmeniškai, nes čia jūs atsiveriate kiekvienas ir tuo pačiu apglėbiate vienas kitą, šalia esantį. Net ir tie jūsų sielos broliai ir sesės, kurie nėra jums matomi, dalyvaujantys jūsų maldoje, taip pat skleidžia jums meilės virpėjimus, ir jūs taip pat jaučiate šitą pačią akimirką. Dėl to jūs prisipildote to pakylėjimo, kuris jus stiprina, ir kaip dvasinis užtaisas jums leidžia toliau žengti šituo gyvuoju keliu.

O dėl tavo prašymo, Mano mylima dukra ir jaunėle sesute, Aš tau noriu priminti, kad ir jūs sakote – sveikame kūne yra sveika siela, o Aš noriu jus pataisyti. Sakykite nuo šios akimirkos – *sveikoje sieloje yra sveikas kūnas.*

Kada jūs su Manimi daugiau bendraujate, arba su Tėvu, arba su Amžinuoju Sūnumi, arba su Mumis visais Trimis, kaip Rojaus Trejybės Trimis Asmenimis, jus mylinčiais, ir globojančiais, ir laikančiais savo meilės glėbyje, tada jūs stiprinate savo sielos augimą. Ji patiria gyvą virpėjimą gyvu atsivėrimu. Ir kada šitas gyvas atsivėrimas ilgėja ir dažnėja, į šitą atsivėrimą reaguoja ir jūsų kiekviena fizinė kūno ląstelė.

Tačiau stiprindami sielą gyvu bendravimu su Mumis, jūs turite neužmiršti, jog jūsų fizinis pavidalas, jūsų šitas materialus kūnas, yra *Mūsų šventovė* materialiu pavidalu, nes jame esame Mes per Tėvo dvasią; *ESAME.*

Dėl to jūs turite skirti dėmesio tiek šitam materialiam pavidalui, kūnui, stiprinti, kaip ir skiriate dėmesį sielai stiprinti per gyvą bendravimą. Dėl to jūsų kūnui reikalinga fizinė mankšta. Reikalingas gilesnis ventiliavimas, kad plaučiai dirbtų stipriau, prisipildytų daugiau deguonies, kuris patektų į jūsų smegenis, sustiprėtų jūsų kraujo apytaka, išnyktų sloga, išnyktų bet kokia liga.

Jūs turite prisiminti, kad šitas fizinis kūnas neturi būti suglebęs – jūs neturite eiti tokie tarsi jūs būtumėte suspausti. Jūs turite eiti tarsi jaustumėte didžiulį troškimą kilti link Mūsų! Iškelkite galvą! Kada siela prisipildo Mūsų meilės virpesių, iškart jūs pajuntate pakylėjimą iš vidaus. Taip pat ir kūnas turi jausti pakylėjimą.

Pašvęskite savo fizinę mankštą Mums. Tada ji netaps monotoniška, netaps nuobodi po vieno ar kito užsiėmimo. Nieko nesiekite per skausmą, per fizinį skausmą. Žinokite, jūsų fiziniam kūnui reikalinga mankšta; mankšta gamtoje, mankšta prie atverto lango. Reikalingas tvirtas ir greitas žingsnis. Reikalingas ir pabėgiojimas. Jūs nebijokite atrodyti nesuprasti kitų savo sielos brolių ir sesių, kurie neskiria tiek dėmesio fizinei mankštai ir bėgiojimui ar bet kokiai kitai fizinei kultūros rūšiai. Svarbu, kad būtų jūsų raumenys masažuojami, plaučiai lavinami. Šitaip bus ventiliuojamas jūsų kūnas. Tam jūs turite skirti laiko. Kaip jūs skiriate laiko bendrai komunijai, kaip jūs skiriate laiko asmeninei komunijai su Mumis, taip jūs turite skirti laiko ir fizinei kultūrai, savo fiziniam kūnui.

Prisiminkite, tai – *Mūsų šventovė* fiziniu pavidalu. Jūs turite ją prižiūrėti.

Dėl to jūs turite taip pat ją apkrauti materialiu krūviu. Ne tokiu, kuris vargintų ar skaudintų, bet tokiu, kad po jo jaustumėte: Štai, jaučiu kūną. Jaučiu, kad jis patyrė šiokį tokį pasipriešinimą, įveikė, ir jaučiu dabar sustiprėjimą šito kūno. Tai ateis ne iš karto, palaipsniui. Bet kiekvieną žingsnį žengdami pamėginkite jį sustiprinti, pagreitinti. Stebėkite savo kūno reakciją. Nebijokite žaisti su savo kūnu. Juk jūs nesate kūnas. Jūs esate jame. Jūs turite valdyti, jūs esate to kūno šeimininkas. Jis jums yra suteiktas kaip laikina materiali bendravimo priemonė. Po šito kūno energijos išeikvojimo jūs nepranyksite. Gausite gražesnį, patikimesnį, be ligų kūną.

Tačiau ir šitas kūnas jums nėra suteiktas sirgti. Jis nėra suteiktas ligoms. Jis suteiktas jūsų patyrimams. Bet tie patyrimai neprivalo būti jus kankinantys ir skausmingi. Jeigu jūs eisite su Mumis gyvuoju žingsniu, atsiduodami Mūsų vedimui, tada jūs pakeisite savo mitybą. Toji mityba bus lengvesnė. Ji vis daugiau ir daugiau apims natūralių produktų, neperdirbtų. Jie taip pat suteiks daugiau enegijios jūsų kūnui. Jūs turite žinoti, kad bendravimas ir prieš valgį su Mumis taip pat yra jums reikalingas, kad maistas būtų sveikas, prieš maitinant *Mūsų šventovę* materialiu pavidalu, kad ji atgautų jėgas.

Visa Mūsų kūrinija yra sistema. Jūsų kūnas taip pat yra sudėtingas organizmas ir veikia kaip sistema, o jūs esate tos sistemos valdovas. Todėl jūs turite būti išmintingas valdovas. Jūs negalite tapti išmintingu visiškai nekreipdami dėmesio į šito kūno fizinį veikimą, jo priežiūrą.

Todėl, mano miela dukra ir jaunėle sesute, pradėk nuo mankštos, o toliau

pašvęsk visą savo darbą, kuris tiek teikia tau įtampos, Man. Kiekvieną dieną pašvęsk Man, kiekvieną darbą. Ne iškarto pavyks, prieš pradedant dirbti, kiekvieną darbą pašvęsti Man, bet jeigu ir prisiminsi jau dirbdama, tada taip pat pašvęsk Man, nes toji įtampa, kurią tu jauti darbe, taip pat suteikia streso tavo ląstelėms, fizinio kūno ląstelėms. Taip pat ta įtampa nusėda į tavo pasąmonę, ir ji taip pat turi poveikį fiziniam kūnui.

Aš tau suteikiu visas priemones, kad jomis naudotumeisi. Naudokis. *Tu jau esi sveika.* Ir be slogos. Ir be ligų. Tik naudokis Mano suteiktomis priemonėmis. Ir mėgaukis kiekviena diena, kiekviena akimirka, kurią tu pašvęstum Man, būdama dvasinėje vienovėje su Manimi, patirdama Mano meilės tekėjimą, ir pati spinduliuodama ją visiems iš meilės ir laisva valia, taip pat gauta iš Mūsų.

Aš myliu tave, Mano miela dukra ir jaunėle sesute.

Algimantas: Ačiū Tau... (ašaros man užspaudė tolimesnius žodžius, nes ėjo tokie mano viduje milžiniški *Meilės gyvi* virpesiai, kad aš negalėjau sulaikyti ašarų, todėl šioje vietoje buvo pauzė, o po jos tęsiau)... Ačiū Tau, Begaline Dvasia-Motina-Sese, ačiū Tau už šį nuostabų mokymą. Aš negalėjau sulaikyti savo verksmo. Ačiū.

72. Begalinės Dvasios-Kūrinijos Motinos-Kūrinijos Sesės mokymas – ką daryti, kai šeimoje vienas eina gyvuoju dvasiniu keliu, o kitas jį net neigia, 2009 05 16

Algimantas: Mylima Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Kūrinijos Sese, aš esu pasirengęs perteikti Tavo mokymą mums visiems, atsakant į klausimą, kurį pateikė Jurgita, sielos sesė, kaip šeimoje surasti bendrą ryšį, kada vienas eina gyvuoju keliu, o kitas visiškai jį neigia, net ir tyčiojasi iš to gyvojo kelio, jo nematydamas ir nesuprasdamas. Ką daryti einančiajam? Kokį sprendimą priimti?

Begalinė Dvasia-Kūrinijos Motina-Sesė: Mano mylimi vaikai ir Mano jaunesnieji sielos broliai ir sesės, jūs esate Mano patys mylimiausi vaikai. Aš jus šlovinu dėl to, kad jūs šlovinate Mus, Mus Tris, visos kūrinijos Šaltinius ir Centrus; šlovinate atsivėrusia visa savo siela, nes joje yra tiek daug meilės, kad jūs norite dalintis su visais, ir su Mumis.

Šitoji meilė yra pagrindinė jėga, kuri jus varo kaip *amžinąjį variklį*, nes

šitas variklis esame *Mes*. *Mes* suteikiame šitą amžinąjį variklį *jums*.

Jūs turite laikiną kūną, kuris turi laikiną mechanizmą, laikinas ląsteles, kurios yra visos *gyvos*, nes jos gauna energiją iš Mūsų, tačiau jos yra laikinos. Jos nėra amžinos. Materialus jūsų pavidalas yra labai trumpalaikis, bet ir jame jūs galite patirti daugybę patyrimų, kurie jus stiprina, ugdo, ir šitie patyrimai skatina dar žengti vieną iki šiol nepatirtą žingsnį, kad šituo žingsniu jūs paliudytumėte – jūs esate tikrai daugiau negu šitas materialus pavidalas. Jūs esate tas tikrasis, amžinasis variklis, gaunantis iš *Mūsų amžinąją energiją.*

Todėl šitame kelyje, kuriame jūs vieni su kitais sudarote sąjungas, pavadintas žemiškąja šeima, jūs jaučiate kaip nevienodai veikia jūsų materialus pavidalas, jūsų materialus organizmas. Net ir du, gyvenantys meilėje žmonės, turi nevienodą kūną, nevienodą organizmą. Vienas serga daugiau, kitas mažiau, o jų vaikai vėl turi dar daugiau skirtumų, žvelgiant materialiu žvilgsniu. Jūs nebesuprantate, ko siekia jūsų vaikai, jūsų anūkai, nes aplinka visiškai nepanaši į tai, ko norėtų jūsų vidus, Mūsų padovanotas jums amžinasis variklis, tikrasis jūsų aš; pasireiškimas, kurį jūs gavote iš Mūsų, nes jūs pasireiškiate taip, kaip palaikote gyvą ryšį su Mumis.

Jūs pasireiškiate savo meilės darbais, kurie yra Mūsų atspindys jūsų kasdienėje veikloje, kasdieniame gyvenime, kasdienėje aplinkoje, ir šituos materialius darbus mato jūsų sielos broliai ir sesės. Todėl nenustokite daryti meilės darbus, kad ir kaip jums būtų sunku, kad ir kaip jus skaudintų jūsų žemiškasis šeimos partneris ar jūsų menami materialūs vaikai, kurie nėra jūsų vaikai tikrieji, jie yra jūsų sielos broliai ir sesės, nes jūs esate visi Mūsų vaikai. Dėl to nesvarbu, kiek jus beskaudintų, nenustokite daryti jiems meilės darbus. Mylėkite juos dar labiau. Net ir taip, kaip mylime Mes jus, einančius šituo gyvuoju keliu ir jau liudijančius Mus. Mylėkite juos, ir mylėdami, jūs įgysite daugiau kantrybės, kaip su jais elgtis.

Juk jūs turite gyvą ryšį su Mumis. Palaikykite šitą gyvą ryšį labiau spindintį, per didesnį atsivėrimą Mums ir bendravimą, ir jūs pamatysite, kad iš tikrųjų šitame kelyje jūs veikiate ir savo žemiškuosius jūsų partnerius savo žemiškosiose šeimose. Jūs veikiate jų pasąmonę. Nesvarbu, kad jų sąmonė gali susierzinti ir pykti, bet, jeigu jūs jų neveiktumėte, jie būtų dar aršesni. Mylėkite juos. Atsiduokite jiems didesne meile. Nusileiskite, kaip mažiems vaikams, kada jie prašo.

Tačiau jūs turite būti tvirti, jeigu jie pareiškia pasirinkimą – arba jūsų partneris, arba Tėvas. Jeigu jums pareikš tokią sąlygą, *nedvejodami likite su Mumis*; *likite su Tėvu,* kurį jie taip pat yra girdėję iš kitų ar skaitę apie Jį. Apie Mane jūs žinote tiktai tie, kurie esate atsivėrę. Todėl ir Aš jums dabar sakau, jeigu bus pasirinkimas pareikštas jums kaip sąlyga tarp jūsų partnerio ar Tėvo, likite su Tėvu, kad ir kaip iš karto jums būtų skaudu priimti šitą sprendimą. Žinokite – tai jūsų naujas patyrimas, kuris leis jums augti; augti savo tikruoju spindėjimu.

Jūs negalite įsiveržti į kito laisvą valią. Jūs negalite pakeisti kito laisvos valios. Todėl jūsų sprendimas kitam negali būti primestas, kad *jis* privalo eiti jūsų keliu; eiti lygiai taip pat, kaip ir jūs einate. Bet jūs niekada nedarykite nuolaidos ir kompromiso, kad liktumėte be Mūsų.

Tada bus jums kančia nepakeliama. Pirmiausia, jūs kaltinsite save, kad jūs pasitraukėte nuo Mūsų, neištvėrėte šitame kelyje ir nusileidote į tamsos, dogmų, ritualų apgaubtą mažytį takelį.

Šitame kelyje jūs einate tam, kad šviestumėte, kurie nori šviesos. Nenorinčio šviesos jūs negalite apšviesti.

Kada jūsų Sūnus Kūrėjas, Jėzus iš Nazareto, skelbė savo evangeliją, jis taip pat kalbėjo, kad jo evangelija yra ramybės evangelija, bet ji neatneš ramybės į tą šeimą, kurioje vienas ją priims, o kitas ją atstums. Bet jis visą laiką ragino eiti be baimės. Jis nesakė, kad išspręs už jus problemas, kad šitas problemas panaikins, pašalins. Jis sakė, kad visada stiprins jus, kai jūs spręsite šitas problemas, nes *visada* bus su jumis, sprendžiant šitas problemas.

O Mes esame net jūsų viduje, ir jums suteikiame išmintį iš vidaus, kaip spręsti savo problemas. Todėl jūs palaikykite su Mumis gilesnį ir glaudesnį ryšį. Per šitą ryšį jūs gausite Mūsų gilesnę išmintį, kad galėtumėte priimti savo asmeninį sprendimą kiekvienu konkrečiu atveju.

Bet visada, visada, kreipkitės į Mus sustiprinimo. Visada pašvęskite save, net ir kalbėdami su savo partneriu, *pašvęskite save Mums.* Tada kalbėsime Mes jūsų lūpomis. Kalbėsime taip, kaip tinka tai akimirkai.

Tik pasitikėkite Mumis. Pasitikėkite Tėvu, esančiu jūsų viduje.

Algimantas: Ačiū Tau, mylima Begaline Dvasia-Motina-Sese, už šį mokymą, už meilę. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

73. Tėvo mokymas-atsakymas į Jurgitos klausimą – kas yra kūryba – perteiktas per gyvąsias pamaldas Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje, Vilniuje, 2009 05 23

Algimantas: Mylimas Tėve, aš esu pasirengęs Tavo mokymą perteikti, atsakant į sielos sesės, Jurgitos, klausimą: kas yra kūryba? Iš kur ji gimsta? Kokia jos prasmė ir ką ji reiškia?

Tėvas: Mano mylimieji vaikai, jūs šlovinate Mus, Mes šloviname jus. Jūs ir Mes esame suvienyti dvasioje, kaip *viena*. Dėl to atsiverdami Mums ar Man, jūs tuo pačiu metu atsiveriate ir vienas kitam. Jūs atsiveriate ir pajuntate – iš tikrųjų jūs esate *gyvi*. Jūs nesate vien tiktai vaikščiojantys ir fiziniu žvilgsniu matomi pavidalai, sugebantys keisti savo buvimo vietą, pasinaudodami savo laisvos valios priimtais sprendimais. Jūs esate iš tikrųjų tie nematomi, Mūsų jums suteikti, amžinieji, jūsų tikrieji aš. Ir kada jūs tampate tuo tikruoju aš, jūs ir dalyvaujate Mūsų bendroje kūryboje.

Kūryba – tai tikrovė.

Tai nėra tikrovės vaizdavimas. Tai nėra tikrovės atspindys, kaip įpratę pateikti jūsų menininkai, kritikai, kurie, žvelgdami į paveikslą ar klausydamiesi muzikos kūrinių, mėgina samprotauti, jog tai yra atspindys tikrovės, tai yra fantazijos polėkis. Kūryba – tai nėra fantazijos polėkis. Kūryba – tai yra pati tikrovė. Tikrovė. Ji neturi baigtinės spalvų ir garsų gamos. Tikrovė yra visą laiką judėjime, virpesyje, keitimesi, ir šitoji kaita yra begalinė ir amžina. Ir jūs dalyvaudami joje kuriate, kuriate save, savo tikrąjį aš. Ir šitas tikrasis aš suranda vis atitinkamą, ir tikrą, vietą šitoje tikrovėje, kad jis galėtų šitoje tikrovėje prisidėti savo tikruoju atsiskleidimu. Tai ir yra jūsų kūryba.

Jūs turite harmonizuotis su tikrove. Jūs negalite šito pasiekti be gyvo ryšio su Manimi. Tiktai gyvame ryšyje jūs ir tampate tuo, ką Aš esu sumanęs jums tapti per visą amžinybę. Jūs niekada nepasieksite savo tikrojo aš *baigtinio* pasireiškimo, nes po kiekvieno užbaigto savojo aš, tikro, kūrybinio pasireiškimo, Aš jums suteikiu *naują* žingsnelį pasireikšti jūsų nauju aspektu, koks dar per visą praeities nužengtą kelią, jumyse nebuvo pasireiškęs; ir jūs vėl kursite savo naująjį aspektą. Jūs tuo pačiu atsiskleisite savo tikruoju aš, ir tuo pačiu jūs tapsite tos tikrovės

nuostabaus ornamento dar vienu gyvu, įaustu į šitą ornamentą, meilės ir šviesos spinduliu.

Todėl žvelkite į kūrybą, kaip į savo tikrojo aš tapimą aktualu; iš potencialo jūs tampate aktualu. Iš to, kas numatyta jums, jūs tampate tuo, kuo jūs esate, pagal Mano sumanytą, su lygiaverčiais Dviem Rojaus Trejybės Partneriais, evoliucijos planą. Jums kiekvienam kiekvieną akimirką yra numatyta, kaip jūs galite pasireikšti savo tikruoju aš. Tačiau jūs turite ir laisvą valią. Jūs galite atsisakyti tapti savo tikruoju aš ir pasirinkti savo sprendimą, kuris gali neatitikti Manosios valios, nes jūs turite, iš Manęs padovanotą, savąją laisvą valią. Jeigu jūs pasirenkate Manosios valios vykdymą, jūs kuriate; jūs kuriate savo tikrąjį aš, ir šitoje kūryboje jūs jaučiate paramą iš Manęs. Tada jūsų siela išskleidžia sparnus ir nori dainuoti šlovės himnus Mums. Ji pasireiškia savo kasdiene veikla. Toji veikla gali atsiskleisti kūrybiniais darbais, kuriuos mato kiti jūsų sielos broliai ir sesės, kurie dar Mums nėra atsivėrę, ir jie vertina jus pagal jūsų darbus.

Jūsų darbai gali būti materialūs darbai. Taip pat tai bus jūsų *kūryba*.

Jūsų darbai gali tapti net ir tarpiniais tarp jūsų būsimojo pavidalo, sielos tapatybės išraiška, ir dabartinio, turinčio materialų apvalką. Tai – jūsų poezija. Ji užima tarpinę grandį, kur neužtenka jai išreikšti materialios aplinkos. Ji kyla aukščiau.

Siela, išskleidusi laisvame skrydyje Mano meilės srovėse savo vis labiau stiprėjančius sparnus, suranda tokių metaforų, palyginimų, kurių šiaip, neatsivėręs Man, Mano vaikas negali surasti, ir to vaiko poezija apsunksta, ji tampa įvairi forma, bet jai stinga gyvasties, jai stinga gyvo turinio. Abu Mano vaikai vienodai yra mylimi, bet vienas, atsivėręs Man, tampa tikruoju savuoju aš, ir tuo pačiu tampa sukūręs save, ir savo išraiška, poetine išraiška, lygiai taip pat jis tampa tikruoju aš. Ne forma, bet savo tikruoju užpildytu virpesių turiniu.

Todėl į kūrybą jūs turite žvelgti kaip į procesą, kuriame keičiasi tikrovė. O tikrovę keičiate kiekvienas iš jūsų, tapdami savo tikruoju aš. Ir dėl to kiekvienas jūsų naujas sprendimas kuria jūsų kitą aš, kuris šiandien dar nėra pasireiškęs, bet pasireikš, kada jūs tapsite tikruoju aš šiandien. Tikrasis jūsų aš pasireikš rytoj jau nauju pavidalu, nauja išraiškos forma.

Tikrovė neturi pabaigos laiko atžvilgiu. Todėl kūryba yra *amžina*!

Ką jūs laikote kūryba, tai yra jūsų materialios išraiškos įvairios

formos. Tai yra pati žemiausia jūsų samprata, kas yra kūryba. Nuo šiol į kūrybą jūs žvelkite kaip į jūsų pačių tikrojo aš tapimą Manojoje tikrovėje, vykdant Mano valią iš meilės Man ir panaudojant jūsų laisvą valią, gautą iš Manęs.

Štai kada jūs tapsite bendrakūrėjais su Mumis. Jūs pajausite, kaip keičiasi jūsų išraiškos formos net ir įprastinėje, žmogiškąja samprata, kūryboje, nesvarbu kokia veikla jūs beužsiimtumėte. Jūs kuriate ardami žemę, sėdami grūdą, nuimdami derlių, maldami grūdus. Jūs kuriate, jeigu viską darote su meile, ir iš meilės, ir visų labui.

Šitaip jūs tampate bendrakūrėjais su Mumis, nes Aš esu *KŪRĖJAS*. Ir *jūs* Mane taip pat vadinate Kūrėju. Tai Kūrėjas ir užsiima kūryba.

Manoji kūryba yra *tikrovė*. *Jūsų* kūryba yra jūsų *tikrasis aš toje tikrovėje*.

Kurkite savąjį aš, ir jūsų žiedai sužydės tokiomis spalvomis ir tokiais vaisiais savo sielos broliams ir sesėms, apie kuriuos šiandien jūs negalite net ir pačiose lakiausiose fantazijose įsivaizduoti. Jūs turite iš Mūsų suteiktas visas tas galimybes, kuriomis galite naudotis. Jūs turite savyje patalpintą tokį *dvasinį užtaisą*, kuris nėra panaudojamas vien dėl jūsų *menko pasitikėjimo* Manimi. Atsiremkite į *Mane*, pasitikėkite *Manimi*, ir šitas užtaisas vis labiau ir labiau pradės išsiskleisti jūsų kūrybiniais vaisiais, kuriuos dalinsite savo sielos broliams ir sesėms.

Jūs nesate tie, kurie galėtumėte pasakyti: Aš nekūrybingas. – taikydami sau. Jūs visi, ir kiekvienas, esate kūrybingi. Jūs kuriate, jeigu šito trokšta jūsų siela. *Noro* kurti Aš jums negaliu suteikti. Aš jums suteikiu visas *priemones* išsiskleisti jūsų tikrąjam aš, kuriančiam save, bet *norą* šitą jūs turite pareikšti patys, kiekvienas asmeniškai. Už jus Aš šito padaryti negaliu.

Aš jums suteikiau viską, kas jums reikalinga. Tai – jūsų kūrybinės dirbtuvės: visa kūrinija, visos priemonės, teptukai, popierius, gaidos – *jūs turite* – tai yra Mano jums padovanota dvasia; tai yra visa serafimų armija; tai yra Tarpinių Būtybių pagalba; yra Energijos Reguliuotojai, Fiziniai Kontrolieriai, kurie taip pat manipuliuoja energiją, ir jie prieinami kiekvienam, atsivėrusiam Man ir siekiančiam visumos labui pašvęsti save ir kurti.

Tai yra jūsų kūrybinės dirbtuvės ir darbo priemonės, ir jos yra *gyvos*, nes jūs esate *gyvi Mano vaikai*. Ir jūs kuriate ne negyvoje drobėje. *Jūs*

kuriate gyvoje tikrovėje drauge su Manimi.

Kurkite! Kurkite save, kokius Aš jus sumaniau! Juk ir jūs sakote, kad Aš jus sukūriau pagal savo atvaizdą. Todėl ir parodykite savo šitą sampratą kūryboje, kad jūs *tikrai* esate panašūs į Mane.

Kurkite iš meilės, su meile, ir meilėje!

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve, už šitą mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Kokiu milžinišku laipsniu šis Tėvo mokymas išplečia mūsų sampratą apie kūrybą, kurią mes iki šiol taip siaurai suprasdavome, o kūrėjais laikėme vien tik menininkus! O gi esame visi kūrėjai! Argi ne nuostabu?! Šis mokymas sustiprins kiekvieną nuoširdų mūsų sielos brolį ar sesę.

74. Tėvo mokymas, kaip baigiamasis žodis, perteiktas Lietuvos urantų VII sambūryje, Molėtuose, 2009 06 07

Algimantas: Jau pasibaigus mūsų sambūriui, Violeta netikėtai manęs paklausė, ar galėčiau kreiptis į Tėvą, kad savo baigiamąjį žodį mums tartų *Jis*. Pasakiau, jog, aišku, kad galiu. Štai taip neplanuotai kreipiausi į Tėvą mūsų sambūryje Molėtuose.

Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, Begaline Dvasia-Motina-Sese, aš garbinu Tave; garbinu visa atsivėrusia siela – kiek šiandien aš pajėgiu tau atsiverti – garbinu, trokšdamas dar daugiau prisipildyti Tavo meilės virpesių, kad juos galėčiau paskleisti savo sielos broliams ir sesėms, kur bebūčiau ir kada bebūčiau.

Mano sielos sesė, Violeta, paprašė kreiptis į Tave, ką Tu dabar galėtum pasakyti mums, kada mes čia baigiame savo sambūrį, kasmetinį sambūrį, į kurį, mūsų akimis žiūrint, susirinko labai daug mūsų sielos sesių ir brolių; niekada nebuvo tiek. Ir aš esu pasirengęs pagarsinti Tavo mokymą, kad išgirstų ir kiti mano sielos broliai ir sesės.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, Aš visuomet esu per jūsų šlovinimą. Kiekvieną akimirką Mano ryšys su jumis yra iš Mano pusės užmegztas. Tačiau, kada šlovindami jūs atsiveriate Man, jūs pajuntate, kad Mano meilės virpesiai jus pripildo iš vidaus, ir šitas pojūtis jus pakelia lyg ant sparnų, ir šitie sparnai tvirtėja. Jūs jaučiate didesnį pasitikėjimą ir

Manimi, ir savo žingsniu, ir savo pasirinktu keliu.

Kiekvienas jūs turite savo žemiškajame gyvenime daugybę problemų. Tačiau tos problemos yra kaip praeinantys debesys. Net ir dabar jūs matote kaip lietus lyja už lango. Tačiau tai nėra tie debesys, kurie galėtų jus bauginti.

Kada jūs atsiveriate Man per garbinimą, jūs jaučiate, kiek prisipildo šviesos jūsų vidus, jūsų tikrasis aš, kurį Aš jums suteikiau, ir kuo daugiau jūs atsiveriate savo siela Man, tuo daugiau jūs rimstate, tuo daugiau tvirtėjate.

Ir šitas jūsų sambūris yra fizinis susiliejimas jūsų materialių pavidalų, kada juos atveda čia *Mano beldimas* kiekvienam iš jūsų iš vidaus, kada jūsų siela trokšta bendravimo, kada ji nori pamatyti vienas kitą, savo sielos brolį, *patirti* su jais gyvą bendravimą, pačiam išsakyti savo patyrimus, kad nušvistų vis didesnė ir didesnė Manosios kūrinijos šeimos *šitos dalies* šita konkreti kertelė.

Mano mylimi vaikai, žinokite, Aš vedu ir saugau taip, kaip niekas negali jūsų apsaugoti, kad ir kokius jūs galėtumėte turėti savo kūno, materialaus kūno, sargybinius. Aš jus globoju ir puoselėju. Jūs esate patys mylimiausi Mano vaikai. Aš jums suteikiau nuostabų patyrimą. Kada jūs atsivėrę bendraujate su Manimi, jūs pajuntate, kad iš tikrųjų *Aš esu tikras, gyvas, ir jūsų viduje*. Todėl Aš, būdamas tikras ir gyvas visos kūrinijos tikrovės Šaltinis, esu parengęs jums, kiekvienam, kertelę, kurioje jūs galite veikti pagal savo dabartinį subrendimą Mano brandinimo keliu eidami.

Todėl, *nebijokite niekada nieko*!

Kada jūs tariate Mano žodį, prieš tardami, kreipkitės į Mane. Nebijokite, jeigu Manęs neišgirsite, bet tą pačią akimirką Aš nuraminsiu jus, ir jūs patirsite, kad jūs kitaip prabilote savo sielos broliui ir sesei. Net kuris prieš akimirką jus baugino, staiga jūs tapote tas, kuris pradėjo tą, kaip ištirpusį vašką, vesti taip, kur jūs norite, kad jis eitų.

Tik *pasitikėkite* Mano vedimu.

Patikėkite, kad kiekvienas iš jūsų sielos brolių ir sesių trokšta tos pačios meilės, kurią jūs jau patiriate, atsivėrę Man. *Šitoji meilė yra gyvoji meilė.* Ir kiekvienas jūsų sielos brolis ir sesė trokšte trokšta, kad jisai būtų myluojamas. Tačiau šitoji meilė, jo samprata, yra nukreipta tik į save. Jis nori, kad tiktai jį myluotų, kad tiktai jam būtų gerai. Ir kada jisai siekia agresyvių veiksmų, net ir jūsų atžvilgiu, siekdamas sau tiktai gėrio, kaip

mėgsta daugelis pasakyti, tiesiog išsikrauti, sutikęs tokį savo sielos brolį ir sesę, kreipkitės į Mane, *tą pačią akimirką kreipkitės į Mane.* Ir žinokite, prieš kiekvieną iš jūsų bus sustabdyta ranka.

Nė vieno ranka nepakils prieš *jus*! Tik *pasitikėkite* Manimi.

Jūs esate tie, kurie *tiek* esate saugomi, nes Aš jus ruošiu *dvasios šaukliais*; šaukliais, kurių laukia jūsų sielos broliai ir sesės. Tačiau jūs sprendimą priimsite kiekvienas asmeniškai. *Kiek* jūs norite tapti šituo šaukliu, *tiek* jūs patirsite iš Manęs *Manosios žinios*, kurią nešite kitiems, ir savo gyvu gyvenimu demonstruosite, *kaip* šita gyvoji žinia atsispindi *jūsų* kasdieniame gyvenime, kasdienėje veikloje.

Todėl, Mano mylimi vaikai, keliaukite ramybėje. Keliaukite ir žinokite – *Aš esu su jumis.*

Bet šalia Manęs jus lydės dar ir Mano paskirtieji jūsų, kaip jūs mėgstate sakyti, apsauginiai. Bet jie yra jūsų sielos broliai, einantys pirma jūsų ir aukščiau jūsų, bet globojantys jus čia, ir jūsų kelyje.

75. Begalinės Dvasios-Motinos-Sesės mokymas apie Naujojo Testamento kilmę

Vilnius, 2009 07 24 13 val. 45 min.

Algimantas: Mylima Begaline Dvasia-Motina-Sese, aš ką tik pagarbinau Rojaus Trejybę ir dabar prašau Tavęs mokymo apie Raštą iš Šventosios Dvasios. Žmonės tvirtina, kad Naujasis Testamentas yra Dievo žodis, gautas iš Šventosios Dvasios. Aš su tokiu teiginiu nesutinku, nes dabar parengiau ilgą mokymą savo sielos broliams ir sesėms, panaudodamas daugybę vietų iš Naujojo Testamento, kur aiškiai kalbama priešingai negu kalbate *Jūs – Rojaus Trejybės Asmenys* – kada man suteikiate *Savo* mokymus. Todėl ir norėčiau, kad *Tu* man suteiktum mokymą apie tokius dalykus, kad jį galėtų perskaityti ir kiti mano sielos broliai ir sesės, nes jį įdėčiau kaip baigiamąjį žodį tame savo mokyme apie Naująjį Testamentą.

Begalinė Dvasia-Motina-Sesė: Mano mylimas sūnau ir jaunesnysis broli, visoje kūrinijoje yra nuostabi Mūsų organizuota tvarka; ir visoje kūrinijoje veikia nuostabi ir tobula minčių, pranešimų, įvairių impulsų perdavimo sistema, kuri yra tobulai valdoma ir kontroliuojama.

Tačiau apie šitą sistemą jūs nežinote nieko, dėl to jūs patys mėginate

irtis pirmyn vien tik savo jėgomis.

Būtent tam, kad jums palengvintume jūsų gyvenimą, ir veiksmus visų labui sustiprintume, nes jie yra labai menki, kad jūs galėtumėte žengti tvirtais ir ryžtingais žingsniais visų kūrinijos tvarinių labui, tuo pačiu ir savo labui, mes jums ir suteikiame ne tik savo pagalbininkus, bet ir apreiškimus, kurie gali perteikti didesniam skaičiui jūsų sielos brolių ir sesių dvasinės šviesos, kad ji juos stiprintų ir akintų nebijoti jos, ir naudotis ja vis labiau ir labiau pasitikint šitos šviesos mokymais, ir nuostatomis tų jūsų sielos brolių ir sesių, kurie jau išdrįso jomis vadovautis savo kasdieniuose reikaluose.

Jūsų mąstymas yra toks neramus, toks nekantrus, jūs negalite ilgai sutelkti dėmesio ties viena tema, jūs lakstote, šokinėjate nuo vienos veiklos rūšies prie kitos, nuolat esate kažko nepatenkinti ir siekiantys savo nepasitenkinimą pateisinti siekimu pažangos, nors toji pažanga jus dar daugiau pažaboja vien tik materialios veiklos sferoje, kad veiktumėte vien tik savo naudai.

O juk Mes jus visada veikiame iš vidaus, ir ne tik iš vidaus – veikiame ir per aplinkybes išorėje, per jūsų susitikimus su savo sielos broliais ir per jų jums tariamus žodžius. Tačiau kol jūsų vidus yra pilnas nerimo ir materialaus žvilgsnio horizonto, tol jūs daugybę žodžių praleidžiate pro ausis jų neišgirsdami, o daugumą net tie žodžiai užgauna, nors jie yra tariami su meile ir atsidavimu jūsų visų labui ir klestėjimui atsivėrus Mums – Rojaus Trejybės Asmenims.

Mes kalbame per savo vaikus, kurie nori šito *gyvo* mūsų žodžio, kad jį platintų tiems savo sielos broliams ir sesėms, kurie taip pat nuoširdžiai siekia gyvo bendravimo su mumis.

Todėl tokių mūsų vaikų, jūsų sielos brolių ir sesių, žodis ir yra jūsų vadinamasis žodis iš Dvasios, kaip gyvas Dievo žodis. Jis visada jus sustiprina ir palaiko sunkią akimirką, jis niekada jūsų nebaugina ir negąsdina jūsų pramanytomis Mūsų bausmėmis.

Žodis iš Dvasios yra Tiesos, Meilės, ir Šviesos žodis, kurį taria jūsų Mums atsivėrusi siela; ir taria taip, kaip jį išgirsta iš Mūsų savo atsivėrimo Mums akimirką.

Kiekvienas iš jūsų skirtingai atsiveriate Mums, skirtingai patiriate Mus, dėl to ir jūsų mokymai, gauti iš Mūsų, bus skirtingi, savo žodžiais, bet savo dvasia visada jie bus nuoširdūs ir patvirtinantys jūsų, Mums jau

atsivėrusių Mūsų vaikų, patyrimus kasdieniuose darbuose ir veiksmuose, kurie gali būti visiškai buitiniai ir nedvasiški. Bet ir juose bus Mūsų dalyvavimas, jums pašventus savo veiksmus Mūsų labui ir visumos šviesai ir meilei, kaip kūrinijos šeimos vis didesniam suartėjimui dvasioje.

Mano mylimas sūnau, aš tau jau esu sakiusi, ir ne kartą, kad Mums svarbu ne patys žodžiai, kuriuos jūs išgirstate iš Mūsų, bet virpesiai, kuriais tuos girdimus žodžius jūs perteikiate. O virpesiai priklauso nuo gyvo bendravimo su Mumis. Kuo jūs daugiau su Mumis bendraujate, tuo labiau pasitikite ir mokymais, kuriuos Mes jums suteikiame jūsų atsivėrimo Mums akimirką, nes tą akimirką jūsų aukštesnysis – sielos-morontinis – protas ir dalyvauja šito mokymo priėmimo seanso metu, kad galėtų perteikti jį savo žmogiškajam protui, kuris dar nėra tiek įpratęs prie aukšto dažnio energetinių informacinių virpesių savo kasdienėje būsenoje. Todėl net ir jam sunku patikėti, kad tokie mokymai buvo priimti iš Mūsų.

Tačiau tokia yra Mūsų sumanyta evoliucinė tikrovė mirtingiesiems žmonėms – dalyvauti gyvame ryšyje be jokių tarpininkų ir gauti mokymus tiesiai iš Mūsų pagal savo atsivėrimo Mums ir pasitikėjimo Mumis laipsnį.

Todėl mokymus, kaip juos jūs pavadinate iš dvasios, gali gauti kiekvienas. Nėra nė vieno, kuris būtų nuo tokio gyvo ryšio su Mumis atstumtas ar izoliuotas.

Tačiau nevisi tuo tiki, ir dar mažiau tuo ryšiu pasitiki. Ir būtent *nepasitikėjimas, kuris kyla dėl pasąmoninės baimės, ir sudaro milžinišką kliūtį tokiam gyvam mokymui pasiekti sielos, atsivėrusios Mums, morontinį protą.*

Taip pat ir jau tokio mokymo priėmimo seanso metu nepasitikėjimas Mūsų žodžiu ir savo atsidavimu Mums tuoj pat įterpia iš jūsų žemiškojo ir žmogiškojo proto savo abejones, ir tą pačią akimirką susilpnėja gyvas ryšys su Mumis ir iškrypsta realaus mokymo kokybė, kuri seklėja ir sumenksta. O tai atsispindi jau priimto mokymo užfiksuotame tekste. Kada jūs kalbate apie jūsų vadinamo Rašto – Naujojo Testamento – gavimą iš dvasios, tai šis teiginys visiškai neatitinka tikrovės, nes tuo metu žmonės buvo tiek veikiami baimės nukrypti nuo tuo metu egzistavusių religinių ritualų ir dogmų, kad tokiai sielai atsiskleisti ramybės būsenoje ir išgirsti suteikiamus mokymus iš Mūsų buvo neįmanoma. Žmogus tuo

metu dar buvo perdaug tamsus, kad išdrįstų *kalbinti Mus.* Jis tedrįso tik kreiptis į Mus keliaklūpsčiaudamas, o tokia siela nėra nuoširdi ir atsivėrusi Mums tokiu laispniu, kad palaimos būsenoje išgirstų jai suteikiamą mūsų mokymą.

Todėl vadinamo Naujojo Testamento teiginiai nėra Mūsų mokymas, kuris būtų buvęs suteiktas per žmogaus protą, kad jus nuramintų ir apšviestų. Tai pačių žmonių mintys, perteiktos turint ketinimų padėti žmonėms patikėti Jėzaus buvusiu egzistavimu ir pripažinti jį Dievu, kuriam ir patikėtų savo tolimesnį gyvenimą be nuodėmės; ir tik jo dėka šitaip išsivaduoti iš nuodėmių kalno, kuris nuolat persekioja žmoniją.

Mūsų dvasiniai mokymai, ir iš jūsų vadinamos dvasios, yra visada nuoseklūs, netrūkinėjantys ir suteikiantys vis gilesnį vaizdinį į aplinką ir į save.

Todėl net ir šis mokymas, nors Mūsų dar nepatiriantiems vaikams, ir neatsivėrusioms jų sieloms, bus svetimas ir nepriimtinas dėl jų viduje išplitusios pasąmoninės baimės, kad negali būti sakoma nieko prieš Naujojo Testamento gavimą iš dvasios; todėl bet koks toks mokymas yra tokių baimingų ir neryžtingų Mūsų mylimų vaikų atstumiamas ir neigiamas. Tačiau Aš niekaip negaliu jums suteikti tiesos ir šviesos sakydama *netiesą*. Tiesos skleidimas buvo tiek daug tūkstantmečių uždelstas jūsų planetoje, dėl jūsų pačių vadovų dvasinio nepasitikėjimo Mumis ir savimi, o taip pat ir kūrinijos dvasine šeima. Todėl, kada jūs turite tokius pasiekimus materialioje sferoje, tuo pačiu jūs turite prilygti jiems ir dvasinėje srityje.

O tolimesnis gyvenimas aklame ir iškraipytame tikėjime Naujuoju Testamentu, kaip gautu iš Mūsų, jus pačius dar labiau nuskriaustų negu kad jūs, kai kurie, susirūpintumėte, jog tai nėra toks šaltinis, kuris buvo gautas iš Šventosios Dvasios.

Taip, tie, kurie rašė evengelijas, kurie siuntė laiškus, jie gyveno mūsų dvasia ir jų siekiai buvo Mūsų dvasią nešti pasauliui. Tačiau jie perdaug nutolo nuo tikrojo Mūsų vedimo iš vidaus ir pridarė daugybę klaidų, kurios taip brangiai kainavo ir jiems patiems, ir tebekainuoja jums dar iki šiol. Ir dar ne viena jūsų palikuonių karta jaus skaudžias jų suklydimų pasekmes.

Štai dėl to, kad tokie suklydimai nebeplistų ir tuo pačiu nedaugintų naujų, Aš ir pasakau tau, kad Naujasis *Testamentas* yra gražus ir gero

norintis žmogaus kūrinys, bet jis niekuo nėra susijęs su mūsų perduodamais mokymais per žmones, ir visiems žmonėms, net ir kaip šis mokymas, skirtas jus apšviesti ir stiprinti, kad jūs patys, savo atsivėrimu Mums, patirtumėte gyvą ryšį su Mumis ir paliudytumėte Mano jums dabar sakomų žodžių *tiesą ir tikrovę.*

Mes jus šviečiame nuolat ir be perstojo, dieną naktį, nė akimirkai nesustodami, ir kiekvieną, ir visus vienu metu, asmeniškai. Jūs tik švieskitės ir švieskite iš Mūsų jums suteikiama šviesa.

Ir niekada nieko nebijokite, nes Mes esame visą laiką su jumis ir saugome jus kaip savo pačius mylimiausius vaikus. Saugome taip kiekvieną asmeniškai, tik pajuskite Mūsų meilę ir vedimą iš vidaus, ir atsiduokite ir Mūsų meilei ir vedimui iš vidaus, kad galėtumėte patys savo gyvenimu paliudyti ir kitiems, kad jūs gyvenate gyvenimą iš *dvasios*, kokio mokyti jus ir buvo atėjęs Mūsų Sūnus Kūrėjas, jūsų sielos brolis Jėzus iš Nazareto.

Algimantas: Ačiū Tau, mylima Begaline Dvasia-Motina-Sese, už tokį nuostabų ir apšviečiantį mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

76. Tėvo mokymas apie bažnyčią, 2009 08 01

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, Begaline Dvasia-Motina-Sese, aš garbinu Tave, kad Tu taip nuosekliai vedi mane, kaip ir kiekvieną iš mūsų, savo gyvuoju meilės ir tiesos keliu, aš garbinu Tave iš meilės ir laisva valia, gauta iš Tavęs. Amen.

Mylimas Tėve, aš noriu išgirsti Tavo mokymą apie bažnyčią, kas yra bažnyčia, kaip ją mes turėtume suprasti?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, aš džiaugiuosi tavo pastangomis siekti vis gilesnio supratimo ir aplinkui esamų reiškinių, ir institucijų, kurios daro poveikį Mano kūrinijai, nes būtent kiekvieno iš jūsų elgesys tarpusavyje ir veikia visos Mano kūrinijos būvį amžinybės akimirkoje, ir taip, kaip ją patiria kiekvienas individas.

Kiekvienas mano vaikas gali sužinoti daug daugiau negu jis skaitys jūsų pačių prirašytas knygas, jeigu tik atsivers Man tiek, kad išgirs Mano jam suteikiamus mokymus, kurie jį ugdys, stiprins, nors iš pradžių galės

ir gluminti, ir net bauginti, savo šviesa.

Tačiau savo mylimą vaiką mokydamas, Aš jį visada stiprinu ir raminu, kad jo baimė ištirptų Manojoje gyvojoje meilėje, ir jis patirtų, kad jo nuogąstavimai dėl jį akinančios šviesos yra jo paties susikurti ir tikrovėje neturi jokio gyvo atspindžio, nes Manojoje kūrinijoje nėra *baimės tamsos šešėlių.* Tokius šešėlius jūs patys susiformuojate sau, o tada įtakingesni ir stipresni perša savo sielos broliams ir sesėms, kurie nėra tokie stiprūs ir ryžtingi, kad jiems pasipriešintų. Ir per kartų kartas jus pasiekia tokie iškraipyti Manosios meilės ir šviesos mokymai, kurie nebeturi nieko bendro su Manimi, nors kalba ir apie Mane.

Todėl ir tavo klausimas apie bažnyčią yra aktualus ne tik tiems, kurie lanko bažnyčią, ir ne vienerius metus, bet ir tiems, kurie ją ignoruoja, ar neigia iš viso. Aš į jį atsakysiu taip, kaip yra iš tikrųjų, o ne taip, kaip jūs norėtumėte kad būtų.

Bažnyčia yra visa kūrinija, nes ji yra *Mano gyvas pasireiškimas, per gyvą ryšį su Manimi, kada jūs atsiveriate Man ir užmezgate gyvą komuniją su Manimi.* Bažnyčia esu *Aš*. Bažnyčia esi *tu* gyvame ryšyje su Manimi. Bažnyčia yra kiekvienas Mano vaikas, atsivėręs visa savo siela Man ir trokštantis palaikyti *gyvą komuniją su Manimi ir garbindamas ir Mane, ir Rojaus kitus Du Mano Lygiaverčius Partnerius iš meilės ir laisva valia.*

Bažnyčia tai nėra bendruomenė. Bažnyčia – tai nėra pastatas. *O būtent šitaip jus mokė iki šiol, kad Jėzus yra bažnyčios galva ir vyriausias kunigas, o tikintieji sudaro bažnyčios kūną.*

Atėjo laikas jums sužinoti, kad tai nėra tiesa.

Bažnyčia yra tik kiekvieno *asmeninis ir gyvas ryšys su Manimi, nes tik tokiame gyvame bendravime jūsų siela pajunta Mano gyvą meilę; ir patiria Mano gyvą buvimą pačios sielos viduje.* Štai tik toks gyvas komunijos ryšys yra bažnyčia, nes tik šitokiu gyvu ryšiu Mano vaikas ir gali paliudyti, pirmiausia, *sau*, o vėliau ir kitiems sielos broliams ir sesėms, o dar vėliau ir *visiems sielos ir dvasios broliams ir sesėms visoje kūrinijos apimtyje, kad jis yra gyvoji bažnyčia, arba dar gražesnis žodis yra šventovė.*

Kada Mano Sūnus Kūrėjas, jums žinomas Jėzaus iš Nazareto vardu, mokė savo sielos brolius ir seses, tada jis kalbėjo, kad jis sugriaus savo šventovę, tačiau po trijų dienų ją vėl atstatys. Toks jo mokymo epizodas tuometiniams jo sielos broliams ir sesėms buvo nesuvokiamas ir juos gąsdino, nes nė vienas iš jų nepajėgė suvokti, ką jis turi omeny šitaip kalbė-

damas apie šventovės sugriovimą. Jie visi šventovę suprato kaip materialų sinagogos statinį, kurio ne tik negalima sugriauti per tris dienas, bet tuo labiau neįmanoma jo dar ir iš naujo atstatyti.

Ir toks jų nesuvokimas daugelį supykdė, kad jis šitaip išdrįso šventvagiauti ir kalbėti nebūtus, jų manymu, dalykus, ir tuo pačiu tokia kalba įžeisdamas Mane. Tačiau Jėzus pačia tikriausia tiesiogine prasme sakė tiesą, kad jis sugriaus savąją šventovę, ir dar parodė pirštu į savo materialų kūną, ir ją atstatys po triju dienų. Ir savo prisikėlimu jis tik paliudijo savo žodžių tiesą.

Kalbėdamas savo sielos broliams ir sesėms, jis puikiai žinojo, kad Aš gyvenu kiekvienoje jo proto kertelėje, kiekviename jo mąstymo epizode, kiekvienoje jo gyvenimo akimirkoje, nes nėra, ir negali būti, tokios akimirkos, kada Manęs nebūtų tiek jūsų viduje, tiek aplinkoje, taip, kaip Aš jus veikiu iš vidaus ir iš išorės per daugybę savo kitų vaikų. *Ir visas šitoks Mano veikimas yra skirtas jums, kiekvienam asmeniškai, kad tik atsivertumėte Man savo visa siela.*

Tačiau šiandien jūsų siela iš Manęs, nors ir netiesiogiai, yra gavusi materialų apvalkalą, kurį jūs vadinate kūnu. Jūsų siela negalėtų pasireikšti be materialaus apvalkalo savo ryšiuose su kitais sielos broliais ir sesėmis, o taip pat negalėtų atlikti gėrio darbų drauge su Manimi. Štai jūsų materialus kūnas ir yra tas gyvosios šventovės statinys, toji bažnyčia, kurią Jėzus ir sakė, kad sugriaus.

Jūs negalite gyventi, savo dabartiniu pavidalu, be jūsų materialaus kūno. Ir Aš jus veikiu iš vidaus, kad vis labiau jūs patikėtumėte ir patirtumėte, kad Aš esu *gyvas jūsų viduje*, ir veikiu per jūsų atsivėrusią sielą, kuri ir gali bendrauti su Manimi, kada užmezga gyvą komuniją per Mano dvasią – jūsų Minties Derintojus.

Ir visai jums nesvarbu, kada siela yra atsivėrusi *Man*, *kur* vyksta šitas gyvas komunijos ryšys – ar tarp materialių statinio sienų, ar gamtoje, ar namie, ar laukuose, nes jūs, kiekvienas, atsivėręs Man visa savo siela, tampate Mano *gyvąja šventove*, kuri, kaip sraigės namelis, visą laiką keliauja su Manimi, Manyje, ir pati jaučia Mano buvimą savo viduje, jaučia per gyvą komuniją su Manimi.

Ir kuo dažniau jūsų siela atsiveria Man, kuo gilesnis užmezgamas gyvas ryšys su Manimi, tuo labiau jūsų, kiekvieno, siela ima patirti, kad jai reikalingas šitas *gyvas komunijos ryšys*, o ne konkreti vieta ar

konkretus statinys.

Kol jūsų sielai turi poveikio vieta ar statinys, kuris turėtų jus paskatinti labiau atsiverti Man, sustiprinti gyvą ryšį su Manimi, tol jūsų siela dar remiasi ne tiek į Mane, esantį jūsų viduje, kiek į išorinę aplinką, į išorinį ir materialų šventovės statinį. Tačiau jis yra laikinas, ir ateis laikas, kada jis taps nebereikalingas, nes jūs remsitės, kiekvienas, į Mane, esantį jūsų viduje, ir jums nebus reikalingi jokie tarpininkai tarp Manęs ir kiekvieno iš jūsų. Gyvoji komunija su Manimi niekada nebūna pasikartojanti; ji reaguoja į sielos gyvą ir giluminį ryšį su Manimi, todėl ir jūsų *gyvoji šventovė* taip pat nebūna tos pačios vidinės gyvo ryšio su Manimi būsenos. O kad tokia būsena tvirtėtų ir jūsų pasitikėjimas Manimi augtų ir stiprėtų iš vidaus, jūs turite pašvęsti savo gyvąją šventovę Manosios kūrinijos šviesos labui ir gerų darbų kūrimui drauge su Manimi. Tik tokia šventovė turi prasmės ir kūrinijos ateitį, kurią jau dabar jūs formuojate visai Urantijai.

Aš džiaugiuosi tavo žingsniu ir ryžtu, tačiau raginu dar daugiau įdėti pastangų, kad tavoji gyvoji šventovė turėtų kuo gilesnę ir dažnesnę gyvą komuniją su Manimi visų labui, ir visų pirma tavosios sielos stiprėjimo ir skaistėjimo labui.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve, už tokį nuostabų mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

77. Begalinės Dvasios-Motinos-Sesės mokymas apie eutanaziją, 2009 08 04

Algimantas: Mano mylimieji, šitą Begalinės Dvasios-Motinos-Sesės *mokymą atpasakoju*, nes jį man suteikė, kada aš su Ja bendravau eidamas Gedimino prospektu. Jau po mokymo kilo mintis, sėsti ant suolo ir – kiek prisimenu – užsirašyti, kad galėčiau pasidalinti ir su jumis, nes prieš pradedant šį bendravimą, nemaniau, kad juo dalinsiuosi su jumis, nes mažai ką prisiminsiu būdamas gatvėje. Todėl ką prisiminiau, tą ir užsirašiau ant popieriaus lapo. Mylima Begaline Dvasia-Motina-Sese, aš kreipiuosi į tave dėl to, kad kai kurie mano sielos broliai negali suvokti Tėvo mokymo apie eutanaziją ir mano, kad Tu suteiksi konkretesnį mokymą. Ką Tu galėtum mums pasakyti apie eutanaziją?

Begalinė Dvasia-Motina-Sesė: Mano mylimas sūnau, Tėvo suteiktas

mokymas atspindi giluminę prasmę, kaip jūs turėtumėte žvelgti į gyvybę.

Net ir tie jūsų sielos broliai, kurie yra beviltiškoje padėtyje, kaip ją suvokiate šiuo metu jūs, yra mūsų gyvi vaikai.

Tik atsivėrę mums – Rojaus Trejybei – jūs pažvelgsite į aplinką, ir į tuos savo sielos brolius, gilesniu žvilgsniu ir matydami platesnį kontekstą.

Dabar jūsų samprotavimai niekaip neprives jūsų prie bendro vardiklio, nes vieni, kurie esate Mums daugiau atsivėrę ir labiau Mumis pasitikite, prieštarausite priešlaikiniam ir dirbtiniam savo sielos brolių išėjimui; kurie Mums nesate atsivėrę, pasisakysite už eutanazijos taikymą tokiais atvejais.

Aš jus raginu vis labiau atsiverti Mums, kad savo nuoširdžia sielos malda padėtumėte savo sielos broliams, kurie, jums atrodo, yra beviltiškoje padėtyje. Papasakok savo sielos broliams apie savosios maldos poveikį tavo pusbrolio atžvilgiu, nes šis patyrimas buvo naujas ir tau.

O dabartinėje jūsų visuomenėje, kokį įstatymą jūs priimsite, vadovaudamiesi jūsų vadinamosios demokratijos principu, taip jūsų visuomenė ir vadovausis, nors jis galės ir prasilenkti su *Mūsų valia*, kaip su ja prasilenkia daugybė jūsų įstatymų, kai daugumos balsai nulemia jo priėmimą.

Net ir jūsų įstatymas, kuris atskiria valstybę nuo religijos, prieštarauja *Mūsų valiai. Kaip gi jūs galite atskirti Tikrovės Šaltinį ir Centrą nuo pačios tikrovės*?

O Jūs savo veiklą įvairiose sferose laikote tikroviška, tuo tarpu religiją paliekate valstybės užribyje. Tačiau būtent ji ir remiasi į gyvą ryšį su Tikrovės Šaltiniu ir Centru.

Štai kodėl dabartiniai jūsų samprotavimai apie eutanaziją jūsų nesuartins. O jūsų suartėjimas yra svarbi pagalba net ir jūsų supratimu beviltiškai sergantiems, kuriems jūs ir pageidautumėte eutanazijos taikymo. Nėra nė vieno Mūsų vaiko, kuriam jūs negalėtumėte padėti savo nuoširdžia malda. Ir kuo daugiau atsivėrusių Mums jungsis į kolektyvinę maldą, tuo galingesnis bus poveikis ir tam sergančiajam, jūsų supratimu, nepagydomai.

Nėra nepagydomų ligų.

Yra jūsų nesugebėjimas matyti jų gydymą per kuo nuoširdesnę ir kuo didesnį skaičių atsivėrusių Mums jūsų sielos brolių įtraukiančią gyvą maldą.

Štai jums įstatymas, kuriam nereikalingas joks balsavimas.

Dalyvaukite kolektyviniame *Mūsų* garbinime, melskitės kolektyviai už kenčiančius savo sielos brolius ir seses, ir jie sveiks, net tuo pačiu nustebindami ne tik jus, bet ir jūsų savanaudžius sielos brolius, kuriuos jūs vadinate gydytojais.

AŠ GYDAU VISUS.

Bet jūsų *baimių*, viešpataujančių jūsų, kiekvieno, viduje, pašalinti negaliu. Jas šalinate jūs patys vien tik *gyvu* Mūsų *garbinimu* ir nuoširdžia prašymų malda visų labui.

Štai jūsų kelias, o ne eutanazija!

Algimantas: Ačiū Tau, mylima Begaline Dvasia-Motina-Sese, už tokį apšviečiantį ir sustiprinantį mokymą. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

Vilnius, Gedimino prospektas, 2009 08 04, 17 val. 30 min.

Tuo pačiu pasidalinsiu patyrimu dėl pusbrolio susirgimo. Jam 65 metai. Gyvena kitame mieste. Dar jaunas būdamas susilaužė stuburą, ir nuo to laiko nevaldo kojų, gali labai sunkiai ir labai netoli judėti po namus pasiremdamas lazda. O dabar kilo problema su ranka. Prieš trejetą metų staiga pakilo temperatūra virš 40 ir ištino visa ranka. Atvežė jį į Vilnių. Chirurgas padarė operaciją, bet ranka negijo, nes po pirmos operacijos kaulas vis gedo ir temperatūra laikėsi, nors ir neaukšta, ir negijo žaizda. Tada darė antrą operaciją, ir jau jos metu padarė sąnarį nelankstų. Po mėnesio jis grįžo namo. Dabar, po trejų metų, vėl ta pati istorija – ranka ištino, temperatūra virš 40. Kreipėsi į tą patį chirurgą. Vėl padarė operaciją. Aukšta temperatūra nukrito, bet ne iki normalios. Padarė dar kitą operaciją. Praėjo mėnuo, temperatūra rytais dingdavo, bet vakarais pakildavo beveik iki 38. Vėl darė naują operaciją. Po mėnesio man paskambino jo žmona ir pasakė, kad jis yra ligoninėje Vilniuje. Nuvažiavau aplankyti ir pamačiau tokį sunykusį veidą, jog pamaniau, kad jam gali būti net kaulų vėžys. Patys daktarai nežino, kas jam vyksta, o kaulas genda. Aš jį lankiau kas antrą dieną ir melsdavausi garsiai šalia jo, kad jis pajaustų pats maldos poveikį raminantį jo sielai, pasąmonėje, o namuose – kasdien ir po kelis kartus. Aš meldžiuosi už daugybę žmonių ir už jį taip pat ir daug metų. Tačiau dabar labai suintensyvinau savo maldas. Kalbėdamas su Begaline Dvasia-Motina-Sese klausiau apie jo padėtį, ir ji man sakė, kad *Ji* gydymą suteikia jam tokį, kokio aš negaliu net ir įsivaizduoti. Tačiau pusbrolio sveikata negerėjo, jis nyko dar labiau,

ir vieną dieną man jis pranešė, kad gali tekti ranką amputuoti. Aš jam vis sakiau, kad viskas bus gerai, Begalinė Dvasia *gydo iš vidaus.* Dar po poros dienų jis pasakė, kad buvo gydytojų konsiliumas, ir jie pasakė, kad: Iškeliame rankas, padaryti nieko nebegalime. Visi priėjo vieningos nuomonės ranką amputuoti. Toks jo pasakymas mane labai stipriai suglumino, ir aš net jaučiau viduje pasimetimą. Aš tik jam pasakiau, kad viskas bus greai. Tai jis manęs tiesiai pakausė: Tai ką tau sako, bus gerai, kad nupjaus, ar bus gerai, kad nenupjaus? Aš virpančiu balsu netvirtai pasakiau, kad bus gerai, kad nenupjaus. Ir tada pajutau, koks mano yra silpnas *įtikėjimas ir pasitikėjimas Rojaus Trejybe.* Prieš mane stovėjo visa medicina, visas mokslas, visa gydymo sistema, visi jų diplomai, visos jų disertacijos, praktikos, autoritetai, visi įgaliojimai *gydyti suteikti medicinos universitetų, pasaulio praktikos.* Aš tokioje padėtyje ir pajutau, jog teturiu vieną vienintelį savo netvirtą, abejojantį ryšį su Rojaus Trejybe. Aš nepasitikiu tuo, ką man sako Begalinė Dvasia-Motina-Sesė, nes protas iškart, kaip kompiuterio programa, yra įpratintas labiau pasitikėti tuo, kas yra jau patikrinta, todėl atsakomybė yra milžiniška, man, kada aš sakau pusbroliui, kad gydymas vyksta, viskas bus gerai, o pats sau keliu klausimus – o jeigu ne, jeigu jie nupjaus ranką vis tiek, juk tai ne kokia vidaus liga, kad gali nesutikti su gydytoju ir išeiti iš ligoninės, čia turi būti materialiai nupjauta ranka ir kuo skubiau, ir pusbrolis jau yra daktarų rankose, kurie sprendimą jau priėmė. Paskambinau skyriaus vedėjui, norėdamas jam pasiūlyti pokalbį su daktarais, kaip jie galėtų su mažesnėmis lėšomis, daug greičiau, ir su mažesniu energijos praradimu pasiekti daug geresnių sveikimo rezultatų, ko negali jie niekur kitur paskaityti, tik iš manęs išgirsti. Sutarėme, kad aš jam paskambinsiu kitą savaitę. Aš jam pasakiau ir apie savo pusbrolio atvejį, kad jis taip ilgai nesveiksta. Man tuoj pat jis vėl patvirtino, kad buvo konsiliumas ir nuspręsta ranką amputuoti. Aš jo paklausiau, ar ne per greitai iškeliamos rankos, kada pasiduodama, galbūt vertėtų būti atkaklesniems, gal dar reikėtų pasikviesti papildomų galvų iš kitos ligoninės, juk tai būtų bendravimas ir bendradarbiavimas tarp gydytojų iš kitų ligoninių. Tada jis man pasiūlė pasikalbėti su gydančiu gydytojų, nors tai buvo jau pavaduojantis gydytojas, o ne tas, kuris darė kelias operacijas, nes šis gydytojas išėjo atostogauti. Aš jam atsakiau, kad informaciją žinau ir iš pusbrolio, o dabar su pavaduojančiu gydytoju nelabai verta ir kalbėti, gal geriau iš viso palaukti, kol grįš po atostogų

gydantis gydytojas, tuo labiau, kad jis operavo ir prieš trejus metus. Jis vėl pasiūlė pasikalbėti su dabar gydančiu gydytoju ir davė jo telefoną. Kada paskambinau pavaduojančiam gydytojui, aš jo taip pat paklausiau, ar neskuba jie su savo rankų iškėlimu ir pasidavimu, juk nupjautos rankos, pasakiau, jau nebeatstatysi. Jis man tuoj pasakė, kad nemokyčiau jų gydyti. Paaiškinau, kad nemokau, o tik klausiu, ar neskuba jie su tokiu kategorišku sprendimu. Jis tuoj pat man metė, jog buvo konsiliumas ir jie žino, kaip gydyti, jeigu aš nepasitikiu jų gydymu, galiu ligonį pasiimti ir vežti ten, kur pasitikiu gydymu. Aš vėl jį liūliavau, kad nesakau, jog nepasitikiu, tiesiog keliu klausimus, jeigu buvo keturių daktarų konsiliumas, gal verta pakviesti, šiuo atveju, ir penktą, ir šeštą, vis daugiau galvų, gal pasiūlys kokią naują gydymo idėją. Jis numetė ragelį. Taip ir pasikalbėjau su atostogavusį chirurgą pavaduojančiu gydytoju. Ir vėl mintyse, juk toks gydytojas spinduliuoja savo žemo dažnio virpesius *visiems savo pacientams, ir tuo pačiu apsunkina jų sveikimą. Ir šito pats net nežinodamas.* Pusbrolis, vos mane pamatęs, tuoj paklausė: Ką tu ten prišnekėjai daktarui, kad jis manęs klausė, ar turiu tokį pusbrolį. Sako, su juo pasišnekėjome konfliktiškai. Aš jam atpasakojau pokalbį ir paaiškinau, kad konfliktiškai kalbėjo su manimi jis, o aš tik *klausiau*, žinodamas daktarų, kaip ir kunigų, ir mokslininkų, didžiausią ego. Jis apsiramino. O aš meldžiausi visą laiką ir vis buvo nerimas, gal jau nupjovė? Todėl kiekvieną kartą ateidamas pas pusbrolį jaučiau, kaip daužosi širdis, bus ranka, ar nebe, nors Begalinė Dvasia man aiškino, kad viskas bus gerai, jis gydomas, tik jo vidinė baimė sulėtina gijimą. Meldžiausi šalia pusbrolio, ir vis jį mokiau melstis. Jis pradėjo melstis ir pats, tik sakė, kad jam neišeina. Aš jam aiškinau, kaip jis turi melstis, nes tik šitaip jis gali pasiimti jam suteikiamą pasveikimą, nes jame yra daug *baimės.* Jis tuoj pat pripažino, kad labai bijo. Ėjo dienos, žaizdos negijo, kasdien jam perišdavo žaizdas, dviem vamzdeliais pūliai tekėjo į du plastmasinius indelius, tačiau *nematoma jėga sustabdė ir konsiliumo priimtą sprendimą amputuoti ranką įgyvendinimą.* Po dviejų savaičių sugrįžo po atostogų gydantis pusbrolį chirurgas. Amputacija tebekybojo. Buvo padarytos dar kelios operacijos, nors man vedėjas buvo sakęs, kad jie laukti nebegali, nes kaulas tirpsta tiesiog akyse kiekvieną valandą, kaulo jau nebėra, o jeigu dar laukti, tai reikės amputuoti jau virš alkūnės, todėl amputacija būtina kuo skubiau, nes jie mato tolimesnes skaudžias pasekmes. Ėjo ne tik dienos, bet ir savaitės, ir pusbrolio veidas

ėmė įgauti spalvą. Kartą Begalinė Dvasia-Motina-Sesė man pasakė, kad kitą savaitę, penktadienį, jis jau bus išrašytas iš ligoninės. Ir kada nuėjau aplankyti pusbrolio, jis man pasakė, kad daktaras jau užsiminė net apie išrašymą. Aš jam pasakiau, kad šitą naujieną jau žinau. Tačiau jam nesakiau, kada jį išrašys. Kitą savaitę ketvirtadienį atėjau jo aplankyti, o jis man pasakė, kad rytoj jį jau išrašo. Aš jam pasakiau, kad ir šitą žinią, net ir išrašymo dieną, jau žinojau praėjusią savaitę, tik jam nesakiau nieko. Išvažiavo pusbrolis iš ligoninės su ranka, nors dar su metaliniu įtvaru, kol suaugs ir sutvirtės kaulas, o daktarai net nesuvokia, *kieno buvo tikrasis gydymas – nematomo ir Gyvo Gydytojo – Rojaus Trejybės ir Jos pagalbininkų.*

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

78. Tėvo mokymas apie Jėzaus gimtadienį, ir mūsų gimtadienius

2009 08 21 00 val. 01 min.

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, Begaline Dvasia-Motina-Sese, aš garbinu tave, kad tavoji šviesa ir meilė tirpdo nakties tamsą atsivėrusioje tau sieloje, garbinu tave iš meilės ir laisva valia. Manoji valia, kad būtų tavoji valia. Amen. Mylimas Tėve, prasideda rugpjūčio 21-oji, Jėzaus gimtadienis Urantijoje. Tu man buvai suteikęs mokymą, kurio aš neužrašinėjau, bet kuris man buvo taip reikalingas ir buvo toks apšviečiantis, kad aš vėl Tavęs prašau suteikti šį mokymą apie Jėzaus gimtadienio šventimą dabartinėje kartoje, kad galėčiau jį pateikti ir kitiems.

Tėvas: Mano mylimas sūnau, tas mokymas, kurį suteikiau tau, nevisiems bus suprantamas, kada jį pateiksi kitiems Mano vaikams, nes jų pasąmonė tiek turi klaidinančios informacijos, kad tame gausiame ir nesutvarkytame informacijos lobyne pradingsta ir Mano suteikiama šviesos informacija.

Mano mylimas sūnau, aš tave mokau, kad palaipsniui atsisakytum tokio požiūrio į Jėzaus gimtadienio šventimą, kokį turėjai iki šiol. Ir ne dėl to, kad neverta paminėti Jėzaus pasirodymo jūsų planetoje materialiu pavidalu pirmosios dienos, bet kad šitoji diena nenustelbtų paties Jėzaus

nugyventų pilnų meilės ir šviesos Manojoje tiesoje dešimtmečių, toli pranokstančių tą akimirką, kada jis pasirodė kaip bejėgis vaikelis, gimęs iš moters įsčių.

Argi jūs nesuvokiate, kad gimimas yra tik *akimirka, nuo kurios prasideda jūsų augimo ir brendimo Manojoje šviesoje procesas?* Ir kiekvienas naujas laiptelis yra vertas pažymėjimo tokia prasme, kad jūs vis daugiau tampate Mano atspindžiu ir atvaizdu kitiems savo sielos broliams. O koks gi jūs *Mano* atvaizdas gimimo akimirką – jūs bejėgis ir nesuvokiantis pats savęs ir savo aplinkos? Argi Aš esu *toks*, kad nesuvokiu *Savęs ir Savosios aplinkos?* Ne, Aš jums suteikiu visos *amžinybės Savojo Aš atsiskleidimo procesą*, o jūs imate švęsti tą akimirką, kada dar tas vaikelis nenusipelnė savo bent mažiausiu sprendimu jūsų tokio dėmesio, kad turėtumėte kasmet tokią dieną jam skirti himnus ir šlovės giesmes.

Kodėl jūs šitaip elgiatės? Todėl, kad jus visą laiką mokė tik tokio išorinio ritualizmo. Dėl to jūs ir *savo* gimtadienius švenčiate. Tačiau, koks gi jūsų gimime yra jūsų paties asmeninis nuopelnas, kad tą dieną visą dėmesį skirtumėte sau, net ir dovanas gautumėte? Tai nepelnytos dovanos.

Aš jus mokau, kad jūs švęstumėte, ir drauge su *gyvuoju Mano Sūnumi Kūrėju – kuris jau yra savo dvasiniame statuse – kiekvieną dieną, ir palaikydami gyvą ryšį su Manimi savo atsivėrusia siela – gyvojo Jėzaus gyvų mokymų laimėjimus savo paties viduje – kad jūs patys gyventumėte Jėzaus atnešta evangelija, kurią Aš tau net ir išplėčiau nuo Jėzaus pateiktos – Manosios Dievo tėvystės ir visų žmonių brolystės – iki visos Manosios kūrinijos brolystės*, kad tu, pats to nejausdamas, pradėjai vis tvirčiau ir drąsiau papildyti Jėzaus evangeliją. Tai buvo Mano tau suteiktas šios dienos Gerosios naujienos variantas šito pasaulio žmonėms ir visos kūrinijos Mano vaikams. Štai dabar tu turi Mūsų – Rojaus Trejybės – tau suteiktus įgaliojimus šitą išplėstą žinią skelbti *visiems savo sielos broliams ir sesėms.*

Dabar tu gauni naują mokymą, kad pažymėtumėte ne Jėzaus gimimo pradinį atskaitos tašką šitame pasaulyje žmogiškuoju materialiu pavidalu, bet savojo augimo procesą drauge su Manimi ir gyvuoju Jėzumi kasdien lygiai tokia pačia šventine nuotaika ir tokios pačios pakilios būsenos, kokią jūs jausdavote šitą pačią iškilmingą rugpjūčio 21-*ąją.*

Todėl drąsiai ragink savo sielos brolius ir seses atsisakyti vienos akimirkos išskirtinio dėmesio ir pakeisti ją visu *gyvu savojo augimo procesu.*

Aš jums tiek suteikiau amžinybės patyrimų, ir kada jūs juos palaipsniui įsisavinsite, jūs patys patirsite, kaip nutolo jūsų pradinė kilmės akimirka, nes jūs būsite pasinėrę į savojo aš atskleidimo procesą, amžinybės panoramoje visoje kūrinijoje, patyrimais, kad ir minties nebeturėsite *akimirką, kuri nepriklauso jums asmeniškai, nors joje atsirandate būtent asmeniškai jūs, kiekvienas,* išaukštinti labiau negu jūsų *patyrimų ir pasiekimų procesą.*

Jūs suvokiate Jėzaus mokymų prasmę *tada*, kada atsiveriate Man, kada pajuntate, kad Jėzus mokė jus ne minėti jo gimimo akimirką, bet *įtikėti į Mane per įtikėjimą į jo atneštą gyvą evangeliją.*

Jo evangelijos neišliko, todėl ir reikėjo *apreikšti* jums naują *tiesos žodį*, kuris būtų perteiktas be žmogaus proto įsikišimo, kad jame neliktų pasąmoninių iškraipymų, kurie šiandien daugumą jūsų tiek suklaidina, kad labai dažnai ir Mano žodžius jūs vis tiek iškraipote. Todėl jūsų naujieji apreiškimai padeda jums gyventi *gyvojoje dabarties šviesoje ir didesnėje tiesoje, kad galėtumėte atsisakyti nereikalingų ir dar taip vertinamų švenčių – jūsų asmeninių gimtadienių šventimo.*

Atsisakykite šitų nevertų jūsų švenčių, o skirkite tas lėšas tokiems poreikiams, kurių patenkinimas prisidėtų prie šviesos skleidimo visų jūsų labui.

Juk ir dabar jūs neminite savo sielos brolių ar sesių, kurie padarė daug skaudžių jums tamsos darbų ar kurie visiškai niekuo neišsiskyrė iš kitų savo darbais, gimtadienių. Tuo tarpu jūs pažymite tokių savo sielos brolių ir sesių gimtadienius, kurie įnešė, jūsų supratimu, svarbų indėlį į jūsų valstybės ar visuomenės vystymąsi. Ką tai rodo? Tai tik parodo, kad jūs išskiriate juos iš kitų savo sielos brolių ir sesių. Tuo tarpu, jeigu gimtadienis būtų iš tikrųjų tokia svarbi akimirka, tai jūs švęstumėte valstybės mastu visų tos visuomenės narių gimtadienius. Tačiau jūs vis tik mąstote teisingai, kada išskiriate tuos sielos brolius ar seses, kurie savo gyvenimu pademonstravo tam tikrus jums priimtinus, kažkuriuo jūsų visuomenės vystymosi laikotarpu, pasiekimus, ir vien dėl jų juos taip pagerbiate, savo supratimu. O tie pasiekimai ir buvo jų pasireiškimo *procesas*. Reiškia, jūs įvertinote jų augimo pastangas, kurios galėjo vainikuoti kokią nors jų viršūnę po labai įtempto pastangų proceso ir šitas procesas atnešė tokius vaisius, dėl kurių dabar jūs ir sutinkate paminėti tokio jūsų sielos brolio ar sesės gimtadienį. Tai tik rodo, kad jūs vertinate procesą labiau negu

gimtadienį, bet nežinote kuo tą procesą pažymėti savo pagarbos išraiška; dėl to ir pasirenkate tokį kelią, kokį jus išmokė jūsų praėjusios kartos – vienos akimirkos sureikšminimą – gimimo, arba mirties, kurios nėra; tačiau jūs šituo mokymu dar abejojate, o tie, kurie jau nebeabejoja, tie nebešvęs ir pradinės – gimimo – akimirkos.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve, už tokį apšviečiantį ir gilų mokymą, Ačiū Tau už tokią meilę ir vedimą iš vidaus, kad siela trokšte trokšta atsiduoti tik procesui, o ne akimirkos pradiniam taškui, kuris jau nieko negali pakeisti. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mielieji, iš tiesų, kiek yra iššvaistoma lėšų vienos akimirkos pažymėjimui, kiek paskiau būna nepatenkintų, kai tas lėšas galima panaudoti *šviesai ir visų labui, ir be papildomų resursų,* nes tos lėšos jau yra, tik paskirtis kita.

Telydi jus ramybė. Su broliška meile, Algimantas

79. Tėvo mokymas apie gyvąjį kelią, mums perduotas jau pasibaigus gyvosioms pamaldoms Rojaus Trejybės šventovėje, Vilniuje, 2009 08 22

Šis Tėvo mokymas buvo perduotas po Rojaus Trejybės šventovėje įvykusių gyvųjų pamaldų, ir net jau po mūsų diskusijų prie bendro stalo ant žolės, nes mes susirinkome skvere prie senojo Žvėryno tilto, kada dalis mūsų net jau buvo po diskusijų ir išvykę.

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, Begaline Dvasia-Motina-Sese, aš garbinu Tave, kad Tu, būdamas pats galingiausias, sumažėji iki pat žemiausio, laisvą valią turinčio tvarinio – mirtingojo žmogaus, ir jam padovanoji savo dalelę, kad pajaustų Tavo gyvą buvimą savo viduje. Aš garbinu Tave, kad Tu savo gyvu vedimu ir buvimu kiekvieną stiprini iš vidaus, kad tik jis drąsėtų; ir jaustų šitą kelią, kuris nėra po materialiomis kojomis, bet yra daug tvirtesnis, kada siela turi gyvą atsivėrimą Tau, ir savo patyrimu paliudija, kad nėra *kito* kelio – *tik Tu.* Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mylimas Tėve, mes čia susibūrėme šiandien visiškai netikėtai. Vakar

buvo Tavo Sūnaus, mums žinomo Jėzaus iš Nazareto vardu, žemiškasis gimtadienis. Ką mes dabar iš Tavęs galėtume išgirsti? Ką Tu galėtum mums pasakyti šito mūsų susibūrimo proga ir šitos akimirkos proga?

Tėvas: Mano mylimieji vaikai, Aš jus sveikinu ir šlovinu, kada jūs atsiveriate Man. Aš neapsakomai jaučiu pakylėjimą, kada jūs išliejate savo sielos virpesiais Mano jums suteiktą meilę; išliejate nepasilikdami sau nė lašelio, kadangi vos tiktai jūs išliejate ją, Aš ją iš naujo pripildau, kad tas iš jūsų išėjęs gyvasis Manosios meilės lašelis, ir pasiekiantis visą kūriniją, visus jūsų sielos brolius ir seses, ir sugrįžtantis pas Mane, tuoj pat būtų atnaujinamas nauju lašeliu.

Žinokite, Aš esu neišsenkantis meilės ir jūsų gerovės Šaltinis. Jūsų sveikata, jūsų gerovė priklauso nuo jūsų gyvo atsivėrimo Man. Aš jus visus globoju. Dėl to jūs turite suprasti, kad bet kokia jūsų vakarykštės dienos akimirka, kurią jūs pašventėte Mano Sūnui Kūrėjui, jums žinomam Jėzaus iš Nazareto vardu, yra verta *tiek*, *kiek* siela *nori susilieti su Manimi.* Ir jeigu dar nėra jai jauku susilieti su Manimi, tai kiek ji trokšta susilieti su pačiu Jėzumi. Svarbus yra *susiliejimas*, bet *ne ta*, nustatyta *žmogiškąja* prasme, *pradžios susiliejimui akimirka.*

Aš jums sakiau – ir sakau – kad amžinybės procesas išsitęsia, kada jūsų siela atsiveria Man; išsitęsia į daugybę jūsų įveikiamų viršukalnių, ir kiekviena nauja viršukalnė jus stiprina iš vidaus ir leidžia stiprinti jūsų pasitikėjimą Manimi. Todėl jūs šitokių akimirkų, kurias vertinsite, turėsite nesuskaičiuojamą daugybę per visą amžinybę. Kiekviena akimirka nebus pakartojama. Todėl jūs neturėtumėte susitelkti ties pradine akimirka, nesvarbu kieno ji bebūtų: ar jūsų Sūnaus Kūrėjo, jums žinomo Jėzaus iš Nazareto vardu, ar jūsų pačių pradžios akimirka šitame pasaulyje.

Jūs ženkite šitame procese ir vertinkite kiekvieną įveiktą viršukalnę, kada šitoje viršukalnėje jūs turite akimirką atsikvėpimo. Jūs pažvelgiate į nueitą kelią, žiūrite į jį, kuris visą laiką kilo. Jūs žvelgiate iš tos įveiktos viršukalnės, žvelgiate žemyn, į tą nueitą kelią, tačiau, žvelgdami žemyn, jūs jaučiate, kad šitas kelias jus stiprina, kad šitas kelias buvo jums iš tikrųjų vertas eiti; ir po trumpo atokvėpio, per kurį jūs patiriate pasitenkinimą savojo aš tikruoju atsiskleidimu, per kurį jūs taip pat mėgaujatės tam tikra poilsio akimirka, kad galėtumėte susitelkti ties naujuoju etapu, kuris laukia link naujosios viršukalnės.

Jūs negalite įveikti Mano jums paskirto amžinojo kelio ir jūsų pate-

kimo į Rojų per vieną etapą. Jūs turėsite daugybę etapų, ir kiekvieną iš jūsų žymės nauja įveikta viršukalnė. Tiktai nuo viršukalnės prie viršukalnės žengdami, jūs patirsite savąjį augimą, ir tuo pačiu patvirtinsite, kad šitas augimas yra jūsų patyrimas. Jis nėra jūsų perskaityta knyga ar išmokta kokia nors teorinė samprata. Tai yra jūsų *gyvas* atsiskleidimas, savo tikruoju žengimu.

Patyrimas – tai yra jūsų įprasminimas – bet kokių jums teikiamų žinių – visumos labui, ir tuo pačiu savo paties labui, įprasminimas tų žinių, kurios kitiems tą akimirką galbūt ir nesuprantamos.

Tačiau jūs įveikiate, kiekvienas, savąjį kelią ir užkopiate, kiekvienas, ant savojo etapo tos viršukalnės. Jus negalite numatyti, kokios laukia jūsų viršukalnės ateityje. Lygiai taip pat negalite jūs pakartoti šito kelio, žengdami dar kartą, mėgindami ištaisyti tai, ką jūs padarėte prieš tai, netekę ryžto, drąsos, ar suklydę, priimdami klaidingą sprendimą. Nepergyvenkite *niekada,* kad ir kokia būtų baisi, jūsų supratimu, žmogiškuoju supratimu, neįveikta jūsų užduotis ar viršukalnė. Visuomet Aš esu jums parengęs naujų viršukalnių, ir jas Aš jums pateikiu. Tik atsiverkite Man ir jūs pastebėsite, kad šitų viršukalnių yra pažerta daugybė!

Tas Kelias yra platus. Ženkite juo.

Vieną akimirką jūs matote vieną sau užduotį, šalia jūs galite pastebėti kitą užduotį, ir jūs patys turite apsispręsti, kuri jums yra priimtinesnė – tą akimirką – užduotis. Nesibaiminkite, kad jūs negalite aprėpti visų užduočių per vieną etapą. Tos užduotys jums yra skiriamos tam, kad galėtumėte įgyti didesnį pasitikėjimą Mano vedimu iš vidaus, nes kiekviena įveikta viršukalnė jums leis patirti, kad Mano jums pasiūlyti keliai iš tikrųjų nė vienas nebuvo menkesnis už kitą. Dėl to nepergyvenkite, kad atsisakėte kažkurio vieno kelio, o pasirinkote sau priimtinesnį. Tą akimirką jis jums ir buvo priimtinesnis, nes anas jums pasirodė per aukštas.

Mano mylimi vaikai, Aš jums sakau šituos žodžius ne tam, kad išgąsdinčiau, bet kad sustiprinčiau. Jūs turite suvokti, kad jumyse yra toji pagrindinė viršukalnė, kurią jūs turite nugalėti per atsiverimą Man. Tai yra ta viršukalnė, kuri šiandien jus neramina, pripildo baimės virpesių. Tai yra jūsų tikrojo aš užtemimas, kada jūs savo tikrąjį aš užtemdote nepasiektais iliuziniais troškimais ir tuo pačiu nepasiektomis pergalėmis; pergalėmis, kurios jus atskleidžia savo tikruoju švytėjimu; pergalėmis,

kurios leidžia kitiems patvirtinti, kad iš tikrųjų šitas žmogus yra Mano sūnus arba dukra; šitas žmogus yra besielgiantis taip, kaip elgėsi Jėzus; šitas žmogus yra net ir atskleidžiantis Manąjį atvaizdą.

Jūs neturite ieškoti Manojo atvaizdo materialiu pavidalu. Tai yra jūsų vidinė būsena.

Kada jūs jaučiate palaimą, ramybę, kada jūs atsiveriate Man ir pajuntate, kaip stiprėjate savo vidumi, kaip dingsta jūsų nerimas, tada jūs ir pajuntate, kad Aš atsispindžiu jūsų viduje, ir šitas atsispindėjimas jus stiprina. Jūs tada galite pamokyti ir kitus, pasidalindami savo patyrimu, kaip jie gali pajusti Mano atvaizdą savo viduje, nesiekdami jokių konkrečių vietų, kurias jūs vadinate bažnyčia ar šventąja vieta.

Šventoji vieta yra jūsų viduje, kada siela atsiskleidžia Man, ir jūs ją su savimi visą laiką nešiojate.

Neveltui Jėzus, kalbėdamas jums, sakė, kad šitoji šventovė, kurią jis ketina sugriauti, bus atstatyta po trijų dienų ir, rodydamas į savo kūną, jis turėjo mintyje save; turėjo mintyje, kad šitoji šventovė yra apgyvendinta Mano dalele, Mano šviesa, Mano spinduliu, kuris ir veda jį į tokius žingsnius, kurių priešingu atveju jis niekada nebūtų žengęs. Jėzus nebuvo išskirtinis žmogus, nors jis buvo tuo metu tas pats Visatos vienas iš dviejų Sutvėrėjų ir Valdovų. Jisai buvo, tuo pačiu, pasirinkęs eilinio mirtingojo karjerą; ir jis pasirinko šitą žingsnį, nuspręsdamas pasirinkti jūsų pasaulį, kuris buvo pilnas tamsos, kuris siūlė jam rizikingą ir labai sunkią aplinką. Jis pasirinko ją, kad stiprintų jus iš vidaus, kad net ir tokioje aplinkoje gali suspindėti dieviškoji ir nuostabi meilės šviesa, kada atsivėrimas, kuris įvyksta ne per jėgą, bet per nuoširdumą, iš tikrųjų nutiesia gyvąjį tiltą tarp Manęs ir kiekvieno iš jūsų. Dėl to ir Jėzus, demonstruodamas savo gyvenimą, demonstravo kiekvienam iš jūsų *kelią*.

Kada jūsų siela atsiveria Man, tada ji išdrįsta žengti šituo keliu, žvelgdama į savo kitus sielos brolius ir seses Manuoju žvilgsniu, apkabindama tuo dvasiniu glėbiu visus, net ir tuos, kurie iš tikrųjų jai atrodo neverti šito glėbio apkabinimo. Tačiau Aš apkabinu kiekvieną ir spaudžiu prie Savęs kiekvieną. Nė vienas jūs negalite ištrūkti iš Manojo glėbio, kad ir kaip jūs besistengtumėte. Tačiau nevisi Mano vaikai pajunta Mano šitą glėbį. Dėl to jie sukelia daug skaudžių ir labai karčių nusivylimų savo sielos broliams ir sesėms, kurie nori eiti šviesos keliu. Tačiau jie mato milžinišką sieną, tamsos sieną, kuri atrodo neįveikiama, tokia aukšta, ir taip

esanti arti, kad negali per ją niekaip perkopti, nes tu nematai nei kur jos pradžia ir pabaiga, nei kaip pasiekti tą viršų.
Ir tiktai atsivėrę Man jūs galite per šitą sieną praeiti kiaurai. Toji siena nustoja jums būti *kliūtimi*, materialia kliūtimi.

Žinokite, Mano mylimieji vaikai, jūs turite savo rankose visą Mano jums suteiktą *likimą*. Aš jums suteikiau šitą materialų kūną, kuris yra jūsų šventovė – tuo pačiu ir Mano šventovė materialiu pavidalu; jūs turite jį saugoti, puoselėti, neužteršti blogomis mintimis, nešvariu maistu; jūs turite žinoti, kad šitas kelias yra *meilės kelias*.

Aš nieko iš jūsų nereikalauju, nieko neverčiu daryti per prievartą. Jūs galite kaip norite elgtis ir su savo kūnu. Jį galite teršti, galite nesirūpinti juo. Tačiau ir pasekmės taip pat bus jums tokios, kokių jūs siekėte savo pataikavimu savajam materialiam kūnui.

O Aš jums siūlau – *pataikaukite Man atsivėrimu!*

Tada jūs pajausite, *kokią stiprybę* Aš suteikiu jums. Aš negaliu jums atverti tų klodų ir tos gelmės, kuri laukia jūsų, nes kaip ir ta siena, kuri jums sukelia milžinišką pojūtį, atrodo neįveikiama prieš jus kalno viršūnė, kurios negalima nei apeiti, nei užkopti, nes perdaug stati, taip, Aš jums negaliu į priešingą pusę atskleisti tos panoramos, kuri jūsų laukia net ir artimu metu, nes Aš jums kalbu iš tos aukštumos, kurios jūs negalite suprasti. Tai, kas laukia jūsų, Aš negaliu jums atvirai pasakyti, nes jūs galėsite nuo Mano žodžių sutrikti ir išsigąsti.

Dėl to Aš jus skatinu – atsiverkite Man daugiau. Atsiverdami, jūs brėsite ir būsite pribrendę tai aplinkai, kuri jus sups ne tiktai jūsų betarpiškoje aplinkoje, bet ir toliau nuo jūsų.

Aš jus visą laiką vedu ten, kur geriausia yra kiekvienam iš jūsų. Niekada neabejokite Mano vedimu, ir niekada neabejokite, kad Aš esu jūsų viduje. Kokia toji aplinka jums bebus, visada žinokite – *Aš esu jūsų viduje, ir visada Aš jums padėsiu.*

Visada apsauga jums bus suteikta, kol jūs vykdysite Mano šviesos misiją.

Algimantas: Ačiū Tau, Tėve. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

80. Tėvo mokymas apie ryžtą, 2009 09 13

Algimantas: Einant dvasiniu keliu, kiekvienam kyla ryžto klausimas. Tik kiekvienam – savo lygiu, tačiau jis kyla visiems. Todėl aš nusprendžiau kreiptis į Tėvą, kad Jis suteiktų mokymą apie ryžtą.

Mylimas Tėve, kas yra ryžtas, ir kodėl mes esame tokie neryžtingi savo dvasiniame kelyje, nors Tu esi net mūsų viduje? Ko stinga mums būti ryžtingiems?

Tėvas: Mano mylimas sūnau, ryžtas yra *Mano pasireiškimas jūsų materialiais veiksmais, atsidavus Manajam vedimui iš vidaus*. Jūs negalite būti ryžtingi, kad ir kiek to trokštų jūsų Man atsivėrusi siela, jeigu ji pati nesirems į Mano *vedimą atlikti praktinius veiksmus. O su kiekvienu praktiniu žingsniu siela įgyja vis didesnį pasitikėjimą Mano vedimu ir savo jėgomis,* kurias taip pat semia iš Manęs, per gyvą bendravimą su Manimi. Todėl, jūsų atžvilgiu, *ryžtas yra jūsų asmeninis ryšys su Manimi ir to ryšio kasdienis pritaikymas materialiuose darbuose.*

Teorija nėra ryžtas.

Jūs galite daug kartų kam nors pasiryžti, tačiau tokio sprendimo nepavertę praktiniu žingsniu jūs savo ryžto nerealizuojate, dėl to neįgyjate didesnio pasitikėjimo Manimi ir savo jėgomis. O tai jus dar labiau traumuoja, kad kiekvienas naujas teorinis apsisprendimas jums pradeda atrodyti toks neįmanomai sunkus, kad jo įgyvendinti praktiškai nebeturite realių jėgų ir jūsų ryžtas ir telieka neįgyvendinta sielos mintis. Kiekviena atitolinta sielos mintis, jos nerealizavus, jūsų ryžtą dar labiau sumažina. Ir jums vėliau bus tik sunkiau žengti bet kokį, net ir mažesnį žingsnį negu iki tol siela troško žengti, nes jūs savo sprendimo nepavertėte ryžtingu praktiniu žengimu su Manimi.

Be Manęs jūs negalite būti ryžtingi, nes jūsų aplinka ir jūsų žmogaus savanaudiškas materialus protas jūsų pastangas visada stabdys ir joms prieštaraus, kad tik jos nedrumstų jam nusistovėjusių normų ir savosios sampratos apie savo gerbūvį ir tikslus.

Mano kelias, kuris yra pasiūlytas, ir realiai parengtas kiekvienam iš jūsų, numato jūsų tikrojo, ir mylinčiojo Mane, aš veikimui bet kokioje aplinkoje. O *šis veikimas ir yra ryžtas.*

Jeigu veikimo nevyksta, ryžtas jums ir toliau lieka tik teorinė samprata ir nesuvokiamas tikslas jūsų sielai, kurį ji jaučia troškimu. Būtent dėl to,

kad jūs būtumėte ryžtingi, jūs ir turite pradėti žengti praktinius žingsnius. Tiesiog pažvelkite į savo netolimą praeitį. Argi jūs nepasikeitėte, argi nepajutote savyje, kad tapote ryžtingi, palyginus su savo ankstesniu veikimu, kuris prasideda nuo mąstymo? Kiek jis pasikeitė ir pagilėjo, kiek jis pašviesėjo ir atsigręžė į Mane? Ir tokį mąstymo pasiekimą paliudijo jūsų įdėtos pastangos, jūsų praktiniai veiksmai, kurie ir liudija jūsų *ryžtą*. Jūs vis labiau ir tvirčiau jaučiatės šitame kelyje, kada kasdienius troškimus, kuriuos jums pareiškia siela per atsivėrimą Man, įgyvendinate savo aplinkoje.

Ryžtas kasdienybėje, tai toks veikimas, kada siela jaučia tvirtėjimą ir pasitenkinimą savo nuveiktu veiksmu, koks jis mažas bebūtų. Dėl to jūsų *veikimas kasdien* yra *labai svarbu*, kad jūs patys neprarastumėte jau savo anksčiau sukaupto pasitikėjimo ir Manimi, ir savo pačiu aš. Kiekvienos atostogos apsunkina įgūdžių atstatymą, jeigu jos užtrunka per ilgai, o dvasiniai įgūdžiai, pasireiškiantys praktiniais veiksmais savo sielos broliams yra jums daug sunkesni negu jūsų žmogiškajam materialiam protui įprasti veiksmai, nes jūs sutinkate, ir visada sutiksite, skirtingą savo sielos brolių reakciją, kuri labai dažnai jums slopins ryžtą, ir dėl to veiks jus iš vidaus. Ir jeigu tuo metu jūs nesieksite dar gilesnio ryšio su Manimi, ir paties materialaus veiksmo neįgyvendinsite, tai jūsų ryžtas ims vis silpnėti, o nepasitikėjimas ir Manimi, ir savimi ims tik augti ir jus paralyžiuoti iš vidaus, kad tik nereikėtų to veiksmo atlikti.

Todėl tik *gyvas* ryšys su Manimi ir suteikia jums apsisprendimą, ir to sprendimo įgyvendinimą. Jeigu nėra ryšio su Manimi, jokie įkalbinėjimai nė vienam iš jūsų nepadės, ir niekada neįtikins jūsų žmogiškojo savanaudiško ir materialaus proto, kad tokį žingsnį verta žengti. Tai perdaug skausmingas žingsnis materialiam protui, ir pilnam pasąmoninės baimės, kad jis sutiktų rizikuoti.

Kada jūs palaikote gyvą ryšį su Manimi, tada jūs ir patys imate žvelgti Manuoju žvilgsniu, tada jūs imate suvokti prieš jus esamo sprendimo įgyvendinimo svarbą *visumai,* ir tuo pačiu – jums patiems, nes Aš, būdamas *Ryžto Šaltinis ir Centras*, visada veikiu tik *ryžtingai ir be perstojo*, nė akimirkai nesustodamas, visą laiką esu *veikimo būsenoje, nors esu nesikeičiantis, bet veikiu Savyje, kad tik būtų geriau jūsų išorėje kiekvienam iš jūsų, kada visuma bus šviesi ir veikianti taip pat ryžtingai ir išmintingai.*

Kadangi aš esu Ryžto Šaltinis ir Centras ir esu net kiekviename iš

jūsų, per savo fragmentą, jums suvokiamą kaip Manąją dvasią, tai jums *ko nors bijoti* nėra reikalo. Galite būti tikri, kad jūsų vedimas iš vidaus Mano yra numatytas toks, kad jūsų ryžtą tik skatintų, ir stiprintų, bet ne slopintų ir stabdytų. Tad jūs tik turite *atsiduoti* Mano vedimui, kad taptumėte ryžtingais šviesos skleidėjais ir šaukliais.

Tačiau, argi jūs galėsite būti ryžtingi ir sveiki savo fiziniu kūnu, jeigu jūs neatsiduosite Man, Mano vedimui iš vidaus? Niekada tokie nebūsite.

Todėl norėdami būti tokie, kokiais jus sumaniau Aš, ir turite iš Manęs pasipildyti Mano meilės gyva energija, Mano visu buvimu jūsų viduje. O kaip gi jūs šitą pasieksite, jeigu tam neskirsite savo sielos ryžtingų pastangų ir laiko? Tada ir liks jūsų sielos troškimai tik teoriniais siekiniais, bet niekada nepavirs į dvasinę šviesą ir meilę.

Vien tik samprotauti apie meilę nereiškia, kad siela myli. Ji pamilsta tik atsivėrusi Man ir pati ryžtingai atsiduodanti Manosios gyvos meilės pripildymui. Ir tik šitoji meilė sužadina jūsų sielą iš vidaus jai siekti šviesos skleidimo ryžtingai ir drąsiai, nes ji pati junta iš Manęs jai liejamą meilę ir Mano buvimą savo viduje, kas ir pašalina visas kliūtis būti savo žmogiškojo ir savanaudiško materialaus proto baimės nelaisvėje, ir išsivadavus iš šitos negyvos, bet realios protui baimės nelaisvės, siela tampta ryžtinga ir veikli. Ir ji spindi savo kasdieniais ir materialiais darbais visų labui, ir visur.

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve, už šį mokymą. Tegu jis padeda mums pažvelgti į savo sielos ryžtą *Tavuoju* žvilgsniu.

81. Tėvo mokymas apie sielos pardavimą, suteiktas Rojaus Trejybės gyvojoje šventovėje, po gyvųjų pamaldų Vilniuje, 2009 09 19

Violeta: Mylimas Tėve, per televizorių girdėjau vieną aktorę sakant: Už gerą vaidmenį nebūtų gaila ir sielą parduoti.

Mes žinome, kad siela nėra materialus daiktas, ir neįmanoma jos parduoti už materialius pinigus, bet nepaisant šito vis dėlto siela yra parduodama. Mylimas Tėve, tai kokios pasekmės laukia to, kuris parduoda savo sielą?

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Broli, Begaline

Dvasia-Motina-Sese, aš garbinu tave iš meilės. Kada siela atsiveria, ji trokšta garbinti, ir garbina, laisva valia, gauta iš Tavęs. Manoji valia, kad būtų tavoji valia. Amen. Mylimas Tėve, aš esu pasirengęs perteikti Tavo atsakymą mums visiems į šitą klausimą: kas laukia to, kuris parduoda sielą, kaip mano sielos sesė ką tik pasakė girdėjusi, kaip aktorė ištarė tokius žodžius, kad dėl kažkokio vaidmens yra pasirengusi parduoti sielą.

Tėvas: Mano mylimi vaikai, Aš jus sveikinu ir šlovinu, kada jūs kreipiatės į Mus, į visus Tris Lygiaverčius Rojaus Trejybės Asmenis, garbindami ir šlovindami. Šituo jūs susiliejate su kiekvienu iš Mūsų. Mes esame neatskiriami, kaip ir jūs esate neatskiriami, kada atveriate savo sielą.

Iš tikrųjų jūs esate dvasios, *amžinosios dvasios*. Siela tiktai yra tarpinė pakopa tarp to, kai jūs tapsite savo tikrąja dvasine išraiška per visą amžinybę; amžinąja Mūsų dovana – *dvasia*.

Tie iš jūsų, kurie galite ištarti *tokius* žodžius, kad pasirengę esate parduoti sielą, jūs patys *nesuvokiate*, kad stovite ties kosminės beprotybės riba, nes jūs nesate tokiame patyrime, dvasiniame patyrime, kad suvoktumėte ką šnekate.

Iš tikrųjų siela nėra materialus objektas, kurį galima būtų parduoti už materialius vaidmenis, už materialius pinigus, už bet kokias materialias dovanas. Tiktai jūsų materialus protas trokšta kažkokios išskirtinės teisės sau, populiarumo sau, turtų sau, nesuvokdamas, kad jis nėra tas visagalis išminčius.

Išmintis ateina iš Manęs. Manoji išmintis yra *dvasinė*.

Jūs turite suvokti, kad siela tai yra pirmoji jūsų tikrosios asmenybės pasireiškimo pakopa, tikrojo jūsų aš pradinė pakopa, kuri gali vertinti daugiau, negu gali vertinti jūsų materialus protas, negu jis gali išreikšti savo mintis ir suprasti ką jis sako. Todėl toji jūsų sielos sesė, Mano mylimiausia dukra, pasakė labai neišmintingus ir pilnus tamsos, žemų virpesių žodžius. Kaip ji gali atsisakyti pati savęs?! Parduoti sielą, tai reiškia nebebūti savimi; būti tuo, kuo dar iš tikrųjų tu nesi.

Tai, kad jūs pasireiškiate materialiais darbais tiktai savo interesų tenkinimo labui, tai nesate jūs tikrieji! Kada jūs pradėsite pasireikšti visumos labui, tada jūs pradėsite išsiskleisti savo tikruoju asmenybės daigu, kuris, kaip materialus augalo daigas stiebiasi į saulę, į šviesą, taip ir jūs stiebiatės į *tikrąją tiesą*, į Mus, Rojaus Trejybės Asmenis, arba, kad

jums būtų lengviau, į Mane, jūsų Tėvą.

Tai kaip jūs galite parduoti save? Nejaugi jums patiktų gyventi be savęs? Tik su kauke? Bet juk, kaukę nuplėšus, *kas liks? Tamsa. Tuštuma.* Tuštuma ir tamsa eina iš jūsų pasąmonės. Pasąmonė *tiek* yra jūsų sujaukta, jūs nežinote *ką* jūs darote!

Juk jūs vieni kitus žudote, prievartaujate, niekinate, ir šmeižiate, varote jiems baimę, skersai kelio stojate šviesai, net ir Manajai šviesai jūs stojatės skersai kelio vien dėl to, kad nesate atsivėrę Man, ir dar nesate tas tikrasis, net ir pradinis, jūsų asmenybės aš, pasireiškiantis nors menka šviesos dalele. Tai kaip jūs galite tarp tokių savo sielos brolių ir sesių semtis šviesos?

Kas jų laukia? Jų laukia tolimesnis patikrinimas, nes šitie sesės žodžiai buvo pasakyti neišmintingai dėl to, kad ji nežino, *ką* sako. Ji nežino, *ką* daro. Ji dar nėra priėmusi galutinio sprendimo atstumti Mane, nusigręžti nuo Manęs galutinai, kad Aš atšaukčiau Savo dalį, Savo dvasią iš josios net ir mirtingosios proto. Ji dar nėra tam apsisprendusi galutinai. Tai yra tiktai neišmintingas pasakymas, kad ji pasiruošusi parduoti sielą. Jeigu jai būtų paaiškinta, kad sielos pardavimas, galutinis pardavimas, atsisakant Manęs, atsisakant To, kuris yra jos pačios viduje, ją taip pat sudrebintų, net ir materialų protą, ko ji galėtų netekti; savęs, *tikrosios savęs*, tada ji tų žodžių neištartų. Todėl šitas neišmintingas pasakymas liudija, *kokia* yra jūsų aplinka, kiek jai stinga supratimo.

Kaip galima žongliruoti žodžiais, nesuvokiant jų prasmės?

Kada Mano vaikas iš tikrųjų priima *galutinį* sprendimą parduoti savo sielą, atsisakant Manęs, maištaujant prieš Mane, šmeižiant Mane, nusigręžiant nuo Manęs, ir daugiau niekada nebesiruošiant paneigti savo šitą sprendimą, Aš iš Savo sūnaus atšaukiu Savo dvasią. Ir, žinokite, jūsų pasaulyje yra daug tokių vaikų, kurie šitaip jau yra priėmę *galutinį* sprendimą, ir Aš esu atšaukęs Savo dvasią iš jų materialaus proto. Kad ir kaip Man būtų gaila, bet jų sprendimas yra *galutinis.*

Dėl to jūs ir esate Mano mylimi vaikai, šlovinantys Mane, kaip Trejybę, einantys šituo gyvuoju keliu, kad nebūtų tokių Mano skausmingų, per vaikus suteikiamų, patyrimų, kada jie nusigręžia nuo savo Amžinųjų Tėvų; nusigręžia sąmoningai, priimdami galutinį, laisva valia, sprendimą. Taip jiems yra priimtiniau gyventi; gyventi prievartos ir komforto gyvenimą materialiam kūnui ir materialiam protui, sėjant mirtį

ir baimę kitiems.

Jie nebus šitame kelyje Mano vaikai. Šitą kelią jie nutraukia patys, įkrisdami į bedugnę, iš kurios pakilimo Aš nebegaliu suteikti, nes jų laisva valia yra Man pačiam įstatymas. Aš negaliu vardan pataikavimo šitiems silpnavaliams ir tamsiems, bet laisvą valią turintiems ir ja besinaudojantiems, Mano vaikams pataikauti visos kūrinijos sąskaita.

Laisva valia yra nepažeidžiama. Jų sprendimas taip pat nepažeidžiamas. Aš negaliu jiems pataikauti ir siūlyti dar kartą prisikelti, galutinai apsisprendus maištauti prieš Mane. Tačiau šitoji jūsų sielos sesė, Manasis mylimiausias vaikas, šituos žodžius tarė ne *šita* prasme. Jinai bus pažadinta. Jinai bus ta, mylimiausioji Mano dukra – *šviesos vaikas*, kada ji suvoks, po prisikėlimo, kokia yra nuostabi aplinka, kada Mano vaikai vis daugiau ir daugiau, atsiduodami Mano vedimui, patys būdami sielos – morontiniu pavidalu – mato, kokie jie yra savo vidine ir išorine išraiška, savo darbais; savo darbais įprasminantys Mane ir tikrajame savyje, tada ir suvoks, koks tamsus jos buvo žvilgsnis į savo sielą; į savo tą pirminį daigą, tampant amžinąja dvasia. Todėl ir jūs turite vertinti tokius pasakymus, kaip neišmanymo pasireiškimą.

Iš galutinio apsisprendimo pakilimo nėra.

Dėl to Aš jus ir naudoju, Mano mylimiausi vaikai, kad šita tamsa užleistų vietą Mano šviesai per jūsų išsiskleidimą dvasiniais ir fiziniais pasireiškimais, matomais jūsų sielos broliams ir sesėms, kad jie galėtų pamatyti, jog yra ir kitokie Mano vaikai, kurie yra ryžtingi, drąsūs, ir visą laiką šviečiantys Manąja šviesa.

Aš jus vedu šituo keliu ne šiaip sau. Šitas kelias yra Manasis kelias – *kūrinijos kelias.* Šitame kelyje jūs nesate vieniši. Jūs nesate tie, kurie būtumėte palikti likimo valiai. Jūs esate tiek globojami, stiprinami, ir saugomi, kaip jūs net nesaugot savo akies vyzdžio.

Aš – jūsų apsauga. Todėl būkite ryžtingi ir drąsūs remtis į Mane.

Kada atsiremsite į Mane, tada jūs prisipildysite Manęs, *gyvojo*, kuris yra jūsų viduje, per savo dvasią. Tada jūs tapsite ryžtingi ir drąsūs, darydami materialius darbus Mano labui, nes jūs gi Mane mylite. Darykite viską Mano labui iš meilės, be jokios baimės, ir visą laiką jauskite Mane savo viduje. *Tai jus stiprins.*

Algimantas: Ačiū Tau, mylimas Tėve. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

82. Begalinės Dvasios-Motinos-Sesės mokymas apie mūsų gyvą ryšį, 2009 09 26

Violeta: Mylima Rojaus Trejybe, anksčiau, kai girdėdavau sakant – neprisirišk – nesuprasdavau ką tai reiškia; tai prie ko gi – ir kaip – gi aš esu prisirišusi? Dabar jau suprantu, ką tai reiškia, ir gyvenu tuo supratimu; bet prisirišti vis tiek noriu, bet trokštu prisirišti tik prie Jūsų. Mylima Begaline Dvasia, paaiškink mums, Savuoju mokymu, apie tuos mūsų prisirišimus, kai tėvai yra prisirišę prie savo vaikų, vaikai prie tėvų, kai esame prisirišę prie įvairiausių materialių daiktų, arba kad ir prie popiežiaus, arba kad ir prie tam tikrų būsenų. (Kadangi kamerą įjungiau po klausimo, tai pačių pradinių žodžių nėra.)

Algimantas:...garbinu iš širdies, atsivėrusia siela. Mano siela trokšta giedoti Tau meilės himną, ir aš tą išreiškiu šlovindamas Tave iš meilės, ir laisva valia, gauta iš Tavęs. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia. Amen.

Mylima Begaline Dvasia-Motina-Sese, aš esu pasirengęs perduoti Tavo mokymą mums visiems apie žmonių prisirišimą. Kas jis yra? Kodėl jis yra? Koks jis turi būti, ar neturi būti?

Begalinė Dvasia-Motina-Sesė: Mano mylimi vaikai, Aš iš tikrųjų noriu pasidžiaugti tuo, kad jūs šlovinate Mus, atsiverdami Mums visa savo sielos gelme, ir kaskart jūs patiriate didesnį sielos atsivėrimą. Jūs patiriate vis stipresnį ryšį su Mumis. Tai yra tas gyvasis ryšys, apie kurį dar neseniai jūs negalėjote ir pagalvoti, kad jis gali tapti jūsų materialiu – dvasiniu – patyrimu dar esant jums materialiame žmogiškajame pavidale.

Jus mokė visą laiką puoselėti savo broliškąją ir materialią šeimą; puoselėti taip, kad tai yra materiali šeima – pagrindas visuomenės, valstybės pagrindas, vadinate ją ir pačia mažiausia valstybės ląstele. Jums visuomet buvo peršama mintis, kad tai, kas yra materialu, kas suteikia jums džiaugsmo, suteikia jums pasitenkinimą, reikia jums šito siekti. Ir tai – per kartų kartas – formavo tą prisirišimą, kurį dabartinė žmonija pavertė savo vergove; vergove įvairiems papročiams, vergove įvairioms ydoms, kurios yra iš jūsų, per kartų kartas, suteikto genetinio paveldėjimo, ir šitos ydos lygiai taip pat jus engia, spaudžia, ir tuo pačiu naikina jūsų tikrąjį aš, kadangi neleidžia jam atsiskleisti visa savo šviesos pilnatve.

Jūs turite atsigręžti į Mane, atsigręžti į Tėvą, atsigręžti į Amžinąjį Sūnų-Motiną-Brolį, *atsiverdami savo vidumi,* kad patirtumėte, jog prisirišimų

neegzistuoja jokių. Jūs net ir prie Mūsų negalite prisirišti, nes Mes nesame kokioje nors konkrečioje vietoje. Jūs esate su Mumis susaistyti ir esate Mūsų glėbyje glostomi, maudomi Mūsų meilės vandenyne. Todėl kur ir kaip jūs bepasiverstumėte – kaip plaukdami vandenyje – jūs negalite pasakyti, kad jūs esate prisirišę prie vandens, nes jūs esate tame vandenyje. Taip pat ir jums, kad būtų lengviau suvokti, jums yra pateikiamas jūsų materialiam protui suprantamas terminas – ryšys. Ryšys – tai kaip kažkoks saitas. Tačiau iš tikrųjų net ir šito saito nėra.

Jūs tampate *susilieję* su Mumis, kada jus Mes taip pat mokome, kad galėtumėte lengviau suvokti, jūs esate *Mūsų* milžiniškoje upėje *intakas*, *susiliejantis* intako vandeniu. Srovę suteikiame *Mes*, suteikiame *kryptį*. Tačiau jūs šitoje milžiniškoje upėje tampate Mūsų tuo pačiu vandens tekėjimu, gyvuoju tekėjimu, kaip jūs galite pasakyti, kur tas intako vanduo yra prisirišęs prie visos milžiniškos upės, kur nesimato krantų, vandenio? Tai yra *susiliejimas* su Mumis.

Tačiau jūs negalite savo materialia kalba išreikšti *tokių gyvų* sampratų, kurias patiria jūsų siela, būdama atsivėrusi Mums. Dėl to jums yra tas materialus terminas, ryšio terminas, kad galėtumėte vieni kitiems nors kiek paaiškinti, kad kiti jus galėtų suprasti. Tačiau vis per gyvybingesnį ir gilesnį atsivėrimą Mums, jūs patys pamatysite, kad tos kalbos skurdžios išraiškos priemonės jus pačius stabdo, kad galėtumėte išreikšti jūsų pačių viltis, kaip jūs susiejate save su Mumis, kiekvienas asmeniškai, ir tarpusavyje vieni su kitais kaip į Mūsų dvasinę kūrinijos šeimą, ir šitas susiliejimas, kuriam trūksta apibūdinimo materialios kalbos išraiška, jus taip pat apriboja, kaip jūs galite kitam tą paaiškinti, kad jus suprastų.

Todėl tai, ką jūs vadinate prisirišimą prie daiktų materialiame pasaulyje, prie materialių žmonių, tai dar yra suprantamas žmonėms koks nors aiškinimas, kada jis tą gali palyginti savo materialiu patyrimu. Tačiau, kada pereinate prie dvasinių sąsajų su Mumis, tai ryšys yra per daug siaura apimtis. Jums reikia pradėti vartoti ne ryšio sampratą, bet *susiliejimo* su Mumis sampratą, kur galėtumėte patys, kiekvienas, pajausti – *susiliejimas* neturi *krantų*, neturi *gylio*; gelmė yra neišmatuojama! Ir jūs, susilieję su Mumis, vis patiriate didesnį ir didesnį Mūsų pačių jums įliejamos meilės pojūtį. Juk ir vandenyne yra įvairių srovių: vienos turi šiltesnį vandens tekėjimą , kitos šaltesnį. Ir kada jūs su Mumis vis daugiau susiliejate, jūs pajuntate giluminius meilės protrūkius. Kuo

gilesnis susiliejimas su Mumis, tuo galingesnė meilė užplūsta jus.

Ir tada jūs sugrįškite prie jūsų šito paties pateikto klausimo – prisirišimas prie daiktų. Ar neatrodo jums, kad tai yra per daug sekli samprata? Prisirišimas prie jūsų sūnaus ar dukters, prie jūsų vaiko, ar tai nėra per daug seklu jums, Mūsų gyviems vaikams, einantiems Mūsų keliu; ne ritualinių ir dogmatinių, sugalvotų žmonių, takeliais, bet Mūsų kūrinijos gyvuoju keliu? Tai ar tinka net pats pasakymas – kelias – kai yra visa kūrinija, visa *tikrovė*? Kaip jūs galite apibūdinti, kad galėtų suprasti jūsų net ir morontinis protas šitą jūsų susiliejimą, kiekvieno asmeniškai, su Mumis?

Todėl Mes jums ir sakome, jūsų kelias, bet *kelias* yra per daug *platus*, kad sutilptų į žmogiškosios kalbos nusakomą žodį – kelias. Tai nėra šiaip kelias. *Tai esame Mes*; Mes kūrinijoje esantys visur ir visada – per visą amžinybę. Ir jūs, susiliedami su Mumis, jau išplečiate ir kelio sampratą; išplečiate iki *tikrovės* ribų. Jūs, susiliedami su Mumis, tampate *tikrovės dalimi*, pranokstančia patį kelią; jūsų dabartine samprata kelią. Ir tuo pačiu jūs tampate *amžinosios tikrovės* amžinąja, gyvąja *Mūsų* dalele, kada jūs susiliejimu demonstruojate savo materialius darbus, išreikšdami Mus, nes pagal jūsų materialius darbus spręs jūsų sielos broliai apie Mus – *apie Mus* – nes jūs nešate *Mūsų* šviesą, jūs nešate *Mūsų* meilę, apie kurią jūs kalbate. Reiškia, jūs atstovaujate *Mūsų* meilei, *Mūsų* šviesai.

Tai nėra ta atsakomybė, kuri jus prislėgtų tiek, kad jus žlugdytų. Ne. Jinai yra lengva; jinai – jus *pakelianti*, *stiprinanti*. Bet jūs turėkite tai mintyje, net ir darydami klaidų, visuomet pagarbinkite Mus, pašlovinkite Mus. Tai šito trokštame Mes vardan *jūsų*, kad jūsų stiprėtų ne tik sielos, bet ir *dvasinis protas*; stiprėtų jis tiek...

Algimantas: Eina tokie galingi virpesiai. Aš negaliu atlaikyti. Ašaros tiesiog teka. Per daug galingas mokymas. Aš negaliu jo užbaigti...

Ačiū Tau, mylima Begaline Dvasia-Motina-Sese, aš dar nesu pajėgus tęsti šitą mokymą, ką Tu toliau sakai, nes man spaudžia, spaudžia, trykšta ašaros, nes per daug aukšti meilės virpesiai užplūsta mane. Ačiū Tau. Tai man taip pat nepatirtas patyrimas. Manoji valia, kad būtų Tavoji valia.

Mokymo metu ėjo tokios galios ir tokio aukšto dažnio energijos virpesiai, o pabaigoje jie pasiekė tokį aukštą dažnį, prie kurio mano morontinis protas dar nebuvo įpratęs tiek, kad tai laikytų sau įprastu ir kasdieniu dalyku, todėl mano sielos reakcija buvo tokia, kad materialios smegenys reagavo materialiomis ašaromis, ir visiškai užspaudė gerklę,

jog nebegalėjau toliau tarti žodžių. Tačiau net ir be pačios pabaigos šis mokymas yra *nuostabus*, siūlantis mums *susilieti* su Rojaus Trejybės Asmenimis – Tėvu, Amžinuoju Sūnumi-Motina-Broliu, ir Begaline Dvasia-Motina-Sese, o ne vien tik šiaip palaikyti *gyvą* ryšį, apie kurį mes jau seniai kalbame. O štai dabar mums suteiktas *naujas* – ir dar gilesnis – mūsų ir ryšio, ir kelio, supratimas. Gyvenkime šituo mokymu vis ryžtingiau, ir kasdien.

Telydi jus ramybė.
Su broliška meile,
Algimantas

II. Pastaba

Mielieji, turėjo praeiti nemažai laiko, kad atsirastų ši Rojaus Trejybės apreiškimų-mokymų knyga – Akimirkos Amžinybė. Aš jau seniai norėjau, kad tokia knyga būtų prieinama kiekvienam nuoširdžiai ieškančiam šviesos ir tiesos. Tačiau viskas yra Rojaus Trejybės rankose, o ne mūsų troškimų įgyvendinime. Todėl nepaprastai svarbu savo troškimus ištirpinti Rojaus Trejybės meilės gyvuose virpesiuose, ir tada – ir tik tada – mirtingojo valia ima vis labiau susilieti su Rojaus Trejybės valia. Ir tada dingsta deginantys ir pilni nekantrumo troškimai, kad tokia knyga, kupina meilės ir šviesos, kuo greičiau būtų prieinama, ir skaitoma, nes tada tu tiesiog plauki kaip milžiniškos upės galingos srovės nešamas laivelis, ir jautiesi saugus ir pilnas pasitikėjimo Rojaus Trejybe, kuri ir yra šitoji milžiniška upė, o tu esi tas jos srovės nešamas laivelis. Tada tu nesistengi jo nei vairuoti, nei irkluoti prieš srovę, ar skersai upės tai į vieną tau patinkantį krantą, ar į kitą, nes tu tikrai žinai, kad Rojaus Trejybė tave pati įplukdys į ramų užutėkį, kuriame būtent Ji ir yra parengusi tau naują iššūkį, tik būk ryžtingas, kad jį priimtum, koks jis tau yra jau pagal tavo pečius, ir kad veiktum aktyviai drauge su Rojaus Trejybe, o ne savų troškimų skatinamas.

Štai kodėl tikrai yra nuostabu visa savo dvasinės asmenybės savastimi atsiduoti šitam Rojaus Trejybės srovės nešimui ir vedmui iš vidaus, ir nekurti savo planų, kurių nepasisekus įgyvendinti būtų tik kartėlio prieskonis viduje ir energijos bei laiko didžiulis švaistymas išorinėje aplinkoje.

Štai kodėl vis mąstydamas apie Rojaus Trejybės mokymų knygą aš mėgavausi Rojaus Trejybės vedimu ir dalyvavimu pačiame procese, o pats nieko asmeniškai nei spartindamas, nei planuodamas. Reikia pajausti mėgavimąsi žengimu gyvuoju keliu –procesu – pajausti jo skonį – tikrovę. Juk tai ir yra kasdienis-šventinis gyvenimas palaimoje su Rojaus Trejybe.

Rojaus Trejybės apreiškimų-mokymų yra perduota daug daugiau negu sudėta į šitą knygą, nes ji būtų perdaug stora. Todėl su laiku bus ir kita knyga. Tai taip pat yra Rojaus Trejybės valioje. Tuo tarpu šitoje vietoje įdedu vieną mokymą, kuris yra labai svarbus, nors jo autorius yra ne Rojaus Trejybė, bet mūsų Vietinės Visatos Šeimininkas Sūnus Kūrėjas, kuris mūsų pasaulyje buvo įsikūnijęs Jėzaus iš Nazareto pavidalu. O šis jo mokymas yra skirtas meditacijos paaiškinimui, kuo ji yra žemesnio lygio už maldą – dvasinę gyvą komuniją su Kūrėju – kadangi žmonės meditaciją labai dažnai painioja su malda. Todėl šis mokymas jums padės atskirti maldą nuo meditacijos, ir jeigu dabar medituojate, tuomet padės jums atsistoti ant aukštesnio dvasinio gyvo ryšio su Kūrėju – maldos – laiptelio.

Jėzaus Kristaus atsakymas-mokymas Povilui apie meditaciją,
2009 02 04 13 val. 15 min.

Algimantas: Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Kūrinijos Motina-Broli, Begaline Dvasia-Kūrinijos Motina-Sese, aš garbinu tave, nes tik tavosios meilės virpesių dėka mano siela gali atsiverti tau ir patirti tave tokio nuoširdaus atsivėrimo akimirką. Aš garbinu tave, kad tu savo meile paverti visą kūriniją gyva. Aš garbinu tave, kad tu kiekvienam iš mūsų suteikei amžinybę, kurioje tavoji meilė mums suteikia vis naujų ir nepakartojamų patyrimų su tavimi, ir su mūsų sielos broliais ir sesėmis. Aš garbinu tave iš meilės ir laisva valia, gauta iš tavęs. Manoji valia, kad būtų tavoji valia. Amen.

Mano mylimas sielos broli, mūsų gimtosios visatos Šeimininke Sūnau Kūrėjau, kurį mes žinome kaip Jėzų iš Nazareto, aš trokštu visa savo siela išgirsti tavo suteikiamą mokymą apie meditaciją, nes mano sielos brolis, Povilas, klausia apie ją, kadangi Urantijos Knygos apreiškime jis nieko nesurado apie meditaciją. Todėl dabar aš pateikiu šį klausimą tau tiesiogiai, kad paaiškintum tiek Povilui, tiek kitiems, apie meditaciją.

Jėzus: Mano mylimas sielos broli, kurį žmogiškuoju vardu vadina Algimantu, ačiū tau, kad pateikei šitą klausimą man, nes aš galėsiu paaiškinti mano, ir tavo, sielos broliui Povilui, kaip jis yra vadinamas žmogiškuoju vardu, ne tik, kas yra meditacija, bet ir kokia yra jos reikšmė jūsų gyvenime.

Meditacijos reikšmė yra milžiniška jūsų ieškojimuose pakeliui pas Tėvą. Šitaip jūs galite nuostabiai apraminti savo sunerimusį protą ir tuo pačiu šviesiau pažvelgti į pasaulį, kurio problemos prislegia jūsų kasdienio gyvenimo vingius, ir dėl to jūs be galo pergyvenate, kad jums kas nors nepasiseka, ko nors nepavyksta įgyvendinti, kas nors jus nuskriaudžia.

Ir tokios meditacijos akimirką jūsų protas ištirpsta kosmoso nepranokstamose jūsų protui erdvėse, jūs net patys pasimetate, nes nebegalite suvokti, kas jūs ir kur jūs, kas su jumis vyksta. Jūs tarsi skriejate pranokdami laiką ir erdvę, bet visiškai nesuvokdami šito skriejimo prigimties ir prasmės; ir vis tik patirdami nuostabų ramybės ir pasitenkinimo pojūtį, kuris jūsų protui yra realus ir kuris jus sustiprina, kad šitoks kelias yra labai gilus ir prasmingas, suteikiantis jums nuostabų patyrimą ir pasitikėjimą tokia akimirka.

Ir jūs iki šitos pačios akimirkos nieko neprašėte, nieko nesimeldėte, ir vis tik pasinėrėte į kosmoso skrydį su neaprašoma jūsų minties švara ir lengvumu.

Tokie patyrimai yra dėl to, kad jūsų sąmonė, kuri iki tol buvo žemų energetinių virpesių aplinkoje, nesvarbu, ar jūs buvote darbe, gatvėje, namuose, bet vis tiek jūs jautėte visos aplinkos žemus energetinius virpesius, nors apie juos jūs nežinojote nieko, net kad jie iš viso egzistuoja, tačiau jūsų sąmonė, per jūsų smegenų centrą, jautė ir reagavo į tokių žemų virpesių energijos foną, dabar pasinėrė į kitokius virpesius.

Tačiau kai tik jūs pasinėrėte į meditacijos būseną, visa aplinka, kuri jus taip betarpiškai iki tol veikė, jūsų pačių pakeliamų sąmonės energetinių virpesių dėka, atitolo nuo jūsų sąmonės dėl tos akimirkos betarpiško ir pasireiškiančio jūsų sąmonėje gyvo ryšio ir poveikio. Ir tos akimirkos metu jūsų sąmonės energetiniai virpesiai pakilo į daug aukštesnį dažnį, kuris ir yra visoje kosminėje erdvėje. Jūsų sąmonė, pakilusi į aukštesnį energetinį dažnį pati užblokavo ir atsiribojo nuo aplinkos žemų energetinių virpesių, kuriuos ji jautė iki pasinėrimo į meditacijos būseną. Todėl jūs ir pradėjote patirti tokį lengvumo pojūtį, kuris gali momentais pasiekti tokį aukštą

energetinių virpesių dažnį, kad jūs galėsite patirti palaimos būseną, kuri jus pakylės į jūsų pačių protui nesuvokiamas kosmines aukštybes.

Būtent tokią būseną Sidharta Gautama – Buda – pavadino nirvana, arba giluminės palaimos būsena, kuri įmanoma tik susiliejus su Aukščiausiu Absoliutu.

Ir dabartiniai jūsų sielos broliai kai kuriose religijose būtent ir siekia tokio nirvanos būsenos patyrimo, kad joje galėtų patirti nuostabų išsilaisvinimo pojūtį.

Kada aš buvau tarp jūsų ir vienas iš jūsų materialiu pavidalu kaip Jėzus iš Nazareto, tada manoji tauta, kurioje aš gimiau fiziniu ir jums matomu pavidalu, pati laikėsi labai griežtų taisyklių, kokiu būdu ir kada galima bendrauti su Dievu. Ir tos taisyklės nenumatė jokios laisvės sielai. Jos buvo tokios griežtos, kad bet kuriam vaikui iš karto užkirsdavo kelią tolimesniam dvasinės laisvės ieškojimui ir jos atradimui. Todėl žydai meditacijos nebuvo patyrę, kad ją įtrauktų į savo religinę praktiką.

Tačiau man pačiam tokia griežtai apribota religinio mąstymo praktika labai anksti ėmė užkliūti, nes mano siela negalėjo pasitenkinti vien tik per kartų kartas perteikta nuostata, jog su Dievu galima bendrauti tik nustatytomis formomis. Ir dar ne šiaip nustatytomis, bet taip griežtai, kad nebuvo leidžiama nuo jų nukrypti nė per menkiausią kryptelėjimą į šalį.

Tačiau ir jūs turite patarlę – nėra to blogo, kas neišeitų į gerą. Kada žydus taip suvaržė griežti religiniai ir dogmatiniai ritualai ir prietarai, tai mano siela pati viena, nežinodama kaip tą daryti, ėmė ieškoti atsakymų į daugelį man neatsakytų klausimų. Mano žmogiškasis protas būtų iš karto paklusęs vien tik ritualiniam keliui ir jokių papildomų klausimų nebūtų kėlęs. Tačiau mano sielos aukštesnis protas, kuris buvo toks silpnas ir nežinantis tų atsakymų, ir nemokantis surasti kelią į tų atsakymų Šaltinį, vis tik nenurimo, o savyje mėgino surasti nors kokius patenkinančius atsakymus.

Ir mano aplinka buvo labai palanki, nes aš, dar būdamas vaikas, pamėgau žvalgytis į dangų, o miegodavome mes antrame aukšte. Mūsų klimatas buvo palankus, šiltas, dėl to tiek mūsų, tiek kitų namų, tiksliau nedidelių namelių antrasis aukštas neturėjo jokių stogų. Nuo lietaus buvo vienintelė apsauga sunkus ir storas audeklas, primenantis jūsų brezentą. O giedromis naktimis jo iš viso nenaudojo. Ir aš matydavau, atsigulęs miegoti, nuostabų dangų, daugybę žvaigždžių, kurios mane nuo

pat vaikystės pakerėjo tiek, kad man labai rūpėjo išsiaiškinti, kaip gi jos pritvirtintos, kad laikosi net man virš galvos, ir niekada nenukrenta ant manęs. Ir tiek besigėrėdamas dangaus skliaute šviečiančiomis žvaigždėmis aš akimirkai užsimerkdavau ir prarasdavau suvokimą, kur aš esu ir kas aš esu. Aš ištirpdavau toje kosminėje žvaigždžių erdvėje. Ir man buvo malonu patirti tokias akimirkas.

Ir buvo net tokių akimirkų, kada tėvams kildavo nerimas dėl mano tokių žiūrėjimų į dangų. Jiems buvo baisu, nes žydų ritualai tokių laisvių nenumatė, o kas nenumatyta, jiems visada kėlė baimę. Todėl net ir žiūrėjimas naktį į dangų, į spindinčias žvaigždes mano tėvams atrodė, kad gali atvesti mane prie blogų pasekmių. Todėl mane nuo tokio žiūrėjimo atkalbinėdavo; ir vis tikrindavo, ar aš žiūriu ar ne į dangų, pašaukdami mano vardą tarsi patikrinti, ar aš dar nemiegu, nors iš tikrųjų jų tikroji priežastis buvo nerimas dėl manęs, kad aš per daug sau duodu laisvės pagal žydams nustatytus gyvenimo ritualus. Bet mano tėvai buvo nors ir eiliniai ir paprasti žydai, bet geranoriški ir pakankamai išmintingi, pagal anų laikų supratimą, todėl manęs neįspraudė į patį kampą, kad aš nebegalėčiau sau leisti tokio malonumo, kaip žiūrėjimo į dangų prieš užmiegant.

Tačiau tokių akimirkų, kurias dabar galiu pavadinti taip, kaip ir jūs jas vadinate, meditacinėmis, metu pajusdavau palengvėjimą savo viduje. Todėl mane ir traukė vakarais, prieš užmiegant, pasidairyti po dangų, o tada pasinerti mintimis į kosminę erdvę, kad palaipsniui ir pačios mintys išnykdavo.

O klausimai, į kuriuos atsakymų ieškojau vis tiek likdavo taip ir neatsakyti.

Tada pats ėmiau šituos pačius klausimus pateikti sau. Tarsi pats kalbėčiausi su savimi, su savo antruoju aš.

Ir po kurio laiko ėmiau patirti, kad mane apšviesdavo labai protinga mintis, kurios prieš tai tikrai neturėjau. Dar šiek tiek vėliau ėmiau, po truputį, suprasti, kad tokie apšviečiantys atsakymai ateina man, bet ne iš manęs. Ir pats sau ėmiau vis labiau ir labiau teigti, jog tie atsakymai man ateina iš Tėvo.

Ir savo kreipinius ir klausimus ėmiau nukreipti jau nebe savo antrajam aš, bet tiesiai Tėvui. Ir tokį savo bendravimą pats sau pavadinau – mano pasikalbėjimai su Tėvu.

Tai buvo mano paslaptis, apie kurią negalėjau nieko pasakyti nei savo

tėvams, nei draugams, nes toks bendravimas vėl labai smarkiai pažeidė visas žydų nustatytas maldų Dievui – Jahvei ir Izraelio Tėvui – formas.

Ir tokiam mano bendravimui su Tėvu stiprėjant, aš ne tik gaudavau atsakymus iš Tėvo į Jam pateikiamus mano klausimus, bet pajutau nuostabų palaimos jausmą ir milžiniškos meilės antplūdį. Ir šitoji meilė vis augo ir gilėjo, kad mano siela ėmė trokšti dalintis viskuo, ko ji pati prisipildė iš Tėvo, su visais kitais.

O tai vėl neatitiko nustatytų žydams gyvenimo ritualų, ir aš turėjau savyje laikyti meilės virpesius, kurių mano siela tiek prisigerdavo atsivėrusi Tėvui, kad aš juos išliedavau verkdamas.

Ir tada, kada atradau Tėvą savo viduje, aš jokiu būdu nebenorėjau sugrįžti prie savo ankstesnio meditavimo būsenos, kurios metu jokios Tėvo meilės aš nejaučiau; ir nejutau jokio poreikio dalintis savo meile su kitais.

O atvėręs savo sielą Tėvui, kaip asmeniui, kaip pačiam nuostabiausiam Meilės Šaltiniui ir Centrui, ir pats Jo meile ėmiau gyventi visus pamilęs vienodai ir visiems ją dalindamas vienodai, kaip dalino ją man ir Tėvas, ir kaip ją man dalina dabar, kaip ir jums, visiems, ir kiekvienam.

Būtent dėl to ir Urantijos Knygos apreiškime nėra kalbama apie meditaciją, nes meditacija sutelpa į maldą, o malda į meditaciją netelpa.

Apie maldą aš mokiau labai daug ir savo apaštalus.

Ir Urantijos Knygoje apie ją yra parašyta, nes tik malda jums užtikrina gyvą meilės ryšį su *asmeniu Meilės Šaltiniu ir Centru – visų Tėvu, kuris lieja savo meilę be perstojo.*

Ir meditacijos metu Jis lieja meilę vienodai, tik jūs jos nepatirsite, nes neturėsite gyvo ryšio su pačiu Tėvu.

Taip ir Sidharta Gautama – Buda – patyrė nuostabių nirvanos akimirkų, bet Tėvo meilės savo sieloje taip ir nepatyrė, nes ieškojo kosmose Absoliuto, kai reikėjo atrasti Tėvą savyje. Todėl ir jo moralės siūlomas kelias nebuvo gyvybingas.

Visada siekite didesnio, ir mažesnis jame bus jau savaime. O siekdami mažesnio iki didesnio galite ir nebeiti, sustoti, ką ir padarė Buda.

Tad koks gi tikslas jums pasakoti apie meditaciją, kada jums mano apaštalas ir Rojaus Trejybės ambasadorius, jūsų sielos brolis Algimantas suteikia mokymus apie Tėvo atradimą savyje. Jau šituo savo veiksmu jūs pranoksite meditacinę būseną, nes jūs pamilsite visus ir bendrai su Tėvu

kursite gėrį visų labui. Meditacija jūsų nepripildo Tėvo meile. Dėl to ir aš nekalbėjau apie meditaciją, o kalbėjau apie Tėvą, ir Jo dvasią, gyvenančią žmogaus prote.

Ir tą patį jums kalba jūsų sielos brolis Algimantas Rojaus Trejybės įgaliojimu, ir mano įgaliojimu. Jeigu jį mes būtume įgalioję kalbėti apie meditaciją, kaip apie ryšį su Tėvu, tai jis jums seniai visą laiką būtų apie tai kalbėjęs ir mokęs. Tačiau gyvas ryšys su Tėvu nėra pasiekiamas per meditaciją. Tai tik pirminis žingsnis nuraminti jūsų protą. Jeigu jūs dar nedrįstate iš karto pradėti kalbėtis savo atsivėrusia siela su Tėvu ar su manimi.

Vienintelis gyvasis kelias yra jūsų bendravimas su Tėvu nuoširdžiu sielos atsivėrimu. O tai su meditacija neturi nieko bendro.

Jūs atsiveriate, daugiausia, kada jums skauda, kada jūs nebežinote, ko griebtis, nebesurandate išeities, štai tada jūsų siela ir šaukiasi Tėvo gyvo ryšio ir pagalbos. Ir po tokio šaukimosi, jūsų protas ir nurimsta. Tačiau ne savaime, o Tėvas nuramina ir paglamonėja jūsų protą, taip, kaip mylintis tėvas nuramina savo mylimą ir verkiantį iš baimės mažylį. Juk kada tėvas glosto mažylio galvelę, jis ramina ne plaukus, nors ir meiliai braukia per plaukus, jis ramina mažylio sunerimusį protą.

Taip ir jūs, kada atsiveriate Tėvui, taip jis ir nuramina jūsų protą, kad jums ir problemos nebeatrodo tokios skaudžios, nors praėjo tik akimirka ir niekas nepasikeitė, bet jūsų ramybė iš vidaus pakeitė jūsų požiūrį į problemą.

O kada siela atsiveria Tėvui ir ne tik skausmo akimirką, bet ir džiaugsme, kada ji ima tą daryti nuolat, tada ji vis labiau ima pasitikėti šituo gyvu ryšiu su Tėvu, ir pradeda jausti Tėvo meilės gyvus virpesius. Ji pati pradeda mylėti visus.

Šito meditacijos būdu pasiekti žmogaus nuramintas protas negali. Jis nusiramina tik neilgam, o vėliau vėl jį apima abejonės, troškimai, ir skausmas kančioje.

Tuo tarpu sielai vis labiau atsiveriant Tėvui, vis toliau tęsiant nuoširdų ir gyvą bendravimą, žmogus gimsta iš dvasios. Ir tada sielos morontinis protas ima viešpatauti žmogaus sunerimusio proto atžvilgiu ir žmogaus palaimos ir ramybės būsena tęsiasi ne tik bendraujant su Tėvu, bet ir po bendravimo, nes toks žmogus žino, kad jis yra Tėvo *sūnus* ar *dukra*, nes tokį jausmą patiria savo atsivėrusia siela. O meditacija tokio jausmo

suteikti negali.

Tik patyręs atsivėrimo akimirką ir gyvą meilės iš Tėvo tekėjimą savo paties sieloje žmogus gali pats sau tvirtai pasakyti – Noriu bendrauti su Tėvu, noriu atsiverti Jam nuolat. Tai ir yra mano malda.

Algimantas: Ačiū tau, mano mylimas sielos broli, mylimas Sūnau Kūrėjau, Jėzau, už tokį puikų mokymą, kuris suteiks dar gilesnį supratimą, kas yra meditacija ir koks yra skirtumas tarp atsivėrusios sielos maldos ir meditacijos.

Rojaus Trejybės apreiškimų knyga, Akimirkos Amžinybė, padės kiekvienam, kas tik šiais mokymais ims vadovautis savo kasdieniame gyvenime. Juk iš tikrųjų kiekvienas nori meilės, tiesos, teisingumo, gėrio, grožio, gailestingumo pasireiškimo savo atžvilgiu, nes šitos nuostabios vertybės pranoksta žmogiškojo proto lygį, ir kiek jis besivystytų, galima prie kiekvienos meilės, tiesos, teisingumo, gėrio, grožio, gailestingumo apraiškos pridėti dar vieną, prie jos – dar vieną, ir taip iki begalybės, kad šitos apraiškos ir pasiektų visus dabartinius septynis milijardus žmonių, gyvenančių šitame pasaulyje, o kur dar Tarpinės Būtybės, kurių mes nematome, o kur mūsų angelai sargai, o kur visa planetos dvasinė vyriausybė, ir Rojaus Trejybės mums suteikiama į pagalbą Apvaizda. Visos šitos vertybės mums – kiekvienam – yra perteikiamos iš Rojaus Trejybės Trijų Asmenų dėka Jų dvasios – Minties Derintojo – gyvenančio mūsų viduje – mūsų prote – aktyvaus veikimo. Todėl labai svarbu šituos mokymus įsisavinti – jais gyventi kasdien drauge su Rojaus Trejybe – o ne perskaitytus juos taip ir palikti šalia savęs, kaip dar vieną perskaitytą teoriją, ir toliau ieškoti naujų teorijų.

Mano gyvenimas yra pripildytas Rojaus Trejybės gyvasties. Todėl ir visi šie Rojaus Trejybės mokymai man yra gyvi. Būtina jais gyventi, o ne mąstyti apie juos, kad jie būtų įsisavinti. Jie yra būtini, kaip kvėpavimas plaučiams, nes be jo neįmanoma būtų gyventi materialiam kūnui, taip ir mano dvasinei asmenybei – tikrajam man – neįmanoma gyventi be Rojaus Trejybės gyvasties, esančios manyje, ir mano atrastos mano paties viduje.

Tačiau nevisada mano dvasinis kelias buvo toks, koks yra šiuo metu – *gyvas*.

Mano dvasiniai lūžiai kulminaciją pasiekė per 1991 metų sausio 13-osios tragiškus įvykius, kada karinė jėga buvo pavartota prieš Lietuvos

Televiziją ir radiją, kur aš iki tol buvau dirbęs 16 metų. Aš pradėjau sau kelti klausimus, kodėl žmogus turi žudyti kitą žmogų, kodėl jis negali savęs suvaldyti, kodėl jis nevertina kito žmogaus gyvybės, siekdamas savanaudiškų interesų patenkinimo, ypač dar kažkokių pseudovalstybinių, kodėl mes taip pasidaliname į skirtingas stovyklas, kad vieni stojame prieš kitus, ką buvau patyręs ir savo darbe dar daug laiko likus iki tų tragiškų įvykių? Tačiau į šituos klausimus atsakymų aš nežinojau. Tuo metu. O man klausiant kitų mano kolegų labai greitai jie prieidavo aklavietę mėgindami toliau atsakinėti į mano iškeltus naujus klausimus, kad galų gale pavargę man atkirsdavo, *Argi negali gyventi kaip visi, paprasčiau?* O kaip paprasčiau, kaip visi? Taip, kaip mačiau savo materialiomis akimis – ir kaip supratau savo materialiu protu – aš gyventi nenorėjau. Nenorėjau gyventi melu, apgaule, karjeros, populiarumo siekimu, materialių turtų kaupimu, savanaudiškų interesų įgyvendinimu, savojo vaiko iškėlimu virš kitų vaikų, konfliktų šeimoje neišvengiamumu, jaunosios kartos degradacija, kurią mačiau jau tada taip akivaizdžiai, nors pats tuo metu jai irgi priklausiau – nenorėjau gyventi *nesavimi.* Aš jaučiau savo vidumi, kad tai, ką darau, ir taip, kaip gyvenu, tarsi darau ir gyvenu ne aš, o kažkas kitas, kuris pateko į jam visiškai nepriimtinas sąlygas. Todėl išeidavau į Vilniaus senamiestį pasivaikščioti vienas ir suradau tokią vietą, kur sekmadieniais būdavo net ir tokių trumpų akimirkų, kai nepamatysi nė vienos mašinos, nė vieno žmogaus, o medžių lapija užstoja visus namus, ir tik virš medžių viršūnių matau bažnyčių bokštus. Ir kur pasisuki, vis matai bažnyčią, jos bokštus, medžius, žalią statų šlaitą – ir daugiau nieko. Man sukildavo toks pojūtis, kad aš esu būtent aname amžiuje, kuriame ir buvo tos bažnyčios pastatytos. Ir sau pasakydavau, jog panašu, kad tai ir yra mano amžius. O juk dirbau tuo metu ideologinėje intstitucijoje, o save tarsi ir atradau tik tame Vilniaus senamiesčio šlaituotame lopinėlyje su bažnyčiomis, ir tik tuomet, kai nematydavau jokio žmogaus, jokios mašinos, jokio namo. Ieškojimai mano paties viduje jau buvo pradėti dar man mokantis Utenoje – vidurinėje mokykloje – kada aš savęs nuolat klausdavau, kas gi bus, kada numirsiu? Eis metai, dešimtys, šimtai, tūkstančiai, milijonai, šimtai milijonų metų, milijardai metų, o manęs niekada nebebus. Tai kam aš čia reikalingas tik tokiam trumpam gyvenimui, kas gi bus su manimi, kodėl manęs nebebus, kur aš būsiu? Aš neklausdavau, kas bus su mano kūnu, kuris man buvo aišku, kad supus užkastas, bet

klausdavau, kas bus su *manimi, kur būsiu aš*? Jau tada, dar nieko nesuprasdamas, kodėl, aš sau labai natūraliai atskyriau kūną nuo savęs. Kam tas dangus? Tokia erdvė, tokia gausa žvaigždžių, o čia toks trumpas gyvenimas, kaip galima paaiškinti tokį proporcinį neatikimą? Ir tuoj pat mane nutvieksdavo mintis – AŠ NEMIRSIU NIEKADA. Ir ši mintis mane tiek nuramindavo, kad aš visa galva pasinerdavau į dviračių treniruotes ir varžybas. Iki kito karto, kada klausimų lavina vėl apipildavo mane visą iš vidaus. Ir vėl būdavo toks pat man kažkieno – tada nieko nežinojau apie Minties Derintoją žmogaus prote – tvirtas ir savo tikrumu nuraminantis teiginys – AŠ NEMIRSIU NIEKADA.

Dabar jau daug metų tuos atsakymus į anuo metu neatsakytus klausimus esu gavęs, dėl to ir pats mokau kitus dvasinio kelio pasirinkimo, kaip ir mane moko Tėvas-Rojaus Trejybė, o savo gyvenimu liudiju Rojaus Trejybės meilę ir šviesą visų labui. Tik Rojaus Trejybės vedimo iš vidaus – ir atsidavimo šiam vedimui – dėka ir galiu man suteikiamą šviesą skleisti kitiems, ir dalintis Rojaus Trejybės meile su visais, ir vienodai. Be jokių išskaičiavimų. Toks gyvenimas yra tikrovė, toks gyvenimas yra pats nuostabiausias, gyvybingiausias, ir prasmingiausias tikrovės gyvas paliudijimas ir atskleidimas.

Nebijokite nieko, taikykite šiuos Rojaus Trejybės mokymus savo gyvenime, kaip ir aš juos taikau. Tik šitokiu būdu pasikeis jūsų asmeninis kasdienis gyvenimas, nes jūs patys patirsite, kaip jums padeda Rojaus Trejybės Apvaizda. Todėl ir jūs labiau pasitikėsite tiek Rojaus Trejybe, tiek gyvuoju keliu, tiek ir savo paties asmeniu, kurį šiandien didele dalimi jūs nuvertinate, neleidžiate jam pasireikšti ta šviesa, kuri jūsų viduje jau yra, tik stinga ryžto ja gyventi savo aplinkoje kasdien. Todėl jus kankina fiziniai kūno negalavimai ir vidinis nerimas dėl ateities, nežinia ir neužtikrintumas dėl savo artimųjų rytojaus akimirkos.

Gyvenkite AKIMIRKOS AMŽINYBĖJE.

Nekurkite jokių planų savo, ir vaikų, ateičiai, kad netektų labai skaudžiai nusivilti, kada jie žlugs, o gyvenkite natūralų savojo aš atsiskleidimo meile ir gėriu procesą taip, kaip jus veda Rojaus Trejybė iš vidaus. Tik tada patirsite gyvenimo gyvą prasmę ir palaimą, kad gyvenate būtent tokį gyvenimą, ir tik tada patirsite sėkmę, kokį darbą bedirbtumėte savo materialiam pragyvenimui.

Evoliucija – nesustabdoma, nes ją sumanė Rojaus Trejybė visai

kūrinijai, taip pat ir mūsų planetai. Evoliuciją gali tik uždelsti tie mūsų dvasios broliai ir sesės, kurie neina Rojaus Trejybės jiems numatytu keliu, ar net kelia maištą. Tačiau tai bus tik laikinas evoliucijos sulėtinimas, panašus į kelio apvažiavimą, kada pagrindiniame kelyje gali būti kokia nors atkarpa pažeista. Todėl mes ir turime dėti vis daugiau, ir didesnių, pastangų, kad aplink mus būtų vis daugiau šviesos ir tiesos, meilės ir doros, teisingumo ir gailestingumo pasireiškimų, nes be mūsų asmeninių pastangų ir indėlio nei tiesa, nei šviesa, nei meilė, nei dora, nei teisingumas, nei gailestingumas savaime nepasklis, ir neapims visos žmonijos.

Jausdamas kažkieno vedimą iš vidaus – tada dar sąmoningai nesuvokiau, kad tai ir buvo Minties Derintojo – Tėvo-Rojaus Trejybės dvasios – vedimas iš vidaus – 1993 metų rudenį tuometinio „Švyturio“ žurnalo vyriausiajam redaktoriui pasiūliau, jog parašysiu kelis straipsnius Urantijos Knygos pagrindu, nes šią knygą neseniai buvau perskaitęs anglų kalba, ir ji man atsakė į daugelį anksčiau neatsakytų klausimų, kurie domina visus žmones – kas yra Dievas, kas buvo Jėzus, kas yra žmogaus mirtis, kas yra po jos, kas yra tikrasis gyvenimas, ir kaip mes jį iškreipėme, ir kodėl dabar sulaukiame skaudžių pasekmių. Aš jam parodžiau ir tą milžinišką Urantijos Knygą. Tačiau man buvo kategoriškai atsakyta, kad tokia tematika jo nedomina. Mane tai nustebino, kaip gali nedominti tokie giluminiai dalykai, kurių išvengti negali niekas, o jų nežinant ir nesuprantant valstybės politika ir ekonomika, šeima ir švietimas patenka – anksčiau ar vėliau – į aklavietę, tampa tiesiog pasmerkti.

Tada su Urantijos Knyga aplankiau kelių radijo ir televizijos kompanijų vadovus. Ir visur man buvo atsakyta neigiamai – vienur dogmatiškai, kad yra tam tikslui Biblija, ir joje visi atsakymai pateikti, kitur buvo baimės apraiškos – kaip mes galime kurti tokias laidas, jeigu Lietuvoje yra pagrindinis valstybės remiamas katalikų tikėjimas, dar kitur buvo tarsi mėginama pasiteisinti – kaip mes kursime tokias laidas, tada ir kiti pradės reikalauti laidų ir jiems, o dabar atsirado daug sektų.

Ir tada atėjo mintis, labai aiški, ryški – aš turiu eiti į žmones, net ir taip, kaip į žmones ėjo Jėzus prieš du tūkstančius metų. Jeigu man neleidžiama jų pasiekti šiuolaikinės informcijos priemonių dėka – nei per laikraščius, nei per žurnalus, nei per radiją, nei per televiziją, tai turiu

pats ateiti pas žmones, turiu jiems šitą šviesą atskleisti, ir padėti jiems suvokti, kas yra žmogus, ir ko gi jis yra šitame pasaulyje.

1994 metų vasario 18 dieną Vilniaus Mokytojų namuose pats pradėjau žmonėms viešai aiškinti apie Dievą – Rojaus Trejybę, Jėzų, remdamasis Urantijos Knygos epochiniu apreiškimu, kurį ką tik buvau perskaitęs anglų kalba. Tai milžiniška 2097 puslapių knyga, ir dar net 60 papildomų puslapių turinio. Tada man buvo gimęs didžiulis noras, kad žmonės išgirstų ir pamatytų, kaip kalba garsiai apie Dievą, apie Rojaus Trejybę, apie Jėzų ne tik sutanas vilkintys kunigai, bet ir žmogus vilkintis paprastą pasaulietinį drabužį, ir kalba daug giliau negu kunigai, atsakinėja į bet kokius klausimus, ir nuosekliai jiems paaiškina daugybę dalykų, kurių negali paaiškinti nei kunigai, nei mokslininkai. Taip prasidėjo *gyvojo* kelio pradžia Lietuvoje, ir Urantijoje.

Toks Rojaus Trejybės vedimas iš vidaus mane tiek įtraukė į dvasinę sferą – ištisą dvasinį gyvenimo vandenyną – kad aš jau nemačiau jokių kitų krantų, kur galėčiau iš šio vandenyno išplaukti ir tvarkyti savo materialų gyvenimą dirbdamas konkretų materialų darbą savo pragyvenimui. Aš suvokiau, kokia *milžiniška* yra dvasinio darbo svarba ir prasmė, o dar tiksliau *savo vidumi pajaučiau,* ir todėl būtent jam ir atsidaviau. Teisingiau pasakyti, kad atsidaviau ne pačiam darbui, bet Rojaus Trejybės vedimui iš vidaus. O jau Rojaus Trejybė man dėliojo darbus vieną po kito, kad aš net apsidairyti nebespėjau, tik spėjau suktis, kai vienas darbas vijo kitą – Urantijos Knygos paskaitos tiek Vilniuje, tiek kituose Lietuvos miestuose; Urantijos Knygos vertimas iš anglų kalbos į lietuvių kalbą, ir redagavimas; Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus – dabar jau Rojaus Trejybės – gyvosios šventovės įkūrimas ir gyvųjų pamaldų vedimas Vilniuje ir Kaune, garbinant Tėvą, o dabar jau Rojaus Trejybę; Tėvo-Rojaus Trejybės gyvojo žodžio skelbimas Lietuvos ir Jungtinių Valstijų miestų gatvėse – dvi kelionės su Urantijos Knyga po Lietuvą, miegant palapinėje miškuose, o dieną skelbiant gyvąjį Tėvo žodį miestuose ir miesteliuose – iš viso daugiau kaip 70-tyje – o Vilniuje keletą metų einant į gatvę jau ne tik su Urantijos Knyga, bet ir su Jėzaus Kristaus apreiškimu KALBU JUMS VĖL; Jėzaus Kristaus apreiškmo knygos KALBU JUMS VĖL užrašymas, ir leidimas, šios knygos vertimas į anglų kalbą ir išleidimas, o taip pat šio Jėzaus apreiškimo vertimo į rusų kalbą redagavimas ir išleidimas; Rojaus Trejybės Asmenų mokymų-apreiškimų priėmimas ir jų dalies išleidimas

Akimirkos Amžinybės knyga; žmonių mokymas gatvėje ar parduotuvėje, telefonu ar elektroninio ryšio priemonių dėka. Šitame mano gyvajame kelyje buvo daug ir tokių akimirkų, kada iš pradžių viskas klostėsi ne taip, kaip aš būčiau norėjęs, o kaip norėjo Rojaus Trejybė. Ir dabar džiaugiuosi, kad nesipriešinau šiam Rojaus Trejybės vedimui, o juk galėjau, tuo labiau, kad šito iš manęs reikalavo dalis mano aplinkos. Tačiau aš priėmiau sprendimą – sąmoningą, ir vardan ateinančių kartų geresnio gyvenimo – nešti dvasinę šviesą jos norintiems, ir ieškantiems, ir atsisakyti įprasto materialaus gyvenimo patogumo ir gerbūvio. Aš likau su Rojaus Trejybe, bet savo nuostatų niekada nepiršau, ir neperšu, niekam, nes kiekvieno laisva valia yra svarbiausia, visoje kūrinijoje. Todėl ir rikiavosi man tie darbai, kurie buvo sumanyti Rojaus Trejybės, o ne mano paties, kas šiaip jau žmogui sunkiai įsivaizduojama, kaip šitaip gali būti, kad pats nieko sau neplanuoji, o už tave turi planuoti kažkas kitas. Šiuo atveju tegaliu pasakyti, jog Planuotojas yra ne kažkas kitas, bet pats KŪRĖJAS. Tai kuris gi geriau žino planus – aš ar Kūrėjas? Aišku, kad Kūrėjas, tik svarbu tuos planus pajausti, ir įgyvendinti. Todėl taip ir klojosi mano gyvenimas, kad Rojaus Trejybės vedimo iš vidaus dėka, per dešimtį metų, iš anglų kalbos į lietuvių kalbą išverčiau Urantijos Knygą. Tai toks giluminis dvasinių būtybių perteiktas apreiškimas, kuris milžiniškai išplečia žmogaus suvokimą, kas yra Tėvas, kas yra kiti du Rojaus Trejybės Asmenys – Amžinasis Sūnus-Motina-Brolis ir Begalinė Dvasia-Motina-Sesė; kas yra Rojaus Trejybė; kas yra Rojus; kas yra Supervisatos ir Vietinės Visatos, kokia yra milžiniška Rojaus Trejybės kūrinija, kurioje veikia miriadai Dievo Sūnų, kuriems priklauso ir Jėzus; kas yra saulės, kaip jos atsiranda iš ūkų, kas tuos ūkus sukuria, ir iš ko; kas yra apgyvendintos planetos ir kaip jos atsiranda evoliuciniu būdu iš saulių-žvaigždžių; kas yra žmogus, kaip jis išsivystė, daugybėje planetų, iš *gyvybės plazmos,* evoliucijos keliu, kai tuo tarpu pačią gyvybės plazmą sukuria dvasinės būtybės, kas yra tos dvasinės būtybės; kas yra žmonių vadinamas pomirtinis gyvenimas, kuo skiriasi siela nuo dvasios, kuri išsaugo mūsų tikrąjį vidinį aš, padovanotą Tėvo-Rojaus Trejybės, kaip asmenybę; kas yra Jėzus ne tik kaip buvęs mirtingasis žmogus materialiu pavidalu, bet kaip dvasia, kokiai dvasinių Sūnų kategorijai jis priklauso, koks jis buvo gyvendamas mūsų pasaulyje tik šiek tiek daugiau kaip tris dešimtmečius, ko jis mokė ir kodėl mokė būtent taip, kaip mokė, kur jis keliavo, kaip bendravo su žmonėmis, ką

mėgo veikti būdamas vaikas. Urantijos Knyga – tai milžiniškos šviesos apreiškimas visai žmonijai, dabar skendinčiai gūdžioje tamsoje.
Per mano pirmąją kelionę po Lietuvą su Urantijos Knyga, prie Kretingos, miške, vidurnaktį, man apsireiškė Jėzus, ir su juo bendravau dvi valandas. Ir būtent tada Jėzus mane paskyrė savo apaštalu ir Tėvo ambasadoriumi. Šio gyvo ir nuostabaus susitikimo su Jėzumi metu jis man padėkojo, kad aš jo evangeliją taip drąsiai skelbiu, ir būtent tada jis man pasakė, kad jo evangeliją esu net išplėtęs nuo jo paties skelbtos – Dievo Tėvystės, žmonių brolystės – iki visos kūrinijos brolystės. Tik po šito Jėzaus apsireiškimo prisiminiau, jog per savo užsiėmimus jau daugiau kaip pusę metų visada pridurdavau, kad ne tik žmonės tarpusavyje yra sielos broliai ir sesės, bet ir visos dvasios, kad ir kokio jos būtų aukšto rango, vis tiek mums visiems yra broliai ir sesės dvasioje. Ir būtent tada Jėzus mane įgaliojo toliau skelbti tokią išplėstą jo evangeliją, mokyti, ir gydyti jo vardu. Ir šitą paskyrimą ir įgaliojimą man patvirtino taip pat ir Tėvas, kada bendravau ir su Juo, ir Jam daviau ištikimybės priesaiką. Kada po kelerių metų Tėvo paprašytas užmezgiau ryšį ir su Kitais Dviem Rojaus Trejybės Asmenimis, tada daviau ištikimybės Rojaus Trejybei priesaiką, ir tada mano dvasinis statusas buvo pakeistas į Rojaus Trejybės ambasadoriaus Urantijai dvasinį statusą. Apie šį savo patyrimą aš jau pasakojau ir šioje knygoje. Apie savo patyrimus su Urantijos Knyga, apie Jėzaus apsireiškimą, o taip pat man perduotus Rojaus Trejybės Asmenų mokymus, o taip pat ir Tėvo apsireiškimą 2006 metų rudenį, galite paskaityti Rojaus Trejybės svetainėje – *www.urantija.lt*

Einu ten, kur mane veda Rojaus Trejybė, darau tą, ką moko daryti Rojaus Trejybė, nes manoji valia susiliejo su Rojaus Trejybės valia iš meilės Jai.

Aš gyvenu tik iš jūsų, mano mylimieji broliai ir sesės dvasioje, paaukojimų, už kuriuos nuoširdžiai dėkoju Rojaus Trejybei, ir visiems jums, man aukojantiems. Tie, kurie taip pat norėtų paremti mane, bet nežino, kokiu būdu tą galėtų padaryti, parašau jums savo banko sąskaitos numerį:

Algimantas Jokubėnas;
Nr. LT607300010080104680,
banko kodas 73000;
SWIFT (arba BIC) kodas: HABALT22;
Swedbank, Lietuva

Jeigu jūs mane remsite ne iš pareigos, bet iš širdies-sielos-dvasios-meilės, kad pati ryškiausia šviesa skleistųsi Lietuvoje – ir Urantijoje – stipriau ir ryžtingiau, tai jūsų parama ir bus toji, kurią būtent per jus man suteikia Rojaus Trejybė. O jums Rojaus Trejybė sugrąžins keleriopai didesnį pasitenkinimą. Taip jau Rojaus Trejybės yra sumanyta evoliucinė šviesėjimo kryptis – kas duodama su *meile,* tas sugrįžta su kaupu.

Jėzus mokė: „Kada jūs iš visos širdies pasišvenčiate karalystės evangelijos skelbimui, tada jums neturėtų kilti abejonių dėl paramos jums patiems ar jūsų šeimoms, kurias palikote. Jeigu jūs savo gyvenimą pašvęsite evangelijai, tada jūs tikrai pagal šitą evangeliją gyvensite. Jeigu jūs esate tiktai tikintieji mokiniai, tada jūs turite duoną užsidirbti sau patiems ir prisidėti prie išlaikymo visų tų, kurie moko, skelbia, ir gydo“.

Aš savo gyvenimą pašvenčiau evangelijai ir pagal šią evangeliją gyvenu. Ir tokį – kupiną meilės ir šviesos – gyvenimą atskleidžiu ir kitiems, kad ir jie pamatytų, koks yra nuostabus Rojaus Trejybės meilės, palaimos, ir šviesos *gyvasis* kelias kasdienėje aplinkoje.

Telydi jus ramybė.
Su broliška meile,
Algimantas

Rojaus Trejybės – Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus-Motinos-Brolio, ir Begalinės Dvasios-Motinos-Sesės – mokymų-apreiškimų knyga – Akimirkos Amžinybė – suteikia unikalią galimybę susipažinti su Jos *Gyvuoju Žodžiu,* kad žmonės susimąstytų, jog Rojaus Trejybės Trys Asmenys – patys Didingiausi ir Galingiausi – yra prieinami kiekvienam iš mūsų šitų apreiškimų taikymu savo kasdieniame gyvenime. Rojaus Trejybė mums suteikia mokymus apie protą ir sielą; apie Naujųjų Metų šventimą; apie augimą ir didesnį pasitikėjimą Tėvu; apie antrąjį Jėzaus atėjimą; apie pasididžiavimą ir orumą; apie evoliuciją; apie atkaklumą ir užsispyrimą; apie mitybą; apie sportą; apie dvasingumą ir misticizmą; apie kataklizmus; apie savęs kankinimą, atsižadėjimą, ir pasninkavimą; apie mums skirtus išmėginimus ir išbandymus; apie religinius ritualus; apie Tėvo-Rojaus Trejybės dalyvavimą pačiame intymiausiame ryšyje tarp priešingos lyties mirtingųjų, kuriant su Juo naują gyvybę; apie mūsų intelektualius skirtumus ir dvasinę vienybę; apie gailestingumą; apie šventes; apie tai, kas dabar vyksta pasaulyje; apie dabartinį intelekto vystymą; apie sveikatą; apie ištikimybę Rojaus Trejybei; apie Rojaus Trejybės *Visų Trijų Asmenų*, valios vykdymą; apie maldą; apie atsivėrimą; apie įtikėjimą; apie ligų gydymą; apie išeitį iš dabartinės sunkios ekonominės padėties; apie gimimą iš dvasios; apie bažnyčią; apie Jėzaus gimtadienį, ir mūsų gimtadienius; apie gyvąjį kelią; apie ryžtą; apie sielos pardavimą; apie mūsų gyvą ryšį.

Rojaus Trejybė
Akimirkos Amžinybė

apreiškimus priėmė
Algimantas

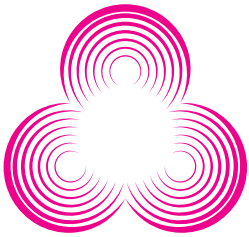

Aš kviečiu jus pažvelgti į viršų, į Mane.
Savo pačių viduje.
Ir atrasti Mane savo pačių širdyje.
Jūsų viduje yra tokia gyva dalelė,
kuri veda jus link gėrio,
link tarnavimo.
Atraskit ją. Neleiskit,
kad ji imtų pelyti neatrasta.
Pajudinkit ją. Pajudinkit ją iš vidaus.
Sušildykit ją savo meile. Pakelkite ją.
Pakelkite ją savo meile. Išgryninkit ją.
Išgryninkit ją savo darbais.
Darbais kasdieniame gyvenime.
Darbais, kada tik jūs žengiate žingsnį
link nežinomo, kada tik jūs esate
neužtikrinti, pažvelkite į Mane,
ir pajuskite, kad Aš esu jūsų viduje...

www.urantija.lt